

Giới thiệu Hẹn Ước

Gặp nhau, đó là duyên. Yêu nhau, đó là phận. Duyên và phận, ngàn đời chẳng thể tách rời. Không hiểu lầm, không quàn quai, không ngược thân ngược tâm..., tình yêu của họ cũng như chính con người họ, không mãnh liệt nhưng cũng chẳng nhẹ nhàng êm ái. Không ồn ào náo nhiệt, không chán thiên động địa, đơn giản nhưng khác sâu lời hẹn ước trọn đời.

Anh là người con trai tàn tật, phải buôn chải kiếm sống. Bao khó khăn, khắc nghiệt của cuộc đời cũng không làm anh khuất nhục, cúi đầu. Cô là người con gái lạnh lùng đậm nhạt, một chuyên gia phục chế các tác phẩm nghệ thuật.

Liệu một ngày họ gặp nhau điều gì sẽ xảy ra mời các bạn đón đọc truyện Hẹn Ước.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Hôm đó, Dương Chiêu đang vất hết trí óc để nghĩ cách tu bổ một món đồ gốm thì có điện thoại.

Người gọi điện là em trai Dương Chiêu – Dương Cẩm Thiên, giọng chắc nịch thông báo cho cô một tin – nó lại vào đồn cảnh sát.

Đúng vậy, lại.

Số lần Dương Cẩm Thiên vào đồn cảnh sát thường xuyên đến mức làm cho Dương Chiêu nghe tin này cũng không buồn chớp mắt. Cô hỏi em trai đang ở đâu dây bên kia: “Ở đâu?”

Dương Cẩm Thiên: “Sở cảnh sát Lăng Không.”

Dương Chiêu nghe xong buông cái chén gốm xuống, trừng mắt quát vào điện thoại: “Lăng Không? Em chạy tới thành Nam làm gì?”

Dương Cẩm Thiên bực bội trả lời: “Tối tụt hóp bạn bè.”

Dương Chiêu gắt lên: “Sau đó thì sao, quậy phá ở khách sạn?”

“Không phải!” Mỗi lần trả lời câu hỏi, rõ ràng Dương Cẩm Thiên càng khó chịu hơn, giọng cậu ngày càng tệ: “Có một người bạn uống hơi nhiều, lúc đón xe cãi nhau với tài xế taxi, sau đó đánh nhau.”

Dương Chiêu hỏi dồn: “Gây chuyện đánh người ư? Có nghiêm trọng không?”

Dương Cẩm Thiên tức giận gào lên: “Là bọn em bị người ta đánh! Chị mau tới đây đi!” Cậu gào xong liền ngắt luôn điện thoại.

Dương Chiêu buông đi động, quay lại bồn rửa tay sạch sẽ. Cô mặc áo khoác, mở ví ra nhìn xem còn bao nhiêu tiền, sau đó sửa sang lại một chút rồi bước ra ngoài.

Bây giờ đã hơn tám giờ tối, bên ngoài trời tối đen. Lúc Dương Chiêu bước ra cửa, gió lạnh ập thẳng tới, khiến cô phải kéo thật chặt quần áo.

Tháng chín ở phương Bắc đã bắt đầu lạnh.

Dương Chiêu ra gara lấy xe, ngồi vào trong xe, rút một điếu thuốc. Chiếc bật lửa chấp chờn vì gió lửa qua khe cửa kính hạ thấp, cô gờ tay che chắn.

Rút một hơi thuốc, cô chậm rãi nhả ra, trong xe ngập tràn khói thuốc.

Dương Chiêu thích hút thuốc, nhất là thuốc Vân Nam, trong đó Đại Thành Ngọc Khê là loại cô thích nhất. Cô hút thuốc khắp mọi nơi, nhà, trong xe và cả phòng làm việc.

Cô hút hơn nửa điếu thuốc mới khởi động xe.

Dương Chiêu lái xe, phóng nhanh chóng và vững vàng trên đường hai chiều. Cô kéo nhẹ kính xe xuống, để khói thuốc bay ra ngoài theo khe hở.

Đường phố đèn đuốc sáng trưng.

Nhanh chóng hút xong điếu thuốc, cô bóp tàn thuốc, sau đó mới bắt đầu nghĩ đến chuyện của cậu em trai Dương Cẩm Thiên.

Thật ra đó là một đứa trẻ đáng thương.

Ba năm trước xảy ra một chuyện khiến cậu mất cả ba lần mẹ, ba mẹ Dương Chiêu đưa Dương Cẩm Thiên về nhà nuôi nấng, đó cũng là năm Dương Chiêu về lại thành phố này.

Cô sống bên ngoài đã lâu, lâu đến mức khiến cô không còn cảm thấy quá đau đớn vì thảm kịch của người nhà cô nữa. Cô đau lòng nhưng không đến mức đau đớn. Về phần cậu em họ này, Dương Chiêu lớn hơn cậu mười tuổi, quan hệ của cô với cậu chưa thể nói là quá gần gũi.

Người nhà họ Dương sống với nhau về hình thức rất cung kính nhưng không thân thiết, ấn tượng trước đây của Dương Chiêu đối với Dương Cẩm Thiên cũng không sâu sắc, điều khiến cô thực lòng thương cảm cậu là lúc ở nhà tang lễ.

Trong lễ tang, cậu bé mười lăm tuổi khóc như toàn bộ thế giới sụp đổ. Người nhà họ Dương sống nội tâm, Dương Chiêu vốn không biết thì ra một người con trai cũng có thể tuyệt vọng đến mức đó.

Cũng từ ngày đó, Dương Chiêu quyết định ở lại. Cô không ở chung với ba mẹ mà thuê nhà trọ bên ngoài, đó là một căn nhà hai tầng, tầng dưới dùng để sinh hoạt, tầng trên dùng để làm việc.

Dương Chiêu cố gắng hết sức chăm sóc cậu em họ, nhưng đến tận bây giờ vẫn không có nhiều tác dụng.

Vì nguyên nhân trên, Dương Cẩm Thiên tạm nghỉ học một năm, năm nay cậu học cấp ba, là thời điểm mấu chốt nhưng cậu không hề chuyên tâm học hành. Dương Cẩm Thiên thi đậu và học tại trường trung học tốt nhất thành phố. Nhưng thi xong không bao lâu thì xảy ra chuyện, từ đó cậu không còn chú tâm học hành nữa.

Tuy vậy, ba mẹ Dương Chiêu lẫn Dương Chiêu đều không ra sức khuyên bảo Dương Cẩm Thiên phải học hành chăm chỉ, đây là ước định đã thành thói quen của nhà họ Dương ——

Nếu anh không muốn, vậy không ai quản được anh.

Điều này không có nghĩa là họ thờ ơ với cậu bé, trên thực tế, Dương Cẩm Thiên là người Dương Chiêu quan tâm nhất trên đời này.

Hàng tháng, cô đều cho cậu rất nhiều tiền sinh hoạt, cô mua rất nhiều sách hy vọng có một ngày cậu có thể bước ra khỏi đau thương, cô xuất hiện bên cạnh cậu vào những thời điểm cậu cần nhất.

Cho đến tận bây giờ.

Sở cảnh sát Lăng Không khá khó tìm, Dương Chiêu phải hỏi đường, đi vòng vèo mấy lần, cuối cùng dừng trước một căn nhà nhỏ đơn sơ ở ngõ tư.

Ngõ tư này rất tối, chỉ có một ngọn đèn đường. Phía trước đồn công an có hai chiếc mô tô bẻ nát, còn có một chiếc taxi.

Dương Chiêu xuống xe bước vào bên trong đồn cảnh sát, lúc đi ngang qua chiếc xe taxi kia cô liếc mắt nhìn biển số xe.

J4763

Đó là một chiếc taxi có thể nhìn thấy ở bất cứ đâu, Dương Chiêu chỉ nhìn thoáng qua rồi bước đi.

Vào đồn cảnh sát, không có ai canh cửa. Đồn cảnh sát này phạm vi quản lý không lớn, thường ngày nhân viên lui tới cũng ít, Dương Chiêu đi đến tận bên trong mới gặp người đầu tiên.

Đó là một người đàn ông trung niên hơi mập, nhìn có vẻ cực kỳ nghiêm khắc. Anh ta thấy Dương Chiêu, thoáng cau mày.

“Cô tìm ai?”

Dương Chiêu trả lời: “Tôi tới tìm em trai, vừa rồi nó gọi điện thoại nói đang ở đây.”

Người đàn ông kia à mấy tiếng, nói tiếp: “Là đánh nhau kia phải không, đi theo tôi.”

Dương Chiêu đi theo người đàn ông kia lên lầu hai, anh ta vừa đi vừa nói chuyện: “Bọn trẻ bây giờ hờn ra một chút là kích động, đến tài xế taxi cũng có thể đánh được, cô là người nhà nên dạy dỗ lại cho tốt.”

Dương Chiêu không nói một câu, hành lang im ắng đến kỳ lạ. Người đàn ông kia quay đầu nhìn Dương Chiêu, sắc mặt Dương Chiêu không chút thay đổi, anh ta cảm thấy mình nói mãi mà người ta không đáp một câu thật mất mặt, lại tính mở miệng. Ngay lúc đó Dương Chiêu giương mắt nhìn, làm anh ta có cảm giác như đang nhìn trộm cô, lập tức quay đầu dẫn đường không nói gì nữa. Sắc mặt anh ta không tốt lắm, người phụ nữ này làm anh ta cảm thấy thực sự không thoải mái.

Anh ta dẫn Dương Chiêu đến lầu hai, có mấy gian phòng sáng đèn, anh ta đưa cô vào trong một căn phòng, đẩy cửa nói với vào bên trong: “Anh Vương, đến bảo lãnh người nè.”

Dương Chiêu vào phòng, nhìn xung quanh. Căn phòng này hình như là một văn phòng nhỏ, có một cái bàn làm việc, trên mặt bàn để mấy thứ lộn xộn,

một bên bàn có hai người mặc cảnh phục, bên còn lại có hai chiếc ghế dài, trên ghế có ba nam một nữ, trong đó có Dương Cẩm Thiên.

Bốn cô cậu thiếu niên này chỉ có Dương Cẩm Thiên tỉnh táo, còn lại đều nằm ngủ ngã nghiêng, cửa sổ phòng mở ra, nồng nặc mùi rượu.

Người được gọi là cảnh sát Vương đi tới: “Cô là người giám hộ?”

Dương Chiêu không trả lời, cô bước qua, kéo cằm Dương Cẩm Thiên lên nhìn, khuôn mặt cậu không có vết thương.

Dương Cẩm Thiên cau mày kéo tay Dương Chiêu ra, Dương Chiêu hỏi: “Không phải em nói bị đánh sao, bị thương ở đâu.”

Cảnh sát Vương bước qua, định giảng hòa.

“Bị đánh đâu nào, đừng tay đừng chân vài cái thôi, cũng chưa gây chuyện gì.”

Dương Chiêu nghe xong, kéo tay áo Dương Cẩm Thiên lên, trên cổ tay cậu có một vết đỏ hơi sưng. Dương Cẩm Thiên rút tay lại, mắt kiên nhẫn nói: “Em không sao!”

Dương Chiêu quay đầu nhìn cảnh sát Vương.

“Kẻ đánh người đâu?”

Một cảnh sát rất chững măt khi nhìn về bề ngoài của Dương Chiêu. Thật ra Dương Chiêu không hề làm gì, nhưng chính cái vẻ như thể làm cho người ta cảm thấy cô chẳng xem ai ra gì.

Người cảnh sát kia ném tập tài liệu trong tay lên bàn, mặc dù tiếng động không lớn, nhưng đủ gây chú ý mọi người trong phòng.

Anh ta nhìn có vẻ trẻ hơn hai người cảnh sát trước đó, chưa đến ba mươi. Anh ta nhìn Dương Chiêu, tay chỉ Dương Cẩm Thiên.

“Uống rượu rồi gây sự! Lại còn gây sự với một bà lão hơn tám mươi! Cô là gì của cậu ta, sao không dạy dỗ đàng hoàng?!”

“Này, Tiểu Tổng, cậu đừng lớn tiếng.” Cảnh sát Vương kéo tay cậu ta lại. “Không có chuyện gì lớn, về nhà dạy dỗ lại là được rồi.”

Dương Chiêu đứng giữa phòng, cô nhìn người cảnh sát tên Tiểu Tổng kia.

“Kẻ đánh người ở đâu?”

Cảnh sát Vương cũng buông tay, anh ta quay đầu nhìn Dương Chiêu. Tiểu Tổng khề mắng một câu, cảnh sát Vương ấn cậu ta xuống, nhìn Dương Chiêu nói: “Chuyện là như vậy, tối nay mấy anh bạn trẻ uống rượu hơi nhiều sau đó đón xe về nhà. Kết quả là lúc xe dừng lại, có một bà lão cũng đón xe, tài xế cảm thấy bà lão đáng thương nên muốn để cụ ấy đi trước. Nhưng mấy thằng nhóc này chắc do uống rượu nhiều, đầu óc không tỉnh táo nên không chịu.” Cảnh sát Vương nói đến đây, phẩy tay, “Chỉ có vậy, sau đó xảy ra tranh chấp.”

Dương Chiêu nghe xong, nhìn cảnh sát Vương hỏi: “Ai đón xe trước?”

Cảnh sát Vương hỏi: “Cái gì?”

Dương Chiêu hỏi lại: “Ai đón xe trước, ai bắt được chiếc xe đó trước?”

“Này!” Mặt cảnh sát Vương cười châm biếm: “Chẳng phải là nên nhường chỗ cho người già sao, dù sao cô cũng không thể giành xe với một bà lão tám mươi chứ.”

“À.” Dương Chiêu gật gật đầu, “Nói cách khác, là em trai tôi đón xe trước. Đồng chí cảnh sát, việc gì cũng có thứ tự trước sau, bọn chúng đón xe trước nên lên trước.”

Cảnh sát Vương nghe thế có vẻ không vui.

“Cô nói vậy là có ý gì, lấy việc đó ra để so đo ư? Cô giành xe với một bà lão tám mươi à, đó không phải là loại cặn bã sao!”

Dương Cẩm Thiên cúi đầu ngồi một bên, nghe thế lập tức đứng lên.

“Ông! Mẹ nó, ông nói ai cặn bã! ? Ông nói ai cặn bã?!”

Tiểu Tổng tóm lấy cơ hội cậu nhóc đứng lên, anh ta hung hăng đập bàn, trừng mắt chỉ Dương Cẩm Thiên. “Cậu ngồi xuống cho tôi—! Ngồi xuống, nghe chưa! ? Cậu muốn bị bắt giam đúng không—!?”

“Fuck!” Dương Cẩm Thiên say rượu cũng lớn gan, cậu kéo tay áo xông lên. Dương Chiêu ngăn cậu lại, “Em ngồi xuống.” Dương Cẩm Thiên vùng ra, “Chị buông ra! Mẹ nó, em sợ gì bọn họ! ? Chị buông ra! Buông ra —!”

“Chát —!”

Dương Chiêu vung tay, tất cả mọi người im lặng.

Dương Cẩm Thiên nghiêng mặt, trên khuôn mặt cứng đờ của cậu xuất hiện mấy vệt đỏ.

Dương Chiêu vẫn rất nhỏ nhẹ.

“Em ngồi xuống, chuyện còn lại để chị xử lý.”

Không biết Dương Cẩm Thiên nghĩ gì, mặt đỏ ửng, cậu cúi đầu ngồi xuống, Dương Chiêu không biết có phải cậu đang khóc hay không.

Dương Chiêu quay đầu, không nhìn hai cảnh sát mà nhìn khắp mọi góc phòng. Nơi đó hơi tối tăm, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhìn thấy có người đứng ở góc tường.

Dương Chiêu nhìn người kia hỏi:

“Tài xế đánh người là anh đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Tài xế đánh người là anh phải không?”

Dương Chiêu vừa dứt lời, hai cảnh sát kia cũng hơi sững sốt. Cảnh sát Vương phản ứng trước, mặt đầy ý cười nhìn Dương Chiêu: “Đánh gì đâu, lôi kéo vài cái thôi mà, chúng ta giải quyết riêng là được.”

Dương Chiêu không nhìn cảnh sát Vương, vẫn nhìn người kia.

“Kẻ đánh người là anh đúng không?”

Tiểu Tổng cau mày: “Cô này sao lại thế, cô giả bộ gì chứ. Rõ ràng là trách nhiệm song phương, em trai cô uống say gây sự cô còn đòi hỏi gì nữa?”

Dương Chiêu đảo mắt nhìn qua viên cảnh sát.

“Trách nhiệm song phương? Uống say gây sự?” Ngờ ngẫm Dương Chiêu vẫn bình thản, “Rõ ràng bọn nó gọi xe trước, pháp luật có quy định là bắt buộc phải nhường xe cho người già ngoài tám mươi tuổi sao. Hơn nữa, ai là người động thủ trước?” Nói xong, cô nhìn về bóng người kia, “Tôi hiểu em trai tôi, nó không biết nhường nhịn người khác, nhưng cũng tuyệt đối không ra tay đánh người trước. Còn mấy đứa kia đều say rượu ra như thế, vậy nên tôi nghĩ người ra tay trước là anh. Về phần các anh,” Dương Chiêu nhìn thoáng qua hai cảnh sát đang đứng hai bên bàn.

“Tôi không biết vì sao các anh lại bao che cho gã tài xế này, nhưng đừng hòng dọa được tôi. Nếu gã tài xế này không bồi thường, vậy cũng được, chúng ta gặp nhau ở tòa đi.”

Câu này của Dương Chiêu đã chặn mọi đường lui, hai cảnh sát cũng cứng họng, họ chưa gặp phải một phụ nữ cứng mẽ gì cũng không chịu thể này bao giờ.

“Là tôi ra tay, cô muốn bồi thường bao nhiêu?”

Người đứng trong góc khuất kia cuối cùng cũng lên tiếng, ngữ điệu rất trầm, cũng rất ôn hòa.

Dương Chiêu: “Xin lỗi trước, rồi bồi thường năm ngàn.”

Tiểu Tổng lập tức lên tiếng: “Năm ngàn? Chỉ kéo dờ cô tay thôi mà năm ngàn, cô là đồ lừa đảo à?”

“Thôi.”

“Anh Sinh!” Tiểu Tổng bước lại góc khuất, nói khẽ với người đàn ông kia: “Bọn chúng rõ ràng là lừa đảo, anh đừng đồng ý, để em nói giúp anh.”

Người nọ lắc đầu, “Không cần, cảm ơn các cậu.” Rồi quay sang nói với Dương Chiêu: “Cho tôi khát lại vài ngày được không, bây giờ tôi không có đủ số đó.”

Dương Chiêu: “Vậy xin lỗi trước đi đã.”

Người nọ bình tĩnh, trầm giọng nói một câu: “Xin lỗi.”

Dương Chiêu định nói gì nữa nhưng Dương Cẩm Thiên gọi cô lại: “Chị, thôi bỏ đi.”

Dương Chiêu quay đầu nhìn cậu, Dương Cẩm Thiên cúi đầu nhìn ngón tay mình. Dương Chiêu im lặng một lát, quay sang nói với cảnh sát Vương: “Bây giờ tôi đưa tụi nó đi được chưa?”

Cảnh sát Vương cũng thấy năm ngàn là nhiều quá, khó chịu cau mày xoa tay: “Đi đi, đi đi.”

“Đợi chút.”

Ngay lúc Dương Chiêu định dẫn đám trẻ đi, người đàn ông đứng trong góc khuất kia lại gọi cô lại. Dương Chiêu quay đầu, thấy Tiểu Tổng đưa lại một tờ giấy.

Người đàn ông kia nói: “Đây là phương thức liên hệ với tôi, cho tôi nửa tháng, tôi sẽ đưa đủ tiền cho cô.”

Dương Chiêu nhìn thoáng qua Tiểu Tổng. Gã này mặt mũi cũng to nhip, tờ giấy cũng là cảnh sát đưa giúp cơ đấy. Cô nhận tờ giấy, thấy trên đó có một dãy số điện thoại di động. Dương Chiêu nhét tờ giấy vào túi áo, dẫn đám trẻ đi.

Lên xe, Dương Chiêu nhét ba cô cậu say rữ kia ra ghế sau, còn Dương Cẩm Thiên ngồi ghế lái phụ.

“Chị đưa em đến bệnh viện trước.”

Dương Cẩm Thiên không phản đối, cậu cũng thấy cổ tay rất đau.

Dương Chiêu hạ kính xe, nhưng cô không hút thuốc. Khi có Dương Cẩm Thiên, cô vẫn hạn chế hút.

“Tranh giành xe với một bà cụ tám mươi tuổi, em cũng anh dũng thật.”

“Em không định giành.”

Dương Chiêu khởi động xe, chạy ra quốc lộ.

“Vậy sao lại đánh nhau?”

“Là gã tài xế kia!” Dương Cẩm Thiên cau mày: “Tại gã đó dám khinh thường bọn em.”

Dương Chiêu: “Hành vi của các cậu muốn cho người khác vừa mắt đúng là không dễ.”

“Ngay từ đầu anh ta đã khinh thường!” Giọng Dương Cẩm Thiên lớn hơn, “Chị không biết ánh mắt anh ta nhìn bọn em thế nào đâu, giống như, giống như nhìn rác rưởi vậy đó. Fuck!”

Dương Chiêu không nói gì, Dương Cẩm Thiên tựa đầu quay sang một bên, nhìn ánh đèn xe loang loáng bên ngoài.

Dương Chiêu chạy xe đến bệnh viện Số Ba gần đó nhất. Bệnh viện ban đêm vẫn rất đông người, Dương Chiêu để Dương Cẩm Thiên ngồi trong xe, cô bước xuống mở cửa.

“Vào trong đi.”

Dương Chiêu mang Dương Cẩm Thiên vào cho bác sĩ xem, sau khi chụp phim xong hai người ngồi ngoài hành lang chờ kết quả. Dương Chiêu vào toilet hút một điếu thuốc.

Khi có kết quả, Dương Chiêu nhìn qua, sau đó đứng lên: “Tổn thương phần mềm, không nghiêm trọng, nhưng chúng ta không giải quyết âm thầm được, chị muốn tố cáo tên tài xế kia.”

“Chị.”

Dương Chiêu quay đầu, Dương Cẩm Thiên ngồi trên ghế nhìn thoáng qua Dương Chiêu: “Bỏ đi, đừng tìm anh ta.”

Dương Chiêu nói: “Tên đó đánh em thế nào, dùng vũ khí à?”

“Em nói thôi đi mà!” Dương Cẩm Thiên gắt lên một tiếng, mọi người trên hành lang đều nhìn qua. Dương Cẩm Thiên cúi đầu, hình bóng cậu trai trẻ nhìn có vẻ mỏng manh đơn độc.

Dương Chiêu bước qua, nhẹ nhàng ôm đầu cậu. Dương Cẩm Thiên khẽ tránh ra, cuối cùng khuất phục ngã vào lòng Dương Chiêu. Dương Chiêu cảm thấy em trai mình khẽ run rẩy.

“Chị, em là đồ rác rưởi đúng không!” Cuối cùng Dương Cẩm Thiên bật khóc. Dương Chiêu hít sâu một hơi: “Không, Tiểu Thiên, em chỉ chưa tỉnh ngộ thôi.”

Dương Cẩm Thiên khóc thành tiếng, “Em cũng không muốn vậy, em thật sự không muốn vậy... nhưng em chẳng biết phải làm sao...”

Dương Chiêu vuốt tóc em trai, nhẹ giọng an ủi.

Đêm đó, Dương Chiêu đưa hết mấy cô cậu học sinh này về nhà an toàn, về tới nhà đã nửa đêm gần sáng. Cha mẹ Dương Chiêu hỏi vì sao tay Dương Cẩm Thiên bị thương, Dương Chiêu giúp em trai che dấu, nói là bị ngã cầu thang ở trường học.

Khi Dương Chiêu trở lại căn hộ thuê, mệt mỏi nằm luôn trên sô pha, quần áo không thay giày không cởi, cứ thế ngủ.

Sáng hôm sau Dương Chiêu bị chuông điện thoại đánh thức. Cô mơ mơ màng màng ngẩng đầu, mò mắt trong túi lấy di động ra, trên màn hình hiện lên hai chữ Tiết Miểu.

Dương Chiêu xoay người trên sô pha, nhận điện thoại.

“Ừm.”

“Sao ỉu xiu vậy, em chưa dậy à?”

Dương Chiêu không trả lời, chỉ nói: “Sao, có chuyện gì à?”

Tiết Miểu: “Món đó thế nào rồi?”

Dương Chiêu: “Cái chén đó bề muốn nát ra luôn rồi, anh nói em phục chế thế nào đây?”

Tiết Miểu bên kia đầu dây khẽ cười một tiếng. Dương Chiêu nghe loáng thoáng tiếng động, hình như là chén đĩa trên bàn ăn, hỏi một câu: “Anh đang ăn cơm?”

“Ừ.” Tiết Miểu gấp một miếng thịt bò trên đĩa, “Em đừng làm nó nát, nó nát tim anh cũng nát theo đó.”

Dương Chiêu cười một tiếng, nói: “Anh cho em một tháng nữa.”

“Anh cho em năm mươi ngày.” Tiết Miểu nuốt miếng thịt bò xuống, cất lời rộng lượng: “Anh biết công việc phục chế muốn vội cũng không được, em cứ từ từ làm.”

“Được.”

Tiết Miểu nói thêm: “Anh nói này, sao em không qua bên này, điều kiện làm việc ở đây tốt hơn bên em nhiều, anh có thể cấp cho em vài trợ thủ.”

“Không cần.” Dương Chiêu lấy tay che mắt, chắn ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào. “Bí mật khó giữ nếu có hơn một người biết, em thích làm một mình.”

“Thôi thôi, em muốn sao cũng được.” Tiết Miểu cười nói, “Làm việc tốt nha.”

Dương Chiêu thán nhiên ừ một tiếng, nói thêm vài câu rồi ngắt điện thoại.

Dương Chiêu làm biếng lẩn lộn trên sô pha một hồi, sau đó đứng dậy cởi quần áo bước vào nhà tắm, sau khi bước ra thấy thư thái hơn rất nhiều.

Cô nhấc điện thoại gọi đồ ăn bên ngoài, sau đó vào thư phòng đọc sách đợi giao đến. Thư phòng của Dương Chiêu rất lớn, lúc cô chuyển vào đã giành gian phòng lớn nhất làm thư phòng. Thư phòng rất lộn xộn, khắp nơi đều sách tham khảo tư liệu nghiên cứu, đủ các thể loại, cô cũng làm biếng phân loại, để chồng chất hỗn loạn lên nhau.

Trên tường thư phòng là một bức tranh lụa, nhìn có vẻ khá cổ, bên dưới vẽ một con cá chép, phía trên là một khoảng không lớn.

Vị trí Dương Chiêu ngồi là ngay bên dưới bức tranh, cô đeo kính, tiện tay lấy đại một cuốn sách. Lúc mở ra cô hơi ngừng lại, như nhớ ra cái gì đó, với lấy di động gọi đến nhà hàng cô mới đặt đồ ăn kia.

“Xin chào, tôi ở khu Hoa Khải Kim mới gọi điện thoại đặt đồ ăn giao tại nhà, xin hỏi nhân viên giao hàng đã đi chưa?”

“May quá, lấy thêm giúp tôi một chai nước khoáng, bình lớn nhé.”

“Được, cảm ơn.”

Buông điện thoại, Dương Chiêu mở sách ra bắt đầu đọc.

Phòng yên tĩnh, chiếc đồng hồ treo trên tường tích tắc chuyển động. Khu nhà này được coi như là xa hoa ở khu vực này, rất yên tĩnh, hiếm khi nghe thấy tiếng ô tô ngoài đường.

Ánh mặt trời len qua ô cửa sổ chiếu vào, căn nhà yên tĩnh đến mức như không hề có sinh vật sống nào ở nơi này.

Một lát sau chuông cửa vang lên.

Dương Chiêu lắc lắc cổ, đánh dấu trang sách đang đọc rồi đặt sang một bên.

Mở cửa, một cô bé giao hàng tới.

“Xin chào, chị là chị Dương phải không?”

“Phải.”

“Đây là đồ ăn chị đặt, tổng cộng bảy mươi tám tệ.”

Dương Chiêu rút một trăm đồng trong bóp đưa cho cô bé, trong lúc chờ cô bé đưa lại tiền thừa, Dương Chiêu lấy đồ ăn vào nhà trước.

Lúc trả tiền thừa, cô bé nói: “Chị Dương, hình như chị hay gọi đồ ăn chỗ tiệm chúng em đúng không.”

Dương Chiêu cười cười, “Vậy sao? Em nhớ được chị?”

Cô bé nói: “Là thế này chị Dương, tiệm chúng em đang có chương trình thẻ hội viên, nếu nạp thẻ hội viên, khi gọi đồ ăn sẽ được giảm mười hai phần trăm.”

“Humm?”

Cô bé vội vàng nói thêm: “Nhưng chương trình này chỉ giành cho khách mua hoặc đặt đồ ăn đem về, không áp dụng cho khách ăn tại chỗ.”

Dương Chiêu: “Thẻ hội viên bao nhiêu tiền?”

Cô bé giao hàng: “Dạ, nạp ít nhất ba trăm tệ.”

Dương Chiêu nghĩ nghĩ, rồi nói: “Được, chị sẽ làm, em chờ chị chút.” Cô xoay người vào nhà cầm ba trăm tệ ra. Cô bé không ngờ mình chỉ nói băng quơ mấy câu vậy mà lại thêm được một thẻ hội viên, hiển nhiên có chút vui sướng.

“Chị Dương, chắc chị cũng vừa ý với đồ ăn ở tiệm chúng em nhỉ.”

Dương Chiêu cười, cô bé ghi lại thông tin cá nhân của Dương Chiêu, rồi nói: “Thẻ hội viên em không mang theo, và lại phải lưu thông tin hội viên trên thẻ nữa. Chị sẽ ghé chỗ tiệm em lấy hay lần sau em mang đến cho chị luôn?”

Dương Chiêu: “Lần sau em mang đến luôn đi.”

Cô bé cười: “Dạ được, hẹn gặp lại chị Dương.”

Tiền cô bé giao hàng nhiệt tình về, Dương Chiêu quay về phòng khách, mở hộp đồ ăn ra. Một phần để vào tủ lạnh, phần còn lại để làm bữa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Dương Chiêu không ra khỏi nhà đã gần ba ngày, cô cảm thấy có khả năng mình sẽ phải ở cùng cái bát vỡ này hết cả đời mất.

Việc phục chế của cô đã tiến hành được phân nửa đoạn đường, cái chén vỡ này đã ở bên cô hai tháng rồi.

Thật ra nghiêm túc xem xét thì giá trị cái chén này cũng không cao, tối đa chỉ mấy vạn đồng, nhưng Tiết Miểu lại khẳng khái vung ra hơn mười vạn đồng để phục chế nó. Hai tháng trước, Tiết Miểu đem chiếc bát gốm bị vỡ rất nghiêm trọng đến tìm cô, muốn cô tu sửa giúp anh ta. Lúc đó cô vốn đang xử lý bức tranh thủy mặc lần trước Tiết Miểu đưa. Dương Chiêu xem qua cái chén, sau đó nói với Tiết Miểu: “Anh càng ngày thiếu đẳng cấp rồi.”

Tiết Miểu bước vào phòng khách, anh ta mặc vest mang giày da đi suốt hai ngày hai đêm từ California bay tới thành phố nhỏ bé phía bắc Trung Quốc này. Bây giờ, tuy cực kỳ mệt mỏi nhưng anh ta vẫn luôn chú trọng về lịch lãm bề ngoài của mình. Anh ta tạo nhã ngồi xuống sofa trong phòng khách.

“Có đôi khi, giá trị của một vật không thể chỉ nhìn ở bề ngoài được.”

Dương Chiêu buông chiếc bàn chải lông trong tay xuống, quay đầu nhìn Tiết Miêu.

“Có phải anh muốn nói cho em biết trong cái chén này có giấu bản đồ bảo tàng của lăng mộ cổ không?”

Tiết Miêu ngửa đầu bật cười vui vẻ.

“Tiểu Chiêu, anh thích sự hài hước của em đấy.”

Dương Chiêu mặc kệ anh ta, cô quay đầu lại tiếp tục làm việc.

Tiết Miêu đứng dậy, bước đến phía sau Dương Chiêu, anh ta đưa một bàn tay ra khẽ giữ chặt cổ tay Dương Chiêu.

Động tác này, rất đáng mỡ xẻ, nghiên cứu.

Hình ảnh lướt qua khoe mắt Dương Chiêu là ngón tay thon dài của Tiết Miêu, từng lông tay sắc nét rõ ràng. Nét mặt cô không thay đổi chỉ lướt mắt nhìn sang, nói: “Điều tối kỵ trong nghề của chúng tôi đó chính là bắt lấy tay người khác.” Dương Chiêu liếc nhìn Tiết Miêu: “... Nhất là lúc đang làm việc.”

Tiết Miêu vờ vô tội, nhún nhún vai.

Dương Chiêu buông bàn chải lông xuống, đứng thẳng lên đối diện với Tiết Miêu.

“Anh nói đi, sao nó lại thành thế này.”

Tiết Miêu cúi đầu nhìn Dương Chiêu.

“Một lời khó mà nói hết.”

“Vậy thì ngắn gọn thôi.”

Tiết Miêu nói hết cả buổi, Dương Chiêu nghe xong cũng đại khái hiểu ra.

Thật ra bỏ đi hết những tình tiết thâm tình được thêm nắm dặm muối thì chuyện này có thể dùng một câu để khát quát Cái chén này là ‘Bà nó chứ, là vật mà trong lúc Tiết Miêu cãi nhau với vợ, anh ta bắt cần vợ lấy mà trút giận.

Thật ra, việc này trong mắt người khác cũng xem như chuyện lạ, tuy cái chén này không phải là di vật khảo cổ quý báu, nhưng tốt xấu gì cũng xem như đồ cổ, cho dù muốn đập để trút giận thì cũng phải đập cái gì đó không đáng giá mới đúng chứ.

Việc này cũng không thể trách Tiết Miêu, Dương Chiêu từng đến biệt thự ở sườn dốc của Tiết Miêu một lần, trong nhà anh ta chỉ mỗi cái ống nhỏ thôi cũng đã là vật vô giá, cho nên lúc cãi vã đập bẻ một cái bát gốm thì anh ta cũng đã trải qua một quá trình cân nhắc sâu xa rồi.

“Vỡ thì cũng vỡ rồi, chỉ cần anh đền một cái khác quý hơn là được mà.”

“Không! Không! Không được!” Tiết Miêu lắc đầu: “Tiểu Chiêu đáng yêu của anh à, em còn quá trẻ nên không hiểu thật ra trên đời này thứ quý giá nhất đó là tình cảm. Cái bát gốm kia đã ở cùng bà nội anh hơn nửa đời người, nó là vật vô giá.”

Dương Chiêu ừ một tiếng, nói: “Cho nên anh đập bẻ nó.”

Tiết Miêu nghẹn họng.

“Đó là chuyện ngoài ý muốn, không ai có thể tránh khỏi việc kích động, và lúc kích động thì đập vỡ cái gì đó cũng là chuyện không ai muốn cả.”

Dương Chiêu đáp: “Sao anh không ‘ngoài ý muốn’ đập bẻ cái bình phi thủy trong phòng của anh đi.”

Trong phòng ngủ của Tiết Miêu có một cái bình phi thủy hoa văn muông thú của triều Thanh, đó là báu vật Tiết Miêu vừa có được, anh ta yêu nó điên cuồng.

Tiết Miêu đáp: “Anh và cô ấy vẫn đang yêu nhau tha thiết, em không thể khiến anh trở thành một người đàn ông tàn nhẫn được.”

Dương Chiêu cười khẩy: “Có rất nhiều nhà phục chế đồ cổ, anh đừng mong em bỏ bức tranh này mà đi tu sửa cái chén không chút béo bở kia.”

Tiết Miêu cười cực kỳ dịu dàng: “Các nhà phục chế đúng là rất nhiều, nhưng anh chỉ tin tưởng mỗi em thôi. Em cũng biết anh thích sạch sẽ, nên anh không thích người khác đụng vào đồ của anh.”

Dương Chiêu khoanh hai tay lại, hờ hững nhìn anh ta.

Tiết Miêu bèn lên tiếng: “Hai mươi vạn.”

Dương Chiêu khẽ nhủ mảy, cái giá này quả rất cao, còn cao hơn cả giá bức tranh cô đang làm.

“Xem ra cái bát này thật rất quan trọng với anh.”

Tiết Miếu ảo não lắc đầu: “Bà nội anh đã gần chín mươi tuổi rồi, anh sợ bà không chịu nổi đả kích này, anh sẽ trở thành tội nhân của cả dòng tộc mất.”

Dương Chiêu nói: “Phải thêm một kỳ nghỉ nữa.”

Bản thêm điều kiện, đôi mắt khôn khéo của Tiết Miếu liếc trở lại.

“Kỳ nghỉ? Em muốn nghỉ thêm nữa sao? Năm nay người ta đấu giá đồ cổ quyết liệt thế nào em có biết không? Giá anh trả cao như vậy mà giờ em còn muốn đòi anh thêm một kỳ nghỉ nữa? Tiểu Chiêu à, em đừng tàn nhẫn vậy chứ.”

Dương Chiêu đáp: “Tôi chưa nghỉ phép gần hai năm rồi.”

Tiết Miếu nói: “Em muốn kỳ nghỉ này để làm gì, anh chưa từng thấy em đi đâu chơi bao giờ.”

Dương Chiêu bình tĩnh đáp: “Em cần một kỳ nghỉ, năm nay em trai em đã sắp cuối cấp ba rồi, sang năm nó phải thi đại học, nhưng nó vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, em muốn có thời gian trò chuyện với nó.”

Tiết Miếu hỏi: “Em cần bao lâu?”

Dương Chiêu trả lời: “Hai tháng.”

“Hai tháng?” Tiết Miếu hít một hơi sâu: “Đúng là một cuộc trò chuyện dài dòng.”

Dương Chiêu nói: “Cho em hai tháng, không thì anh tìm người khác trùng tu lại nó đi.”

Tiết Miếu đi đi lại lại trong phòng khách, cuối cùng tựa người vào chiếc bàn, đáp: “Mười lăm vạn, thêm một kỳ nghỉ hai tháng.”

Dương Chiêu nheo nheo mắt.

“Anh đúng là gian thương mà.”

Tiết Miếu khẽ cười: “Em không thích hợp để bàn điều kiện với người khác, những gì em muốn anh biết quá rõ ràng. Anh dám cược rằng cho dù anh không trả em một đồng nào thì chỉ cần kỳ nghỉ hai tháng này chắc chắn em sẽ phục chế nó cho anh.”

Dương Chiêu xoay người đi, không thèm để ý tới anh ta nữa.

Tiết Miếu bước đến sau lưng Dương Chiêu, anh ta có dáng người cao lớn đặc trưng của con lai nên rất dễ dàng ôm Dương Chiêu vào lòng ngực.

“Chẳng qua là anh muốn chi thêm tiền cho em thôi, Tiểu Chiêu, em phải biết anh là một người đàn ông rộng lượng.”

Trên người Tiết Miếu thoang thoảng mùi nước hoa cao cấp, hương thơm rất nhạt, nhưng vẫn vương vấn quanh người. Dương Chiêu xoay người lại trong lòng anh ta, chỉ một ngón tay vào ngực anh ta rồi đẩy Tiết Miếu ra.

“Hy vọng anh cũng có thể rộng lượng với vợ của anh một chút.”

Tiết Miếu khẽ cười: “Không phải anh không rộng lượng, nhưng Tiểu Chiêu à, sự kiêu căng và luôn tự cho mình đúng là bản chất của người da trắng, anh rất khác với họ.”

Dương Chiêu cười ha ha, không thèm nhắc tới nữa.

May mà Tiết Miếu cũng quá mệt, anh ta đi đến cái giá đựng rượu, cầm bình rượu nhìn nhìn.

“Anh uống được không?”

Dương Chiêu đáp: “Tùy anh.”

Tiết Miếu chỉ đáp một câu được, sau đó mở chai rượu ra. Trước tiên anh ta tắm rửa sạch sẽ, sau đó đi ra uống một ly rượu, rồi say sưa chệnh choáng bước vào phòng khách ngủ một giấc.

Từ lúc Dương Chiêu dọn tới chỗ này, mỗi lần Tiết Miếu tới thành phố này, anh ta cũng không đến khách sạn mà cứ ở lại nhà cô.

Lại kể tới, sau khi Tiết Miếu đưa cái bát này tới, ngày hôm sau anh ta lập tức trở về Mỹ, có điều anh ta vẫn cứ cách hai ngày sẽ gọi cho cô một lần, mỗi lần đều hỏi về tiến độ phục chế cái bát gốm kia.

Dương Chiêu ngáp một cái, ngẩng đầu nhìn qua song cửa sổ, trời bên ngoài đã tối muộn. Thời tiết hôm nay thật u ám, tuy chỉ mới sáu giờ nhưng trời đã tối đen như đêm hôm khuya khoắt.

Ghép lại từng mảnh chén vỡ thì không khó, nhưng cái khó là ở chỗ phải làm cho nó hoàn hảo không một chút tí vết. Tiết Miểu không muốn để bà nội anh ta phát hiện ra đường nứt chứng tỏ cái chén này từng bị vỡ nát bấy. Yêu cầu này khiến Dương Chiêu lúc trùng tu lại cái bát phải cực kỳ cẩn thận.

Điện thoại reo vang, Dương Chiêu bước đến nghe máy, đó là cuộc gọi của bưu cục chuyển phát.

Chỗ này không thể sánh với phòng làm việc ở Mỹ, ở đây thiếu rất nhiều vật liệu, lần nào cô cũng phải gọi điện qua bên kia, nhờ họ chuẩn bị vật liệu rồi gửi qua bưu điện cho cô.

Trong điện thoại, nhân viên chuyển phát báo với Dương Chiêu hôm nay đã quá trễ, bưu cục không còn chuyển phát nữa, nếu muốn nhận bưu phẩm thì phải chờ tới ngày mai. Dương Chiêu không muốn chờ thêm, cô cần gấp loại phẩm màu để tu bổ hoa văn trên miệng bát, cô quyết định tự đến lấy.

Cô thay đồ, cầm túi xách ra ngoài.

Đúng lúc Dương Chiêu vừa bước ra khỏi nhà trọ, một tia chớp lóe lên trên bầu trời, tiếp theo đó là một tiếng sấm ì ầm điếc tai vang lên.

Từng giọt, từng giọt mưa to như hạt đậu rơi xuống mặt đất, chỉ trong phút chốc mưa rơi càng lúc càng lớn.

Dương Chiêu đứng tần ngần ngoài cửa nhìn trời một lúc lâu, sau đó cô xoay người về nhà lấy chiếc ô ra rồi bước vào màn mưa. Cô không lái xe của mình, vì từ khu Hoa Khai Kim đến bưu cục cũng không gần lắm, giữa đường còn có một đoạn đang thi công, chỗ đó rất gấp ghe, thấp trũng. Nếu như mưa vẫn tiếp tục rơi chưa biết chừng xe sẽ không chạy qua được.

Cô bắt một chiếc taxi trước cửa.

“Đến bưu cục đường số mười một.”

Tài xế taxi nhấn nút máy tính cước, rồi bắt đầu chuyển bánh chạy đi.

Tiếng từng hạt mưa đập lên tấm kính xe vang lên rất lớn. Tài xế taxi hơi lo lắng bảo: “Theo tình hình này, một lúc nữa dưới chân cầu vượt sẽ bị ngập nước, rất khó đi.”

Dương Chiêu ừ một tiếng: “Anh tài xế, làm phiền anh chạy nhanh một chút.”

“Tôi cũng muốn nhanh chứ, nhưng trời như vậy thì đi làm sao đây?”

Mưa rơi càng lúc càng lớn, Dương Chiêu bắt đầu hối hận hành động mình bất chấp thời tiết mà cứ đi của mình. Nhưng cô vẫn muốn đến đó lấy bưu kiện về.”

Khi sắp đến giao lộ cuối cùng, tài xế bỗng ngừng xe lại.

“Không được, không đi được nữa đâu, tôi phải rẽ ở chỗ này. Cô xuống xe đi, khỏi đưa tiền cũng được.”

Dương Chiêu không nói gì, nhìn đồng hồ rồi thanh toán tiền, sau đó bước xuống xe.

Trong khoảnh khắc vừa mở cửa xe, màn mưa quật thẳng vào mặt Dương Chiêu, cô còn chưa kịp mở ô ra thì chiếc taxi đã chạy đi mất. Gió rất to, mưa rơi tầm tã, chiếc ô bật lên cũng để cho có mà thôi, chưa tới nửa tiếng đồng hồ mà người Dương Chiêu đã ướt đầm.

Dương Chiêu băng qua mưa to gió lớn bước vào bưu cục, nhân viên chuyển phát ở bưu cục đang chuẩn bị tan làm thì thấy một bóng đen vọt vào trong bưu cục, bọn họ cũng giật mình.

Dương Chiêu xếp ô lại.

“Tôi tới nhận bưu phẩm.”

Một nhân viên nữ ở bưu cục nhìn cô, khó tin nói: “Trời đang mưa to gió lớn, sao chị nôn nóng vậy.”

Dương Chiêu gạt đầu: “Là bưu kiện quốc tế.”

Nhân viên bưu chính dẫn cô vào phòng chứa bưu phẩm, bưu kiện quốc tế không có nhiều, Dương Chiêu nhanh chóng tìm thấy bưu kiện của mình. Nó là một cái hộp tương đối lớn. Dương Chiêu ký nhận bưu phẩm sau đó ôm ra cửa.

Cô ôm mỗi cái thùng thôi cũng đã rất khó khăn, đừng nói tới bật ô. Dương Chiêu đành thở dài, trước tiên cô đặt cái hộp xuống trước cửa, tự mình bước ra ngoài gọi xe.

Mưa lớn đến mức không tài nào mở mắt được, Dương Chiêu đứng ở giao lộ nhìn những chiếc xe chạy qua chạy lại.

Tay cô vậy liên tục nhưng không một ai ngừng xe. Toàn thân Dương Chiêu ướt đẫm, cô chỉ che ô trên đầu chứ không quan tâm đến thân mình nữa.

Khó khăn lắm mới có hai chiếc xe chạy tới, tài xế vừa hỏi nơi cô muốn đi rồi họ đều lắc đầu mặc kệ cô.

“Dưới chân cầu bị ngập nước rồi, khó đi lắm.”

“Bây giờ làm sao mà qua bên đó chứ.”

Dương Chiêu ôm chặt cánh tay, tháng chín ở phương bắc trời đã rất lạnh, cô bị mắc mưa, đã vậy gió còn quật từng cơn lên người, Dương Chiêu khó chịu hắt hơi một cái.

Vào đúng lúc cô gần như đã tuyệt vọng bỗng thấy một chiếc xe dừng lại trước mặt cô.

Cửa kính xe hạ xuống, khoảnh khắc tài xế trông thấy cô chợt sững sốt một lát, môi Dương Chiêu lạnh đến mức tím ngắt, cô hỏi lái xe: “Anh tài xế, đến khu Hoa Khai Kim được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

“Anh tài xế, có đi khu Hoa Khai Kim không?”

Lái xe nhìn cô, do dự một chút, Dương Chiêu đang nghĩ sẽ bị từ chối, ai ngờ lái xe im lặng một lát sau đó nhìn cô gật đầu, khẽ nói: “Lên xe đi.”

Dương Chiêu không tin nổi vào tai mình, cô nói với lái xe: “Tốt quá, anh chờ tôi một chút! Tôi có đồ muốn đưa đi.” Dương Chiêu phải nói rất lớn, giọng cô mới xuyên qua tiếng sấm chớp và tiếng mưa đến bên tai đối phương.

Dương Chiêu không che dù, cô ôm cái thùng đến bên hông xe, nhét vào ghế sau, sau đó vòng lên ghế trước bên cạnh tài xế.

Kính xe kéo lên, cửa đóng lại, cuối cùng cũng được ngăn cách với mưa gió.

Cả người Dương Chiêu dính mưa, vừa ngồi xuống ghế liền cảm thấy ẩm ướt. Cô cũng nhận ra điểm này, hơi ngượng ngùng nói với tài xế: “Xin lỗi, người tôi hơi ướt, để tôi đưa tiền xe cho anh nhiều hơn một chút.”

Lái xe lắc đầu, “Không cần.” Anh ta đề máy, quay đầu về khu Hoa Khai Kim.

Xe chạy rất chậm nhưng rất vững vàng, có thể là sợ nước ngập làm tắt máy nên tài xế chạy thật cẩn thận.

Người tài xế này khác hẳn người trước đó, anh ta không hề nói một câu; ngoại trừ tiếng mưa rơi và tiếng còi gạt nước, Dương Chiêu không nghe thấy gì nữa.

Đầu cô hơi khó chịu, cô nghĩ có lẽ vì vừa mới dầm mưa.

Bất chợt, cô nhìn bảng tính cước tiền xe taxi và bảng thông tin nhân viên, Dương Chiêu thoáng dừng lại.

Hình thể là ác mộng của mọi người, nhưng tâm hình của lái xe này cũng không tệ lắm. Đó là hình một người đàn ông tóc ngắn, gọn gàng, khuôn mặt bình thường, ngay thẳng.

Dương Chiêu nhìn xuống phía dưới.

Trần Minh Sinh

Biển số xe: J4763

J4763

Dương Chiêu nhắm lại một lần nữa, cô cảm thấy con số này rất quen thuộc. Đột nhiên, cô nghĩ tới một chuyện.

J4763—— Đây không phải biển số xe của tài xế đánh nhau với Dương Cẩm Thiên mấy ngày trước sao.

Dương Chiêu ngồi thẳng người, dưới ánh đèn người tài xế chuyên tâm lái xe, không hề chú ý tới cô.

Lần đó ở đồn cảnh sát Trần Minh Sinh đứng trong góc tối, từ đầu đến cuối Dương Chiêu cũng không thấy rõ mặt anh ta. Dương Chiêu không biết người này rốt cuộc có phải anh ta hay không.

Nhưng cô nhớ mánh giọng nói của anh ta, dù trong đồn cảnh sát ồn ào kia nhưng Dương Chiêu nghe rất rõ. Giọng nói thực sự ôn hòa, không hề tranh cãi với Dương Chiêu.

Nhớ lại lúc anh ta nói cô lên xe, Dương Chiêu biết đây chính là người đứng trong góc tối ngày đó.

Lúc anh ta vừa hạ kính xe xuống hơi khựng lại một chút, có phải vì anh ta nhận ra cô hay không.

Dương Chiêu cảm thấy hơi có lỗi, người này có thể không chờ cô, nhưng anh vẫn cho cô lên xe. Anh ta cũng chưa hề nói gì, tựa như không quen biết cô.

Có lẽ... Dương Chiêu nghĩ xấu một chút, có thể anh ta sợ cô đòi tiền.

Dương Chiêu đang chìm trong suy nghĩ mông lung bỗng nhiên xe lắc lư mạnh, sau đó ngừng lại. Dương Chiêu nhìn ra bên ngoài, chỗ này rất gần khu Hoa Khai Kim. Rõ ràng không phải lái xe ngừng lại mà đã xảy ra chuyện không mong muốn nhất, taxi ngập nước lâu quá nên tắt máy.

Xe tắt máy trong nước thì không thể thử kích lửa khởi động lại được, Dương Chiêu nhìn lái xe nói: “Chúng ta đẩy thử đi, tôi biết rõ nơi này, ở đây cũng không quá sâu chắc có thể đẩy đi được.”

Lái xe tay cầm tay lái, không biết suy nghĩ điều gì, Dương Chiêu lại gọi lần nữa, anh ta mới giật mình. Anh ta nhìn Dương Chiêu nói: “Ở đây rất gần chỗ cô, cô xuống xe đi bộ qua đi.”

Dương Chiêu nói: “Không sao, tôi có thể đẩy xe giúp anh.”

Lái xe lắc đầu, “Không cần, cô đi đi.”

Dương Chiêu hơi bất mãn, cô cảm thấy Trần Minh Sinh này rất nhỏ mọn, chẳng cần đối tốt làm gì. Dương Chiêu lấy tiền trong ví ra, vừa đủ tiền, đặt vào cái hộp trước mặt Trần Minh Sinh, sau đó xuống xe không nói một câu.

Mưa như trút nước.

Dương Chiêu chạy nhanh ra ghế sau lấy cái hộp, toàn bộ quá trình này Trần Minh Sinh vẫn ngồi yên trên ghế, không nhúc nhích.

Dương Chiêu đóng cửa lại, chạy về nhà.

Đi một khoảng xa, Dương Chiêu quay đầu lại, vẫn thấy Trần Minh Sinh ngồi trong xe không ra ngoài.

“Thật không hiểu nổi...” Dương Chiêu khẽ lẩm bẩm, sau đó lại hắt hơi một cái, cô chạy về nhà nhanh hơn.

Đến dưới lầu Dương Chiêu đi chậm lại, cô không thể gạt bỏ được chuyện xảy ra đêm nay. Hành vi cử chỉ của người lái xe này cứ quanh quẩn trong đầu cô, làm cô cảm thấy mình như một người độc ác.

Rốt cục, Dương Chiêu ôm cái hộp chạy tới phòng bảo vệ ngay cửa ra vào của khu nhà, sau đó quay ra ngoài.

Dọc đường, Dương Chiêu cảm thấy mình bị điên rồi.

Cô nghĩ thế nhưng chân vẫn chạy không ngừng về phía chiếc xe bị tắt máy kia.

Đã hơn mười phút, không biết người đó có đẩy xe được hay không?

Dương Chiêu quẹo tại một ngã tư, cô nhìn qua màn mưa mịt mờ, vừa nhìn đã thấy bóng dáng kia trong mưa.

Người lái xe mặc một bộ đồ màu đen, anh ta không che dù, đứng đây phía sau đuôi xe, có lẽ định đẩy chiếc xe ra khỏi vũng nước. Dương Chiêu lén lút chạy qua, người lái xe kia không nhìn thấy cô.

Dương Chiêu cảm thấy tư thế đẩy xe của anh ta hơi kỳ lạ, bình thường lúc đẩy xe người ta đều hạ thấp người, đặt trọng tâm xuống dưới, sau đó dùng sức. Anh ta đứng là có nghiêng người, nhưng dùng toàn thân người bên trái đặt trên đỉnh xe.

Hơn nữa...

Dương Chiêu vẫn cảm thấy, người lái xe này có vẻ như yếu sức?

Lúc anh ta đẩy xe cảm giác thực sự cố sức nhưng luôn khiến người ta cảm thấy không có sức lực. Anh ta không thuộc loại gầy yếu, trên thực tế Dương

Chiều cảm thấy đáng người của người này rất rắn chắc.

Một lát sau, có lẽ người tài xế cảm thấy có sức vô ích, anh ta bước đến cửa xe bên hông, nhanh chóng đi lại gần tay lái.

Ngay lúc anh ta đi vài bước từ phía sau xe đến cửa xe, Dương Chiêu rút cuộc cũng hiểu được sự kỳ lạ ở đâu. Khi người lái xe này bước đi phải dùng tay phải kéo phần chân phải, điều chỉnh bước chân hết sức đơ cứng, đi lại rất khó khăn.

Người lái xe này... Dương Chiêu nhú mày.

Không trách lúc ấy cảnh sát đưa giúp anh ta tờ giấy kia.

Dương Chiêu đi qua.

Lúc cách khoảng mười bước chân, Trần Minh Sinh nhìn thấy Dương Chiêu. Anh vừa nhìn thấy cô, lập tức đứng yên bất động. Dương Chiêu đi đến đuôi xe, nhìn anh nói: “Đến đây đi, cùng nhau đẩy nào.”

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu, màn mưa tầm tã ngăn giữa họ khiến hai người không nhìn rõ mặt nhau. Dương Chiêu nói với anh: “Anh đứng đó nhìn thì xe cũng không thể tự đi được.”

Trần Minh Sinh cúi đầu, anh kéo chân bước đến bên cạnh Dương Chiêu.

Lúc này Dương Chiêu mới phát hiện, vóc dáng Trần Minh Sinh rất cao lớn.

Bọn họ cùng nhau đẩy xe, có hơn một người, tuy rằng là con gái, nhưng vẫn hơn một phần sức lực. Chiếc xe được đẩy ra khỏi vùng nước thuận lợi.

Dương Chiêu xắn ống quần ướt đầm, nhìn Trần Minh Sinh nói: “Anh có muốn khởi động xe thử không?”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Động cơ bị nước vào, hơn nữa chiếc xe này quá cũ, cho dù kích lửa liên tục cũng không nổ nổi.”

Dương Chiêu chỉ biết lái xe, cô hoàn toàn không hiểu cấu tạo máy móc, cô hỏi Trần Minh Sinh: “Vậy giờ phải làm sao?”

Trần Minh Sinh đáp lại: “Đẩy lên bên cạnh đi, sẽ tìm thợ đến sửa.”

“Thợ sửa xe?” Dương Chiêu bực mình kêu lên, “Anh nói chuyện giỡn chơi gì vậy, lúc này mà anh muốn gọi điện cho thợ sửa xe tới đây sao? Bọn họ có thể đến đây ư? Nếu có thợ sửa chuyên nghiệp như vậy thì anh nói cho tôi biết đi, tôi cũng chuyển sang làm khách hàng của bọn họ.”

Dương Chiêu hỏi liên tiếp làm Trần Minh Sinh trầm mặc, Dương Chiêu bỗng nhiên cũng im lặng, hai người cứ vậy đứng im trong mưa to. Một lát sau, Trần Minh Sinh nói trước.

“Cô đi đi, tôi sẽ xử lý chuyện còn lại.”

Dương Chiêu nói: “Xung quanh đây là khu dân cư mới, là nơi vắng vẻ ít người, anh muốn xử lý như thế nào.”

Trần Minh Sinh giương mắt nhìn cô, câu nói vừa rồi rõ ràng có ý bảo cô ta đi đi, người phụ nữ này không ngốc, sao lại không hiểu.

Dương Chiêu lau nước mưa trên mặt, vừa lau xong lại ướt đầm. Cô không biết mình đang nghĩ gì, cô nhìn Trần Minh Sinh nói: “Nhà tôi ở gần đây, anh đậu xe bên kia đi, về nhà tôi tránh mưa.”

Lần đầu tiên trong đêm nay, sắc mặt Trần Minh Sinh thay đổi, anh giống như không nghe rõ Dương Chiêu nói gì, Dương Chiêu phải nói lại một lần nữa. Trần Minh Sinh cúi đầu từ chối: “Cám ơn, không cần đâu.”

Dương Chiêu nói: “Tôi còn không sợ, anh sợ cái gì chứ?”

Câu nói khích tướng này thực ấu trĩ, nhưng lại có hiệu quả với đàn ông.

Trần Minh Sinh nhú nhú mày: “Không liên quan đến chuyện đó, cô đi trước đi.”

Dương Chiêu lại nói: “Anh vẫn nhớ món nợ đó sao.”

Trần Minh Sinh giương mắt, thấy Dương Chiêu đứng trong mưa nhìn anh. Trần Minh Sinh biết Dương Chiêu cũng nhận ra anh, anh cúi đầu, thấp giọng nói: “Không liên quan đến chuyện đó, tôi đang chuẩn bị tiền, sẽ nhanh chóng trả cho cô.”

Dương Chiêu nói: “Tôi cũng không đòi tiền anh.”

Trần Minh Sinh không nói thêm gì nữa, anh kéo chân bước đến mở cửa xe, tính ngồi vào. Anh vừa mở cửa định ngồi xuống, cánh cửa đã bị Dương Chiêu giữ chặt, Dương Chiêu cúi đầu nhìn anh: “Anh từ chối?”

Trần Minh Sinh không nhìn cô: “Tự tôi có thể giải quyết.”

Từ góc nhìn của Dương Chiêu, vừa vặn thấy đỉnh đầu Trần Minh Sinh, tóc anh dính lại vì nước mưa. Tóc Trần Minh Sinh vừa ngắn vừa cứng nên dù ướt đầm cũng vẫn thẳng đứng. Dương Chiêu nhìn một hồi, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Tôi không cần thương lượng với anh.”

Trần Minh Sinh không nói gì.

Dương Chiêu thân nhiên nói tiếp: “Anh phải qua bao nhiêu mối quan hệ mới lấy được giấy phép lái xe taxi này.”

Cô vừa nói xong, liền cảm thấy cả người Trần Minh Sinh cứng lại. Đầu Dương Chiêu nặng trĩu, nhưng cô vẫn suy nghĩ rất rõ ràng.

“Tôi nhớ không lầm thì pháp luật Trung Quốc không cho phép người tàn tật đứng tên đăng ký. Xem ra mấy người ở đồn cảnh sát kia có quan hệ không tệ với anh, có phải bọn họ cũng góp phần làm giả giấy tờ đúng không? Anh đã làm gì, tặng quà? Đút lót? Anh nói xem, nếu tôi báo lên trên thì anh và bọn họ sẽ bị phạt như thế nào?”

Bàn tay Trần Minh Sinh đặt trên chân phải siết chặt, tay anh nắm lấy quần, cuộn chặt lại. Dương Chiêu nghiêng đầu nhìn vào bên trong, Trần Minh Sinh quay đầu lại, Dương Chiêu thấy đôi mắt của anh rất đen, không biết có phải vì mưa mà cô cảm thấy đôi mắt đen kia sáng rực.

Giọng nói của Trần Minh Sinh ẩn chứa sự nhẫn nại và tức giận.

“Rốt cuộc cô muốn gì?”

Dương Chiêu lấy lại tinh thần, thân nhiên nói: “Tôi nói, đậu xe bên kia, anh đến nhà tôi trú mưa. Nếu anh không tin tôi nói sẽ làm thì chúng ta cứ chờ xem.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Cuối cùng Trần Minh Sinh cũng phải thỏa hiệp.

Bọn họ đẩy xe đỗ lại ven đường... Thật ra Dương Chiêu cơ bản chỉ vịn hai tay có mà thôi, vào lần thứ hai đẩy xe cô choáng váng đến mức gần như ngã sấp xuống đất, tất cả đều do một mình Trần Minh Sinh gắng sức đẩy.

Sau đó, Dương Chiêu với đầu óc choáng váng, dờ dẩn Trần Minh Sinh về nhà.

Cô không nhớ nổi dọc đường rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Dương Chiêu gần như dựa vào bản năng để mò về nhà. Cô chỉ có một ấn tượng mơ hồ là bọn họ đi chậm, cực kỳ chậm. Trước khi đi Trần Minh Sinh khóa xe cẩn thận, anh lấy một cây nặng từ trong cốp xe ra. Cho dù vậy bọn họ đi vẫn rất chậm dưới cơn mưa tầm tã.

Sau khi về nhà, Dương Chiêu vẫn nhất quyết phải tắm rửa, cô cẩn rắng lê người vào trong phòng tắm, tắm tấp sơ qua rồi bước ra. Cô cất tiếng nói Trần Minh Sinh đang ngồi trong phòng khách: “Phòng tắm ở bên kia, anh qua bên đó tắm rửa chút đi.”

Cô cũng không nhớ rõ Trần Minh Sinh có đáp lời cô không, cô tựa đầu vào sofa ngủ luôn.

Trần Minh Sinh nhìn cô gái chỉ mặc mỗi chiếc áo choàng tắm, cứ thế nằm ngủ trước mặt anh. Anh giương mắt nhìn khung cảnh xung quanh một lượt, cả căn nhà được trang hoàng rất xinh xắn, ngăn nắp, mỗi một chi tiết đều có thể nhận ra được phong cách chủ nhân của nó.

Sofa đồng bộ một màu đỏ tươi, càng tôn lên vẻ đẹp của người đang nằm trên đó. Dương Chiêu mặc chiếc áo choàng tắm màu trắng, mái tóc đen nhánh vẫn chưa lau khô, từng giọt từng giọt nước rơi xuống sàn nhà.

Trần Minh Sinh ngồi một lúc, sau đó chống nạng đứng lên, anh đặt cây nạng dưới nách phải, sau đó giơ tay ra gỡ cái chân giả trên đùi phải xuống. Vào lúc tháo xuống anh cắn chặt răng chịu đựng, vì hôm nay trời mưa hơn nửa lại đi nhiều nên cọ sát nhiều, chân của anh rất đau.

Trần Minh Sinh gác chân giả lên trên ghế, sau đó chống nạng bước vào toilet.

Anh thật sự cần tắm nước nóng, bằng không chân anh sẽ không chịu đựng nổi nữa.

Phòng tắm của Dương Chiêu rất lớn, Trần Minh Sinh vừa bước vào đã ngửi thấy mùi hương hoa nhài rất nồng, đó tất nhiên là mùi sữa tắm của Dương Chiêu. Trong phòng tắm có một cái bồn tắm lớn hình tam giác, ở bên cạnh là bồn rửa tay, trên đó bày biện rất nhiều đồ trang điểm. Phòng tắm có một chiếc gương lớn, chiếc gương này lớn hơn hẳn so với các nhà bình thường khác, đây chắc là vật chủ nhân đặc biệt lắp đặt.

Trần Minh Sinh nhìn gương mặt không chút biểu cảm của người trong gương, anh chống nạng và chỉ có một chân.

Anh đặt nạng sang một bên, chỉ đứng bằng một chân rồi cởi quần áo. Anh cởi rất nhanh, ném quần áo sang một bên, nhảy thêm mấy bước vào bồn tắm.

Thời điểm phần chân cụt ngâm vào nước ấm hơi đau buốt, Trần Minh Sinh nén đau cọ rửa, trước đó không lâu chân của anh vừa bị toác ra. Hôm nay lại ngâm nước mưa, nếu không xử lý tốt thì không khéo vết thương bị nhiễm trùng, lúc đó càng phiền phức hơn.

Trần Minh Sinh không dùng đồ trong phòng Dương Chiêu, thậm chí lúc tắm rửa cũng không dùng xà bông. Sau khi tắm xong, anh đứng trong nhà tắm một lúc, chờ nước trên người bốc hơi gần như khô đi mới nhặt từng chiếc quần áo ướt sũng nước mặc vào người.

Giữa hai luồng hơi nóng và lạnh, chân của anh thấy không dễ chịu chút nào, chỉ có điều anh vẫn cố nhẫn nhịn.

Quay trở lại phòng khách, Trần Minh Sinh ngồi xuống sofa. Anh lướt mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa có vẻ như vẫn chưa chịu ngừng.

Quay đầu lại, anh nhìn cô gái ở trước mặt.

Dương Chiêu ngủ rất sâu, cô trở mình một cái, chiếc áo tắm trượt xuống một chút lộ ra một vùng da trắng muốt. Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu một lượt từ đầu đến chân, khuôn mặt anh thật bình thản.

Anh chợt nhớ tới câu nói giống như đang khiêu khích của Dương Chiêu ở dưới lầu.

“Tôi còn không sợ, anh sợ cái gì chứ?”

“Ha...” Trần Minh Sinh cảm thấy buồn cười một cách khó hiểu, anh khoanh tay lại, ngồi ở sofa phía đối diện cô nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, đúng sáu giờ Trần Minh Sinh mở choàng mắt. Hôm qua vất vả cả đêm làm anh thấy có hơi mỏi mệt.

Những tia nắng sớm nhàn nhạt xuyên qua khung cửa rơi vào trong nhà, bầu trời trong vắt không chút gợn mây.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Trần Minh Sinh khi tỉnh dậy là cô gái đang ngủ trên sofa ngay trước mặt. Hình như cô ấy ngủ không ngon giấc, dù đang say ngủ nhưng đôi mày vẫn nhíu chặt. Trần Minh Sinh đứng dậy, mặc bộ quần áo ướt đầm cả đêm khiến toàn thân anh đều hơi đau buốt. Anh thở phào một hơi, chống nạng lên rồi đeo chân giả vào.

Bởi vì đùi phải Trần Minh Sinh bị mất, phần chân còn lại hơi ngắn nên khi mang chân giả anh phải mang dây đeo ở hông và dùng dây buộc ở chỗ xương chậu thì mới vững vàng được.

Sau khi Trần Minh Sinh đeo chân giả vào, anh vốn định cứ vậy rời đi. Đúng vào lúc anh chống nạng bước đi, bỗng nhiên anh nghe thấy tiếng thở yếu ớt và dồn dập của Dương Chiêu.

Trần Minh Sinh dừng chân, quay đầu nhìn lại.

Thoạt nhìn, Dương Chiêu có chút không ổn.

Trần Minh Sinh ngẫm nghĩ đôi chút, anh chống gậy bước tới, anh vương tay vỗ vỗ cánh tay Dương Chiêu.

“Cô có sao không, tỉnh dậy đi.”

Dương Chiêu vẫn không tỉnh lại, gương mặt cô càng nhăn nhó hơn, hơi thở cũng dồn dập không đều, nét mặt cũng có chút đờn ẩu. Trần Minh Sinh đã đeo chân giả nên không thể ngồi xuống, anh chỉ có thể cúi thắt lưng xuống, vươn tay thử nhiệt độ trên trán Dương Chiêu.

Chỉ vừa chạm vào, anh thấy trán cô nóng hổi.

Trần Minh Sinh thở dài, đứng dậy lẳng lặng nhìn cô.

Anh thầm đưa ra quyết định, cuối cùng đành thở dài một lần nữa. Anh chống nạng bước tới trước cửa, áo khoác của Dương Chiêu đang mắc trên giá áo ngay cửa, Trần Minh Sinh mở vớ cửa cô ra... hôm qua sau khi Dương Chiêu mở cửa, anh có thấy cô bỏ chìa khóa vào trong ví.

Kết quả là anh không chỉ tìm thấy chìa khóa mà còn tìm được một thứ khác nữa.

Đó chính là tờ giấy ghi số điện thoại liên lạc mấy hôm trước anh đưa cho cô. Tờ giấy đã nhăn nhúm không còn ra hình dạng gì, hơn nữa vì hôm qua gặp mưa nên mực đã lem nhem cả ra.

Trần Minh Sinh chăm chú nhìn tờ giấy kia một lúc.

Dương Chiêu chưa từng gọi điện cho anh, cô cũng không giục anh trả tiền, thậm chí cô không thèm bắt anh ghi giấy nợ tiền nữa. Có đôi khi Trần Minh Sinh cảm thấy Dương Chiêu vốn không cần anh trả năm ngàn đồng này cho cô.

Trần Minh Sinh bỏ lại mảnh giấy vào ví Dương Chiêu rồi cầm chìa khóa ra khỏi nhà.

Trước tiên anh gọi cho thợ sửa chữa, Trần Minh Sinh quen thân với họ, anh báo cho họ vị trí đậu chiếc xe bị hỏng rồi bảo bọn họ đến kéo nó đi. Sau đó anh chống nạng đi dọc ngã tư đường tìm hiệu thuốc.

Trần Minh Sinh đi bộ rất vất vả, nhất là với tình trạng cơ thể của anh hiện nay vốn không tốt. Anh đi một lúc mới phát hiện khu vực này rất vắng vẻ, siêu thị hay cửa hàng rất hiếm hoi, anh bắt đầu thấy hối hận khi mang theo chân giả ra ngoài. Nếu không mang đeo chân giả thì anh đi bộ còn thoải mái hơn.

Trần Minh Sinh thăm mắng một tiếng, anh mang theo chân giả chỉ là vì khi nhìn trông mình sẽ trọn vẹn hơn một chút, anh không thích bị người khác nhìn chằm chằm trên đường, anh cũng hiểu rõ đây chẳng qua chỉ là tâm lý muốn lừa người đối mình mà thôi.

Dù biết việc đó vô dụng, nhưng vẫn không nén nổi lòng.

Rốt cuộc, sau khi hơn nửa giờ, anh tìm thấy một hiệu thuốc.

Anh bước vào trong, cô gái bán thuốc ngẩng đầu bắt gặp một người đàn ông chống gậy bước vào, cô chợt sững sốt một lát sau đó hỏi: “Chào anh, anh muốn mua gì?”

Trần Minh Sinh trả lời: “Mắc mưa nên bị sốt, nhờ cô lấy thuốc giúp tôi.”

“Dạ, được.” Cô gái nhanh nhẹn lấy vài hộp thuốc: “Mấy hôm nay nhiệt độ hạ thấp, rất nhiều người bị phong hàn, cảm cúm, tình trạng bệnh ra sao, có đàm không, cổ họng có đau không?”

Trần Minh Sinh đáp: “Cô cứ xem như có đau họng đi.”

Cô gái ừ một tiếng, đưa ra vài loại thuốc cho Trần Minh Sinh xem.

“Anh ơi, mấy loại thuốc này trị cảm cúm rất tốt.”

Trần Minh Sinh không xem, chỉ gật đầu đáp: “Được rồi, cô gói lại giúp tôi.”

Cô gái cầm cái túi thuốc đã được gói cẩn thận, đưa cho Trần Minh Sinh: “Tổng cộng hết bốn mươi sáu tệ.”

Trần Minh Sinh buộc kỹ lại, tay trái xách bọc thuốc bước ra khỏi hiệu thuốc.

Con đường trở về là một lộ trình dài lê thê, khi đi trên đường Trần Minh Sinh cố hết sức phân tán sự chú ý của bản thân, anh không dám nghĩ tới chân mình đang đau tới mức nào. Đến khi anh quay lại nhà Dương Chiêu, cánh tay cũng bắt đầu run lẩy bẩy.

Dương Chiêu vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, trước tiên Trần Minh Sinh đặt cây nạng sang một bên, gỡ chân giả ra.

Bỏ đi chân giả, Trần Minh Sinh thấy thân thể nhẹ nhàng hơn nhiều. Anh cầm nạng lên, mở hộp thuốc ra. Anh xem kỹ cả đồng thuốc rồi cuối cùng chọn loại thuốc Trung Khang Thái Khắc.

Loại thuốc này trước kia anh đã từng dùng, nó rất công hiệu.

Kết quả là thuốc thì đã có rồi nhưng Trần Minh Sinh đi khắp phòng cũng không thấy nước uống ở đâu.

Phòng khách và phòng bếp đều bày biện giống hệt nhau, sạch bóng không một hạt bụi, đồng thời ngay cả chất tẩy rửa cũng không có. Trần Minh Sinh tìm một lúc lâu rốt cuộc anh cũng tìm thấy một cái nồi còn bọc kín bên trong tủ chén, anh lấy cái nồi ra, sau khi rót nước vào nồi anh lại phát hiện bếp gas trong nhà còn chưa mở van.

Trần Minh Sinh không muốn suy đoán xem hằng ngày Dương Chiêu sống như thế nào, anh kéo một chân quỳ trên mặt đất, mở van gas nằm trong tủ chén.

Vào lúc nước sôi Trần Minh Sinh chợt nghĩ, có thể đây là lần đầu tiên gian phòng bếp này được sử dụng.

Anh đun nước nóng xong, rót nước vào trong chén, đặt trên bàn chờ nước nguội.

Lúc đó anh lại thoáng nhìn Dương Chiêu, cô vẫn chưa tỉnh lại.

Một lát sau, Trần Minh Sinh cả viên thuốc thành dạng bột, bỏ vào trong nước. Anh ngồi xuống, tay vịn xô pha, nâng đầu Dương Chiêu lên, thấp giọng gọi: “Cô uống nước này đi.”

Dương Chiêu mơ mơ màng màng, cô ngủ mà miệng khô khốc, chén nước này có thể nói là giải khát khẩn cấp. Dương Chiêu vội nhắm chặt mắt lại, dựa vào Trần Minh Sinh uống từng ngụm.

“Uống chậm thôi...” Trần Minh Sinh nín lấy cốc nước, sợ cô uống vội quá mà sặc.

Đút thuốc cho cô xong, Trần Minh Sinh đi một vòng trong nhà, anh tìm thấy phòng ngủ của Dương Chiêu. Anh lấy một chiếc chăn mỏng trên giường rồi đi ra ngoài đắp lên người Dương Chiêu.

Làm xong mọi việc, Trần Minh Sinh hơi kiệt sức. Tối qua, anh vốn không ăn cơm, sáng nay cũng chưa có hạt cơm nào bỏ bụng, hơn nữa lại còn mắc mưa. Trần Minh Sinh cảm thấy mình cũng cần uống thuốc.

Anh uống mấy viên thuốc còn lại, sau đó ngồi trên sô pha nghỉ ngơi.

Anh định chờ Dương Chiêu hạ sốt sẽ rời khỏi đây, nhưng anh quá mệt mỏi, nên ngồi trên sô pha một lát thì mê man đi lúc nào không hay.

Lúc này, người tỉnh dậy lại là Dương Chiêu.

Vì cổ họng quá khô nên cô khó chịu mà tỉnh dậy.

Chính Dương Chiêu cũng biết rõ ràng là mình bị bệnh rồi. Mở choàng mắt ra, thứ đầu tiên cô nhìn thấy làm cô giật mình hoảng hốt, nếu không phải cổ họng quá khô, chắc chắn cô sẽ hét lên.

Vừa mở mắt ra đập vào mắt cô là một cái chân... đương nhiên, đó là một cái chân giả.

Phản ứng đầu tiên của Dương Chiêu chính là Trần Minh Sinh vẫn chưa bỏ đi. Nói cái này cũng bằng thừa, chắc chắn là anh vẫn chưa đi, nếu không thì sao cái chân này lại nằm ở đây.

Tối qua, Dương Chiêu chỉ biết chân Trần Minh Sinh có tật, nhưng cô không ngờ thương tật của anh lại nghiêm trọng thế này, anh mất hẳn một chân.

Dương Chiêu nuốt nuốt nước miếng, muốn tìm Trần Minh Sinh để tranh luận vấn đề sao anh ta có thể vứt bừa chân giả ra để dọa người khác thế này. Cô ngồi dậy, tẩm chăn trên người trượt xuống.

Dương Chiêu có một ưu điểm đó là đầu óc cô rất hiếm khi mơ màng, cho dù lúc bị bệnh ý thức của cô vẫn rất tỉnh táo.

Cô biết tối qua mình không hề đắp chăn.

Dương Chiêu quay đầu lại, thấy trên bàn có mấy hộp thuốc, còn có chén nước nữa.

Vào lúc ngược lên, Dương Chiêu thấy Trần Minh Sinh nhắm mắt lẳng lặng tựa trên sô pha, hình như đang ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Trong khoảnh khắc, Dương Chiêu cảm thấy rất kỳ lạ.

Cô vẫn chưa nhìn kỹ Trần Minh Sinh. Tuy rằng đã nói chuyện với anh, cũng đã mang anh về nhà trú mưa, nhưng thực sự cô chưa bao giờ nhìn kỹ mặt anh.

Bề ngoài của anh chàng tài xế taxi này khá được.

Dựa trên tiêu chuẩn của một cô gái hiện đại thì Trần Minh Sinh không được coi là đẹp. Anh không bùng bùng sức sống, khuôn mặt cũng không quyến rũ hấp dẫn, cùng lắm chỉ là ngũ quan đoan chính mà thôi.

Nhưng anh lại hoàn toàn phù hợp với gu thẩm mỹ của cô gái trẻ Dương Chiêu này.

Về ngoài của Trần Minh Sinh rất giản dị, tóc đen ngắn gọn gàng, mắt không lớn nhưng đường nét sắc gọn, Dương Chiêu còn nhớ rõ ánh mắt anh rất sâu, rất trầm.

Tuy rằng anh mất một chân, nhưng nhìn không hề có cảm giác mỏng manh. Ngược lại, cơ thể anh nhìn khá rắn chắc, vòm ngực rộng, lưng dài, eo hẹp. Trong đầu Dương Chiêu tự động gắn thêm cho anh một cái chân, sau đó cô hết sức kinh ngạc phát hiện ra đáng người Trần Minh Sinh rất đẹp.

Bờ môi kiên nghị, chắc chắn. Có nhiều người khi ngủ hơi hé miệng, nhưng Trần Minh Sinh hoàn toàn không. Cho dù là lúc ngủ môi anh vẫn mím chặt lại, khóe môi tạo thành một đường nét tiêu chuẩn.

Dương Chiêu từng xem qua một quyển sách nói về thuật xem tướng, trên sách viết người có đôi môi như vậy tính cách sẽ rất cực đoan cố chấp.

Trần Minh Sinh có như vậy hay không, Dương Chiêu không biết.

Dương Chiêu nhìn sang chiếc chân giả mà suýt nữa dọa cô hồn vĩa lên mây kia, chiếc chân giả đó nhìn có vẻ không cao cấp gì. Tiết Miểu từng có một khách hàng là người tàn tật, một ông cụ người Mỹ. Dương Chiêu gặp ông ta vào mùa hè, ông thoải mái mặc quần đùi không che dấu gì. Cái chân giả của ông ta nhìn rất tồi tàn, giống mấy loại máy móc trong mấy phim bom tấn của Mỹ vậy, bước đi y như người thường, không có gì khác biệt.

Dương Chiêu mơ hồ nhớ tới dáng đi của Trần Minh Sinh, rất gượng gạo.

Người đàn ông này vòng tay trước ngực ngồi ngủ. Đối với một người đang say giấc mà nói, thì tư thế ngủ của anh hết sức đoan chính.

Dương Chiêu nhìn một vòng, cuối cùng nhìn đến bàn trà.

Trên bàn trà có cốc nước, có hộp thuốc, còn có cả chùm chìa khóa nhà của cô. Dương Chiêu nghi hoặc giấy lát, rồi cũng đoán ra mọi chuyện.

Cô đứng lên vào phòng ngủ thay đồ.

Bước đi, chuyện đầu tiên Dương Chiêu nghĩ tới là —

Năm ngàn tệ kia không cần lấy nữa.

Dương Chiêu thay một bộ quần áo dệt kim dài tay. Cô quay ra phòng khách lấy di động ra ban công gọi hai phần đồ ăn. Mồ hôi thoát ra nên cơn sốt đã hạ, tuy vẫn còn khó chịu nhưng vẫn chịu đựng được. Cô quay vào phòng khách, ngồi nghiêm chỉnh trên sofa bụng ỳ nước uống một ngụm. Cô không biết Trần Minh Sinh lấy nước ấm ở đâu ra.

Ngồi ngẩn ngơ, đầu óc vừa lẩn quẩn câu hỏi vớ vẩn đó vừa chờ Trần Minh Sinh tỉnh dậy.

Người tài xế này làm cho cô có chút cảm động.

Dương Chiêu là một phụ nữ lạnh lùng. Thực ra thì người nhà họ Dương ai cũng thế, quan hệ với mọi người rõ ràng mà gọn ghẽ. Từ nhỏ đến lớn, hàng năm ngoại trừ sinh nhật ông bà và bữa cơm tất niên giao thừa ra thì Dương Chiêu chưa từng cùng gia đình tụ họp, và cô cũng chưa bao giờ chờ mong điều đó. Người nhà họ Dương ai cũng có cuộc sống riêng của mình, bình thản an ổn, không can thiệp vào cuộc sống của nhau.

Dương Chiêu từng có hai người bạn trai, một người là người Trung Quốc, một người người nước ngoài. Khi yêu đương, mọi việc mà nam nữ khi yêu sẽ làm đều đã làm, bình thường như bao người. Tới giờ, đôi khi nhớ lại hai người bạn trai cũ đó, trí nhớ Dương Chiêu thường cảm thấy rất mơ hồ.

Nguyên nhân chia tay đều do tính cách không hợp.

Dương Chiêu biết rõ tính cách mình khá lạnh lùng, nhưng cô không muốn thay đổi.

Cô cũng đâu rảnh rỗi, công việc của cô luôn xoay quanh một mớ các đồ vật tràn ngập chuyện xưa tích cũ này, phức tạp mà phong phú. Hiện giờ ngoại trừ cậu em Dương Cẩm Thiên, cuộc sống của cô vô cùng bình thản.

Cho nên, một chút cảm động mà người tài xế này mang lại cho cô, cô cảm nhận được rất rõ.

Lúc Dương Chiêu còn đang ngơ ngẩn, Trần Minh Sinh đã tỉnh.

Anh mở mắt ra, khi thấy Dương Chiêu thì hơi khựng lại, dường như chưa kịp tỉnh táo. Sau đó anh ngồi thẳng dậy, ngón tay xoa xoa mũi.

“Ngại quá, tôi ngủ quên mất.”

Giọng Trần Minh Sinh hơi trầm thấp, đặc trưng của người mới ngủ dậy.

Dương Chiêu nhìn anh, nói: “Tôi là Dương Chiêu.”

Trần Minh Sinh sững sốt, không hiểu tại sao đột nhiên Dương Chiêu lại tự giới thiệu như vậy, anh dừng một lát rồi nói: “Xin chào cô Dương”, nghĩ nghĩ lại nói tiếp: “Tôi là Trần Minh Sinh.”

Dương Chiêu gật gật đầu, nhìn thoáng qua hộp thuốc trên bàn.

“Cái này anh mua sao?”

Trần Minh Sinh gật đầu, “Ừm, tôi qua cô sốt, tôi đành phải lấy chìa khóa nhà cô ra ngoài mua thuốc. Chìa khóa tôi để trên bàn.” Anh nhìn thoáng qua, phát hiện chìa khóa không có trên bàn, đang thấy kỳ lạ thì Dương Chiêu lại nói: “Chùm chìa khóa tôi cất rồi.”

Trần Minh Sinh khựng một lát, sau đó nói: “Tôi sốt ruột quá nên lục luôn túi áo cô, rất xin lỗi.”

Câu cất rồi kia của Dương Chiêu nghe qua giống như có ý trách móc, Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đều nhận ra.

Dương Chiêu lắc đầu nói: “Tôi không có ý đó, cảm ơn anh mua thuốc giúp tôi.”

Trần Minh Sinh không biết phải nói gì, chỉ nói một câu không cần khách sáo, sau đó hai bên hết chuyện để nói.

Trần Minh Sinh do dự muốn mang chân giả rời đi, nhưng trước mặt cô gái vẫn đang nhìn mình thế này anh không thể động đậy được. Mang chân giả hơi phiền toái, phải vén quần lên. Trần Minh Sinh còn chưa thoải mái đến mức có thể phô ra phần thân thể khiếm khuyết của mình trước mặt một cô gái xa lạ thế này.

Anh nghĩ nghĩ, bèn nói với Dương Chiêu: “Cô Dương, tôi phải đi đây.”

Dương Chiêu: “Anh ăn chút gì đã, tôi đã gọi rồi, họ đưa tới nhanh thôi. Anh ăn xong rồi hẵng đi.”

Trần Minh Sinh không ngờ lúc anh ngủ cô đã gọi đồ ăn, anh lắc đầu: “Không cần đâu, tôi về nhà ăn cũng được.”

Dương Chiêu: “Làm sao giờ, tôi gọi mất rồi. Một mình tôi ăn không hết, quá lãng phí.”

Trần Minh Sinh: “...”

Anh còn định nói thêm vài câu, nhưng nhìn nét mặt chấp nhứt của Dương Chiêu nên đành thôi. “Vây cũng được, làm phiền cô.”

Dương Chiêu không nói gì, hai người lại lặng thinh.

Nhưng không khí tệ nhạt này không khiến người ta cảm thấy xấu hổ, bởi Dương Chiêu cũng nhận ra Trần Minh Sinh không phải người nói nhiều. Cô nhìn thoáng qua ly nước ấm trên bàn, như nhớ ra gì đó nên nói với Trần Minh Sinh: “Anh lấy nước ấm đâu ra vậy?”

Trần Minh Sinh cũng nghĩ tới, anh nhìn Dương Chiêu: “Tôi không tìm thấy nước nên đành tự nấu, dùng mất một cái nồi mới của cô.”

Dương Chiêu im lặng.

Trần Minh Sinh nghĩ cô giận, lại áy náy nói: “Ngại quá, chưa được cô cho phép đã —”

“Nhà tôi có nồi?”

“Hả?”

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh với ánh mắt đầy nghi vấn.

“Nhà tôi có nồi? Sao tôi không biết nhỉ?”

Trần Minh Sinh cảm thấy cô gái này dường như hơi mơ màng, anh cân nhắc một chút mới nói: “Có một cái còn chưa mở hộp, đặt ở ngăn tủ ngay dưới bếp.” Anh sợ cô còn chưa nhớ ra cần thận nói thêm, “Một chiếc nồi inox hiệu Tô Bạc.”

Dương Chiêu ngẫm nghĩ một hồi mới khẽ a một tiếng.

“Tôi nhớ ra rồi, khi lắp đặt bếp họ tặng kèm.”

Trần Minh Sinh không biết phải nói gì, chỉ gật gật đầu.

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh, bỗng nhiên hỏi: “Anh thấy khó chịu sao?”

Trần Minh Sinh nhìn cô một cái. Dương Chiêu nói tiếp: “Sắc mặt anh nhìn không tốt lắm.”

Trần Minh Sinh bất giác cúi đầu. Quả thật anh cảm thấy hơi khó chịu, quần áo vẫn ẩm ướt dính chặt vào người, nhất là đùi phải, sưng đau vô cùng. Trần Minh Sinh rất muốn vào toilet xem thử, anh nghĩ chân đã bị nhiễm trùng.

Dương Chiêu thấy anh không nói gì, chứng tỏ lời cô nói đã đúng. Cô bưng ly nước vào bếp, thấy trong nồi còn nửa nồi nước. Cô đổ phần nước còn lại trong ly đi, rót nước trong nồi vào ly rồi bưng ra phòng khách.

Cô đưa ly nước cho Trần Minh Sinh: “Có lẽ anh cũng bị cảm rồi.” Cô lấy hộp thuốc trên bàn trà lên nhìn nhìn, “Anh cũng uống thuốc đi.”

Trần Minh Sinh nhận ly nước nhưng không uống, “Cảm ơn, tôi không sao, không cần uống đâu.”

Anh nói là thật, tuy rằng quả thật anh cũng bị cảm nhẹ; nhưng vấn đề không nằm ở đó, thuốc này vốn chẳng có tác dụng gì với chân anh, có uống cũng vậy.

Dương Chiêu: “Anh khó chịu thế nào?”

Trần Minh Sinh không quen nói với người lạ về bệnh tình của mình, chỉ lắc đầu: “Tôi không sao, một lát là ổn thôi.”

Dương Chiêu nhận ra sự từ chối của anh nên không nói gì nữa.

Ngồi thêm một lát thì đồ ăn giao tới.

Dương Chiêu nhận đồ ăn đặt lên bàn. Cô mở ra giữa chừng thì dừng lại.

Trần Minh Sinh nhìn cô, cô nói: “Chỉ có một đôi đũa.”

Trần Minh Sinh: “Lấy thêm một đôi nữa là được.”

Dương Chiêu giương mắt nhìn anh: “Nhà tôi không có đũa.”

“...”

Trần Minh Sinh thật sự không biết phải nói gì, anh khẽ hếch cằm với Dương Chiêu: “Vậy cô ăn đi.”

“Không được.” Dương Chiêu lắc đầu, “Tôi gọi hai phần, sao lại chỉ đưa một đôi đũa. Anh ăn trước đi, để tôi gọi họ giao thêm một bộ.”

Trần Minh Sinh nghĩ một đôi đũa có nghiêm trọng gì đâu mà bắt người ta đi thêm một vòng. Nghĩ nghĩ đành nói với Dương Chiêu: “Không cần đâu, tôi dùng muỗng cũng được. Trong bộ nôi tặng kia có một chiếc muỗng.”

“Thật không?” Dương Chiêu đứng lên đi vào bếp. Hồi lâu sau cô xách ra một cái vá cán dài. “Anh chắc chắn có thể dùng cái này ăn được?”

Trần Minh Sinh gật đầu, “Được, đưa cho tôi đi.”

Dương Chiêu đưa cái vá cho anh, sau đó hai người không nói gì nữa bắt đầu ăn sáng.

Trần Minh Sinh bê nguyên cả hộp lên ăn. Anh ăn rất nhanh, cái vá vốn dùng để múc com, nhưng anh dùng cũng vẫn tự nhiên. Anh muốn ăn nhanh một chút, nhân lúc chân còn chưa hoàn toàn phát tác nhanh chóng rời đi thôi.

Dương Chiêu ăn chậm hơn Trần Minh Sinh rất nhiều. Tốc độ ăn của Trần Minh Sinh vô tình lại gây cho cô chút áp lực, nên cô chỉ ăn có chút xíu thì ngưng.

Trần Minh Sinh ăn rất sạch sẽ, một hạt com cũng không chừa. Anh đặt hộp không lên bàn, nói: “Cảm ơn đã chiêu đãi, tôi phải đi đây.”

Dương Chiêu gật gật đầu, anh quả thật phải đi.

Trần Minh Sinh với tay lấy nạng. Nạng đặt bên phải sofa, khi anh choài người ra lấy khó tránh khỏi chèn ép lên chân phải. Dương Chiêu thấy anh khẽ khựng lại, mày nhăn chặt, âm thầm cắn chặt răng, cố gắng với lấy cây nạng.

Lúc Trần Minh Sinh đứng lên, bả vai sụp xuống, chứng tỏ anh không thể tự đỡ được cơ thể mình nữa.

Trần Minh Sinh một đầu mồ hôi lạnh, thấm rủa một câu, càng không muốn đến lại càng đến.

Dương Chiêu không kịp nghĩ nhiều, khi thấy chân trái anh run run vội vàng đứng dậy đỡ.

“Anh sao vậy? Có ổn không?”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Anh còn đi được không?”

Dương Chiêu nắm lấy cánh tay Trần Minh Sinh, cánh tay của người phía sau gồng cứng ngắt.

Khuôn mặt Trần Minh Sinh trắng bệch, cố gắng ổn định cơ thể.

“Cảm ơn.”

Dương Chiêu nhìn anh lau mồ hôi, cau mày nói: “Anh khó chịu lắm hả?”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Không sao.”

Dương Chiêu cúi đầu nhìn thoáng qua hông bên phải của Trần Minh Sinh vẫn đang khẽ run. Cô ngẩng đầu, khuôn mặt Trần Minh Sinh gần trong gang tấc. Dương Chiêu lui về phía sau một chút, nói với Trần Minh Sinh: “Anh cứ như vậy không ổn đâu, để tôi đưa anh đến bệnh viện.”

Trần Minh Sinh kinh ngạc nhìn cô, không ngờ người phụ nữ này lại không ngại phiền phức. Nhưng anh vẫn từ chối.

“Tôi thực sự không sao mà, không cần phiền cô đâu.”

Dương Chiêu nhìn anh: “Anh thế này mà vẫn đi được à?”

Đôi mắt Dương Chiêu hẹp dài, cô rất ít khi trừng người khác, ánh mắt vẫn rất bình thản. Trần Minh Sinh nhìn cô một cái, đánh giá những lời nói này có ác ý hay không, cuối cùng anh dỗi mắt: “Tôi có thể đi được.”

Dương Chiêu xoay người, giơ tay lấy chiếc áo khoác treo ở cửa, quay đầu nói với Trần Minh Sinh: “Tôi đưa anh đến bệnh viện.”

Trần Minh Sinh hít sâu một hơi, không nói lời nào nhìn Dương Chiêu. Trần Minh Sinh không nhìn được ra chút dao động nào trong mắt cô, anh cũng chẳng muốn nói thêm gì nữa, đành gật đầu.

Dương Chiêu: “Tôi xuống dưới lấy xe, anh có thể tự mình xuống dưới không?”

Trần Minh Sinh lại gật đầu.

Dương Chiêu mở cửa đi trước, Trần Minh Sinh nhìn theo hướng cô rồi đi nửa phút mới bắt đầu đi.

Anh kéo ống quần, cúi đầu nhìn thoáng qua. Đúng như dự liệu, chân đã bị nhiễm trùng rồi. Trần Minh Sinh thở dài, xoay người cầm chân giả ở trong tay bước ra ngoài.

May là khu nhà này có thang máy, Trần Minh Sinh tựa vào vách thang máy nghĩ thầm.

Dương Chiêu dừng xe ở trước cửa khu nhà, Trần Minh Sinh để chân giả xuống ghế ngồi phía sau. Anh vốn định ngồi ở đó, nhưng Dương Chiêu thò người ra mở cửa ghế lái phụ cho anh.

Sau khi Trần Minh Sinh đã ngồi ổn định, anh mới để cây nặng ở phía sau.

Xe bắt đầu khởi động, nhưng một lúc lâu vẫn chưa xuất phát. Trần Minh Sinh cảm thấy hơi lạ, đúng lúc đó Dương Chiêu quay sang nhìn anh.

“Anh cài dây an toàn vào.”

“...”

Trần Minh Sinh chưa từng có thói quen cài dây an toàn, anh gật đầu rồi cài dây lại.

Dương Chiêu lái xe ra khỏi khu nhà. Cô vừa lái xe vừa hỏi: “Đi đến bệnh viện Số Ba nhé? Ở đây gần bệnh viện Số Ba nhất.”

“Hả...” Trần Minh Sinh đột nhiên nhớ ra điều gì, vội nói với Dương Chiêu, “Không cần đến bệnh viện, phiền phức lắm. Cô đưa tôi đến Trung tâm phục hồi chức năng là được rồi.”

“Trung tâm hồi phục chức năng?” Dương Chiêu dừng xe liếc nhìn Trần Minh Sinh, hỏi: “Trung tâm hồi phục chức năng ở đâu?”

Trần Minh Sinh: “Ở ngã tư 13 đường Vĩ.”

Dương Chiêu dừng xe ở ven đường, bắt đầu thiết lập thiết bị dẫn đường. Trần Minh Sinh trầm mặc nhìn cô loay hoay một lúc lâu mà vẫn làm chưa xong, anh nói: “13 đường Vĩ ở ngay bên cạnh đường Kỳ Sơn, lái xe từ nơi này đến đó chỉ mất hai mươi phút thôi, tôi có thể chỉ đường cho cô.”

Dương Chiêu khởi động lại xe, “Vậy anh dẫn đường đi.”

Trong xe vô cùng yên tĩnh, hai người đều không biết phải nói gì. Dương Chiêu cũng không có thói quen bật radio hay nhạc trong xe. Chỉ ở những ngã tư quan trọng Trần Minh Sinh mới chỉ đường cho Dương Chiêu. Thực ra cũng chỉ là những ngã rẽ, rồi những chỗ ngoặt, còn sau đó chỉ cần đi đường thẳng là đến nơi. Dương Chiêu chưa bao giờ biết có một trung tâm hồi phục chức năng gần nhà cô như thế.

Chỉ mất hai mươi phút, bọn họ đã tới nơi rồi.

Dương Chiêu ở trong xe nhìn thoáng qua, trung tâm này hình như cũng chỉ mới được xây dựng, có bốn tầng, nhìn vẫn còn rất mới. Có một loạt xe đỗ trước cửa, Dương Chiêu đang tìm một vị trí thuận lợi để đỗ xe.

Trần Minh Sinh tháo dây an toàn ra, nói với Dương Chiêu: “Cảm ơn cô, còn lại tôi có thể tự mình xoay sở được.”

Dương Chiêu rút chìa khóa xe ra, “Hôm nay tôi cũng rảnh, để tôi đưa anh đi khám bệnh tốt hơn.”

Trần Minh Sinh: “...”

Anh muốn ra khỏi xe, dùng một chân đá để mở cửa xe phía sau. Dương Chiêu dừng xe thấy một chiếc xe đỗ rất gần, cửa xe không thể mở ra được, nói với anh: “Anh chờ một chút, tôi lấy giúp anh.”

Dương Chiêu hơi nghiêng người sang phía khác lấy chiếc nạng đưa cho anh, khi cô nhìn thấy chiếc chân giả ở ghế ngồi phía sau thì đột nhiên dừng lại, cuối cùng quyết định chỉ lấy nạng.

“Đi thôi, đăng ký ở đây sao?”

Trần Minh Sinh chống nạng đi bên cạnh Dương Chiêu: “Không cần, tôi đã nhắn tin cho bác sĩ, chỉ cần lấy thuốc là được.”

“Ừm.”

Lối vào trung tâm hơi dốc, bọn họ đi vào tầng một. Dương Chiêu thấy ở cửa tầng một có để mấy chiếc xe lăn, hình như là để tiện cho nhân viên ra vào. Dương Chiêu nói với Trần Minh Sinh: “Cái này ai muốn dùng thì dùng sao? Anh có muốn ngồi không?”

Trần Minh Sinh im lặng, Dương Chiêu đẩy một chiếc xe đến.

“Anh ngồi đi để còn tiết kiệm chút sức lực.”

Trần Minh Sinh quả thực đã cố gắng lắm rồi, bình thường anh không thích ngồi xe lăn, nhưng hiện tại không phải là lúc anh cật lực.

Dương Chiêu đưa cây nạng cầm trong tay cho anh, Trần Minh Sinh ngồi trên xe lăn lùi lên lùi xuống mấy lần.

“Bác sĩ ở tầng mấy?”

Trần Minh Sinh đẩy xe lăn về phía thang máy, dường như anh vô cùng quen thuộc với nơi này, “Tầng ba.”

Dương Chiêu đi theo phía sau anh, đâu đâu cũng thấy cơ sở hạ tầng không có chương ngại vật, đường dốc, đường dành cho người mù, còn có tay nắm nữa. Dương Chiêu chưa từng tiếp xúc gần gũi với thế giới của người tàn tật thế này, cô chỉ biết đi theo sát Trần Minh Sinh.

Tới tầng ba, cửa thang máy vừa mở Dương Chiêu đã thấy ngay bảng hướng dẫn ở cửa, trên đó hiện lên dòng chữ ” Hồi phục tứ chi”. Trong hành lang rất yên tĩnh, gần chỗ hai người có mấy gian phòng. Lúc Dương Chiêu đi ngang qua thấy trong đó có một phòng đang mở cửa, bên trong có mấy thanh vịn, trong phòng có bác sĩ đang hướng dẫn bệnh nhân bước đi.

Trần Minh Sinh bước thẳng tới phòng làm việc trong cùng, anh gõ cửa, bên trong nhanh chóng có người ra mở.

Người mở cửa là một bác sĩ đã già, tướng mạo hiền lành, ông thấy Trần Minh Sinh thì vui vẻ cười.

“Là Tiểu Trần à, mau vào đi. Tôi đã nhận được tin nhắn của cậu, sao lại để cho chân nhiễm trùng như vậy?” Trần Minh Sinh và Dương Chiêu cùng đi vào phòng làm việc, bên trong rất rộng, chỉ có một mình bác sĩ đó. Trong phòng có bàn làm việc, trong góc phòng có trồng mấy chậu hoa cảnh.

Bác sĩ kéo một chiếc ghế băng, vỗ lên ghế.

“Đến đây, ngồi xuống đi, để tôi khám cho cậu.”

“Bác sĩ Trương...” Trần Minh Sinh từ xe lăn ngồi lên ghế băng, đùi phải cứng ngắc. Bác sĩ Trương cau mày nói: “Trời ạ, sưng đến mức này. Cậu làm gì mà lại ra nông nổi này.”

Trần Minh Sinh thấp giọng nói: “Không cẩn thận.”

Dương Chiêu đứng ở bên cạnh, trong lòng có chút phức tạp.

Cô đoán là do ngày hôm qua gặp mưa gây ra. Nếu như anh không đưa cô về nhà có lẽ chân đã không sao. Hơn nữa, vừa rồi lúc Dương Chiêu đỡ anh, cô cũng để ý quần áo của Trần Minh Sinh vẫn còn ẩm, anh mặc quần áo ướt sũng cả một đêm, không xảy ra vấn đề mới là lạ.

Dương Chiêu nghĩ lại tối hôm qua cô lấy sự tàn tật của anh để uy hiếp anh, ép anh về nhà trú mưa với cô. Mặc dù thủ đoạn xấu xa, nhưng cô nghĩ đó là quyết định tương đối sáng suốt lúc đó, nếu không để anh dầm mưa cả đêm sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Bác sĩ Trương cầm đèn sát trùng, ngồi đối diện Trần Minh Sinh.

“Lại đây, đứng lên cho tôi xem nào.”

“...” Trần Minh Sinh đặt tay trên ống quần, anh liếc mắt nhìn thoáng qua Dương Chiêu, rõ ràng có chút do dự.

Bác sĩ Trương theo ánh mắt anh nhìn qua, bỗng nhiên nghĩ tới gì đó, hỏi Dương Chiêu: “Vị này là...”

Vừa hỏi xong, hai người đều im lặng.

Nên là cái gì đây?

Bạn bè ư? Rõ ràng không phải.

Bèo nước gặp nhau? Hình như cũng không phải nốt.

Là quan hệ giữa chủ nợ và con nợ? Nhưng không thể nói như vậy.

Trần Minh Sinh định lên tiếng, Dương Chiêu đã lên tiếng trước: “Tôi là hàng xóm của anh ấy.”

Trần Minh Sinh liếc nhìn cô một cái, ngậm miệng lại.

“Hàng xóm” Bác sĩ Trương không nghi ngờ gì, ông dùng nhíp gấp bông khur trùng, tiếp đó nói với Trần Minh Sinh: “Lại đây, trước tiên tôi kiểm tra cho cậu một chút.”

Trần Minh Sinh liếc nhìn Dương Chiêu, người phía sau hiển nhiên không hiểu ý anh muốn cô tránh đi một lúc. Trần Minh Sinh thở dài, buông tay ra.

Bác sĩ Trương nhắc chân Trần Minh Sinh lên, Dương Chiêu cố gắng làm cho bản thân nhìn bình tĩnh một chút.

Nói không chấn động chút nào là không có khả năng.

Cái chân của Trần Minh Sinh có lẽ trong mắt Dương Chiêu đã không còn được coi là chân nữa rồi. Nó chỉ còn một đoạn xương rất ngắn, có thể nhìn ra được bắp thịt ở chỗ bắp đùi đã bị teo cơ, nhưng bởi vì sưng tấy nên đỏ rực một mảng.

Trên phần cắt có một vết sẹo thật dài, Dương Chiêu cảm thấy vết sẹo này cũng chưa hoàn toàn bình phục. Trên thực tế cô nghĩ nếu một người có vết thương đang còn mưng mủ như vậy thì không nên đi đâu khác ngoài bệnh viện.

Bác sĩ Trương tặc lưỡi hai tiếng, cảm miếng bông khur trùng sạch vết thương gần đó cho anh. Dương Chiêu chỉ nhìn thôi đã cảm thấy rất đau, nhưng Trần Minh Sinh chỉ cúi đầu, không kêu một tiếng nào.

“Cậu đừng có dầy vò bản thân mình nữa!” Bác sĩ Trương hung dữ nói, “Lúc đầu ngay cả vật lý trị liệu cậu cũng chỉ tiến hành một nửa rồi không đến nữa, sau đó lại không chịu chăm sóc cho tốt. Cậu còn tiếp tục như vậy sẽ càng ngày càng nghiêm trọng đấy!”

Không biết Trần Minh Sinh là bởi vì chịu đựng đau đớn nên không lên tiếng, hay là bởi vì bác sĩ Trương nói khiến anh không có cách nào phản bác, vì vậy anh chỉ im lặng ngồi dựa vào tường.

“Nhập viện đi, nhiễm trùng rồi.” Bác sĩ Trương đưa ra kết luận cuối cùng.

Lúc này Trần Minh Sinh mới có phản ứng, anh nói: “Không cần, cháu về nhà tự mình tinh dưỡng là được rồi.”

“Cậu đừng có ý mình còn trẻ!” Bác sĩ Trương hơi tức giận, “Trước đó cậu không làm vật lý trị liệu, nói về nhà tinh dưỡng, kết quả thế nào? Ngay cả một hộ lý để chăm sóc cậu cũng không có, không phải tôi hù dọa cậu, cậu còn tiếp tục như vậy sẽ phải cắt bỏ tận bẹn đấy!”

Trần Minh Sinh trầm mặc.

Bác sĩ Trương có lẽ cảm thấy mình hơi nặng lời, ông đành khẽ nói: “Nằm viện để cho hộ lý chăm sóc một chút, tình trạng của cậu bây giờ dùng thuốc cũng không có tác dụng.” Nói xong, bác sĩ Trương bỗng nhiên quay đầu nói với Dương Chiêu, “Cô cũng khuyên cậu ta đi! Cậu ta đến chết cũng vẫn còn ngang bướng!”

Dương Chiêu đột nhiên bị kéo vào cuộc, cô lại càng hoảng sợ, nhìn đôi mắt đang trừng lớn đảo qua đảo lại của bác sĩ Trương, cô đành gật đầu phụ họa: “À... Đúng vậy, anh nằm viện đi, có người chăm sóc mới mau khỏi được.”

“Cậu xem cô gái này hiểu chuyện chưa.” Bác sĩ Trương tìm được đồng minh, cảm thấy tỷ lệ thành công tăng lên không ít. “Cũng không ở lâu đâu, một tháng là được rồi, đây là cơ thể của cậu, khó chịu cũng là cậu chịu mà thôi.”

Trần Minh Sinh im lặng một lúc, cuối cùng thấp giọng nói: “Không cần, bác sĩ kê đơn giúp cháu đi.”

“Aizz...” Bác sĩ Trương vỗ chân thở dài, ông cũng hiểu rõ tính cách của Trần Minh Sinh nên không tiếp tục khuyên bảo nữa. “Tôi đi lấy thuốc, cậu chờ ở đây.”

Bác sĩ Trương đi rồi, Dương Chiêu vẫn đứng tại chỗ, cô cúi đầu nhìn Trần Minh Sinh đang nhịn đau, bỗng nhiên cảm thấy người tài xế taxi này có gì đó

không giống với người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bác sĩ Trương lấy thuốc về rất nhanh, đưa một túi lớn cho Trần Minh Sinh.

“Thuốc uống, thuốc bôi tôi nói với cậu cả rồi, cách dùng cậu cũng đã biết.” Ông vẫn muốn khuyên Trần Minh Sinh nằm viện, “Tiểu Trần à, cậu đừng miễn cưỡng chịu đựng, mấy ngày sau nếu không bớt sưng viêm thì nhất định phải quay lại, đây không phải chuyện đùa đâu.”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Dạ cháu biết rồi, cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ Trương thờ dài, ngồi xuống bàn làm việc viết gì đó. Trần Minh Sinh kéo ống quần chống nạng đứng lên. Dương Chiêu nhìn anh hỏi: “Giờ đi sao?”

Bác sĩ Trương lên tiếng: “Đi đâu, chờ ở đây, truyền thuốc giảm sưng đi.”

Dương Chiêu thấy bác sĩ Trương kê đơn, sau đó lại đi ra ngoài, không lâu sau ông trở về cầm theo túi truyền dịch. Ông lắp kim tiêm, sau đó đưa túi dịch cho Dương Chiêu.

“Lại đây, giúp tôi một tay.”

Dương Chiêu nhận lấy theo bản năng, nhìn ông thành thạo châm kim cho Trần Minh Sinh. Dương Chiêu đưa túi dịch lên cao. Vừa châm xong điện thoại trên bàn làm việc reo, bác sĩ Trương nhận điện thoại nói vài câu rồi đặt xuống, nhìn Dương Chiêu và Trần Minh Sinh: “Dưới lầu có việc, tôi phải xuống dưới một lát, sẽ trở về nhanh thôi. Chờ tôi quay lại sẽ giữ túi dịch cho cô, đợi một lát nhé.”

Bác sĩ Trương đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Dương Chiêu và Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh ngồi dựa tường, quần áo anh ẩm ướt, lại mặc cả đêm nên rất nhàu nhĩ.

Dương Chiêu có thể thấy anh rất mệt.

Cô không biết nói gì, cô vốn không biết cách an ủi người khác.

Kết quả là trong phòng cứ im lặng như vậy, một lúc sau tay chân Dương Chiêu bắt đầu mỏi, nhưng bác sĩ Trương vẫn chưa trở lại.

Trần Minh Sinh xoay xoay người, anh ngẩng đầu nhìn Dương Chiêu nói: “Cô ngồi xuống đi, tôi tự làm được.”

Dương Chiêu đáp lại: “Anh thế này thì đưa lên kiểu gì, tôi không sao, dù sao cũng sắp xong rồi.”

“... Hôm nay thật sự làm phiền cô.”

“Không có gì.”

Một túi dịch truyền trong bao lâu?

Dương Chiêu nhìn túi dịch nhỏ xuống từng giọt.

Chắc khoảng hai mươi phút. Cô nhớ rất rõ, có một lần cô bị bệnh phải đến bệnh viện truyền dịch, cô mang túi dịch đến khu hút thuốc. Từ lúc bắt đầu truyền đến lúc rút kim ra, cô hút được hai điếu thuốc. Dương Chiêu hút một điếu thuốc khoảng mười phút, thời gian này rất chuẩn.

Lúc Dương Chiêu chuyển túi dịch lên trên, cô ngạc nhiên phát hiện Trần Minh Sinh đang ngủ.

Bàn tay bị châm kim của anh vất lên bên phải chiếc ghế, dựa lưng vào tường, cúi đầu ngủ.

Trong phòng vô cùng im ắng.

Dương Chiêu không nhìn túi dịch nữa mà bắt đầu nhìn người đàn ông đang ngủ say này.

Dáng vẻ cúi đầu của anh nhìn hơi u sầu, thực tế cả người Trần Minh Sinh khiến người ta có cảm giác bị áp lực, Dương Chiêu không thể tả rõ cảm giác

này.

Một lát sau, bên ngoài phòng có tiếng bước chân, Dương Chiêu lập tức quay đầu lại ra hiệu với bác sĩ Trương đang bước vào phòng. Bác sĩ Trương cũng phản ứng mau lẹ, không làm ồn. Dương Chiêu muốn nói Trần Minh Sinh đang ngủ, bác sĩ Trương khẽ gật đầu, ông giúp Dương Chiêu giữ túi dịch, khẽ nói với cô: “Ài da, đi lâu quá, cô giữ có mỏi không?”

Dương Chiêu lắc đầu, “Không sao ạ.”

Tuy rằng miệng nói không sao, nhưng lúc bác sĩ Trương cầm túi dịch trong tay, Dương Chiêu vẫn xoa xoa bả vai.

Bác sĩ Trương khẽ nói: “Thuốc này có tác dụng giảm đau và an thần, cậu ấy ngủ cũng là bình thường.”

Dương Chiêu gật đầu.

Vẫn phải truyền dịch nên bác sĩ Trương rảnh rỗi, hỏi chuyện Dương Chiêu.

“Cô là hàng xóm của Tiểu Trần?”

“Dạ, cháu tên Dương Chiêu, bác sĩ gọi cháu là Tiểu Dương đi.”

“À, được được.” Bác sĩ Trương và Dương Chiêu đến bàn làm việc nói chuyện, tránh đánh thức Trần Minh Sinh.

“Tiểu Dương, cháu quen Tiểu Trần lâu chưa?”

Dương Chiêu dừng một chút rồi trả lời: “Cũng chưa lâu ạ, cháu vừa mới chuyển nhà đến.”

Bác sĩ Trương hiểu chuyện gật đầu, nói: “Từ trước đến giờ cậu ấy toàn đến trung tâm một mình, đây là lần đầu tiên bác thấy có người đến cùng.”

Dương Chiêu hỏi: “Anh ấy vẫn thường đến một mình sao?”

“Đúng vậy,” bác sĩ Trương nói, “Liều hết sức! Khoảng nửa năm trước cậu ấy phẫu thuật xong thì xuất viện đến trung tâm này. Chữa vật lý trị liệu được nửa chừng thì ngừng, vết thương không được xử lý đúng cách, gián đoạn dẫn tới vết thương diễn biến xấu đi. Mỗi lần mưng mủ sưng viêm mới tới lấy thuốc, aizz... Không biết người nhà nghĩ thế nào, để thể này khác nào hại cậu ấy?”

Dương Chiêu im lặng nghe bác sĩ Trương nói. Cô nhìn Trần Minh Sinh, nhìn từ phía này cô vừa vặn thấy phần chân cụt bên phải của anh. Người đàn ông đang ngủ say ngược hướng với ánh nắng ngoài ban công, trông có vẻ yếu ớt.

Sau đó, bác sĩ Trương cảm nhận mãi không thôi, đại khái là trách móc người nhà Trần Minh Sinh không coi sóc anh, trách Trần Minh Sinh không biết tốt xấu tự làm hại thân mình. Dương Chiêu ngoan ngoãn ngồi làm người nghe.

Không lâu sau túi dịch đã truyền xong. Lúc bác sĩ Trương rút kim ra, Trần Minh Sinh tỉnh lại.

Anh không ngờ mình lại ngủ say. Anh dùng tay không bị đâm kim xoa mặt, ngồi thẳng người.

Dương Chiêu nhìn anh ngồi trở lại xe lăn, cô cảm thấy anh thực sự rất mệt mỏi.

Hai người chào bác sĩ Trương, rồi khỏi trung tâm phục hồi chức năng.

Lúc ra cửa, Trần Minh Sinh nói tự lái xe về. Dương Chiêu chẳng thêm nghĩ ngợi lập tức từ chối.

“Bây giờ anh mệt mỏi như vậy còn muốn tự đi?” Dương Chiêu chạy xe lại, cô vốn muốn đỡ Trần Minh Sinh, nhưng cuối cùng chỉ giúp anh mở cửa.

“Tôi đưa anh về nhà.”

Đến lúc này, Trần Minh Sinh cũng không còn sức nói gì nữa.

“Nhà anh ở đâu?”

“Đường số 7.” Giọng Trần Minh Sinh đầy mệt mỏi.

Đường số 7 ở phía Nam thành phố, cách sở cảnh sát Lăng Không không xa, Dương Chiêu cũng biết đường sơ sơ.

Xe chạy rất nhẹ nhàng, trong xe vẫn im lặng như trước.

Trần Minh Sinh tiếp tục ngủ trên xe.

Từ trung tâm hồi phục chức năng lái xe đến nhà Trần Minh Sinh khoảng năm mươi phút. Trần Minh Sinh ngủ rất say, đầu nghiêng sang một bên. Dương Chiêu cố gắng chạy xe thật êm, kết quả lúc đến nơi đã hơn một tiếng.

Phố xá ở Đường số 7 không thuộc diện sầm uất, hầu hết là các khu nhà khoảng sáu bảy tầng và không có thang máy.

Dương Chiêu đậu xe ở ven đường, cô suy nghĩ một lúc nhưng vẫn không đánh thức Trần Minh Sinh.

Tắt máy, Dương Chiêu ngả người dựa ra sau ghế, sau đó lấy thuốc trong túi áo ra. Cầm hộp thuốc trong tay một lúc, Dương Chiêu nghiêng người nhìn Trần Minh Sinh đang ngủ, cuối cùng cất hộp thuốc.

Lúc Trần Minh Sinh tỉnh lại trời đã tối. Anh mở mắt ra, hai mắt giãn đầy tơ máu. Trần Minh Sinh xoay người, nhìn trái nhìn phải, rõ ràng là chưa tỉnh táo hoàn toàn.

Bên ngoài, đèn đường bên ngã tư đã sáng, mờ mờ ảo ảo.

Trần Minh Sinh hít mũi, tỉnh táo hơn một chút.

“Cô Dương...”

Dương Chiêu biết anh muốn nói gì nên ngắt lời: “Không có gì, tôi thấy anh ngủ rất ngon nên không đánh thức anh.”

Trần Minh Sinh trầm mặc một lát, cuối cùng nhỏ giọng cảm ơn.

Dương Chiêu hỏi: “Nhà anh ở đâu?”

Trần Minh Sinh nói: “Ngay ngã rẽ phía trước, tôi tự đi được rồi.”

Dương Chiêu không nói gì, khởi động xe. Trần Minh Sinh để ý Dương Chiêu để điều hòa trong xe rất cao, xe rất ấm áp. Tuy rằng quần áo anh vẫn còn hơi ẩm, nhưng không thấy lạnh.

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu, Dương Chiêu đang chuyên tâm lái xe.

Xe chạy khỏi trục đường chính, quẹo vào một con hẻm nhỏ, kỹ thuật lái xe của Dương Chiêu cũng bình thường, con đường lại tối om nên cô phải nhoài người ra phía trước nhìn thật cẩn thận.

Trần Minh Sinh thấy cô chạy xe như vậy bèn nói: “Dừng ở đây đi.”

Dương Chiêu không hề nhìn anh, vẫn chăm chú nhìn đường: “Nhà anh ở đâu?”

Trần Minh Sinh chỉ một tòa nhà, Dương Chiêu gật đầu: “Biết rồi.”

Trần Minh Sinh thấy cô hoàn toàn không có ý dừng xe, đành hít sâu một hơi, an tâm ngồi chờ.

Đoạn đường ngắn ngủi bị Dương Chiêu chạy hơn mười phút mới đến, lúc xe dừng lại Dương Chiêu nghe thấy Trần Minh Sinh thở hắt ra, giống như buông được tảng đá trong lòng.

Cô mím môi, quay sang nhìn Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh vừa tính nói cảm ơn, liền thấy Dương Chiêu nhìn mình chằm chằm.

“... Cô Dương?”

Dương Chiêu thân nhiên nhún mào, “Tôi chạy tệ quá sao?”

Trần Minh Sinh hỏi: “Sao cơ?”

Dương Chiêu nói lại: “Vừa rồi anh thở dài là cảm thấy kỹ thuật lái xe của tôi kém quá phải không?”

Trần Minh Sinh không hiểu chuyện gì, anh tính mở miệng lại không biết giải thích từ đâu.

“Cô Dương... Cô hiểu lắm rồi.”

Dương Chiêu quay đầu, rút chìa khóa xe.

“Đi thôi.”

Trần Minh Sinh mơ mơ màng màng xuống xe, đuôi vẫn vô cùng đau đớn, chẳng qua anh đã quá quen với cơn đau này.

Bầu không khí sau mưa hơi khác biệt, Dương Chiêu hít sâu một hơi nói với Trần Minh Sinh: “Nhà anh ở đâu, tôi đưa anh về.”

Đưa đến đây đã là quá lắm rồi. Trần Minh Sinh chống nạng, nhìn Dương Chiêu: “Không cần, tôi sẽ tự đi.”

Dương Chiêu nói: “Nhà anh ở tầng mấy?”

Trần Minh Sinh vốn không định nói gì nữa, nhưng Dương Chiêu hỏi rất tự nhiên, anh cũng thản nhiên trả lời: “Tầng năm.”

Dương Chiêu: “Tòa nhà này không có thang máy.”

“... Ừ.”

Dương Chiêu: “Tôi đưa anh lên.”

Trần Minh Sinh: “Khỏi cần, hôm nay đã làm phiền cô quá nhiều.”

Dương Chiêu: “Tôi cũng không bận gì, đi thôi.”

Trần Minh Sinh nhú mồm, anh nhỏ giọng: “Tôi tự lên.” Nói xong anh không chờ Dương Chiêu đáp lại, chống nạng xoay người bước đi.

Dương Chiêu thấy rõ ràng Trần Minh Sinh đã mất kiên nhẫn, cô nhìn bóng dáng anh khập khiễng đi vào khu nhà, cuối cùng không đi theo.

Trở lại xe, Dương Chiêu không tức giận, cô rút một liều thuốc.

“Có gì ghê gớm chứ.” Dương Chiêu chắc một tiếng, lẩm bẩm, “Đúng là vội vàng thì không làm ăn được gì mà.”

Mười phút, hút xong một liều thuốc, khói thuốc đã tràn ngập trong xe. Dương Chiêu bỗng nhớ ra điều gì đó, cô lục túi áo mình, lôi ra một mảnh giấy nhăn nhúm.

Cô mở đèn xe, mở rộng tờ giấy dưới ánh đèn.

Mặt giấy nhòe nhoẹt không đọc được nữa.

Dương Chiêu nhìn chằm chằm tờ giấy rách nát một hồi, không rõ là cảm giác gì. Cuối cùng, cô thờ dãi ném vào gạt tàn.

Ngay lúc xoay người, cô bỗng nhiên thấy thứ gì đó sau xe.

Một cái chân giả đang nằm trên ghế.

Dương Chiêu nhìn cái chân kia, cúi đầu nở nụ cười.

Lúc quay đầu, đèn xe chiếu đến chỗ tối nhất, một bóng người đi về phía cô. Dương Chiêu không thèm nhìn anh, quẹo xe ra đường tắt.

Trần Minh Sinh sao đuổi kịp cô, anh thử kêu vài tiếng, Dương Chiêu coi như không nghe thấy.

Trên đường lái xe về nhà, trong lòng Dương Chiêu vô cùng thoải mái.

“Tôi đã nói rồi, vội vàng thì chẳng làm ăn được gì...”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Lại mất thêm một giờ để trở về Hoa Khai Kim, Dương Chiêu để xe trong gara, xách cái chân giả lên nhà.

Đây là lần đầu tiên cô vác một cái chân người về nhà, trên đường đi cô cũng không kiểm lòng được, tránh né những người qua lại.

“Sao nó nặng thế này...” Dương Chiêu xách một lúc đã thấy cánh tay hơi mỏi. “Cái này làm bằng vật liệu gì đây?” Cô giơ bàn tay còn lại gõ vào cái đùi, âm thanh thật trầm, cô cảm thấy chất liệu của cái chân giả này không tốt lắm.

Về tới nhà, cô dựng cái chân giả ở một góc tường, sau khi đặt xuống cô còn hào hứng đứng bên cạnh đo chiều dài với chân mình. Đo xong, cô cũng không bắt ngờ phát hiện cái chân giả này dài hơn chân mình không ít.

So đo một hồi, Dương Chiêu ngồi xuống sô pha, đốt một điếu thuốc.

Xuyên qua làn sương khói mờ ảo, Dương Chiêu nhìn cái chân giả kia, hơi híp mắt lại, không thể nhìn rõ nét mặt cô.

Tối hôm đó, Dương Chiêu ngủ không ngon giấc. Cô mơ thấy một giấc mơ, giấc mơ đó đứt quãng chẳng liên mạch, trong giấc mộng của cô xuất hiện nhiều thứ rất kỳ lạ, lúc cô giật mình tỉnh giấc đã hơn ba giờ sáng.

Dương Chiêu vò vò tóc, cô nhắc người ngồi dậy trong bóng đêm.

Khu Hoa Khai Kim ngày thường không hề ồn ào, ban đêm càng cực kỳ yên tĩnh, Dương Chiêu mơ mơ màng màng ngồi trong căn phòng rộng lớn trống trải, cô giật mình cảm thấy cách cư xử của mình đã có chút khác thường.

Cái tên tài xế kia...

Chẳng hiểu vì sao, Dương Chiêu lại mơ hồ nhớ tới Trần Minh Sinh.

Trong quãng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, thứ để lại cho Dương Chiêu ấn tượng sâu sắc nhất chính là gương mặt say ngủ của Trần Minh Sinh.

Lần đầu tiên là ở nhà cô, anh mua thuốc cho cô xong thì ngồi ngủ trên sô pha.

Lần thứ hai là ở trung tâm phục hồi chức năng, anh ngủ gục trong lúc truyền nước.

Còn có lúc cô lái xe đưa anh về nhà, anh ngủ quên trên xe.

Hình như trong hai ngày nay, Trần Minh Sinh gần như luôn trong trạng thái ngủ say.

“A...” Trong bóng đêm Dương Chiêu thầm nói: “Có lẽ vì quá ít nói...”

Hôm đó, Dương Chiêu cứ ngồi đó cho tới lúc trời sáng. Điều thần kỳ là cô không cảm thấy mỗi một một chút nào, ngược lại còn thấy tinh thần rất sảng khoái thoải mái.

Cô đang đợi.

Đợi Trần Minh Sinh.

Dương Chiêu biết Trần Minh Sinh nhất định sẽ đến tìm cô, anh không giống loại người dư tiền để có thể sắm thêm một cái chân giả, mà không mang theo chân giả anh căn bản không thể lái xe.

Cô quả thật đã chờ được.

Chưa đến tám giờ Trần Minh Sinh đã lái xe tới. Anh không có thể từ, cũng không biết mật mã cổng vào, đành nhờ bảo vệ liên lạc với Dương Chiêu. Dương Chiêu tự đi xuống lầu gặp anh.

Trước khi xuống cô cất chân giả của anh đi.

“Cô Dương...”

Trần Minh Sinh đã thay quần áo, anh mặc một chiếc áo bảo vệ tay dài màu xanh xám, bên dưới mặc một chiếc quần vải bố, ống quần bên phải kéo lên cao, giắt trên đai lưng.

Với mùa này mà nói, Trần Minh Sinh ăn mặc có vẻ hơi mỏng manh.

Dương Chiêu cảm ơn bảo vệ rồi nói với Trần Minh Sinh: “Anh lên lầu đi.”

Trần Minh Sinh cảm nặng, nhìn Dương Chiêu nói: “Cô Dương, tôi...”

“Gọi tôi là Dương Chiêu.”

“...”

Dương Chiêu ăn mặc rất tùy tiện, chân còn đang mang dép lê, mái tóc đen nhánh xuôi theo chiếc áo khoác ngắn tay mỏng, mang theo nét kín đáo và tinh tế.

Trần Minh Sinh hơi cúi đầu, theo sau Dương Chiêu.

Tới trước cửa phòng, Trần Minh Sinh không có ý định bước vào.

Dương Chiêu quay đầu lại nhìn anh: “Anh vào đi.”

Trần Minh Sinh trả lời: “Tôi không vào đâu, lấy đồ xong tôi sẽ đi ngay.”

Dương Chiêu khoanh hai tay lại, nhìn anh nói: “Không vào thì làm sao mà lấy được.”

Trần Minh Sinh: “...”

Dương Chiêu cũng không thèm để ý đến anh nữa, quay đầu bước vào phòng ngủ. Trần Minh Sinh đứng yên tại chỗ tiến thoái lưỡng nan.

Muốn vào nhà thì phải cởi giày, với anh việc cởi giày không phải là chuyện đơn giản, phải ngồi xuống mới cởi giày được, nhưng anh không muốn cứ vậy mà ngồi xuống đất.

Một lát sau, Dương Chiêu bước ra khỏi phòng ngủ. Cô thay một chiếc váy dài màu xanh sẫm, tà váy rũ xuống đến mắt cá chân. Kiểu dáng rất đơn giản, nhưng cực kỳ tôn dáng người.

Đôi mắt Trần Minh Sinh tối đen lại, anh lẳng lặng nhìn cô.

Dương Chiêu bưng một chén nước lên, uống một hớp rồi thân nhiên nói: “Anh sao vậy?”

Giọng nói Trần Minh Sinh nặng trĩu khó chịu: “Tôi không vào, chân giả của tôi đâu.”

Dương Chiêu buông chén xuống, nói với Trần Minh Sinh: “Anh đừng hiểu lầm, tôi không có ác ý gì cả. Bây giờ anh còn chưa khỏi bệnh nên không thể lái xe.”

Trần Minh Sinh nhú mày.

Dương Chiêu lại tiếp lời: “Chờ bệnh của anh khỏi hẳn, tôi sẽ trả lại cái chân giả cho anh.”

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu một lúc lâu, anh thấp giọng: “Có phải cô đã xen vào việc của người khác nhiều quá rồi không?”

Dương Chiêu đáp: “Tùy anh muốn nghĩ thế nào cũng được.”

Khuôn mặt Trần Minh Sinh mang theo chút giận dữ.

“Chân giả của tôi đâu?”

Dương Chiêu: “Anh muốn đi tìm cũng phải vào nhà mới tìm được chứ.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Rốt cuộc cô muốn gì?”

Dương Chiêu bước tới vài bước đến trước mặt Trần Minh Sinh.

“Bước vào và ngồi xuống.”

Trần Minh Sinh chăm chú nhìn Dương Chiêu, cô không hề trang điểm, khuôn mặt mộc thật thanh tú. Cô không hẳn là xinh đẹp, nhưng trên người cô lại toát ra một loại khí chất rất độc đáo, nó lạnh lùng như đang muốn làm khó dễ người khác.

Trần Minh Sinh chống nạng, không hề nhúc nhích.

Dương Chiêu rũ mắt liếc nhìn qua, thân nhiên nói: “Khỏi cởi giày, anh cứ đi luôn vào đi.”

Trần Minh Sinh: “Trả đồ cho tôi.”

Dương Chiêu nhú mày nhìn anh.

Từng đường nét trên gương mặt Trần Minh Sinh thật góc cạnh rõ ràng. Anh nhìn Dương Chiêu nói: “Trả đồ cho tôi.”

Dương Chiêu nhìn đáng vẻ Trần Minh Sinh, cô không nhịn được bèn bật cười thành tiếng.

“Sao anh lại ngang bướng vậy chứ.”

Trần Minh Sinh: “Tôi không muốn nổi giận với cô, cô trả đồ cho tôi đi.”

Dương Chiêu khoanh tay, lùi về sau hai bước rồi đứng yên tại đó.

“Tôi không trả, anh muốn nổi giận với tôi kiểu nào đây? Anh đánh phụ nữ sao?”

Trần Minh Sinh không thể nhẫn nại được nữa: “Cô có bệnh không vậy, cô lấy cái chân giả đó để làm gì chứ?”

Dương Chiêu đáp: “Để chờ anh đến.”

Trần Minh Sinh đột ngột ngừng đầu.

Bất kể Dương Chiêu có nói gì thì vẫn luôn duy trì thái độ và ngữ điệu thản nhiên. Cô bình thản nhìn Trần Minh Sinh, bảo: “Anh vào ngồi đi.”

Có một ý nghĩ hơi khủng khiếp nảy ra trong đầu anh: nếu có một ngày hai người thân kinh cùng tranh cãi một vấn đề, chắc chắn người nào bệnh nặng hơn sẽ thắng.

Anh chống nạng bước vào nhà, ngồi xuống chiếc sofa màu đỏ tươi. Dương Chiêu xoay người bước vào phòng bếp.

Trần Minh Sinh ngồi ngay ngắn trên ghế, anh đưa mắt nhìn khắp căn phòng và không hề thấy cái chân giả ở đâu cả.

Cũng phải thôi, nếu chủ nhân đã cố ý giấu nó đi thì sẽ không thể khinh địch đến mức để anh nhìn thấy nó.

Chờ thêm một lát, Dương Chiêu vẫn chưa bước ra. Trần Minh Sinh do dự không biết có nên gọi cô không. Nhưng muốn gọi cô thì nên gọi thế nào đây? Là cô Dương hay là Dương Chiêu?

Nhưng kiểu nào thì anh vẫn không muốn gọi, lúc này lòng anh chỉ thầm muốn cầm cái chân giả rồi nhanh chóng ra về.

Vào lúc Trần Minh Sinh chờ đến sắp mất hết kiên nhẫn, Dương Chiêu bước nhanh ra khỏi bếp. Cô nhìn chăm chăm Trần Minh Sinh, anh bị cô nhìn mà thấy khó hiểu.

“Có chuyện gì vậy?”

Dương Chiêu hỏi: “Anh đốt lửa bằng cách nào vậy?”

“Giữ chứ?”

Dương Chiêu chỉ tay vào trong phòng bếp miêu tả: “Ngày hôm qua, làm sao anh nấu nước được vậy? Sao lửa lại không cháy?”

Trần Minh Sinh: “...”

Dương Chiêu: “Có phải hôm qua anh làm hỏng nó rồi không?”

Trần Minh Sinh quả thực không còn lời nào để nói với cô gái này, anh vươn tay xách nạng đứng dậy, chỉ hai bước đã lướt qua cô. Dương Chiêu kinh ngạc phát hiện tuy Trần Minh Sinh chỉ còn lại một chân, nhưng bước chân của anh vẫn rất dài.

Trần Minh Sinh vào bếp, Dương Chiêu đi theo sau anh, vừa đi vừa trò chuyện: “Tôi đã bật rất nhiều lần, nhưng lửa không cháy. Ngay cả tiếng động cũng không có.”

Trần Minh Sinh không nói lời nào, bước qua vịn vịn cái nút bật lửa.

“Có phải bị hư rồi không?”

“...”

“Anh chờ chút, để tôi gọi cho bên sửa chữa, bây giờ vẫn còn trong thời gian bảo hành.”

“Cô không mở van gas.”

“Hả?”

Trần Minh Sinh giơ một ngón tay chỉ chỗ bên dưới tủ chén.

“Chưa mở van gas, cô bật lửa kiểu gì chứ.”

“Van gas?” Dương Chiêu cau mày, đôi mắt vừa ngờ vực vừa nghiêm túc hỏi: “Ở đâu chứ?”

Vị trí ngón tay Trần Minh Sinh không hề thay đổi, chỉ thêm hai cái nữa.

Dương Chiêu vòng qua người anh, mở tủ chén ra, cô khom lưng nhìn vào trong.

“Nó là cái nào vậy?”

Trần Minh Sinh: “Nó có màu xanh lam, vịn ngang qua là được.”

Dương Chiêu đáp: “Thấy nó rồi.” Cô hơi khom người kéo làn váy lên một chút để chuẩn bị nhào người xuống dưới tủ chén. Cô hơi cúi người xuống nhưng tà váy vẫn bị xoắn trên nền nhà.

Trần Minh Sinh thở dài, kéo tay Dương Chiêu đứng dậy.

“Hử?”

Trần Minh Sinh: “Để tôi làm cho.”

Dương Chiêu bị anh kéo sang một bên, Trần Minh Sinh thuận tay đưa nạng qua, Dương Chiêu theo phản xạ đón lấy cây nạng. Trần Minh Sinh hạ thấp chân ngồi xổm xuống, thò tay vào trong tủ chén, khoảng chừng nửa giây, anh cũng không thèm nhìn thêm lập tức đứng dậy.

“Được rồi đó.”

Dương Chiêu đưa nạng cho anh, Trần Minh Sinh nhìn cô: “Cô cần đốt lửa để làm gì?”

Dương Chiêu đáp: “Để hâm sữa đó.”

Trần Minh Sinh không nhịn được nói: “Bình thường cô hay uống sữa nóng sao?”

Dương Chiêu đáp: “Không.” Cô cầm cái nồi sữa trên bệ bếp lên, đưa cho Trần Minh Sinh xem: “Không phải hôm qua anh tìm thấy một cái nồi sao, sáng nay tôi ra ngoài mua sữa, tôi muốn thử một chút ...”

Trần Minh Sinh: “...”

Dương Chiêu xoay người quay lại bệ bếp, đổ hết tất cả sữa vào trong nồi, sau đó lại bắt đầu bật lửa lần nữa. Cô vịn đi vịn lại nút bật bếp lửa, nhưng lửa vẫn chưa chịu cháy.

Dương Chiêu lại mở tủ chén ra: “Chẳng lẽ chưa vịn được sao?”

Trần Minh Sinh đứng một bên nhìn, chẳng biết nên nói gì, anh vuron một tay đóng tủ chén lại. Anh nhún một chút rồi sau đó mới xoay nút bật bếp, ngọn lửa tách một tiếng rồi bùng lên.

“Chà?” Dương Chiêu liếc nhìn Trần Minh Sinh: “Sao lạ vậy nhỉ? Anh vịn một cái là có thể dùng được rồi?”

Trần Minh Sinh: “Phải nhún nó xuống rồi mới xoay.” Dứt lời, lại nhìn Dương Chiêu đang thử rồi bảo: “Cô vừa làm như vậy là mở khí gas ra, nguy hiểm lắm.”

Dương Chiêu ừ một tiếng, cuối cùng cô cũng tự mình bật lửa lên được.

“Được rồi.” Cô bung nồi sữa đặt lên bếp lửa.

Trần Minh Sinh thầm nghĩ từ bé tới lớn anh chưa từng gặp loại phụ nữ nào thế này cả. Anh tựa người vào bệ bếp, hỏi Dương Chiêu đang chăm chú làm việc: “Cô chưa từng bước vào bếp phải không?”

Đôi mắt Dương Chiêu nhìn chăm chú nồi sữa đáp: “Tôi chưa bao giờ dùng cái này.” Tiếp đó cô lại bổ sung: “Tôi chỉ dùng lò vi sóng.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Vậy cô còn dựng một gian bếp làm gì chứ?”

Dương Chiêu đáp: “Cái này không phải là tôi làm, đây là nhà trọn gói, tôi chỉ thuê lại nó.”

Trần Minh Sinh: “Bình thường cô ăn uống thế nào.”

Dương Chiêu nhìn anh: “Tôi gọi bên ngoài.”

Trần Minh Sinh gật đầu, cũng không thèm nói gì nữa.

Chưa được bao lâu, sữa trong nồi đã sôi lên. Dương Chiêu bắc nồi xuống để sang một bên rồi tắt bếp. Cô bước vào phòng khách lấy một cái ly rồi rót nửa ly sữa đưa cho Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Cảm ơn, tôi không cần, cô tự uống đi.”

Dương Chiêu đáp: “Tôi không thích uống sữa.”

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu với ánh mắt không thể tin được.

“Cô không thích uống sữa vậy cô mua sữa làm gì chứ.”

Dương Chiêu đáp: “Thử nôi.”

Trần Minh Sinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Trần Minh Sinh nhận lấy ly, nhưng anh không uống. Anh cảm ly nói với Dương Chiêu: “Cô Dương, cô trả lại chân giả cho tôi đi, cứ như thế này tôi bất tiện lắm.”

Dương Chiêu thân nhiên nói: “Anh cứ dưỡng bệnh cho khỏe đã rồi tôi sẽ trả cho anh.”

Trần Minh Sinh: “Cô nói có lý lẽ chút đi.”

Dương Chiêu: “Anh dưỡng bệnh cho khỏe rồi tôi sẽ trả.”

Trần Minh Sinh hít sâu một hơi, nhìn Dương Chiêu. Dương Chiêu thấp hơn anh gần một cái đầu, nhưng vẫn ngửa cổ nhìn anh. Ánh mắt của Dương Chiêu hơi lạnh nhạt, kết hợp với vẻ mặt lạnh lùng và giọng nói thân nhiên của cô, làm cho con tức của anh vừa mới bốc lên đã bị gội sạch.

Trần Minh Sinh quay đầu, đặt chiếc ly lên bàn. “Vậy tôi đi trước, chờ khi nào khỏe hơn tôi sẽ tới lấy.”

Dương Chiêu: “Anh phải đi luôn à?”

Trần Minh Sinh gật đầu.

Dương Chiêu: “Vậy uống hết sữa rồi hãy đi.”

Trần Minh Sinh: “Không cần đâu, tôi cũng không thích sữa.”

Dương Chiêu nhìn ly sữa bị đặt sang bên cạnh, trong ly vẫn còn hơi nóng bốc lên.

“Được rồi, vậy anh về nhà tỉnh dưỡng đi.”

Theo bản năng Trần Minh Sinh định nói lời cảm ơn, nhưng nghĩ đến chuyện Dương Chiêu dấu chân giả của mình lại không thể thốt nổi, cuối cùng anh chỉ gật đầu, chống nạng xoay người rời đi.

Dương Chiêu không tiễn Trần Minh Sinh xuống dưới, cô đứng ở bên cửa sổ nhìn ra. Sau khi Trần Minh Sinh ra khỏi cửa, cô tựa như một bệnh nhân nhân rồi không có ai cùng trò chuyện, yên lặng đứng bên cửa sổ.

Chờ khi cô đếm tới sáu mươi bảy mới thấy Trần Minh Sinh đi ra khỏi cửa, hướng về phía cổng chính của khu nhà.

Dương Chiêu thay đổi tư thế, trán khẽ dán lên tấm cửa kính, nhìn bóng dáng cúi đầu bước đi rồi dần dần khuất bóng.

Qua mấy ngày, Dương Chiêu vẫn không nhận được điện thoại của Trần Minh Sinh.

Tuy nhiên cô đang dốc sức làm việc cho Tiết Miểu, công việc phục chế cần phải tập trung tinh thần, vì vậy cô cũng không chủ động gọi điện cho anh. Nhưng thỉnh thoảng, sau khi làm xong việc cô ngồi thờ ở trước bàn trong thư phòng, nhìn thấy cái chân giả đặt cạnh bồn cây vân trúc trong góc phòng, sẽ nhớ tới người đàn ông kia.

* Là cây này nè:

VT 2

Cô thường xuyên tự nói với mình không nên nghĩ đến anh, cứ thế này thì thật kỳ cục. Cô nghĩ thì như vậy, nhưng khi cô tự nhắc nhở mình thì cô cũng đã bắt đầu nghĩ đến anh mất rồi.

Vào ngày thứ sáu kể từ khi Trần Minh Sinh rời đi, công việc phục chế của Dương Chiêu cuối cùng đã tiến vào giai đoạn thuận lợi. Ba giờ chiều, cô bỏ dụng cụ trong tay xuống, mặc áo khoác đi ra ngoài.

Trong hành lang, cô hút một điếu thuốc rồi nhanh chóng đi về phía thang máy. Giày cao gót phát ra tiếng cộc cộc trên nền đá cẩm thạch.

Cô mở cửa ngồi vào xe. Từ lúc ra khỏi khu nhà đến giờ cả đường vẫn thuận lợi. Dương Chiêu cũng là người nửa mù đường, mỗi lần lái xe đều phải suy nghĩ thật kĩ nơi muốn đi mới xuất phát được, lần này thật bất ngờ khi suy nghĩ của cô lại rõ ràng đến thế.

Tầng 5, khu nhà cũ, quốc lộ 7.

Lúc Dương Chiêu chạy đến nơi cũng đã hơn bốn giờ chiều. Cô đỗ xe ở ven đường, tay kéo chặt chiếc áo khoác trên người. Trước khi xuống xe, cô lấy hộp trang điểm từ trong túi ra, trang điểm lại để trông mình thật trang nhã.

Cô ngắm mình trong chiếc gương nhỏ, trên mặt không có chút cảm xúc nào. Cô úp gương xuống, bước xuống xe.

Gió lạnh bên ngoài khiến trong khoảnh khắc khiến da mặt Dương Chiêu hơi rát, cô mang túi đi vào khu nhà.

Đây là một khu chung cư cũ kỹ. Dương Chiêu nhìn các căn hộ, cảm thấy đó là khuôn mẫu của những năm tám mươi. Toàn bộ khu nhà có ba tòa nhà, bao thành hình tam giác, sân ở chính giữa.

Dương Chiêu đi vào thấy trong sân có rất nhiều người, có những cụ già ngồi trên xe đạp nói chuyện phiếm, có những đứa trẻ chạy nhảy nô đùa ầm ĩ.

Cô nhìn một vòng xung quanh, mỗi một hộ gia đình ở mỗi tầng đều dùng hàng rào gỗ để chia sân. Trên mặt đất không rải xi măng, mà là đất xốp, trong đất trồng rất nhiều thứ, nhưng hiện tại mùa này đều đã rụng hết chỉ còn nhìn thấy chạc cây, Dương Chiêu cũng không phân biệt được cây nào với cây nào.

Cô đi vài bước, thấy một con mèo đang phơi bụng nằm trên đường, nếu không có cái đuôi vẫn khê ve vẩy thì Dương Chiêu đã ngỡ đó là xác chết. Cô đi qua bên người nó, ngay cả một chút động dẩy nó cũng chẳng buồn.

Nơi này quá kém so với nơi Dương Chiêu ở, vì vậy cô đi bộ trong sân đến hơn mười phút mới nhớ ra mình phải làm gì.

Cô đi vào tòa nhà lần trước Trần Minh Sinh đã vào. Trong tòa nhà không có thang máy, hành lang tản ra mùi nấm mốc nhàn nhạt. Cửa mỗi căn hộ cũng không giống nhau, có cửa gỗ, cũng có cửa sắt.

Cô còn nhớ rõ một lần Trần Minh Sinh nói anh ở tầng năm.

Dương Chiêu bước lên tầng năm thấy có tổng cộng hai căn hộ.

Hai căn hộ đều là cửa sắt cũ kĩ, trên cửa dán những tờ danh thiếp, tờ rơi, đăng ký hộ khẩu, mở khóa... đủ các loại quảng cáo. Điểm khác nhau duy nhất có lẽ là căn hộ bên trái có dán một câu đối xuân sắp rơi xuống, còn căn hộ bên phải chỉ có một loạt quảng cáo đơn giản, ngoài ra không có thứ gì khác.

Dương Chiêu nhìn một chút, sau đó đi về phía căn hộ bên phải.

Cô tìm trên cửa một lúc lâu, cuối cùng mới phát hiện loại cửa này vốn dĩ không có chuông cửa.

“Cốc cốc cốc —” Dương Chiêu gõ cửa.

Cô chỉ gõ một lần, sau đó cầm túi đứng ở cửa lặng lẽ chờ.

Dương Chiêu cảm thấy lòng lạnh như nước, cô có một loại cảm giác — Trần Minh Sinh nhất định sẽ từ trong cánh cửa này bước ra.

Sự việc quả thực như vậy.

Lúc Dương Chiêu gõ cửa, khoảng chừng sau hai ba giây trong phòng truyền đến tiếng dép. Tiếng động rất lớn, Dương Chiêu nghe ra đó là tiếng dép nhựa dẫm trên nền xi măng. Vài giây trước khi Trần Minh Sinh mở cửa, trong đầu cô đã hình dung ra hình dạng của chiếc dép.

Anh cũng không phải dạng người thích đi dép trong nhà, có lẽ là loại dép đi trong nhà tấm kiểu cũ, cô nghĩ nó có màu xanh...

Trên chiếc cửa sắt cũ kĩ, mắt mèo đã bị những tờ dán quảng cáo che khuất từ lâu. Dương Chiêu vốn đã chuẩn bị sẽ trả lời thế nào, thậm chí trong khoảng thời gian ngắn trong đầu cô đã nghĩ ra rất nhiều tình huống— ví dụ như Trần Minh Sinh nghe thấy tiếng cửa cô, nhưng anh không mở cửa thì cô nên làm gì; hoặc là khi cửa mở thì phải xử lý thế nào nếu gặp phải lời nói lạnh lùng...

Ai ngờ khi tiếng dép truyền tới cửa, sau đó cửa lập tức được mở ra.

Ngay cả một câu Trần Minh Sinh cũng không hỏi.

Dương Chiêu cảm thấy rất lạ kỳ. Một cánh cửa được mở ra, Trần Minh Sinh lên tiếng trước: “Tiểu Lý, cậu...” chờ cửa mở ra hẳn, bóng dáng Dương Chiêu xuất hiện trước mặt, Trần Minh Sinh lập tức im bặt.

Dương Chiêu hiểu ra anh nhận nhầm người. Anh cho rằng người gõ cửa là người khác.

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh: “Trần Minh Sinh, tôi tới tìm anh.”

Cô cảm thấy trên mặt Trần Minh Sinh không có bất kỳ biểu hiện nào, vì vậy bộ dạng có thể gọi là “ngẩn tò te”, vẻ mặt này của anh khiến cô cảm thấy thú vị, cô lên tiếng: “Tiểu Lý là ai vậy?”

Trần Minh Sinh ngơ ngác rất lâu, sau đó do dự nói: “Cô Dương?”

Dương Chiêu gật đầu, nói: “Anh không nhận ra tôi sao?”

“Không phải...” Trần Minh Sinh nhìn trên nhìn dưới một chút, nói: “Cô làm thế nào mà đến được đây?”

Dương Chiêu nói: “Đương nhiên là tự tìm đến rồi.”

Trần Minh Sinh: “Sao cô biết tôi ở chỗ này?”

Dương Chiêu nói: “Lần trước đã biết rồi.”

Cô trả lời vắn tắt, nhưng Trần Minh Sinh cũng không thích đào sâu gốc rễ của vấn đề. Anh cảm thấy người phụ nữ này quả thực thần kỳ.

“Vậy cô tới đây làm gì?” Trần Minh Sinh thấy Dương Chiêu không nói gì, lên tiếng hỏi.

Ánh mắt của Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh từ từ trở nên có chút kỳ lạ, Trần Minh Sinh nhìn bản thân một lượt, cảm thấy không có vấn đề gì.

“Cô sao vậy?”

Dương Chiêu lắc đầu, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Tại sao anh không cho tôi vào nhà?”

“Cái gì?”

Lẽ nào đã đến tận nơi rồi mà anh vẫn chưa nhận ra là cô tới thăm anh sao? Trong lòng Dương Chiêu cảm thấy rất kỳ cục, trong nhận thức hoặc là với lập trường của cô, cô cho là lúc này Trần Minh Sinh nên mời cô vào nhà mới đúng.

Trần Minh Sinh nhìn người phụ nữ trước mặt, cảm thấy chỉ nghĩ bằng đầu thôi là không đủ. Tuy nhiên thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt cuối cùng anh đã hiểu, anh nghiêng người, nói với Dương Chiêu: “Cô vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Dương Chiêu gật đầu, “Vâng.”

Trần Minh Sinh vào nhà trước, Dương Chiêu đi theo phía sau anh, đứng ở cửa định cởi giày. Trần Minh Sinh thấy vậy nói với cô: “Không cần đâu, cứ vào đi, trong nhà cũng không có sàn nhà.”

Dương Chiêu nhìn thoáng qua, thấy cả gian nhà đều là nền xi măng, thực sự không cần phải cởi giày.

Gian phòng không lớn, chỉ có một phòng khách, một nhà vệ sinh, trong phòng khách có một cái bàn tròn, thoạt nhìn hằm là làm bàn ăn. Bếp ở trong góc phòng khách. Cả căn hộ thoạt nhìn còn không bằng một phòng lớn trong nhà trọ của Dương Chiêu.

Phòng ở nhỏ, đồ đạc cũng không hề ít, nhưng không chất thành đống ngổn ngang, mà được phân loại đặt kề nhau, vì vậy căn phòng thoạt nhìn rất ngăn nắp.

Trần Minh Sinh đưa Dương Chiêu đến phòng ngủ, Dương Chiêu đánh giá bóng lưng của anh.

Cho tới bây giờ, cô mới cẩn thận quan sát anh một lần.

Trần Minh Sinh mặc một chiếc quần cotton thể thao màu trắng, ống quần ở đùi phải cũng không được xắn lên, nó trở nên trống rỗng khi anh khể di chuyển, còn phần trên của anh...

Dương Chiêu cảm thấy thời đại này số đàn ông mặc áo may ô không còn nhiều.

Trần Minh Sinh mặc một cái áo may ô màu đen, dán sát trên người. Hai tay anh vô cùng cường tráng, cũng không phải loại cường tráng thường được miêu tả, mà là dường như quanh năm suốt tháng tích góp từng chút một mới được như vậy, đáng người mang lại cảm giác tràn đầy sức mạnh. Dương Chiêu vốn học nghệ thuật, chỉ cần quan sát từ phía sau cô cũng có thể phân biệt rõ từng phần cơ thể của anh.

Trần Minh Sinh dẫn Dương Chiêu vào phòng ngủ.

“Cô Dương, vậy tôi...”

“Gọi tôi là Dương Chiêu.”

Trần Minh Sinh ngừng lại, sau đó nói: “Nơi này của tôi hơi nhỏ, cô ngồi đây trước nhé.”

Dương Chiêu nhìn thoáng qua, phòng ngủ của Trần Minh Sinh quả thực rất nhỏ, đồ đạc trong phòng cũng rất ít, chỉ có một cái giường, một cái tủ đầu giường, một cái TV, còn có một chiếc sofa pha gỗ.

Dương Chiêu ngồi vào sofa, Trần Minh Sinh nói: “Tôi đi rót nước cho cô.”

Dương Chiêu gật đầu: “Cảm ơn.”

Trần Minh Sinh đi đến phòng khách đun nước. Dương Chiêu thấy ngoài phòng ngủ có một ban công, khác hoàn toàn với ban công nhà cô, đây mới là ban công thực sự. Dương Chiêu nhìn một lúc, vừa định đứng lên đi qua xem, Trần Minh Sinh đã mang nước quay lại.

Cô thấy anh một tay cầm ly nước, một tay chống nạng thật không tiện chút nào, cô vội vã đứng lên nhận lấy ly nước.

Dương Chiêu cúi đầu uống, Trần Minh Sinh cúi đầu nhìn.

Hôm nay Dương Chiêu mặc một chân váy màu đen, còn bên trên là áo lông màu xám, bên ngoài khoác áo, trên mặt cô trang điểm nhẹ, thoạt nhìn vô cùng đơn giản. Trần Minh Sinh nhìn chiếc cổ hẹp dài hơi cong do cúi đầu của cô, trước khi Dương Chiêu uống nước xong, ánh mắt anh liền dời đi.

“Cảm ơn.” Dương Chiêu trả ly nước lại cho Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh nhận ly nước, nói với Dương Chiêu:

“Vậy... cô tới đây làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Trần Minh Sinh hỏi: “Cô tới đây làm gì?”

Anh nghĩ lý do duy nhất Dương Chiêu đến đây là vì chuyện đó, nhưng anh không thấy Dương Chiêu mang chân giả đến.

“Tôi tới tìm anh.” Dương Chiêu trả lời.

“Tìm tôi?” Trần Minh Sinh hỏi cô: “Có chuyện gì? Đúng rồi, tôi khỏe hơn nhiều rồi, cô trả chân giả cho tôi đi.”

Dương Chiêu không trả lời, chỉ nghiêng đầu nhìn anh, như đang xem xét câu “khỏe hơn nhiều rồi” có đáng tin không. Cuối cùng cô gật đầu: “Đúng là khỏe hơn nhiều.”

Trần Minh Sinh: “Vậy —”

“Hết bệnh rồi sao không tới tìm tôi.” Dương Chiêu nói trước.

Trần Minh Sinh: “Mấy ngày nay tôi bận, không có thời gian.”

“Bận việc gì?” Dương Chiêu nhún mày, “Anh đi lái xe?”

Trần Minh Sinh: “Không.” Nói xong anh nhìn Dương Chiêu, “Tôi thế này sao lái xe được.”

Chỉ cần không ngốc sẽ nghe ra ý trách móc của Trần Minh Sinh. Nhưng Dương Chiêu không phải người bình thường, dù bị trách móc nhưng chỉ cần cô cảm thấy mình làm đúng sẽ không dao động. Cô nói với Trần Minh Sinh: “Anh ngồi xuống đi.”

Trần Minh Sinh tự hỏi rốt cuộc ai là chủ nhà, nhưng anh không nói nhiều, ngồi xuống giường nhìn Dương Chiêu đang ngồi trên sofa. Hai người nhìn nhau một hồi, bỗng nhiên Trần Minh Sinh bật cười.

Dương Chiêu sững sốt, cảm thấy khuôn mặt tươi cười của Trần Minh Sinh có gì đó rất thích thú. Cô cảm giác mặt mình hơi nóng lên, cô hỏi anh: “Anh cười gì thế?”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Không có gì, ngại với cô Dương quá, cô đừng trách nhé.”

Dương Chiêu nói: “Gọi tôi là Dương Chiêu.”

Nét cười lại lộ trên mặt Trần Minh Sinh, sau đó chuyển thành ý cười thản nhiên.

“Dương Chiêu.”

Dương Chiêu cảm thấy mặt mình càng nóng, cô hít sâu: “Anh cười gì thế.”

Trần Minh Sinh cúi thấp đầu rồi lại ngước lên: “Cô ngồi rất nghiêm chỉnh, giống như lãnh đạo sắp phát biểu.”

Dương Chiêu chớp mắt mấy cái, tư thế ngồi ư? Nghiêm chỉnh? Cô cúi đầu nhìn mình. Cô vẫn thường ngồi như vậy, không thấy có vấn đề gì. Nhìn mình rồi lại ngẩng đầu nhìn Trần Minh Sinh, anh ngồi đối diện cô, cách mấy bước, lưng hơi cúi, nhìn vô cùng thông thả. Còn chân anh...

Ánh mắt Dương Chiêu tự chuyển về phía chân Trần Minh Sinh, phần đùi phải bị cụt của anh, lúc anh ngồi xuống ống quần xếp trên giường.

Trần Minh Sinh đương nhiên chú ý tới ánh mắt của cô, nhưng anh không động đậy, cứ ngồi vậy mặc Dương Chiêu nhìn.

“Chân của anh, sao bị như vậy?” Dương Chiêu hỏi.

“Có chuyện bất trắc.” Trần Minh Sinh lấy gói thuốc lá ở đầu giường, đưa một điếu lên môi, sau đó giương mắt nhìn Dương Chiêu: “Hút thuốc có sao không?”

Dương Chiêu không ngờ anh lại hỏi ý mình.

“Không sao, anh cứ tự nhiên.”

Trần Minh Sinh đốt thuốc, làn khói mỏng manh khiến mắt anh hơi nheo lại.

“Cô đi đi, ngày mai tôi đến nhà cô lấy đồ.”

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh qua làn khói thuốc, cảm giác tim mình đập nhanh hơn, giống như học sinh tiểu học lần đầu tiên được kéo cò, vừa lo lắng lại vừa nóng lòng muốn thử. Cô không để ý đến lời tiễn khách của chủ nhà mà cời áo khoác, nhìn Trần Minh Sinh nói: “Cho tôi một điếu đi.”

Trần Minh Sinh sững sốt, nhìn tay mình rồi lại nhìn cô.

“Thuốc?”

“Ừ.”

Trần Minh Sinh: “Cô hút thuốc?”

Dương Chiêu: “Không thể hút sao?”

Trần Minh Sinh ngậm điếu thuốc, vói tay lấy hộp thuốc lá trên đầu giường, vừa đưa cho Dương Chiêu vừa nói: “Đây không phải thuốc xịn.”

Dương Chiêu nhìn hộp thuốc lá, đúng là không phải thuốc xịn.

“Chẳng sao.” Cô đứng lên lấy điếu thuốc, lúc Trần Minh Sinh vói tay lấy bật lửa, Dương Chiêu giữ chặt cánh tay anh, “Không cần đâu.”

Trần Minh Sinh chưa hiểu chuyện gì đã thấy Dương Chiêu cúi xuống, đặt điếu thuốc trên đầu thuốc của anh, sau đó khẽ rít một hơi.

Đốm lửa sáng lên giữa hai người rồi nhẹ nhàng vụt tắt. Dương Chiêu đứng lên, mái tóc dài đen mượt của cô rủ xuống hai bên má.

Trần Minh Sinh ngồi trên giường, ngẩng đầu nhìn Dương Chiêu, một lát sau anh nói giọng trầm thấp——

“Cô có ý gì?”

Dương Chiêu đứng trước mặt anh, kẹp điếu thuốc trong tay. Cô không hề lảng tránh ánh mắt Trần Minh Sinh.

“Châm thuốc.”

Trần Minh Sinh khẽ cười, nhưn mày, “Châm thuốc sao?”

Dương Chiêu không nói gì.

Trần Minh Sinh cúi đầu, búng tàn thuốc, những tàn thuốc xanh trắng rơi là tả trên nền nhà.

“Cô đi đi.”

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh, anh cúi đầu, ngồi trước mặt cô. Dương Chiêu nhìn hai xoáy tóc trên đầu anh, mái tóc ngắn nhưng rất đen, giống như mầm cây mới nảy có vẻ rất cứng. Dương Chiêu ngắm nhìn rồi vươn tay chạm vào tóc Trần Minh Sinh, cô không chạm vào đầu anh, chỉ xoa nhẹ mái tóc

ngắn.

Trần Minh Sinh ngẩng đầu, Dương Chiêu nói: “Tóc của anh nhìn có vẻ cứng nhưng lại rất mềm mại.”

Trần Minh Sinh giữ chặt cổ tay cô.

Dương Chiêu cảm thấy bàn tay của anh rất lớn, bao trọn cổ tay cô. Cô bị kéo cúi người về phía trước, làn váy đen rũ xuống trước chân trái Trần Minh Sinh khẽ lay động. Mặt Trần Minh Sinh gần sát mặt cô, thậm chí cô có thể cảm nhận được hơi ấm trên người anh.

Trần Minh Sinh cúi đầu nhìn làn váy đen đang là lướt như mây. Anh nhỏ giọng: “Sau này đừng mặc váy dài nữa.”

Dương Chiêu ngửi thấy mùi thuốc nồng đậm, cô không biết mùi hương kia đến từ anh, hay đến từ chính mình, hoặc của cả hai người.

“Vì sao không mặc nữa?”

Trần Minh Sinh khẽ cười, nhưng không nói nguyên nhân. Dương Chiêu cảm thấy anh cười hơi sâu xa. “Anh đừng cười hạ lưu như vậy.” Cô nói.

“Hạ lưu?” Trần Minh Sinh thản nhiên hỏi, “Cô Dương, cô bao nhiêu tuổi?”

“Gọi tôi là Dương Chiêu.”

Trần Minh Sinh gật đầu, “Được, Dương Chiêu, cô bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi bảy.”

Trần Minh Sinh nhíu mày, “Hai mươi bảy?”

“Sao, không giống ư?”

Trần Minh Sinh thả tay Dương Chiêu, lùi về phía sau nhìn Dương Chiêu từ trên xuống dưới: “Nhìn cô rất trẻ, tôi còn tưởng cô mới hai ba hai bốn thôi.”

Bất kể nói gì nhưng được người ta khen trẻ đều khiến phụ nữ vui vẻ, Dương Chiêu hỏi: “Còn anh, bao nhiêu?”

Trần Minh Sinh nói: “Ba mươi bốn.”

Dương Chiêu gật đầu, Trần Minh Sinh hút thuốc xong, dụi tàn thuốc nhìn Dương Chiêu nói: “Cô đi đi.”

Dương Chiêu đứng trước mặt anh, không nói cũng không nhúc nhích.

Trần Minh Sinh lại nói, “Đi đi.”

“Trần Minh Sinh.” Dương Chiêu bỗng nhiên gọi tên anh.

Trần Minh Sinh nhìn cô, Dương Chiêu nói: “Anh đừng nghĩ tôi là loại con gái dễ dãi.”

Trần Minh Sinh mỉm cười, tuy không nói gì nhưng vẻ mặt như muốn nói — “Câu này chẳng đáng tin cậy chút nào.”

Dương Chiêu đương nhiên cũng nhìn ra, cô giải thích: “Hôm nay, hôm nay...” Nét mặt cô không thay đổi nhưng sắc mặt đã bắt đầu ửng hồng. Cô thấy hôm nay mình thật khác thường, từ trước đến giờ cô không làm mấy chuyện này. “Tôi —” cô tìm một cho mình lý do, ngập ngừng thật lâu, cuối cùng chỉ nói một câu:

“Tôi muốn gặp anh.”

Ý cười trên mặt Trần Minh Sinh nhạt dần, anh nhìn thẳng mặt Dương Chiêu: “Gặp tôi làm gì?”

Dương Chiêu: “Không biết, chỉ là muốn gặp anh.” Cô chợt thấy chẳng cần nghĩ lý do gì, cứ nói thẳng nói thật sẽ đơn giản hơn. Giống như bây giờ, cô nói xong lý do lại đổi thành Trần Minh Sinh trầm mặc.

Anh lại rút một điếu thuốc, châm lửa.

“Tôi không có thứ gì đáng giá cả.” Anh nói.

Dương Chiêu: “Tôi cũng không toan tính gì cả.”

Trần Minh Sinh im lặng, Dương Chiêu thấy không cần thiết, chỉ nói với anh: “Tôi phải đi rồi, lần sau lại đến thăm anh.”

Dương Chiêu với áo khoác vắt trên sôpha mặc vào. Trần Minh Sinh vẫn ngồi trên giường hút thuốc nhìn cô. Dương Chiêu mặc xong, Trần Minh Sinh mở miệng: “Lần sau cô mang chân giả đến cho tôi đúng không?”

Dương Chiêu nhìn anh khẽ cười: “Đúng.”

Trần Minh Sinh không đứng dậy tiễn cô, Dương Chiêu ra khỏi phòng ngủ, Trần Minh Sinh ngã xuống giường, nhớ lại nụ cười kia. Đang nghĩ ngợi chợt nghe giọng Dương Chiêu.

“Cửa nhà anh hỏng rồi sao? Sao tôi không mở được —?”

Trần Minh Sinh: “...”

Anh tựa như rất vui vẻ đứng dậy, lấy nạng đi mở cửa cho Dương Chiêu. Dương Chiêu chẳng chút xấu hổ, cảm ơn xong thân nhiên rời đi.

Lúc sắp bước ra cửa, cô vô tình cúi đầu nhìn thoáng qua — dép của Trần Minh Sinh lộ ra một nửa, phần còn lại giấu trong ống quần dài. Nhưng cô không cần đến một giây đã cho mình câu trả lời chính xác.

Đúng vậy, như cô đã nói — dép mang trong nhà tẩm màu xanh da trời đậm.

Tiếng giày cao gót của Dương Chiêu từ từ biến mất ở hành lang. Trở lại xe, cô kéo gương xuống nhìn, phát hiện sắc mặt mình rất nhẹ nhõm. Đối với cô mà nói, đây là một cuộc gặp mặt khó hình dung, nói tóm lại là vô cùng mâu thuẫn —

Đã mù quáng liều lĩnh, lại đầy mục đích.

Lúc cô vẫn sững sờ nhìn mình trong gương, di động rung lên. Cô lấy ra nhìn, là nhà cô gọi.

“A lô.”

“Tiểu Chiêu.” Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng đàn ông.

“Ba.” Dương Chiêu thấy hơi kỳ lạ, ba cô rất ít khi chủ động gọi điện cho cô. “Có chuyện gì vậy?”

“Em trai con có ở với con không?”

“Tiểu Thiên?” Dương Chiêu ngồi thẳng người, “Không ạ, nó không ở trường sao?”

Ông Dương im lặng một lát, sau đó nói với Dương Chiêu: “Trường học vừa gọi điện đến, ba ngày nay nó không đi học.”

“Cái gì?” Dương Chiêu nhíu mày, “Là cô Tôn gọi à?”

“Ừ.”

Dương Chiêu: “Con biết vài chỗ, con đi tìm trước sau đó sẽ gọi cho ba.”

“Ừ.”

Dương Chiêu đang tính ngắt điện thoại, ai ngờ ông Dương nói tiếp: “Tiểu Chiêu... Em con...”

“Sao ạ.”

Giọng ông Dương hơi trầm: “Cầm Thiên không giống những đứa trẻ bình thường, lại ở tuổi mới lớn, nếu không chăm lo chu đáo rất dễ dàng sa ngã. Ba mẹ thằng bé mất sớm, nó lại không nghe lời ba mẹ, con là chị nên giúp đỡ nó nhiều một chút.”

Dương Chiêu dừng lại, những lời này nếu xuất phát từ người khác thì không có gì lạ. Nhưng theo lệ thường ở nhà họ Dương, ba cô nói những lời này chứng tỏ ông rất khổ tâm vì Dương Cầm Thiên. Dương Chiêu im lặng một lúc mới mở miệng, giọng vẫn bình thản như trước.

“Con biết, con không ra nước ngoài cũng vì nó.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Dương Chiêu cúp máy, tiếp đó gọi thêm một cuộc điện thoại.

Người bắt máy còn rất trẻ.

“A lô?”

Dương Chiêu nói: “Bạn là Lưu Nguyên phải không?”

Ở bên kia rất ồn ào, người nghe điện thoại hét lớn: “Cái gì? Cô nói cái gì?”

Dương Chiêu hít sâu một hơi, lớn tiếng thêm.

“Bạn có phải là Lưu Nguyên không?”

Người đầu dây bên kia cuối cùng cũng nghe rõ, cậu ta đáp: “Đúng vậy, cô là ai?”

Dương Chiêu hỏi: “Có phải Dương Cẩm Thiên đang ở chỗ cậu?”

Âm thanh ồn ào bên kia nhỏ lại, Dương Chiêu nghe thấy tiếng ồn giảm bớt, hình như người đó đi vào căn phòng khác. Sau đó, Lưu Nguyên nói với một người khác: “Dương Cẩm Thiên, có người gọi cho tôi muốn tìm cậu này?”

Ở bên kia yên tĩnh một lúc, sau đó người khác nghe điện thoại.

“A lô? Ai đấy?”

Dương Chiêu nghe thấy giọng nói đó, cô thở phào nhẹ nhõm, đáp: “Là chị đây.”

“Chị?”

Dương Chiêu nghe những âm thanh bên kia nhỏ thêm chút nữa, cô đoán có lẽ Dương Cẩm Thiên đã đi vào toilet. Giọng nói của cô cũng dần nhỏ lại, cô hỏi: “Em đang ở đâu?”

Dương Cẩm Thiên đáp: “Sao chị có số điện thoại của Lưu Nguyên?”

Dương Chiêu hỏi: “Em đang ở đâu?”

Giọng điệu Dương Cẩm Thiên hơi mất kiên nhẫn, cậu ta nói: “Đang ở ngoài.”

Dương Chiêu gần từng tiếng lặp lại câu hỏi: “Chị hỏi em, em đang ở đâu?”

Dương Cẩm Thiên phản nài: “Em đã nói đang ở ngoài đường, một lát nữa sẽ về nhà.”

Dương Chiêu: “Mấy ngày hôm nay em trốn học phải không?”

Dương Cẩm Thiên im lặng, sau đó thấp giọng khẽ nói: “Em cúp máy đây.”

“Tiểu Thiên!” Dương Chiêu hiếm khi chủ động cất cao giọng.

Dương Cẩm Thiên vẫn hơi sợ hãi người chị Dương Chiêu này, cậu ta không dám cúp điện thoại thật, chỉ đành đáp dạ.

Dương Chiêu nói: “Em đang ở đâu, bây giờ chị sẽ đến đón em.”

Dương Cẩm Thiên nhận ra Dương Chiêu đang tức giận, lòng cũng áy náy, cuối cùng đành nói: “Đang ở quán karaoke gần trường.”

Dương Chiêu ngắt điện thoại, lái xe đi.

Lúc cô chạy đến cửa quán karaoke, Dương Cẩm Thiên đã đứng chờ trước cửa. Trông thấy xe Dương Chiêu chạy đến, cậu chủ động bước tới.

Dương Chiêu hạ cửa kính xe xuống, chỉ nói một câu đơn giản: “Lên xe.”

Dương Cẩm Thiên mở cửa xe, ngồi vào ghế sau.

Dương Chiêu liếc nhìn cậu qua kính chiếu hậu, bình thản nói: “Thắt dây an toàn.”

Dương Cẩm Thiên cài xong dây an toàn, Dương Chiêu mới lái xe đi.

Trong lúc lái xe, Dương Chiêu hỏi Dương Cẩm Thiên: “Cặp của em đâu?”

Dương Cẩm Thiên chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Để ở trường.”

Dương Chiêu không nói gì nữa.

Cô chờ Dương Cẩm Thiên về nhà mình, sau đó gọi một cuộc điện thoại ra ngoài, khi cúp máy quay lại thì thấy Dương Cẩm Thiên cúi đầu ngồi trên sofa.

Không khí trong phòng yên tĩnh lạ kỳ.

Dương Chiêu đứng bên bàn điện thoại một lúc, sau đó mới bước qua chỗ Dương Cẩm Thiên ngồi đối diện cậu.

“Sao em trốn học?”

Dương Cẩm Thiên vẫn cúi đầu như trước, nhỏ giọng đáp: “Không muốn đi.”

Dương Chiêu hỏi: “Sao không muốn đi?”

Dương Cẩm Thiên không đáp.

Dương Chiêu: “Thật ra, không có nhiều đứa trẻ thích đến trường.”

Dương Cẩm Thiên mấp máy môi, dừng một lúc mới nhỏ giọng đáp: “Hôm nay có kỳ thi.”

Dương Chiêu hỏi: “Em thi cái gì?”

Dương Cẩm Thiên đáp: “Kiểm tra giữa kỳ.”

Dương Chiêu: “Em không muốn thi sao?”

Dương Cẩm Thiên: “Em kiểm tra được một nửa rồi bỏ về.”

Dứt lời, cậu còn nói thêm: “Em không hiểu đề thi.”

Dương Chiêu bình thần hít vào một hơi, nhìn Dương Cẩm Thiên đang gục đầu xuống.

“Đề thi không phải là vấn đề mà vấn đề là do em. Cái cậu Lưu Nguyên đó, lần sau em đừng đi chơi với cậu ta nữa.”

Nhắc tới Lưu Nguyên, Dương Cẩm Thiên ngẩng đầu lên khẽ nhàu mày nhìn Dương Chiêu hỏi: “Chị không nên gọi cho Lưu Nguyên.”

Dương Chiêu: “Nên hay không em không cần nhắc, nhân phẩm cậu ta có vấn đề, em cách xa cậu ta một chút.”

Dương Cẩm Thiên ngậm miệng, tiếp tục cúi thấp đầu.

Dương Chiêu nhìn Dương Cẩm Thiên vẫn tiếp tục giữ yên lặng, cô cũng đành lặng im.

Cô có thể nhận ra, Dương Cẩm Thiên không nghe lọt tai lời cô nói. Cô không hiểu nguyên nhân, càng không biết cách phê phán người khác, sự im lặng của Dương Cẩm Thiên khiến cô không còn cách nào khác.

Có người giao cơm đến, Dương Chiêu để Dương Cẩm Thiên ăn cơm trước, cô vào thư phòng gọi một cuộc điện thoại về nhà, báo với cha mẹ mình đã tìm thấy Dương Cẩm Thiên.

“Hôm nay cứ để nó ở chỗ con, ngày mai con sẽ đưa nó đến trường.”

Ngày hôm sau, Dương Chiêu đưa Dương Cẩm Thiên đến trường, nhìn cậu bước vào cổng trường. Cô cũng không đi ngay mà tìm chỗ đậu xe rồi đi vào trong.

Đây chính là trường trung học trọng điểm tốt nhất thành phố, bảo vệ của trường cũng rất có trách nhiệm, thấy người lạ muốn vào bèn lập tức chặn lại.

Dương Chiêu nói với bảo vệ mình là phụ huynh học sinh, tới trường để gặp giáo viên, bảo vệ hỏi cô tìm giáo viên nào lớp nào, Dương Chiêu báo tên lớp và tên giáo viên thì bảo vệ mới để cô vào.

Ngôi trường này nằm ở trung tâm thành phố, trường học rất rộng, trong sân trồng rất nhiều cây. Hồi hè Dương Chiêu từng tới đây một lần, lần đó gió rất to, những cái cây trong trường đều đang vào mùa hoa nở, từng đóa hoa theo gió bay xuống, chúng xoay tròn rơi là tả, tựa như một tấm rèm che cực đẹp.

Ở vị trí trung tâm thành phố mà có được phong cảnh thế này thật không dễ dàng gì. Cho nên Dương Chiêu rất thích nơi này, cô nhìn những cô cậu học sinh đang qua lại trên sân trường, trong ánh mắt chúng tràn ngập niềm hi vọng và nhựa sống căng tràn.

Cô tìm thấy phòng giáo viên, cô giờ tay gõ cửa.

“Cho tôi hỏi, cô Tôn có ở đây không?”

Cô vừa hỏi xong đã thấy một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi ngồi ở góc trong cùng văn phòng đứng dậy, đó chính là cô giáo chủ nhiệm của Dương Cẩm Thiên – Tôn Diễm Hoa.

Cô giáo Tôn thấy Dương Chiêu thì hơi sùng sốt: “Xin hỏi chị là...”

Dương Chiêu đáp: “Tôi là chị của Dương Cẩm Thiên.”

“À, xin chào, xin chào chị.” Cô Tôn dẫn Dương Chiêu ra hành lang, hai người đứng trò chuyện bên một cửa sổ gần đó.

“Dù chị không đến, tôi cũng muốn gọi điện mời chị đến.” Cô giáo Tôn rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói với Dương Chiêu: “Mấy hôm trước Dương Cẩm Thiên trốn học, không biết người nhà của em ấy đã biết chưa?”

Dương Chiêu gật gật đầu, đáp: “Chúng tôi đã biết, hôm qua tôi mới tìm thằng bé về.”

Cô Tôn đeo một cái gọng kính rất mảnh và tinh tế, đôi mày khẽ nhíu lại, nhìn qua trông rất lo lắng và phiền muộn.

“Khó khăn của em ấy tôi cũng hiểu, nhưng nếu cứ tiếp tục cũng không phải là cách, năm nay đã cuối cấp, sang năm là kỳ thi tuyển vào đại học, thành tích của em ấy...” Cô giáo Tôn không nói tiếp nữa chỉ thờ dài.

Dương Chiêu đáp: “Nó không theo kịp chương trình học nhiều lắm sao?”

Cô Tôn nói: “Thằng bé mất căn bản chương trình lớp mười một, không đậu ba môn trong kỳ thi cuối kỳ, chị chờ tôi một lát.” Dứt lời, cô Tôn xoay người bước vào văn phòng, không bao lâu cô quay trở lại, trên tay còn cầm theo một xấp bài thi.

“Đây, chị xem một chút đi.” Cô giáo Tôn bày từng bài thi trên bệ cửa sổ đã cắm thạch. Dương Chiêu bước qua xem, đó là xấp bài kiểm tra của Dương Cẩm Thiên. Dương Chiêu cầm vài tờ giấy lên xem, trên đó không phải là vết bút đỏ đánh dấu chỗ sai thì là chỗ trống.

“Đây chính là bài kiểm tra sáu tháng cuối kỳ lớp mười một của em ấy, các bạn học khác đều mang về nhà, còn em ấy vứt nó ở trường, nếu không phải tôi giữ lại, chưa biết chừng em ấy đã ném nó luôn rồi.” Cô Tôn đẩy gọng kính mảnh của mình lên, nói với Dương Chiêu: “Hôm qua, em ấy làm bài kiểm tra trắc nghiệm được một nửa thì bỏ về, tôi cũng đã gọi điện về nhà báo cho phụ huynh em ấy.”

Dương Chiêu nhìn xấp bài kiểm tra đặt trên bệ cửa sổ, ý nghĩ xuất hiện trong đầu cô lúc này chính là cô muốn hút một điếu thuốc, nhưng cô biết đó chỉ là muốn mà thôi.

“Cô Tôn, với thành tích hiện tại, Tiểu Thiên có thể thi đậu đại học không?”

Cô Tôn thấp hơn Dương Chiêu chừng nửa cái đầu, người cũng hơi tròn trịa, cô nhíu mày nhìn Dương Chiêu, giọng nói cũng hơi nôn nóng.

“Thi đại học cứ muốn là có thể sao? Thành tích trung học cơ sở của em ấy rất tốt, đầu vào trường trung học thực nghiệm chúng tôi với thành tích đứng thứ hai, nhưng chị không thể vì vậy mà đặt mục tiêu ở kỳ thi đại học được. Bây giờ trường đại học mở khắp nơi, mấy cái trường đại học chỉ cần tiền là nhận đó chẳng có lợi ích gì, tương lai của mấy đứa trẻ không phải bị hủy hoại cả sao?”

Dương Chiêu ghen hòng không thể nói gì, cô Tôn lại tiếp lời: “Bây giờ thằng bé vẫn chưa vượt qua được chướng ngại tâm lý, nhà em ấy xảy ra chuyện lớn như vậy, người làm thầy chúng tôi rất đau lòng, nhưng con người sống thì phải tiến về phía trước. Chuyện đã xảy ra gần hai năm rồi, nhưng thằng bé vẫn không thể thoát ra khỏi bóng ma đó, đây là trách nhiệm của người thân các chị. Nếu còn tiếp tục thế này nữa thì tương lai của thằng bé cũng xong luôn. Chưa nói việc học hành thế nào, lỡ như thằng bé học theo thói xấu thì phải làm sao?”

Trò chuyện với cô giáo Tôn xong, Dương Chiêu vào toilet nữ ở trường hút hết ba điếu thuốc rồi mới bước ra. Cô rất muốn đến lớp Dương Cẩm Thiên xem một chút, nhưng rốt cuộc cô nhẫn nhịn.

Dương Chiêu ngồi vào trong xe, vừa nãy trước khi rời đi cô có nói với cô Tôn: “Tiểu Thiên là một đứa trẻ ngoan, bây giờ nó trở thành thế này tất cả là trách nhiệm của chúng tôi, nhưng xin cô đừng từ bỏ, đừng bỏ rơi nó nhé.”

Nhất định đừng vứt bỏ thằng bé...

Đầu Dương Chiêu đau như búa bổ. Từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ gặp phải chuyện thế này. Cô nhớ khi mình còn học trung học, khi đó cô là một học sinh ưu tú, việc nghỉ ngơi và học hành của cô đều theo quy luật, học bài và đi ngủ. Tuy nhiên, cô cũng không phải loại học sinh luôn tuân theo quy định, nếu gặp được bộ phim yêu thích, cô cũng sẽ trốn học đi xem phim. Cha mẹ cô có lẽ biết mà cũng có lẽ không, nhưng không ai nói gì cả.

Tuy nhiên, việc Dương Cẩm Thiên trốn học khác hẳn Dương Chiêu trốn học năm đó, đúng là rất khác.

Dương Chiêu loáng thoáng cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy Dương Cẩm Thiên chắc chắn sẽ xảy ra chuyện, cô bật điện thoại lên nhưng không biết nên gọi cho ai.

Gọi cho cha hay mẹ đây?

Dương Chiêu nhắm mắt cũng biết cha mẹ cô sẽ dùng phương pháp gì dạy Dương Cẩm Thiên.

Họ sẽ gọi thẳng bé vào phòng khách, pha một ấm trà, sau đó nói với Dương Cẩm Thiên điều họ lo lắng và khó xử, khuyên nhủ thêm vài câu nữa... cũng giống như cách họ dạy Dương Chiêu ngày xưa.

Không phải Dương Chiêu thấy cách này không tốt, chẳng qua cô thấy cách này với Dương Cẩm Thiên chỉ vô dụng thôi.

Dương Chiêu ngồi trong xe hơn hai tiếng đồng hồ, cô nghĩ rất nhiều phương pháp cũng nghĩ tới các cách nói chuyện với cậu nhưng cuối cùng đành thờ ải.

Ngay lúc cô hút xong hết cả bao thuốc, di động chợt reo vang.

Dương Chiêu bật di động nhìn lướt qua, trên màn hình hiện lên một dãy số lạ.

Cô nhìn dãy số trên màn hình rồi dần dần ngồi thẳng người dậy.

Đó chính là trực giác.

Dương Chiêu bắt máy, đầu dây bên kia là một giọng nói trầm thấp khê khàng.

“A lô, có phải cô Dương không, tôi là Trần Minh Sinh.”

Dương Chiêu đáp “phải”, Trần Minh Sinh tiếp lời: “Để thuận tiện cho cô, tôi sẽ đến chỗ cô lấy đồ.”

Dương Chiêu nhìn đồng hồ, vừa đúng giữa trưa, cô bèn đáp: “Rất tiện mà.”

Trần Minh Sinh nói: “Lát nữa tôi sẽ qua đó, khoảng nửa giờ nữa tôi đến nơi.”

“Khoan đã.”

“Ừ?”

Dương Chiêu nghe tiếng “ừ” khê khàng vang lên, giọng nói dường như xuyên qua điện thoại truyền thẳng vào lồng ngực cô, khiến tim cô đập thình thịch từng hồi, cô cũng không hiểu mình bị sao nữa.

Cô nói với Trần Minh Sinh: “Vừa đúng giữa trưa, chúng ta ăn một bữa cơm đi.”

Dứt lời, cô lặng im chờ Trần Minh Sinh từ chối.

Khoảnh khắc đó, Trần Minh Sinh im lặng chừng hai ba giây, thấp giọng đáp một tiếng: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Khi Dương Chiêu nghe thấy tiếng “được” thì khê cúi đầu.

Cô nhớ lại dung mạo của Trần Minh Sinh, nghĩ đến vẻ mặt khê cười của anh. Cô cảm thấy chỉ một tiếng được vô cùng đơn giản đó lại khiến người ta như được thả lỏng.

Mùi thuốc lá nồng nặc trong xe cũng không khó chịu như vốn dĩ.

Ở đầu bên kia điện thoại Trần Minh Sinh nói tiếp: “Vậy cô chọn địa điểm đi.”

Dương Chiêu nghĩ một lúc, hỏi: “Hiện giờ anh đang ở đâu?”

Trần Minh Sinh: “Ở nhà.”

Dương Chiêu: “Vậy chọn nơi gần nhà anh đi.”

Trần Minh Sinh ngừng một lúc rồi nói: “Nhà cô không gần nhà tôi lắm, có tiện cho cô không?”

Dương Chiêu nhếch miệng: “Không sao, dù sao cũng phải lái xe mà.”

Nói xong, cô nghe thấy bên đầu kia điện thoại có tiếng cười khẽ. Trái tim Dương Chiêu khẽ nảy lên, về mặt Trần Minh Sinh rũ mi khẽ cười ngày đó hiện lên trước mắt, cô nói: “Anh cười gì vậy?”

Trần Minh Sinh nói: “Không có gì.”

Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, Dương Chiêu nhũn mày, hỏi lại: “Anh cười cái gì?”

Trần Minh Sinh tiếp tục cười.

Dương Chiêu: “...”

“Không có gì đâu cô Dương.” Trần Minh Sinh nói tiếp, “Tôi không có ý gì cả, chỉ là tôi đang nghĩ...” Anh nói một nửa lại dừng lại, Dương Chiêu lập tức hỏi: “Anh nghĩ cái gì?”

Điện thoại im lặng một lúc, Dương Chiêu nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ xe. Trường trung học của Dương Cẩm Thiên ở ngay khu trung tâm, xe cô qua lại đông đúc. Đèn giao thông ở ngã tư đã chuyển sang xanh, rất nhiều xe cô chạy về phía này.

Dương Chiêu nhìn từng chiếc xe lướt qua, lặng lẽ chờ Trần Minh Sinh trả lời.

“Không có gì...” Trần Minh Sinh khẽ nói.

Dương Chiêu hạ ghế ngồi về phía sau, ngửa đầu trên ghế hỏi lại: “Anh nghĩ cái gì?”

Trần Minh Sinh khẽ cười: “Chẳng lẽ lần nào cô cũng phải hỏi ra đáp án mới được sao?”

Dương Chiêu nhìn trần xe màu xám, nói: “Cũng không hẳn.”

Trần Minh Sinh: “Khi nào cô đến?”

Dương Chiêu thấy Trần Minh Sinh không trả lời, cũng không truy hỏi nữa, cô nhìn thoáng qua đồng hồ, “Bốn mươi phút nữa.”

Một chiếc xe tải chạy ở bên đường bỗng nhiên bóp còi, Trần Minh Sinh ở bên kia điện thoại hỏi: “Cô ở bên ngoài à?”

“Ừ.” Dương Chiêu đáp: “Tôi đang ở trường của em trai.”

Trần Minh Sinh nói: “Ồ đâu.”

Nghe Dương Chiêu nói địa chỉ, Trần Minh Sinh nói lại: “Vậy còn xa hơn, chọn một chỗ ở giữa đi.”

Dương Chiêu: “Không cần, anh chờ tôi là được.”

Trần Minh Sinh: “Vậy cũng được.”

Hai người đều im lặng trong giây lát, Trần Minh Sinh lên tiếng trước: “Vậy...”

“Đây là số điện thoại của anh sao?” Dương Chiêu ngắt lời Trần Minh Sinh.

“Phải.”

Dương Chiêu: “Anh chờ tôi nhé, đến nơi tôi sẽ gọi cho anh.”

“Được.”

Dương Chiêu: “Vậy nhé, tôi cúp máy đây.”

Cô nói xong định cúp máy, Trần Minh Sinh ở bên kia bỗng nói: “Lúc cô đặt thiết bị dẫn đường, thiết lập luôn địa điểm là đồn công an Lăng Không, đường đó gần nhất, cũng đi ngang qua nhà tôi.”

Dương Chiêu im lặng.

Trần Minh Sinh: “Cô... cô cài hướng dẫn đi.”

Dương Chiêu hít một hơi, bình tĩnh nói: “Vâng, lát nữa gặp.” Nói xong không đợi Trần Minh Sinh đáp lời, trực tiếp cúp máy. Lúc cúp máy, cô ném điện thoại sang ghế phụ lái, ngồi thẳng dậy nhìn chăm chăm thiết bị hướng dẫn trên xe, mặt không chút thay đổi.

Không phải lần trước định vị chậm một chút thôi sao... Dương Chiêu vuron ngón tay, ấn vào thiết bị hướng dẫn, nhập đồn công an Lăng Không.

Chỉ dẫn đường hoàn thành.

“À, đơn giản quá.” Dương Chiêu cười lạnh một tiếng. Cười xong lại cảm thấy mình quá ngốc, khề lắc đầu.

Cô nhìn điện thoại bị ném sang một bên, cầm lên kiểm tra nhật ký cuộc gọi, một dãy số im lặng nằm ngay đầu danh sách. Ngón tay cô ấn vào dãy số, trang danh bạ nhảy ra, lựa chọn lưu người liên lạc mới.

Nhập vào Trần Minh Sinh, hoàn thành.

Dương Chiêu mở danh bạ, ấn chữ cái C đầu tiên (*), Trần Minh Sinh ở ngay phía dưới. Dương Chiêu muốn nhập lại tên đề số của anh gần vị trí đầu hơn chút, nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được nên nhập gì. Cô cũng không phải là một người hài hước, trong danh bạ điện thoại của cô đều là tên thật của mọi người, không có một nick name nào cả.

* Phiên âm pinyin tên Trần Minh Sinh là Chen Ming Sheng

Dương Chiêu suy nghĩ một lúc, cuối cùng đành phải từ bỏ.

Cứ để như vậy là được rồi.

Cô chỉnh lại ghế về vị trí ban đầu, đi theo thiết bị hướng dẫn.

Chạy đến gần nhà Trần Minh Sinh mất hơn nửa tiếng, cô đang chuẩn bị tìm nơi đỗ xe thì thấy ở một ngã tư nhỏ, Trần Minh Sinh đang đứng ở ven đường hút thuốc.

Ngã tư kia rất hẹp, thông thẳng từ khu chung cư ra, rộng lắm cũng chỉ một chiếc xe qua lọt. Đường cũng khá sâu, hai bên đường đều trồng dương liễu.

Lúc Dương Chiêu thấy Trần Minh Sinh thì anh vẫn chưa chú ý tới cô, miệng đang ngậm một điếu thuốc, đứng ngẩn ngơ ven đường. Trần Minh Sinh mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, áo sovin trong quần, bên ngoài khoác một chiếc áo xám mỏng.

Dương Chiêu lại một lần nữa có suy nghĩ đáng người Trần Minh Sinh thực sự không tồi.

Đương nhiên, không bao gồm cả cái chân kia.

Ánh mắt Dương Chiêu bất giác nhìn về phía cái chân kia của Trần Minh Sinh. Ống quần ở chân phải cũng không khác gì, vẫn là xắn lên và nhét vào thắt lưng phía sau. Chiếc nạng ở ngay bên cạnh anh, nửa cánh tay chống vào nạng, khuỷu tay thỉnh thoảng đưa lên hạ xuống, lấy thuốc trong miệng, phả khói.

Anh đứng rất vững.

Dương Chiêu cảm thấy chẳng biết từ lúc nào cô đã bị cái chân kia của Trần Minh Sinh hấp dẫn, bộ phận thiếu hụt đó khiến anh thoát nhìn rất yếu đuối, nhưng Dương Chiêu biết anh không phải là người yếu đuối, anh chẳng hề đáng gì đến tính từ này.

Loại mâu thuẫn đỉnh điểm này rơi vào trong mắt Dương Chiêu, biến thành một kiểu gọi cảm khôn xiết...

Đúng vậy, gọi cảm.

Trần Minh Sinh nhanh chóng chú ý tới xe của Dương Chiêu, anh dập thuốc, đứng thẳng nhìn cô.

Dương Chiêu quay đầu xe ở ngã tư, chạy đến bên cạnh Trần Minh Sinh.

Cô hạ cửa xe xuống.

“Sao anh lại chờ bên ngoài thế này.”

Trần Minh Sinh cúi đầu nhìn Dương Chiêu cười, khề nói: “Cô lái xe đúng là chậm thật.”

Dương Chiêu chau mày, “Chậm ư?” Cô nhìn thoáng qua đồng hồ, hơn nửa tiếng. Cô ngồi trong xe nhìn ra bên ngoài, “Anh cảm thấy chậm sao?” Cô nhìn Trần Minh Sinh, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi từ khu phố trung tâm tới đây.”

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu nghiêm túc nói địa chỉ trường trung học thực nghiệm, nhin không được quay đầu nhìn hồ cây ven đường một chút.

Dương Chiêu giải thích xong, nói với Trần Minh Sinh: “Lên xe đi.”

“Ừ.” Trần Minh Sinh mở cửa sau, Dương Chiêu lại nói, “Ngồi lên phía trước.” Trần Minh Sinh ngẩng đầu, Dương Chiêu nhìn anh từ kính chiếu hậu. Anh

gật đầu, để nạng phía sau rồi mở cửa xe phía trước, khẽ vịn vào cửa xe rồi ngồi vào xe.

Dương Chiêu hỏi: “Đi ăn ở đâu đây?”

Trần Minh Sinh: “Cô muốn ăn gì?”

Dương Chiêu: “Tùy anh.”

Trần Minh Sinh suy nghĩ một lúc mới nói: “Cô nghĩ món mình muốn ăn đi. Bữa ăn này tôi mời, xem như để cảm ơn bữa đó cô đã giúp đỡ.” Anh muốn nói đến việc Dương Chiêu đã đưa anh đến trung tâm phục hồi chức năng.

Dương Chiêu không cự tuyệt, quay đầu hỏi Trần Minh Sinh: “Anh đói không?”

Trần Minh Sinh sừng sốt, sau đó một lúc mới phản ứng lại, gật đầu: “Đói.”

Dương Chiêu: “Vậy tìm một tiệm gần đây đi.”

“Ok.”

Nói xong, Trần Minh Sinh cho rằng Dương Chiêu sẽ lái xe đi, nhưng anh đợi một lúc cũng không thấy xe khởi động. Anh quay sang nhìn Dương Chiêu, phát hiện Dương Chiêu cũng đang nhìn anh.

“Sao vậy?”

Dương Chiêu: “Dây an toàn.”

Trần Minh Sinh: “...”

Anh có chút không biết nên nói gì, yên lặng thắt dây an toàn xong Dương Chiêu cho xe chạy.

Nơi Trần Minh Sinh ở này cũng coi như vùng ngoại ô, không có nhiều nhà hàng. Dương Chiêu không mấy quan tâm, cô tìm một quán ăn ở ven đường, hỏi Trần Minh Sinh: “Ở đây được không?”

Trần Minh Sinh có chút bất ngờ.

Anh cũng chỉ mới biết Dương Chiêu có mấy ngày, ngoại trừ một số chuyện kỳ cục khiến người ta phải ngạc nhiên ra, thì cảm giác đầu tiên Dương Chiêu mang lại cho anh là một người có tiền.

Nhìn xe của cô là biết, Jaguar XKR 5.0L, ít nhất cũng phải hai trăm vạn – tuy để cho cô lái thì có chút uất ức cho chiếc xe.

Và cả căn nhà to đùng lần trước anh trú mưa nữa. Trần Minh Sinh không quen thuộc với các nhãn hiệu, nhưng anh cũng nhìn ra được quần áo Dương Chiêu mặc tuy đơn giản, nhưng cũng không phải là hàng hóa vỉa hè thông thường.

Nói chung, từ trong ra ngoài của Dương Chiêu thoạt nhìn đều không giống như người có thể đi vào ‘Quán bánh chèo chị Hai’ để ăn trưa.

Dương Chiêu cảm thấy mình không quen thuộc với nơi này, căn bản không biết tìm nhà hàng nào. Hơn nữa Trần Minh Sinh vừa nói đói bụng, cô cũng không muốn kéo dài thêm. Có vài chiếc taxi đỗ trước cửa quán bánh chèo này, trong cửa hàng cũng rất náo nhiệt nên cô mới chọn nơi này.

Dương Chiêu dừng xe, Trần Minh Sinh lấy chiếc nạng ở phía sau, chống nạng đi vào quán ăn.

Vừa vặn còn có một bàn trống, hai người ngồi đối diện nhau.

Bên trong quán ăn khá nhỏ, khách hàng có thể tùy tiện ngồi ở bất cứ chỗ nào, Trần Minh Sinh phải lách qua mấy người mới đến được bàn mình. Anh thiếu một chân, cực kỳ gây sự chú ý với người khác, người trong quán vô tình hay cố ý đều nhìn về phía này.

Trần Minh Sinh không để ý, Dương Chiêu cũng không bận tâm. Cô thừa dịp người bán hàng mang thực đơn lại đây quay đầu nhìn xung quanh một lượt, nói với Trần Minh Sinh: “Ồ đây hình như có rất nhiều tài xế taxi.”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Quán ăn này cũng sạch sẽ, vị trí lại tương đối thuận lợi, buổi trưa có không ít tài xế đến đây ăn.”

Dương Chiêu: “Anh cũng từng tới đây ăn sao?”

Trần Minh Sinh: “Đã từng.”

Dương Chiêu suy nghĩ một lúc, sau đó nói: “Là cùng mọi người đến ăn trưa sao?”

Trần Minh Sinh tiện tay cời một cục áo ở cổ, hơi giật mình: “Sao tôi có thể ăn cùng bọn họ được chứ.”

“Hả?”

Trần Minh Sinh liếc nhìn Dương Chiêu một cái, như cười như không: “Mới bị một người phát hiện tôi đã ra thế này, tôi mà còn ăn cùng với một đám người thì đừng nghĩ tới chuyện kiếm sống nữa.”

Dương Chiêu: “...”

Cô nhếch môi, yên lặng nhìn Trần Minh Sinh. Trần Minh Sinh bị cô chăm chú nhìn thấy hơi hoảng hốt, vừa định lên tiếng thì Dương Chiêu đã nói trước: “Tôi không có ý định đe dọa anh thật.”

Trần Minh Sinh dừng lại.

Dương Chiêu: “Có thể anh không tin, nhưng lúc đó tôi chỉ muốn anh lên nhà tránh mưa thôi.”

Trần Minh Sinh hơi cúi đầu, khẽ đáp: “Tôi biết, chỉ đùa một chút thôi mà.”

Phục vụ cảm thực đơn lại, Dương Chiêu khẽ hỏi Trần Minh Sinh: “Ăn ở đây ổn chứ, liệu anh có bị ai nhận ra không?”

Trần Minh Sinh nhận thực đơn nhìn qua một lượt, rồi nói: “Không sao, không quen biết ai cả.”

Anh cũng lười giải thích công ty anh có điểm ăn trưa cố định giành cho nhân viên, vốn dĩ không ai tự bỏ tiền ra ăn cả. Trần Minh Sinh nhìn thực đơn, phát hiện Dương Chiêu một hồi lâu vẫn yên lặng không động đậy gì, anh ngẩng đầu khỏi thực đơn ——

Hôm nay Dương Chiêu mặc một chiếc áo dệt kim màu đen, nhìn khá đơn thuần, sống lưng cô thẳng tắp, tay quy củ đặt trên đùi. Thấy Trần Minh Sinh ngẩng đầu, người cô hơi nghiêng về trước, dường như là sợ bị người khác nghe thấy cuộc nói chuyện.

Mi tâm Dương Chiêu nhíu lại, cô nghiêm túc khẽ nói với Trần Minh Sinh: “Ở đây không an toàn, anh ăn nhanh đi.”

Trần Minh Sinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Trần Minh Sinh nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dương Chiêu hỏi: “Muốn ăn gì?”

Dương Chiêu quay lại hỏi người phục vụ: “Có món nào nhanh?”

Phục vụ là một cô gái chưa tới hai mươi, nói với Dương Chiêu: “Tất cả đều nhanh.”

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh: “Anh muốn ăn gì cứ gọi đi.”

Trần Minh Sinh gọi ba món: canh cải trắng thịt nạc, sườn non ram, thịt bò sốt tương, sau đó hỏi Dương Chiêu muốn gọi thêm gì không. Dương Chiêu nói: “Thêm món địa tam tiên nữa.”

* Đây là món ăn có lẽ khá phổ biến bên TQ, gồm ba nguyên liệu chính là khoai tây, ớt xanh/đỏ và cà tím. Cách làm rất đơn giản.

Các bạn nếu muốn tìm hiểu và làm thử có thể tham khảo ở đây (lưu ý là tiếng Trung ^^)

Gọi đồ ăn xong, hai người ngồi chờ.

Trong quán cơm khá ồn ào, hai người lại càng có vẻ im ắng.

Trần Minh Sinh nhìn chăm chăm chai nước tương trên bàn, vô tình ngược lên phát hiện Dương Chiêu đang nhìn anh chăm chú. Trần Minh Sinh hỏi: “Sao vậy?”

Dương Chiêu lắc đầu, cô nói: “Tôi chạy thẳng từ trường học thực nghiệm tới đây, chân của anh vẫn đang ở nhà tôi chờ được đón về.”

“Chân của tôi...” Trần Minh Sinh nở nụ cười, tay cầm bình gia vị lắc lắc.

Dương Chiêu nói: “Đề tôi về lấy cho anh.”

Trần Minh Sinh trả lời: “Không cần phiền vậy đâu, tôi sẽ lái xe đến đó.”

Dương Chiêu nhìn xuống dưới, giống như xuyên qua bàn nhìn được chân anh.

“Anh như vậy sao lái xe được.”

Không biết Trần Minh Sinh nghĩ gì, khóe miệng khẽ cong lên: “Cô cũng biết là thể này tôi sẽ bị bắt ư?”

Dương Chiêu giả vờ cảm thấy.

Đồ ăn được dọn lên, Trần Minh Sinh rót nước tương rồi đưa chai cho Dương Chiêu, Dương Chiêu nhận lấy cũng rót ra chén một ít.

Trần Minh Sinh ăn rất nhanh, mỗi chiếc bánh chèo chỉ thổi phù một cái đã ăn ngon lành. Anh ăn được nửa đĩa phát hiện Dương Chiêu chưa ăn miếng nào, anh hỏi Dương Chiêu: “Cô không thích ăn món này?”

“Xin lỗi, rất xin lỗi.” Dương Chiêu nói.

Trần Minh Sinh mở miệng, “Chuyện gì?”

Dương Chiêu ngồi nghiêm chỉnh, nói lại lần nữa, “Xin lỗi. Trước đó tôi hành động không cân nhắc.” Nói xong, cô cúi đầu với Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh đang gấp một miếng bánh chèo, tay khựng lại giữa không trung, nước tương nhỏ xuống theo chiếc bánh.

“... Không sao.” Trần Minh Sinh nói.

Dương Chiêu gạt đầu, “Cảm ơn anh đã bỏ qua.”

Trần Minh Sinh yên lặng ăn bánh chèo, nhưng chẳng cảm giác được mùi vị gì nữa.

Bọn họ ăn cơm xong, Trần Minh Sinh thanh toán.

“Tổng cộng là năm mươi ba tệ.” Người phục vụ nói.

Trần Minh Sinh trả tiền. Thật ra anh cảm thấy bữa ăn này chẳng phải là mời, dù anh lái xe thuê, không có nhiều tiền nhưng thể này cũng hơi keo kiệt. Hơn nữa đồ ăn cơ bản toàn vào bụng anh, Dương Chiêu chỉ ăn ba cái bánh chèo rồi ngừng đĩa.

Anh nghĩ có lẽ Dương Chiêu không đói, hơn nữa cô thực sự không muốn ăn ở quán ăn nhỏ thể này, chọn ăn ở đây hoàn toàn vì nhân nhượng anh mà thôi.

Nghĩ vậy, Trần Minh Sinh chỉ có thể cười khổ trong lòng.

“Anh chờ tôi một chút.” Dương Chiêu nói, “Tôi sẽ chạy xe tới cửa.”

Trần Minh Sinh: “Cùng đi đi.” Anh chống nạng đứng lên, theo Dương Chiêu ra cửa.

“Cô Dương, cô chờ tôi đến Đường số 7 là được, xe của tôi ở bên đó.” Trần Minh Sinh nói.

Dương Chiêu nói: “Anh muốn lái xe sao?”

Trần Minh Sinh nói: “Tôi đi với cô về lấy.”

Dương Chiêu nói: “Anh như vậy...” Cô chưa nói xong, ánh mắt đã chuyển đến đuôi Trần Minh Sinh, anh chỉ đứng yên: “Không sao, không chờ ai là được rồi, chẳng ai lại mở cửa kiểm tra bên trong xe taxi đâu.”

Dương Chiêu gạt đầu.

Trần Minh Sinh mở cửa xe mình, theo sau Dương Chiêu.

Anh lại được dịp chứng kiến Dương Chiêu chạy xe chậm thế nào. Mỗi lần qua đèn xanh đèn đỏ, cách mấy chục thước cô đã bắt đầu giảm tốc, hơn nữa không chỉ giảm tốc còn chạy chậm nên dù là đèn xanh rồi cũng thế. Cô chạy trên đường vắng hay khu đông dân cũng như nhau.

Trần Minh Sinh mở cửa sổ đốt một điếu thuốc, cánh tay gác lên cửa xe, nhìn chiếc xe Jaguar màu trắng bạc đang đi chậm như rùa phía trước.

Hơn một giờ, rốt cuộc cũng đến nhà Dương Chiêu.

Trần Minh Sinh thở phào nhẹ nhõm.

Dương Chiêu đợi Trần Minh Sinh chạy xe đến dưới nhà mình, sau đó gõ kính xe Trần Minh Sinh: “Lên ngồi một lát đi.”

Phản ứng đầu tiên của Trần Minh Sinh là mở miệng từ chối, nhưng anh nghiêng đầu thấy Dương Chiêu đang cúi người nhìn anh ngoài cửa xe, vẫn là sắc mặt thản nhiên, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào anh lại đồng ý.

Đây là lần thứ ba anh đến nhà Dương Chiêu.

Vào phòng, Dương Chiêu nói với Trần Minh Sinh: “Khởi cởi giày, anh ngồi đi, tôi lấy cho anh.”, nói xong cô vào thư phòng. Trần Minh Sinh nhìn sàn nhà sạch bóng, cuối cùng vẫn ngồi xuống cởi giày ra. Lúc Dương Chiêu đi ra thấy Trần Minh Sinh chống nạng đứng lên.

Cô bước lại đỡ anh.

“Cám ơn.”

Trần Minh Sinh nhìn về phía tay Dương Chiêu, cô đang ôm cái chân giả của anh trong lòng.

Không hiểu sao Trần Minh Sinh cảm thấy xấu hổ, hết như một phần thân thể mình bị Dương Chiêu ôm vào lòng.

Dương Chiêu mở ngăn tủ lấy cho Trần Minh Sinh một chiếc dép. Trần Minh Sinh nhìn cô cúi người, đặt chiếc dép bên chân mình, lúc Dương Chiêu ngẩng đầu lên anh nhìn sang chỗ khác.

“Vào ngồi đi.”

“Cám ơn...” Trần Minh Sinh ngồi trên sô pha trong phòng khách, Dương Chiêu nói: “Tôi lấy nước cho anh.”

Trần Minh Sinh nói: “Cô biết dùng bếp không?”

Dương Chiêu xoay qua, thấy Trần Minh Sinh ngồi trên sô pha nhìn mình, vẻ mặt ba phần nghiêm túc bảy phần trêu chọc. Dương Chiêu cảm thấy mặt mình đỏ lên, không biết là xấu hổ hay tức giận.

“Đương nhiên là biết.” Dương Chiêu vừa nói vừa đi vào trong, xong nghĩ gì đó lại quay đầu nhìn lại nói tiếp: “Chỉ thì sẽ biết.”

Trần Minh Sinh nhìn bóng dáng Dương Chiêu biến mất trong tầm mắt, lúc này anh thật sự không nhịn nổi, bật cười.

Dương Chiêu nấu nước rất nhanh, lúc bùng lên Trần Minh Sinh nhìn cái khay trong tay cô, lại nhìn hai cái chén kia —— kiểu dáng thực sự cổ kính, giống ly trà những năm chín mươi, hoàn toàn không hợp với căn phòng.

Hai cái chén này Dương Chiêu mới mua. Một ngày hôm trước, cô đi siêu thị mua nước hoa quả, thấy có bán loại chén uống nước này. Cô đứng trước nó thật lâu, cái chén màu trắng viền xanh này làm cô nhớ tới người tài xế già dặn cứng nhắc nào đó. Nhìn hơn mười phút, cô mua nó về.

Trần Minh Sinh uống một ngụm nước, Dương Chiêu nói: “Anh muốn kiểm tra không?”

“Hả?”

Dương Chiêu chỉ cái chân giả tựa vào sô pha, Trần Minh Sinh nhìn có chút nghi ngờ bèn hỏi: “Kiểm tra cái gì?”

Dương Chiêu nói: “Trước tiên anh cứ xem qua hoặc là mang vào một lát, xem có vấn đề gì không.”

Trần Minh Sinh vẫn chưa hiểu, “Có vấn đề gì chứ?”

“Tôi cũng không biết.” Dương Chiêu nói, “Sau khi mang về tôi không làm gì nó nhưng không biết chừng bị va chạm trên đường, tốt nhất anh nên kiểm tra đi, nếu có vấn đề gì tôi đền cho anh.”

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu chăm chú, thấy cô không có ý đùa giỡn. Anh buông ly nước, xách cái chân giả lại dựng nó đứng lên.

Trần Minh Sinh đỡ cái chân giả, nhìn lướt qua rồi nói với Dương Chiêu: “Lần trước... Có một miếng vải bọc bên ngoài.”

“À, đúng.” Dương Chiêu nói xong vội vàng đứng lên, “Có, để tôi lấy cho anh.” Cô trở lại phòng, một lúc sau Trần Minh Sinh thấy cô cầm một miếng vải xếp gọn gàng.

“Lúc này quên, của anh đây.”

Trần Minh Sinh cầm miếng vải sạch sẽ trong tay, “Cô giặt nó sao?”

Dương Chiêu gật đầu: “Không được giặt hả?”

Trần Minh Sinh cười cười: “Không phải.”

Trần Minh Sinh mở mảnh vải ra, Dương Chiêu nhìn anh: “Anh không mang thử sao.”

Trần Minh Sinh ngừng tay khẽ nói: “Không cần đâu.” Anh quán xong liền đặt chân giả sang một bên, Dương Chiêu nói: “Không có vấn đề gì chứ?” Trần Minh Sinh mỉm cười, “Không có gì.”

Dương Chiêu vừa gạt đầu vừa nói: “Không sao là tốt rồi.”

Nắng chiều xuyên qua cửa sổ sát sàn, dịu dàng chiếu vào phòng. Dương Chiêu ngồi trên xô pha, tay cầm ly trà kiểu cũ, Trần Minh Sinh hỏi cô: “Cô Dương, cô làm nghề gì?”

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh: “Gọi tôi là Dương Chiêu.”

Trần Minh Sinh cười cười: “Dương Chiêu.”

Dương Chiêu uống một miếng nước trà rồi: “Tôi không làm công việc cố định, thỉnh thoảng nhận phục chế tác phẩm nghệ thuật.”

Trần Minh Sinh: “Phục chế tác phẩm nghệ thuật?”

“Ừ.” Dương Chiêu hỏi Trần Minh Sinh, “Anh có biết nghề này không?”

Trần Minh Sinh lắc đầu, “Tôi không biết.”

Dương Chiêu nói: “Là tu bổ tranh chữ hoặc bình, lọ.”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Bình và lọ?”

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh, ánh mắt trời nghiêng nghiêng trên khuôn mặt anh, nụ cười của anh rất bình thản. Cô thả ly trà, nói với Trần Minh Sinh: “Anh theo tôi.”

Trần Minh Sinh nhướn mày, đứng lên, “Đi đâu?”

“Lên lầu.”

Dương Chiêu dẫn anh vào phòng làm việc của mình.

Lần đầu tiên Trần Minh Sinh đến phòng làm việc của Dương Chiêu. Phòng này nằm ngay trên phòng của Dương Chiêu, nhỏ hơn phòng cô một chút, căn phòng ngăn nắp, thông từ đầu đến cuối, chỉ có toilet được ngăn riêng.

Giữa phòng làm việc đặt hai chiếc bàn dài, phủ vải trắng sạch sẽ, trên mặt bàn đặt một chiếc hộp nhỏ đậy kín.

Cách bàn không xa có một bồn rửa tay. Dương Chiêu bước tới rửa tay cẩn thận, sau đó mang bao tay mỏng, mở cái hộp ra.

Cô nhìn Trần Minh Sinh, cảm thấy khó hiểu: “Anh đứng xa như vậy làm gì?”

Trần Minh Sinh do dự một lát rồi hỏi: “Tôi cũng phải rửa tay chứ?”

Dương Chiêu nói: “Không cần đâu, anh không đụng vào là được rồi.”

“Ừ.”

Nói xong, Dương Chiêu im lặng một lúc, Trần Minh Sinh thấy hơi kỳ lạ. Dương Chiêu ngẩng đầu, cô và Trần Minh Sinh nhìn nhau, lại nghe thấy cô nói: “Đụng vào cũng không sao, cũng không ảnh hưởng gì mấy.”

Trần Minh Sinh: “...”

Anh chợt hiểu ra, có lẽ vừa rồi Dương Chiêu cảm thấy nói vậy hơi nghiêm trọng nên đang bù đắp lại.

Anh cúi đầu nhìn Dương Chiêu sắp xếp lại cái hộp. Vóc dáng anh cao lớn hơn Dương Chiêu rất nhiều, đứng bên cạnh, nếu cô không ngẩng đầu lên sẽ không thấy được mặt anh.

Lúc này, Trần Minh Sinh đứng gần sát cô, nhẹ nhàng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Hôm đó, Dương Chiêu trò chuyện với Trần Minh Sinh rất lâu.

Dương Chiêu đưa chiếc bát gốm cho Trần Minh Sinh xem rồi hỏi chiếc bát có đẹp không, Trần Minh Sinh nhìn một lúc, sau đó lắc đầu đáp: “Không đẹp.”

Dương Chiêu: “Sao không đẹp chứ.”

Trần Minh Sinh: “Nó không có hoa văn.”

Dương Chiêu bật cười, cô đặt chiếc bát gốm vào vali khóa lại, rồi dẫn Trần Minh Sinh xem hết một lượt phòng làm việc của cô.

Phòng làm việc của cô được đặc biệt chú trọng, dù là cách sắp xếp hay là các thiết bị đều rất ngay ngắn, sạch sẽ và gọn gàng ngăn nắp. Sau khi đi dạo một vòng, Dương Chiêu và Trần Minh Sinh quay lại căn phòng dưới lầu.

Trời đã nhá nhem tối.

Trần Minh Sinh: “Cũng trễ rồi, tôi về trước đây.”

Dương Chiêu nhìn đồng hồ: “Được, tôi đưa anh về.”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Không cần đâu.”

Dứt lời, anh vươn tay xách cái chân giả dựng bên cạnh bàn lên. Dương Chiêu tiến anh ra tới thang máy, Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu nói: “Tôi đây được rồi.”

Dương Chiêu gật đầu.

Trần Minh Sinh đứng bên cạnh cô, Dương Chiêu nhìn xuống mặt đất, ánh đèn hành lang chiếu xuống kéo dài cái bóng của anh, cô cất lời: “Trần Minh Sinh, lần sau tôi sẽ đến tìm anh.”

Một tiếng ding vang lên, đúng lúc đó thang máy dừng lại, Trần Minh Sinh chống nạng bước vào trong, khi anh xoay người lại chợt thấy Dương Chiêu đang nhìn theo anh.

Trần Minh Sinh khẽ cười, cửa thang máy đóng lại trước mặt hai người.

Anh không trả lời cô.

Bước xuống lầu, Trần Minh Sinh đẩy cửa cổng ra, bước từng bước tới bên chiếc taxi của mình. Anh mở cửa xe ra, bỏ cái chân giả vào hàng ghế sau rồi quay lại ghế lái. Lúc khởi động ô tô, anh trông thấy một chiếc xe chạy tới đây.

Trần Minh Sinh lái xe chệch qua một chút, nhường đường cho chiếc xe sau chạy lên, nhưng chiếc xe ở đằng sau cũng không vượt lên mà dừng lại bên cánh cổng.

Trần Minh Sinh lái xe rời đi, trước khi lái xe đi anh liếc nhìn kính chiếu hậu.

Một người đàn ông mặc vest trắng thớm bước xuống khỏi chiếc Porsche xám bạc đó.

Khi Dương Chiêu nghe thấy tiếng gõ cửa, cô cứ tưởng là Trần Minh Sinh quay lại.

“Anh quên cái gì...” Cô chỉ mới hỏi được một nửa đã thấy người đứng ngoài cửa.

“Tiết Miểu?” Dương Chiêu hơi kinh ngạc: “Sao anh lại đến đây?”

Nhìn qua, tinh thần Tiết Miểu rất vui vẻ, đôi mắt tinh anh sáng lấp lánh, anh ta biến ra một cành hoa ở trước ngực rồi tặng nó cho Dương Chiêu, cười bảo: “Ngạc nhiên không?”

Dương Chiêu nhìn Tiết Miểu, lạnh nhạt đáp: “Lỡ mãng.”

Tiết Miểu dựa vào cạnh cửa, cúi đầu nhìn Dương Chiêu nói: “Không mời anh vào sao?”

Dương Chiêu mặc kệ anh ta, xoay người bước vào trong nhà, Tiết Miểu đi theo sau cô.

Dương Chiêu lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh ra đặt lên bàn, Tiết Miểu nhìn chai nước, nhăn mặt: “Tiểu Chiêu à, anh đường xa vất vả đến đây, em nỗ lực nào tiếp đãi anh vậy chứ, em nhẫn tâm quá.”

Dương Chiêu hỏi: “Lần này anh muốn ở lại bao lâu?”

Tiết Miểu ngồi xuống sô pha, nói lòng cổ áo đáp: “Em cho anh ở lại bao lâu?”

Dương Chiêu: “Món đồ chỉnh lại đôi chút là xong rồi, anh không phải chờ lâu đâu, mai anh có thể mang nó đi.”

Tiết Miểu nghiêng đầu: “Nghe đi, dường như câu của em có ý ‘Lấy được đồ rồi thì mau đi đi’ có phải không?”

Dương Chiêu trả lời: “Đại khái thế.”

Tiết Miểu ngửa người nằm lên sô pha, thờ dãi: “Tàn nhẫn quá đi.”

Dương Chiêu ngồi đối diện anh, không nói lời nào.

Tiết Miểu nằm một lát vẫn chưa có ý đứng dậy, Dương Chiêu đứng lên đi đến bên cạnh anh ta.

“Anh muốn ngủ à? Nếu muốn ngủ thì vào trong...”

Dương Chiêu nói được phân nửa, Tiết Miểu bỗng vươn tay bắt lấy cánh tay cô. Anh ta kéo một cái, vì Dương Chiêu không đề phòng nên ngã thẳng lên người Tiết Miểu.

Dương Chiêu kéo kéo anh ta, nhưng không hề gãy giữa.

“Tiết Miểu, buông ra.” Dương Chiêu nói.

Tiết Miểu cúi đầu, Dương Chiêu có thể cảm nhận được tóc mình vì bị Tiết Miểu áp chặt mà hơi căng đau.

“Tiết Miểu.” Lúc Dương Chiêu lại lên tiếng, giọng điệu của cô đã mang theo ý cảnh cáo.

Tiết Miểu nhỏ giọng: “Tiểu Chiêu, anh lại cãi nhau với cô ấy.”

Dương Chiêu thân nhiên hít một hơi sâu, nói: “Buông tay ra.”

Tiết Miểu nhẹ nhàng buông tay Dương Chiêu ra, Dương Chiêu đứng dậy, lấy bao thuốc trên bàn đốt một điếu.

Tiết Miểu nhíu mày nhìn cô: “Phụ nữ không nên hút thuốc.”

Dương Chiêu không thèm nhìn anh ta, hai ngón tay kẹp điếu thuốc đáp: “Anh là đàn ông cũng đâu có bỏ thuốc.”

Tiết Miểu: “Anh lo cho sức khỏe của em thôi.”

Dương Chiêu khẽ cười, ngồi vào sô pha phía đối diện.

Tiết Miểu lẳng lặng nhìn gương mặt Dương Chiêu qua màn sương khói mỏng lung, mờ ảo.

Một lát sau, Dương Chiêu búng tàn thuốc vào chiếc gạt tàn trên bàn, lạnh nhạt nói: “Anh nhìn gì chứ?”

Tiết Miểu lắc đầu, ánh mắt anh ta lướt qua một quyển sách đang đặt trên bàn trà. Tiết Miểu cảm quyển sách lên nhìn một lượt, đó là một quyển sách lịch sử, anh ta lật vài trang, vừa vận bắt gặp một câu lập tức thuận miệng đọc lớn.

“Lịch sử là thứ vô hình, tựa như linh hồn của con người, phân nửa là thật, phân nửa là giả, một nửa thì sống trong mộng ảo, một nửa bén rễ trong hiện thực...”

Dương Chiêu nghe câu đó chậm rãi nheo mắt lại.

“Đúng vậy.” Tiết Miểu đóng quyển sách lại, cười nói: “Một nửa là thật, một nửa là mơ.”

Dương Chiêu nâng mắt lên, trong khoảnh khắc đó nụ cười của Tiết Miểu cực kỳ cuốn hút. Cô đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Khát vọng của con người... ước ao của phụ nữ có phải cũng chia thành hai nửa hay không.

Một người chín chắn, đẹp trai, hài hước, giàu có... như Tiết Miểu là mẫu đàn ông mà hầu hết phụ nữ đều ao ước.

Cảm nhận mùi hương thuốc lá đậm đà tràn ngập trong đáy lòng khiến cô chợt nhớ tới một người.

“Tiểu Chiêu...”

Đến lúc Dương Chiêu hoàn hồn lại, trông thấy Tiết Miểu đang yên lặng nhìn cô, anh ta nhẹ giọng cất lời: “Vừa nãy em nghĩ gì đấy...”

Điều thuốc cháy hết, Dương Chiêu dụi tắt tàn thuốc.

“Không gì cả.”

Tiết Miếu nhìn Dương Chiêu nói: “Anh cãi nhau với vợ.”

Dương Chiêu: “Lúc này anh đã nói câu này rồi.”

Tiết Miếu: “Tiểu Chiêu, anh không muốn nhần nhện nữa.”

Dương Chiêu lên tiếng: “Nhện hay không đó là chuyện của anh.”

Tiết Miếu bắt chợt nở một nụ cười, anh ta xoa xoa thái dương: “Được, được rồi, đó đều là chuyện riêng của anh.”

Dương Chiêu đứng lên, đáp: “Lúc anh lấy được đồ cũng là lúc em bắt đầu kỳ nghỉ. Trước đây chúng ta đã bàn xong việc này rồi.”

Dương Chiêu nhắc tới kỳ nghỉ khiến tất cả vẻ đau thương trên khuôn mặt Tiết Miếu biến mất tăm, anh ta đột ngột đứng dậy.

“Bây giờ em muốn nghỉ?”

Dương Chiêu nói: “Đúng vậy.”

Tiết Miếu vươn ba ngón tay ra, bảo: “Qua mùa thu mới nghỉ có được không, anh tặng thêm cho em ba phần tiền thưởng.”

Dương Chiêu lắc đầu: “Không, chúng ta đã bàn xong hết rồi.”

“Nè, Tiểu Chiêu...” Tiết Miếu thờ dài một hơi.

Dương Chiêu nhú mày: “Lúc trước chúng ta đã thỏa thuận xong, lần này không cần bàn cãi gì nữa, em muốn nghỉ ngơi hai tháng.”

Tiết Miếu đáp: “Vi em trai của em sao?”

Dương Chiêu cúi đầu, không nói lời nào.

Tiết Miếu không nhìn cô, anh ta xòe bàn tay mình ra, khàn khàn: “Tiểu Chiêu, giám sát quá mức một đứa trẻ không hẳn là chuyện tốt đâu.”

“Đó là chuyện riêng của nhà em, anh không cần phải xen vào.” Dương Chiêu dứt lời, khẽ nhướn mày lên, ngữ điệu lạnh nhạt: “Em nghỉ anh lúc này óc còn không mang nổi mình óc nữa là.”

Tiết Miếu nói mãi vẫn không có kết quả, cuối cùng đành thất vọng bỏ đi tăm.

Dương Chiêu để Tiết Miếu nghỉ ngơi trong phòng khách, cô quay về phòng ngủ.

Cô nằm trên giường, hồi tưởng lại chuyện diễn ra ngày hôm nay. Gương mặt Trần Minh Sinh bắt tri bắt giác tràn ngập đầu óc cô, Dương Chiêu lấy di động ra, tìm số điện thoại của anh.

Cô ngẫm nghĩ, soạn một tin nhắn cho anh.

“Trần Minh Sinh, tôi là Dương Chiêu.”

Gửi tin nhắn đi, Dương Chiêu đặt di động ngay bên gối. Một lát sau di động rung lên, Dương Chiêu vội xoay người cầm di động lên, trên màn hình hiện lên chữ: “Có một tin nhắn chưa đọc.”

Dương Chiêu mở tin ra, bên trong có hai chữ.

“Tôi biết.”

Cô nhìn hai chữ này, bắt giác tưởng tượng ra ngữ điệu Trần Minh Sinh khi nói câu này.

Có lẽ giọng anh sẽ rất nhẹ và hơi trầm.

Cũng có lẽ, Dương Chiêu nghĩ... hay có thể đó là ngữ điệu nhẹ nhàng xen chút treu cợt cô mà anh vẫn thường dùng.

Đó là một cảm giác rất diệu kỳ, Dương Chiêu cảm di động nhìn hai chữ vô cùng đơn giản kia. Đây là lần đầu tiên cô trải nghiệm cảm giác này, cô cũng không biết nên mô tả cảm giác của mình thế nào nữa.

Giống như nỗi chờ mong của cô cuối cùng cũng đã được đền đáp.

Hôm sau, Tiết Miểu cầm chiếc bát gốm rời đi, trước khi đi anh ta đưa cho Dương Chiêu một hộp quà.

Dương Chiêu cầm chiếc hộp, hỏi anh ta: “Đây là gì vậy?”

Tiết Miểu cười đáp: “Tặng em đó.”

Sau khi Tiết Miểu rời khỏi, Dương Chiêu mở hộp ra.

Bên trong là một bộ trang sức ngọc bích gồm: vòng cổ, khuyên tai, vòng tay và nhẫn. Dương Chiêu ước đoán giá trị của bộ trang sức, cuối cùng bỏ chúng vào trong két sắt khóa kỹ lại.

Buổi tối, cô đến trường đón Dương Cẩm Thiên.

Dương Cẩm Thiên bình thường trọ ở trường, nhưng sau khi cô bàn bạc với chủ nhiệm lớp của cậu thì tạm thời buổi tối cô sẽ đón cậu về nhà.

Giờ tự học của học sinh cuối cấp khá trễ, phải đến khoảng chín giờ rưỡi mới tan, hơn nữa nhà của Dương Chiêu cách trường học thực nghiệm khá xa. Nên lúc Dương Chiêu chờ Dương Cẩm Thiên về nhà cũng đã sắp mười một giờ.

“Em đưa bài kiểm tra trắc nghiệm cho chị, em đi tắm rồi nghỉ ngơi đi.” Dương Chiêu nói với Dương Cẩm Thiên.

“Em không đem bài kiểm tra về.” Dương Cẩm Thiên đáp.

“Tiểu Thiên.” Dương Chiêu đứng giữa phòng khách, cô còn chưa kịp cởi áo khoác, ngược mắt nhìn Dương Cẩm Thiên: “Đừng gạt chị, đưa bài kiểm tra cho chị, em đi rửa mặt rồi đi ngủ đi.”

Dương Cẩm Thiên cúi đầu hơi nhú mày, ném cặp xuống ghế sofa rồi cứ thế đi thẳng vào toilet.

Dương Chiêu mở cặp Dương Cẩm Thiên lấy bài kiểm tra ra, đặt xấp bài kiểm tra lên chiếc bàn trong thư phòng rồi mới vào bếp hâm nóng sữa.

Đến khi Dương Cẩm Thiên tắm xong bước ra, Dương Chiêu đổ sữa nóng vào trong ly.

“Tiểu Thiên, em uống hết cái này đi.”

Dương Cẩm Thiên nhìn nhìn ly sữa rồi bỏ đi.

“Em không uống sữa.”

Dương Chiêu nói: “Uống sữa sẽ ngủ ngon hơn.”

Dương Cẩm Thiên mất kiên nhẫn: “Em lớn vậy rồi còn uống sữa gì nữa, muốn uống thì chị uống đi.”

Dương Chiêu không còn cách nào đành đặt ly xuống.

Dương Cẩm Thiên ngồi lau tóc trên sofa, nói với Dương Chiêu: “Em đói quá.”

Dương Chiêu: “Gì cơ?”

Dương Cẩm Thiên: “Em đói, có gì ăn không?”

Dương Chiêu đứng dậy đáp: “Để chị gọi người ta giao đồ ăn tới, em muốn ăn gì?”

Dương Cẩm Thiên nhú mày: “Bây giờ là mấy giờ rồi còn gọi được đồ ăn, chị làm sơ sơ cái gì cho em đi, một tô mì cũng được.”

Dương Chiêu ngơ ngác.

“Em chưa ăn tối hả?”

Dương Cẩm Thiên: “Ăn rồi, lúc năm giờ.”

Dương Chiêu xem đồng hồ, cũng đã qua sáu tiếng, khó trách Dương Cẩm Thiên lại thấy đói. Cô lấy chìa khóa nói: “Để chị đi mua đồ ăn cho em, em chờ một chút.”

“Không cần đâu.” Dương Cẩm Thiên còn chưa dứt lời Dương Chiêu đã ra ngoài mất.

Ở gần nhà có hai cửa hàng tiện lợi mở suốt hai mươi bốn giờ, Dương Chiêu mua một phần cơm cà ri nóng hổi trong cửa hàng rồi mang về nhà.

Đến lúc cô về tới nhà, Dương Cẩm Thiên đã ngủ mất rồi.

Dương Chiêu nhìn Dương Cẩm Thiên nằm lẩn trên giường, rồi đưa mắt nhìn món cà ri sắp nguội, cô đứng một lúc lâu, cuối cùng vứt đồ ăn vào thùng rác.

Dương Chiêu bước vào phòng sách, phân loại từng bài kiểm tra theo từng môn học, sau đó cô chăm chú xem từng môn một.

Lúc thấy mệt, Dương Chiêu cầm di động trên bàn lên, đầu óc cô hơi rối loạn nên không biết mình đang làm gì. Cho đến khi cô hoàn hồn lại thì số điện thoại Trần Minh Sinh đã hiện trên màn hình di động.

Cô gửi một tin nhắn.

“Trần Minh Sinh.”

Không lâu sau, cô nhận được tin trả lời.

“Ừ.”

Dương Chiêu ngẫm nghĩ, tiếp tục nhắn

“Anh biết nấu ăn không?”

Lần này tin nhắn tới lâu hơn một chút.

“Biết, nhưng có chuyện gì vậy?”

Dương Chiêu lại gửi thêm một tin.

“Anh có thể dạy tôi được không?”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

“Anh có thể dạy tôi không?”

Dương Chiêu đặt điện thoại xuống chiếc bàn trước mặt, cầm bài kiểm tra của Dương Cẩm Thiên lên xem. Qua một lúc, cô ngẩng đầu, điện thoại di động không có chút động tĩnh nào, cô nghĩ rằng Trần Minh Sinh đã từ chối cô.

Dương Chiêu bỏ bút xuống, uống một ngụm nước rồi tiếp tục xem bài thi.

Ngay lúc cô định để điện thoại sang một bên thì nó lại rung lên. Cô nghĩ chỉ là SMS, nhưng phát hiện điện thoại vẫn tiếp tục rung.

Là cuộc gọi đến.

Dương Chiêu cầm điện thoại lên, nhìn trên màn hình hiện ra ba chữ “Trần Minh Sinh”, từ từ ấn nút nghe.

“A lô?”

“Là tôi.”

“Tôi biết.”

Trần Minh Sinh dừng một chút mới nói: “Cô vừa nói muốn học nấu ăn?”

Dương Chiêu trả lời: “Vâng.”

Trần Minh Sinh: “Cô học nấu ăn để làm gì?”

Dương Chiêu nói: “Tôi đón em trai về nhà ở, muốn nấu cơm tối cho thằng bé ăn.”

Bên kia điện thoại Trần Minh Sinh khẽ cười: “Gọi đồ ăn bên ngoài không được sao?”

“Thằng bé không thích đồ ăn bên ngoài, hơn nữa...” Dương Chiêu ngừng một chút rồi nói tiếp, “Hơn nữa, tôi muốn tự tay nấu ăn cho thằng bé. Anh có thể dạy tôi được không?”

Dương Chiêu nói xong, nghe thấy đầu bên kia có tiếng tách giống như là tiếng bật lửa, hình như Trần Minh Sinh đang châm thuốc hút.

“Trong nhà cô không có ai biết nấu ăn à, sao lại muốn nhờ tôi dạy vậy?”

Dương Chiêu: “Tôi muốn học với anh.”

Trần Minh Sinh im lặng, Dương Chiêu tiếp tục nói: “Tôi có thể trả học phí cho anh.”

Trần Minh Sinh nói nhỏ: “Học phí bao nhiêu nhỉ?”

Dương Chiêu thật sự suy nghĩ nghiêm túc một lúc: “Hai trăm tệ một món anh nghĩ sao?”

Trần Minh Sinh không thể tiếp tục nhịn được nữa, khẽ cười ra tiếng. Dương Chiêu nghe vậy cúi đầu xuống, tiếng cười ngán ngùi, nhưng khuôn mặt dán sát vào điện thoại của cô như càng nóng hơn.

“Trần Minh Sinh, anh đừng cười nữa.”

Trần Minh Sinh hút một hơi thuốc, “Được, không cười nữa.”

“Vậy anh đồng ý rồi sao?”

Trần Minh Sinh thân nhiên nói: “Đồng ý cái gì?”

Dạy – nấu – ăn.

Dương Chiêu vốn định nói ra lời, cuối cùng lại ngừng lại. Cô cảm thấy xấu hổ kỳ lạ, hít sâu một hơi nhưng vẫn không khá gì hơn.

“A lô?” Trần Minh Sinh không nghe thấy Dương Chiêu trả lời, liền hỏi một câu, “Đồng ý cái gì vậy?”

Dương Chiêu tỉnh táo nghe ra sự thoải mái của Trần Minh Sinh, loại thoải mái này vô cùng tương phản với tình huống hiện nay của cô. Dương Chiêu cảm thấy mình đang lép vế.

Cô đẩy ghế ra đứng lên, đi tới bên cửa sổ.

Ngoài cửa sổ là bóng đêm ngập tràn, thỉnh thoảng có mấy ánh đèn từ các ngôi nhà, cho thấy có những người còn chưa ngủ.

“Trần Minh Sinh.” Dương Chiêu ôm cánh tay, lặng lẽ nhìn bên ngoài cửa sổ. “Có phải anh đang chê cười tôi không?”

Bên kia, Trần Minh Sinh không chút chần chừ ừ một tiếng.

Khoảnh khắc, Dương Chiêu cảm thấy mặt mình giống như bị thiêu đốt, nóng rực.

“Trần Minh Sinh!”

Đầu bên kia lại là một tràng cười nhỏ, Trần Minh Sinh mới nói: “Cô Dương, đừng giận.”

Dương Chiêu đợi đi một lúc: “Gọi tôi là Dương Chiêu.”

“Hình như cô chưa bao giờ quên...” Trần Minh Sinh cũng đã hiểu tính cô rồi: “Ừ, Dương Chiêu.”

Dương Chiêu im lặng nhìn con sâu nhỏ bên ngoài cửa sổ, này giờ vẫn cứ bò loạn xạ trên mép cửa kính như lạc vào mê cung.

“Cô...” Thấy Dương Chiêu im lặng rất lâu, Trần Minh Sinh do dự hỏi, “Cô giận à?”

Ánh mắt Dương Chiêu dời đi, Trần Minh Sinh tiếp tục nói: “Tôi chỉ đùa một chút thôi, cô đừng để ý.”

Dương Chiêu nghe anh nói, nhạy cảm nhận ra mình đang dần thoát khỏi vị thế bất lợi này giờ. Cô đổi tay cầm điện thoại, tiếp tục im lặng.

“Dương Chiêu?” Trần Minh Sinh gọi cô, “Sao cô không nói gì... cô thực sự giận sao?”

Dương Chiêu cẩn thận lắng nghe.

Trần Minh Sinh đợi một lúc vẫn chưa thấy Chiêu đáp lời, lại nói: “Vậy tôi cúp máy trước nhé.”

Dương Chiêu bỗng nhiên nói: “Tôi không giận.”

Trần Minh Sinh nín cười, “Ừ.”

Trong khoảnh khắc đó, Dương Chiêu biết mình đã rớt trở lại cái hố bất lợi to đùng kia, lần này không thể bò lên được nữa rồi.

Trần Minh Sinh hỏi tiếp: “Cô muốn học làm món gì?”

Dương Chiêu suy nghĩ một chút, nói: “Món gì cũng được, miễn là phù hợp với bọn trẻ.”

Trần Minh Sinh nói: “Em trai của cô chính là thằng bé lần trước sao?”

Lúc này Dương Chiêu mới nhớ tới nói: “Đúng vậy, chính là người bị anh đánh đó.”

Trần Minh Sinh cười khẽ một tiếng, nói: “Tôi không hề động đến cậu ta.”

Dương Chiêu cau mày: “Không động đến nó? Anh có muốn xem giấy chứng nhận chấn thương không, tổn thương phần mềm, tôi hoàn toàn có thể kiện anh.”

Trần Minh Sinh im lặng.

Dương Chiêu lập tức ý thức được mình đã nói hơi nghiêm trọng, đành xuống nước: “Tôi...”

“Tôi thực sự không đụng đến cậu ta.” Trần Minh Sinh khẽ nói, “Lúc đó tôi chỉ chụp lấy cổ tay cậu ta, còn cậu ta tự gãy giữa nên mới đập vào xe.”

Dương Chiêu rất muốn nói lẽ nào vậy anh sẽ không phải chịu trách nhiệm sao, nhưng cô nghĩ lại, hiện tại không nên nói những lời này.

“Không nói chuyện này nữa.” Dương Chiêu nói.

Trần Minh Sinh ừ một tiếng: “Lần sau... nếu cô muốn học nấu ăn cứ gọi cho tôi.”

Dương Chiêu: “Anh đi làm vào khoảng thời gian nào?”

Trần Minh Sinh: “Xe là của tôi nên đi lúc nào cũng được.”

Dương Chiêu: “Vậy tôi mai thì sao?”

Trần Minh Sinh: “Ok, cụ thể là lúc nào?”

Dương Chiêu suy nghĩ một chút nói: “Tiểu Thiên tan học lúc chín rưỡi, tôi sẽ đi đón nó lúc tám giờ hơn.”

Trần Minh Sinh nói: “Vậy sáu giờ nhé, tôi đến tìm cô.”

Tôi đến tìm cô...

Bốn chữ này khiến Dương Chiêu có một loại cảm xúc kỳ diệu, không hiểu sao khóe miệng cô cong lên.

“Được.”

“Vậy... Tôi cúp máy trước đây.”

“... Ok.”

“Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Dương Chiêu buông điện thoại, đứng một lúc mới trở lại bên bàn học sửa bài kiểm tra.

Sáng hôm sau, năm giờ Dương Chiêu đã thức dậy đi mua bữa sáng cho Dương Cẩm Thiên. Khi Dương Cẩm Thiên dậy thấy phòng khách đã dọn sẵn đồ ăn, cậu im lặng.

Dương Chiêu: “Tiểu Thiên, ngồi xuống ăn đi.”

Dương Cẩm Thiên: “Buổi sáng em ăn không vào...”

Dương Chiêu mua sữa đậu nành, bánh quẩy, bánh gạo và táo phở mặn. Cô thấy Dương Cẩm Thiên chán nản ngồi trên ghế đến bữa cũng không động, hỏi ngay: “Sao không ăn, không thích à?”

Dương Cẩm Thiên lắc đầu, gấp một chiếc bánh quẩy, bắt đầu ăn.

Ăn xong bữa sáng, Dương Chiêu đưa Dương Cẩm Thiên đi học.

Trên xe, Dương Chiêu nói với Dương Cẩm Thiên: “Tiểu Thiên, mang bài kiểm tra hàng ngày ở trường về nhà nhé.”

Dương Cẩm Thiên: “Để làm gì?”

Dương Chiêu: “Chị muốn xem.”

Dương Cẩm Thiên cau mày nhìn ngoài cửa sổ. Dương Chiêu liếc nhìn cậu: “Tiểu Thiên, hôm qua chị đã xem bài kiểm tra của em. Em có căn bản, nhưng không nắm được kĩ năng và cách thức giải đề, chỉ cần học bù thì sẽ tiến bộ rất nhanh.”

Môi Dương Cẩm Thiên mím chặt thành một đường, Dương Chiêu tiếp tục nói: “Chương trình học bù của em hãy bắt đầu từ môn Toán, nền tảng Toán học của em rất——”

“Em không đậu đại học là làm chị mất mặt sao! ?”

Câu nói của Dương Chiêu bị Dương Cẩm Thiên chặn lại. Dương Cẩm Thiên quay đầu nhìn Dương Chiêu, “Em biết, nhà mình đều là những người tốt nghiệp đại học danh tiếng. Bây giờ em thế này khiến cho mọi người mất mặt đúng không! ?”

Dương Chiêu không đáp lời, không khí trong xe chết lặng.

Mãi khi đến trường học, Dương Cẩm Thiên giống như trốn chạy mở cửa xe bước nhanh xuống. Dương Chiêu mới thản nhiên mở miệng:

“Tiểu Thiên, cuộc sống của em là do chính em làm chủ, không ai cảm thấy mất mặt vì em cả.”

Dương Cẩm Thiên đóng cửa xe rầm một cái, không quay đầu lại đi thẳng vào sân trường.

Dương Chiêu lái xe về nhà, đọc sách một lúc cảm thấy hơi mệt mỏi, vì vậy lên giường ngủ bù.

Kết quả ngủ thẳng đến chiều, tiếng điện thoại đánh thức cô dậy.

Lúc Dương Chiêu nhận điện thoại mà vẫn còn đang mơ mơ màng màng.

“... A lô?”

“Cô đang ngủ sao?”

Dương Chiêu nghe thấy tiếng của Trần Minh Sinh, cô ngồi dậy, “Không.”

Trần Minh Sinh: “Tôi đến rồi.”

Lúc này Dương Chiêu mới có phản ứng, cô nhớ ra giao hẹn tối hôm qua, nhìn qua đồng hồ thấy đã sáu giờ.

Dương Chiêu hiếm khi hơi hoảng loạn.

“Anh, anh đến đâu rồi?”

Trần Minh Sinh nhẹ giọng: “Ở bên dưới nhà cô.”

Dương Chiêu rời giường, tới bên cửa sổ.

Mặt trời đang lặn, bóng người tựa bên cạnh chiếc xe màu đỏ.

Khoảng cách hơi xa, Dương Chiêu không thấy rõ khuôn mặt của Trần Minh Sinh, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu anh và chiếc áo khoác màu đen. Một tay anh cầm điện thoại, chiếc nạng đặt bên cạnh.

Bỗng nhiên, Trần Minh Sinh dường như cảm thấy được điều gì đó, anh ngẩng đầu.

Dương Chiêu nhìn khuôn mặt anh, thẳng tắp lọt vào tầm mắt, cô cũng không biết mình làm sao, bỗng nhiên lùi về phía sau trốn ở trong góc phòng.

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười nhẹ, Trần Minh Sinh hỏi: “Cô trốn cái gì vậy?”

Dương Chiêu cũng thấy mình hơi kỳ cục, vội nói: “Anh cho tôi năm phút.”

“Ok.”

Dương Chiêu cúp điện thoại, vọt vào toilet. Cô gái trong gương vừa nhìn đã biết là mới tỉnh ngủ, đầu bù tóc rối, ánh mắt cũng không có thần thái gì.

Dương Chiêu xoa mặt, vỗ vài cái, rửa mặt thật sạch, sau đó lấy chai đầu tiên ở trên bồn rửa tay, rồi lần lượt dùng tới những chai khác.

Sửa sang không tồi lắm, Dương Chiêu mới đến phòng quần áo thay đồ.

Thời gian cấp bách, cô vốn định mặc luôn một bộ quần áo thể thao, nhưng lúc thay quần áo bỗng lướt qua một loạt váy ở bên cạnh.

Cô bỗng nhiên nhớ tới tình huống lần đầu tiên đi gặp Trần Minh Sinh.

Cô nhếch miệng, cuối cùng chọn một chân váy lạnh, đi kèm là một chiếc áo len cánh dơi mỏng.

Thay xong quần áo, cô cầm túi chạy xuống bên dưới.

Cánh cửa tự động mở ra, bóng dáng Trần Minh Sinh xuất hiện trước mắt.

Vẫn là dáng vẻ đó – đứng tựa vào xe taxi cúi đầu hút thuốc. Anh không mang chân giả, chiếc nạng đặt bên cạnh. Nghe thấy tiếng động, Trần Minh Sinh ngẩng đầu.

Anh kẹp điếu thuốc trong tay mỉm cười với cô: “Mười lăm phút rồi nghen.”

Dương Chiêu đi tới bên cạnh anh, không ngừng thở hổn hển.

Trần Minh Sinh nhìn cô, “Cô chạy bộ xuống sao?”

Dương Chiêu: “Thang máy... Thang máy ở lầu sáu mãi không thấy di chuyển, nên tôi đi thang bộ...”

Hơi thở của Dương Chiêu không ổn định, nhưng giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng.

Trần Minh Sinh dập thuốc, “Cô gấp làm gì?”

Dương Chiêu: “Tôi bị muộn.”

“...” Trần Minh Sinh đứng thẳng dậy, chống nạng nói: “Tôi đã mua đồ ăn rồi, cô xem coi đủ chưa?” Anh mở cửa xe, lấy từ ghế sau ra mấy túi nilon, Dương Chiêu nhìn một chút, bên trong toàn là rau xanh.

Dương Chiêu: “Tôi đưa anh lên nhà trước rồi tôi tranh thủ đi siêu thị, sẽ về nhanh thôi.”

Trần Minh Sinh hỏi lại: “Đi siêu thị làm gì?”

Dương Chiêu cảm thấy mình đã làm lỡ rất nhiều chuyện trong buổi chiều nay, cô cúi đầu: “Không có nôi, tôi đi mua nôi.”

Trần Minh Sinh: “...”

Dương Chiêu ngẩng đầu: “Đi thôi, anh lên lầu nghỉ trước đi.”

Trần Minh Sinh: “Cùng đi nào.”

“Hả?”

Trần Minh Sinh rủ mi nhìn Dương Chiêu: “Tôi đi cùng cô.”

Cuối cùng Dương Chiêu cũng trở lại bình thường, cô ngẩng đầu nhìn Trần Minh Sinh, cảm thấy dung mạo của anh dưới ánh chiều tà có vẻ dịu dàng hơn so với ngày thường rất nhiều. Cô từ từ gạt đầu: “Được, vậy chúng ta cùng đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đi siêu thị ở gần nhà, lúc vào cửa cô xách một cái giỏ, Trần Minh Sinh liền nói: “Hay là cô lấy xe đẩy đi.”

Dương Chiêu hỏi: “Dùng xe đẩy?”

Trần Minh Sinh gật đầu.

Sau đó đã chứng minh dùng xe đẩy là đề nghị chính xác.

Đến lúc bắt đầu mua đồ Dương Chiêu mới phát hiện, bếp nhà cô thiếu rất nhiều thứ.

Nồi, chén, muống dừa, thau chậu rồi đến mắm, muối, dầu ăn, tương giấm... Dương Chiêu chất đầy một xe.

“Đủ chưa?” Dương Chiêu hỏi Trần Minh Sinh.

Lúc đó bọn họ đã đi mua đồ gần một tiếng, Trần Minh Sinh chỉ yên lặng theo sau Dương Chiêu.

Mua sắm là bản tính trời sinh của phụ nữ, Dương Chiêu ngắm nghía hai cái chảo mà Trần Minh Sinh thấy không khác gì nhau mà phải hơn mười phút mới chọn một cái.

Dương Chiêu hỏi Trần Minh Sinh.

“Cái nào tốt hơn?”

Trần Minh Sinh chỉ mong cô mua mau mau một chút, chỉ đại một cái: “Cái này.”

Dương Chiêu bình thản hỏi anh: “Tốt thế nào?”

Trần Minh Sinh: “...”

Vì thế Dương Chiêu cảm thấy Trần Minh Sinh không để tâm mấy đến chuyện mua sắm này, mấy món tiếp theo cô bắt đầu tin tưởng vào phán đoán của mình.

Thế là Trần Minh Sinh rút kinh nghiệm lúc Dương Chiêu quay lại hỏi “Đủ chưa”, Trần Minh Sinh cố ý ra vẻ ngẫm nghĩ một lúc, sau đó mới gật đầu.

“Đủ rồi.”

Dương Chiêu rất hưởng thụ.

“Vậy được rồi.”

Bọn họ mua rất nhiều, cuối cùng lúc ra khỏi siêu thị xách xếp thành bốn túi to. Trần Minh Sinh chỉ mấy cái túi: “Để tôi xách cho.”

Dương Chiêu đưa anh một túi, Trần Minh Sinh nói: “Đưa hết đây.”

Dương Chiêu nói: “Nhiều thế này sao anh xách được.” Bởi vì Trần Minh Sinh còn chống nạng, chỉ xách được bằng một tay.

“Không sao.” Trần Minh Sinh vờn tay, “Đưa cho tôi.”

Dương Chiêu nghiêm túc hỏi Trần Minh Sinh: “Tôi hỏi lại, anh xách được thật không?”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Được.”

Dương Chiêu đưa hết mấy cái túi cho anh.

Tay trái Trần Minh Sinh ôm ba túi, ba ngón tay phải xách một túi, ngón cái và ngón trỏ dùng để chống nạng.

Dương Chiêu và anh cùng về nhà.

Trần Minh Sinh đi bên cạnh cô, tốc độ không nhanh không chậm.

Về nhà, Trần Minh Sinh xách mấy túi đồ xuống bếp, Dương Chiêu vào nhà thay quần áo. Lúc đi ra cô nói với Trần Minh Sinh: “Rửa tay đi, chúng ta nấu cơm.”

Trần Minh Sinh gật đầu.

Trong bếp, Trần Minh Sinh giúp Dương Chiêu mở thùng đựng nồi cơm điện, đặt sang một bên. Còn Dương Chiêu ngồi bên cạnh đọc hướng dẫn sử dụng.

Cô đọc rất nghiêm túc nên lúc Trần Minh Sinh xếp chén đĩa, cô cũng không hề hay biết.

Một lát sau, Dương Chiêu đọc xong hướng dẫn sử dụng, ngẩng đầu lên——

Trần Minh Sinh đang tựa vào kệ bếp đối diện, lẳng lặng nhìn cô.

Khuôn mặt anh không lộ rõ cảm xúc, không có tìm tòi, không có ý cười, anh chỉ lẳng lặng nhìn.

Đi lâu như vậy nhưng anh không có chút biểu hiện gì khác. Có lẽ anh hơi mệt cũng có thể hoàn toàn không, Dương Chiêu không thể nào đoán được. Cô chỉ nhìn thấy đôi mắt đen thẫm của anh, còn có mái tóc ngắn gọn gàng.

Cô thấy bên chân phải bị cụt của anh, ống quần xếp thành nếp trên kệ bếp. Các bộ phận còn lại không hề ốm yếu... Trần Minh Sinh mặc một cái quần dài màu xám nhạt, Dương Chiêu nhìn thân thể bị thiếu một phần kia, cô có thể cảm nhận được nó vẫn mạnh mẽ như trước.

Tìm Dương Chiêu đáp nhanh hơn.

Cô lại giương mắt liền thấy ánh mắt thật sâu của Trần Minh Sinh.

Mặt trời đã lặn nhưng vẫn sót lại vài tia nắng chiều đỏ rực. Trong bếp rất im lặng, Trần Minh Sinh hơi cúi đầu, ánh mắt tĩnh lặng.

Không khí ảm đạm kia càng có cảm giác rõ ràng hơn.

Như ép Dương Chiêu không thở nổi.

【 Nếu bạn bước về một vùng bùn tối tăm, bạn có thể bước tiếp về phía trước được không. 】

Dương Chiêu đứng lên, cô thấy ngực Trần Minh Sinh khẽ phập phồng, ánh mắt anh vẫn dõi theo cô.

Dương Chiêu đến trước mặt anh, vòng tay, kiễng mũi chân, ôm Trần Minh Sinh thật chặt rồi hôn.

Đôi tay dùng để phục chế tác phẩm nghệ thuật tinh xảo kia vòng quanh cổ người đàn ông này. Cô cảm giác được da thịt dưới ngón tay, cảm nhận được xúc cảm nảy sinh từ sự cọ xát ở các đầu ngón tay, cảm nhận được bờ môi mềm mại.

【 Tôi sẽ tiếp tục, tiếp tục tiến về phía trước. 】 Dương Chiêu nghĩ.

【 Bởi vì vùng bùn kia, quá bình yên, quá dịu dàng. 】

Trần Minh Sinh ôm lấy Dương Chiêu, siết chặt vào người mình. Thân thể ấm áp khiến Dương Chiêu không kìm chế nổi, thở hổn hển. Tay anh ấm áp mà mạnh mẽ, ôm chặt thắt lưng mảnh khảnh của Dương Chiêu, xoa nhẹ tấm lưng run run của cô.

Dương Chiêu ngước mặt lên nhìn anh.

Lúc mới về nhà cô đã tẩy trang, trong mắt anh là khuôn mặt mộc của cô. Lần đầu tiên Dương Chiêu nhìn anh gần như vậy, cô nói: “Vào phòng đi...”

Dương Chiêu không để Trần Minh Sinh lấy nạng, cô đỡ anh về phòng ngủ.

Dương Chiêu không bật đèn. Cô đẩy Trần Minh Sinh lên giường, nằm trên người anh, tiếp tục hôn lên môi anh.

Cô cảm giác được thân thể Trần Minh Sinh thay đổi.

Trần Minh Sinh bỗng nhiên giữ chặt cổ tay cô, giọng trầm thấp khàn khàn.

“Em nghĩ kỹ chưa...”

Dương Chiêu không nói gì, một tay chậm rãi luồn xuống dưới, nhẹ nhàng chạm vào nơi ấy.

Trần Minh Sinh nghiêng người đặt Dương Chiêu nằm dưới, một tay anh chống bên cạnh Dương Chiêu.

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh, gân xanh hằn nhẹ trên trán anh, ngực phập phồng, trong ánh mắt như có vô số điều muốn nói. Nhưng cuối cùng, anh chỉ nói một câu:——

“Dương Chiêu, em đừng đùa giỡn tôi...”

Dương Chiêu đưa tay cởi thắt lưng của Trần Minh Sinh.

“Nhanh đi, em còn phải đón Tiểu Thiên tan học.”

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu, sau một lúc, cuối cùng khẽ cười một tiếng.

Anh cởi quần áo Dương Chiêu, Dương Chiêu là cô gái biết chăm sóc bản thân, cơ thể của cô trắng trợn mềm mại, mang theo mùi thơm tự nhiên của cơ

thể. Cô để cơ thể mình hiện ra trước mắt Trần Minh Sinh, không một chút xấu hổ, e lệ.

Dương Chiêu kéo quần Trần Minh Sinh, hơi ngẩng đầu, ghé sát lỗ tai anh khẽ nói: “Cởi ra đi.”

Trần Minh Sinh cúi đầu nhìn cô: “Em cởi đi.”

Dương Chiêu rút thắt lưng, cởi cúc quần. Cởi được một phần, cô dùng chân kéo xuống.

Trần Minh Sinh tiếp tục cúi xuống hôn cô, Dương Chiêu căng người dính sát lấy anh. Dương Chiêu nghe thấy hơi thở không đều đặn của Trần Minh Sinh. Anh ôm đầu cô, khàn khàn hỏi: “Có không?”

Dương Chiêu chỉ lên ngăn tủ đầu giường, Trần Minh Sinh nhào người kéo ngăn tủ ra.

Hơn nửa thân người anh lướt qua Dương Chiêu, eo anh vừa vặn hướng lên phía trước, trong bóng đêm Dương Chiêu nhìn thấy bên chân bị cụt kia.

Lần đầu tiên nhìn thấy nó là lúc Trần Minh Sinh bị bệnh, khi đó chân anh sưng tấy khủng khiếp.

Bây giờ...

Dương Chiêu nhẹ nhàng đưa tay chạm vào.

Trần Minh Sinh bỗng nhiên dừng lại.

Dương Chiêu không nhìn anh, cô chỉ nhìn bên chân bị cụt kia, nó đang ở trong tay cô.

Đúng như những gì cô đã nghĩ, bên chân cụt của Trần Minh Sinh không hề ốm yếu.

Nó giống một thân thể độc đáo... Dương Chiêu nghĩ rằng, bên trong nó là sức sống vô cùng mãnh liệt, nhưng lại bị giam trong phần da thịt bị cắt đứt này. Ở đó có một vết sẹo dài, giống như cánh cửa đóng chặt, giam hãm tất cả mọi thứ tốt đẹp bên trong.

Có lẽ cảm thấy nhột khi cô chạm vào, Trần Minh Sinh khẽ giật mình.

Lúc chân anh cử động, Dương Chiêu như bị điện giật, cả người cô run nhè nhẹ.

Trần Minh Sinh cúi đầu nhìn cô: “Em sợ sao?”

Dương Chiêu đón lấy ánh mắt anh, tay khẽ vuốt ve, đôi chân thon dài quấn lấy thân thể Trần Minh Sinh.

Cô nói: “Anh đùa gì thế...”

Trần Minh Sinh xé bao cao su trong tay, bọc dưới thân mình.

Anh hôn ngực Dương Chiêu, ngẩng đầu hỏi: “Còn bao lâu nữa?”

Dương Chiêu nhìn đồng hồ: “Bốn mươi phút nữa.”

Trần Minh Sinh gạt đầu, ra hiệu đã biết.

Đây là một lần trải nghiệm không thể nào hình dung được.

Dương Chiêu chưa từng trải qua lần nào như vậy, một tay cô ôm lưng Trần Minh Sinh, tay kia đặt trên vùng eo rắn chắc từ từ hướng xuống dưới, nhẹ nhàng vuốt ve bên chân bị cụt của anh.

Cô không ngừng thể nghiệm cảm xúc lặng lẽ mà mâu thuẫn này, thứ cảm xúc khiến cô đắm chìm không dứt ra được.

Cô tận hưởng thân thể anh, tận hưởng mồ hôi của anh, tận hưởng linh hồn anh.

Anh như mở cho cô một cánh cửa mà phía bên kia là vùng trời tối tăm và hiu quạnh.. Không có hoa tươi, không có tiếng vỗ tay đón chào, không có rượu ngon, càng không cao lương mỹ vị.

Nhưng phía bên đó lại có thứ gì đó chân thật hơn, nguyên thủy hơn.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, Dương Chiêu ôm chặt lấy Trần Minh Sinh.

Cô nghĩ tới bức tranh chân dung người phụ nữ của Modigliani, màu sắc thuần khiết, điểm thêm chút đen hình thành nên sắc màu ảm đạm, thêm vào đó màu xám tằm thường nhưng lại hình thành nên sắc thái tình cảm cho bức tranh.

* Modigliani (1884 – 1920) là một họa sĩ kiêm nhà điêu khắc người Ý, nhưng phần lớn thời gian hành nghề ở Pháp. Ông có rất nhiều tác phẩm, nhưng

nổi tiếng nhất với các tác phẩm về phụ nữ khỏa thân. Và chính điều đó đã gây nhiều tranh cãi về ông cho đến tận ngày nay.

Ông vẽ rất nhiều tranh phụ nữ, bình thường có, khỏa thân có. Nhưng có lẽ ở đây Dương Chiêu đang nghĩ tới một bức tranh khỏa thân, mà theo MDH có thể là bức Reclining Nude with Blue Cushion hoặc bức Red nude (1917), các bạn muốn xem có thể search google, MDH xin không đưa lên.

Kết cấu đơn giản, nét vẽ mộc mạc... Nhưng lại là bức tranh làm nổi bật sắc thái cá nhân và chủ nghĩa tình yêu mãnh liệt.

Trần Minh Sinh canh thời gian rất chuẩn, còn chưa đủ thời gian cho anh và Dương Chiêu hút một điếu thuốc.

Hai người không mặc quần áo, cứ thế nằm trên giường.

Bên ngoài cửa sổ, xe chạy trên các con đường, thỉnh thoảng lọt vào vài tiếng còi xe.

Dương Chiêu nằm trên cánh tay Trần Minh Sinh, trong phòng cực kỳ im lặng.

Dương Chiêu kẹp điếu thuốc trên tay, khẽ quay đầu nhìn cằm Trần Minh Sinh, cô hỏi anh: “Anh nghĩ gì vậy?”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Không có gì.”

Dương Chiêu lại nằm quay lại.

Mái tóc dài của cô dính vào người Trần Minh Sinh, khiến anh cảm thấy hơi mờ mịt.

Điếu thuốc này hút lâu hơn thường lệ.

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh lẳng lặng nhìn đóm lửa rực lên trong bóng đêm rồi lại vụt tắt, hết lần này đến lần khác.

Cuối cùng thuốc cũng cháy hết.

Dương Chiêu nói với Trần Minh Sinh: “Em phải đi đón Tiểu Thiên.”

Trần Minh Sinh gạt đầu, anh bước xuống giường trước, vừa nhảy bằng một chân, vừa nhặt quần áo lên mặc.

Dương Chiêu ngồi ở trên giường nhìn anh: “Trần Minh Sinh.”

Trần Minh Sinh ngẩng đầu: “Sao vậy?”

Dương Chiêu bỗng nhiên nhớ tới điều gì đó, lẳng yên nhìn Trần Minh Sinh, lại hỏi anh: “Đồ ăn làm sao bây giờ.”

Trần Minh Sinh: “...”

Anh đến đây là vì Dương Chiêu nhờ anh dạy cô nấu cơm, nhưng bây giờ giống như...

“Nấu cho em trai em về ăn phải không?”

Dương Chiêu: “Ừ, nó ăn ở trường lúc năm giờ, về nhà đã gần mười một giờ nên đói.”

Trần Minh Sinh nói: “Nếu không thì mua đồ ăn sẵn.”

Dương Chiêu cúi đầu không nói gì.

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu: “Không thì em đi đón em trai, anh nấu cơm cho em.”

Dương Chiêu ngẩng đầu: “Được không?”

Trần Minh Sinh nói: “Được mà.”

Dương Chiêu ngẫm nghĩ rồi nói: “Quyết định vậy nha.”

Trần Minh Sinh nói: “Khóa cửa như thế nào?”

Dương Chiêu đi vào toilet, nói vọng ra: “Không cần khóa, cửa khóa mật mã tự động.”

Trần Minh Sinh mặc quần áo, tựa vào ghế nghỉ ngơi một lát.

Anh nhìn đèn đuốc bên ngoài, nghe tiếng vòi tắm hoa sen trong toilet, chợt trở nên im lặng.

Chương 18

Lúc Dương Chiêu đón Dương Cẩm Thiên về, Trần Minh Sinh đã rời khỏi nhà từ lâu.

Cô mở cửa ra, ánh mắt bất giác liếc nhìn cái bàn trong phòng khách, trên bàn có ba món ăn. Dương Chiêu bước qua, trên đó có một đĩa ớt xanh xào khoai tây thái sợi, một đĩa sườn xào chua ngọt, còn có một đĩa rau trộn măng tây.

Dương Cẩm Thiên cời giày bước vào nhà, trông thấy bàn đồ ăn, cậu ngạc nhiên.

“Chị, chị nấu cơm hả?”

“À?” Dương Chiêu quay đầu nhìn Dương Cẩm Thiên, Dương Cẩm Thiên thoáng kinh ngạc: “Sao vậy chị?”

“Không có gì.” Dương Chiêu không muốn nói dối, nhưng lại không muốn để Dương Cẩm Thiên biết chuyện của Trần Minh Sinh, cô dặn cậu: “Tiểu thiên, em ăn cơm trước đi.”

“Dạ.” Dương Cẩm Thiên hôm nay rất nể mặt cô, sau khi rửa tay cậu ngồi vào bàn cơm. Cậu hỏi Dương Chiêu: “Chị, không có cơm hả?”

“Cơm?” Dương Chiêu hơi ngạc nhiên: “Để chị đi xem xem.”

Dương Chiêu quay lại phòng ngủ, cô phát hiện chăn đã được gấp gọn gàng. Cô bước vào góc phòng, lặng lẽ lấy đi động ra gọi cho Trần Minh Sinh.

Vài tiếng tút tút vang lên, Trần Minh Sinh bắt máy.

“A lô?”

Dương Chiêu nhỏ giọng: “Trần Minh Sinh, là em.”

Trần Minh Sinh: “... Anh biết.”

Dương Chiêu tiếp lời: “Anh có nấu cơm không?”

Trần Minh Sinh đáp: “Anh để ở trên bàn đó.”

“Không phải đâu, em muốn nói cơm đó.” Dương Chiêu nhắc lại.

“Ừ, nấu rồi.” Trần Minh Sinh ngừng lại, khẽ cười: “Em không xem trong nồi cơm điện à?”

Dương Chiêu: “...”

Cô thấy tối nay mình quả là胆子 quá đi thôi.

“Không có gì.” Dương Chiêu thấp giọng: “Em cúp máy trước đây.”

“Được.”

Dương Chiêu ngắt điện thoại, mặt nhăn mày nhíu thầm tự trách, cô quay vào trong phòng. Dương Cẩm Thiên đang gặm sườn chua ngọt, cậu ngẩng đầu nhìn Dương Chiêu: “Không có cơm hả chị?”

“Có chứ, em chờ chị chút.” Dương Chiêu vào trong bếp mở nồi cơm điện ra, hơi nước nóng hừng hập bốc lên, tỏa ra mùi hương ngọt ngào. Dương Chiêu bới cho Dương Cẩm Thiên một chén cơm rồi mang ra ngoài.

Đêm hôm đó, Dương Cẩm Thiên quét sạch đĩa sườn xào trên bàn, sau đó đi tắm rồi vào phòng ngủ.

Dương Chiêu lo cho cậu em xong thì cũng mức nửa chén cơm ngồi xuống bàn.

Dương Cẩm Thiên cực kỳ kén ăn, cậu không thèm động tới đĩa ớt xanh xào khoai tây. Dương Chiêu gấp một đĩa cho vào miệng, đồ ăn đã hơi nguội.

Dương Cẩm Thiên đã đi ngủ, căn nhà vắng lặng yên ắng.

Dương Chiêu nhìn đồng hồ đã mười một giờ rồi.

Nhìn cây kim ngắn của đồng hồ chậm chạp nhích từng chút một, cô lại nhớ tới bốn tiếng trước ...

Dương Chiêu lấy di động ra, nhìn một lúc lâu cũng không biết mình muốn làm gì.

Thế này không được rồi... Dương Chiêu tự nhủ thầm, như thế thật không ổn. Cô bỏ di động xuống, đứng dậy thu dọn bàn ăn. Sau đó cô quay về thư phòng sửa bài kiểm tra cho Dương Cẩm Thiên.

Dương Chiêu bỏ hết tất cả công việc chỉ vì muốn giúp Dương Cẩm Thiên cải thiện điểm số.

Vì muốn sửa bài kiểm tra cho Dương Cẩm Thiên, mỗi ngày Dương Chiêu đều phải thức tới khuya. Cô phân loại rồi chỉnh sửa lại những câu Dương Cẩm Thiên làm sai trong từng bài từng bài một.

Cô không nói những chuyện cô đã làm cho Dương Cẩm Thiên biết, cũng không kể với cậu cô đã giúp cậu quy hoạch lại tất cả các bài kiểm tra, càng không nói rằng cô đã đến tìm cô giáo Tôn rất nhiều lần để giúp cậu đuổi kịp chương trình học ở trường.

Cậu là em trai của cô, cô vẫn luôn đặt kỳ vọng vào cậu, nhưng tất cả mọi chuyện chỉ dừng lại ở đó không hơn.

Như trước đây cô đã nói, cuộc đời của Dương Cẩm Thiên là của chính cậu, cô không có quyền và cũng không muốn can thiệp quá sâu.

Hôm sau, Dương Chiêu mua bữa sáng cho Dương Cẩm Thiên như thường lệ rồi đưa cậu đến trường. Sau đó cô vào nhà sách trung tâm chọn mua vài quyển sách tham khảo cho kỳ thi đại học.

Tuy Dương Chiêu không học đại học ở trong nước, nhưng năm xưa cô cũng từng tham gia thi đại học.

Khi Dương Chiêu còn học trung học cô học chuyên ban tự nhiên, thành tích học tập của cô cũng rất xuất sắc. Sau khi thi xong kỳ thi đại học trong nước thì cô ra nước ngoài du học, cô đậu vào hệ chính quy của học viện mỹ thuật ở Nga, sau đó cô lại sang Mỹ học chuyên sâu.

Cô quen biết Tiết Miêu tại Mỹ, Tiết Miêu là một ông chủ rất hào phóng, rộng rãi. Dương Chiêu đã làm việc cho anh ta tới tận bây giờ.

Qua mười năm, kỳ thi đại học đã cải cách một số điểm, Dương Chiêu chọn mấy quyển sách tham khảo rồi vào quán cà phê trong nhà sách ngồi xuống xem cẩn thận.

May mà Dương Chiêu cũng thuộc ban tự nhiên, kiến thức trung học cũng còn trong một phạm vi nhất định. Dương Chiêu xem mấy quyển sách, cô cảm thấy bài thi vào các trường đại học vẫn giống lúc trước, chỉ là bình mới rượu cũ mà thôi. Dựa vào kiến thức căn bản của Dương Cẩm Thiên xem ra vẫn còn hy vọng thi đậu đại học.

Bất tri bất giác, một ngày cứ thế qua đi. Buổi trưa, Dương Chiêu gọi vài loại bánh ngọt trong quán cà phê, cô chọn một số quyển sách tương đối có ích, chỗ sách còn lại cô đặt ở trên bàn.

Vào lúc cô định rời đi, di động chợt reo vang.

Là Trần Minh Sinh gọi.

Tâm trạng Dương Chiêu thoáng buông lỏng, cô nhận cuộc gọi.

“A lô.”

Trần Minh Sinh đáp: “Anh đây.”

Dương Chiêu nghe thấy đầu dây bên kia hơi ồn ào, cô nói: “Anh đang ở ngoài đường à?”

Trần Minh Sinh trả lời: “Ừ, anh vừa hết giờ làm.” Anh hơi ngừng lại rồi hỏi: “Em đang ở đâu?”

Dương Chiêu: “Em đang ở nhà sách.”

Trần Minh Sinh: “Em ăn cơm chưa?”

Dương Chiêu trả lời: “Chưa ăn, em mua vài quyển sách tham khảo cho em trai em.”

Trần Minh Sinh ngập ngừng hỏi: “Anh vẫn chưa ăn cơm, em có muốn đi ăn với anh không?”

Anh đang mời cô.

Dương Chiêu ôm sách tham khảo, đứng thật ngay ngắn nghiêm trang rồi đáp: “Được.”

Trần Minh Sinh bảo Dương Chiêu chờ anh trước cửa nhà sách, Dương Chiêu thanh toán xong, ôm sách đến cửa siêu thị chờ.

Không bao lâu, di động Dương Chiêu lại reo vang, lúc cô bật điện thoại lên thì xe Trần Minh Sinh đang chậm rãi chạy tới.

Trần Minh Sinh đã thấy cô.

Anh buông di động ra, Dương Chiêu đi tới, mở cửa trước xe ra rồi ngồi vào. Cô quay đầu nhìn Trần Minh Sinh. Hôm nay, anh mặc đồng phục, áo sơ mi trắng và quần tây. Cô lại nhìn xuống dưới, hôm nay Trần Minh Sinh đeo chân giả.

Nhìn qua thì anh rất toàn vẹn, hoàn chỉnh.

Trần Minh Sinh quay đầu qua, bắt gặp Dương Chiêu đang nhìn anh, bèn hỏi: “Sao vậy em?”

Dương Chiêu lắc đầu.

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu: “Hóa ra em bị cận à?”

Hôm nay Dương Chiêu đeo kính, mặc một bộ đồ thể thao rất đơn giản, để thuận tiện cô còn đeo một chiếc ba lô. Thoạt nhìn trông cô rất giống một sinh viên đại học.

“Ừ, ngày thường em đeo kính sát trùng.” Dương Chiêu đáp.

Trần Minh Sinh cười cười, Dương Chiêu đặt mấy quyển sách ở băng ghế sau, sau đó bắt đầu kéo dây an toàn ở phía trước.

Trần Minh Sinh: “...” Anh bảo Dương Chiêu: “Xe của anh cũ lắm, bình thường cũng không có ai thắt dây an toàn, có thể không dùng được nữa rồi.”

Dương Chiêu kéo mãi cũng chẳng được gì, cô không nói một lời quay ngoắt qua nhìn Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh đối diện với đôi mắt bình thản kia, cuối cùng đành nói: “Được rồi, vài hôm nữa anh sẽ thay.”

Lúc này, Dương Chiêu mới chịu quay người lại ngồi ngay ngắn.

Trần Minh Sinh nhìn cô hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Dương Chiêu đáp: “Mì sợi.”

Trần Minh Sinh gạt đầu, quay đầu xe rồi lái xe rời đi. Tốc độ lái xe của Trần Minh Sinh rất nhanh, thoạt nhìn anh có vẻ cực kỳ quen đường. Rẽ qua vài con đường Dương Chiêu không biết tên, cuối cùng Trần Minh Sinh dừng xe trước quán “Mì bốn mùa.”

Bây giờ là giờ cơm trưa, trước cửa quán đậu rất nhiều xe.

Dương Chiêu nói: “Em để sách trên xe của anh được không?”

Trần Minh Sinh đậu xe vào đúng chỗ rồi đáp: “Được mà, em cứ để ở đây đi.”

Hôm nay, Trần Minh Sinh đeo chân giả, không mang theo nạng, Dương Chiêu nhìn anh nâng chân mình rồi xuống xe, cô bảo: “Nếu không để em đi mua, hai chúng ta ăn trên xe cũng được.”

Trần Minh Sinh lắc đầu đáp: “Không sao hết, chúng ta đi thôi.”

Vào trong quán, cửa hàng rất đông khách, Dương Chiêu quan sát khắp quán một lượt, tầng trệt đã đầy khách không còn sót một chỗ nào. Một nhân viên phục vụ thấy có khách tới, bèn nói với hai người: “Mời hai anh chị lên lầu, trên lầu vẫn còn chỗ.”

Cầu thang của cửa hàng rất chật chội, còn dính dấp dầu mỡ. Cô đi được vài bước rồi ngoảnh đầu lại nhìn Trần Minh Sinh, trong đáy mắt cô thoáng chút lo lắng.

Trần Minh Sinh bước lên lầu rất vất vả, anh vẫn luôn dùng tay đỡ đùi mình mới có thể bước lên được. Anh phát hiện Dương Chiêu dừng lại bèn ngừng đầu, vừa lúc bắt gặp được vẻ lo lắng trên khuôn mặt cô, anh cười cười, đưa tay cho cô bảo: “Tới đây, giúp anh một tay nào.”

Dương Chiêu cầm tay Trần Minh Sinh, anh hơi mượn lực nâng chân bước qua hai bậc thang.

Cũng may lầu trên khá vắng khách, Dương Chiêu và Trần Minh Sinh bước đến ngồi vào bàn gần cửa sổ.

Dương Chiêu đến quầy hàng gọi thức ăn, lúc cô quay về chợt bắt gặp Trần Minh Sinh đang vô thức xoa đùi phải, cô ngồi xuống đối diện anh, hỏi: “Sao vậy, chân anh đau à?”

Trần Minh Sinh thả tay xuống, lắc đầu: “Không sao cả.”

Dương Chiêu đáp: “Không sao thì anh xoa nó làm gì.”

Trần Minh Sinh: “...”, “Vì anh mạng chân hơi lâu.”

Dương Chiêu thoáng ngần ngại hỏi: “Anh ...” Cô ngập ngừng, Trần Minh Sinh nhìn cô: “Anh làm sao?”

Dương Chiêu: “Em thấy, anh không đeo cái đó còn tiện hơn nhiều.”

Trần Minh Sinh thoáng ngần ra, tiếp đó anh hơi cúi đầu, thấp giọng bảo: “Quả là không thuận tiện lắm.” Sau đó, anh nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, Dương Chiêu nhìn rõ từng đường nét trên sườn mặt anh, cô hỏi: “Hằng ngày, anh đều tan làm vào giờ này đúng không?”

Trần Minh Sinh quay đầu lại: “Giờ làm của anh không cố định, vì anh không cần trả lại xe, cho nên nghỉ lúc nào cũng được.”

Dương Chiêu đáp: “Vậy tối mai anh có thể tới được không?”

Trần Minh Sinh giương mắt: “Tới đâu?”

Dương Chiêu ngồi bên cửa sổ, lưng đối diện với ánh trời chiều, nét mặt cô rất bình thản. Bóng chiều tà bao quanh thân cô một vầng sáng màu đỏ nhạt, giống như đã rửa sạch sự sắc bén hằng ngày và thay thế bằng một khí chất rất ôn hòa, êm dịu.

Cô nhìn anh, nhỏ giọng đáp: “Nhà em.”

Trần Minh Sinh nhìn cô đến lặng người.

Dương Chiêu chỉ cười cười: “Hoặc là nhà anh.”

Dương Chiêu rất ít cười, hoặc chỉ ít Trần Minh Sinh cũng không thể tưởng tượng ra được nụ cười của cô trong tâm trí anh. Nhưng lạ lùng là mỗi lần Trần Minh Sinh nhớ tới nét mặt bình thản không mấy thay đổi của Dương Chiêu, anh lại vẫn luôn cảm thấy đó chính là nét cười của cô.

Nhất là vào lúc cô nhìn anh, ánh mắt không trốn, không tránh, đôi mắt của cô luôn trong vắt.

Dương Chiêu hỏi: “Đến được không?”

Trần Minh Sinh mở miệng ngập ngừng, đúng vào lúc anh muốn trả lời cô, di động Dương Chiêu chọt reo lên.

Cô khẽ nói một câu xin lỗi, rồi đứng dậy bước sang một bên nghe điện thoại.

Trần Minh Sinh lại ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một gốc dương mộc ở ven con phố chật hẹp, mấy cửa hàng nhỏ nằm san sát nhau ở bên đường, tiệm thì bán thảm lót, tiệm bán giày, tiệm lại bán sữa...

Anh thoáng nghe thấy ngữ điệu Dương Chiêu có hơi nôn nóng, cô hỏi liên tục.

Đến lúc cô vội ngắt điện thoại quay trở lại, không kịp chờ Trần Minh Sinh hỏi, cô đã vội nói: “Xin lỗi anh, hôm nay em có chút việc, em phải đi trước, em sẽ gọi cho anh sau.”

Trần Minh Sinh thấy cô nhú chặt mày. Vào đúng lúc Dương Chiêu xoay người đi, anh vươn tay giữ tay cô lại.

Dương Chiêu quay đầu, cô bắt gặp Trần Minh Sinh đang ngồi nhìn mình.

“Em đừng cuống, đã xảy ra chuyện gì rồi.”

Dương Chiêu mấp máy môi đáp: “Vừa rồi nhà trường mới gọi tới, họ báo không thấy em trai em đâu cả, em phải đi tìm nó.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Trần Minh Sinh nhìn nét mặt cực kỳ nặng nề của Dương Chiêu, mày anh cũng khẽ nhíu. Anh kéo cổ tay cô, “Em đừng hoảng, từ từ nói.”

Tay Dương Chiêu được bàn tay rộng ấm của anh nắm lấy, cũng từ từ bình tĩnh lại. Cô nhìn Trần Minh Sinh: “Em phải đi tìm nó.”

Trần Minh Sinh: “Nó trốn học?”

Dương Chiêu hơi trầm mặt, rồi “Ừm” một tiếng.

“Thằng bé có đi động không, gọi điện cho nó trước đã.”

Dương Chiêu gạt đầu, lấy di động ra bấm một dãy số.

Nhưng cô nhanh chóng buông xuống, “Nó tắt điện thoại rồi.”

Trần Minh Sinh: “Bình thường em có biết nếu nó trốn học sẽ đi đâu không?”

Dương Chiêu suy tư một lát, rồi lại cầm di động lên bấm gọi. Lần này cô để điện thoại rất lâu, đến mức Trần Minh Sinh nghĩ cô sắp tắt máy thì cô bỗng nhiên nói chuyện.

“Alo? Cậu là Lưu Nguyên phải không?”

Trần Minh Sinh không nghe được bên kia nói gì, anh nhìn chân mày Dương Chiêu càng lúc càng nhíu chặt.

“Tôi hỏi cậu là Lưu Nguyên đúng không? Dương Cẩm Thiên có đó không?”

“Alo?”

“...”

Dương Chiêu buông điện thoại nhìn nhìn, Trần Minh Sinh hỏi: “Sao vậy em?”

Dương Chiêu: “Em trai em thường chơi cùng thằng bé này. Lần trước nó trốn học em tìm được ở chỗ bọn nó.”

Trần Minh Sinh: “Lần này nó không nói cho em biết?”

Dương Chiêu vẫn nhìn chăm chăm vào di động, ngón tay ấn liên tục, có lẽ là gửi SMS, “Dường như nó đang mơ mơ màng màng, không biết em nói nó có nghe được gì không nữa.”

Trần Minh Sinh: “Say?”

Dương Chiêu: “Không biết nữa.”

Lúc này đồ ăn Dương Chiêu gọi đã được mang lên, phục vụ đặt hai bát mì trên bàn, nói câu mời dùng rồi lui xuống. Dương Chiêu nhìn bát mì gà trước mặt rồi nói: “Xin lỗi, em phải đi trước.”

Trần Minh Sinh đứng lên: “Lần trước em trai em trốn học tìm được nó ở đâu?”

Dương Chiêu ngẩng đầu nhìn anh: “Bên cạnh trường học có có một quán karaoke.”

Trần Minh Sinh gạt đầu, “Đi thôi.”

Dương Chiêu hơi bất ngờ, “Anh muốn đi cùng em?”

Trần Minh Sinh: “Ừ, không phải em không đi xe đến sao?”

Dương Chiêu vốn có lái xe, cô để ở tầng hầm nhà sách, định ăn với Trần Minh Sinh xong sẽ quay lại lấy, không ngờ lại xảy ra chuyện này.

“Vậy làm phiền anh.”

Hai tô mì cứ thế để nguyên trên bàn, Dương Chiêu và Trần Minh Sinh rời khỏi quán.

Trên xe, Dương Chiêu không nói câu nào. Trần Minh Sinh đôi khi quay sang nhìn cô, đều thấy cô đang nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt đầy ưu tư.

Trần Minh Sinh biết vị trí quán karaoke đó nên nhanh chóng cho xe chạy thẳng tới. Tới nơi, Dương Chiêu nói với anh: “Anh chờ ở đây nhé, em vào tìm xem sao.”

Trần Minh Sinh nhìn cô: “Chắc chắn không cần anh đi cùng em chứ?”

Dương Chiêu nghĩ tới việc Trần Minh Sinh gắng gượng đã lâu, nên lắc đầu: “Không cần, em ra nhanh thôi.”

Sảnh của quán karaoke không quá lớn, hơn nữa cũng không có vẻ chuyên nghiệp. Trong sảnh có bảy tám người đang ngồi, bìa xếp thành hàng quanh

tường.

Dương Chiêu bước thẳng lại quầy tiếp tân. Trục quầy là hai cô gái trang điểm rất đậm.

“Xin chào chị, tụi em giúp được gì cho chị?”

Dương Chiêu: “Tôi muốn tìm người.”

Nhân viên lễ tân sững sốt: “Tìm người?”

Dương Chiêu: “Nơi này các cô có micro không? Tôi muốn tìm em trai tôi.”

Cô tiếp tân bên cạnh nghe vậy phì cười một tiếng. “Micro?” Cô ta nhìn trên nhìn dưới đánh giá Dương Chiêu một lượt mới nói: “Ngại quá, tụi em không có micro.”

Nhân viên lễ tân thấy cô không đặt bàn, thái độ còn có vẻ lo lắng nên nói tiếp: “Không có đây.”

Dương Chiêu: “Các cô xem giúp tôi có vị họ Lưu nào đặt phòng cho nhiều người không?”

Cô nhân viên kia thấy Dương Chiêu vẫn muốn tìm, mắt kiên nhẫn bấm bấm chuột máy tính, nói: “Họ Lưu có đến hai ba người, hệ thống của chúng tôi chỉ lưu lại họ không lưu tên, chị muốn tìm ai?”

Dương Chiêu lấy một quyển sổ nhỏ và cây bút trong giỏ xách ra, hỏi nhân viên lễ tân: “Ồ những phòng nào vậy?”

Hai cô nhân viên có vẻ không vui: “Chị muốn tìm ai thì tự tìm, chúng tôi không được phép tiết lộ.”

Dương Chiêu sững sốt: “Có quy định đó?”

Thực chất làm gì có quy định nào, chẳng qua hai cô nàng này không muốn nói. Một cô gật đầu: “Không được phép tiết lộ, nếu chị không đặt bàn thì phiền chị qua bên kia chờ, chúng tôi còn phải đón khách.”

Dương Chiêu thả sổ và bút vào giỏ xách, mày hơi nhíu lại. Đang định mở miệng thì một bóng người chọt lướt qua khoe mắt. Dương Chiêu đảo mắt, thấy một người đi vào toilet.

“Chị làm ơn tránh ra một chút.” Nhân viên lễ tân không chú ý tới chuyện khác, chỉ chăm chăm đuổi người. Dương Chiêu nhìn cô ta một cái, không nói gì thêm bước thẳng về phía toilet.

Cô đứng chờ ngoài cửa.

Người kia... nếu cô không nhầm thì hẳn là chơi cùng với Lưu Nguyên. Máy lần đón Dương Cẩm Thiên, có vài lần Dương Chiêu thấy cậu ta đi cùng em trai cô ra công trường.

Đợi vài ba phút, người nọ lão đảo bước ra khỏi toilet. Dương Chiêu định bước lại hỏi vài câu, nhưng nhìn nét mặt cậu ta cô liền thôi.

Mặt cậu ta sưng húp, tròng mắt đỏ bừng, ánh mắt hoảng loạn; ngực phập phồng thở dốc liên tục.

Say rượu?

Dương Chiêu nhìn cậu ta ngất ngư lướt qua người mình, đi về một gian phòng.

Dương Chiêu theo sau cậu ta.

Thảm trải trên hành lang rất nặng mùi, bên cạnh các cửa phòng hai bên hành lang chất đầy vỏ rượu bia. Cậu ta đi đến phòng cuối hành lang, Dương Chiêu mơ hồ nghe thấy tiếng la hét đinh tai nhức óc trong đó bay ra.

Cậu ta đẩy cửa vào. Dương Chiêu bước nhanh thêm mấy bước, ngay tại thời khắc cánh cửa sắp đóng sập, cô đưa tay chặn lại.

Từ cửa nhìn thẳng vào trong, mờ mờ ảo ảo, cô thấy có khoảng bảy tám người đang ngồi trên sô pha. Chuyển mắt qua, thấy trên chiếc sô pha nhỏ kế bên có một người ngồi đó.

Người kia không uống rượu cũng không ca hát, chỉ cúi đầu ngồi một góc.

Dương Chiêu chỉ liếc qua đã nhận ra đó là em trai cô – Dương Cẩm Thiên.

Cô đẩy cửa ra.

Trên màn hình là bài hát đang được gào thét điên loạn trong phòng, tất cả mọi người trên sô pha đều dán mắt vào màn hình, thỉnh thoảng gào lên một câu, vẫn chưa ai chú ý có người lạ bước vào.

Mãi đến khi Dương Chiêu đứng trước mặt Dương Cẩm Thiên, cậu ngẩng đầu lên nhìn, kinh ngạc kêu lên một tiếng “chị”, mọi người trong phòng mới quay đầu nhìn qua.

Người đang ca hát cũng bị lôi kéo, ngừng hát nhìn lại.

Dương Cẩm Thiên vẫn ngồi đó, “... chị?”

Sắc mặt Dương Chiêu rất bình thản, nhưng Dương Cẩm Thiên biết về mặt chị mình vẫn luôn như thế. Cậu không biết chị cậu bây giờ có tức giận hay không, hoặc là phải nói đang tức giận đến mức nào.

“Đi với chị.”

Dương Cẩm Thiên lấy lại tinh thần, nhìn về phía sô pha.

Dương Chiêu theo ánh mắt của cậu nhìn qua, thấy Lưu Nguyên đang ngồi nơi đó. Nhưng ánh mắt của cô lướt nhanh qua Lưu Nguyên, nhìn vào người ngồi giữa sô pha.

Tên này chắc chắn không phải học sinh, nhìn già ít nhất cũng phải ba mươi rồi, mặc một chiếc áo sơ mi ngắn tay rộng thùng thình, người ốm nhách.

Gã cũng đang đánh giá Dương Chiêu, hếch hếch cằm với Dương Chiêu, “Ai đây?”

Dương Cẩm Thiên nhỏ giọng nói: “... là chị em.”

Dương Chiêu: “Ngại quá, tôi muốn dắt nó đi trước.”

Gã đàn ông kia cười một tiếng, Dương Chiêu cảm thấy điệu cười của gã rất giống một loại chim hoang dã ở Châu Phi, da xương gò hăn nhúm hết lại. Sau khi dò xét một lượt thì gã nhào người ra nói: “Chị gái, chị ở chơi với bọn em một chút đã nào.”

Giọng điệu của gã rất nhẹ, Dương Chiêu bắt giác khẽ nheo mắt.

“Không cần, tiểu Thiên —” Dương Chiêu quay sang nói với Dương Cẩm Thiên, “Đi thôi.”

Dương Cẩm Thiên hình như rất sợ gã đàn ông kia, cậu không dám nhìn Dương Chiêu, chỉ ấp úng nói: “VẬY anh Phùng, em đi trước...”

Gã đàn ông gọi là anh Phùng đột nhiên vỗ vỗ bàn, tận tình khuyên bảo: “Từ từ đã nào, đi cái gì mà đi chứ, đến đây —”, hất vạt tay qua tiếp đón Dương Chiêu, “Nào, chị gái, ngồi đây.” Gã chỉ chỉ vị trí bên cạnh, vị trí đó vốn có một cô gái đang ngồi, thấy hăn như vậy cô ta đẩy bả vai hăn một cái. Gã gọi là anh Phùng kia trừng mắt nhìn cô ta, trách cứ: “Gi vậy, nhường chỗ cho chị gái ngồi mau.”

Dương Chiêu không nhìn gã, túm tay Dương Cẩm Thiên kéo cậu ra khỏi chỗ ngồi.

Dương Cẩm Thiên thoáng giẫy một cái, Dương Chiêu không buông tay, kéo cậu ra ngoài.

Người vừa ca hát kia đang đứng cạnh cửa, dường như là đứng canh cửa. Dương Chiêu liếc cậu ta một cái, nói: “Xin cho qua.”

Người nọ nguyên một đầu tóc vàng, áo mở phanh ngực, ánh mắt mờ mịt, cậu ta cầm micro lên gào về phía Dương Chiêu hai tiếng. Âm thanh rất lớn, Dương Chiêu lùi về sau hai bước.

Tên tóc vàng gào vài tiếng thấy hiệu quả rất tốt, e hèm đang tính gào tiếp, không ngờ cánh tay bỗng cứng đờ, micro rời khỏi tay.

“Hử?” Cậu ta phản ứng chậm vài nhịp, quay vòng quanh vài vòng mới phát hiện ra phía sau cậu ta — vị trí cánh cửa có một người, trong tay đang cầm micro của cậu ta.

Trần Minh Sinh.

Tên tóc vàng liếc nhìn Trần Minh Sinh một cái, vạt tay ra lấy lại micro. Đầu óc cậu ta quay cuồng, chân đứng cũng không vững, vừa xoay người một cái suýt chút nữa trượt chân đo ván xuống sàn.

Vừa lão đảo một cái, thì cậu ta thấy chân Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh không mang chân giả, chỉ chống nạng. Anh cột túm ống quần lại, buông lơ lửng giữa không trung. Tên tóc vàng kia hơi hoảng hốt, sau đó bình tĩnh lại bắt đầu cười phá lên.

“Ha ha ha — ha ha!”

Cậu ta cười lăn bò trên mặt đất, cũng chẳng nhớ gì đến việc giành lại micro nữa.

Dương Chiêu kéo Dương Cẩm Thiên ra ngoài cửa.

Dương Cẩm Thiên cũng thấy Trần Minh Sinh, cậu khiếp sợ nhìn anh, “Anh —!?” Lập tức cậu quay sang nhìn Dương Chiêu, chỉ nhìn một cái mà không dám nói gì.

Dương Chiêu nhìn thẳng vào em trai, ánh mắt lạnh lẽo.

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu: “Hai chị em ra ngoài trước đi.”

Dương Chiêu kéo Dương Cẩm Thiên đi trước. Trần Minh Sinh chống nạng bước vào, đặt micro lên trên bàn.

Mọi người trong phòng đồng loạt đánh giá anh, hai cô gái kia thấy chân của anh thì mặt nhẫn lại, quay mặt sang một bên. Gã gọi là anh Phùng kia thì ngênh mặt lên nhìn.

“Sao nào, người anh em, muốn gì?”

Trần Minh Sinh không nói gì, anh đặt mạnh chiếc micro lên bàn.

“Quấy rầy.”

Giọng anh rất trầm, nhưng cũng coi như khách khí. Gã Phùng kia hừ một tiếng trong mũi, mắt kiên nhẫn xua xua tay, ý là ‘mày mau cút đi’.

Trần Minh Sinh chống nạng rời đi.

Khoảnh khắc xoay người, anh nhìn thoáng qua tên tóc vàng vẫn nằm trên mặt đất cười sảng sặc, lại nhìn thấy một tên khác đang nằm trong góc thờ phi phò; cuối cùng thu nét mặt, đóng cửa rời đi.

Bên ngoài, Dương Cẩm Thiên đang dựa vào cột điện, Dương Chiêu đứng trước mặt cậu, cả hai không nói câu nào.

Trần Minh Sinh đi tới, Dương Chiêu quay đầu sang nhẹ giọng nói với anh, “Chờ em một chút.” Cô lướt qua người Trần Minh Sinh, Trần Minh Sinh thấy cô lấy thuốc và hộp quẹt ra khỏi túi, anh thần nhiên quay đầu.

Dương Cẩm Thiên đang nhìn anh bằng ánh mắt không tốt.

Trần Minh Sinh cũng lấy một điều thuốc cắn trên khóe miệng.

Ban đêm gió lạnh thổi vù vù, sương khói mỏng manh chưa kịp bay lên đã tan rã.

Dương Cẩm Thiên nhìn Trần Minh Sinh: “Anh đến trả tiền?”

Trần Minh Sinh đứng giữa màn sương khói khẽ kheo mắt lại, không nói gì.

Dương Cẩm Thiên nhớ lại ngày đó, ánh mắt anh ta cũng như vậy. Cậu bất giác nổi nóng, nâng tay lên muốn đẩy. Trần Minh Sinh nâng tay trái lên, nắm chặt cổ tay Dương Cẩm Thiên, khẽ xoay một cái bẻ quặt sau lưng.

“Khốn kiếp!” Dương Cẩm Thiên mắng một câu, “Buông ra!”

Trần Minh Sinh ngậm thuốc ở miệng, buông nạng ra. Anh đứng bằng một chân, tay phải đặt ở một bên mặt Dương Cẩm Thiên, ngón cái vờn nhẹ dưới mí mắt cậu, qua lại vài vòng, rồi nhìn chăm chăm.

“Ông đánh chết —!” Dương Cẩm Thiên ra sức giãy dụa, thoát khỏi tay Trần Minh Sinh. Cậu lau mặt vài cái, nhấc chân định đá vào chân trái Trần Minh Sinh.

Đúng lúc này Trần Minh Sinh bỗng nhiên mở miệng.

Anh hít một hơi thuốc, thần nhiên nói: “Mấy thứ đó, tốt nhất cậu đừng rờ vào.”

Dương Cẩm Thiên lập tức cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

“Thứ đó tốt nhất cậu đừng dính vào.”

Giọng Trần Minh Sinh thân nhiên, nhưng vô cùng chắc chắn.

Dương Cẩm Thiên đứng ngay tại chỗ, nhìn Trần Minh Sinh đầy hoảng sợ: “Thứ gì, thứ gì đừng dính vào?”

Trần Minh Sinh ngẩng đầu nhìn Dương Cẩm Thiên trong màn sương mờ.

“Sau này nghe lời chị cậu nhiều một chút, đừng khiến cô ấy lo lắng.”

Dương Cẩm Thiên nheo mắt, “Anh là gì mà đòi quản tôi?” Ánh mắt cậu nhìn về phía ống quần trống rỗng của Trần Minh Sinh, cười đầy châm biếm rồi lướt qua.

Trần Minh Sinh nhìn về phía ngã tư đường, yên lặng hút thuốc.

Dương Cẩm Thiên đứng một hồi, bút rút không yên. Cậu ta nhìn Trần Minh Sinh. Người đàn ông này đứng dựa vào cột điện, khuôn mặt cực kỳ bình thản.

Dương Cẩm Thiên hỏi: “Này, anh vừa nói có ý gì.”

Trần Minh Sinh búng tàn thuốc, không nói gì.

Tàn thuốc bị gió thổi bay, rơi lả tả xuống mặt đường. Không hiểu vì sao càng nhìn Trần Minh Sinh bình tĩnh, Dương Cẩm Thiên càng khẩn trương.

Cậu chỉ có thể la hét để che giấu sự lo sợ của mình.

“Tôi hỏi anh, anh không nghe thấy à? Vừa rồi anh nói gì vậy?”

Trần Minh Sinh ngẩng đầu nhìn cậu, thân nhiên thốt ra hai chữ —

“Thuốc phiện.”

Dương Cẩm Thiên nghĩ có lẽ Trần Minh Sinh đã thấy gì đó, nhưng cậu không ngờ anh có thể nói hai chữ này bình thản như vậy. Giọng điệu của anh, vẻ mặt của anh thân nhiên vô cùng, giống như trong mắt anh thuốc phiện và nước uống không khác gì nhau.

Trần Minh Sinh lặng lẽ nhìn Dương Cẩm Thiên, người sau khi la hét với anh thì mặt trắng xanh, tay chân run rẩy.

Anh cúi đầu, lại hút một hơi thuốc.

Nói trắng ra cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

Dương Cẩm Thiên nhìn điều thuốc càng ngày càng ngắn, cậu biết Dương Chiêu sẽ nhanh chóng trở lại. Cậu thật lòng không ưa Trần Minh Sinh, nhưng không thể không nể ni anh.

“Anh, anh đừng nói lung tung với chị tôi!”

Trần Minh Sinh nhìn cậu, Dương Cẩm Thiên hơi kích động bước tới phía trước, hấp tấp nói: “Tôi không — tôi không hút thứ đó! Bọn họ đưa cho tôi nhưng tôi không đụng vào!”

Trần Minh Sinh vẫn không nói gì.

Dương Cẩm Thiên cảm thấy tuyệt vọng, cậu chụp cánh tay Trần Minh Sinh gào lớn: “Tôi thật sự không đụng đến nó mà —! Anh đừng nói bừa với chị tôi! Có nghe thấy không?”

Trần Minh Sinh vốn không mang theo gậy, chỉ đứng một chân, lúc này đột nhiên bị Dương Cẩm Thiên kéo, thiếu chút nữa là ngã sấp xuống. Anh bám một tay vào cột điện bên đường, tay kia đẩy tay Dương Cẩm Thiên ra.

“Tôi... Fuck! Rốt cuộc anh có nghe thấy không —!?”

Trần Minh Sinh nhìn hốc mắt đỏ ửng của Dương Cẩm Thiên, quay đi, nhỏ giọng: “Tôi biết cậu không hút.”

Dương Cẩm Thiên đứng sững sờ trên đường, cuối cùng như thở phào nhẹ nhõm, ra sức vò tóc mình.

Trần Minh Sinh ném tàn thuốc, cuối cùng nhả khói thuốc ra.

Anh biết Dương Cẩm Thiên không hút thuốc phiện.

Hôm nay không hút, trước kia cũng chưa từng thử.

Người nghiện nào lại có bộ dạng hoảng sợ với thuốc phiện như vậy chứ.

Dương Chiêu đã trở lại.

Cô đến trước mặt Dương Cẩm Thiên, Dương Cẩm Thiên nhìn trộm Trần Minh Sinh, thấy anh nhìn về phía khác mới quay đầu đối diện với Dương Chiêu.

“Tiểu Thiên, tuy rằng trước đây chị đã từng nói, nhưng chị nghĩ nhất định phải nói với em một lần nữa.”

Dương Cẩm Thiên yên lặng nhìn Dương Chiêu.

Dương Chiêu nói: “Luu Nguyên có vấn đề về nhân phẩm, sau này em đừng qua lại với nó nữa.”

Bây giờ, dù Dương Chiêu nói gì thì Dương Cẩm Thiên cũng chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi gã lái xe này. Cậu gật đầu: “Em biết rồi ạ.”

“Được.” Dương Chiêu nói: “Về về nhà thôi.”

Trần Minh Sinh đứng nghe cô nói, cảm thấy buồn cười.

Nhưng đã trải qua một số việc trước đó, Dương Chiêu dùng phương pháp giáo dục này anh cũng không thấy lạ.

Trần Minh Sinh lái xe đưa Dương Chiêu và Dương Cẩm Thiên về nhà.

Dương Chiêu ngồi ở ghế lái phụ, trên đường về Dương Cẩm Thiên lén nhìn Trần Minh Sinh vài lần, thấy anh không có ý dâm thục gì mới yên lòng.

Sau khi bình tĩnh, cậu lại nhìn về phía chị mình.

Mười bảy mười tám là lứa tuổi mẫn cảm nhất, cậu mơ hồ cảm giác được Dương Chiêu và Trần Minh Sinh hơi kỳ lạ. Cậu không thể diễn tả cảm giác này, cũng chẳng có gì chứng minh, bởi vì lúc về đến nhà bọn họ không nói một câu, thậm chí không đối đáp một lời, cũng không hề nhìn nhau.

Về nhà, Dương Chiêu hỏi Dương Cẩm Thiên có đói bụng không, Dương Cẩm Thiên bị giày vò cả ngày sao còn thấy đói, cậu chỉ tắm rửa rồi đi ngủ.

Dương Chiêu ngồi trong phòng sách tiếp tục sửa đề kiểm tra cho Dương Cẩm Thiên.

Nhưng lúc này, cô thấy không yên lòng.

Cô nhớ tới gã tên ‘anh Phùng’ kia, rồi lại nhớ cảnh Dương Cẩm Thiên ngồi buồn bã một mình trên sofa, từ đáy lòng cô cảm thấy Dương Cẩm Thiên rất đáng thương.

Cậu vốn không phải là người như vậy.

Dương Chiêu cảm thấy, khi còn nhỏ mọi người đều giống nhau, nhưng khi dần trưởng thành đều có rào cản cuộc sống giam hãm bản thân. Cô sẽ không ngừng cố gắng phán xét rào cản của người khác, cô chỉ cảm thấy Dương Cẩm Thiên không nên ở những nơi đó.

Cậu rất đau khổ.

Mỗi lần nhìn thấy Dương Cẩm Thiên và Luu Nguyên chơi với nhau, Dương Chiêu đều có cảm giác như vậy.

Dương Cẩm Thiên tự nhốt bản thân mình lại, trên người cậu như có gông xiềng cùm chặt cổ cậu, không ngừng kéo cậu xuống...

Dương Chiêu đứng lên mấy lần, đến cửa phòng ngủ Dương Cẩm Thiên nhưng cô không đẩy cửa ra.

Cô cảm thấy lo âu, mê muội, nhưng cô không biết phải nói với Dương Cẩm Thiên như thế nào.

Đi tới đi lui mấy lần, Dương Chiêu nghe thấy tiếng điện thoại vang lên.

Cô cầm lên, thấy Trần Minh Sinh gọi.

“A lô?”

“A lô, em ngủ chưa?”

Dương Chiêu: “Vẫn chưa.”

“Suy nghĩ chuyện em trai em à?”

Dương Chiêu khẽ ‘ừ’ một tiếng. Cô đến trước cửa sổ, đốt một điếu thuốc nhìn ra ngoài trời.

“Em nói gì với em trai em”

Dương Chiêu nhẹ giọng hỏi lại: “Nói gì được chứ?”

Trần Minh Sinh trả lời thay cô: “Về nhà em bảo nó đi ngủ đúng không?”

“Ừ.”

Hai người im lặng một lúc, Dương Chiêu gọi: “Trần Minh Sinh.”

“Anh đây.”

“Anh có em trai không?”

“Không.”

“Có anh chị em gì không?”

“Không luôn.”

Dương Chiêu thờ dãi.

Trần Minh Sinh nói: “Em không có biện pháp với nó?”

Dương Chiêu thần nhiên thừa nhận, “Chẳng có cách nào.” Cô rít một hơi thuốc, lại hỏi tiếp: “Anh có cách à?”

Trần Minh Sinh chỉ nói một chữ rất đơn giản —

“Đánh.”

Dương Chiêu im lặng.

Trần Minh Sinh hỏi: “Em lo lắng sao?”

“...” Dương Chiêu ‘ừ’, sau đó trả lời: “Hiện tại, em không muốn đánh nó.”

Trần Minh Sinh nói: “Vậy anh cũng không có cách nào khác.”

Dương Chiêu ngồi bệt xuống cửa sổ sát sàn, nhìn phố phường im lặng bên ngoài.

“Trần Minh Sinh.”

“Anh đây.”

“Không có gì...” Dương Chiêu rít một hơi, cô búng tàn thuốc, cúi đầu gác cằm trên đầu gối.

“Ngày mai,” Trần Minh Sinh hỏi, “Ngày mai, em có đến không?”

Dương Chiêu: Có.”

“...”

Dương Chiêu: “Sao vậy?”

Trần Minh Sinh nói: “Anh nghĩ em muốn ở nhà chăm sóc em trai.”

Dương Chiêu hút thuốc, thần nhiên nói: “Chuyện của nó và chuyện của anh không liên quan đến nhau. Tan học em sẽ đón nó về.”

“Vậy mai mấy giờ? Anh đón em”

Dương Chiêu nghĩ nghĩ: “Sáng em đưa Tiểu Thiên đến trường xong phải đọc một số sách tham khảo cho nó, khoảng giữa trưa nhé.”

Trần Minh Sinh nói: “Được, đến lúc đó anh gọi cho em.”

Hẹn giờ xong, Dương Chiêu và Trần Minh Sinh chúc nhau ngủ ngon.

Sau khi ngắt điện thoại, cô tiếp tục sửa sang lại đề kiểm tra tới tận hai giờ sáng, cô gục xuống bàn ngủ.

Nửa đêm, Dương Cẩm Thiên đi toilet.

Cậu mơ mơ màng màng ngủ không ngon giấc. Chỉ cần nhắm mắt lại là thấy người lái xe cút một chân kia. Anh ta chỉ liếc mắt qua đã nhận ra...

Hôm nay, Luru Nguyên rủ cậu trốn học, nói có thứ ‘rất hay’ cho cậu. Cậu nghĩ chắc cũng nhậu nhẹt, ca hát, chơi bời như mọi lần, liền đi theo.

Lúc Luru Nguyên lên lút đưa thứ đó, cậu thật sự sợ hãi.

...

Dương Cẩm Thiên xuống lầu đi toilet, chợt thấy phòng sách còn sáng đèn.

Dương Cẩm Thiên thấp thỏm lo lắng cả đêm, đột nhiên cậu muốn biết Dương Chiêu đang làm gì. Cậu không vào toilet, mà rón rén đến bên cạnh phòng sách, hé cửa ra nhìn vào bên trong.

Cửa đối diện bàn của Dương Chiêu, Dương Cẩm Thiên vừa nhìn đã thấy Dương Chiêu ngủ trên bàn. Cậu thấy cô đang ngủ, liền đẩy cửa bước vào phòng.

Cậu đến bên cạnh bàn học, không dám thở mạnh, nhìn xuống bàn.

Vừa nhìn, cậu ngây người.

Trên bàn là một thứ rất quen thuộc với cậu.

Bởi vì Dương Chiêu yêu cầu, cậu đã mang hết bài kiểm tra trên trường học về. Cậu cũng không quan tâm vì dù sao cũng toàn giấy trắng. Bây giờ, đóng bài kiểm tra đó xếp thành 3 xấp trên bàn, Dương Chiêu đang nằm ngủ trên hai xấp.

Dương Cẩm Thiên không cầm mấy bài kiểm tra lên xem, nhưng cũng thấy chữ viết kín các trang giấy.

Chữ của Dương Chiêu rất đẹp, nhỏ nhắn, ngay ngắn. Dương Cẩm Thiên ít khi thấy cô viết chữ, chữ viết trên bài kiểm tra ngay ngắn như bảng chữ mẫu.

Cánh tay Dương Chiêu dè trên một bài kiểm tra, Dương Cẩm Thiên nhìn một góc bài chợt nhận ra là bài kiểm tra trắc nghiệm toán lần trước. Bài đó cậu chỉ làm được một nửa.

Cậu nhớ rõ cảm giác lúc đó, cậu cầm đề lên lật qua lật lại, chẳng có mấy câu cậu làm được. Cậu ngẩng đầu, bên cạnh bảng đen treo một màn hình rất lớn, trên đó là kế hoạch thi vào cao đẳng.

Thời gian càng trôi, ngực cậu càng lạnh, cảm giác này thật giống như đang từ từ bước xuống vực sâu thăm tối chờ chết.

Cậu không thể giống Luru Nguyên, thản nhiên nằm ngủ trong lớp học. Với thành tích của Luru Nguyên vốn không thể vào trường trung học, cậu ta vào được là nhờ quen biết, mẹ cậu ta là giáo viên phòng giáo vụ của trường.

Dương Cẩm Thiên chịu đựng một giờ, rốt cục không chịu nổi nữa. Cậu nói dối đi toilet, lén trốn khỏi trường thi.

Lúc này, Dương Chiêu nhoài người trên cuốn sách toán đang mở, bài kiểm tra đã sửa sắp xong, những nét bút mực xanh, đỏ trên bài chứa đầy sự hiểu biết và tri thức.

Dương Cẩm Thiên lại nhìn Dương Chiêu.

Dương Chiêu ngủ rất say, tóc cô phủ xuống che trước mặt, vô cùng im ắng.

Dương Cẩm Thiên thấy chua xót trong lòng, chỉ muốn rơi nước mắt.

Cậu sợ Dương Chiêu thức giấc, che miệng rời khỏi phòng sách.

Rạng sáng, Dương Chiêu tỉnh lại, cánh tay tê rần không cử động nổi. Cô xoa một lúc lâu mới đứng dậy được.

Cô nhìn đồng hồ, đã bốn giờ.

Dương Chiêu không muốn ngủ tiếp.

Cô vào toilet rửa mặt, sau đó trở lại phòng ngủ thay quần áo, ngồi hút thuốc trên giường.

Rèm cửa sổ không thả xuống, cô nhìn bóng đêm tối đen bên ngoài, đầu óc trống rỗng.

Đêm đã khuya, khói thuốc lượn lờ quanh cô, Dương Chiêu lặng im ngồi chờ mặt trời mọc.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Ngày hôm sau, Dương Chiêu đưa Dương Cẩm Thiên đến trường.

Trong xe rất im lặng.

Dương Cẩm Thiên ngồi ghế sau, nhìn chăm chú chiếc ghế trước mặt.

Lúc xuống xe, Dương Cẩm Thiên giữ cửa xe nhìn Dương Chiêu. Dương Chiêu hỏi cậu: “Sao vậy?”

Dương Cẩm Thiên hiểu chị cậu sẽ không hỏi, không nói bất cứ điều gì.

Cậu nói với Dương Chiêu: “Chị, em đi học nhé.”

Dương Chiêu gật đầu, nét mặt rất bình thản: “Đi đi.”

Dương Cẩm Thiên đóng cửa xe, đi vào trường học.

Dương Chiêu ngồi trên xe, nhìn bóng dáng Dương Cẩm Thiên hòa vào dòng người mới lái xe rời đi.

Tối qua thức khuya, Dương Chiêu cảm thấy đầu hơi nặng, xe của cô chạy được nửa đường liền quẹo sang một hướng khác.

Dương Chiêu cảm thấy rất kỳ lạ, vì sao cô lại nhớ rõ địa chỉ nhà Trần Minh Sinh như vậy. Rõ ràng cách rất xa, nhưng cô không cần ai chỉ đường cũng tự đến được.

Sau một giờ, Dương Chiêu đứng dưới nhà Trần Minh Sinh.

Khu chung cư của Trần Minh Sinh rất cũ và lâu năm, không có bảo vệ cũng không có cổng, xe có thể tự do ra vào. Dương Chiêu đậu xe bên cạnh lối lên xuống nhà Trần Minh Sinh, lấy điện thoại ra nhìn.

Không có tin nhắn, cũng không có cuộc gọi, bây giờ mới tám giờ rưỡi.

Chắc là anh đã đi làm, Dương Chiêu nghĩ.

Cô không gọi điện cho Trần Minh Sinh. Cô có cảm giác nếu Trần Minh Sinh biết cô tới đây thế nào cũng nghi làm. Dương Chiêu rút chìa khóa, mở cửa xe định đi dạo một lúc.

Khoảng sân này khác hẳn khu cô đang sống.

Tám giờ rưỡi, khu Hoa Khai Kim chắc chắn rất yên tĩnh. Khu cô ở có hai kiểu —— một là đã đi từ sáng sớm trước trước tám giờ rưỡi, hai là giờ đó vẫn trong mộng đẹp.

Các gia đình ở khu Hoa Khai Kim sẽ không tụ họp dưới sân... Dương Chiêu đến trước một bàn cờ, có hai ông lão đang ngồi chơi cờ. Bàn cờ là một tấm ván gỗ cũ, phía trên vẽ những đường ngang dọc.

Bên cạnh bàn cờ có hai ba người đứng xem, vừa cười vừa trò chuyện, bàn luận về ván cờ.

Dương Chiêu đi một vòng, nhìn thấy con mèo lần trước đang nằm dưới hàng rào gỗ.

Nó vẫn mang theo bộ dạng chẳng chút sức sống, nằm bò trên mặt đất. Có lẽ phát hiện có người đến, nó giật mình uốn người. Dương Chiêu không biết nó có mở mắt nhìn cô hay không, chỉ biết nó uốn éo người xong liền nằm im, không thêm động đậy nữa.

Dương Chiêu ngồi xuống bên cạnh, nhìn nó một hồi, cảm thấy bản thân cũng rất mệt.

Cô lại lôi điện thoại ra —— mới được hai mươi phút.

Dương Chiêu trở lại xe, cô nằm xuống ghế sau nghỉ ngơi.

Ngủ trên xe thật không thoải mái, mỗi lần Dương Chiêu sắp chìm vào giấc ngủ, bên cạnh lại vang lên tiếng con nít cười đùa. Vất vả lắm mới quen được một chút, sắp chìm vào giấc ngủ say thì lại vang lên tiếng reo lớn của ai đó ——

“Chiều tướng——! Ha ha ha ha!”

Dương Chiêu: “...”

Cô hít sâu một hơi, ngồi dậy.

Cô rút điện thoại ra, nhắn tin cho Trần Minh Sinh.

【 Trần Minh Sinh, em là Dương Chiêu. 】

Tin nhắn trả lời rất nhanh.

【 Ủ, sao vậy em? 】

Dương Chiêu do dự một chút, cuối cùng không chịu nổi cơn đau đầu, hỏi luôn ——

【 Anh đang ở đâu? 】

Trần Minh Sinh trả lời ——

【 Ở nhà. 】

Dương Chiêu: “...”

Cô gọi điện thoại cho anh.

“A lô ?”

“Anh đang ở nhà hả?”

Trần Minh Sinh ừ một tiếng, Dương Chiêu lại nói: “Hôm nay anh không đi làm sao?”

Trần Minh Sinh trả lời: “Hôm qua anh chạy ca đêm.”

Dương Chiêu không nói gì, bóp trán mình.

Trần Minh Sinh hỏi: “Em đưa em trai đến trường rồi à?”

Dương Chiêu: “Đưa rồi.”

Trần Minh Sinh tiếp tục: “Anh ở nhà chờ đi đón em.”

“Không cần đâu.” Dương Chiêu với người lấy túi xách ở phía trước: “Em đến tìm anh.”

Dương Chiêu lên lầu, Trần Minh Sinh đã đứng chờ ở cửa.

Anh vẫn mặc chiếc áo lót mỏng màu đen, quần dài màu xám nhạt quen thuộc.

Trần Minh Sinh đưa Dương Chiêu vào nhà, hỏi: “Sao em tự lái xe đến đây?”

Dương Chiêu nói: “Em đưa Tiểu Thiên đi học rồi qua luôn.”

Trần Minh Sinh tính toán thời gian, lại hỏi: “Vậy em đến được một lúc rồi.”

“... Ủ.”

“Sao không gọi điện cho anh?”

“Em sợ anh đang đi làm.” Dương Chiêu nói.

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Sau này, muốn tìm anh thì cứ gọi điện cho anh.”

“Được.”

Đây là lần thứ hai Dương Chiêu đến nhà Trần Minh Sinh. Trần Minh Sinh đưa cô vào phòng ngủ, rót cho cô một cốc nước ấm.

Dương Chiêu nhận lấy, uống một ngụm.

Trần Minh Sinh đứng trước mặt cô, Dương Chiêu ngửa đầu nhìn anh.

Hôm nay, cô mặc một chiếc áo lông cừu màu xám, tóc buộc lên, khuôn mặt thuần khiết. Trần Minh Sinh nhìn một lúc, đưa tay vuốt tóc cô.

Dương Chiêu cảm giác được bàn tay ấm áp của anh, bất chợt cúi đầu, rụt cổ lại.

Đúng lúc này, bụng Dương Chiêu kêu ột ột, âm thanh tuy nhỏ nhưng trong căn phòng im lặng nghe rất rõ ràng.

Mặt Dương Chiêu ửng đỏ.

Nhưng Trần Minh Sinh lại không biểu hiện gì, anh hỏi Dương Chiêu: “Em chưa ăn sáng à?”

Dương Chiêu gật đầu: “Chưa.”

Trần Minh Sinh hỏi cô: “Em muốn ăn gì, anh nấu cho em.”

Dương Chiêu giương mắt: “Có món gì?”

Trần Minh Sinh hỏi lại: “Em muốn ăn gì?”

Dương Chiêu nói: “Mì gói.”

Trần Minh Sinh khẽ cười: “Sao cuối cùng em lại chọn mì gói?” Anh chống nạng quay người ra khỏi phòng. Dương Chiêu cầm cốc nước theo sau anh.

Bếp nhà Trần Minh Sinh nhỏ đến đáng thương, hai người cùng vào rất chật. Trần Minh Sinh nói với Dương Chiêu: “Hay là em lên nhà chờ đi, làm xong anh mang lên cho em.”

Dương Chiêu hỏi anh: “Em ở đây có làm phiền anh không?”

Trần Minh Sinh lắc đầu, “À không.”

“Vậy em ở đây.” Dương Chiêu nói.

Trần Minh Sinh lấy một gói mì gói trong tủ gỗ, đặt sang bên cạnh. Sau đó lại lấy một cái nồi nhỏ, lấy nước đặt lên bếp. Trần Minh Sinh quay đầu nhìn Dương Chiêu: “Lấy cho anh quả cà chua.”

Dương Chiêu đi theo hướng anh chỉ, lấy hai quả cà chua trong cái rổ tre ở góc bếp. Trần Minh Sinh để gậy sang một bên, đứng một chân, anh xả nước vào bồn rửa bên cạnh.

Dương Chiêu đưa cà chua cho anh, đứng nhìn anh rửa.

Trần Minh Sinh đứng ngược hướng ánh nắng hắt vào từ ban công. Dương Chiêu cảm thấy có lẽ bản thân quá mệt mỏi, Bóng dáng Trần Minh Sinh trong mắt cô nhẹ nhàng như một bức ảnh lại tĩnh tẻ khiến cô không tìm chế được, chỉ muốn ôm lấy anh.

Anh cúi đầu, im lặng rửa đồ. Trong phòng chỉ có tiếng nước chảy.

Dương Chiêu chậm rãi bước qua, nhẹ nhàng vòng tay ôm anh từ phía sau.

Trần Minh Sinh chống tay lên bồn rửa, giữ người đứng vững, sau đó khẽ cười hỏi cô: “Em không chê nơi này chật chội à.”

Dương Chiêu không nói gì, cô nghiêng mặt, nhẹ nhàng áp lên lưng Trần Minh Sinh, sau đó lắc đầu.

Trần Minh Sinh tiếp tục rửa đồ.

Dương Chiêu thấy trong góc bếp sáng sủa có khoai tây và đậu ve, cô nhìn chiếc rổ tre đựng đồ ăn, như đầy say mê.

Trần Minh Sinh tắt nước: “Rửa xong rồi.”

Dương Chiêu không nhúc nhích.

Trần Minh Sinh cười cười, anh đứng thẳng người, cảm giác được đỉnh đầu cô ngay sau lưng.

“Em cứ ôm như thế, sao anh nấu mì được.”

Dương Chiêu chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trần Minh Sinh xoay người, Dương Chiêu đứng ngay phía sau anh. Bọn họ gần sát nhau.

Dương Chiêu cúi đầu, cô thấy Trần Minh Sinh vén cao ống quần lên, cô ngẩng đầu lại nhẹ nhàng đưa tay chạm chân anh.

Chân Trần Minh Sinh khẽ run, anh hỏi: “Sao vậy.”

Tay Dương Chiêu đặt lên phần chân bị mất của anh, cảm giác ở nơi đó rất kỳ lạ.

Chân của anh bị tổn thương quá nặng, nên thường không còn cảm giác gì nữa, nhưng hiện tại cách một lớp quần, qua làn da, Trần Minh Sinh lại cảm giác được lòng bàn tay mềm mại, ấm áp của Dương Chiêu đang nhẹ nhàng vuốt ve, truyền hơi ấm vào tận bên trong.

Đó là một sự vuốt ve tràn đầy cảm xúc.

Anh hơi lui ra sau.

Dương Chiêu buông tay, ngẩng đầu nhìn anh.

Cô nói với Trần Minh Sinh: “Anh nấu mì tiếp đi.” Nói xong, cô xoay người định trả lại chỗ cho Trần Minh Sinh.

Vừa quay đi, đã bị ai đó kéo lại.

Một tay Trần Minh Sinh cầm hai quả cà chua, tay kia kéo cánh tay Dương Chiêu, khẽ giữ cầm cô, cúi xuống hôn.

Nụ hôn của Trần Minh Sinh tựa như khoáng sản này, căn phòng này, vừa cổ xưa lại vừa bình yên. Dương Chiêu ngửi thấy mùi hương trên người anh, không giống mùi nước hoa không thay đổi theo thời gian trên người Tiết Miếu, trên người Trần Minh Sinh có mùi xà phòng nhẹ nhẹ, hòa cùng thân thể ấm áp của anh, quấn quanh người Dương Chiêu... Cô cảm thấy lúc này cô như hòa vào bóng dáng ngược sáng khi này.

Trần Minh Sinh hôn Dương Chiêu không lâu liền buông cô ra, anh cúi đầu nhìn cô: “Ở đây rất chật, em vào nhà chờ đi, nấu xong anh sẽ mang cho em.”

Dương Chiêu gật đầu, xoay người ra khỏi bếp.

Nước đã sôi, Trần Minh Sinh thả mì vào nồi, cắt một quả dưa leo và thái cà chua bỏ tiếp vào nồi.

Nêm gia vị xong, Trần Minh Sinh đứng trước bếp, lẳng lặng nhìn ngọn lửa màu xanh bập bùng dưới nồi.

Một lát sau, mì chín mềm, Trần Minh Sinh tắt bếp, múc ra tô, sau đó quay sang lấy nạng.

Lúc chạm vào miếng tô, cảm giác nóng muốn phồng tay.

Trần Minh Sinh chỉ có thể bung một tay, tay kia anh phải chống nạng, anh cũng không thể đi quá nhanh vì nước mì sẽ đổ ra ngoài.

Anh đi vào phòng, đặt tô mì lên bàn. Lúc thả xuống, Trần Minh Sinh phải xoa xoa đầu ngón tay, trên tay anh hiện ra hai đường đỏ ửng.

Anh ngẩng đầu lên, đúng lúc thấy nằm Dương Chiêu trên giường.

Cô đang ngủ.

Trần Minh Sinh sừng sốt, chống gậy đến bên cạnh giường.

Dương Chiêu nghiêng người nằm trên giường, có vẻ ngủ rất say.

Trần Minh Sinh đứng dậy, kéo rèm cửa sổ lên.

Trong phòng hơi tối, Trần Minh Sinh quay đầu thấy ánh nắng nhàn nhạt chiếu trên mặt Dương Chiêu, vừa im lặng lại vừa dịu dàng.

Trần Minh Sinh ngồi bên giường, nhìn thật lâu.

Lúc Dương Chiêu tỉnh lại, đã gần xế chiều.

Cô vừa mở mắt ra, vẫn chưa tỉnh táo hẳn, xoay xoay người, chưa kịp ngồi dậy đã phát hiện có người nằm sau lưng mình.

“... Trần Minh Sinh?” Dương Chiêu xoay qua, cũng chỉ thấy được nửa người anh. Trần Minh Sinh ôm lấy cô từ phía sau, Dương Chiêu cảm giác được hơi thở nhẹ nhẹ trên đỉnh đầu mình.

“Trần Minh Sinh?” Cô lại gọi anh lần nữa.

“... Ừ?” Trần Minh Sinh bị cô đánh thức, thân nhiên ừ một tiếng.

Anh cũng vừa tỉnh dậy, mơ mơ màng màng, giọng nói hơi khàn khàn. Anh xoay người, lại ôm Dương Chiêu vào lòng.

Dương Chiêu bị anh ôm trước ngực, lưng cô kề sát vòm ngực của Trần Minh Sinh. Phòng hơi tối, cô nhìn qua cửa sổ, ánh hoàng hôn đỏ rực chiếu xuyên rèm cửa, tạo nên những đường cong sáng rực.

Ánh mắt cô chuyển xuống dưới, trong góc phòng sáng sủa có bốn năm cái tạ tay, còn có một đồng tạ tròn trọng lượng khác nhau, xếp từ lớn đến nhỏ.

Dương Chiêu hỏi: “Trần Minh Sinh, anh tập thể hình phải không?”

Trần Minh Sinh nhắm mắt lại: “Không.”

Dương Chiêu nói: “Vậy đó là gì?”

“À?” Rốt cục Trần Minh Sinh cũng mở mắt ra, nhìn thấy đồng tạ tay nơi góc tường, anh lại nhắm mắt lại, nói có vẻ lười biếng: “Để chơi thôi, thói quen ấy mà.”

Dương Chiêu ngẩng đầu, Trần Minh Sinh đưa tay xuống, cô gối đầu lên. Dương Chiêu hỏi Trần Minh Sinh: “Có nặng không?”

Trần Minh Sinh khẽ cười, “Không nặng.”

Lúc anh cười, Dương Chiêu cảm giác vòm ngực phía sau lưng cô khẽ rung lên. Dương Chiêu xoay người, nằm đối mặt với Trần Minh Sinh.

Vóc dáng Trần Minh Sinh rất cao lớn, từ trên xuống dưới đều dài hơn Dương Chiêu một đoạn nên ôm trọn người cô.

Dương Chiêu nói nhỏ: “Ngại quá, tối hôm qua em ngủ trễ nên hôm nay buồn ngủ.”

Trần Minh Sinh nói: “Anh cũng vậy.”

Dương Chiêu nói tiếp: “Em muốn đặt đồng hồ báo thức.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Em muốn đặt lúc mấy giờ?”

“Tám giờ, em phải đón Tiểu Thiên.”

Trần Minh Sinh nhắm mắt lại, khẽ nói: “Ngủ đi, đến lúc đó anh sẽ gọi em.”

Dương Chiêu là người rất quy tắc, nhưng lúc này vừa nghe Trần Minh Sinh nói ngủ đi, cô liền nhắm hai mắt lại, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ không chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Dương Chiêu ngủ không bao lâu thì giật mình tỉnh giấc.

Khi tỉnh dậy cô phát hiện tư thế Trần Minh Sinh ôm cô khác hẳn lúc nãy.

Trần Minh Sinh còn tỉnh sớm hơn Dương Chiêu, anh tựa vào đầu giường, Dương Chiêu nằm bên cạnh anh, tay Trần Minh Sinh ôm lấy bờ vai cô.

Cô hơi cử động, Trần Minh Sinh đã phát hiện.

“Em tỉnh rồi sao?”

Dương Chiêu ngẩng đầu nhìn Trần Minh Sinh: “Ừ, mấy giờ rồi anh?”

“Mới sáu giờ hai mươi thôi.”

Có thể do ngủ quá nhiều, Dương Chiêu thấy huyết thái dương hơi căng ra, cô xoa xoa trán mình, thấp giọng nói: “Anh có thuốc không?”

Trần Minh Sinh duỗi tay lấy hộp thuốc lá ở bên giường đưa cho Dương Chiêu.

Trong hộp thuốc lá có sẵn bật lửa, Dương Chiêu lấy một điếu thuốc ra châm lửa.

Trần Minh Sinh bảo: “Em có thể ngủ thêm chút nữa.”

Dương Chiêu lắc đầu, ngồi dậy đáp: “Không cần đâu.”

Cô quay đầu lại, Trần Minh Sinh đang tựa vào đầu giường lẳng lặng nhìn cô. Cánh tay của anh mà Dương Chiêu gối đầu lên hơi đỏ, Dương Chiêu nhìn một lúc, cô bước xuống giường mang giày vào.

“Em vào toilet một chút.”

Toilet nhà Trần Minh Sinh rất nhỏ hẹp, nhưng cũng may khá sạch sẽ. Trên bồn rửa tay đặt hai hộp xà bông, Dương Chiêu xem kỹ thì đó là một hộp xà bông thơm và một hộp xà bông thường.

Dương Chiêu nhú mồm, cô cảm thấy hai thứ này đại diện cho “sữa rửa mặt” và “bột giặt”.

Một cái khăn mặt treo trên cây dính được đóng trên tường, ngoại trừ thứ đó không hề có thêm cái gì khác trong toilet.

Dương Chiêu nhìn tấm gương nhỏ hình vuông treo trên bồn rửa tay. Hôm nay cô không trang điểm, ngủ một giấc dậy thấy cũng bình thường nhưng nhìn kỹ thì dưới bầu mắt có vết thâm nhẹ, dưới ánh đèn sáng trong toilet càng làm nổi bật về tiêu tụy của cô.

Dương Chiêu muốn rửa mặt, lúc mở vòi nước mới phát hiện đây không phải là nước ấm. Cô vốc làn nước lạnh leo lên mặt, trong phút chốc cảm thấy mát mẻ, khoan khoái hơn rất nhiều.

Lúc Dương Chiêu quay về phòng, Trần Minh Sinh đã tỉnh dậy đang ngồi bên giường. Cô thấy một tô mì sợi đặt trên bàn, giờ đây nó đã nguội ngắt.

Dương Chiêu áy náy nói: “Xin lỗi anh, để anh mất công làm mì rồi.”

“Không sao đâu.” Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu bảo: “Bây giờ chắc em cũng đói rồi.”

Lúc Dương Chiêu vừa tỉnh lại không có cảm giác gì nhưng bây giờ xuống giường hoạt động một chút, bụng cô bắt đầu reo vang. Nếu Trần Minh Sinh không có mặt ở đây, có lẽ cô sẽ ăn sạch bát mì đang để trên bàn.

Dương Chiêu gật đầu: “Có hơi đói.”

Trần Minh Sinh: “Trong nhà anh không có gì ăn, thôi ra ngoài ăn vậy, có khi còn nhanh hơn.”

Dương Chiêu đáp: “Được.”

Trần Minh Sinh: “Em chờ anh thay đồ đã.”

Trần Minh Sinh cởi áo thun, cúi người lục rương quần áo ở dưới giường, Dương Chiêu đứng bên cạnh quan sát.

Cô chợt hỏi: “Sao trên người anh có nhiều sẹo vậy?”

Trần Minh Sinh còn chưa tìm thấy đồ, chợt nghe Dương Chiêu hỏi, anh ngồi thẳng lên cúi đầu nhìn. Trên người anh quả thật có mấy vết sẹo, nhưng vết sẹo trên bụng là rõ nhất, nó bắt đầu từ xương sườn kéo dài xuống bụng, còn có một vết khâu rõ rành rành.

Dương Chiêu hỏi: “Anh từng mổ?”

Trần Minh Sinh im lặng rồi gật gật đầu: “Ừ, đã từng.”

“Anh bị bệnh sao?”

Trần Minh Sinh thuận miệng đáp: “Ừ.”

Anh lại cúi người xuống tìm quần áo, kéo ra một cái áo ngắn tay màu trắng, lúc anh ngẩng đầu lên chợt phát hiện Dương Chiêu đã bước tới trước mặt anh. Cô nói: “Anh đừng nhúc nhích.”

Trần Minh Sinh ngồi im trên giường không hề động đậy: “Sao vậy?”

Dương Chiêu vươn một ngón tay ra, đẩy đẩy vai Trần Minh Sinh, anh thuận thể hơi ngã người ra sau để cô nhìn rõ hơn.

Đó là một vết sẹo dài và nhỏ nhưng hơi ngoằn ngoèo, tuy nó đã khép kín miệng nhưng vẫn hiện rõ một dấu ấn màu đen. Dương Chiêu cúi đầu quan sát một lúc rồi đứng thẳng dậy chăm chú nhìn Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh vừa trông thấy biểu cảm của Dương Chiêu, lòng thầm bảo không xong rồi.

Quả nhiên, Dương Chiêu dùng sắc mặt rất bình thản hỏi anh: “Trần Minh Sinh, bệnh gì mà cần dùng dao rạch ở chỗ này???”

Trần Minh Sinh trầm mặc rồi lại đáp: “Viêm ruột thừa?”

Dương Chiêu cười nhạt: “Viêm ruột thừa mà vết mổ dài như vậy, có phải bác sĩ đã tiện tay cắt luôn ruột của anh đi không?”

Trần Minh Sinh: “...”

Dương Chiêu lên tiếng mà không nhìn Trần Minh Sinh.

Cô đứng, Trần Minh Sinh ngồi, dù thế nào ánh mắt này vẫn có chút kè cả.

Khi Trần Minh Sinh im lặng, khóe mắt Dương Chiêu lướt nhìn thân trên để trần của anh.

Từ góc độ của cô vừa khéo có thể nhìn thấy rõ vai Trần Minh Sinh. Vai anh rất rộng, vòm ngực cường tráng, các lớp cơ và xương quai xanh hợp lại tạo nên một độ dốc đẹp mắt.

Lưng của anh không thẳng lắm, Dương Chiêu thân nhiên đưa mắt thoáng nhìn xuống. Trần Minh Sinh không gầy nhưng lúc anh ngồi bụng vẫn lồi vào.

Dương Chiêu bỗng nhớ tới môn giải phẫu cơ thể người lúc cô còn học ở học viện mỹ thuật Nga. Bởi vì phải mô tả lại cấu tạo chi tiết của cơ bắp, cho nên cơ thể người mẫu trong giờ học đều được chọn lựa rất kỹ lưỡng.

Vị giáo sư giảng môn đó là một người phụ nữ trung niên, giáo sư có một tiêu chuẩn rất độc đáo về dáng người của người mẫu. Dương Chiêu vẫn còn nhớ tiêu chuẩn đứng đầu trong đó là khi người mẫu nam ngồi xuống bụng phải lồi vào thành một đường vòng cung nhỏ. Giáo sư giải thích, điều này có nghĩa là cơ bụng của người mẫu được tập luyện khắc khe, không hề có chút mỡ thừa.

Trần Minh Sinh chưa từng tập luyện chuyên nghiệp, có điều ngày thường lúc rảnh rỗi anh hay tự luyện tập, đường cong của anh không rõ nét như người mẫu, nhưng lại có một vẻ đẹp rất tự nhiên.

Trong quãng thời gian ngắn ngủi, tư tưởng của Dương Chiêu đã bay xa vời vợi.

Điều gì của người đàn ông hấp dẫn phụ nữ nhất?

Tiền tài, quyền lực, tư tưởng... đây vốn là nguyên nhân trực tiếp nhất thúc đẩy tình cảm. Bởi vì trong xã hội hiện đại, những thứ đó tượng trưng cho sức mạnh, sự chinh phục và thống trị.

Nhưng nếu như cái xã hội hiện nay mất đi thì...

Quay trở về thuở sơ khai, thời điểm nguyên sơ nhất, giống đực đã dựa vào điều gì để thu hút giống cái.

...

Trần Minh Sinh mở miệng: “Đây là vết thương cũ thôi.”

Luồng suy nghĩ của Dương Chiêu bị ngắt ngang, cô quay sang nhìn Trần Minh Sinh.

“Là vết thương gì?”

Trần Minh Sinh nói: “Vết thương do dao.”

Dương Chiêu gằn từng tiếng: “Vết thương do dao.”

Trần Minh Sinh rút một điều thuốc trong hộp ra, trả lời cô: “Ừ.”

Dương Chiêu không nói một lời chăm chăm nhìn Trần Minh Sinh, qua màn sương khói nhạt nhòa anh ngẩng đầu cười bất đắc dĩ: “Sao em lại nhìn anh như vậy?”

Dương Chiêu ngẫm nghĩ rồi nghiêm túc nhìn Trần Minh Sinh hỏi: “Trần Minh Sinh, anh là du côn ư?”

Trần Minh Sinh: “...”

Ánh mắt Dương Chiêu rất nghiêm nghị, Trần Minh Sinh cảm thấy cô không phải nói đùa, anh đáp: “Anh... anh không phải du côn.”

Dương Chiêu hỏi: “Trước kia anh rất bạo lực?”

Trần Minh Sinh hơi cúi đầu giống như đang quan sát điều thuốc trên tay. Dương Chiêu hỏi: “Có phải không?”

Trần Minh Sinh chậm rãi lắc đầu, thấp giọng: “Anh không bạo lực.”

Dương Chiêu: “Vậy tại sao trên người anh có vết dao chém, là tai nạn ư?”

Trần Minh Sinh im lặng rồi ngẩng đầu lên, khi Dương Chiêu đối diện đôi mắt đen nhánh đó, thoáng chốc cô không nhớ hỏi tiếp nữa.

“Nếu có điều khó nói thì đừng nói nữa, em sẽ không hỏi.”

Trần Minh Sinh hút một hơi, thấp giọng: “Cũng không có gì đâu, chẳng qua gặp chuyện bất trắc.”

Trần Minh Sinh vẫn cúi đầu, Dương Chiêu không thể nhìn rõ nét mặt anh.

Sự trầm mặc tựa như trốn tránh.

“Trần Minh Sinh.” Dương Chiêu lùi lại hai bước, thản nhiên nói: “Anh có chuyện giấu em.”

Tay Trần Minh Sinh hơi khựng lại, không nói lời nào.

Dương Chiêu thả hai cánh tay đang khoanh ra: “Đi thôi.”

Trần Minh Sinh ngẩng đầu, Dương Chiêu vừa soạn lại túi xách vừa nói với Trần Minh Sinh: “Anh thay đồ nhanh đi.”

Trần Minh Sinh ngẩn ra hỏi: “Đi? Đi đâu chứ?”

Dương Chiêu nhìn anh đáp: “Đi ăn đó, vừa nãy anh mới nói mà.”

Trần Minh Sinh ừ, đưa hai tay lên tròng cái áo qua đầu.

Anh liếc nhìn sắc mặt Dương Chiêu, phát hiện cô vẫn thế, không giống đang tức giận.

Anh mặc áo xong vươn tay lấy nạng. Cái chân giả đặt bên cạnh cây nạng, anh thoáng nhìn qua, hơi do dự.

“Đừng đeo nó.” Dương Chiêu đã thu dọn xong, cô đứng trước cửa phòng chờ anh: “Mang chân giả rất bất tiện.”

Trần Minh Sinh gạt đầu, anh chống nạng đứng dậy, kéo ống quần phải lên vòng hai cái, nó đã nằm sau thắt lưng anh.

Dương Chiêu nhìn động tác thuần thục của anh, nhìn cái ống quần vừa được rút ngắn từ lúc nó đang phát phơ phát phới đến lúc buộc vòng lên trên. Cô bỗng cảm thấy trái tim mình đập mạnh.

Dương Chiêu rũ mắt xuống, nhìn sang nơi khác.

“Đi thôi.” Trần Minh Sinh sửa sang xong, Dương Chiêu đi theo anh ra ngoài. Để tiện hơn Trần Minh Sinh chỉ mang dép lê, bàn chân của anh thon dài, từng mạch máu xanh xanh hiện rõ ràng trên mu bàn chân.

Bước xuống lầu, Trần Minh Sinh hỏi Dương Chiêu: “Em muốn ăn gì?”

Dương Chiêu đáp: “Cái gì cũng được.” Dứt lời, cô bổ sung thêm: “Nhưng phải nhanh.”

Trần Minh Sinh: “Đi xe?”

Dương Chiêu: “Đừng đi xe, có chỗ nào gần đây không?”

Trần Minh Sinh ngẫm nghĩ rồi dăm chiêu nhìn Dương Chiêu.

Dương Chiêu hỏi: “Sao vậy anh?”

“Những quán gần đây toàn là đồ vỉa hè, em ăn được không?”

Dương Chiêu nghĩ ngợi đáp: “Được.”

Trần Minh Sinh dẫn Dương Chiêu ra khỏi sân, hai người không đi trên đường lớn mà rẽ vào một con phố nhỏ, ven hai bên đường là một vài cửa hàng cất tóc, đánh giày, và quán thức ăn vặt vẫn còn mở cửa bán.

Trên đường rất đông người, vì mất một chân nên khi Trần Minh Sinh đi trên đường có khá nhiều người chú ý anh, còn có một vài người thì thậm to nhỏ.

Anh cũng biết việc này nên hơi lo lắng liếc nhìn Dương Chiêu, sau đó anh phát hiện cô không nhìn đi đâu cả vẫn luôn đi theo mình.

Trần Minh Sinh dẫn Dương Chiêu vào một cửa hàng hải sản vỉa hè, gọi một phần hải sản nướng.

Giá một phần ăn là một trăm năm mươi tệ, Dương Chiêu ăn một con cua, vài con hến và bạch tuộc là đã no căng bụng.

“Em không ăn nổi nữa.”

Trần Minh Sinh nói: “Một ngày em chỉ ăn có nhiều đó thôi sao?”

Dương Chiêu đưa mắt liếc con cua trên bàn bảo: “Con cua này lớn lắm.”

Trần Minh Sinh: “...”

Cuối cùng hai người ba lần bảy lượt mới ăn xong một phần ăn, Dương Chiêu nhìn đồng hồ nói: “Về thôi, em phải lấy xe đón em trai em.”

Trần Minh Sinh gạt gạt đầu, trả tiền xong rồi dẫn Dương Chiêu quay về.

Mặt trời đã lặn, hàng đèn ven hai bên đường dần sáng lên. Dương Chiêu theo chân Trần Minh Sinh bước trên đường lớn quay về nhà, Dương Chiêu nhìn cái bóng trên mặt đất, ánh đèn đường kéo cái bóng dài ra rồi thu ngắn nó lại, sau đó lại kéo dài nó ra.

Quay lại sân nhà, bàn cờ vẫn chưa tan nhưng đã thay người đánh. Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đi ngang qua bàn cờ, bước vào cổng khu nhà.

Dương Chiêu nói: “Vậy em đi trước đây.”

Trần Minh Sinh: “Ừ.”

Kết quả là, Dương Chiêu còn chưa kịp mở cửa xe, di động đã reo vang.

Dương Chiêu lấy điện thoại ra khỏi túi xách, thấy tên người gọi trên màn hình, sắc mặt cô lập tức nghiêm nghị.

Trần Minh Sinh không đi vào, vẫn đứng đó nhìn cô.

Dương Chiêu nhận cuộc gọi.

“A lô, chào cô Tôn.”

“Dạ đúng, có chuyện gì vậy cô?”

“Cái gì? Tại sao, có nguyên nhân gì không?”

“...”

“...”

“Được, tôi tới ngay đây, làm phiền cô rồi.”

Cúp máy, Trần Minh Sinh thấy Dương Chiêu phiền não xoa xoa mi tâm mình.

Trần Minh Sinh hỏi: “Là em trai em à?”

Dương Chiêu không ngẩng đầu đáp: “Ừ.”

Trần Minh Sinh khẽ cười, nói: “Em trai em không cho người ta sống yên một ngày nào nhì.”

Dương Chiêu giương mắt nhìn anh, Trần Minh Sinh lập tức ngừng cười: “Xây ra chuyện gì rồi?”

Dương Chiêu đáp: “Chủ nhiệm lớp của nó nói nó đánh nhau ở trường.”

Trần Minh Sinh nói: “Cho nên gọi em đến đó sao?”

Dương Chiêu gạt đầu, có hơi ngẫm nghĩ. Trần Minh Sinh châm một điếu thuốc, nói: “Nó bị thương à, con trai đánh nhau chút thôi không sao đâu.”

“Trần Minh Sinh, em thấy ...” Dương Chiêu bỗng quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Trần Minh Sinh. Anh sừng sốt, cảm thấy có lẽ mình đã phản ứng không đúng lắm nên bổ sung: “Em đừng nổi giận, anh đi với em.”

Nét mặt Dương Chiêu không đổi, hơi nheo nheo mắt: “Em lại thấy, nguyên nhân Tiểu Thiên đánh nhau lần này có lẽ không giống như em đoán.”

Trần Minh Sinh ngạc nhiên: “Cái gì không giống?”

Dương Chiêu đáp: “Lần này nó đánh lộn với Lưu Nguyên.”

Tay cầm điếu thuốc của Trần Minh Sinh khựng lại: “Em nói mấy đứa ở quán Karaoke lần trước?”

Dương Chiêu gật đầu, đáp: “Anh còn nhớ à?”

Không biết Trần Minh Sinh đang nghĩ gì, chợt bật cười, ngậm điều thuốc nhỏ giọng: “Đương nhiên anh nhớ ...”

Dương Chiêu nói: “Là đám người đó.”

Tay Trần Minh Sinh kẹp điều thuốc, ngẩng đầu nói với Dương Chiêu: “Đi thôi, anh đi cùng em”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Trần Minh Sinh ngồi xe của Dương Chiêu, hai người chạy tới trường học là vừa đúng chín giờ.

Trong sân trường chỉ còn lại học sinh tự học vào buổi tối, Dương Chiêu đi đến cổng trường giải thích một chút tình huống với bảo vệ, sau đó cùng Trần Minh Sinh đi vào sân trường.

Sân trường buổi tối khá tối tăm. Ở trường trung học thực nghiệm, phòng học của khối lớp mười hai tách biệt với khối mười và mười một, nhưng phía sau lại khá gần căn tin. Từ cổng trường đi đến tòa nhà của khối mười hai chỉ cần đi qua một vườn cây nho nhỏ, trong vườn có một con đường được rải đá, hai bên đường đều trồng đào.

Ban ngày đi ở đây vô cùng vui tai vui mắt, nhưng đi vào buổi tối lại thấy có chút hồi hộp.

Trong sân trường chỉ có hai con đường chính có đèn, bên trong rừng cây tối đen như mực, hơn nữa giữa những viên đá lát cũng có khe hở. Trần Minh Sinh cúi đầu, nhìn rất chăm chú.

Lúc đi được nửa đường, chiếc nạng của anh lọt vào khe hở giữa những viên đá, suýt chút nữa vấp ngã. Dương Chiêu luôn nghĩ đến chuyện của Dương Cẩm Thiên, Trần Minh Sinh đột nhiên chói với, cô lại càng hoảng sợ, mới phản ứng nhìn mặt đường gồ ghề.

Cô dừng bước, nói với Trần Minh Sinh: “Anh cầm nạng lên, em đỡ anh đi.”

Trần Minh Sinh dừng một chút, sau đó lặng lẽ gật đầu.

Dương Chiêu nắm chặt cánh tay Trần Minh Sinh, đỡ anh bước từng bước.

Thật vất vả mới đi ra khỏi được rừng cây nhỏ, Trần Minh Sinh buông Dương Chiêu ra: “Đến đây anh tự đi được rồi.”

Dương Chiêu ừ một tiếng, Trần Minh Sinh nhìn về tòa nhà bốn tầng phía trước đèn đóm sáng trưng, hỏi: “Em trai em học ở đây?”

“Đúng vậy.” Dương Chiêu cũng hướng mắt lên nhìn một chút: “Đi thôi.”

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đi vào tòa nhà, bởi vì đây là tòa nhà chuẩn bị riêng cho học sinh khối mười hai, nên sảnh ở dưới trệt không quá lớn, chỉ có hai cầu thang dẫn thẳng lên tầng trên. Dương Chiêu nhìn cầu thang một chút, nói với Trần Minh Sinh: “Anh ở đây chờ em nhé, em đi lên tìm em trai.”

Trần Minh Sinh liếc nhìn Dương Chiêu: “Anh lên cùng em.”

Dương Chiêu: “Em đỡ anh lên lầu.”

“Ừ.”

Dương Chiêu đỡ Trần Minh Sinh lên lầu. Dương Cẩm Thiên là học sinh lớp 12/9, tuy vậy cả phòng học và phòng giáo viên đều ở tầng ba.

Lúc lên lầu, một học sinh vừa ôm bài kiểm tra từ lầu trên đi xuống, sững sốt khi thấy hai người. Lúc lách người đi qua vẫn luôn nhìn chăm chăm vào chân Trần Minh Sinh.

Chờ câu học sinh kia khuất dáng tại lối rẽ, Trần Minh Sinh bỗng nhiên dừng lại.

Dương Chiêu cảm thấy hơi lạ: “Sao vậy?”

Một tay Trần Minh Sinh cầm nặng chống vào cầu thang, tay kia bám vào cánh tay Dương Chiêu, anh cúi đầu, Dương Chiêu cũng không biết anh đang nhìn cái gì.

Trần Minh Sinh khẽ nói: “Có lẽ anh không nên lên đây với em.”

“Hả?” Dương Chiêu nghiêng mặt nhìn anh, “Anh sao vậy?”

Tay Trần Minh Sinh nắm tay vịn cầu thang chặt hơn, hạ thấp giọng: “Em trai em... hình như em trai em không thích anh cho lắm.”

Dương Chiêu: “Nó có thích ai đâu.”

Trần Minh Sinh quay sang nhìn Dương Chiêu, vẻ mặt Dương Chiêu không có gì khác.

Im lặng.

Dương Chiêu vẫn im lặng chờ ý kiến của anh.

Trần Minh Sinh có cảm giác, cho dù anh nói bất cứ điều gì, Dương Chiêu cũng sẽ đồng ý.

Trần Minh Sinh cúi đầu nói: “Vậy đi thôi.”

Dương Chiêu đỡ anh tiếp tục đi lên trên.

Thật vất vả mới tới được lầu ba, phòng nào cũng sáng đèn, có phòng cửa để mở, nhìn thoáng qua bên trong đều là học sinh cắm đầu vào sách.

Dương Chiêu nhìn thoáng qua đồng hồ, vẫn chưa đến chín giờ.

Cô đi tới phòng trong cùng, trên biển lớp viết “12/9”.

Dương Chiêu khẽ gõ cửa lớp.

Các học sinh đang nghiêm túc đọc sách đều hơi ngẩng đầu, Dương Chiêu đột nhiên cảm thấy hình ảnh này giống như đàn chim hồng hạc bị làm kinh động.

Giáo viên chủ nhiệm ngồi sau một chiếc bàn nhỏ, cô ấy nghe thấy tiếng gõ cửa, quay đầu nhìn qua.

Nhìn thấy Dương Chiêu, cô ấy đã hiểu rõ, quay đầu nhìn về phía lớp nói: “Luu Nguyên, Chu Gia, Dương Cẩm Thiên, ba em ra đây một chút.”

Sau đó ba học sinh nam trong phòng học đứng lên đi ra ngoài.

“Các em khác học nghiêm túc đi.”

Đa số học sinh đều tiếp tục cắm đầu vào học, số còn lại như có như không nhìn ra ngoài cửa.

Trần Minh Sinh hơi hối hận khi không đeo chân giả, anh chống nạng dịch chuyển sang bên cạnh.

Cô giáo Tôn mang theo ba học sinh đi ra. Dương Chiêu thấy má trái của Luu Nguyên đã sưng vù lên, khóe miệng cũng bị rách. Cô nhìn thoáng qua Dương Cẩm Thiên, phát hiện Dương Cẩm Thiên cau mày, nhìn chằm chằm Trần Minh Sinh.

“Được rồi, mời phụ huynh qua bên này.”

Về mặt cô giáo Tôn rất nghiêm túc, ra cửa, thấy Trần Minh Sinh thì hơi do dự, nhìn Dương Chiêu hỏi: “Vị này là...”

Dương Chiêu nói: “Chúng tôi đi cùng nhau.”

Dương Chiêu rõ ràng thấy vẻ mặt của Dương Cẩm Thiên biến đổi.

Cô giáo Tôn dẫn mọi người đi tới hành lang bên kia, nơi này có ba phòng làm việc của giáo viên, cô giáo Tôn dẫn mọi người vào căn phòng nhỏ bên cạnh.

Đẩy cửa ra, căn phòng rất nhỏ, ở giữa có một bàn trà hình vuông, có hai chiếc ghế đặt hai bàn trà, thoạt nhìn là biết chuyên dùng để tiếp khách.

Hiện tại ở một chiếc sofa đã có hai người phụ nữ ngồi, nhìn thấy có người tới, bèn nhìn thoáng qua bên này. Dương Chiêu quan sát qua một chút, hai người phụ nữ này cũng đã hơn bốn mươi tuổi, một người mặc một bộ quần áo hoa văn màu xám, còn người kia mặc một chiếc đầm liền, trên sofa đặt túi xách của hai người.

Hai người phụ nữ nhìn thấy cô giáo Tôn đều đứng lên, chăm chú nhìn Dương Chiêu phía sau, sắc mặt có vẻ không được tốt lắm.

“Xin mời lại đây, phụ huynh của Dương Cẩm Thiên, mời cô ngồi xuống trước đã.” Cô giáo Tôn chỉ về chiếc sô pha ở phía bên kia, Dương Chiêu quay đầu lại nhìn Trần Minh Sinh. Trần Minh Sinh đứng sau cùng, khẽ nói với Dương Chiêu: “Anh ở ngoài chờ em.”

Dương Chiêu còn muốn nói gì đó, Dương Cẩm Thiên đã lên tiếng trước: “Chị, chị ngồi trước đi.” Cậu quay đầu nhìn Trần Minh Sinh, nói: “Xin lỗi, xin anh lui ra ngoài một chút.”

Dương Chiêu khẽ nhủ mày, Trần Minh Sinh nhìn cô lắc đầu, chống nạng bước ra cửa. Hai người phụ nữ ngồi trong sô pha thấy Trần Minh Sinh, khẽ liếc mắt với nhau rồi mới ngồi xuống.

Hai bên đã có mặt, một bên là phụ huynh của Lưu Nguyên và Chu Gia, còn bên kia là Dương Chiêu và cô giáo Tôn, bên cạnh là ba đứa trẻ đều đứng.

Cô giáo Tôn lên tiếng trước.

“Có lẽ mọi người đều đã biết chuyện hôm nay, chúng tôi gọi các vị tới đây, chủ yếu là muốn nghiêm túc đánh giá chuyện này.” Cô giáo Tôn khẽ đẩy gọng kính, nói tiếp: “Mọi người cũng biết, hiện tại đã vào lớp mười hai rồi, đây là lúc vô cùng quan trọng, trường học thắt chặt việc học tập, lãnh đạo trường học cũng vô cùng coi trọng. Mà giờ lại xảy ra chuyện như thế này, may là tối hôm nay cũng không tạo ra ảnh hưởng quá lớn.” Nói đến đây, cô giáo quay đầu nói với ba học sinh: “Nào, các em cũng nói một chút về chuyện đã xảy ra đi.”

Ba học sinh cúi đầu, không ai lên tiếng.

Dương Chiêu nhìn thoáng qua Dương Cẩm Thiên, cậu chấp tay sau lưng, thoạt nhìn không bị thương chỗ nào.

Cô giáo Tôn gặng: “Sao thế? Lúc đánh nhau cả đám đều hung hăng, giờ sao lại ỉu xiu thế này? Ai đứng ra thuật lại mọi chuyện một chút đi.”

Lúc này, một phụ huynh ngồi ở đối diện sô pha lên tiếng: “Ai đánh thì đi ra nói đi.”

Dương Chiêu nhìn thoáng qua, hai phụ huynh kia không nhìn cô, ánh mắt đều dán về phía Dương Cẩm Thiên.

Dương Cẩm Thiên ngẩng đầu, liếc nhìn Dương Chiêu.

Dương Chiêu thản nhiên nói: “Nói đi.”

Dương Cẩm Thiên vẫn nhìn Dương Chiêu, giống như chỉ là giải thích cho một mình cô, cậu nói: “Lúc tan học Lưu Nguyên tìm em, nói không tham gia tự học vào buổi tối, rủ em ra ngoài chơi, em không đồng ý.”

Lưu Nguyên hừ một tiếng, nheo mắt nhìn Dương Cẩm Thiên, “Woa, học sinh ngoan.”

“Lưu Nguyên.” Người phụ nữ mặc váy kia hình như là mẹ của Lưu Nguyên, bà ta gọi Lưu Nguyên lại, quay đầu nói với Dương Cẩm Thiên:

“Nguyên Tử nhà chúng tôi đi tìm cậu, trước hết tôi không nói đến chuyện cậu có đi theo hay không, nhưng cậu lại đánh nó, cậu xem cậu đánh nó thành vậy đó.”

Mẹ của Chu Gia cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, chuyện này cũng không thể nói bỏ qua là bỏ được, bọn trẻ còn nhỏ, nhưng phụ huynh cũng thật chẳng ra sao.” Nói xong bà ta liếc nhìn Dương Chiêu, “Không biết dạy.”

Dương Chiêu luôn nhìn Dương Cẩm Thiên, không biết những lời hai vị phụ huynh kia nói vào trong tai được bao nhiêu.

Cô hỏi Dương Cẩm Thiên: “Ai là người đánh trước?”

Dương Cẩm Thiên nói: “Lưu Nguyên.”

“Gi chứ?” Phụ huynh Lưu Nguyên vừa nghe vậy đã thấy phật ý, đứng bật dậy chỉ vào Dương Cẩm Thiên, giọng cũng lớn hơn. “Cậu đánh Nguyên Tử, bây giờ còn cần ngược lại nó, muốn bắt nạt người khác phải không?”

Cô giáo Tôn vội vàng đứng lên: “Lưu Tuệ, mọi người bình tĩnh đã nào.”

Người phụ nữ tên Lưu Tuệ kia xoay người nói với cô giáo Tôn: “Diễm Hoa, cô nhất định phải làm rõ chuyện này, có phải học sinh đánh người nên bị xử phạt không?”

Mẹ của Lưu Nguyên vốn làm việc trong trường Trung học Thực nghiệm, làm giáo viên giáo vụ, cũng có quen biết Tôn Diễm Hoa. Cô giáo Tôn cũng hiểu rõ tính cách của Lưu Tuệ, lên tiếng xoa dịu bà ta: “Bình tĩnh nào, trước tiên cứ bình tĩnh đã, chúng ta ngồi xuống nói chuyện.”

Dương Chiêu luôn ngồi nhìn, cô nhìn Dương Cẩm Thiên, nói: “Tiểu thiên, chị hỏi lại em một lần nữa, ai là người đánh trước?”

Dương Cẩm Thiên không lảng tránh ánh mắt của Dương Chiêu: “Lưu Nguyên.”

Lưu Nguyên nheo mắt, liếc Chu Gia trao đổi ánh mắt, ngẩng đầu nói: “Mẹ, là cậu ta đánh bọn con trước!”

“Cô có nghe thấy không! ?” Luru Tuệ và phụ huynh của Chu Gia đều đứng lên, chỉ vào Dương Cẩm Thiên: “Mới tí tuổi đầu mà đã không chỉ đánh người còn biết nói dối! Tôi nói cho cậu biết, cậu nhất định sẽ bị phạt! Còn vị phụ huynh này...” Luru Tuệ nhìn chằm chằm Dương Chiêu: “Cô xem em cô đánh con chúng tôi đến mức nào! ?”

Dương Chiêu vẫn nhìn Dương Cẩm Thiên, ánh mắt của cô giống như một người ngoài cuộc, là lạ, không giống tức giận, không giống quan tâm, cũng không giống như là lo âu...

Đó là một kiểu nhìn khách quan, thậm chí còn lạnh lùng đánh giá.

Cuối cùng, cô dường như đoán ra điều gì đó, đứng lên thân nhiên nói với Dương Cẩm Thiên:

“Chị tin em”

Luru Tuệ neho mắt, nhìn Luru Nguyên, nói: “Nguyên Tử, có đúng cậu ta đánh các con không?”

Luru Nguyên và Chu Gia trầm miệng như một, nói: “Là cậu ta đánh trước!”

Luru Tuệ nhìn Dương Chiêu: “Tất cả mọi người đều nói là em cô đánh trước, nhà cô còn muốn nói dối nữa sao?”

Cô giáo Tôn dường như không thể đứng nhìn được nữa, đứng ra nói: “Luru Tuệ à, trước tiên chị bình tĩnh một chút đi, đừng làm căng quá.”

Luru Tuệ quay đầu lại trừng mắt: “Nếu cô ta không nói như vậy thì tôi phải làm căng sao!?”

Cuối cùng Dương Chiêu cũng quay đầu nhìn bà ta: “Tôi đã nói gì vậy?”

Luru Tuệ thấy cô đáp lời, lập tức càng bùng nổ hơn.

“Nói cái gì ư? Cô nói xem mình đã nói gì, cô hỏi em cô cái gì? Đánh người xong phụ huynh không phê bình không dạy dỗ, ngược lại còn dung túng, cô nói xem cô dạy dỗ em cô thế nào?”

Dương Chiêu: “Chị muốn tôi phải giáo dục em tôi thế nào?”

Vóc dáng Luru Tuệ cao lớn, người cũng khỏe mạnh, hùng hổ nhìn Dương Chiêu: “Trước tiên cô phải chi tiền thuốc men, nửa khuôn mặt Nguyên Tử sưng thế này còn gì, tôi còn phải dẫn thẳng bé đến bệnh viện kiểm tra, xảy ra vấn đề gì cô phải hoàn toàn chịu trách nhiệm”

Dương Chiêu suy nghĩ một chút, nói: “Chị có thể đi kiểm tra, tôi cũng có thể chi trả tiền thuốc men.”

Nghe được câu này, Luru Tuệ cuối cùng cũng hạ hỏa, như có như không liếc nhìn Dương Chiêu.

Dương Chiêu đứng lên, đi tới bên cạnh Dương Cẩm Thiên, hỏi: “Các em đánh nhau ở đâu?”

Dương Cẩm Thiên khẽ nói: “Bên cạnh căn tin.”

Dương Chiêu: “Dẫn chị đến đó.”

Cô vừa nói xong, mọi người trong phòng đều sững sờ.

Cô giáo Tôn hỏi Dương Chiêu: “Phụ huynh của Dương Cẩm Thiên, cô muốn đi đâu vậy?”

Dương Chiêu nói: “Cô giáo Tôn, tôi muốn đi đến nơi bọn chúng đánh nhau xem một chút.”

Luru Tuệ thấy Dương Chiêu nói như vậy, rất không vui: “Cô còn muốn làm gì nữa, bên căn tin đã tối om rồi.”

Dương Chiêu cầm lấy túi xách, nhìn về phía Luru Tuệ: “Mười năm trước tôi cũng từng tốt nghiệp trung học ở nơi này. Năm kia kỷ niệm sáu mươi năm thành lập trường Trung học Thực nghiệm, tôi cũng tới tham gia.”

Không ai biết vì sao cô lại nói những lời này, chỉ có cô giáo Tôn hơi hiểu một chút, “À, thật sao? Khéo quá, không ngờ lại là bạn cùng trường với nhau.”

Dương Chiêu tiếp tục: “Nếu như tôi nhớ không lầm, lúc đó xung quanh vùng gần tường vây của trường Trung học Thực nghiệm đều gắn camera.”

Mọi người trong phòng cuối cùng cũng hiểu rõ, sắc mặt Luru Tuệ trong nháy mắt biến đổi, tâm tình cũng có chút kích động.

“Gi? Cô có ý gì chứ! ? Cô đang bảo chúng tôi nói dối sao?”

Dương Chiêu nhìn bà ta: “Ai là kẻ nói dối, đến lúc đó sẽ biết.” Cô nhìn thoáng qua Dương Cẩm Thiên: “Đi thôi.”

Dương Cẩm Thiên mạnh mẽ gạt đầu một cái, “Vâng”

Cả tôi Dương Cẩm Thiên đều lo lắng. Hình ảnh Dương Chiêu ngày hôm qua ngủ say bên cạnh bài kiểm tra luôn hiện lên trong đầu cậu, vì vậy khi Lưu Nguyên đến tìm cậu cậu đã không đồng ý, nên mới đánh nhau.

Cậu rất sợ Dương Chiêu giận cậu, nhưng Dương Chiêu hình như không hề trách gì cậu.

Vừa rồi, trong phòng chỉ có cậu và chị, thực sự là vô cùng bất lợi. Cậu nghe người phụ nữ kia nói về Dương Chiêu, trong lòng hận không thể xông lên tát bà ta mấy cái. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy sự tin tưởng trong đáy mắt Dương Chiêu, cậu cảm thấy trong lòng trào ra niềm hưng phấn.

Dương Cẩm Thiên dẫn Dương Chiêu đi trước.

Lưu Tuệ cúi đầu khẽ nói với Lưu Nguyên: “Nguyên Tử, con đừng sợ, mẹ chắc chắn sẽ khiến nó bị phạt.”

Lưu Nguyên gật đầu, Chu Gia và cậu ta nhìn nhau, nháy nháy mắt rất vui vẻ.

Lưu Nguyên đi sau cùng, lúc ra ngoài mọi người đã nhanh chóng xuống lầu. Cậu ta đi được hai bước, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nói khẽ.

“Cậu nhóc...”

Lưu Nguyên sững sờ quay đầu, thấy ở chỗ rẽ của hành lang có một người đang đứng dựa vào tường.

Trong tay Trần Minh Sinh đang cầm một điều thuốc, anh biết ở đây là trường học, vì vậy anh cũng không đốt thuốc. Anh cầm điều thuốc trong tay xoay tới xoay lui.

Lưu Nguyên nhận ra anh, cái chân kia của anh thực sự quá nổi bật.

Lưu Nguyên nhú mày, “Là anh?”

Trần Minh Sinh nheo mắt, Lưu Nguyên nhìn cặp mắt đen nhánh kia, trong lòng bỗng nhiên hoảng hốt.

“Anh là ai, có chuyện gì?”

“Không có gì.” Trần Minh Sinh vờ điều thuốc trong tay, khẽ nói:

“Tôi chỉ là muốn nhắc nhở cậu một việc.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chỗ Dương Cẩm Thiên đánh nhau đúng là có camera theo dõi.

Dương Chiêu hỏi cô giáo Tôn: “Chúng ta có thể đến phòng bảo vệ không?”

Chu Tuệ: “Giờ là mấy giờ rồi, cô muốn chúng tôi theo cô đi đến đó làm gì?”

Dương Chiêu nhìn bà ta: “Chị không muốn đi thì có thể chờ tôi ở phòng họp lúc này.”

Chu Tuệ trừng mắt, có vẻ sắp nổi cáu, cô giáo Tôn vội vàng bước lên: “Thế này cô Dương, trước đây mọi người chưa gặp phải tình huống này, cũng chưa có ai từng đến phòng bảo vệ kiểm tra băng ghi hình. Hay là trước tiên chúng ta cứ bình tĩnh nói chuyện, giữ hòa khí và tìm cách giải quyết nhé.”

“Tìm cách nào giải quyết?” Chu Tuệ nhìn cô giáo Tôn: “Diễm Hoa, cô cũng thấy mặt Lưu Nguyên bị đánh sưng vù lên kia, chuyện nghiêm trọng thế này nhất định phải xử lý thật nghiêm!”

Bà ta lại nhìn Dương Chiêu: “Không phải tôi không nói đạo lý với cô, cô là người lớn mà chẳng có tâm hồi lỗi gì cả!”

Dương Chiêu nhìn Chu Tuệ đang trừng to mắt như đèn lồng, thần nhiên nói: “Thứ nhất, tôi muốn xem băng ghi hình là muốn xác định ai ra tay đánh người trước. Nếu là Tiểu Thiên, tôi sẽ làm như bà yêu cầu. Nếu không phải, vậy mời bà làm theo chút yêu cầu của tôi. Thứ hai, tôi nghĩ bà nhận thức hơi sai lầm...”

Dương Chiêu lướt nhẹ về phía Dương Cẩm Thiên, nói tiếp:

“Bị thương do đánh nhau không phải được quyết định bởi thứ tự ra tay.”

Giọng Dương Chiêu rất bình thản, Chu Tuệ nghe một hồi mới hiểu, tức giận đến trợn trắng mắt.

“Cô... Cô!” Chu Tuệ chỉ Dương Chiêu, rồi lại chỉ Dương Cẩm Thiên, nhưng chẳng thốt được lời nào. Cuối cùng, bà ta day day huyết thái dương, run run gọi cô giáo Tôn.

“Diễm Hoa, Diễm Hoa, cô mau nói giúp tôi mấy câu, tôi làm việc bao nhiêu năm ở trường trung học này, chưa từng gặp loại phụ huynh không biết liêm sỉ như này bao giờ!”

Dương Cẩm Thiên vốn đang buồn bực, kết quả là nghe Dương Chiêu nói xong, lại nhìn bộ dạng tức không nói nên lời của Chu Tuệ, suýt chút nữa cười phá lên.

Cậu biết chị cậu luôn có cách xử lý mọi việc rất độc đáo, nhưng cậu không ngờ lại dùng cách này khiến đối phương tức giận đến tím tái. Cậu lén nhìn Dương Chiêu, chị cậu vẫn bình thản không chút biến hóa.

Ngay sau đó, Lư Nguyên đến.

Vừa rồi mọi người mãi lo tranh cãi, không hề để ý là thiếu một người. Lư Nguyên vừa đến, Chu Tuệ lập tức bước qua kéo cánh tay Lư Nguyên: “Nguyên Tử, con nói đi, có phải nó đánh con không? Mẹ sẽ làm chủ cho con, mẹ không để kẻ khác bắt nạt con đâu!”

Lư Nguyên cúi đầu, Chu Tuệ hỏi mấy lần, cậu ta mới lí nhí: “... Mẹ, là bọn con đánh nó trước.”

Câu này vừa thốt ra, tất cả mọi người bao gồm cả Dương Chiêu đều sững sờ.

Chu Tuệ như là nghe không rõ: “Con nói gì vậy Nguyên Tử? Ai ra tay trước?”

Lư Nguyên như mất kiên nhẫn, hất tay Chu Tuệ ra: “Con đánh trước! Con đánh nó trước! Mẹ không nghe à ——?”

Chu Tuệ bị con trai hất tay ra, khựng người lại, sau đó dậm chân thành thịch dưới đèn đường.

“Sao tôi lại đẻ ra đứa con thế này chứ ——!”

Cô giáo Tôn cũng không xem nổi trò khôi hài nữa này, bước lại nghiêm túc hỏi Lư Nguyên: “Lư Nguyên, cô hỏi em lần nữa, là em đánh bạn trước phải không?”

Người nhà họ Chu đứng bên cạnh nhìn Lư Nguyên chằm chằm, nhưng cậu ta như không thấy gì, chỉ gật đầu: “Đúng, là con đánh trước.”

Cô giáo Tôn gật đầu: “Mọi chuyện vốn là như thế, Chu Tuệ...” Cô giáo Tôn gọi Chu Tuệ, bà ta quay lại trừng mắt với cô giáo Tôn: “Diễm Hoa, Nguyên Tử nhà tôi rõ ràng bị đánh bầm dập như vậy, cho dù là vì phòng vệ cũng không đánh người khác đến mức này chứ?”

Cô giáo Tôn cảm thấy rất phiền lòng, Chu Tuệ vốn không phải giáo viên trong trường, chỉ làm ở phòng giáo vụ. Mấy năm trước, chồng bà ta chết vì tai nạn giao thông nên đồng sự cũng ít nhiều chiếu cố bà ta.

Nhưng Chu Tuệ nổi tiếng vì tính tình không tốt, nhất là đối với con trai, bà ta cưng chiều bao che quá mức, không để người khác nói năng gì, chỉ cần nói động đến là bà ta lăn ra khóc, kêu gào con bà ta đáng thương thế nào, số bà ta khổ ra sao...

“Mẹ đừng nói nữa!” Lư Nguyên cau mày nhìn Chu Tuệ, “Con còn dùng dao uy hiếp nó! Còn đòi tiền của nó! Tóm lại là tại con ——!”

Chu Tuệ nhìn Lư Nguyên như không thể tin nổi, “Nguyên Tử, con nói gì vậy?”

Lư Nguyên đập lên một tảng đá, đáp lại: “Con nói vậy mà mẹ còn không nghe à?”

Dương Chiêu nheo mắt: “Cậu dùng dao uy hiếp Dương Cẩm Thiên?”

Lư Nguyên quay đầu lại. Tối hôm đó Dương Chiêu cũng có mặt... Cậu ta lập tức rút đầu, ừ ại một tiếng.

Dương Chiêu nói: “Vậy xin lỗi.” Dương rút điện thoại trong túi ra.

Mọi người nhìn động tác của cô đều sững sờ. Cô giáo Tôn tỉnh táo lại sớm nhất, vội vàng kéo Dương Chiêu: “Cô Dương Chiêu, cô muốn làm gì vậy?”

Dương Chiêu nhìn cô Tôn, thần nhiên nói: “Báo cảnh sát.”

Chu Tuệ vừa nghe xong thì hoảng hồn.

“Cô báo cảnh sát làm gì? Mấy đứa trẻ đánh nhau thì có gì đáng phải báo cảnh sát chứ?”

Dương Chiêu thản nhiên: “Đáng hay không là chuyện của tôi.”

Dương Chiêu nhìn Chu Tuệ, chiếc điện thoại quay mấy vòng giữa ngón tay mảnh khảnh của cô.

Chu Tuệ đành phải cúi đầu năn nỉ: “Luu Nguyên còn nhỏ, không hiểu chuyện, cô tha cho nó một lần được không?”

Dương Chiêu không nói gì, chiếc điện thoại lại quay thêm một vòng.

Hốc mắt Chu Tuệ đỏ ửng, không biết là đau khổ hay tức giận.

“Tiểu Nguyên, con mau tới đây!” Bà ta kéo áo Luu Nguyên: “Con mau nói con không dùng dao đi. A! Sao con lại hư thế này!”

“Mẹ đừng động vào con!” Luu Nguyên lại hất tay Chu Tuệ ra, thọc hai tay vào túi nhích sang một bên.

Lúc này, Chu Tuệ bắt chặp mọi chuyện, khóc òa lên.

Mẹ con nhà họ Chu vội vàng chạy lại an ủi bà ta.

Dương Cẩm Thiên đến bên cạnh, nói thầm với Dương Chiêu mấy câu. Dương Chiêu nhìn cậu, Dương Cẩm Thiên vẫn sợ Dương Chiêu, lập tức cúi đầu.

Hôm đó, hai bên nói chuyện đến hơn mười giờ mới chấm dứt, cuối cùng Dương Chiêu cũng không báo cảnh sát, thậm chí còn bồi thường cho Chu Tuệ hai ngàn tệ.

Lúc đi ra ngoài, Dương Chiêu nói với Dương Cẩm Thiên: “Chị không truy cứu là vì không muốn hồ sơ của em có vết đen, em sắp thi đại học, vết đen này sẽ theo em cả đời.”

“Vậy vì sao chúng ta lại đưa tiền cho họ?” Dương Cẩm Thiên hỏi.

Dương Chiêu chỉ nói: “Vì em đánh người ta bị thương.”

Dương Cẩm Thiên không nói gì.

Dương Chiêu bỗng nhiên dừng bước, Dương Cẩm Thiên vội vàng dừng theo, Dương Chiêu nghiêng đầu nói với cậu: “Nhưng Tiểu Thiên này, em phải nhớ nếu sau này còn gặp chuyện tương tự thì phải đặt an toàn bản thân lên đầu.”

Dương Cẩm Thiên đeo cặp sách, gật đầu.

Cậu đi phía sau Dương Chiêu, lúc sắp ra khỏi lớp học, bỗng nhiên nói: “Chị, em sẽ học hành đàng hoàng.”

Dương Chiêu chỉ thản nhiên đáp lại một chữ: “Tốt.”

Tan học đã lâu nên ngoài cổng trường không còn ai. Dương Cẩm Thiên chỉ thoáng nhìn đã thấy Trần Minh Sinh đứng hút thuốc bên cạnh xe của Dương Chiêu.

Cậu chọt cau mày.

Dương Chiêu đi qua, hỏi Trần Minh Sinh: “Anh đợi lâu không?”

Trần Minh Sinh lắc đầu, “Không lâu.”

Dương Chiêu nhìn Dương Cẩm Thiên: “Tiểu Thiên, lên xe đi.”

Dương Cẩm Thiên ngồi vào ghế sau, Dương Chiêu lại nói với Trần Minh Sinh: “Em đưa anh về trước.”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Không cần đâu, em đưa em trai về đi, anh đi xe bus về được rồi.”

Dương Chiêu: “Trẻ thế này còn xe bus sao?”

Trần Minh Sinh: “Còn hai chuyến nữa.”

Dương Chiêu khẽ cúi đầu, không nói gì.

Dương Cẩm Thiên ngồi trong xe, bóng dáng Dương Chiêu và Trần Minh Sinh vô cùng rõ ràng bên ngoài cửa xe.

“Ngày mai,” Dương Chiêu nói, “Ngày mai, tan tầm anh gọi điện cho em nhé.”

Trần Minh Sinh: “Được.”

Dương Chiêu giương mắt, thoáng nhìn Trần Minh Sinh, xong lại cúi đầu. Trần Minh Sinh cười cười, chống nạng đến bên cạnh Dương Chiêu, thì thầm bên tai cô: “Tối mai, đến nhà anh.”

Giọng điệu kia bình thản lại ngả ngớn, khiến tai Dương Chiêu nhột nhột, chịu không được lại muốn bật cười. Cô đẩy Trần Minh Sinh ra, khẽ cười rồi kéo cửa xe.

Trần Minh Sinh không nghe cô trả lời, cũng không bận tâm, anh chống nạng lùi ra sau mấy bước, nhìn Dương Chiêu lái xe rời đi.

Trên đường trở về, trong xe vẫn im lặng.

Hơn nửa giờ sau, Dương Cẩm Thiên đột nhiên hỏi một câu: “Chị, sao tay lái xe kia lại tìm chị?”

Dương Chiêu trả lời cậu: “Anh ấy tên Trần Minh Sinh.”

Dương Cẩm Thiên lại hỏi: “Anh ta tìm chị làm gì?”

Dương Chiêu chỉ nói: “Chuyện này không liên quan đến em.”

Dương Cẩm Thiên nhếch môi nhưng lại cúi đầu không nói câu nào.

Dương Chiêu nhìn cậu: “Hôm nay có mang bài kiểm tra về không?”

Dương Cẩm Thiên gật đầu: “Có ạ.”

Dương Chiêu ừ một tiếng, không hỏi gì nữa.

Một lát sau, xe chạy đến khu Hoa Khai Kim, Dương Chiêu lại cồng quẹt thê, Dương Cẩm Thiên lại nói: “Chị đừng qua lại với anh ta.”

Dương Chiêu không trả lời cậu, chỉ ngừng xe rồi nói: “Đi thôi.”

Dương Cẩm Thiên đeo cặp theo sau Dương Chiêu.

Vào phòng, cậu nói với Dương Chiêu: “Chị, em đói.”

Dương Chiêu vừa cởi áo khoác ra lại mặc vào: “Muốn ăn gì, chị mua cho em”

Dương Cẩm Thiên nói: “Nấu một chút được rồi, món sườn xào chua ngọt lần trước đó.”

“...” Dương Chiêu ngừng lại một lúc, sau đó nói: “Chưa mua sườn, nếu em muốn ăn sườn xào chua ngọt, chị kêu đồ ăn ngoài nhé.”

“Vậy thôi khỏi.” Dương Cẩm Thiên vào toilet rồi ra ngay, cậu lôi hết sách vở chất đống trong cặp ra.

Dương Chiêu bước qua: “Đưa bài kiểm tra hôm nay của em cho chị.”

Dương Cẩm Thiên đưa cho Dương Chiêu mấy tờ, Dương Chiêu nói: “Em tắm rửa rồi ngủ sớm đi.” Nói xong, cô cầm bài thi về thư phòng, Dương Cẩm Thiên nhìn theo bóng dáng cô: “Chị cũng đi ngủ sớm một chút nhé.”

Dương Chiêu dừng chân trước cửa thư phòng, quay đầu nhìn lại, Dương Cẩm Thiên đang đeo cặp nhìn cô. Cô gật gật đầu: “Ừ.”

Hôm đó, Dương Chiêu sửa bài rất nhanh, lúc sửa xong cô nhìn đồng hồ, mười hai rưỡi.

Dương Chiêu cầm điện thoại, nhắn tin cho Trần Minh Sinh.

【 Trần Minh Sinh, em là Dương Chiêu. 】

Tin nhắn trả lời rất nhanh.

【 Ừ. 】

【 Anh ngủ chưa? 】

【 Em nghỉ coi? 】

Dương Chiêu mỉm cười, nằm lên giường gọi điện.

“A lô .” Giọng Trần Minh Sinh nhẹ nhàng, có chút lười biếng.

Dương Chiêu hỏi: “Anh ngủ hay chưa?”

Trần Minh Sinh đáp lại: “Vẫn chưa, còn em?”

Dương Chiêu: “Ngày nay em ngủ hơi nhiều, nên giờ chưa ngủ được.”

Trần Minh Sinh: “Anh cũng không ngủ được.”

Dương Chiêu xoay người: “Ngày mai, anh đi làm ngày hay đêm?”

Trần Minh Sinh: “Làm ngày.”

Dương Chiêu: “Vậy anh nghỉ ngơi sớm đi, em cúp máy đây.”

“Dương Chiêu.”

“Hửm?”

Trần Minh Sinh: “Lúc anh về nhà, có mấy người bạn gọi điện, có thể tối mai họ sẽ tới nhà anh.”

Dương Chiêu sững sốt: “Bạn?”

Trần Minh Sinh: “Chắc là bọn họ muốn tới đánh bài.”

Dương Chiêu hỏi: “Vậy em không thể đến sao?”

Trần Minh Sinh dừng một chút rồi nói tiếp: “Có thể hơi ồn ào.”

Dương Chiêu: “Không sao.”

Trần Minh Sinh hỏi cô: “Em cứ đến đi, em muốn ăn gì, tối mai anh ở nhà nấu cơm.”

Dương Chiêu thoải mái: “Sườn xào chua ngọt.”

Trần Minh Sinh cười vui vẻ: “Được.”

Dương Chiêu: “Vậy ngày mai gặp nhé.”

“Ngày mai gặp.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Hôm sau, lúc Dương Chiêu đưa Dương Cẩm Thiên đến trường, cậu chợt nói: “Chị, tối nay em ở lại trường học.”

Suy nghĩ đầu tiên của Dương Chiêu là thằng bé lại muốn trốn học, cô bảo: “Không được.”

Dương Cẩm Thiên trả lời: “Hôm nay là thứ bảy, sau khi tan học là giờ phụ đạo môn toán.”

Dương Chiêu không tin.

“Không được.”

Dương Cẩm Thiên bấu môi, ngồi ghế sau không nói một lời.

Dương Chiêu nhìn cậu qua kính chiếu hậu, phát hiện nét mặt Dương Cẩm Thiên hơi ủ rũ. Cô lên tiếng: “Hôm nay không có giờ phụ đạo, năm giờ rưỡi em tan học đúng không?”

Dương Cẩm Thiên rầu rĩ đáp: “Dạ”.

Dương Chiêu lại bảo: “Tối nay chị có chút việc, lúc về nhà em nhớ tự làm bài, học bài.”

Dương Cẩm Thiên nhú mày: “Nếu chị bận thì để em ở trường học phụ đạo đi.”

Dương Chiêu không đáp.

Xe bon bon chạy trên đường.

Một lát sau Dương Chiêu lên tiếng: “Tiểu Thiên, bây giờ chị rất lo cho em.”

Dương Cẩm Thiên lặng lẽ nhìn cột mốc ven đường lướt vụt qua cửa sổ, cậu im lặng.

“Thứ hai tuần sau có bài kiểm tra môn toán.”

Dương Chiêu tiếp lời: “Nếu em có thể vượt qua bài kiểm tra, vậy sau này em muốn tự học muộn hay học phụ đạo gì chị đều chiều ý em. Nhưng trước đó, em phải nghe theo chị.”

Dương Chiêu ngẩng đầu hỏi: “Thật không?”

Dương Chiêu thân nhiên đáp: “Thật.”

Xe chạy đến cổng trường, Dương Cẩm Thiên mở cửa bước xuống xe, trước khi xuống còn nói với Dương Chiêu một câu: “Vậy chị chờ đi, bài kiểm tra lần này em nhất định sẽ qua.”

Dứt lời, cậu xách cặp bước nhanh vào trường.

Dương Chiêu ngồi trên xe nhìn bóng dáng đang xa dần của cậu.

Dương Cẩm Thiên còn đang ở tuổi các cậu trai mới lớn, thân thể có vẻ cao nhưng cũng vì còn chưa phát triển hết nên trông qua có hơi gầy yếu.

Tất cả mọi người đàn ông đều có một quá trình trưởng thành của riêng mình, Dương Chiêu nghĩ. Không nhất thiết phải có nguyên nhân cụ thể, có thể chỉ đơn giản là một hồi suy ngẫm hoặc là một lần gặp gỡ... các cậu bé sẽ dần trưởng thành và trở thành một người đàn ông thực thụ.

Sau khi đưa Dương Cẩm Thiên đi học, cô về nhà đọc sách. Cô đã hẹn Trần Minh Sinh vào lúc bảy giờ tối nay, đến lúc đó cô sẽ mua chút thức ăn mang đến.

Buổi trưa cô nhận được một cuộc điện thoại, là Tiết Miểu gọi tới.

“Tiểu Chiêu.”

“Sao vậy?” Dương Chiêu hỏi, trước khi Tiết Miểu kịp nói cô đã chặn ngang một câu: “Bây giờ em đang trong kỳ nghỉ.”

“...” Rõ ràng Tiết Miểu ghen lời, rồi lên tiếng: “Tiểu Chiêu, cứu nguy giang hồ đi.”

Dương Chiêu hừ một tiếng: “Xem ra tiếng Trung của anh càng ngày càng thuần thục.”

“À, cái đó là gốc rễ của anh, Tiểu Chiêu, đất nước của em có rất nhiều điều hấp dẫn anh.”

Dương Chiêu bước tới trước tủ lạnh, lấy một chai nước khoáng ra.

“Anh đang nói tới đồ cỏ ở đây sao?”

“Không hẳn.” Ngữ điệu Tiết Miểu rất nhẹ, thậm chí Dương Chiêu cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt hào hứng của anh ta.

“Còn có em...” Anh ta ngập ngừng.

Dương Chiêu uống một ngụm nước: “Anh có chuyện gì nói nhanh đi.”

Tiết Miểu thở dài: “Tiểu Chiêu, em lạnh lùng quá.”

“Em nhắc anh một lần nữa.” Dương Chiêu đặt chai nước khoáng lên bàn, ngồi xuống sofa: “Kỳ nghỉ của em còn chưa được một phần tư, em sẽ không nhận bất kỳ công việc nào.”

Tiết Miểu yên lặng một lát: “Sao em cứ nghĩ anh tìm em nhất định là vì công việc?”

Dương Chiêu nói: “Nếu không thì sao?”

Khi Tiết Miểu lại lên tiếng, ngữ điệu cũng giảm bớt nhiệt tình.

“Tiểu Chiêu, anh chỉ muốn mời em một bữa cơm.”

Dương Chiêu nhướn mày: “Ăn cơm?”

“Ngày mốt anh về nước.” Tiết Miểu bảo.

Dương Chiêu trả lời: “Sao gần đây anh hay qua bên này vậy?”

Tiết Miểu cười cười: “Tất nhiên vì có việc.”

Dương Chiêu nói: “Nếu là ăn uống thì được, anh đến thì gọi cho em.”

“Được.” Tiết Miểu nhẹ giọng nói: “Ngày mốt anh đến tìm em.”

Đặt điện thoại xuống, Dương Chiêu ngửa đầu nằm trên sofa. Cô nằm một lát rồi quay lại thư phòng. Qua nhiều ngày, những điều cơ bản nhất trong chương trình học của Dương Cẩm Thiên cô đều nắm rõ, càng về sau việc chỉnh sửa cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tối qua, lúc cô sửa chữa bài kiểm tra, Dương Cẩm Thiên len lén từ phòng ngủ chạy tới chỗ cô một lần.

Sở dĩ nói len lén là vì Dương Chiêu cảm thấy Dương Cẩm Thiên không muốn để cô biết.

Nhưng đêm khuya quá yên tĩnh, Dương Chiêu lại là một người rất nhạy cảm. Cho nên vào lúc tay nắm cửa bị xoay chậm chậm rồi nhẹ nhàng hé ra một chút, cô đã lên tiếng: “Tiểu Thiên, em vào đi.”

Tay nắm cửa chợt ngừng lại, tiếp đó cửa phòng chậm rãi mở ra, Dương Cẩm Thiên mặc áo ngủ bước vào phòng.

“Chị... chị chưa ngủ sao?”

Bàn làm việc của Dương Chiêu đối diện cửa phòng, cô ngồi tại chỗ nhìn Dương Cẩm Thiên hỏi: “Em sao vậy, đói bụng à?”

Dương Cẩm Thiên lắc đầu: “Không.”

Cậu nhìn cây bút Dương Chiêu đang cầm, rồi bước tới nhìn nhìn sau đó kinh ngạc hỏi: “Chị, đây là những đề thi mới mà.”

Dương Chiêu cũng không hề gạt đầu: “Ừ, chị mua về để làm quen dạng đề thi trước.”

Dương Cẩm Thiên nhìn cô, cười hi hi: “Chị có so sánh với đáp án chưa, sai bao nhiêu câu vậy?”

Dương Chiêu sững sốt, không phải cô ngạc nhiên vì lời cậu nói mà là vì nụ cười của cậu. Trong ấn tượng của cô, khi cô đối diện với Dương Cẩm Thiên, cậu vẫn luôn cúi đầu tựa như vĩnh viễn chấp nhận, cam chịu.

Dương Chiêu cảm thấy nụ cười của cậu giống như ánh dương rực rỡ, cô rất thích.

“Sao rồi, có phải chị làm sai nhiều câu lắm không?” Dương Cẩm Thiên thấy Dương Chiêu không nói lời nào bèn đưa một câu.

Đôi mắt Dương Chiêu vẫn chăm chú nhìn cậu, đẩy bài kiểm tra trong tay mở ra trước mặt Dương Cẩm Thiên.

Dương Cẩm Thiên thấy trên trang giấy trắng toàn là mực đỏ.

Cậu to gan vươn tay ra, kéo bài kiểm tra lại, cậu bắt đầu xem từ trang đầu tiên.

Dương Chiêu đã làm được hơn phân nửa quyển đề thi, hiếm hoi lắm mới sai. Một trang đầu còn có vài chỗ sai, bên cạnh từng câu sai đều có một đoạn chú thích, sửa chữa sai sót. Đến những bài sau, Dương Chiêu gần như đều đoán được yêu cầu của đề bài, đến bài giải cô cũng lười làm chỉ trực tiếp viết công thức và đáp án thật rõ ràng lên đó.

Phần sau các đề thi rất sạch sẽ, chữ viết ngay ngắn giống như được chép ra từ đáp án.

Dương Cẩm Thiên trừng to mắt nhìn Dương Chiêu: “Chị, toàn là chị làm hết à?”

Dương Chiêu thần nhiên ừ.

Dương Cẩm Thiên hít mạnh một hơi hỏi: “Chị, chị là thiên tài! Năm đó chị thi đại học được bao nhiêu điểm vậy?”

Dương Chiêu đáp: “Kỳ thi đại học của chị năm đó không giống bây giờ, thành tích của chị xếp thứ chín toàn thành phố.”

Dương Cẩm Thiên: “...”

Dương Chiêu bảo Dương Cẩm Thiên: “Trề lăm rồi, em ra đây làm gì?”

Dương Cẩm Thiên làm mặt quỷ với Dương Chiêu bảo: “Em đi toilet.”

Dương Chiêu: “Em mau về ngủ đi.”

“Biết rồi.” Dương Cẩm Thiên bỏ bài thi xuống về phòng nghỉ ngơi.

Nhớ lại chuyện đêm qua, Dương Chiêu cảm thấy thật kỳ diệu. Lòng cô thầm cảm nhận được em trai cô hình như đã khác trước đôi chút.

Cô liếc nhìn đồng hồ, giờ đã là buổi chiều. Cô gọi điện thoại gọi com bên ngoài, ăn com xong cô chuẩn bị đón Dương Cẩm Thiên tan học.

Lúc cô trông thấy Dương Cẩm Thiên đứng trước cổng trường, hình như sắc mặt của cậu có hơi xấu.

Sau khi lên xe, cô hỏi: “Hôm nay có chuyện gì à?”

Dương Cẩm Thiên không đáp.

Dương Chiêu không lái xe đi, xoay người lại nhìn Dương Cẩm Thiên: “Tiểu Thiên?”

“Em không sao.” Dương Cẩm Thiên thấp giọng đáp.

Dương Cẩm Thiên ngồi ở hàng ghế sau, mặt nhăn mày nhí.

Lúc vừa tan học, cậu cùng về với đám bạn học cùng lớp, lúc nói chuyện cả đám vô tình hỏi cô gái đến trường ngày hôm qua là ai. Dương Cẩm Thiên đáp đó là chị của cậu. Bọn họ lại hỏi người đàn ông đến cùng là ai,

Dương Cẩm Thiên không đáp, cả bọn lại hỏi: “Người đó đi cùng chị cậu đến trường, vậy có phải là bạn trai của chị cậu không?”

“Không phải, mình không biết.” Dương Cẩm Thiên không muốn nhắc tới Trần Minh Sinh bèn trả lời cho có.

Bạn học cậu hỏi tiếp: “Có phải chị của cậu cũng có gì đó bất tiện không?”

“Gì chứ?”

Bạn học cậu nhỏ giọng: “Chị của cậu cũng là người khuyết tật à?”

Dương Cẩm Thiên rút cuộc cũng hiểu, cậu mắng: “Mẹ cậu mới là người khuyết tật đó!”

Sau khi thấy Dương Chiêu, Dương Cẩm Thiên vẫn nghẹn một cục tức trong bụng. Về tới nhà, Dương Chiêu đã đặt com ở ngoài trước, lúc cậu ăn com thì thấy Dương Chiêu đi vào phòng ngủ.

Một lát sau, cô thay đồ xong bước ra, Dương Chiêu thấy cô có trang điểm nhạt.

Đèn trong phòng khách rọi một màu cam ấm áp, Dương Chiêu đứng trước cửa mang giày, tóc cô búi kiểu đơn giản, một cái kẹp phi thủy điểm xuyên những sợi tóc đen huyền, dưới ánh đèn cam vàng ấm áp toát lên vẻ trầm tĩnh, dịu dàng mà lạnh nhạt.

Dương Cẩm Thiên: “Chị, chị đi đâu vậy?”

Dương Chiêu đáp: “Chị có việc, tối nay không về. Mai là chủ nhật, em cứ nghỉ đi, chị đã chỉnh sửa sắp xếp hết những đề thi em phải làm rồi, nó ở trên bàn trong phòng ngủ của em, chị sẽ về nhà trước trưa mai.”

Dương Cẩm Thiên siết chặt đôi đũa: “Chị, chị muốn đi tìm gã tài xế kia sao?”

Bàn tay đang mở cửa của Dương Chiêu khựng lại một chút, sau đó nói: “Tên anh ấy là Trần Minh Sinh.”

Dương Cẩm Thiên hỏi: “Chị tìm anh ta làm gì?”

Dương Chiêu: “Việc này không liên quan đến em, em ăn com đi, chị đi đây.”

Dương Chiêu đẩy cửa bước ra, Dương Cẩm Thiên chợt nhớ tới lời bạn học của cậu lúc chiều, cậu bật dậy khỏi ghế ngồi gọi: “Chị...”

Dương Chiêu quay đầu lại, Dương Cẩm Thiên nhìn cô: “Tháng sau là kỳ thi thử đại học, nếu như kết quả của em nằm trong top năm mươi người dẫn đầu, chị chấm dứt quan hệ với gã tài xế đó được không?”

Dương Chiêu nhìn vẻ mặt kích động của Dương Cẩm Thiên, cô bỗng thấy hơi buồn cười.

Mà cô cũng đã bật cười thật.

“Tiểu Thiên!”

“Em không đùa với chị.” Dương Cẩm Thiên lớn tiếng quả quyết.

Dương Chiêu nhìn gương mặt còn chút trẻ con non nớt của cậu, cô khẽ cười bảo: “Điều kiện tiên quyết là em phải thi đậu đã rồi chúng ta mới có thể bàn tới điều kiện.”

Dương Cẩm Thiên gật đầu đáp: “Được, em nhất định sẽ làm được.”

Dương Chiêu nhìn Dương Cẩm Thiên nuốt ực hai ngụm cơm vào miệng, sau đó cậu chạy vào trong nhà, đóng sập cửa lại.

Nụ cười của cô cũng nhạt dần.

Trong lúc Dương Chiêu xuống lầu, cô rút một điều thuốc, sau khi lên xe, cô nhìn đồng hồ, cô đã trễ một lúc so với kế hoạch ban đầu. Cô gọi điện thoại cho Trần Minh Sinh ...

“A lô.”

“Trần Minh Sinh, có thể em sẽ tới trễ một chút.” Dương Chiêu nghe thấy tiếng quần mạt chược va vào nhau ở đầu dây bên kia, Trần Minh Sinh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Dương Chiêu đáp: “Không có gì đâu, em trai em có chút chuyện nên em tới trễ chút thôi.”

Trần Minh Sinh nói: “Để anh đến đón em.”

“Không cần đâu.” Dương Chiêu nói.

Bỏ đi động xuống, cô lái xe chạy đến nhà Trần Minh Sinh.

Trên đường đi, đầu cô có hơi trống rỗng, giống như cô đang suy nghĩ rất nhiều việc nhưng lại như chẳng nghĩ gì cả.

Lúc đến nhà Trần Minh Sinh đã hơn bảy giờ tối, Dương Chiêu đậu xe dưới lầu, xách túi bước lên.

Đứng trước cửa nhà Trần Minh Sinh, Dương Chiêu nghe rõ mồn một tiếng chơi mạt chược trong phòng. Bởi vì phòng Trần Minh Sinh rất nhỏ, chỗ có thể bày bàn chơi mạt chược chỉ có thể là gian phòng khách.

Dương Chiêu gõ cửa, bên trong nhanh chóng vọng ra tiếng đáp.

“Ai đó?”

Dương Chiêu nhận ra giọng nói đó không phải của Trần Minh Sinh, cửa bật mở. Dương Chiêu nhìn vào trong, người mở cửa ngồi dựa vào cửa, chiếm một vị trí bên bàn mạt chược. Anh ta không hề đứng dậy chỉ trở tay xoay tay nắm cửa một chút là mở cửa ra ngay.

Lúc Dương Chiêu nhìn thấy anh ta, nửa thân trên anh ta đang nghiêng ra ngoài, ngửa cổ lên, vừa vặn mở to mắt ngạc nhiên nhìn Dương Chiêu.

Đối diện chưa được một giây, người mở cửa lập tức xoay người lại đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

“Chị đây là...” Anh ta rút điều thuốc ra khỏi miệng, nhìn Dương Chiêu hỏi: “... là chị dâu phải không?”

Vóc dáng người này không cao không thấp, thân người trung bình, anh ta mặc một chiếc áo ngắn tay, bên dưới mặc một cái quần jean rộng thùng thình, cười tủm tỉm nhìn cô.

Dương Chiêu không có bất kỳ biểu hiện gì, chỉ nhìn anh ta hỏi: “Trần Minh Sinh có ở nhà không?”

“Có! Chắc chắn có!” Anh ta xoay người gọi với vào trong: “Anh Sinh... chị dâu tới rồi!”

Lúc anh ta nghiêng người đi, Dương Chiêu mới nhìn rõ căn phòng. Cũng không khác gì với cô điều cô nghĩ, bàn mạt chược được bày ở giữa phòng khách, ở hai bên phòng đã chật chội đến chỗ chen chân cũng không còn.

Bên bàn có ba người, hai nam một nữ, họ đều đang nhìn cô.

Trong hai người đàn ông có một người có vẻ trẻ hơn một chút, Dương Chiêu nhìn anh ta, bỗng thấy có hơi quen quen, cho đến khi anh ta thoáng nhú mày. Dương Chiêu chợt nhớ ra, người này là anh cảnh sát ở đồn cảnh sát Lăng Không, hình như tên anh ta là Tiểu Tống thì phải. Người đàn ông còn lại trông hơi lớn tuổi, người thứ ba là một cô gái khoảng chừng hai mươi cũng là người trẻ nhất ở đây.

Trần Minh Sinh nhanh chóng đi ra, Dương Chiêu thấy anh bước ra từ phòng bếp, bởi vì một tay anh chống nạng còn một tay đang cầm một cái nồi.

Dương Chiêu nói: “Trần Minh Sinh, em tới trễ.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Trần Minh Sinh vẫn mặc chiếc áo thun màu đen đỏ, anh nhìn Dương Chiêu, nói: “Vào đi.”

Mọi người chen chúc trong phòng, Dương Chiêu vất vả lắm mới tìm được một chỗ đi vào, dừng lại bên cạnh Trần Minh Sinh.

Người vừa mở cửa đưa cọt nhìn Trần Minh Sinh, nói: “Anh Sinh, giới thiệu với mọi người đi.”

Không biết có phải là ảo giác của Dương Chiêu hay không, cô cảm thấy tai Trần Minh Sinh hơi đỏ lên khi bị người thanh niên này trêu chọc, nhưng nét mặt anh vẫn bình tĩnh như cũ.

Anh chỉ vào người thanh niên nói với Dương Chiêu: “Cậu ấy là Văn Lỗi, em gọi Tiểu Văn là được rồi, trước đây cậu ấy là... đồng nghiệp của anh.”

Văn Lỗi lập tức cười nói: “Em chào chị dâu!”

Dương Chiêu nhìn khuôn mặt nhiệt tình của anh ta, hơi do dự, khẽ cười nói với anh ta: “Chào anh.”

Trần Minh Sinh nhìn người lớn tuổi nhất, nói với Dương Chiêu: “Đây là chú Vương, cũng là đồng nghiệp cũ của anh.”

Dương Chiêu: “Xin chào.”

Chú Vương buông điều thuốc trong tay, nhìn Dương Chiêu đánh giá một chút, “Xin chào.”

Trần Minh Sinh chỉ vào anh chàng trẻ tuổi còn lại, nói: “Cậu ấy là Tống Huy, là bạn của anh, em...” Anh nhìn Dương Chiêu, Dương Chiêu lên tiếng trước, “Em biết rồi, đồn công an Lăng Không.”

Tống Huy dường như vẫn còn nhớ chuyện trước đó, anh ta đứng lên, vươn tay nói: “Lúc trước thật ngại quá.”

Dương Chiêu khẽ bắt tay anh ta: “Không sao.”

Cuối cùng Trần Minh Sinh nhìn cô gái kia: “Cô ấy là Tường Tình, bạn gái của Tống Huy.”

Dáng vẻ của Tường Tình rất yếu đuối, nhỏ nhắn, có lẽ là hơi nhát gan, cười thẹn thùng nhìn Dương Chiêu khẽ gật đầu: “Em chào chị dâu.”

Dương Chiêu quay đầu nhìn Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh nhìn cô ba giây, sau đó đành bại trận, quay đầu nói với những người đang chơi mạt chược: “Cô ấy là Dương Chiêu, còn...” Anh khẽ nhìn Dương Chiêu, Dương Chiêu không chút biến hóa nhìn lại anh, Trần Minh Sinh tiếp tục nói: “Chưa phải là... chị dâu.”

Dương Chiêu quay đầu, nói với bốn người ở đây: “Gọi tôi là Dương Chiêu được rồi.”

Văn Lỗi ha ha hai tiếng, nói với Trần Minh Sinh: “Anh Sinh, anh phải tốc chiến thêm đi, anh xem chị dâu cũng không muốn nhận anh kìa.”

Trần Minh Sinh không nói gì chỉ cười.

Văn Lỗi làm mặt quỷ, ánh mắt đảo qua đảo lại mấy vòng.

Trần Minh Sinh nói với Dương Chiêu: “Anh đi nấu cơm, em...”

Dương Chiêu định nói muốn đi cùng với anh, Văn Lỗi lập tức quay lại gọi Dương Chiêu qua bên đó, “Nào, mời chị dâu, mời...” anh ta kéo Dương Chiêu đến chỗ ngồi của mình, sau đó lật đồ tất cả quân bài mạt chược trên bài, nói: “Chơi lại ván mới đi...”

Tường Tình khó chịu bĩu môi, cô vốn sắp ù rồi.

Dương Chiêu nhìn về phía Trần Minh Sinh, Trần Minh Sinh nói: “Em có biết đánh mạt chược không?”

Dương Chiêu suy nghĩ một chút, nói: “Biết.”

Trần Minh Sinh: “Vậy em chơi với mọi người đi, bếp chật lắm.”

Dương Chiêu gật đầu.

Văn Lỗi đứng bên cạnh bàn mạt chược, bắt đầu đánh ván mới.

Lúc lấy bài, Văn Lỗi giải thích quy tắc cho Dương Chiêu: “Chị dâu à, trước tiên xoa bài rồi mở bài nhé.”

Dương Chiêu sùng sốt, “Cái gì?”

Văn Lỗi đối mặt với Dương Chiêu, nháy mắt mấy cái, nói: “Có nghĩa là trước tiên phải chạm vào bài đã rồi mới bày bài ra được đó.”

Dương Chiêu gật đầu, “Hiểu rồi.”

Văn Lỗi nhìn khuôn mặt nghiêng của Dương Chiêu, cảm thấy đùa khá vui.

Vòng thứ nhất, mọi người đều nhường Dương Chiêu, để cho cô làm nhà cái trước. Dương Chiêu gieo xúc xắc ra số sáu, Văn Lỗi vỗ tay ở bên cạnh nói: “Đại cát đại lợi!”

Khi ra bài với những người khác, tốc độ sắp xếp bài của Dương Chiêu chậm đến đáng thương, mọi người đều kiên nhẫn chờ nhà cái đánh bài, Dương Chiêu lựa chọn mãi cuối cùng đánh ra một quân.

Văn Lỗi kêu lên: “Chị dâu à, mới bắt đầu đừng có đánh quân bài nhỏ nhất vậy chứ.”

Dương Chiêu: “Thật sao?”

Tổng Huy là nhà trên của Dương Chiêu, đánh một quân nhị khẩu, Trương Tinh cũng ra bài: “Xuất quân.” Cô ấy nhìn về phía Dương Chiêu, đánh một quân.

Qua vài vòng, chỉ còn lại có mình Dương Chiêu không mở được cửa.

Văn Lỗi đứng dậy đi bộ hai vòng, chú Vương hút thuốc, cười nhìn anh ta. Trương Tinh hơi cúi người che bài của mình. Tổng Huy thấy vậy nói: “Tôi nói này Văn Lỗi, cậu nhìn bài của ba nhà như thế, người ta biết đánh thế nào.”

Văn Lỗi nghe rằng, kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh Dương Chiêu.

Vòng thứ nhất, không hề bắt ngờ khi Dương Chiêu điểm pháo cho Tổng Huy.

* Trong lúc chơi mạt chược, quân bài mà bạn đưa ra vừa vặn để người khác “ừ” thì gọi là điểm pháo. (nhờ ss GR search giúp) Khá giống chơi phỏm ở mình nhĩ.

Tổng Huy suy tính một chút, nói: “Lục phiên.”

Dương Chiêu không hiểu, Văn Lỗi ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Chị dâu, là sáu mươi bốn ấy.”

Dương Chiêu quay lại lấy túi xách, Văn Lỗi vội vàng kéo cô: “Không phải, là đưa bài.” Trên bàn mạt chược phủ một tấm vải, mỗi người chiếm một góc, ở mỗi góc lại có một cái túi nhỏ, chờ lúc Văn Lỗi kéo lại, Dương Chiêu mới phát hiện bên trong có một đồng bài tú lơ khơ.”

Văn Lỗi giúp cô lấy tám bài ra, ném cho Tổng Huy, “Thằng nhóc thôi tha, chị dâu mà cậu cũng dám thắng, không muốn sống nữa rồi.”

Trương Tinh ở bên cạnh nói: “Không dám, chỉ là đánh chơi thôi mà.” Cô ấy nhìn thoáng qua Tổng Huy, Tổng Huy nhú mày.

Dương Chiêu nói với Văn Lỗi: “Không sao, phải đánh công bằng chứ.”

“Đúng vậy.” Trương Tinh nhỏ giọng nói, “Anh nhìn chị dâu đi, anh chỉ biết chơi xấu thôi.”

Văn Lỗi cầu xin tha thứ: “Được rồi.” Anh châm điếu thuốc, tựa vào ghế, nói: “Tôi không nói nữa là được rồi chứ gì.”

Văn Lỗi nhìn bàn mạt chược, từng quân được lần lượt đánh ra, sắc mặt anh trong làn khói nhìn có vẻ không được tốt lắm.

Dương Chiêu không hiểu, nhưng anh hiểu.

Đánh xong một vòng, Văn Lỗi đứng lên nói với Tổng Huy: “Đi toilet nào.”

Tổng Huy từ chối: “Tôi không mắc toilet.”

Văn Lỗi hừ một tiếng: “Đi giúp tôi.”

Tường Tinh: “Anh đi toilet mà cũng cần phải nhờ người giúp sao.”

Văn Lỗi hớn hờ nói: “Tôi sợ tối.”

Tổng Huy nhìn vào mắt anh chợt hiểu, đứng lên nói với Tường Tinh: “Xếp bài giúp anh.”

“Vâng.”

Văn Lỗi đóng cửa WC, hạ giọng nói với Tổng Huy: “Hai người đang làm cái gì vậy?”

Tổng Huy vẫn còn giả ngu, bước lại lavabo, cúi đầu rửa tay.

“Bọn tôi làm gì chứ?”

Văn Lỗi tựa ở cạnh cửa, nhờ nhờ: “Hai người đánh bài vợ chồng à?”

Tổng Huy nói: “Vớ vẩn.”

Văn Lỗi: “Cô ấy vốn không biết chơi, hai người còn ém quân bài lớn chờ cô ấy đánh, thật sự không giữ thể diện cho anh Sinh?”

Tổng Huy rửa tay xong, vẩy nước, quay đầu nói với Văn Lỗi: “Trước đây cậu đã từng gặp cô ta sao?”

Văn Lỗi: “Chưa, đây là lần đầu tiên, sao vậy?”

Tổng Huy nói tiếp: “Cô ta bắt anh Sinh bồi thường năm ngàn, cậu có biết không?”

Văn Lỗi giật mình, “Cái gì?!”

Tổng Huy kể lại chuyện xảy ra trước đó ở đồn công an, Văn Lỗi nhíu mày. Tổng Huy nói: “Tôi không biết tại sao anh Sinh gọi cô ta đến, nhưng người phụ nữ này rất giỏi giả vờ, tôi chướng mắt cô ta.”

Văn Lỗi trừng anh ta: “Cậu nói chuyện chú ý một chút.”

Tổng Huy hừ lạnh một tiếng. Lúc này, có người khẽ gõ cửa toilet, tiếng Tường Tinh truyền vào, “Hai người còn chưa xong sao, có chuyện gì vậy?”

Văn Lỗi nắm vào quả đấm cửa, cuối cùng nói với Tổng Huy một câu: “Anh Sinh muốn gọi ai đến là chuyện của anh ấy, nếu anh ấy đã gọi cô ấy đến thì cô ấy chính là chị dâu của tôi, coi như cậu giữ thể diện cho tôi và anh Sinh đi.” Nói xong anh ta mở cửa, Tường Tinh đứng ngoài cửa sắc mặt có chút lo lắng, Văn Lỗi cười với cô ấy, lách người đi qua.

Tường Tinh bước vào toilet, đóng cửa lại.

“Sao vậy, hai người cãi nhau à?”

Về mặt Tổng Huy hơi bối rối, “Đâu có.”

Tường Tinh căn vặn: “Có phải do hai chúng ta đã thắng quá nhiều hay không?”

Tổng Huy sờ đầu Tường Tinh, “Có gì đâu.”

Tường Tinh bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: “Sao phải nhường chứ, em cũng là phụ nữ, sao không thấy bọn họ nhường em chút nào.”

Tổng Huy véo cái mũi nhỏ của cô, nói: “Em quá lợi hại, đạt đến trình độ của nghiên cứu sinh rồi, anh không cần bọn họ nhường.”

Tường Tinh cười tùm tùm kéo Tổng Huy: “Để cho em thắng lớn cô ấy thêm hai lần nữa, được không? Dù sao chúng ta cũng chỉ thắng cô ấy có hai trăm, cũng không tính là nhiều cho lắm.”

Tổng Huy nói: “Em thích sao thì cứ chơi vậy, không sao đâu. Cùng lắm thì tí nữa không cần cô ta trả hết là được mà.”

“Ok.”

Trở lại bàn mặt chược, Dương Chiêu chăm chú xem bài mình. Sau khi nghe Tổng Huy nói, trong lòng Văn Lỗi cảm thấy là lạ, anh ngồi lại trên ghế, Dương Chiêu chỉ cách anh nửa mét.

Cô ngồi rất thẳng, nhưng cũng không phải dạng cứng nhắc mà trông hết sức tự nhiên, thắt lưng thẳng tắp lại thả lỏng. Cô chăm chú nhìn bài của mình, dường như đang suy nghĩ tiếp theo sẽ đánh quân gì.

Cô đánh bài rất chú tâm, nhưng Văn Lỗi cảm thấy cô chú tâm không phải bởi vì thua nhiều nên muốn thắng lại, chỉ là cô nghiêm túc với việc của mình mà thôi.

Văn Lỗi cúi đầu rút một điếu thuốc, nhoen miệng cười.

Bất luận Tống Huy đã nói gì, Văn Lỗi vẫn cảm thấy Dương Chiêu không hề làm cho người ta cảm thấy ghét.

Một lát sau, Trần Minh Sinh chống nạng bước lại.

Văn Lỗi vội vàng đứng lên, “Anh Sinh! Nấu xong cơm rồi ạ?”

Trần Minh Sinh: “Đang làm cá hấp cách thủy, một lúc nữa có ăn.”

Chú Vương đứng lên, nói với Trần Minh Sinh: “Minh Sinh à, cậu ngồi chơi đi.”

Trần Minh Sinh: “Chú không chơi nữa sao?”

Chú Vương xoa thắt lưng: “Thôi thôi, già rồi, ngồi một lúc tê hết cả người, tôi đi vào phòng xem TV đây.”

Trần Minh Sinh chống nạng ngồi vào vị trí của chú Vương, vừa vặn là ngồi đối diện với Dương Chiêu. Ngọn đèn đang chiếu phía trên Dương Chiêu, Trần Minh Sinh ở bên kia có chút lờ mờ, trong phòng khói thuốc lượn lờ, ngọn đèn trên trần nhà chiếu vào tấm vải trắng trên bàn mặt chược, có vẻ hơi chói mắt.

Dương Chiêu nheo mắt, thấy bóng dáng Trần Minh Sinh cúi đầu châm một điếu thuốc, bỗng nhiên khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Tống Huy và Tường Tinh đều chăm chú nhìn bài của mình, chỉ có Văn Lỗi thấy được nụ cười của Dương Chiêu.

Nụ cười đó khiến anh sững sốt.

Dường như anh hiểu rõ hàm nghĩa của nụ cười ấy, nhưng chờ đến khi tỉ mỉ suy nghĩ, thì lại không hiểu gì hết.

Nụ cười của Dương Chiêu chỉ thoáng qua, chờ khi Trần Minh Sinh hút xong thuốc ngẩng đầu lên, ánh mắt Dương Chiêu đã chuyển về những quân bài.

“Đánh tiếp hay chơi ván mới đây?” Trần Minh Sinh hỏi.

Tường Tinh vội vàng liếc mắt nhìn Tống Huy, Tống Huy hiểu, lên tiếng: “Đánh tiếp đi, cũng đánh được nhiều rồi mà.”

Trần Minh Sinh gật đầu.

Đến lượt Dương Chiêu, cô hạ xuống quân bài tam vạn.

Tường Tinh: “Ra! Ngũ khẩu.”

Trần Minh Sinh nhìn bài một lúc, sau đó đánh ra quân nhị vạn.

“Ồ?” Dương Chiêu nhìn bài của mình một chút, nói: “Ra.”

Cô nhặt quân bài nhị vạn lên, ba quân nhị vạn được xếp thành một loạt.

Tường Tinh nhanh chóng liếc mắt nhìn Tống Huy, Tống Huy cúi đầu nhìn bài của mình.

Dương Chiêu cảm thấy vòng này cứ lạ lạ, tốc độ đánh bài của mọi người rõ ràng chậm hơn trước.

Tường Tinh là nhà trên của Trần Minh Sinh, lúc chú Vương còn chơi, cô ấy có thể cảm giác được chú muốn ù đơn để phá tan ván bài, nhưng đến khi đổi thành Trần Minh Sinh, liên tục phải đồ xúc sắc vài ván, cô lại cảm thấy có chút mê man.

Cô sợ lại giúp Trần Minh Sinh điểm pháo, khê đá mắt về phía Tống Huy.

“Bát khẩu.”

Tống Huy đẩy bài ra, “Ừ rồi, ha ha, bà xã.”

Không đợi anh ta hết vui mừng, Trần Minh Sinh đặt bài ra, tay vẫn cầm điếu thuốc, thấp giọng nói: “Ngại quá. Chặn.”

Mọi người cũng nhìn qua, Trần Minh Sinh ù trắng, còn Tống Huy ù đơn. Bởi vì Trần Minh Sinh là nhà trên, nên ván ù này bị ngăn cản.

Tường Tinh nhìn thoáng qua, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thật may là cùng ù bình thường.

Văn Lỗi thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Nhìn đi, đang báo thù đấy.

Dương Chiêu không hiểu gì tiếp tục đánh bài, cô không nhìn ra ai lợi ai không, nhưng ở mấy vòng tiếp theo, Dương Chiêu vẫn chưa ăn nổi một vòng.

Một lát sau, chú Vương cũng đi ra nhìn một chút.

“Này, tình hình chiến đấu thế nào rồi?”

Vừa vặn đánh xong một vòng bài, Trần Minh Sinh đứng lên, nói: “Cháu đi coi nồi cá, chú chơi tiếp hộ cháu đi.” Anh chống nạng vào bếp, Dương Chiêu quay đầu nói với Văn Lỗi: “Anh có thể chơi giúp tôi một lúc được không?”

Văn Lỗi hiểu ý, “Ok, để tôi.”

Dương Chiêu đứng lên, đổi vị trí cho Văn Lỗi, sau đó cũng đi vào nhà bếp.

Nhà bếp của nhà Trần Minh Sinh không có cửa, chỉ được ngăn bằng một tấm vải. Dương Chiêu thả tấm vải xuống, che khuất hơn nửa tầm nhìn với bên ngoài.

Trần Minh Sinh đứng bằng một chân, đang nhìn chiếc nồi trên bếp.

Dương Chiêu đi về phía anh.

Cô im lặng nhìn anh, Trần Minh Sinh nhin một lúc, không thể tiếp tục nhin được nữa, khẽ cười một tiếng. Anh quay đầu nhìn Dương Chiêu: “Em làm gì vậy?”

So với anh, vẻ mặt Dương Chiêu hơi nghiêm túc.

“Trần Minh Sinh, có phải vừa rồi anh nhường em không?”

“Hả?” Trần Minh Sinh cầm thìa nếm thử canh.

Dương Chiêu nói: “Anh nhường quân bài cho em đúng không?”

Trần Minh Sinh quay lại nói: “Chúng ta ngồi đối diện với nhau, làm sao anh có thể nhường bài cho em được cơ chứ.”

Dương Chiêu sững sốt, nói: “Người đối diện không thể nhường bài sao?”

Trần Minh Sinh: “Không thể.”

“À.” Dương Chiêu gật đầu, nhìn canh cá, một lát sau cô lướt mắt qua nhìn chăm chăm vẻ mặt của Trần Minh Sinh.

Nhìn một lúc cô nheo mắt nói: “Trần Minh Sinh, anh chọc em?”

Trần Minh Sinh nhếch khóe miệng, nhovn cười.

Dương Chiêu hít sâu một hơi, nhưng cô không thể quát lên, cũng không thể động tay động chân với anh được, cuối cùng đành phải nuốt con tức xuống.

Trần Minh Sinh buông cái vá, nghiêng người tựa vào bệ bếp, hơi cúi đầu nhìn Dương Chiêu, vẻ mặt như cười như không.

Trong bếp là tiếng nồi canh cá sôi lụp bụp, bên ngoài là tiếng mặt chược đảo loạt xoạt.

Dương Chiêu nhìn đôi mắt đen nhánh của anh, bỗng nhiên cảm thấy hơi nóng mặt.

Trần Minh Sinh từ từ cúi đầu hôn Dương Chiêu.

Dương Chiêu ôm thắt lưng Trần Minh Sinh, nói: “Bên ngoài còn có người đấy.”

Một tay Trần Minh Sinh ôm phía sau Dương Chiêu, cách quần dài, nâng cặp mông tròn của Dương Chiêu, để cho cô dán sát vào người mình. Giọng nói khàn khàn bên tai cô: “Vậy thì em đừng có kêu ra tiếng...”

Hai người say sưa hôn nhau.

Dương Chiêu bất chợt thấy rung động lẫn kích thích.

Mảnh vải màu đỏ sậm kia như bức rèm ngăn cách hai thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Một lát sau, bên ngoài có người kêu lớn: “Anh Sinh ——! Com xong chưa?”

Dương Chiêu lập tức đẩy Trần Minh Sinh ra, đứng sang một bên.

Trần Minh Sinh khẽ cười, nhìn Dương Chiêu, “Xong rồi, dọn bàn đi.”

Bên ngoài có tiếng thu dọn mẹt chược, Trần Minh Sinh xoay người múc canh cá ra, Dương Chiêu nói: “Đề em bung cho.”

Trần Minh Sinh ừ một tiếng, Dương Chiêu hỏi: “Còn món nào nữa không?” Cô thấy trên bàn còn rau cải cắt sẵn.

Trần Minh Sinh: “Đội anh xào đồ ăn trên bàn nữa là xong.”

Dương Chiêu bung canh cá ra, bàn ăn đã thu dọn xong. Văn Lỗi nhìn thấy vội nhận lấy tô canh.

“Chị dâu để em!”

Dương Chiêu nói cảm ơn, lại xoay người vào bếp.

Trần Minh Sinh đã bắt đầu xào rau.

Lúc Dương Chiêu đi vào, Trần Minh Sinh nhìn cô: “Xong ngay thôi mà, em ra ngoài đợi đi.”

Dương Chiêu nói: “Anh có tự bung ra được không?”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Được mà.”

Rau xào rất nhanh, chưa đến mười phút Trần Minh Sinh đã làm xong thức ăn. Anh chống nạng, bung đồ ăn ra chiếc bàn được dọn sẵn.

Văn Lỗi cười hi hi, ngồi xuống một góc bàn.

“Hi hi, anh Sinh.”

Trần Minh Sinh thản nhiên nhìn anh ta, tiếp tục dọn đồ ăn.

Bàn ăn là bàn gấp bốn mảnh, trong phòng có sáu người, Văn Lỗi và Tống Huy ngồi cạnh góc bàn. Trần Minh Sinh và Dương Chiêu ngồi cạnh nhau. Dương Chiêu cũng ngồi bên cạnh Trương Tinh.

“Ăn com, ăn com thôi, tôi đói chết rồi.” Văn Lỗi nói.

Anh ta gấp một miếng thịt bò đưa lên miệng.

“Ôi, ôi, anh Sinh, tay nghề của anh vẫn ngon lành như xưa.” Anh ta vừa ăn vừa nịnh hót Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh mặc kệ anh ta: “Lo ăn phần cậu đi.”

Dương Chiêu cũng gấp một miếng thịt bò, mùi vị quả nhiên rất ngon.

Cô hỏi Văn Lỗi: “Trước kia, anh ấy cũng nấu com ngon lắm sao?”

“Đúng vậy, chị dâu.” Văn Lỗi nỏ pháo: “Anh Sinh là tay bếp cừ khôi, người đàn ông của gia đình đấy!”

Trần Minh Sinh: “...”

Dương Chiêu: “...”

Chú Vương ngồi bên cạnh nhắc nhở: “Tiểu Văn, cậu ngựa da lại muốn được luyện côn à.”

Văn Lỗi nhún vai, đương nhiên là không sợ. Anh và thêm mấy miếng com, nói như thờ dài: “Chỉ tiếc chúng ta gặp nhau ít quá, em chẳng ăn được mấy lần.”

“Văn Lỗi.” Trần Minh Sinh nhìn anh ta, Văn Lỗi cụp mắt, không nhìn anh.

Dương Chiêu nhìn Văn Lỗi, cúi đầu ăn com.

Cái bàn không lớn, lại có bốn người đàn ông nên rất chật, mỗi lần cử động sẽ đụng người bên cạnh.

Dương Chiêu vốn không đói, ăn mấy miếng đã buông đũa. Chẳng qua mọi người chưa ăn xong nên cô cũng chưa rời khỏi bàn.

Tổng Huy vừa ăn vừa nói với Trương Tinh: “Tiểu Tinh, em học nấu món cá này, về nấu cho anh ăn nhé.”

Trương Tinh cười tủm tỉm nhìn anh ta: “Em biết nấu canh cá mà.”

Tổng Huy: “Ừ, canh cá của em cũng ngon lắm.”

Trương Tinh quay đầu hỏi Dương Chiêu: “Chị dâu, chị có biết nấu com không?”

Dương Chiêu sững sốt, phản ứng đầu tiên là nhìn về phía Trần Minh Sinh, người đang cúi đầu ăn com với bộ dạng thoải mái.

Dương Chiêu thần nhiên: “Tôi không biết nấu ăn.”

Trương Tinh chớp chớp mắt: “Chị dâu đừng quá khiêm tốn.”

Dương Chiêu nghiêm túc: “Tôi thật sự không biết nấu.”

Trần Minh Sinh ngồi bên cạnh, ừ một tiếng.

Dương Chiêu nhìn anh, anh cũng cười với cô.

Trương Tinh nói: “Bây giờ, có rất nhiều cô gái không biết nấu ăn.”

Dương Chiêu không biết trả lời thế nào, chỉ thần nhiên hỏi ‘thật không’.

Trương Tinh vừa nhìn cô, vừa múc canh cá, nói tiếp: “Từ nhỏ em đã học nấu com, thật ra học rất dễ mà.”

Tổng Huy cũng nói: “Lúc còn sơ trung, Trương Tinh đã phải giữ nhà, lại còn chăm sóc hai đứa em trai nữa.”

Chú Vương tiếp lời: “Như thế rất mệt đấy.”

“Dạ.” Trương Tinh nói, “Nhưng thật ra cũng không đến nỗi nào ạ.”

Trương Tinh chỉ lo nói chuyện, không chú ý bát canh bị nghiêng, lúc múc xong canh cá đổ ra tay nóng hổi khiến cô ta thả ngay xuống.

Kết quả là chén canh đổ hơn phân nửa lên quần áo Dương Chiêu.

Canh cá rất nóng, cũng may Dương Chiêu mặc hai lớp áo, nên cũng không bị tổn thương gì. Cô đứng lên tránh phần canh cá còn lại.

“Nóng quá, nóng quá!” Trương Tinh ra sức thổi ngón tay mình. Tổng Huy lập tức đứng lên: “Sao rồi, có bị phỏng không? ?” Anh ta chồm tới từ bên kia bàn, cầm tay Trương Tinh nhìn cẩn thận.

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu, quần áo của cô bị ướt một mảng lớn. Anh tính mở miệng nói gì đó nhưng Dương Chiêu nhìn anh khẽ lắc đầu.

Trần Minh Sinh không nói gì nữa.

Tổng Huy bước qua khiến bên này càng chật, Dương Chiêu kéo ghế ra đứng bên cạnh chú Vương. Tổng Huy kéo Trương Tinh: “Đi rửa nước lạnh trước.”

Khuôn mặt Trương Tinh nhăn nhó, theo Tổng Huy vào bếp.

Bọn họ đi rồi, Văn Lỗi hỏi Dương Chiêu: “Chị dâu, có sao không?”

Dương Chiêu lắc đầu, “Không sao.”

Trần Minh Sinh chống nạng đứng lên, nói với cô: “Em vào phòng thay quần áo đi.”

“Ừm.” Dương Chiêu theo Trần Minh Sinh vào phòng ngủ.

Văn Lỗi nhìn hai người vào phòng, quay đầu lại thấy chú Vương vẫn nhìn theo. Hai người nhìn nhau, Văn Lỗi khẽ hỏi: “Chú thấy thế nào?”

Chú Vương nói: “Thấy cái gì?”

Văn Lỗi nói tiếp: “Chị dâu đó.”

Chú Vương im lặng một hồi lại nói: “Không nhìn ra.”

Văn Lỗi lại tiếp: “Không thấy gì luôn?”

Chú Vương cúi đầu đốt một điếu thuốc, rít một hơi, ngẩng đầu lên: “Không cùng một loại người.”

Trong phòng, Trần Minh Sinh đóng cửa lại.

“Có bị bóng không?” Trần Minh Sinh hỏi.

“Không.” Dương Chiêu nói.

Trần Minh Sinh mở tủ quần áo ra: “Anh tìm cho em một bộ quần áo của anh nhé.”

Phía sau không có ai trả lời, Trần Minh Sinh quay lại thấy Dương Chiêu đứng tại chỗ, cười đầy sâu xa.

Trần Minh Sinh nhíu mày: “Em muốn làm gì?”

Dương Chiêu nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì.”

Trần Minh Sinh đưa cho cô một áo somi màu trắng. Dương Chiêu thay quần áo xong, Trần Minh Sinh nhìn bộ quần áo dính nước kia, anh nói: “Đợi lát nữa anh giặt cho em nhé?”

“Không cần đâu, đồ này dính dầu sẽ không giặt được, bỏ đi.”

Trần Minh Sinh giương mắt nhìn Dương Chiêu, cô đang cúi đầu cài nút áo. Anh lại nhìn bộ quần áo mới bị vứt bỏ, cúi đầu không nói gì.

Dương Chiêu thay quần áo xong, nói với Trần Minh Sinh: “Đi thôi, đừng để bạn anh chờ lâu.”

Lúc bọn họ trở về, Tống Huy và Trương Tinh đã trở lại. Tống Huy ngồi ở vị trí của Dương Chiêu, thấy Dương Chiêu đi ra, anh ta nói với cô: “Chúng ta đổi chỗ nhé, tay cô ấy bị phỏng, tôi phải chăm sóc.”

Dương Chiêu gật đầu, ngồi ở chỗ của Tống Huy.

Trương Tinh cẩn thận nói: “Chị dâu, để em giặt bộ đồ kia cho cho chị nha.”

Tống Huy kéo tay Trương Tinh, nhỏ giọng nói: “Tay em bỏng thế này thì giặt làm sao.”

Trương Tinh bấu môi, không nói gì.

Dương Chiêu nói: “Đừng lo, tôi sẽ tự giặt.”

Trần Minh Sinh nhìn cô không nói gì.

Bữa cơm ăn rất nhanh, cũng may có Văn Lỗi nên không khí bớt nặng nề hơn.

Mười giờ rưỡi đêm, chú Vương nói: “Hôm nay trễ rồi mọi người phải về, Minh Sinh, lần sau chúng ta lại gặp.”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Dạ.”

Ăn cơm xong, lúc mọi người đứng lên, Trần Minh Sinh nói với Dương Chiêu: “Em vào nhà nghỉ ngơi đi, để đó anh dọn cho.”

Vừa nói xong đã bị Văn Lỗi nghe thấy, anh ta trêu chọc: “Anh Sinh à, nấu cơm rửa chén anh đều bao hết, tính dụ chị dâu cười anh về nhà đấy hở?”

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh, Trần Minh Sinh đốt thuốc thản nhiên nhìn Văn Lỗi, anh ta rụt cổ, không dám nói gì nữa.

Trương Tinh lại nói: “Để em dọn bàn cho.”

Tống Huy kéo cô sang một bên, căn dặn: “Sao em ngốc thế, tay bỏng thế này còn dọn dẹp gì. Trong nhà đâu chỉ có mỗi em là phụ nữ.”

Tương Tình thấy mọi người không để ý bọn họ, mới khẽ nói thầm với Tống Huy: “Không phải, em làm ướt đồ của chị ấy mà chị ấy lại không cần em giặt nên em làm chút việc thôi mà.”

Tống Huy nói: “Cần gì làm, đâu phải nhà của mình, để cô ta làm đi. Cùng lắm thì lát nữa mình đưa hai trăm tệ thắng bài cho cô ta giặt quần áo.”

Tương Tình nhú mày: “Giặt quần áo gì đến hai trăm tệ, số tiền đó đủ mua đồ mới cho chị ấy rồi.”

Tống Huy sờ đầu Tương Tình: “Phải rộng lượng chút.”

Tương Tình vẫn hơi tiếc nuối: “Vất vả làm mới thắng được nhiều vậy.”

Tống Huy nói: “Coi như cho anh Sinh đi.”

Tương Tình nghĩ nghĩ lại gật đầu: “Cũng đúng, anh ấy như vậy cũng khó tìm bạn gái, coi như qua tâm bạn bè của anh đi, hi hi.”

Tống Huy nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tương Tình, kiểu gì cũng thấy đáng yêu, bèn xoa xoa mặt cô: “Được rồi, đợi lát nữa đưa.”

Tống Huy và Tương Tình nói xong liền đi tìm mấy người Trần Minh Sinh, Tương Tình và Dương Chiêu nhìn thấy nhau. Dương Chiêu đi tới rút hai trăm ba mươi lăm tệ đưa cho Tương Tình.

“Tiền thắng bài lúc này.”

Tương Tình nhìn cô: “Thôi ạ, lúc này em làm đổ canh vào đồ chị... Chị đưa ít thôi ạ, còn lại chị lấy giặt đồ bẩn và mua đồ mới đi.”

Dương Chiêu nói: “Được.” Cô lấy lại ba mươi lăm tệ, Tương Tình thấy cô đưa cho hai trăm, mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng tràn đầy vui sướng.

Cô ta lấy hai trăm tệ xong bèn cất đi một trăm. Lúc Tống Huy cầm áo khoác tới, cô ta liền đưa cho anh ta một trăm đồng: “Chị ấy đưa không ít đâu.”

Tống Huy thấy một trăm đồng liền cười: “Em cất đi.”

Tương Tình cười hi hi, lại cất một trăm đồng vào người.

Trần Minh Sinh và Dương Chiêu đi cùng bọn họ xuống lầu, chú Vương nói: “Không cần tiễn.”

Trần Minh Sinh: “Bọn cháu cũng ra ngoài mua đồ.”

Văn Lỗi xấp lại: “Mua gì thế?”

Chú Vương gõ đầu anh ta: “Chuyện gì cũng có cậu.”

Dương Chiêu đỡ Trần Minh Sinh, đi sau cùng.

Trong sân không còn ai, mấy ngọn đèn đường cũ phát ra ánh sáng mờ mờ. Gió đêm thổi qua rất lạnh.

Văn Lỗi kéo áo lại: “Gần đây nhiệt độ xuống thấp quá.”

Tương Tình hất xi một cái, Tống Huy cởi áo khoác của mình choàng lên người cô ta: “Tối nay gọi xe về đi.”

Tương Tình nói: “Thôi thôi, đi xe bus được rồi.”

Tống Huy nói: “Trạm xe bus cách đây rất xa.”

Dương Chiêu nhìn một hồi rồi nói: “Tôi chờ hai người đi.”

Tống Huy quay đầu nhìn cô, Tương Tình vội vàng nói: “Chị dâu muốn đưa bọn em về sao? Không cần phiền phức như vậy đâu.”

Dương Chiêu nói: “Tôi lái xe đưa hai người ra trạm xe bus.” Cô quay đầu nói với Trần Minh Sinh: “Em đưa bọn họ đi trước.” Trần Minh Sinh gật đầu, ném túi rác vào thùng rác rồi nói: “Anh tự đi mua, chờ ra đó xong về ngay nhé.”

“Được.”

Thùng rác ở ngay bên cạnh, Tương Tình vô tình liếc qua. Dưới ánh đèn đường mờ mờ, cô ta thấy một bộ quần áo rơi ra ngoài.

Đó là quần áo Dương Chiêu vừa mới mặc.

Tương Tình sửng sốt, phía sau có tiếng khóa điện tử vang lên, cô ta quay lại thấy Dương Chiêu chạy một chiếc xe đến.

Cô ta cảm thấy, sau khi sống ở thành phố nhiều năm đã hiểu được thế nào là cuộc sống đô thị. Cô ta theo chân bạn đại học cùng phòng, biết rất nhiều xe

nhưng hoàn toàn không biết xe này tên gì, thậm chí chưa từng nhìn thấy trên tạp chí.

Cô ta nhìn con báo màu bạc trên đầu xe, mạnh mẽ, nhanh nhẹn, ngẩng cao đầu, hướng lên trời, cao quý mà thận trọng.

Trên xe, Trương Tinh ngồi phía sau Dương Chiêu. Lúc lên xe, Dương Chiêu chỉ hỏi một câu ‘trạm xe bus ở đâu’ sau đó không nói gì nữa.

Trương Tinh lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt Dương Chiêu trong kính xe, tựa như con báo màu bạc ở đầu xe kia, bình thản mà lạnh lùng.

Cô ta cầm hai trăm tệ trong túi áo, tay siết chặt lại.

Đó là cảm giác không nói nên lời, vặn xoắn trong lòng cô ta khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Cô ta nhớ tới lúc đánh bài, mỗi lần thắng cô ta đều nhìn lên về mặt của Dương Chiêu, muốn tìm cảm giác thắng lợi. Nhưng về mặt Dương Chiêu lúc nào cũng thản nhiên, cô không hề cười, nên Trương Tinh kết luận, trong lòng Dương Chiêu nhất định rất tức giận, nhưng ngại mọi người ở đây nên không tiện biểu hiện ra ngoài.

Phụ nữ luôn so sánh mình với người khác.

Cả buổi tối, Trương Tinh đều cảm thấy cô ta vượt trội hơn hẳn.

Cô ta trẻ tuổi, thông minh, lại là nghiên cứu sinh... Bạn trai cô ta lại cao lớn cường tráng, Trần Minh Sinh chỉ là một người tàn tật.

Nhưng hiện tại chút cảm giác ưu việt kia hoàn toàn bị nghiền nát. Dương Chiêu không hề nói cũng chẳng cần làm gì, thậm chí cô còn giữ lại lòng tự trọng nhỏ bé kia cho Trương Tinh.

Tuy vậy, Trương Tinh vẫn cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung.

Thế gian này thình thoảng trở nên phức tạp khó gọi tên, nhưng phần lớn vẫn rất đơn giản mà khắc nghiệt. Ông trời dùng tiền và địa vị vạch rõ ranh giới, cái ranh giới mà bản thân mỗi người đều hiểu rõ, nó nói cho Trương Tinh rất rõ rằng ——

Cô ta, ở bên kia ranh giới.

Đưa bọn họ đưa đến trạm xe bus, Dương Chiêu tạm biệt, lái xe rời đi.

Trương Tinh nhìn theo chiếc xe kia, mãi cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Tổng Huy đứng bên cạnh cô ta cau mày nói: “Chiếc xe này của cô ta sao? Không tệ chút nào.”

Anh ta nói một hồi mới phát hiện Trương Tinh không hề đáp lại, vội quay sang nhìn, hốc mắt Trương Tinh hơi ửng đỏ. Anh ta vội vàng ôm lấy cô ta: “Cho dù là của cô ta thì cũng là của nhà mua cho. Giàu cha giàu mẹ thì có bản lĩnh gì chứ, Tiểu Tinh, chúng ta tự lực cánh sinh vẫn tốt hơn cô ta gấp vạn lần.”

Trương Tinh không nói gì, xoay người chờ xe bus.

Tổng Huy lại dở vài câu nhưng thấy Trương Tinh vẫn im lặng, anh ta hiểu nói thêm cũng chẳng ích gì, trong lòng thấy ngượng ngùng, im lặng đứng một bên.

Gió thổi lạnh buốt, trong trạm xe bus có mấy nhóm đứng chờ xe.

Trương Tinh bỗng nhiên nói với Tổng Huy: “Em không thích cô ta.”

Tổng Huy nói: “Anh đã nói không thích ngay từ đầu, giả vờ giả vịt.”

Lúc Tổng Huy ra sức nói xấu Dương Chiêu, Trương Tinh lại nghĩ đến chuyện khác.

Cho dù tự có được hay là gia đình phú quý thì nhất định Dương Chiêu cũng là người có tiền, tuổi còn trẻ, xét về lý thuyết hẳn điều kiện rất tốt, một cô gái như vậy sao có thể coi trọng Trần Minh Sinh chứ.

Trương Tinh đột nhiên hỏi Tổng Huy: “Trước kia, Trần Minh Sinh làm gì.”

Tổng Huy sùng sốt: “Trước kia anh ấy cũng làm trong ngành công an, sau đó xảy ra chuyện thì rút khỏi ngành.”

Trương Tinh hỏi tiếp: “Công an bên nào?”

Tổng Huy lắc đầu: “Cụ thể làm gì anh cũng không biết, hộ khẩu của anh ấy sau này mới chuyển tới, anh nghe cấp trên nói cần giúp đỡ anh ấy nhiều một chút.”

Trương Tinh nói: “Chân của anh ấy bị thương vì làm cảnh sát sao?”

Tổng Huy nói: “Anh không biết, anh ấy đến đây đã hơn một năm, em có nghe giọng anh ấy không, không phải người ở đây, hình như là ở phía Nam”

Tương Tinh gật đầu, lại hỏi: “Vậy anh ấy sống khổ cỡ nào?”

Tổng Huy cười cười: “Thấy anh ấy như bây giờ, em thấy khổ cỡ nào.” Anh ta thấy Tương Tinh như đang suy nghĩ liền hỏi: “Em hỏi chuyện này làm gì.”

Tương Tinh lắc đầu, nói: “Không có gì, anh không thấy cô ta đến với Trần Minh Sinh rất kỳ lạ sao? Cô có tiền sao lại tìm một người điều kiện kém như thế.”

Tổng Huy không để ý: “Kỳ lạ thì sao, có cách gì chứ?”

Lúc này xe bus đến, Tổng Huy và Tương Tinh bèn lên xe. Trên đường về, Tương Tinh nhìn đèn đường vụt qua cửa xe, vẫn trầm tư như trước. Cuối cùng, cô ta nói với Tổng Huy:

“Em cảm thấy, cô ta đến với Trần Minh Sinh nhất định là có nguyên nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Lúc Dương Chiêu lái xe trở về, Trần Minh Sinh đã lên nhà. Cửa đang mở, Dương Chiêu bước vào thì thấy Trần Minh Sinh đang dọn bàn.

Anh thu khăn trải bàn lại, gấp bàn dựng sang một bên.

Dương Chiêu móc túi xách trên giá áo ngay cửa ra vào rồi bước qua.

“Em giúp anh.”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Không cần đâu, ngoài này lạnh lắm, em vào phòng đợi đi.”

Dương Chiêu không về phòng mà đến bên cạnh Trần Minh Sinh khẽ hỏi: “Làm cả buổi tối, anh có mệt không?”

Trần Minh Sinh nói: “Không mệt.”

Dương Chiêu cười cười, Trần Minh Sinh quay sang thấy cô đang tươi cười, khoe miệng cũng chọt cong lên. Dương Chiêu và Trần Minh Sinh nhìn nhau một lúc, bật cười thành tiếng, xong lại cúi đầu không nói lời nào.

Trần Minh Sinh rũ mắt nhìn cô: “Sao vậy? Lúc này không thấy em uống rượu mà.”

Dương Chiêu cúi xuống, thấy Trần Minh Sinh vén cao ống quần. Cô ngẩng lên nhìn từ eo Trần Minh Sinh xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở bên chân bị cụt của anh.

Cô dịu dàng vuốt ve một lúc, sau đó ngược lên, khẽ nói với Trần Minh Sinh: “Em đi tắm trước.”

Trần Minh Sinh vuốt tóc cô: “Đi đi.”

Không biết tại sao khoảnh khắc đó, Dương Chiêu chọt bùng tình giữa dòng cảm xúc hỗn độn.

Lúc cô quay người, tựa như nhìn thấy trong mắt Trần Minh Sinh có một sức mạnh không thể đặt tên đang kéo Trần Minh Sinh lại, khiến anh trở nên trầm lặng.

Dương Chiêu lập tức quay đầu, nhìn chăm chú vào mắt Trần Minh Sinh. Trần Minh Sinh thấy vậy cũng quay lại nhìn Dương Chiêu.

“Em sao thế?”

Dương Chiêu chậm rãi lắc đầu, “Không có gì.”

Dương Chiêu vào phòng tắm. Nhà Trần Minh Sinh không có phòng tắm kiểu mẫu, không phòng kính vòi sen, cũng không bồn tắm. Chỉ có một vòi sen vô cùng đơn giản lắp trên tường gạch men.

Trong phòng chỉ có một đôi dép nhựa, Dương Chiêu nghĩ nghĩ, cuối cùng đi chân không trên nền gạch.

Cô cởi từng lớp quần áo.

Trong phòng không có điều hòa, cũng không có đèn sưởi nhà tắm, chỉ có một ngọn đèn màu trắng xanh trên đầu.

Dương Chiêu xả tóc ra, ánh sáng chiếu vào chiếc gương nhỏ treo trên tường, người trong gương tái nhợt nhưng bình thản.

Dương Chiêu mở vòi sen, nước rất ấm. Nước vừa phun ra, hơi nước nhanh chóng tràn ngập khắp phòng tắm. Trong làn hơi nước mờ mờ, Dương Chiêu nhìn thấy quần áo cô treo trên tường.

Đó là một chiếc áo sơ mi trắng quần chung với chiếc váy mềm mại của cô, nhìn càng có vẻ góc cạnh.

Dương Chiêu khẽ cười một tiếng, lau nước trên mặt.

Lúc cô vừa mở mắt thì thấy cửa phòng tắm nhẹ nhàng đẩy ra.

Bóng dáng Trần Minh Sinh mờ ảo trong hơi nước, có vẻ cuốn hút hơn. Anh như đang nhìn cô lại như đang cúi mặt xuống.

Dương Chiêu nhìn chiếc áo lót màu đen trên người anh, màu sắc giống hệt ánh mắt anh.

Có khi tỉnh táo, có khi nghi ngại, có khi nồng ấm, lại có khi rất trầm tĩnh.

Nước trên vòi sen chảy xuống người Dương Chiêu rơi xuống sàn. Người đàn ông với vẻ mặt trầm lặng kia đang nhìn Dương Chiêu, mỗi giây mỗi phút đều như dây vô, chịu đựng.

Dương Chiêu nói: “Trần Minh Sinh, lại đây.”

Trần Minh Sinh chống nạng bước qua. Phòng tắm vốn không lớn, anh đi về phía trước mấy bước đã bị vòi sen phun nước tung tóe lên người, nhưng anh không dừng lại, vẫn đến trước mặt Dương Chiêu.

Dòng nước ấm áp xối xuống quần áo anh, tóc anh, và cả cánh tay chống nạng của anh.

Anh cúi đầu nhìn vào mắt Dương Chiêu, mái tóc dài buông xõa của Dương Chiêu ướt đẫm. Bọt nước li ti dính đầy trên trán cô.

Dương Chiêu ngẩng đầu nhìn anh, khẽ cười: “Trần Minh Sinh, anh chặn hết nước của em rồi.”

Cô nghe thấy tiếng gì đó vang lên, Trần Minh Sinh thả nạng ra, vòng hai tay ôm eo Dương Chiêu. Dương Chiêu ôm tấm lưng rộng rãi, rắn chắc của anh: “Sàn ướt, anh đứng cẩn thận.”

Trần Minh Sinh lặng lẽ nhìn cô, phản chiếu trong ánh mắt Dương Chiêu là khuôn mặt anh. Cô đưa tay vuốt tóc Trần Minh Sinh.

Cô gọi: “Trần Minh Sinh...”

Trần Minh Sinh vẫn đứng yên, cúi đầu nói: “Hửm.”

Dương Chiêu mỉm cười: “Ngày đó anh cũng kiêu ngạo như bây giờ.”

Là đêm bọn họ tình cờ gặp nhau. Nếu không phải có trận mưa to kia, có lẽ mọi chuyện đã khác.

Hai người đứng trong màn hơi nước mờ mờ, Dương Chiêu chậm rãi đưa tay xuống, chạm vào vật cứng bên trong chiếc quần dài màu xám nhạt. Cô nhẹ nhàng xoa nắn, Trần Minh Sinh giữ chặt tay cô, bỗng nhiên cọ thật mạnh.

Dương Chiêu áp sát vào cơ thể Trần Minh Sinh, cô cảm nhận được năm ngón tay của Trần Minh Sinh siết chặt cổ tay mình. Dương Chiêu ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi: “Anh thấy thế nào?”

Đáp lại lời cô là nụ hôn thật sâu của Trần Minh Sinh.

Anh buông cô tay Dương Chiêu, một tay vòng đến sau lưng cô, tay kia đỡ gáy cô, nhẹ nhàng, vui thích hôn lên môi cô. Phía trước Trần Minh Sinh dính sát vào người Dương Chiêu, cọ xát trong vô thức.

Nụ hôn của anh như trời đất quay cuồng hòa cùng dòng nước ấm áp khiến cả người Dương Chiêu xụi lơ, không thở nổi.

Lúc cô cảm thấy sắp không hít thở nổi nữa, Trần Minh Sinh mới hơi ngẩng đầu lên, Dương Chiêu thở dồn dập, cô run run cởi thắt lưng của Trần Minh Sinh, luồn tay vào trong.

Tay cô như một chú rắn nhỏ trườn quanh người anh. Cô chạm vào phía sau mông anh, rồi lại chuyển về vùng lông hơi thô ráp phía trước, còn có vật ướt át đang cương cứng kia.

Khi cô chạm tới đó, Trần Minh Sinh khẽ rên lên, đẩy thân người về phía trước, tay kia của Dương Chiêu ôm chặt thắt lưng anh.

Dương Chiêu nhẹ nhàng xoa nắn, luân phiên giữa ngón áp út và ngón giữa, mon man uốn lượn.

Trần Minh Sinh cắn chặt răng, đẩy hông về phía trước vài cái nhưng vẫn cảm thấy khoảng cách quá xa. Hai tay anh ôm đầu Dương Chiêu, cánh tay đặt lên vai cô, mượn sức nhích về phía trước nửa bước, lúc chân anh vừa chạm xuống sàn phòng tắm, đùi bên phải lắc mạnh để giữ cân bằng.

Phần đùi phải ngắn ngủn kia chạm vào chân Dương Chiêu qua lớp quần.

Cả người Dương Chiêu bị nước nóng phủ lên chợt trở nên ửng đỏ, mẫn cảm một cách lạ thường. Mỗi lần đụng chạm như chuồn chuồn lướt nước của Trần Minh Sinh khiến cô run rẩy, tê dại.

Bên chân phải kia yếu ớt như vậy nhưng lại như lửa nóng nhảy bén, nó giống một câu chuyện cổ tích không có kết thúc, cũng giống như một bộ phim không hồi kết, mơ màng, vụng vụng trong thế giới bé nhỏ.

Dương Chiêu buông tay, chuyển sang bên cạnh.

Cô lần tìm trong chiếc quần dài, cuối cùng cũng chạm tới phần chân cụt kia, cô cảm thấy linh hồn của mình đang run rẩy.

Nó ngắn như vậy, mềm mại như vậy nhưng lại rắn chắc không phù hợp với lễ thường.

Giọng Trần Minh Sinh khàn khàn bên tai Dương Chiêu: “Cởi giúp anh...”

Dương Chiêu cởi quần của anh ra, Trần Minh Sinh đứng một chân nên không thể cởi hẳn ra được, chỉ kéo nó xuống dưới chân.

Dương Chiêu mở miệng, giọng nói đứt quãng, “Anh... ở đây sao... Đi thôi, về phòng đi...”

Trần Minh Sinh ôm bờ vai Dương Chiêu, cô nghe thấy chất giọng khàn khàn của anh ——

“Quay lại đi.”

Có lẽ bản thân Dương Chiêu cũng đang mê đắm, cô lướt nhìn anh, khuôn mặt Trần Minh Sinh tựa hồ càng thêm bức thiết, chỉ còn lại hàng lông mày đen dày và đôi mắt đen thẫm.

Dương Chiêu xoay người, Trần Minh Sinh thì thầm bên tai cô: “Cúi thấp xuống.”

Một tay Trần Minh Sinh đặt trên góc tường, một tay ôm lấy thắt lưng Dương Chiêu. Người Dương Chiêu hơi cứng lại, Trần Minh Sinh nhỏ giọng: “Em thả lỏng người đi.”

Dương Chiêu rất muốn nghe lời anh, nhưng dường như cô không thể khống chế thân thể mình, Trần Minh Sinh ôm bụng dưới của cô, đến khi Dương Chiêu ôn hơn, anh như không muốn đợi thêm nữa, cánh tay ôm cô bỗng nhiên kéo mạnh.

Dương Chiêu chỉ cảm thấy bụng mình bị nhấc lên, cả người cô như được nâng lên, cô có thể cảm giác được ở phía sau Trần Minh Sinh đang điều chỉnh góc độ, tay kia của anh đỡ dưới thân cô.

Lúc đi vào, khoảnh khắc thân dưới bị lấp đầy khiến Dương Chiêu không chịu nổi, rên lên thành tiếng.

Cô chỉ rên rỉ một tiếng liền cắn chặt môi, vịn tay Trần Minh Sinh, hai chân như nhũn ra.

Trần Minh Sinh đứng thật vững vàng, một tay chống vào tường, một tay ôm Dương Chiêu.

Dưới làn nước ấm, bàn tay anh vuốt ve bụng Dương Chiêu, từ từ hướng về phía trước phủ lên ngực cô.

Trần Minh Sinh thì thầm bên tai cô: “Em kêu lên đi...”

Tay anh rất lớn, các khớp xương rất rõ ràng, mạnh mẽ.

Trần Minh Sinh nhìn lưng Dương Chiêu, vì cô cúi người nên lăm lăm mồ hôi, anh cúi đầu nhẹ nhàng liếm láp.

“Trần Minh Sinh...” Dương Chiêu bị cảm giác nhột nhạt này khiến tinh thần tan rã.

Trần Minh Sinh thẳng người, ôm chặt cô, liên tục ra vào. Dương Chiêu nhìn bờ tường gạch men có lẽ đã rất lâu đời, phản xi măng ở giữa đã chuyển sang màu đen. Cánh tay cô run run, nhưng không dám cử động quá mạnh, Trần Minh Sinh đứng như vậy đã là cố sức, cô sợ hai người sẽ ngã trong phòng tắm.

Giọng Trần Minh Sinh vang lên sau lưng cô, vừa rõ ràng, lại vừa mơ hồ. Anh nói: “Em nhìn làm gì...” Anh vuốt ve thân thể trắng nõn của Dương Chiêu theo dòng nước.

“Kêu lên đi.”

Dương Chiêu hét lớn một tiếng.

Trần Minh Sinh lại thúc vào: “Kêu thêm lần nữa đi...”

Dương Chiêu cảm thấy, Trần Minh Sinh giống như một đứa trẻ tìm được trò chơi thích thú, cứ lặp đi lặp lại không chịu ngừng.

Cô đương nhiên không chiều theo ý anh. Dương Chiêu cau mày, cắn chặt răng trong tiếng nước chảy.

Trần Minh Sinh thấy cô như vậy, không hiểu sao lại khẽ cười một tiếng.

Thân thể Dương Chiêu bị nước nóng làm cho trở nên rất mất cảm, Trần Minh Sinh chỉ khẽ cười, Dương Chiêu dường như cảm nhận được bộ phận trong cơ thể cô kia cũng khẽ run theo.

Cả người cô run lên, rốt cục cũng mở miệng: “Trần Minh Sinh, anh—”

Bàn tay của Trần Minh Sinh đang ôm bụng Dương Chiêu chậm rãi chuyển xuống dưới, như có như không chạm vào cánh hoa mềm mại kia. Dương Chiêu chịu không nổi, khẽ kiễng chân lên, Trần Minh Sinh áp sát vào thân thể cô, giọng trầm thấp: “... Anh làm sao?”

Anh vừa nói, vừa chạm nhẹ tay vào trong.

“A...” Dương Chiêu nắm chặt tay anh, móng tay như muốn đâm vào da thịt anh.

Cô không nhìn về phía sau nhưng cô có cảm giác sau lưng giống như một thế giới nguyên vẹn, mà anh tựa như một vị chúa tể.

Dương Chiêu biết, chính cô đã cho anh quyền chi phối.

Giọng Dương Chiêu run run: “Trần Minh Sinh, anh thật lưu manh...”

Cô vừa nói xong, liền cảm nhận được tiếng cười trầm thấp đầy cảm xúc của Trần Minh Sinh. Anh ôm cô, từ từ đứng thẳng dậy.

Anh nói: “Giúp anh...”

Dương Chiêu đỡ Trần Minh Sinh lui lại mấy bước, cô dùng chân đẩy nắp bồn cầu xuống rồi đỡ Trần Minh Sinh ngồi lên đó. Trần Minh Sinh ôm eo cô: “Em ngồi xuống đi.”

Dương Chiêu giữ anh lại: “Anh có mua không?”

Trần Minh Sinh nói: “Không cần.”

Dương Chiêu nhìn anh, cả người Trần Minh Sinh ướt đẫm, chiếc áo lót màu đen dính sát vào người, cô thấy rõ đường nét trên khuôn ngực anh, còn có hai đầu ngực cương lên.

Dương Chiêu đưa tay, vuốt mái tóc ướt của anh ra sau, để lộ ra vầng trán ướt đẫm.

Cô cúi đầu nhìn anh, dung mạo Trần Minh Sinh lúc này như rõ ràng hơn thường ngày.

Dương Chiêu nói: “Anh để đâu, em đi lấy.”

Trần Minh Sinh nhỏ giọng: “Không cần đâu, em yên tâm...” Anh vừa nói vừa ôm hai bên hông Dương Chiêu, để cô ngồi lên anh, từ từ tiến vào.

Dương Chiêu vịn bờ vai anh, bỗng nhiên khẽ hỏi: “Trần Minh Sinh, hôm nay anh có mệt không...”

Trần Minh Sinh ngẩng đầu, nhìn cô, cười yếu ớt: “Không mệt.”

Dương Chiêu không nói gì.

Trần Minh Sinh hỏi: “Em sao vậy?”

Dương Chiêu lắc đầu, cúi đầu hôn anh, ghé sát tai anh: “Lúc sắp ra thì nói em biết, đừng ra bên trong.”

Trần Minh Sinh ôm eo Dương Chiêu, vui mặt vào ngực cô, khẽ đáp: “... Được.”

Dương Chiêu cũng không thể diễn tả cảm xúc trong lòng, chỉ có điều sau khi ân ái, Trần Minh Sinh lại càng thêm trầm mặc hơn thường ngày.

Cô cảm thấy, có lẽ anh hơi mệt mỏi...

Nhưng vòng tay anh vẫn ôm chặt cô như trước.

Vì chút trầm mặc này mà ánh mắt của anh, giọng nói của anh, cùng với thân thể khẽ run run của anh càng khắc sâu vào tâm hồn Dương Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Đêm hôm đó, Dương Chiêu và Trần Minh Sinh ngủ rất trể.

Dương Chiêu có mang theo áo ngủ, chiếc áo ngủ tay dài liền thân. Cô thay áo, rồi nằm trên giường xem tivi với Trần Minh Sinh.

Dương Chiêu rất hiếm khi xem tivi, cô nhìn các kênh cứ liên tục lướt qua màn hình, chợt cảm thấy có lẽ Trần Minh Sinh cũng không thường xem tivi.

Cuối cùng, Trần Minh Sinh dừng lại ở kênh phim truyện đêm khuya, đó là một bộ phim Mỹ có phụ đề tiếng Trung.

Dương Chiêu nằm trong lòng Trần Minh Sinh, căn phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng chớp nháy lóe ra từ màn ảnh. Một tay Trần Minh Sinh ôm cô nói: “Mệt rồi thì ngủ đi.”

Dương Chiêu hơi mệt, cô khẽ gật đầu.

Trong tầm mắt cô là cái chân trái hơi co lại của Trần Minh Sinh. Dưới ánh sáng trắng bạc của màn hình tivi, cô thấy rất rõ nhiều nếp nhăn li ti mềm mại.

Tĩnh mạch trên chân Trần Minh Sinh rất rõ nét, bàn chân dài khẽ giẫm lên giường khiến nệm hơi lún xuống.

Dương Chiêu không thể nhớ rõ bộ phim điện ảnh kia có nội dung gì, thậm chí tên phim cô cũng không nhớ nổi. Trong ký ức đêm đó của cô chỉ có duy nhất một vòng ôm ấm áp của Trần Minh Sinh, đôi cánh tay vững chãi, yên ổn của anh, phỏng nên là những hình ảnh không ngừng lướt qua trên màn hình.

Hôm sau, đến giữa trưa Dương Chiêu mới rời khỏi nhà Trần Minh Sinh.

Lúc sắp đi, cô nói với anh: “Em sẽ đến tìm anh.”

Trần Minh Sinh gật đầu, khẽ hôn cô.

Dương Chiêu về nhà, lúc mở cửa nhà cô mới phát hiện mình đã bỏ quên túi xách ở nhà Trần Minh Sinh. Chìa khóa, ví tiền, di động của cô đều nằm trong đó.

Dương Chiêu đành nhấn chuông cửa, Dương Cẩm Thiên nhanh chóng chạy ra mở cửa.

“Chị, chị về rồi.”

“Ừ.” Dương Chiêu vào nhà: “Em đang làm gì vậy?”

Dương Cẩm Thiên đáp: “Em học.”

Dương Chiêu vỗ vỗ vai cậu, hỏi: “Ăn cơm chưa?”

Dương Cẩm Thiên: “Em ăn rồi, em gọi một phần cơm bên ngoài.”

Dương Chiêu cười cười dặn: “Em đi học đi.”

Dương Cẩm Thiên nhìn Dương Chiêu ngập ngừng mãi. Dương Chiêu cúi gằm rồi nhìn cậu: “Sao vậy?”

Dương Cẩm Thiên hỏi: “Chị còn nhớ lời hôm qua em nói không?”

Dương Chiêu gật đầu: “Chị nhớ.”

Dương Cẩm Thiên: “Vậy là được rồi.” Cậu không nói thêm gì nữa, xoay người bước vào phòng ngủ. Dương Chiêu nhìn theo bóng cậu, mãi đến khi cậu đóng cửa phòng lại.

Dương Chiêu mở tủ lạnh lấy một chai nước khoáng, rót một ly nước. Cô cầm ly ngắm nghía hồi lâu, sau đó chợt phát hiện cô không nhớ số điện thoại của

Trần Minh Sinh.

Cô và anh đã trải qua rất nhiều chuyện. Thậm chí có thể nói rằng, tâm sức cô bỏ ra với Trần Minh Sinh hơn xa những người bạn trai trước đây của cô.

Nhưng cô lại không nhớ số điện thoại của anh.

Phát hiện này khiến cô đứng tần ngần yên lặng thật lâu trước bàn điện thoại.

Cuối cùng cô gọi vào số máy của mình.

Rất nhanh có người bắt máy, Trần Minh Sinh nói rằng anh đang chạy xe, một lát nữa sẽ đưa túi xách đến cho cô.

Dương Chiêu không biết nên nói gì, cuối cùng đành nói một câu cảm ơn.

Thật ra Dương Chiêu chưa đi được bao lâu Trần Minh Sinh đã phát hiện cô quên mang theo túi xách. Anh gọi điện thoại cho cô mới phát hiện điện thoại của cô cũng bỏ quên trong túi.

Trần Minh Sinh cầm túi xách xuống lầu, muốn đến nhà trả cho Dương Chiêu. Cô từng nói hôm nay cô phải về nhà giám sát việc học tập của Dương Cẩm Thiên.

Sau khi Trần Minh Sinh lên xe, anh tắt đèn đón khách rồi ném nạng vào hàng ghế sau.

Lúc anh lái xe đến giữa đường thì nhận được cuộc gọi của Dương Chiêu, cúp máy không bao lâu thì điện thoại lại reo vang.

Anh bắt máy, khẽ cười bảo: “Em lại quên gì nữa?”

Đầu dây bên kia im lặng, Trần Minh Sinh cảm thấy có gì đó kỳ lạ, đang muốn lặp lại câu hỏi, từ đầu dây bên kia vọng tới một giọng nam trầm thấp.

“Anh là người đó?”

Bàn tay đang cầm vô lăng của anh hơi khựng lại, anh hạ điện thoại xuống, trên màn hình hiện tên người gọi đến là... Tiết Miểu.

Trần Minh Sinh đáp: “Anh tìm Dương Chiêu?”

Tiết Miểu: “Đây không phải là số điện thoại của Dương Chiêu sao?”

Đèn đỏ bật sáng, Trần Minh Sinh đạp mạnh chân thắng, chiếc xe chậm chạp dừng lại ngay trước vạch kẻ đường.

Trần Minh Sinh trả lời: “Cô ấy bỏ quên điện thoại ở chỗ tôi.”

Tiết Miểu đáp “Ừ” rồi lại nói: “Vậy anh là...”

Trần Minh Sinh nhìn đồng hồ đếm ngược trên cột đèn đỏ, từng giây từng giây đang trôi qua. Anh ngập ngừng mấp máy môi, khẽ đáp: “Tôi là bạn của cô ấy. Tôi đang mang điện thoại trả cô ấy.”

Tiết Miểu: “Xin hỏi giờ anh đang ở đâu?”

Trần Minh Sinh nói vị trí hiện tại của anh, Tiết Miểu nói anh chờ một lát, rồi anh ta cúi đầu nhấn tới nhấn lui trên thiết bị dẫn đường, “Anh đang ở rất gần nhà Tiểu Chiêu.”

Trần Minh Sinh không biết nên nói gì chỉ bình thản ừ.

Tiết Miểu cười nói: “Vậy hẹn gặp lại.”

Lúc Trần Minh Sinh lái xe đến dưới nhà Dương Chiêu, anh mới hiểu câu “hẹn gặp lại” kia có nghĩa gì.

Một chiếc Porsche màu xám bạc ngừng lại ngay trước cửa cổng khu nhà của Dương Chiêu. Một người đàn ông mặc vest trắng thơm đang thành thạo tựa người vào thành xe, giống như đang ngắm phong cảnh khu nhà này.

Dường như đã từng thấy hình ảnh này ở đâu đó.

Trần Minh Sinh không thể hiểu tại sao anh có thể nhớ rõ biển số chiếc xe này như vậy. Và anh cũng không biết vì sao trong khoảnh khắc hai đôi mắt chạm nhau, anh biết người đứng đó chính là Tiết Miểu.

Tiết Miểu dường như cũng nhận ra Trần Minh Sinh, anh ta thử vẫy vẫy tay với anh.

Trần Minh Sinh gật đầu với anh ta, Tiết Miểu bước tới khom người bên cửa kính xe Trần Minh Sinh nói: “Chào anh.”

Trần Minh Sinh vẫn ngồi trên xe, anh đưa mắt nhìn Tiết Miểu đáp lời: “Xin chào.”

Tiết Miểu: “Tiểu Chiêu rất hiếm khi bỏ quên đồ, lần này làm phiền anh quá.”

Vóc dáng Tiết Miểu rất cao, khi anh ta hơi khom thắt lưng, khoe mắt chột bắt gặp chiếc nạng ở hàng ghế sau, anh ta hơi sững sốt, bất giác anh ta đưa mắt nhìn xuống chân Trần Minh Sinh.

Để tiện đi lại nên Trần Minh không mang chân giả, chỉ cần liếc mắt qua, phần thiếu khuyết nơi chân phải đã lộ ra hoàn toàn.

Tiết Miểu chỉ nhìn thoáng qua rồi lập tức dời mắt đi.

Trần Minh Sinh không nói, Tiết Miểu lại tiếp lời: “Cùng lên trên không?”

Trần Minh Sinh siết chặt vô lăng, chậm rãi lắc đầu, anh lấy chiếc túi xách đặt trên ghế lái phụ đưa cho Tiết Miểu, khẽ nói: “Tôi không lên đâu.”

Tiết Miểu cầm túi xách: “Cảm ơn anh.”

Trần Minh Sinh thần nhiên trả lời không cần khách sáo rồi lái xe đi.

Tiết Miểu đứng thẳng người dậy, nhìn theo Trần Minh Sinh rời đi. Đôi mắt anh ta ung dung nhìn chiếc xe taxi màu đỏ dần biến mất trong tầm nhìn, bực tức bấu môi. Đưa tay phui phui chiếc áo vest rồi xoay người bước qua cổng khu nhà.

Lúc Dương Chiêu mở cửa trông thấy Tiết Miểu, mày cô cau chặt lại.

Tiết Miểu híp mắt, giọng điệu buồn bã: “Tiểu Chiêu, có phải em đã quên mất hôm nay anh sẽ tới không?”

Dương Chiêu ngẫm nghĩ một lát, nhớ lại cách đây không lâu anh ta từng báo sẽ về nước, còn nói muốn ăn một bữa cơm với cô.

“Là hôm nay sao...” Dương Chiêu mời Tiết Miểu vào trong, “Xin lỗi anh, em quên mất.”

Tiết Miểu vào nhà, đặt túi xách cô lên tủ giày: “Gần đây em hay quên thật!”

Dương Chiêu nhìn cái túi xách kia, cô sững sốt thấy rõ. Dương Chiêu nhìn Tiết Miểu: “Sao nó lại nằm trong tay anh?”

Tiết Miểu trả lời: “Ở dưới lầu, anh gặp được người đưa túi xách tới.”

Dương Chiêu: “Người đó đâu rồi?”

Tiết Miểu thay dép lê ra: “Anh bảo anh ta cùng lên với anh, nhưng anh ta không chịu, anh ta bỏ đi rồi.”

Dương Chiêu nhìn chiếc túi xách màu đen, cô im lặng một lúc rồi nói với Tiết Miểu: “Trước khi đi... anh ấy có nói gì không?”

Tiết Miểu bước vào phòng khách, lấy một chai rượu trên giá xuống đặt lên bàn rồi mới đáp: “Em muốn anh ta phải nói gì?”

Dương Chiêu quay đầu lại, trông thấy Tiết Miểu đã cởi vest ra, ngồi thoải mái trên ghế sofa. Anh ta cũng đang nhìn cô, cười bảo: “Không phải là lúc bắt taxi em bỏ quên túi xách chứ?”

Dương Chiêu không nói lời nào.

Tiết Miểu rót một ly rượu, nhằm chán xoay xoay ngắm nghía chất lỏng trong ly, nhưng anh ta không hề uống.

Dương Chiêu đốt một điếu thuốc, ngồi xuống đối diện Tiết Miểu.

“Anh đã nhận ra?”

Tiết Miểu nhìn rượu xoay tròn trong ly: “Nhận ra gì chứ?”

Dương Chiêu cũng lười quanh co với anh ta: “Tôi qua, em qua đêm ở nhà anh ấy.”

Tay Tiết Miểu không dừng lại, nhàn nhạt đáp: “Thật không?”

Dương Chiêu búng tàn thuốc: “Em ở cùng anh ấy.”

Tiết Miểu bỗng bật cười vui vẻ, anh ta giương mắt chăm chú nhìn Dương Chiêu ở phía đối diện, nét mặt ôn hòa lại có chút dung túng, giống như đang nhìn một đứa trẻ bướng bỉnh.

“Tiểu Chiêu, bây giờ em có biết em giống cái gì không?”

Dương Chiêu đưa điều thuốc lên hút, không thèm nhìn anh ta.

Tiết Miếu: “Em giống như một đứa trẻ lần đầu tiên nếm mùi vị mới tình đầu, vì sự vui vẻ nhất thời mà nghĩ cả thế giới này đều phải nhường lối cho mình.”

Dương Chiêu trả lời: “Anh tự lo cho mình là đủ rồi.”

Tiết Miếu cười cười, nâng ly một hơi cạn sạch.

Anh ta nhìn Dương Chiêu: “Đây là lựa chọn của em, anh không có quyền can thiệp, hơn nữa kỳ nghỉ bây giờ của em...” nói đến đây, Tiết Miếu hơi nhíu mày nhỏ giọng nỉm một câu: “Kỳ nghỉ chết tiệt...” Sau đó anh ta mới tiếp lời: “Trong kỳ nghỉ thì nên thả lỏng và tự do, em muốn làm gì thì làm. Nhưng mà...”

Anh ta đang nói chợt dừng lại, cười nhẹ nhìn Dương Chiêu: “Dù với tư cách sếp của em hay là bạn tốt của em, anh cũng phải nhắc em một câu.”

Dương Chiêu ngẩng đầu, nét mặt Tiết Miếu qua màn sương khói mờ lung dường như có chút ý khác.

Anh ta nói: “Tinh thần và sức lực của con người có hạn, em không nên lãng phí nó vào những chuyện vẩn vơ.”

Từng đóm lửa đốt cháy dần điều thuốc, Dương Chiêu nhẹ nhàng phả một hơi khiến màn khói thuốc xung quanh hơi lệch quỹ đạo của nó.

Có tiếng động vang lên bên cạnh, Dương Cẩm Thiên bước ra khỏi phòng ngủ.

Lúc trước Tiết Miếu từng gặp Dương Cẩm Thiên một lần, anh ta ngồi trên sofa cười chào Dương Cẩm Thiên.

“Xin chào, cậu bé.”

Dương Cẩm Thiên gật đầu chào anh ta: “Chào anh.” Cậu bước tới, nói với Dương Chiêu: “Chị, cho em ly nước đi.”

Dương Chiêu không đáp, cô dường như đang nhìn vào một khoảng không xa xăm nào đó.

Dương Cẩm Thiên tự bước tới mở tủ lạnh lấy một chai nước ra. Bỗng nhiên Dương Chiêu đứng dậy, khẽ nói: “Em vào toilet.”

Dương Cẩm Thiên nhìn theo bóng Dương Chiêu bỏ đi, cậu quay lại nói với Tiết Miếu: “Em vừa nghe hai người nói chuyện.”

Tiết Miếu nhướn mày đáp: “Ừ?”

Dương Cẩm Thiên hơi cúi đầu: “Em cũng không thích người đó.”

Tiết Miếu hỏi: “Cậu cũng biết anh ta?”

“Dạ.” Dương Cẩm Thiên nhớ tới Trần Minh Sinh, khó chịu nhíu chặt mày bảo: “Một người tàn tật mà cứ suốt ngày quẩn lấy chị em, muốn đào mỏ à...”

Tiết Miếu rót nửa ly rượu: “Bọn họ qua lại bao lâu rồi?”

Dương Cẩm Thiên đáp: “Không lâu.”

Tiết Miếu cười cười: “Xem ra đúng là cậu không thích anh ta.”

Dương Cẩm Thiên cười nhạt, đóng tủ lạnh muốn bỏ đi.

Tiết Miếu gọi: “Chờ một lát.”

Dương Cẩm Thiên xoay người lại, thấy Tiết Miếu đứng dậy bước đến trước mặt cậu. Vóc dáng Dương Cẩm Thiên không thấp, nhưng so ra vẫn thấp hơn Tiết Miếu nửa cái đầu, hơn nữa Tiết Miếu vẫn thường xuyên tập luyện thể hình, một cậu bé còn đang trong giai đoạn trưởng thành như Dương Cẩm Thiên không thể sánh được

Anh ta đứng trước mặt Dương Cẩm Thiên, cậu cảm thấy Tiết Miếu thật cao lớn. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng thơm, khuôn mặt đẹp trai phong độ, tóc không rối một sợi, mùi hương nước hoa nam cao cấp thoang thoảng quanh người.

Dương Cẩm Thiên nhếch nhếch miệng.

Thoạt nhìn Tiết Miếu cực kỳ cao lớn, cái cảm giác xa cách vừa không ngạo mạn vừa không quá thân thiện khiến cho Dương Cẩm Thiên tuổi trẻ cũng phải khâm khao.

Tiết Miếu lấy một cái hộp nhỏ trong ngực ra đưa cho Dương Cẩm Thiên.

Dương Cẩm Thiên đón lấy, hỏi anh ta: “Đây là gì?”

Tiết Miếu trả lời: “Là quà cho chị cậu.”

Đó là một cái hộp nhỏ kiểu dáng đơn giản bằng nhung đen. Ngón tay cái Dương Cẩm Thiên khẽ đẩy nắp hộp ra, ở bên trong là một chiếc nhẫn.

Không phải kim cương cũng không phải vàng bạc, đó là một cái nhẫn ngọc lục bảo.

Sắc xanh sâu thẳm như chất chứa vạn vật trên đời, nó yên lặng nằm trong cái hộp nhung đen. Cái cảm giác lạnh lẽo đập vào thị giác khiến người ta không kiềm nổi mà đắm chìm.

Dương Cẩm Thiên giương mắt lên nhìn Tiết Miếu.

“Nhẫn?”

Tiết Miếu nhìn thẳng vào mắt cậu, khẽ nhũ mày có chút trêu cợt: “Cậu còn nhìn anh như vậy, anh sẽ ngược đấy.”

Dương Cẩm Thiên đẩy hộp lại hỏi: “Sao anh không tự đưa cho chị ấy?”

Tiết Miếu nhún nhún vai đáp: “Anh mắc cỡ.”

Dương Cẩm Thiên: “...”

Dương Cẩm Thiên kiềm lòng không được lại mở hộp ra, cậu chăm chú nhìn viên ngọc lục bảo xanh thẳm, nhìn đến say mê.

Tiết Miếu khẽ nói: “Có phải nó rất giống chị cậu không?”

Dương Cẩm Thiên ngẩng đầu thấy đôi mắt Tiết Miếu cũng đang chăm chú nhìn chiếc nhẫn kia.

Bỏ xuống vẻ mặt hào hứng dào dạt, tâm trạng yên ổn trở lại, Tiết Miếu lại khoác lên vẻ thâm trầm của một người đàn ông trưởng thành xen lẫn trong đó là cảm giác mệt mỏi thoáng qua. Dương Cẩm Thiên đột ngột hỏi anh ta: “Anh thích chị em?”

Tiết Miếu nhìn Dương Cẩm Thiên: “Đa số mọi chuyện trên đời này không thể chỉ dùng một từ đơn giản để giải thích được.”

Dương Cẩm Thiên nhũ mày ngẫm nghĩ rồi bảo: “Vậy rốt cục là có thích hay không?”

Tiết Miếu nhìn Dương Cẩm Thiên đang giương mắt nhìn chòng chọc anh ta, bật cười như chịu thua: “Thích.”

Sau khi Dương Chiêu rửa mặt trong toilet, cô vào thẳng phòng ngủ đóng chặt cửa lại. Cô lấy di động ra, đi vào góc xa nhất trong phòng gọi cho Trần Minh Sinh.

Cô muốn nghe giọng nói của anh, bất kể anh nói gì cũng được.

Qua một lúc lâu Trần Minh Sinh mới bắt máy.

“A lô.”

“Trần Minh Sinh, em là Dương Chiêu đây.”

“... Ừm”

Dương Chiêu nói câu đó xong cũng không biết phải nói gì tiếp nữa. Cô siết chặt di động, nhìn hàng cây cao đứng sừng sững bên ngoài cửa sổ...

Sự im lặng như kéo dài bất tận.

Trần Minh Sinh cũng không lên tiếng, Dương Chiêu cắn môi nói: “Cảm ơn anh đưa túi xách tới cho em.”

Trần Minh Sinh khẽ ừ: “Không cần khách sáo.”

Dương Chiêu ngừng một lát, rồi nói tiếp: “Hôm nay anh rảnh không?”

Rốt cuộc cô cũng lên tiếng hỏi anh.

Cô đã quên cuộc hẹn ăn cơm hôm nay với Tiết Miếu, cũng quên mất việc phụ đạo cho Dương Cẩm Thiên, hoặc có thể nói là cô không còn tâm trạng để nhớ đến được nữa.

Dương Chiêu vội vã muốn gặp Trần Minh Sinh.

Nhưng Trần Minh Sinh lại đáp: “Xin lỗi em, hôm nay anh chạy ca đêm.”

Trong phút chốc trái tim Dương Chiêu yên ổn lại... không phải là lạnh lẽo, cũng không phải nặng trĩu u sầu, mà chỉ là thật vắng lặng. Cô bình thần trả lời: “VẬY LẦN SAU EM ĐẾN TÌM ANH.”

Trần Minh Sinh: “... Được.”

Dương Chiêu buông điện thoại xuống mới phát hiện ra đôi tay mình đang run rẩy.

Cô biết Dương Cẩm Thiên và Tiết Miểu đang trò chuyện ở ngoài phòng khách, cô cũng có thể đại khái đoán được những chuyện hai người nói. Cô ngồi xuống giường, không hề muốn quay lại phòng khách.

‘Tình thân và sức lực của con người có hạn, em không nên lãng phí nó vào những chuyện vẩn vơ.’

‘Xin lỗi em, hôm nay anh chạy ca đêm’

Những lời của Tiết Miểu và Trần Minh Sinh thay phiên nhau lướt qua đầu cô, Dương Chiêu vươn tay ấn chặt trán, hít sâu một hơi.

Còn ai...

Dương Chiêu nghĩ, ngoại trừ em trai cô, sếp của cô, còn có ai muốn cảnh báo cô rằng cô đang đi trên một con đường lệch lạc.

Còn ai nữa đây...

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Trần Minh Sinh ngồi trên giường cúi đầu hút thuốc.

Anh không nhìn đồng hồ cũng biết mình đã ngồi hơn một tiếng đồng hồ. Đùi phải của anh hơi khó chịu, nhưng anh không muốn đổi tư thế.

Bên tay Trần Minh Sinh đặt một cái gạt tàn, mười mấy tàn thuốc cắm ngổn ngang trong đó.

Tay còn lại nắm chặt di động. Anh bật di động lên nhìn thời gian cuộc gọi cuối cùng... ba mươi bốn giây.

Anh lại rít một hơi thuốc.

Lúc này, điện thoại chột reo vang. Trong khoảnh khắc điện thoại kêu lên, anh không thể phủ nhận trái tim mình cũng rung lên thảng thốt. Anh nhìn màn hình di động, tên người gọi tới là Tống Huy.

Trần Minh Sinh kẹp điều thuốc trên tay, nhận cuộc gọi.

“A lô.”

“A lô, anh Sinh, em là Tống Huy.”

“Ừ, có chuyện gì?” Trần Minh Sinh bình thần cất tiếng.

“À, là như vậy...” Tống Huy hơi ngập ngừng rồi mở lời: “Tôi nay em muốn mời anh ăn một bữa.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Sao tự nhiên lại mời com?”

Tống Huy cười cười đáp: “Mấy lần gần đây toàn là anh mời, anh cũng nên cho anh em một cơ hội biểu hiện chứ.”

Trần Minh Sinh khẽ cười, bảo: “Không cần phải phiền phức thế đâu.”

Tống Huy nói: “Anh Sinh, gần đây em thấy anh rất mệt mỏi.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Thật không?”

“Thừa dịp này ra ngoài cho khuây khỏa.” Tống Huy nói tiếp: “Tiểu Tình cũng tới, cô ấy muốn nói vài chuyện với anh.”

Trần Minh Sinh ngăn ra: “Có chuyện gì?”

Tổng Huy áp a áp ứng: “Không nói rõ qua điện thoại được, tối chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Trần Minh Sinh vẫn hơi do dự.

Tổng Huy tiếp lời: “Tiểu Tình nói hình như chuyện có liên quan tới chị dâu.”

Tay cầm di động của Trần Minh Sinh hơi siết lại: “Là chuyện gì?”

“Thôi, tóm lại anh cứ đến rồi sẽ biết.” Tổng Huy nói tiếp: “Tám giờ tối nay được không?”

Trần Minh Sinh dừng một lúc đáp: “... Ở đâu?”

Tổng Huy: “Ở khu nhà anh có một quán vừa mới khai trương, cũng gần cho anh hơn.”

Trần Minh Sinh rút một điều thuốc, trả lời: “Được.”

Dương Chiêu vẫn ngồi trên giường mãi đến khi Tiết Miểu gõ cửa bước vào.

“Này Tiểu Chiêu, anh cứ tưởng em đang tắm, hóa ra em đang trốn ở đây à.” Tiết Miểu vào phòng, đây là lần đầu tiên Tiết Miểu bước vào phòng ngủ của Dương Chiêu, anh ta tò mò quan sát một lượt.

Dương Chiêu ngồi hút thuốc trên giường, không hề quay đầu lại.

Tiết Miểu bước tới trước mặt Dương Chiêu, thân thể cường tráng đứng chắn trước mặt Dương Chiêu.

Giữa bóng tối căn phòng, Dương Chiêu ngẩng đầu lên, “Bao giờ anh đi?”

Về mặt Tiết Miểu âu sầu: “Chẳng lẽ em muốn đuổi anh đi...”

“Không.” Dương Chiêu đáp: “Em chỉ hỏi thế thôi.”

Tiết Miểu lên tiếng: “Vài hôm nữa ở Bắc Kinh có hội chợ thương mại, anh phải đến tham gia.”

Dương Chiêu gật đầu.

Tiết Miểu nhìn cô hỏi: “Trời cũng tối rồi, em đói không?”

Dương Chiêu không có khẩu vị gì, lắc đầu đáp: “Em không đói.”

Tiết Miểu đưa tay ôm bụng, than vãn: “Nhưng anh đói...”

Dương Chiêu dụi thuốc hỏi: “Anh muốn ăn gì?”

Tiết Miểu trả lời: “Anh không quen chỗ này, đây là khu vực của em, em nghĩ xem có chỗ nào không?”

Dương Chiêu nhìn anh ta: “Anh ăn ở đâu cũng được?”

Tiết Miểu ngoan ngoan gật đầu: “Ở đâu cũng được.”

Dương Chiêu tiếp lời: “Được thôi, anh nghỉ ngơi một lát đi, chút nữa em dẫn anh đi ăn.”

Tiết Miểu cúi đầu nhìn Dương Chiêu, anh nhìn thấy mái đầu đen và một góc trán của cô. Tiết Miểu bước tới, vươn tay ra khẽ nâng cằm Dương Chiêu.

Dương Chiêu nhìn thẳng anh ta, Tiết Miểu thấp giọng bảo: “Tiểu Chiêu, trông em thật mệt mỏi.”

Dương Chiêu nghiêng đầu đi tránh khỏi bàn tay Tiết Miểu, cô nói: “Không sao cả.”

Tiết Miểu: “Cho anh một điều.”

Dương Chiêu ngơ vờ ngoảnh đầu lại nhìn anh ta: “Không phải anh không hút thuốc sao?”

Tiết Miểu cười bảo: “Anh chỉ ngủ thôi.”

Dương Chiêu đưa hộp thuốc lá cho anh ta. Tiết Miếu cảm lấy rút một điếu ra, ngón tay thon dài xoay tròn điếu thuốc rồi chuyển điếu thuốc lên mũi hít hà.

Anh ta nói: “Tiểu Chiêu, em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ không?”

Dương Chiêu thân nhiên trả lời: “Trong một cuộc họp mặt giữa các nghệ thuật gia ở California.”

Tiết Miếu cười cười, hai ngón tay kẹp điếu thuốc lắc lắc: “Lúc đó em nhớ nhầm giờ nên cứ nghĩ là hôm sau mới tụ họp. Kết quả là trước khi đến em đã hút rất nhiều thuốc, em không kịp thay quần áo nên đã xịt nước hoa rất nồng nặc để át đi mùi thuốc lá.”

Dương Chiêu dường như chợt nhớ đến cảm giác khốn đốn khi ấy, lúc đó cô vẫn đang học nghiên cứu sinh, hoàn toàn là lính mới trong lĩnh vực nghệ thuật.

Cô khẽ cười: “Đúng vậy!”

Tiết Miếu bĩu môi, nghịch ngợm nói: “Lúc nói chuyện với em, anh bị xông mùi suýt mất nửa cái mạng.

Dương Chiêu liếc anh ta, Tiết Miếu tiếp lời: “May mà anh đã xem tác phẩm của em, nếu không e rằng anh đã bỏ lỡ.”

Dương Chiêu ung dung hừ một tiếng, đưa mắt sang thì phát hiện Tiết Miếu vẫn lặng yên nhìn cô chăm chú.

Anh ta còn lặp lại một lần nữa: “May mà vậy...”

Dương Chiêu hơi cúi đầu.

Tiết Miếu bảo: “Có lúc anh cảm thấy em dường như vẫn là cô bé hơi lạnh lùng và đơn thuần năm xưa.”

Dương Chiêu im lặng khẽ cúi đầu.

Tiết Miếu thấp giọng: “Nhưng anh biết, em không phải loại người ngây thơ. Tiểu Chiêu, không phải anh xem thường người đàn ông kia, nhưng vì em là người trong cuộc cho nên anh thấy hơi lạ.”

Dương Chiêu không nói nên lời.

Cô bất chợt giương mắt lên, bắt gặp nét mặt của Tiết Miếu, cô không thể nhìn tiếp được bèn cúi đầu xuống. Quả thật như anh ta nói, cô giống như một cô học sinh chưa tốt nghiệp, không cách nào trốn tránh dưới ánh mắt chăm chú của giáo viên.

Mà đáp án giáo viên cần, chính cô cũng không rõ.

Cô chợt nhớ Trần Minh Sinh, nhớ khuôn mặt anh, nhớ nụ hôn của anh, cuối cùng nhớ tới cái chân khiếm khuyết của anh... Có lẽ cô cũng loáng thoáng nhận ra lý do, nhưng đáp án đó dường như giấu tận sâu thẳm cõi lòng cô không thể nói ra ngay được.

Tiết Miếu thấy Dương Chiêu không lên tiếng, anh ta cũng không ép cô. Anh ta cắt điếu thuốc vào túi áo rồi trả hộp thuốc lá lại cho Dương Chiêu: “Anh đi chuẩn bị vài thứ, lát nữa chúng ta đi ăn.”

Dương Chiêu cúi đầu đáp ừ.

Tiết Miếu bước tới cửa rồi dừng lại: “Đúng rồi.” Anh ta giữ tay nắm cửa quay đầu nhìn Dương Chiêu ôn tồn: “Anh còn muốn nói với em một câu...”

Dương Chiêu ngẩng đầu, cách đó không xa Tiết Miếu chăm chú nhìn cô cất tiếng: “Dù là bạn bè hay bất kỳ ai khác, nếu khiến em khó chịu em có quyền không gặp.” Tiết Miếu dứt lời, trừng mắt bảo: “Em có cái quyền đó, nên em phải đối xử tốt với bản thân một chút.”

Dương Chiêu khẽ cười nói: “Cảm ơn.”

Tối đó khi ra ngoài ăn, Dương Chiêu lái xe, Tiết Miếu ngồi xuống ghế lái phụ hỏi cô: “Chúng ta đi ăn gì vậy?”

Dương Chiêu chăm chú nhìn kính chiếu hậu đáp: “Không phải anh bảo ăn gì cũng được sao?”

Tiết Miếu: “Đúng vậy, ăn gì cũng được, em muốn dẫn anh đi đâu.”

Dương Chiêu lái xe ra khỏi khu nhà: “Đến chỗ em thích.”

Tám giờ tối, Trần Minh Sinh đến quán nhỏ bên vỉa hè rất đúng giờ, Tống Huy và Trương Tinh cũng đã tới.

Trần Minh Sinh chống nạng bước qua, bọn họ chọn chiếc bàn ở ngoài cùng, Tống Huy gọi Trần Minh Sinh: “Anh Sinh, ở bên này.”

Trần Minh Sinh đặt nạng sang một bên rồi bảo: “Hai người chờ lâu chưa?”

Tương Tinh lắc đầu đáp: “Không lâu, tụi em vừa tới thôi.”

Trần Minh Sinh cũng gật đầu.

Tổng Huy gọi phục vụ rồi chọn vài món và mấy chai bia.

“Anh Sinh, mấy lần trước toàn là anh mời, lần này tới lượt tụi em. Nào, uống, uống vài ly.” Tổng Huy rót một ly rượu cho Trần Minh Sinh. Trần Minh Sinh cầm ly thấp giọng: “Cậu cũng giúp tôi nhiều việc, không cần khách sáo đâu.”

Tổng Huy cười nói: “Đúng vậy, chúng ta đều là anh em tốt, khách sáo làm gì.”

Trần Minh Sinh uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Lúc bọn họ uống rượu, Tương Tinh vừa gấp một đĩa rau cho Tổng Huy vừa lên tiếng: “Hai anh uống chậm thôi, sợ có người cướp mất rượu à?”

Tổng Huy cười: “Em không hiểu đâu, đàn ông uống rượu phải uống từng ngụm lớn, chỉ có phụ nữ mới nhấp môi thôi.”

Tương Tinh khẽ hừ, rồi gấp một con sò biển cho Trần Minh Sinh: “Anh Sinh, anh cũng ăn chút gì đi.”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Cảm ơn.”

Tương Tinh lắc đầu: “Cảm với chả ơn.”

Rất nhanh, năm chai bia đều sạch sẽ, mặt Tổng Huy hơi đỏ, vỗ vỗ vai Trần Minh Sinh rồi gọi nhân viên phục vụ kêu thêm vài chai.

Trần Minh Sinh lên tiếng: “Uống bấy nhiêu đủ rồi, lát nữa cậu còn phải về nữa, đừng say quá.”

“Không sao, không sao đâu.” Tổng Huy hức một tiếng, lè nhè: “Em có một ưu điểm đó là uống rượu không biết say.”

Trần Minh Sinh cúi đầu rồi lại nâng mắt nhìn Tổng Huy: “Hôm nay cậu nói có chuyện liên quan tới Dương Chiêu?”

Tay Tổng Huy hơi khựng lại, sau đó anh ta nhú mày xua xua tay: “Cô ta ...”

Trần Minh Sinh hỏi: “Cô ấy thế nào?”

Tổng Huy hít một hơi thật sâu, vì uống nhiều rượu, đáy mắt anh ta hơi sung huyết.

“Anh Sinh, em hỏi anh, chúng ta có phải là anh em không?”

Trần Minh Sinh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Tổng Huy gật gật đầu đáp: “... Phải.”

“Đúng! Chúng ta là anh em, cho nên em chỉ muốn tốt cho anh!” Tổng Huy giơ tay chỉ về một hướng vô định, lớn tiếng: “Người anh em khuyên anh chấm dứt với người phụ nữ kia đi.”

Trần Minh Sinh sững sốt sau đó bật cười: “Cậu nói gì vậy?”

Tổng Huy: “Anh Sinh, mắt nhìn người của anh làm sao vậy? Anh không thể ở bên cô ta được, anh có mưu tính gì vậy?”

Trần Minh Sinh không đáp.

Tương Tinh thấy không ổn, vội vàng kéo Tổng Huy bảo: “Anh nói bậy gì vậy, anh Sinh không phải loại người đó.”

“Anh biết!” Tổng Huy lớn tiếng, quay đầu trừng mắt với Trần Minh Sinh: “Những người phụ nữ có điều kiện tốt trên đời này thiếu gì! Chẳng phải cô ta chỉ có chút tiền thôi sao, nhiều nhận gì chứ...”

Anh ta chỉ Tương Tinh rồi nói: “Tiểu Tinh... Nhà Tiểu Tinh ở vùng nông thôn, trong nhà còn hai em trai, từ nhỏ cô ấy phải vừa chăm sóc gia đình vừa lo học hành. Nhưng cô ấy không thua kém ai, đậu vào trường đại học thành phố, còn lấy học bổng học tiếp nghiên cứu sinh. Cha mẹ cô ấy quả không bằng cha mẹ người phụ nữ có tiền kia, nhưng cô ấy kém Dương Chiêu chỗ nào chứ?”

Tương Tinh cắn môi, khóe mắt hơi ửng đỏ, cô kéo Tổng Huy bảo: “Anh đừng nói nữa.”

Trần Minh Sinh lấy một điều thuốc ra châm, thấp giọng: “Cậu tìm tôi là muốn nói những lời này?”

Tổng Huy quệt mũi, ngồi thở hổn hển. Tương Tinh vội nói: “Anh Sinh, không phải vậy, thật ra tụi em có chuyện muốn nói với anh.”

Trần Minh Sinh nhìn cô: “Chuyện gì?”

Tương Tinh ngáp ngừng, lúc trước cô ta không hề phát hiện đôi mắt Trần Minh Sinh đen thẫm thẫm.

Cô ta cúi đầu, lấy một xấp giấy trong túi xách ra, ngập ngừng: “Anh Sinh, thật ra em cũng không dám chắc, nhưng mà...” Cô ta đưa xấp giấy cho Trần Minh Sinh, anh đón lấy nhìn chăm chú.

“Đây là gì?”

“Của người phụ nữ anh vừa ý đó!” Tống Huy đột ngột xen vào: “Cô ta là một kẻ biến thái!”

Trần Minh Sinh nhướn mày, Trương Tinh vội bảo: “Không, không phải, em... em chỉ vô tình nhìn thấy thôi, anh xem những gì viết trên đó đi.” Cô ta vẫn quan sát sắc mặt Trần Minh Sinh, nhỏ giọng bảo: “Anh Sinh, anh biết trên đời này có một loại người có tâm lý biến thái không, bọn họ chuyên thích những người khuyết tật.”

Trần Minh Sinh nhìn xấp giấy trong tay, Trương Tinh ôn tồn: “Nghe nói khi bọn họ gặp người khuyết tật sẽ...” Cô dường như hơi ngượng ngùng, thấp giọng: “... sẽ có ý muốn kia.”

Tống Huy tuyên bố: “Đó chính là đồ biến thái! Anh có biết không, cũng giống như đồng tính luyến ái hay ấu dâm, mẹ nó đều biến thái tât! Ông đây mặc kệ bọn chúng là ai, nếu gặp phải ông đây sẽ bắt hết bọn chúng lại.”

Trương Tinh kéo tay Tống Huy khuyên: “Anh nhỏ giọng một chút, người khác nghe được lại nghĩ bàn chúng ta đang nói chuyện bậy bạ.”

Trần Minh Sinh ngậm miệng thuốc, vươn tay lật từng trang từng trang cho đến hết.

Tống Huy bảo: “Anh Sinh, người phụ nữ đó vô duyên vô cớ tìm anh làm gì. Chẳng phải lúc ở sở cảnh sát đòi anh những năm, bảy ngàn đó sao. Sau này biết anh... biết chân anh bất tiện, cô ta lại vội vã tới tìm anh.”

Trần Minh Sinh yên lặng ngồi lật những tờ giấy trên tay.

“Mẹ nó! Cô ta đang đùa anh đấy, cô ta xem chúng ta là đồ ngu muốn chèn ép sao cũng được à... Anh Sinh, anh...” Tống Huy chỉ nói được một nửa, bỗng nhiên bị Trương Tinh kéo lại. Anh ta vừa xoay đầu thì thấy Trương Tinh đang nhìn phía sau lưng Trần Minh Sinh. Tống Huy nhìn theo lập tức phát hiện Dương Chiêu chỉ đứng cách họ hai cái bàn, cô đang nhìn bọn họ.

Trương Tinh vội cười chào: “Chị dâu, sao chị cũng đến vậy...”

Trần Minh Sinh quay đầu lại, bốn mắt chạm nhau.

“Gọi bậy bạ gì đó!” Tống Huy chặn lời Trương Tinh, đứng bật dậy trừng trừng nhìn Dương Chiêu, chẳng biết anh ta đang bảo Trương Tinh hay là đang nói với Dương Chiêu: “Ai là chị dâu chứ, chúng ta đều là người bình thường hết.”

Trương Tinh hơi hoảng sợ.

Trương Tinh đang suy đoán Dương Chiêu đã nghe được bao nhiêu, bọn họ nói Dương Chiêu biến thái, nếu cô đến tính sổ với họ thì phải làm sao... Nhưng cô ta ngẫm đi nghĩ lại, xem ra lúc trước cô ta đã đoán đúng rồi, Dương Chiêu quả thật có mục đích riêng.

Những việc cô ta làm là muốn giúp Trần Minh Sinh.

Ở bên ngoài quán vỉa hè chỉ treo một bóng đèn, Dương Chiêu vừa vịn đứng dưới bóng đèn, ánh sáng trắng chói lóa chiếu xuống khuôn mặt khiến cô trông hơi nhợt nhạt.

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh, anh ngồi trên chiếc ghế nhựa, dưới ánh đèn bóng dáng anh càng rõ ràng hơn. Cô nhìn đám hải sản bày la liệt trên bàn và vỏ chai rượu chất ngổn ngang...

Và cả Tống Huy, Trương Tinh đang ngồi bên cạnh.

Mấy bàn ngồi xung quanh lúc này nghe loáng thoáng Tống Huy nói biến thái gì gì đó, bọn họ đều cho rằng có chuyện hay để hóng nên đều chăm chăm nhìn Dương Chiêu.

Đúng vậy, Dương Chiêu nghĩ: ngoại trừ em trai cô, ông chủ của cô thì còn có bọn họ nữa...

Cô luôn sống trong thế giới của riêng mình, thỉnh thoảng cô sẽ cho phép một vài người bước vào thế giới đó. Nhưng bây giờ, có người muốn dùng một phương thức khác xâm nhập vào thế giới của cô, dường như bọn họ cho rằng trong đó tồn tại điều gì lạ lùng và kỳ bí.

Bọn họ ủa tới, tận tay xé toạc thế giới nội tâm của cô, bọn họ mở to mắt, la hét, với gương mặt háo hức tươi cười, bọn họ tìm kiếm thứ họ không biết, thứ gì đó dơ bẩn hoặc những điều bọn họ chưa từng nhìn thấy.

Dương Chiêu rất muốn hỏi, các người đã tìm thấy chưa?

Rất nhiều người nhìn Dương Chiêu, giống như đang chờ khoảnh khắc cô không chịu đựng nổi lên tiếng chửi bới.

Nhưng cuối cùng Dương Chiêu chỉ bật cười.

Trần Minh Sinh chưa từng thấy nụ cười này của cô, thậm chí anh cũng chưa từng gặp dáng vẻ thoải mái thế này của cô, giống như cô đã tìm ra đáp án mong mỏi bấy lâu.

Cô nhìn khắp xung quanh, đèn đường, tấm bạt che, bàn nhựa và cả những người đang chăm chú nhìn cô ...

Cuối cùng cô quay lại nhìn vào mắt Trần Minh Sinh.

Ánh mắt Dương Chiêu hơi dịu dàng pha chút ung dung, thậm chí còn hơi ngạo mạn.

Cô nhẹ giọng nói với anh: “Trần Minh Sinh, sở thích kỳ lạ của em là thật, tình cảm cũng là thật, em vốn ngay thẳng như vậy nên chẳng có gì phải giấu diếm.”

Trái tim Trần Minh Sinh bỗng chốc đập điên cuồng trong lồng ngực.

Cách đó không xa, Tiết Miểu đứng dưới bóng đèn, anh ta cúi đầu, khẽ xoay tròn điều thuốc trong tay. Anh ta nghiêng mặt nhìn Dương Chiêu dưới ánh đèn...

Tất cả mọi người ở đây đều đối đầu với cô, có lẽ trong khoảnh khắc đó người đàn ông kia cũng dao động, không quá quyết. Nhưng cô vẫn thành thật nói thẳng với anh ta tình cảm của mình, dù rằng cô sẽ gặp càng nhiều khó khăn hơn nữa.

Tiết Miểu nghĩ, cô giống như một người chiến sĩ, đứng trước thiên binh vạn mã dửng dưng cảm bảo vệ bản thân.

Người khác có thể cười, có thể chửi mắng cũng có thể khinh bỉ.

Cô sẽ không đau khổ, không giải thích và càng không thấy uất ức.

Lòng người là một vùng đất trống trải hoang vu, bóng tối ngập tràn, bất chợt một tiếng sấm vang lên, vạch nên đường chân trời ở phía xa xăm.

Trong khoảnh khắc thăng thót đó, Trần Minh Sinh tựa như đã nhìn xuyên qua kẽ hở mong manh thấy được một linh hồn tròn vẹn.

Trong tích tắc đó, Trần Minh Sinh biết, anh xong đời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh, ánh mắt của anh dường như không thể che dấu được gì đó nữa.

Trần Minh Sinh vịn góc bàn tính đứng lên, nhưng Tiết Miểu đã kéo cánh tay Dương Chiêu trước.

Tiết Miểu cười nhẹ, nói với Dương Chiêu: “Chúng ta rời khỏi nơi này trước.”

Dương Chiêu tính mở miệng, Tiết Miểu nói nhỏ: “Dù sao cũng không thể ở đây làm trò hề cho người ta xem, đi trước đã, hai người có thể liên lạc lại sau mà.”

Dương Chiêu quay lại nhìn, vì Tiết Miểu xuất hiện nên đám người xem trò vui xung quanh càng thích thú. Dương Chiêu cúi xuống, thán nhiên nói: “... Được.”

Tiết Miểu dẫn Dương Chiêu rời khỏi quán, Dương Chiêu không hề quay lại nhìn.

Trần Minh Sinh siết chặt mấy đầu ngón tay xuống bàn khiến tay anh trở nên trắng bệch, cuối cùng vẫn buông ra.

Tổng Huy nhìn tình hình, quay sang nói: “Anh Sinh, anh đừng để cô ta lừa. Cô ta —— “

Anh ta nói chưa hết câu, bỗng nhiên dừng lại.

Trần Minh Sinh đang nhìn anh ta.

Im lặng nhìn anh ta.

Anh không nói gì cũng không biểu hiện gì, nhưng ánh mắt này làm cho Tống Huy tỉnh rượu tức thì.

Tương Tinh hoảng sợ, vội vàng bước qua giảng hòa: “Không sao, không sao, chắc là chị dâu hiểu lầm ——” cô ta nhìn Trần Minh Sinh: “Anh Sinh, là lỗi của bọn em, nhưng cũng chưa có vấn đề gì mà. Anh thấy đó, chị dâu không sao mà, anh dễ dàng chị ấy chút là được rồi.”

Trần Minh Sinh cúi đầu, rút ví tiền trong túi quần lấy hai trăm tệ đặt trên bàn, thân nhiên nói: “Tống Huy, bữa này tôi mời, coi như cảm ơn cậu trước giờ đã giúp đỡ tôi, tôi đi trước.”

Nói xong, Trần Minh Sinh đứng lên, chống nạng rồi đi.

Tống Huy dường như còn chưa dứt khỏi ánh mắt kia, đến lúc anh ta tỉnh táo lại đã thấy hai trăm tệ trên bàn, anh ta sững sốt, sau đó tức tối mắng: “—— Fuck!”

Tương Tinh nói: “Được rồi, được rồi, mọi người đi rồi, anh đừng tức giận nữa.”

Mặt Tống Huy đỏ bừng vì uống bia, bực tức nói tiếp: “Mẹ nó, có phải anh muốn hại anh ấy gì đâu chứ!”

Tương Tinh nói: “Đúng vậy, chúng ta chỉ muốn tốt cho anh ấy thôi mà. Nào, uống miếng nước cho bớt giận.” Cô ta rót ly nước đưa cho Tống Huy, lại nói tiếp, “Thực ra chuyện này chẳng liên quan gì đến chúng ta, chúng ta lo chuyện bao đồng quá.”

Tống Huy uống nước, nuốt giận trong lòng, sau đó vuốt vuốt tóc Tương Tinh: “Đúng, sau này không thêm đề ý mấy chuyện rồi hơi đó nữa.”

Trên chiếc xe xám bạc rất im lặng.

Lúc này Tiết Miêu lái xe, anh không biết đường khu này, chạy ra được tuyến đường chính hết cả buổi, Dương Chiêu không nói tiếng nào, anh nhìn cô, mở miệng: “Tiểu Chiêu, anh sắp chạy vào thành phố đúng không?”

Dương Chiêu cũng không muốn đùa giỡn với anh, cô thân nhiên nói: “Tôi hai đường nữa thì quẹo.”

Tiết Miêu vui vẻ hỏi: “Có quán nào ngon à?”

Dương Chiêu nói: “Về nhà.”

Tiết Miêu: “...”

“Được rồi, được rồi.” Tiết Miêu đầu hàng: “Bây giờ do em quyết định.”

Tiết Miêu lái xe nhanh hơn Dương Chiêu rất nhiều, hai người nhanh chóng về tới khu Hoa Khái Kim. Tiết Miêu đậu xe dưới lầu, cùng Dương Chiêu lên nhà.

Lúc Dương Cẩm Thiên mở cửa cho hai người rất bất ngờ.

“Sao anh chị đi ăn nhanh vậy?”

Tiết Miêu trả lời: “Chưa ăn, nhưng đã no rồi.”

Dương Cẩm Thiên ngơ ngác nhìn hai người, rồi lại chui về phòng học bài.

Trong phòng khách chỉ còn lại Dương Chiêu và Tiết Miêu.

Dương Chiêu không bật đèn phòng khách, chỉ có đèn tường yếu ớt chiếu lên hai người đang ngồi trên sofa.

Dương Chiêu châm một điếu thuốc. Ánh mắt cô như nhìn vào hư vô, vẻ mặt lạnh nhạt.

Tiết Miêu ngồi đối diện cô: “Em nghĩ gì thế?”

Dương Chiêu chậm rãi trả lời, “Suy nghĩ chuyện vừa rồi.”

Tiết Miêu: “Vừa rồi?”

Dương Chiêu rít một hơi thuốc, thân nhiên nói: “Anh có nghe bọn họ nói gì không?”

Tiết Miêu: “Có.”

Dương Chiêu nói: “Em thấy bọn họ nói có phần rất đúng.”

Tiết Miếu mỉm cười: “Phần nào.”

Dương Chiêu: “Về tàn tật, về tính cách.”

Tiết Miếu “à” một tiếng, cầm ly trà lên uống.

“Tiểu Chiêu, từ xưa đến nay các nhà nghệ thuật đều đam mê sự không trọn vẹn.” Ngón tay thon dài của Tiết Miếu nhẹ nhàng lắc lắc cái chén, nước trong chén chao lên thành lốc xoáy rất đẹp.

Dương Chiêu không nói gì.

“Đương nhiên, ” Tiết Miếu lại nói, “Trên đời này có rất nhiều người tầm thường, em có thể để ý hoặc phớt lờ bọn họ.”

Dương Chiêu cười lạnh nhạt: “... Người tầm thường.”

“Đúng vậy, tuy rằng sách vở đều nói con người bình đẳng, nhưng Tiểu Chiêu...” Tiết Miếu tháo cổ áo, thả lỏng người trên sofa: “Thế giới này vốn không công bằng, con người phải có sang hèn, không có ngoại lệ.”

Dương Chiêu: “Anh niệm yết giá tất cả mọi thứ sao?”

“Đương nhiên không.” Tiết Miếu lắc đầu: “Có rất nhiều người không đủ tư cách để niệm yết giá.”

Dương Chiêu bật cười: “Tiết Miếu, anh đúng là con buôn từ đầu đến chân.”

Tiết Miếu nói: “Coi như em đang khen anh.”

Dương Chiêu hút thuốc xong, dụi tàn thuốc vào gạt tàn. Tiết Miếu nhìn quyển sách trên bàn trà, anh cầm lên nhìn trong ánh đèn mờ mờ: “Vẫn là quyển sách lần trước?”

Dương Chiêu thần nhiên: “Đọc xong rồi, quên cất.”

Tiết Miếu hỏi: “Sách gì?”

Dương Chiêu: “Tâm lý học.”

Cô đứng lên, nói với Tiết Miếu: “Em muốn nghỉ ngơi, anh đói thì tự gọi đồ ăn sẵn nhé.”

Tiết Miếu thất thần nhìn cô: “Gọi kiểu gì?”

Dương Chiêu đi về phòng mình, vừa đi vừa thần nhiên nói: “Gọi điện thoại, số của cửa hàng bên cạnh điện thoại.”

Tiết Miếu: “...”

Dương Chiêu tắm rửa qua loa, sau đó tắt đèn nằm trên giường.

Cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, rất muốn ngủ ngay một giấc. Nhưng nằm rất rất lâu vẫn không thể ngủ được.

Cô buộc mình nhắm mắt lại, đếm từ một tới một trăm rồi đếm ngược lại như hồi bé các thầy cô vẫn chỉ, cuối cùng cô ngồi dậy.

Cô tìm gói thuốc lá ở đầu giường, cầm lên mới biết không còn điều nào. Cô không biết Tiết Miếu còn ngoài phòng khách hay không, nhưng bên ngoài rất im ắng. Dương Chiêu không muốn di chuyển nên cứ ngồi như mất hồn trên giường.

Đã lâu rồi cô không mất ngủ.

Đêm rất tối, cũng rất yên tĩnh. Ban đêm, thời gian trôi rất chậm, lại như rất nhanh.

Dương Chiêu quen dần với bóng đêm, dần dần nhìn được đồ vật trong phòng. Bức tranh treo trên tường, đèn bàn đọc sách, rồi đến khung cửa sổ lớn sát đất.

Dương Chiêu thấy rèm cửa hé ra, một khe hở rất nhỏ từ trên xuống dưới tấm rèm.

Dương Chiêu nhìn một hồi, bước xuống giường, định kéo rèm kín lại.

Cô đi chân không trên mặt đất, cảm nhận sự lạnh lẽo dưới chân. Cô đến bên cửa sổ kéo rèm.

Ngay lúc cô kéo rèm lại, dường như cô nhìn thấy gì đó khác lạ qua khe hở mỏng manh ấy. Chỉ cần khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy đã đánh tan ý định đi ngủ tiếp của Dương Chiêu.

Cô kéo rèm cửa ra lần nữa——

Khu Hoa Khai Kim được coi như một khu chung cư cao cấp, trên mỗi nhánh đường đều có đèn đường. Để không ảnh hưởng các hộ gia đình tầng dưới nghỉ ngơi, đèn đường trong khu vực thường là đèn vàng, hơi mờ.

Hiện tại, ở cuối tầm mắt của Dương Chiêu có một bóng người đang lẳng lặng tựa vào cột đèn bên đường.

Không gian u ám phủ sương mù, nhưng nhìn thật kỹ bóng dáng đó vẫn ngập tràn màu sắc.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu trên lá cây héo rũ, chiếu lên chiếc xe taxi màu đỏ lại càng đậm màu hơn. Người đó mặc áo khoác màu đen, tựa vào cột đèn, tay cầm điều thuốc.

Bỗng dưng, Dương Chiêu thấy tay cầm thuốc của Trần Minh Sinh dừng lại.

Không hiểu vì sao, ngay tại thời khắc đó Dương Chiêu biết Trần Minh Sinh đã phát hiện ra cô —— giống như lần trước.

Anh bỏ thuốc xuống, chậm rãi ngẩng đầu.

Dương Chiêu không thấy rõ mặt anh, nhưng cô cảm thấy, ánh mắt Trần Minh Sinh nhất định đang theo sát cô.

Anh kiên cường như thế, lại yếu ớt như vậy.

Dương Chiêu buông rèm cửa sổ, xoay người nhắm về phía cửa phòng.

Phòng khách không một bóng người, Dương Chiêu vơ đại cái áo trên sofa, chọt lướt qua cuốn sách trên bàn trà.

《Vùng đất lý tưởng》

Cô đẩy cửa ra, không chờ thang máy, chạy thẳng xuống lầu. Có lẽ thang máy sẽ nhanh hơn, nhưng Dương Chiêu không muốn dừng bước, cô có thể cảm nhận được một nguồn sức mạnh to lớn đẩy cô về phía trước.

Bóng đêm xua tan tất cả.

Không có khúc mắc, không cần để ý, không phải bận lòng... Nếu những thứ này không tồn tại, có phải cô sẽ đến nơi đó không—— Cho dù đó là hoang mạc, hay vùng bùn tối tăm, hoặc là nơi bị người khác từ chối.

Nếu có, thì đó có phải là vùng đất lý tưởng của cô không?

Trước đây Dương Chiêu vẫn cho rằng, một người đàn ông như Tiết Miếu là hình tượng trong mộng của các cô gái. Đến hôm nay cô đã hiểu ra, người trong mộng lý tưởng của cô chính là Trần Minh Sinh.

Dương Chiêu đẩy một cánh cửa, bước đến trước mặt anh.

Cô thấy ánh mắt đen thẫm thẫm của anh, khẽ hỏi anh: “Sao anh lại tới đây?”

Trần Minh Sinh rũ mắt, bỗng nhiên nở nụ cười trầm thấp, Dương Chiêu ngửi thấy mùi thuốc lá nồng đậm.

Giọng anh hơi khàn: “Bởi vì anh cảm thấy, em sẽ không quay lại.”

Môi Dương Chiêu mấp máy, nhưng không nói gì.

Trần Minh Sinh thấp giọng: “Đêm nay, rất xin lỗi em.”

Dương Chiêu khẽ lên tiếng: “Ừm.”

Trần Minh Sinh như không biết nên nói gì nữa, chỉ cúi đầu đứng im lặng.

Ban đêm hơi lạnh, Dương Chiêu lại hỏi: “Anh đến lâu chưa?”

Trần Minh Sinh ngập ngừng: “Cũng chưa lâu.”

Dương Chiêu không nói gì, Trần Minh Sinh nhìn cô, phát hiện ánh mắt cố chấp của cô nhìn mình, anh thờ dãi: “Anh đến lúc chín rười.”

Dương Chiêu nói: “Bây giờ mấy giờ rồi?”

Trần Minh Sinh không nhìn đồng hồ, nói luôn: “Hai giờ.”

“...” Dương Chiêu hơi nhú mày: “Anh không lạnh sao?”

Trần Minh Sinh khẽ cười: “Không lạnh.”

Lại lặng im.

Dương Chiêu nghe thấy tiếng cười của Trần Minh Sinh, trong lòng cô thấy khó chịu. Trước giờ anh vẫn thích cười trầm trầm ảm đạm như vậy, nhưng khi đó tiếng cười của anh thoải mái hơn bây giờ rất nhiều. Tiếng cười này, Dương Chiêu cảm thấy không đành lòng nghe.

Cô nhìn chung quanh, ban đêm khu nhà rất im ắng, bóng đêm bao phủ, giống như thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ.

Dương Chiêu bỗng nhiên quay đầu, hỏi Trần Minh Sinh: “Anh có ngày nghỉ không?”

Trần Minh Sinh sững sốt: “Cái gì?”

Dương Chiêu nói lại: “Ngày nghỉ, anh có kỳ nghỉ nào không?”

Lái taxi có ngày nghỉ không?

Trần Minh Sinh gần như đã thốt ra câu trả lời, nhưng thấy vẻ mặt tràn đầy hứng thú của Dương Chiêu, anh lại nuốt trở vào.

“Sao vậy?”

Dương Chiêu: “Có không?”

Trần Minh Sinh im lặng một chút, sau đó nói: “... Có.”

Dương Chiêu nhìn anh mỉm cười: “Trần Minh Sinh, chúng ta đi du lịch đi.”

Trần Minh Sinh: “...”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Trần Minh Sinh khựng lại chừng mười giây, mới hỏi cô: “... Du lịch?”

Dương Chiêu đáp: “Đúng vậy.”

Trần Minh Sinh ngơ ngác: “Đi đâu?”

Dương Chiêu: “Anh muốn đi đâu?”

Mọi chuyện đêm nay thay đổi quá nhanh, Trần Minh Sinh cảm thấy mình không theo kịp suy nghĩ của Dương Chiêu. Anh nói: “Anh đi đâu cũng được, còn em?”

Dương Chiêu nghĩ nghĩ, cuối cùng trả lời: “Em không biết.”

Trần Minh Sinh: “...”

Đứng một lúc, Dương Chiêu cảm thấy lạnh. Cô vội vàng chạy xuống nên không mặc áo khoác, lúc vừa chạy xuống cảm thấy rất nóng, đứng trong gió hơn mười phút đã bắt đầu lạnh run.

Trần Minh Sinh thấy cô lạnh bèn nói: “Lên xe ngồi đi.”

Dương Chiêu gật đầu.

Trần Minh Sinh mở cửa xe, Dương Chiêu nói với anh: “Chúng ta ngồi ghế sau.”

“Được.”

Bọn họ cùng ngồi băng ghế sau, trong xe cũng không ấm áp, nhưng ít ra có thể chắn gió. Trần Minh Sinh cởi áo khoác đưa cho Dương Chiêu: “Trời hơi lạnh, em mặc đi.”

Dương Chiêu cầm áo khoác: “Anh không lạnh sao?”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Không.”

Dương Chiêu phủ áo khoác của Trần Minh Sinh lên người. Chiếc áo này vừa khít người Trần Minh Sinh, nhưng Dương Chiêu mặc lại rộng thùng thình, hai vai chùng xuống.

Nó vẫn mang theo hơi ấm trên người Trần Minh Sinh, Dương Chiêu khẽ cúi đầu, hít hà mùi hương thoang thoảng trên áo.

Mùi thuốc lá hòa cùng mùi xà bông, thật đặc biệt.

Trần Minh Sinh hỏi cô: “Sao đột nhiên em muốn đi du lịch?”

Dương Chiêu nói: “Rất đột ngột ư?”

“...” Trần Minh Sinh không nói gì.

Nói xong Dương Chiêu cũng cười: “Đúng là hơi đột ngột.” Cô dựa ra sau, nói tiếp: “Em còn nghỉ phép một tháng nữa, em muốn đi với anh, anh có sắp xếp thời gian được không?”

Trần Minh Sinh trả lời ngay: “Được.”

Dương Chiêu im lặng một lúc, sau đó quay đầu nhìn Trần Minh Sinh: “Được thật không?”

Trần Minh Sinh: “Thật.”

Dương Chiêu: “Cho em một điếu thuốc.”

Trần Minh Sinh: “Trong túi áo.”

Dương Chiêu lần tìm trong túi áo khoác, cuối cùng cũng thấy hộp thuốc lá, còn có một hộp quẹt. Cô đặt điếu thuốc lên môi, bật lửa.

Ánh lửa nhoáng lên, Trần Minh Sinh hơi nghiêng đầu, thấy khuôn mặt bình thản của Dương Chiêu sáng lên rạng ngời.

Ánh lửa sáng lên rồi vụt tắt, Dương Chiêu nhẹ nhàng hít một hơi.

Cô nói: “Trần Minh Sinh, nếu như đi du lịch, em chi tiền.”

Trần Minh Sinh nhìn cô không rời mắt, nghe cô nói như vậy, anh chỉ nói: “Không được.”

Dương Chiêu nói tiếp: “Gần đây anh đi làm không đều đặn.”

Trần Minh Sinh nhất quyết: “Không liên quan đến việc này.”

Hai ngón tay Dương Chiêu bóp điếu thuốc, sau đó quay đầu nhìn Trần Minh Sinh: “Anh đừng suy nghĩ nhiều về chuyện tiền bạc.”

Trần Minh Sinh cười cười, giọng nói trầm thấp đầy trêu chọc: “Sao nào, em muốn bao anh hả?”

Dương Chiêu cũng cười: “Anh bằng lòng để em bao không?”

Nụ cười của Dương Chiêu ẩn hiện sau đốm sáng yếu ớt trên điếu thuốc, thân nhiên lại chân thật đến thế. Trần Minh Sinh nhẹ nhàng vuốt tóc Dương Chiêu, khẽ nói: “Anh không cần tiền của phụ nữ, em muốn đi đâu cứ nói với anh, đừng lo lắng.”

Dương Chiêu nhìn anh, một lúc sau chợt cười khẽ.

Trần Minh Sinh nói: “Em cười gì thế?”

“Anh biết không, em nghĩ đến lần trước.” Dương Chiêu nói, “Anh đến nhà, em mời anh vào, nhưng nói thế nào anh cũng không chịu vào nhà em.”

Trần Minh Sinh nhún mày: “Đó là em đang mời sao?”

Dương Chiêu thân nhiên nhìn anh.

Trần Minh Sinh sửa lại: “... Cứ xem như mời đi.”

Dương Chiêu nói: “Lúc đó, anh thật ngang bướng.”

Trần Minh Sinh nhẹ giọng: “Thật không?”

Nhớ tới ngày ấy, bọn họ lại lặng im.

Dương Chiêu hút hơn nửa liều thuốc, nói với Trần Minh Sinh: “Anh sắp xếp thời gian đi nhé.”

Trần Minh Sinh nói: “Em muốn đi lúc nào?”

Dương Chiêu bỏ liều thuốc xuống, nghĩ ngợi: “Em phải sắp xếp cho em trai em, em hơi lo lắng về nó.”

Trần Minh Sinh nói: “Vậy khi nào định được thời gian, em cứ báo anh.”

Dương Chiêu nhìn anh: “Ừm, ngày mai có thể em sẽ không gặp anh, anh đi làm ngoan nhé.”

Trần Minh Sinh dờ khóc dờ cười: “Anh biết rồi.”

Dương Chiêu dụi tàn thuốc: “Em lên nhà trước.”

Cô quay đầu, thấy ánh mắt của Trần Minh Sinh nhìn mình, Dương Chiêu bỗng cảm thấy không đành lòng. Cô kéo cánh tay Trần Minh Sinh, hôn lên môi anh trong bóng đêm.

Trần Minh Sinh ôm lưng cô, đáp lại nụ hôn của cô.

Lúc bọn họ tách ra, Trần Minh Sinh nói Dương Chiêu: “Em lên nhà đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Dương Chiêu buông tay anh, cởi áo khoác trả lại, xuống xe chạy lên nhà.

Lên đến nhà, Dương Chiêu nhẹ nhàng mở cửa, phòng khách vẫn lặng ngắt như tờ, Tiết Miểu và Dương Cẩm Thiên đều ngủ say.

Dương Chiêu trở lại phòng, đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Dưới lầu, Trần Minh Sinh tựa như đang chờ cô, đến lúc thấy được bóng người, Trần Minh Sinh vẫy vẫy tay, Dương Chiêu khẽ cười, nhìn bóng dáng anh vào xe taxi rồi rời đi.

Đã quá nửa đêm, nhưng Dương Chiêu vẫn không buồn ngủ. Cô vào phòng sách, mở máy tính, lên mạng tìm tòi nơi du lịch.

Dương Chiêu ít khi đi du lịch, trừ khi đi khảo sát, cô hiếm khi chủ động tham quan danh lam thắng cảnh. Cô gõ mấy chữ “Thắng cảnh tham quan du lịch”, kết quả hiện ra khiến cô hoa cả mắt, Dương Chiêu nhú mày, lướt lướt qua.

Cô nhớ lại lời của Trần Minh Sinh.

【 Anh không cần tiền của phụ nữ. 】

Dương Chiêu bỗng nhiên mỉm cười trong căn phòng tối thui.

Người đàn ông này, đôi khi cố chấp đến đáng sợ.

Dương Chiêu tìm tòi một hồi, cảm thấy hơi mệt. Cuối cùng, cô nhấn vào web của một công ty du lịch, mục du lịch trong nước, hiện ra đầu tiên là tour đi Sơn Tây sáu ngày giá đặc biệt.

Dương Chiêu ngẫm nghĩ, Sơn Tây...

Ba rưỡi sáng, Dương Chiêu mệt chịu không nổi nữa, cô tắt máy quay lại phòng ngủ.

Trước khi thả người lên giường, đầu óc cô vẫn mơ mơ màng màng.

Sáng sớm hôm sau, Dương Chiêu thức dậy đưa Dương Cẩm Thiên đến trường, lúc ăn sáng Tiết Miểu nói với Dương Chiêu rằng chiều nay anh sẽ bay đến Bắc Kinh tham gia đấu giá. Dương Chiêu gật đầu: “Lúc đi anh cứ đóng cửa lại là được.”

Trên đường đưa Dương Cẩm Thiên đến trường, Dương Cẩm Thiên nói với Dương Chiêu: “Chị, ngày mai em về trường ở nội trú, cứ đi đi về về như vậy ngày nào cũng mất hơn hai tiếng, rất phiền phức.”

Tay Dương Chiêu hơi ngừng lại, đúng là cô cần mấy ngày rảnh rỗi.

“Sao phải về trường ở?”

Dương Cẩm Thiên nói: “Em thấy lãng phí thời gian quá.”

Dương Chiêu không nói gì.

Dương Cẩm Thiên hỏi cô: “Chị không tin em sao?”

Dương Chiêu nói: “Không phải chị không tin em, nhưng đã có vết xe đổ. Tiểu Thiên, em thật sự không còn nhiều thời gian đâu.”

Dương Cẩm Thiên ngồi ghé sau, nhỏ giọng than thở: “Em đã hứa sẽ cố gắng mà... Chị vẫn chưa yên tâm đúng không?”

Dương Chiêu không nói gì.

Lúc gần đến trường, Dương Chiêu dừng xe bên đường.

Dương Cẩm Thiên cảm thấy kỳ lạ bèn nói: “Chưa tới trường mà chị.”

Dương Chiêu nói: “Chị biết.”

Dương Cẩm Thiên: “Sao chị dừng xe?”

Dương Chiêu không quay lại, cô vịn tay lái, nhìn từng chiếc xe vụt qua cửa kính, lẳng lặng nói: “Tiểu Thiên, vì sao em phải đi học?”

Dương Cẩm Thiên sững sốt, vì sao phải đi học? Cậu ‘à’ một tiếng rồi trả lời: “Vì, vì em phải thi vào đại học.”

Dương Chiêu tắt máy, đốt một điếu thuốc, thần nhiên nói: “Tiểu Thiên, con người học hành là vì bản thân mình. Có lẽ bây giờ em cảm thấy thi đậu đại học là chuyện quan trọng nhất, giống như đó là bầu trời của em. Nhưng sau này em sẽ phát hiện ra, thi đại học chỉ là một trong những việc em phải trải qua mà thôi, qua rồi là hết. Nhưng em học một chữ, đọc một quyển sách sẽ trở thành bước đệm cho em, nâng em ngày càng cao lên. Đến lúc đó, em sẽ từ từ cảm nhận được câu ‘núi này cao sẽ có núi khác cao hơn’. Thế giới này rất rộng lớn, Tiểu Thiên, có rất nhiều điều tốt đẹp, cũng có rất nhiều người xuất sắc.”

Dương Chiêu chậm rãi nhả khói thuốc: “Đứng ở trên cao, em có thể lựa chọn xuống dưới thấp. Nhưng đứng ở dưới thấp, em sẽ chẳng có quyền lựa chọn.”

Làn khói thuốc mong manh hòa cùng nắng sớm rực rỡ, khiến Dương Cẩm Thiên không thể nhìn rõ. Bóng dáng Dương Chiêu trong nắng, trong khói thuốc, vừa thoải mái vừa mệt mỏi. Thật giống một người đi trước, sau thời gian nghỉ trưa nhàn hạ, đột nhiên nổi hứng, dạy dỗ lớp đi sau vài điều bản thân tự chiêm nghiệm được.

Bạn nghe hay không, họ cũng không cần quá bận tâm, để ý.

Bóng dáng cùng lời nói kia, khắc sâu vào tâm trí Dương Cẩm Thiên. Cậu cảm thấy cả đời cũng không thể quên.

Dương Chiêu hút thuốc xong liền khởi động xe.

“Em có thể ở lại trường, đúng lúc chị cần ra ngoài vài ngày.”

Dương Cẩm Thiên thuận miệng hỏi: “Chị đi đâu thế?”

Dương Chiêu suy nghĩ một chút, đầu cô tự động liên tưởng đến nơi đã nhìn thấy cuối cùng đêm qua, bèn nói: “Sơn Tây.”

Dương Cẩm Thiên ‘à’ một tiếng rồi im lặng.

Đưa Dương Cẩm Thiên đi học xong, Dương Chiêu gọi điện cho Trần Minh Sinh.

“Anh đây.”

“Trần Minh Sinh, anh đang đi làm phải không?”

“Ừ.”

Dương Chiêu nghe thấy tiếng còi xe, mấy giây sau, lại nghe tiếng đóng cửa. Sau đó Trần Minh Sinh nói tiếp: “Xong rồi, có chuyện gì thế?”

Dương Chiêu nói: “Cũng không có gì...”

Trần Minh Sinh hỏi cô: “Em đã nghĩ ra muốn đi đâu chưa?”

Dương Chiêu đáp ngay: “Sơn Tây.”

Trần Minh Sinh chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ Dương Chiêu lại quyết định nhanh như vậy, anh lại hỏi: “Đi chỗ nào ở Sơn Tây?”

Dương Chiêu đáp: “Em không biết.”

Trần Minh Sinh: “...”

Dương Chiêu hỏi anh: ”Ồ Sơn Tây có gì chơi không?”

Trần Minh Sinh ngẫm nghĩ rồi nói: “Ngắm cảnh hả? Có Ngũ Đài Sơn.”

“À...” Dương Chiêu vừa nghe thấy Ngũ Đài Sơn nói luôn: “VẬY ĐẾN ĐÓ ĐI.”

Lại một quyết định nhẹ nhàng, băng quơ. Trần Minh Sinh không chịu nổi, bật cười hỏi tiếp: “Em muốn đi ngày nào, đã sắp xếp cho em trai của em chưa?”

“Xong rồi, ngày mai nó về trường ở nội trú.” Dương Chiêu đáp.

Trần Minh Sinh: “Vậy em muốn khi nào đi?”

Dương Chiêu: “Anh rảnh ngày nào?”

Trần Minh Sinh: “Lúc nào anh cũng đi được.”

Dương Chiêu nói: “Ngày mai nhé?”

Trần Minh Sinh: “...”

Cuối cùng Trần Minh Sinh cũng ý thức được, không thể để mọi chuyện phát triển theo hướng này. Anh hỏi Dương Chiêu: “Em chọn lộ trình chưa?”

Dương Chiêu nói: “Chưa.”

Trần Minh Sinh hỏi tiếp: “Em chọn phương tiện đi lại chưa, tự lái xe hay đi tàu hỏa hoặc máy bay?”

Dương Chiêu nói: “Vẫn chưa.”

Trần Minh Sinh lại hỏi: “Em đã chuẩn bị hành lý để đi chưa?”

Dương Chiêu càng trả lời chậm hơn: “... Cũng chưa.”

Trần Minh Sinh lại hỏi tiếp, Dương Chiêu không dám trả lời nữa.

Anh thở dài: “Em ở nhà chờ anh, đi làm về anh sẽ qua.”

Dương Chiêu: “... Được.”

Ngắt điện thoại xong, Dương Chiêu mới nhận ra vừa rồi mình hồ đồ biết bao.

Những điều này vốn rất cơ bản, nhưng cô không buồn suy nghĩ cứ vậy gọi điện thoại cho Trần Minh Sinh.

Cô về nhà, ngồi ở trên sofa tự hỏi mình.

Thật ra những chuyện này rất đơn giản, nhưng Dương Chiêu lại suy nghĩ về nó theo kiểu khác.

Nghĩ tới nghĩ lui, Dương Chiêu rút ra kết luận —— cô bắt đầu ý lại vào Trần Minh Sinh.

Cô không nói nên lời, chuyện này rốt cuộc là tốt hay xấu.

Dương Chiêu cảm ly trên bàn trà lên nhấp một ngụm, nhìn đồng hồ treo tường nhích từng giây. Lòng cô rất thanh thản, hiện tại trong phòng chỉ có mình cô, nhưng sẽ nhanh chóng có thêm một người nữa. Một căn phòng có hai người, ngoại trừ điều này thì những thứ khác đều không tồn tại.

Cô cảm nhận được những xúc cảm nồng ấm, tràn đầy.

Sáu giờ rưỡi, Dương Chiêu đợi Trần Minh Sinh gọi điện, cô đến bên cửa sổ cạnh giường vẫy vẫy tay với người dưới lầu.

Lúc Dương Chiêu xuống lầu đón, liền đứng nhìn anh một lúc.

Trần Minh Sinh hỏi: “Em nhìn gì thế?”

Dương Chiêu: “Nhìn anh với đủ hai chân không quen chút nào.”

Trần Minh Sinh: “...”

Trần Minh Sinh xách theo mấy cái túi, Dương Chiêu hỏi: “Gì vậy anh?”

Trần Minh Sinh nhìn xuống: “À, em ăn cơm chưa?”

Dương Chiêu nói: “Chưa.”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Anh cũng chưa ăn nên mua đồ nấu cơm.”

Dương Chiêu bước qua đỡ anh: “Được.”

Sau khi vào phòng, Trần Minh Sinh cởi chân giả ra, anh chống nạng vào bếp, nhìn nhìn, sau đó hỏi Dương Chiêu: “Từ lần trước anh nấu, bếp này...”

Dương Chiêu hiểu ý, tiếp lời: “Chưa dùng thêm lần nào.”

Trần Minh Sinh bật cười, đặt đồ ăn lên bồn rửa rau, anh nói: “Em ăn đồ ăn sẵn ít thôi, không tốt cho sức khỏe.”

Dương Chiêu: “Ừm.”

Trần Minh Sinh nấu cơm rất nhanh, một lúc sau đã dọn đồ ăn lên bàn. Lúc ăn cơm, Dương Chiêu hỏi Trần Minh Sinh: “Anh muốn đi bằng gì?”

“Đi đâu?”

Dương Chiêu đáp ngay: “Đi du lịch.”

Dường như Trần Minh Sinh hơi đói bụng, anh xúc một muỗng cơm lớn đưa vào miệng, chỉ nói đơn giản: “Em quyết định đi.”

Dương Chiêu nói: “Đi tàu hỏa nhé.”

Trần Minh Sinh đang gấp rau chợt dừng lại. Anh nghĩ Dương Chiêu sẽ tự lái xe hoặc đi máy bay, không ngờ cô lại chọn tàu.

“Sao em lại chọn tàu hỏa?”

Dương Chiêu nói: “Nó tiện lợi.”

Trần Minh Sinh: “...”

Trần Minh Sinh ăn cơm chậm lại, Dương Chiêu gấp cho anh một miếng thịt, thản nhiên nói: “Trần Minh Sinh, anh không muốn xài tiền của em cũng được, nhưng đừng quá cậy mạnh.”

Trần Minh Sinh không giàu có, anh biết và cô cũng biết.

Dương Chiêu mỉm cười: “Thời gian sau này còn rất dài.”

Trần Minh Sinh ngẩng đầu, thấy ánh đèn trên đầu chiếu xuống khuôn mặt Dương Chiêu, cực kỳ rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh ăn cơm xong, liền đặt vé xe.

Dương Chiêu dẫn Trần Minh Sinh vào thư phòng, cô mở máy tính, Trần Minh Sinh nhìn khắp phòng.

Phòng sách của Dương Chiêu rất ngăn nắp, có rất nhiều sách. Trần Minh Sinh rút một quyển ——《Giải nghĩa hoa văn trên đồ đồng, tranh chữ, văn tự và biểu tượng》. Trần Minh Sinh lật mấy trang, trang nào cũng đầy chữ, thỉnh thoảng có mấy bức tranh minh họa. Anh cất cuốn sách, nhìn bức tranh trên tường, đó là một bức tranh khổ dài kiểu Trung Quốc treo dọc trên tường, bức tranh dạng cuộn tròn phía dưới chỉ có duy nhất một chú cá chép, chấm phá thêm vài nét bút, đã vẽ nên hình ảnh chú cá chép bơi theo dòng thật yên tĩnh lại sinh động.

“Xong rồi.” Dương Chiêu mở máy tính, Trần Minh Sinh xoay người chống gậy bước qua.

Dương Chiêu nói: “Anh đợi chút, em lấy ghế cho anh.”

Trần Minh Sinh đặt gậy sang một bên, Dương Chiêu xoay người định chạy vào phòng khách lấy ghế, mới đi được mấy bước đã bị Trần Minh Sinh kéo

tay. Dương Chiêu bị anh kéo lui lại, dựa vào thành ghế.

“Khỏi cần.” Trần Minh Sinh nói, “Ngồi đây đi.” Anh nói xong liền ngồi xuống ghế, đó là một chiếc ghế dựa bằng da thật có chân trượt. Trần Minh Sinh ngồi xuống, nhẹ nhàng đẩy chiếc ghế đi chuyển, anh tựa lưng vào ghế nhìn Dương Chiêu: “Lại đây.”

Dương Chiêu nói: “Anh muốn em ngồi kiểu nào?”

Trần Minh Sinh cười cười: “Em muốn ngồi thế nào.”

Dương Chiêu cúi xuống, liền thấy chân trái của Trần Minh Sinh ngay trước mặt, cô giương mắt, thấy Trần Minh Sinh cười thản nhiên. Dương Chiêu không nhìn chỉ bước qua, Trần Minh Sinh giữ chặt tay cô, ôm cô đặt lên chân trái của mình.

Dương Chiêu hỏi: “Một chân có mỏi không?”

Trần Minh Sinh thản nhiên: “Không sao.”

Anh trượt ghế về phía trước, đến gần máy tính. Dương Chiêu nhìn màn hình nói: “Em mở trang bán vé online rồi đó, anh xem thử đi.”

“Ừm”

Dương Chiêu ngồi, ánh mắt nhẹ nhàng chuyển xuống dưới. Tay trái Trần Minh Sinh ôm quanh eo cô rất tự nhiên, tay phải cầm chuột lướt web, thỉnh thoảng nhấp chuột, phát ra tiếng ‘click’ đặc trưng.

Anh ngồi phía sau cô, vòm ngực dán sát vào lưng Dương Chiêu, khuôn mặt thoải mái ghéech trên vai cô.

Dương Chiêu lại ngửi thấy mùi xà bông thoang thoang.

“Ngày kia được không?” Trần Minh Sinh hỏi.

Dương Chiêu cảm giác được lưng cô khẽ run lên vì câu nói trầm thấp của anh, cô chột ngây người.

Không thấy cô trả lời, Trần Minh Sinh thấy hơi lạ bèn nghiêng mặt nhìn cô: “Em sao vậy?”

Dương Chiêu giật mình, cô vội vàng nhìn về phía màn hình: “Được.”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Sao em lại ngây người ra thế.”

Dương Chiêu yên lặng nhìn màn hình, thản nhiên nói: “Đâu có, em đang xem mà.”

Trần Minh Sinh kéo bảng thông tin vé xe đến giữa màn hình: “Ngày kia đi nhé?”

Dương Chiêu lướt qua: “Đi gì đến Bắc Kinh?”

“À.” Trần Minh Sinh nói, “Không có xe tốc hành.”

Dương Chiêu quay đầu nhìn Trần Minh Sinh: “Vậy phải làm thế nào?”

Trần Minh Sinh nghĩ ngợi: “Đi tàu hỏa đến Bắc Kinh, sau đó từ Bắc Kinh đến Thái Nguyên, nhất định sẽ đi ngang qua Ngũ Đài Sơn.”

Dương Chiêu gật đầu: “Vậy anh đặt vé đi.”

Trần Minh Sinh nhấp vào mục đặt vé, Dương Chiêu hỏi: “Vé bao nhiêu?”

Trần Minh Sinh hỏi lại: “Đi Bắc Kinh hay từ Bắc Kinh đến Ngũ Đài Sơn?”

Dương Chiêu: “Từ Bắc Kinh đến Ngũ Đài Sơn.”

Trần Minh Sinh: “Chờ anh một chút.”

Anh liệt kê giá các loại vé —— ghế ngồi cứng 50,5 tệ, giường cứng 101,5 tệ, giường mềm 152,5 tệ, giường nằm cao cấp 272,5 tệ.

Dương Chiêu nói: “Năm mươi tệ? Anh xem kỹ lại coi đúng là tàu hỏa không.”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Đương nhiên là phải, chắc em chưa từng đi loại này.”

Dương Chiêu quay đầu nhìn Trần Minh Sinh: “Loại này làm sao?”

Trần Minh Sinh vốn định nói vui miệng, nhưng thấy Dương Chiêu hơi nghiêm túc, anh nghĩ ngợi, tốt nhất vẫn nên nói năng cẩn thận. Anh chỉ số hiệu đoàn

tàu trên màn hình: “Em nhìn mấy chữ cái này nè.”

Dương Chiêu nói: “Ừm, k.”

Trần Minh Sinh nói: “Đường sắt Trung quốc quy định, t là tàu nhanh, d là tàu siêu tốc, g là đường sắt tốc độ cao, k là tàu hỏa nhanh, z là tàu chạy thẳng, c là đường sắt cao tốc. Nếu căn cứ theo những quy định phổ biến này, k là. . . tốc độ bình thường, khoảng 80 đến 100 km”

Dương Chiêu gật đầu: “Nhớ rồi.”

Trần Minh Sinh nhìn về mặt Dương Chiêu: “Anh đâu phải dạy em học, em nghiêm túc như vậy làm gì.”

Dương Chiêu làm như không biết Trần Minh Sinh trêu chọc, cô liếc anh: “Mua vé đi.”

“Anh đặt giường nằm mềm” Trần Minh Sinh tính nhấp chuột, Dương Chiêu bỗng nhiên nói: “Khoan đã.”

Trần Minh Sinh nhìn cô: “Sao thế?”

Dương Chiêu: “Chúng ta đi cái nào tiện hơn đi.”

Trần Minh Sinh: “Đi xe đến đó không tiện đường, đi tàu là tiện nhất.”

Dương Chiêu nói: “Ý em là chúng ta không đặt giường nằm”

Trần Minh Sinh nhìn cô: “Vậy em muốn đặt loại nào?”

Dương Chiêu nói: “Từ Bắc Kinh đến Ngũ Đài Sơn mất bao lâu?”

Trần Minh Sinh nói: “Hơn sáu tiếng, chưa đến bảy tiếng.”

Dương Chiêu: “Ngồi ghế cứng đi, sáu tiếng cũng không ——” cô đang nói bỗng nhiên dừng lại. Dương Chiêu vốn muốn nói sáu tiếng cũng không lâu, đọc sách sẽ trôi qua nhanh lắm, không cần đặt giường. Nhưng cô vừa mở miệng đã nhận ra cô quên mất tình hình của Trần Minh Sinh, cô không biết chân Trần Minh Sinh có thể chịu được hay không.

Cô chỉ im lặng một lát, Trần Minh Sinh đã nhanh chóng hiểu ra.

“Anh không sao.” Trần Minh Sinh ôm Dương Chiêu, lẳng lặng nói: “Đừng lo lắng.”

Dương Chiêu cẩn thận hỏi lại: “Phải ngồi liên tục sáu tiếng, chân của anh có sao không?”

Trần Minh Sinh khẽ cười: “Mỗi ngày anh đều lái xe hơn mười tiếng, em thấy anh có vấn đề gì không.”

“À. . .” Dương Chiêu lại nhìn màn hình: “Vậy mua ghế ngồi cứng đi.”

“Em chắc chắn chưa?” Trần Minh Sinh hỏi.

“Chắc rồi.”

Trần Minh Sinh gật đầu, đặt hai vé ghế ngồi cứng.

Vé đến Bắc Kinh rất nhiều, Trần Minh Sinh tính toán thời gian, cuối cùng chọn một chuyến tốc hành.

“Xong rồi.” Trần Minh Sinh lại hỏi, “Em tính đi mấy ngày, có muốn mua vé khứ hồi không?”

Dương Chiêu lắc đầu: “Vẫn chưa quyết định nên chưa cần mua.”

“Ừm.”

Trần Minh Sinh đóng trang web, nói với Dương Chiêu: “Em chuẩn bị đồ xong chưa?”

Dương Chiêu: “Cũng không có gì nhiều, em chỉ mang một ít quần áo để thay thôi.” Cô đứng lên, rời khỏi chân Trần Minh Sinh, “Anh xem thử nhé, em không biết còn thiếu gì không nữa.”

Dương Chiêu đi vào phòng ngủ, xách túi du lịch của mình ra, vừa kéo ra đã thấy hai quyển sách.

“. . .” Trần Minh Sinh không nói gì nhìn Dương Chiêu, “Em đi chơi mà còn mang theo sách ư?”

Dương Chiêu nói: “Để đọc trên xe lửa.”

Trần Minh Sinh cười thản nhiên: “Đến lúc đó em sẽ biết.”

Dương Chiêu hỏi: “Biết gì?”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Không có gì.”

Dương Chiêu chuẩn bị mọi thứ rất đầy đủ, cô lấy thêm hai bộ quần áo nhét vào túi, sau đó kéo túi xách lại, cô bỗng nhiên nhìn về phía Trần Minh Sinh: “Hôm nay anh phải đi à?”

Trần Minh Sinh ngồi trên giường Dương Chiêu châm thuốc, anh hít một hơi rồi hỏi cô: “Có việc gì sao?”

Dương Chiêu vừa kéo khóa túi xách vừa nói: “Cũng không có gì. . .”

Trần Minh Sinh bật cười, Dương Chiêu quay đầu lại liền thấy anh nhìn cô cười như có như không. Dương Chiêu cảm thấy mặt mình nóng lên mà không hiểu vì sao: “Anh đi đi.”

Có lẽ vì mọi chuyện đã xong nên không khí trong phòng bắt đầu chuyển sang hướng khác. Giọng Trần Minh Sinh hơi lười biếng, anh kẹp điếu thuốc giữa hai ngón tay dài, nhìn Dương Chiêu hỏi: “Em đuổi anh sao?”

Dương Chiêu bị giọng nói kia làm cho rối loạn, vừa muốn cười, lại muốn nổi giận. Cô cúi xuống xách đồ, không nói gì.

Trần Minh Sinh tiếp tục: “Em đuổi thì anh đi.”

“Ai đuổi anh?” Dương Chiêu vừa quay đầu, vẫn thấy khuôn mặt trêu chọc của Trần Minh Sinh, cô thả túi xách ra bước đến bên giường, tay giữ chặt vai Trần Minh Sinh, đẩy anh xuống giường.

Trần Minh Sinh đang cầm thuốc, sợ làm cô bỏng nên mở rộng vòng tay ra——hệt như một vòng ôm ấm áp.

“Này——” Trần Minh Sinh kêu một tiếng thật dài, thả người nằm xuống. Anh rít một hơi thuốc, nhả khói vào Dương Chiêu.

Tay Dương Chiêu giữ hai vai Trần Minh Sinh, cứ vậy cúi đầu nhìn anh.

Nét mặt Trần Minh Sinh mang theo ý cười thản nhiên, để mặc Dương Chiêu nhìn.

Dương Chiêu nhìn một hồi, bỗng nhiên nói: “Trần Minh Sinh.”

Trần Minh Sinh nhỏ giọng: “Sao em?”

Dương Chiêu: “Thật ra, em cảm thấy anh rất đẹp trai.”

Tay cầm thuốc của Trần Minh Sinh ngừng lại, ánh mắt của anh cuối cùng vì câu nói của Dương Chiêu mà khẽ rũ xuống: “Thật không?”

Dương Chiêu: “Trông anh rất có khí chất.”

Trần Minh Sinh cười cười, không nói gì.

Dương Chiêu nói tiếp: “Anh nên cười nhiều một chút.”

Trần Minh Sinh nói: “Được.”

Anh tiếp tục đưa thuốc lên môi nhưng Dương Chiêu đã chặn tay anh. Trần Minh Sinh nhìn qua, Dương Chiêu cúi người hôn lên môi anh.

Rất nhiều phụ nữ thích một nụ hôn sạch sẽ, nhưng Dương Chiêu khác họ.

Cô thích hương vị nụ hôn này —— rượu, thuốc lá, tất cả đều có thể khiến linh hồn trở nên cô đặc lại.

Trần Minh Sinh không kim được, ôm eo cô. Tay Dương Chiêu tự động lần tìm về phía dưới thân anh, chạm đến bên chân phải bị cụt của anh qua lớp quần.

Cô giữ lấy, vuốt ve một phần thân thể không trọn vẹn kia, mỗi một lần khẽ run rẩy và siết chặt, đều làm cho cô cảm thấy thêm yêu thương.

Dương Chiêu hôn một lúc, có lẽ hơi mệt, cô thả lỏng người, nằm sấp trên người Trần Minh Sinh. Khuôn mặt cô vùi bên mặt Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh cầm lấy điếu thuốc trong tay, lại rít một hơi, cười khẽ: “Em thích chân của anh đến vậy sao?”

Dương Chiêu im lặng một lúc rồi trả lời: “Ừm, em thích.”

Trần Minh Sinh không nói gì.

Dương Chiêu nghiêng đầu, chớp mũi chạm vào tóc Trần Minh Sinh, cảm giác bị tóc anh châm châm. Cô nói: “Bạn của anh nói về em cũng có phần đúng.”

Trần Minh Sinh thản nhiên: “Thật không?”

Dương Chiêu lẳng lặng nằm, cô cảm nhận được thân thể Trần Minh Sinh qua mỗi lần anh hít thở, mỗi cử động nhẹ nhàng của anh.

Một lát sau, Trần Minh Sinh thuốc hút xong, anh bóp tàn thuốc, ném vào gạt tàn ở đầu giường, ôm eo Dương Chiêu, đặt cô nằm dưới người mình.

Dương Chiêu nhìn anh, Trần Minh Sinh cúi đầu hôn cô, khẽ nói: “Em thích thì sẽ dành hết cho em.”

Dương Chiêu ôm Trần Minh Sinh, kéo xuống. Tay Trần Minh Sinh chống hai bên, anh nói: “Em còn kéo nữa, anh sẽ đè lên người em đó.”

Dương Chiêu đáp lại: “Đề đi, anh nặng lắm ư.”

Trần Minh Sinh nghĩ ngợi: “Không nhẹ.”

Dương Chiêu cười, kéo Trần Minh Sinh xuống.

Cuối cùng, Trần Minh Sinh cũng không dám dùng sức ép lên người cô, anh chống một tay giữ người mình lại. Tuy nhiên, Dương Chiêu vẫn bị Trần Minh Sinh ép chặt xuống ngực.

Nhưng cô không thấy ghét cảm giác bị ép chặt thế này.

Thân thể anh giống như một ngọn núi, khiến cô có cảm giác thân thiết và vững vàng.

Cô thì thầm bên tai anh: “Trần Minh Sinh, hôm nay đừng về, được không?”

Trần Minh Sinh rút tay lại, ôm Dương Chiêu, lăn đến giữa giường. Tóc Dương Chiêu dính ở khóe miệng, Trần Minh Sinh nhẹ nhàng kéo ra.

Dương Chiêu gối lên cánh tay anh: “Được không?”

Trần Minh Sinh nhẹ nhàng mỉm cười: “Ừm.”

Đêm đó, Dương Chiêu ngủ rất say trong lòng Trần Minh Sinh.

Đây là lần đầu tiên, tại ngôi nhà này, trong căn phòng này, cô ngủ cùng một người nữa, lại ngủ ngon đến vậy.

Dương Chiêu thức dậy sớm hơn Trần Minh Sinh, cô nghiêng đầu nhìn Trần Minh Sinh nằm bên cạnh. Mặt của anh gối lên chiếc gối mềm, chỉ thấy được một bên. Đường như anh ngủ rất say, hơi thở rất riêng biệt và mạnh mẽ.

Bỗng nhiên, Dương Chiêu rất muốn chạm vào anh.

Nhưng cô sợ đánh thức Trần Minh Sinh, cuối cùng lại không làm gì.

Dương Chiêu ngồi trên giường nhìn ra cửa sổ. Mặt trời đã lên cao, chiếc rèm cửa màu lam thẫm không che được ánh nắng ấm áp.

Dương Chiêu mỉm cười.

Ngay lúc cô cười, dường như Trần Minh Sinh cảm nhận được điều gì đó, anh giật mình mở to mắt.

Anh vừa tỉnh ngủ, mắt vẫn mơ màng, thoát nhìn có vẻ ủ rũ. Anh thấy Dương Chiêu tươi cười, xoay người lại. Dương Chiêu nghĩ, đúng là anh vừa mới tỉnh ngủ, mọi động tác đều chậm chạp.

Trần Minh Sinh ngồi nửa người, đặt gối sau lưng, tựa ra phía sau, vừa dụi mắt vừa hỏi: “. . . Em cười gì thế?”

Giọng anh hơi khàn, Dương Chiêu quay đầu nhìn anh, “Trần Minh Sinh, điều này rất tuyệt vời.”

Tay Trần Minh Sinh vẫn dụi mắt không ngừng, thuận miệng hỏi: “Cái gì tuyệt vời?”

Dương Chiêu mỉm cười: “Khi em thức giấc, anh và mặt trời cùng đến bên em.”

Trần Minh Sinh vươn tay ôm Dương Chiêu vào lòng. Dương Chiêu nằm trong lòng anh, cô cảm thấy cùng chung chăn gối một đêm, tất cả mọi thứ đều mang theo mùi hương của anh.

Dương Chiêu nhắm mắt lại, ôm chặt anh.

Điều này rất tuyệt vời.

Mỗi khi thức dậy, mặt trời và anh cùng đến bên em.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Hôm trước ngày khởi hành, Dương Chiêu cùng Trần Minh Sinh đi siêu thị mua chút đồ ăn.

Dương Chiêu không có thói quen ăn vặt, chỉ mua một ít trái cây và bánh mì. Sau khi chọn xong xuôi, Trần Minh Sinh lấy thêm một túi thịt bò nữa.

Dương Chiêu nhìn thoáng qua, hỏi: “Mua thịt bò làm gì? Nếu anh muốn ăn thịt thì em mua thêm mấy cây xúc xích nữa.”

Trần Minh Sinh khẽ cười: “Không cần, mua thêm chút nước sốt nữa là được.”

Dương Chiêu nói: “Mang theo được không?”

Trần Minh Sinh nói: “Được mà.”

Lúc thanh toán, Dương Chiêu chợt nói với Trần Minh Sinh: “Anh chờ em một chút.”

Trần Minh Sinh nhìn cô xoay người, khuất bóng ở một ngã rẽ. Một lát sau, cô trở về trong tay cầm hai cây thuốc.

“Trong nhà không còn thuốc.” Dương Chiêu giải thích.

Trần Minh Sinh cười mở túi nilon ra, Dương Chiêu bỏ thuốc vào bên trong.

Trần Minh Sinh nói cô: “Em hút ít thôi.”

Dương Chiêu chẳng thèm nhìn anh, “Vậy sao anh không hút ít lại đi.”

Trần Minh Sinh khẽ cười: “Anh là đàn ông.”

Dương Chiêu thờ ơ nhìn anh, “Đi thôi, về nhà ăn hay ăn ở bên ngoài nào?”

Trần Minh Sinh: “Về nhà ăn đi.”

“Ok.”

Bữa tối không có gì khác lạ, vẫn là Trần Minh Sinh nấu ăn. Thực ra anh cũng chỉ nấu những món ăn bình thường, nhưng Dương Chiêu rất thích. Trần Minh Sinh nấu ba món ăn cùng cơm trắng. Dương Chiêu ăn không nhiều, được nửa chén thì ngưng, yên tĩnh ngồi đợi Trần Minh Sinh ăn.

“Anh ăn khỏe thật.” Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh ăn bát cơm thứ hai, nói.

Trần Minh Sinh đang nhai cơm, khẽ ừ một tiếng, sau khi nuốt xuống mới nói: “Là do em ăn quá ít thôi.”

Dương Chiêu: “Đề em kiểm tra lại những thứ mang theo.”

Trần Minh Sinh gấp một đũa đồ ăn, “Em đã kiểm tra hai lần rồi mà.”

Dương Chiêu tựa vào lưng ghế, hơi ngửa đầu nhìn chùm đèn treo trên bàn ăn. Chiếc đèn được lắp đặt theo trang trí ban đầu của ngôi nhà, mang theo hương vị cổ điển, nhìn rất thanh nhã.

Trần Minh Sinh ăn cơm rất nhanh, bát cơm thứ hai cũng đã nhìn thấy đáy. Anh cầm bát đặt ở trên bàn, Dương Chiêu cúi đầu hỏi: “Anh ăn xong rồi à?”

Trần Minh Sinh gật đầu.

Dương Chiêu đứng lên: “Vậy đề em dọn.”

Trần Minh Sinh: “Đề anh dọn cho, không phải em còn muốn kiểm tra đồ đạc lần nữa sao, đi đi.”

Dương Chiêu trở lại phòng ngủ, mở vali ra nhìn kỹ một lượt, cảm thấy không có vấn đề gì mới đóng lại, lướt qua chột thấy hành lý của Trần Minh Sinh trong góc phòng. Sáng nay sau khi ngủ dậy, anh về nhà sắp xếp đồ đạc luôn, hành lý chỉ là một chiếc ba lô màu đen đơn giản, không lớn, cũng chẳng có mấy đồ đạc.

Lúc Dương Chiêu vừa nhìn thấy thì cho rằng anh xách lộn giỏ, sau đó khi biết anh chỉ mang theo những thứ này, cô cảm thấy hơi sững sờ.

“Anh mang theo những gì vậy?”

Trần Minh Sinh đưa chiếc túi tới trước mặt cô, còn mình đi vào toilet: “Vài bộ quần áo, em xem đi.”

Dương Chiêu mở túi ra, bên trong quần áo được sắp xếp gọn gàng. Vài ba món nội y, hai chiếc áo thun màu đen vạm vỡ không đôi, thêm một chiếc áo khoác.

Trần Minh Sinh ra khỏi toilet, vung tay vẩy nước.

Dương Chiêu nhìn anh: “Anh chỉ mang có vậy?”

Trần Minh Sinh cười: “Đúng vậy.”

Hiện giờ, Dương Chiêu lại nhìn chiếc túi du lịch ấy, cảm thấy đồ ăn cho ngày mai chẳng cần phải mang chi nhiều.

Cuối cùng, Dương Chiêu mở bóp ra, kiểm tra lại giấy tờ tùy thân.

Khi mở bóp, cô thấy mấy tấm thẻ trong đó, hơi do dự một chút.

Dường như trong lòng Trần Minh Sinh có một phần hết sức cố chấp, anh không muốn dùng tiền của Dương Chiêu.

Anh muốn tình cảm thực sự bình đẳng.

‘Ồ, nhưng làm gì có.’ Dương Chiêu nghĩ, có lẽ không bình đẳng – anh chiếm thế thượng phong hơn một chút.

Cô khẽ cười một tiếng, rút mấy tấm thẻ ra đặt lên trên bàn.

Đêm đó hai người nghỉ ngơi sớm. Dương Chiêu đã quen thuộc mùi cơ thể của Trần Minh Sinh, vòng ôm cũng giống như con người anh vậy, vừa thâm trầm vừa ấm áp.

Ngày hôm sau Dương Chiêu dậy rất sớm, Trần Minh Sinh vẫn còn đang ngủ, cô đi toilet đánh răng rửa mặt, lúc quay lại Trần Minh Sinh vẫn chưa dậy. Dương Chiêu vỗ vào người anh.

“Dậy đi anh.”

Trần Minh Sinh khẽ động người, từ từ mở mắt, khàn khàn nói: “Mấy giờ rồi, còn chưa đến lúc đi mà.”

Dương Chiêu: “Năm rưỡi, anh mau dậy đi.”

Trần Minh Sinh không biết phải nói gì, lại nhắm mắt lại.

Dương Chiêu hơi sững sờ, cúi đầu nói với Trần Minh Sinh: “Em nói anh dậy mà.” Cô cho rằng Trần Minh Sinh nghe lầm.

Trần Minh Sinh thở dài một hơi: “Chuyến tàu của chúng ta tận chín giờ cơ mà.”

Dương Chiêu chấn chỉnh: “Chín giờ hai mươi.”

Trần Minh Sinh: “Vậy dậy sớm thế này làm gì.”

Dương Chiêu nói: “Cái gì cũng phải chuẩn bị trước, tàu hỏa đâu có chờ khách đâu.”

Trần Minh Sinh: “...”

Bị Dương Chiêu dậy vồ như thế, Trần Minh Sinh cũng không ngủ được nữa, anh trở mình ngồi dậy.

Anh khẽ xoa mặt một chút, lúc ngẩng đầu lên thấy Dương Chiêu đang nhìn mình, ánh mắt là lạ.

Anh hỏi: “Sao vậy?”

“Trông như lúa mạch á.” Dương Chiêu nói.

Trần Minh Sinh: “Cái gì?”

Dương Chiêu khẽ cười: “Anh đi tắm đi, em đi làm điểm tâm.” Nói xong cô mang quần áo đi ra ngoài.

Trần Minh Sinh nghiêng đầu nhìn cô rồi đi, sau đó lại xoa mặt.

Anh đi chuyển đến cạnh giường, đứng lên bằng một chân, vịn vẹo vài cái rồi cầm lấy cây nạng đặt bên giường, chống nạng đi vào toilet. Chờ anh đi tới trước gương, thấy hình ảnh mình trong gương mới hiểu lời Dương Chiêu.

Tóc của anh do lúc ngủ nằm nghiêng mà bị ép tới mức hơi biến dạng. Nhưng vì tóc anh ngắn, không thể vênh lên, nên chỗ thì ngã trái, chỗ lại ép phải.

Nhớ tới lời đánh giá vừa rồi của Dương Chiêu, Trần Minh Sinh khẽ cười.

Ăn xong bữa sáng, còn chưa đến bảy giờ.

“Từ đây đi đến ga tàu cũng chỉ mất nửa tiếng.” Trần Minh Sinh nói, “Chúng ta có thể nghỉ ngơi một chút rồi hẵng đi.”

Dương Chiêu không muốn: “Đi luôn đi.”

Trần Minh Sinh khó hiểu: “Bây giờ mà đi đến nhà ga sẽ phải đợi rất lâu đấy.”

Dương Chiêu suy nghĩ một chút, lại nói: “Vậy em không đi nữa, anh cảm thấy mấy giờ mình xuất phát sẽ kịp giờ tàu chạy.”

Trần Minh Sinh: “Chỉ cần trước tám rưỡi đi là kịp.”

Dương Chiêu nhìn đồng hồ: “Vậy bảy rưỡi đi nhé.”

Trần Minh Sinh: “Ok.”

Còn bốn mươi phút, Trần Minh Sinh ăn thêm chút gì đó, Dương Chiêu đi vào phòng ngủ, một lát sau mang ra một quyển sách nhỏ, ngồi ở sofa đọc. Trần Minh Sinh ăn xong chống nạng đi qua, ngồi bên cạnh Dương Chiêu.

“Bản đồ à?”

“Ừm.” Quyển sách nhỏ này là dạng sách gấp tờ. Dương Chiêu mở rộng trang đầu tiên ra, là bản đồ địa điểm du lịch của Sơn Tây. Cô lại mở thêm mấy tờ, tìm được bản đồ Ngũ Đài Sơn, mở ra xem.

Trần Minh Sinh hơi ngạc nhiên: “Em mua lúc nào vậy?”

Dương Chiêu nói: “Hôm qua.”

Dương Chiêu cúi đầu chăm chú nhìn bản đồ, Trần Minh Sinh không cảm thấy hứng thú với bản đồ, anh tựa vào sofa nhìn cô. Dương Chiêu hết sức chăm chú, mái tóc rủ xuống bên mặt.

Trần Minh Sinh cảm thấy dường như cô làm chuyện gì cũng rất chăm chú và nghiêm túc.

Dương Chiêu nhìn hết một lượt bản đồ, gấp quyển sách nhỏ lại. Trần Minh Sinh trêu chọc hỏi cô: “Thế nào, thuộc hết rồi à?”

Dương Chiêu nghe ra sự trêu chọc của anh, thản nhiên liếc anh một cái, không trả lời. Trần Minh Sinh cười nhìn cô cầm quyển sách nhỏ quay về phòng, một lúc sau mang vali và túi du lịch ra, đặt ở cửa. Trần Minh Sinh nhìn thoáng qua đồng hồ: “Còn một lúc nữa.”

“Ừm.” Dương Chiêu đáp lại, ánh mắt lại nhìn vào chiếc chân giả ở cửa, cô quay đầu hỏi Trần Minh Sinh, “Anh có muốn mang theo cái này không?”

Trần Minh Sinh ngồi ở sofa có chút do dự.

Dương Chiêu nói luôn: “Đừng mang theo nữa.”

Trần Minh Sinh nhìn cô, “Không mang theo có sao không?”

“Quá bất tiện.” Dương Chiêu nói, “Dù sao khi đi chơi anh cũng phải đi rất nhiều, mang theo nó làm sao đi nổi chứ.”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Vậy không mang theo nữa.”

Vừa đúng bảy rưỡi, Dương Chiêu và Trần Minh Sinh lên đường.

Dương Chiêu hỏi: “Lái xe của anh hay của em?”

Trần Minh Sinh: “Xe của anh đi.”

Tốc độ lái xe của Trần Minh Sinh rất nhanh, chưa đến nửa tiếng đã đến nơi. Anh đỗ xe ở một vị trí râm mát. Dương Chiêu xuống xe mở cốp lấy hành lý, nói với Trần Minh Sinh: “Anh khóa xe cho kĩ.”

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đi qua cửa an ninh, tìm được chỗ đợi tàu. Thời gian vẫn còn sớm, chưa có nhiều người, bọn họ chọn một chỗ gần đó ngồi xuống.

Dương Chiêu ngẩng đầu nhìn nóc nhà ga cao cao, Trần Minh Sinh đưa một chai nước qua: “Khát không em?”

Dương Chiêu lắc đầu.

Trần Minh Sinh hỏi tiếp: “Nhìn cái gì vậy?”

Dương Chiêu: “Em chưa bao giờ tới ga tàu này, nhưng em đã từng nghe nói tới.”

Trần Minh Sinh lại hỏi: “Nghe thế nào?”

Dương Chiêu nói: “Anh có biết ai là người thiết kế ga tàu này không?”

Trần Minh Sinh uống một ngụm nước mới trả lời: “Không biết.”

“Là hai người Nhật Bản.” Dương Chiêu nói tiếp, “Trước đây nơi này là đầu mối quan trọng của tuyến đường sắt Mãn Châu.”

Trần Minh Sinh: “Em chưa từng tới đây mà sao lại biết?”

Dương Chiêu thần nhiên: “Nơi này là một di tích văn hóa, em đọc trong một quyển sách.”

Trần Minh Sinh cười.

Một lát sau, lượng người trong nhà ga từ từ đông lên. Dương Chiêu nhìn qua đồng hồ thấy còn hơn một tiếng. Cô lấy một quyển sách trong vali ra đọc.

Trần Minh Sinh ngồi bên cạnh cô, khoanh tay nghỉ ngơi.

Nặng của anh đặt bên cạnh. Để đỡ vương, ống quần bên phải được kéo lên, giắt ở thắt lưng. Cả nặng lẫn chân anh đều được phơi bày trước tầm mắt mọi người. Ngồi đối diện Dương Chiêu và Trần Minh Sinh là mấy người lao động, có người không ngồi ghế mà ngồi luôn trên hành lý.

Họ cũng đang đợi tàu, nhưng trong tay họ không có sách để đọc.

Bởi vậy bọn họ nhìn chăm chăm vào Trần Minh Sinh.

Đầu tiên là nhìn chân anh, lại giương mắt nhìn người anh, sau đó lại nhìn chân anh.

Trần Minh Sinh ngồi im không nói câu nào, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một lát sau, Dương Chiêu buông sách nói với người đối diện: “Này anh, anh nhìn gì vậy?”

Trần Minh Sinh mở mắt ra.

Mấy người công nhân thực sự không ngờ Dương Chiêu đột nhiên lên tiếng như vậy nên hơi sững sốt. Họ nhìn về phía Dương Chiêu, thấy vẻ mặt cô không chút biểu hiện nào.

“Không, không nhìn gì cả...” Người nọ dường như cũng nhìn ra Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đi cùng nhau, quay đầu đi nói chuyện phiếm.

Dương Chiêu lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.

Từ đầu tới cuối, Dương Chiêu không hề nhìn Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh nghiêng mặt nhìn cô, Dương Chiêu dường như đang say sưa đọc sách, hoàn toàn không có ý đáp lại.

Trần Minh Sinh cười thầm, quay đầu tiếp tục nghỉ ngơi.

Chín giờ bắt đầu soát vé, Dương Chiêu và Trần Minh Sinh mang hành lý qua cửa soát vé, sau đó đi thang máy xuống sân ga.

Dương Chiêu nhìn thoáng qua tàu hỏa đang đỗ, thân tàu màu đỏ đầu tàu màu trắng. Cô nhìn vé tàu, số 2a toa sáu.

Bởi vì cùng nhau mua vé trên mạng, lại mua ngay lúc mới mở phiên bán, nên vị trí của Dương Chiêu và Trần Minh Sinh cạnh nhau.

Lúc lên tàu, nhân viên của tàu thấy tình trạng của Trần Minh Sinh, lịch sự hỏi: “Có cần hỗ trợ không?”

Trần Minh Sinh lắc đầu, thấp giọng nói: “Không cần, cảm ơn.”

Dương Chiêu kéo vali đi vào trong tàu, Trần Minh Sinh theo sau. Anh đứng ngay sau Dương Chiêu, đưa nạng cho cô rồi nắm lấy hành lý trong tay cô. Dương Chiêu thấy anh đi bằng một chân hơi chênh vênh, vòng tay ra sau lưng anh đỡ anh đi.

Chỗ ngồi của họ cũng ngay đầu toa, phía sau có mấy người đang lên tàu, lên tiếng giục giã. Trần Minh Sinh cất xong hành lý, vì không chống nạng nên khễ vịn vào chiếc bàn nhỏ nhảy lò cò. Người phụ nữ phía sau dẫn theo con nhỏ, nhìn thấy chân Trần Minh Sinh thì hơi hoảng hốt.

Dương Chiêu đưa nạng cho Trần Minh Sinh, Trần Minh Sinh để nạng vào bên cạnh cửa sổ, sau đó ngồi vào chỗ.

Sau khi anh ngồi xuống liền kéo ống quần của chân phải, Dương Chiêu thấy vậy, khễ hỏi: “Anh khó chịu ư?”

Trần Minh Sinh lắc đầu, “Không sao.” Anh kéo ống quần giắt trên đai lưng xuống, khễ giữ ra.

Ngồi ổn định, Trần Minh Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy có mấy người đang chạy theo tàu. Trần Minh Sinh quay đầu.

Bốn mắt nhìn nhau.

Dương Chiêu đang nhìn anh.

Ánh mắt của cô vẫn bình thản như trước, nhưng Trần Minh Sinh hiểu. Anh ngẩng đầu, sờ sau gáy Dương Chiêu, thấp giọng nói: “Không sao.”

Dương Chiêu yên lặng nhìn một lúc, sau đó khễ ừ một tiếng, quay đầu lấy sách ra tiếp tục đọc.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Đi tàu đến Bắc Kinh mất gần năm tiếng, Dương Chiêu ngồi trên tàu đọc sách một lúc, cô thấy tàu rung lắc quá mạnh đành bỏ sách xuống.

Trần Minh Sinh nhìn cô hỏi: “Em có muốn nghỉ thêm chút nữa không?”

Dương Chiêu đáp: “Không cần đâu.”

Chỗ ngồi trên xe chật cứng, rất nhiều hành khách phải mua vé đứng, đứng rải rác khắp toa xe, họ đang chờ xem có chỗ nào trống để ngồi vào. Dương Chiêu uống một ngụm nước, yên lặng ngồi đó.

Đối diện cô và Trần Minh Sinh là hai ông bà lão và một cậu bé. Cậu bé con không chịu ngồi yên trên ghế mà cứ chốc lát hỏi, chốc lát kêu rên, bà nội kéo kéo bảo cậu im lặng.

“Con có đói không?” Bà nội hỏi cậu.

“Con đói!” Cậu bé trả lời.

Ông nội của cậu xách bịch ni lon đã cột kín đặt bên chân lên, ông mở túi ra, bên trong là một ít đồ ăn vặt: “Con muốn ăn gì?”

Cậu bé vâng dạ rồi bò sấp trên chân bà nội vói qua bên kia lục lọi trong bịch. Cậu bé tìm tới tìm lui một hồi rồi lấy ra một cái bịch nhỏ.

Dương Chiêu không biết đó là cái gì, cô chưa từng thấy cũng chưa từng ăn, nó được đựng trong một túi ni lon đỏ.

Cậu bé dùng răng xé bịch ra, rút ra từng cái nhai ngon lành.

Lúc cậu bé mở bịch ra, Dương Chiêu ngửi thấy mùi dầu mỡ là lạ bốc nồng nặc, giống giống mùi hơi ga.

Cô khễ nhú mồm, nhìn tránh sang hướng khác.

Nhưng mùi đó không phải cô không nhìn thì không ngửi thấy, cậu bé kia càng ăn càng hăng thì mùi càng lúc càng nồng. Hơn nữa hình như cậu bé ăn rất ngon miệng, âm thanh giòn tan.

Dương Chiêu nghe tiếng động đó, lại ngửi mùi dầu đặc trưng, cô thấy hơi chóng mặt.

Cô kéo kéo Trần Minh Sinh nhằm phân tán sự chú ý, Trần Minh Sinh vẫn nhắm mắt nghỉ ngơi.

Anh mở mắt nhìn Dương Chiêu.

Dương Chiêu nhỏ giọng: “Anh đang ngủ à?”

Trần Minh Sinh trả lời: “Không.”

Dương Chiêu ừ rồi không nói gì nữa.

Trần Minh Sinh chợt phát hiện Dương Chiêu hơi mệt mỏi, anh nắm tay Dương Chiêu hỏi: “Em khó chịu ư?”

Dương Chiêu lắc đầu, Trần Minh Sinh nói tiếp: “Để anh lấy trái cây cho em.”

Dương Chiêu nghĩ tới vị ngọt ngọt mát mát của trái cây có lẽ sẽ át bớt mùi dầu, cô lập tức gật đầu: “Được.”

Túi du lịch của Trần Minh Sinh đặt ngay bên chân, thức ăn đều để trong đó, anh lấy bịch trái cây to bên trong ra, đưa cho Dương Chiêu một quả lê.

Dương Chiêu cầm lấy: “Cảm ơn anh, để em đi rửa.”

Thật ra lúc ở nhà đã rửa hết rồi, nhưng trong hoàn cảnh này, Dương Chiêu cảm thấy cô nên rửa lại lần nữa.

Cô cầm lê rời khỏi chỗ ngồi, vì ghế ngồi của hai người là dãy ghế đầu nên rất gần chỗ tiếp giáp hai toa tàu, toilet nằm ngay bên cạnh, bây giờ toilet đã khóa cửa, trước toilet có hai người đứng chờ.

Dương Chiêu cầm lê, đứng chờ sau lưng họ.

Một lát sau, đến lượt Dương Chiêu. Cô đi vào trong toilet, bên trong nhếch nhác dơ bẩn không ai dọn rửa. Dương Chiêu nín thở đóng cửa nhà vệ sinh, sau đó rửa lê trong thùng nước.

Lúc đi ra ngoài, cô thấy rất nhiều người ngồi ở chỗ nối tiếp các toa tàu, có người ngồi trên vali, có người ngồi thẳng xuống đất.

Hình như đầu cô càng choáng thêm.

Lúc quay về chỗ ngồi, Dương Chiêu trả lê lại cho Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh nhìn cô: “Em sao vậy?”

Dương Chiêu nói: “Em không nuốt nổi.”

Trần Minh Sinh nhìn sắc mặt Dương Chiêu: “Em thấy khó chịu à?”

Dương Chiêu gật đầu: “Hơi hơi.”

Cậu bé không ăn hết bịch đồ ăn, nửa bịch còn lại đặt trên bàn, Dương Chiêu cúi đầu không nhìn qua đó.

Trần Minh Sinh hơi lo lắng: “Em uống một chút nước ấm không?”

Dương Chiêu nhớ tới cái toilet kia bèn lắc đầu: “Không cần đâu.”

Cô kéo tay Trần Minh Sinh, dịch người về chỗ anh, sau đó ngả đầu tựa vào vai anh.

Trần Minh Sinh vẫn hơi lo lắng: “Không sao thật chứ?”

Dương Chiêu nói: “Không sao cả, em chỉ hơi say tàu thôi, để em nghỉ một lát.”

Trần Minh Sinh nắm tay Dương Chiêu, tầm mắt Dương Chiêu đáp xuống đầu gối, khớp xương tay Trần Minh Sinh trông hơi thô ráp, hình dáng các khớp xương rất đẹp.

Dương Chiêu nhắm mắt, cố sức không nghĩ tới mùi hương kỳ lạ kia.

Tàu chạy hơn ba tiếng, loa trên tàu liên tục vang vang giới thiệu toa ăn uống, Trần Minh Sinh hỏi Dương Chiêu: “Em có đói không?”

Dương Chiêu lắc đầu, đừng nói muốn ăn mà ngay cả nghĩ đến việc ăn thôi cô cũng đã thấy không chịu nổi.

Dương Chiêu: “Anh đói à?”

Trần Minh Sinh: “Vẫn chưa.”

Dương Chiêu hỏi tiếp: “Anh với em đi ăn chút gì đi.”

Trần Minh Sinh đáp: “Anh ăn miếng bánh là được, không cần đến toa ăn đâu.”

Anh lấy túi bánh ra khỏi ba lô du lịch, mùi thịt bò sốt tương phảng phất. Dương Chiêu nhìn đồ ăn của anh, mùi hương thơm ngon cuối cùng cũng làm cô thấy dễ chịu hơn một chút.

Vất vả chịu đựng đến ba giờ chiều, tàu mới chạy đến ga Bắc Kinh.

Dương Chiêu bước xuống tàu, hít vào không khí thoáng đãng bên ngoài, cô thấy mình tỉnh táo hơn nhiều.

Trần Minh Sinh đi đằng sau cô lên tiếng: “Em đỡ hơn chưa?”

Dương Chiêu trả lời: “Em không sao.” Cô hỏi Trần Minh Sinh: “Mấy giờ tới chuyển tàu tiếp theo?”

Trần Minh Sinh: “Hơn năm giờ.”

Dương Chiêu gật đầu: “Vậy chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một lát.”

Tuy rằng hai người không đi đúng vào kỳ nghỉ, nhưng ga Bắc Kinh vẫn đông nghịt, một đám người chen chúc nhau bước xuống tàu. Dương Chiêu kéo vali đi trước, Trần Minh Sinh đi bên phải cô.

Dương Chiêu vẫn luôn để ý Trần Minh Sinh, anh đi đứng rất vất vả trong đám đông chen lấn. Cây nạng của anh không thể vịn rộng ra, cũng không thể rút lui lại.

Có rất nhiều người vội đuổi theo chuyển tàu kế tiếp nên cố sức chen lên phía trước. Dương Chiêu nắm chặt tay trái Trần Minh Sinh, kéo anh ra từ trong đám đông.

“Chờ đi.” Dương Chiêu bảo.

Hai người chờ phần lớn hành khách ra hết rồi mới đi tiếp.

“Chúng ta tìm một chỗ nghỉ tạm đã.” Dương Chiêu lên tiếng.

Trần Minh Sinh bảo: “Em vẫn chưa ăn, tìm chỗ nào ăn cơm đi.”

“Ừ.”

Cuối cùng Dương Chiêu và Trần Minh Sinh vào một quán thức ăn nhanh, Dương Chiêu gọi một tô mì. Gọi đồ ăn xong Dương Chiêu quay đầu lại nhìn Trần Minh Sinh ngồi đối diện, tầm mắt anh chăm chú quan sát cái bàn trước mặt không biết đang nghĩ gì.

“Tiền thừa của chị đây.” Người bán hàng gọi.

“Vâng.” Dương Chiêu quay qua lấy tiền: “Cảm ơn.”

Cô quay lại thấy Trần Minh Sinh ngẩng đầu lên: “Em gọi xong rồi?”

“Vâng.” Dương Chiêu ngồi xuống, nhìn Trần Minh Sinh, ngập ngừng.

Trần Minh Sinh hỏi: “Sao vậy?”

Dương Chiêu ngẫm nghĩ, rốt cuộc chỉ lắc đầu đáp: “Không có gì.”

Dương Chiêu nhận ra dường như Trần Minh Sinh hơi trầm tư. Tuy anh không biểu hiện gì nhiều nhưng Dương Chiêu rất nhạy cảm với anh, cô có thể nhận ra trong giọng nói tưởng như bình thường của anh pha chút gì đó thâm trầm u ám.

Dương Chiêu không muốn anh nghĩ vẩn vơ, nhưng có một số sự thật quá mức trần trụi, bọn họ không thể nào không chế được.

Mì nhanh chóng được bung lên, Dương Chiêu gấp hai đũa, chợt nghe Trần Minh Sinh nhỏ nhẹ nói: “Chúng ta đổi vé đi.”

Dương Chiêu: “Đổi vé gì?”

Trần Minh Sinh: “Đổi thành tàu cao tốc đi.”

Tay đang gấp mì của Dương Chiêu hơi khựng lại, cô kiên quyết: “Không cần mà.”

Trần Minh Sinh: “Còn phải ngồi sáu tiếng nữa, anh sợ em khó chịu.”

Dương Chiêu không nói gì, quả thật cô không thể nói dối anh rằng cô không thấy khó chịu, nhưng cô cũng không muốn Trần Minh Sinh đi đổi vé.

Đường như trong lòng cô xuất hiện một sự cố chấp kỳ lạ... tựa như khi cô đổi vé này thì bắt buộc phải thừa nhận một vài thứ.

Dương Chiêu buông đũa xuống, ngồi thẳng dậy nhìn Trần Minh Sinh khẳng định lần nữa: “Không cần đổi vé.”

Ánh mắt của cô rất kiên quyết, không chấp nhận câu từ chối.

Trần Minh Sinh nhìn đáng vẻ nghiêm túc lạ lùng của cô, bỗng bật cười: “Không đổi thì không đổi, em ăn tiếp đi.”

Lúc này Dương Chiêu mới cầm đũa lên ăn.

Ăn xong nửa tô mì, húp thêm một ít nước canh, Dương Chiêu thấy thoải mái hơn nhiều. Cô tính nghỉ ngơi một lát lấy lại sức để tiếp tục chịu đựng thêm sáu tiếng đồng hồ nữa.

“Em ngủ một lát.” Dương Chiêu gọi phục vụ dọn bàn, sau đó nói với Trần Minh Sinh: “Anh trông đồ đạc nhé.”

Trần Minh Sinh: “Em ngủ đi.”

Dương Chiêu ghé vào mặt bàn nghỉ ngơi, Trần Minh Sinh yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô.

Nhà ga rất đông người, thỉnh thoảng loa phát thanh vang lên số hiệu tàu chạy. Trần Minh Sinh và Dương Chiêu ngồi trong một góc ở cửa hàng thức ăn nhanh tựa như trong một thế giới riêng.

Dương Chiêu ngủ chưa đến một tiếng thì tỉnh dậy, cô vào toilet rửa mặt cho tỉnh táo, sau đó cô quay lại chờ tàu cùng Trần Minh Sinh.

Hai tiếng nhanh chóng trôi qua, trước giờ tàu chạy mười phút Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đến cửa soát vé.

Chỗ ngồi lần này có vẻ tốt hơn, không nằm gần hai đầu mà là ở giữa toa tàu. Trần Minh Sinh và Dương Chiêu lên tàu hơi trễ, giá đặt hành lý đã chất đầy đồ đạc. Trần Minh Sinh đặt nặng bên cạnh, anh vươn tay sắp xếp lại đồng túi xách to chất ngồn ngang trên giá để tìm một chỗ trống.

“Anh nhẹ tay, nhẹ tay chút.” Một cô gái ăn mặc giống sinh viên lên tiếng, cô ngửa đầu nhìn giá đựng hành lý: “Trong túi xách của tôi có laptop.”

Trần Minh Sinh khẽ ừ.

Anh chuyển đồ bằng một tay, tay còn lại vịn giá đỡ hành lý, nếu anh dùng cả hai tay chuyển đồ sẽ rất dễ ngã sắp xuống.

Dương Chiêu đỡ anh, vất vả lắm mới xếp được một khoảng trống, Trần Minh Sinh đặt vali lên trên giá.

Lần này, Dương Chiêu ngồi sát cửa kính toa tàu, Trần Minh Sinh ngồi bên trong.

Trời về chiều, toa tàu đã bật đèn. Dương Chiêu đã có kinh nghiệm, lúc này cô thích ứng tốt hơn trước nhiều.

Sáu bảy giờ chiều là lúc toa tàu náo nhiệt nhất, mọi người ăn uống, đánh bài loạn xạ. Sinh viên ngồi đối diện dán mắt xem phim trên ipad, thỉnh thoảng lại cười phá lên.

Trần Minh Sinh vẫn luôn chú ý Dương Chiêu, thỉnh thoảng anh hỏi cô cảm thấy thế nào, Dương Chiêu đáp không sao, anh thấy sắc mặt cô đỡ hơn trước nên cũng an tâm hơn.

Từ Bắc Kinh đến Ngũ Đài Sơn phải đi qua Bạch Giản và Linh Khâu. Lúc này, trên tàu dần yên tĩnh hơn, mọi người trò chuyện mấy tiếng đồng hồ, giờ đã hơi mệt mỏi.

Dương Chiêu nắm tay Trần Minh Sinh, ngẩn ngơ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đã hơn chín giờ đêm, trời bên ngoài tối đen. Cửa kính lúc này không thể nhìn rõ khung cảnh bên ngoài, nhưng lại phản chiếu rõ ràng cảnh tượng trong tàu lên mặt kính.

Dương Chiêu nhìn cửa kính, bỗng nhiên cô lại muốn xem vẻ mặt của Trần Minh Sinh lúc này. Cô hơi nhích qua, trên mặt kính hiện ra khuôn mặt Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh không ngủ, anh đang nhìn về một hướng khác.

Dương Chiêu quay đầu lại nhìn theo ánh mắt anh, cô thấy hai người ngồi cách đó không xa, hai người đàn ông còn khá trẻ, ăn mặc bình thường. Một người cúi đầu, tay nắm chặt túi xách; một người tay chống cằm, nhìn chăm chăm vào mấy túi rác trên bàn.

Dương Chiêu nhìn lướt qua, sau đó quay đầu khẽ hỏi Trần Minh Sinh: “Anh quen họ?”

Trần Minh Sinh thân nhiên quay đầu lại: “Anh không quen.” Dứt lời, anh lại lặng lẽ nhìn sang hướng kia.

Mười giờ, âm thanh trong toa tàu càng nhỏ hơn, không ít người đã đi tàu cả ngày, giờ tựa lưng vào ghế ngồi ngủ gục.

Buổi chiều Dương Chiêu đã ngủ một giấc, cô không thấy mệt nên ngồi kéo tay Trần Minh Sinh.

Cô nhận thấy, Trần Minh Sinh lâu lâu vẫn liếc mắt nhìn về hướng đó, Dương Chiêu cảm thấy hơi kỳ lạ, cô cũng nhìn qua thêm lần nữa. Cô không quen nhìn chăm chăm người khác nên chỉ liếc mắt nhìn sơ qua.

Hai người kia hình như đang trò chuyện.

Người đàn ông tay nắm chặt túi xách cúi đầu rất thấp, hình như đang thăm thì gì đó, người đàn ông ngồi bên cạnh dịch đến sát chỗ anh ta, nhủ chặt mày, thấp giọng nói liên tục. Lúc trò chuyện đôi khi anh ta ngẩng đầu lên nhìn sang bên này, Dương Chiêu dời tầm mắt đi.

Cô nhìn Trần Minh Sinh, không biết đó có phải là ảo giác của cô không, nhưng dường như sắc mặt anh nặng nề hơn trước.

Trái tim Dương Chiêu đập thình thịch. Trần Minh Sinh hình như đã dời tầm mắt, nhưng Dương Chiêu biết anh vẫn luôn quan sát bọn họ, thậm chí anh còn không chú ý tới cô.

“Trần Minh Sinh...” Dương Chiêu nắm chặt tay anh.

Trần Minh Sinh quay đầu nhìn Dương Chiêu hỏi: “Sao vậy em?”

Dương Chiêu nghi hoặc: “Anh... anh không sao chứ, anh cứ nhìn bọn họ làm gì?”

Đáy mắt Trần Minh Sinh thoáng chút do dự, cuối cùng sắc mặt anh dần tự nhiên, bình thản nói: “Không có gì đâu.”

Tàu chạy không nhanh không chậm trong bóng đêm, Trần Minh Sinh dường như không để ý đến hai người kia nữa. Anh kéo tay cô, ngồi tựa vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dương Chiêu cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng cô không biết không ổn ở chỗ nào.

Qua mười phút sau, người đàn ông hai tay nắm chặt túi bỗng ngẩng đầu lên.

Dương Chiêu nhìn sắc mặt anh ta, cô giật mình. Hai bên cách khá xa, vậy mà cô vẫn nhìn rõ lớp mồ hôi mỏng trên trán người đàn ông kia. Trời sắp sang đông, nhiệt độ trong tàu không nóng, không thể toát mồ hôi như vậy được.

Anh ta khom người xuống, dùng tay xoa xoa hai đầu gối của mình, xoa một lúc rồi anh ta bắt đầu vận bóp tay.

Biên độ động tác của anh ta không lớn, anh ta xoa xoa một lúc, chuyển sang chà chà mặt, cuối cùng thò hai tay vào trong túi áo.

Một lát sau, anh ta cúi thấp đầu nói gì đó với người đàn ông ngồi bên cạnh, người đàn ông kia nhủ mày.

Nhịp độ nói chuyện của anh ta rất gấp gáp, người đàn ông kia nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nhếch nhếch miệng quay mặt sang bên.

Người đàn ông đó nuốt nước miếng, đứng dậy bước về phía toilet.

Dương Chiêu thấy anh ta rời đi, cô quay lại nhìn Trần Minh Sinh.

Không biết Trần Minh Sinh đã mở mắt từ lúc nào. Anh nhìn theo hướng người đàn ông bỏ đi, khóe môi khẽ nhếch lên như hiểu rõ điều gì đó.

Vào lúc Dương Chiêu tưởng anh sẽ lên tiếng thì Trần Minh Sinh chỉ thờ dài rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Dương Chiêu lại nhìn vào cửa kính toa xe, cô không thấy bất cứ gì trên cửa kính, vì sự chú ý của cô đều tập trung vào hai bàn tay nắm chặt của cô và Trần Minh Sinh. Bàn tay kia dường như chỉ đơn thuần nắm tay cô, nhưng Dương Chiêu cảm thấy bàn tay đó đang căng cứng.

Rốt cuộc, Trần Minh Sinh cũng buông lỏng tay ra.

Anh quay đầu khẽ bảo Dương Chiêu: “Em đi tìm nhân viên phục vụ đi.” Dứt lời anh lập tức đứng dậy, Dương Chiêu vẫn chưa kịp nói gì, anh đã rời đi.

Dương Chiêu nhìn anh bước đến cửa toilet, lúc anh đi ngang qua người đàn ông còn lại kia, người đàn ông đó dường như cảm giác được điều gì, anh ta quay đầu nhìn Trần Minh Sinh đang đứng trước cửa toilet. Anh ta đứng dậy vừa bước lại vừa nói: “Trong đó có người rồi, chờ lát nữa anh hãy vào.”

Trần Minh Sinh không hề nhúc nhích, người đàn ông kia dường như hơi khản trương, anh ta âm thầm đẩy Trần Minh Sinh, thấp giọng mắng: “Tên quê thói tha, không hiểu tiếng người à?”

Cú đẩy của anh ta rất kín đáo, nhưng vẫn bị Dương Chiêu bắt gặp, cô vội đứng dậy, Trần Minh Sinh đứng cách một quãng nhìn cô.

Dương Chiêu quay người đi đến cuối toa tàu gọi nhân viên phục vụ.

Đi được vài bước, cô thoáng nghe thấy sau lưng có tiếng cãi vã.

“Mẹ nó, mày điên à?”

Dương Chiêu không quay đầu lại, trái tim cô đập dữ dội, chăm chú nhìn con đường trước mắt.

Đến cuối toa tàu cô gặp một nữ nhân viên phục vụ, cô bước tới nắm chặt tay nữ nhân viên ấy.

Nhân viên phục vụ giật mình: “Vị hành khách này, cô cần gì sao?”

Dương Chiêu nhìn thẳng vào mắt cô ấy, nói: “Cô đi theo tôi nhanh lên, ở bên kia có chuyện rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Cho dù là nhân viên phục vụ ở nghề nào, cũng sợ nhất là nghe thấy câu nói ‘có chuyện xảy ra’ đó.

Cô nhân viên trừng mắt nhìn Dương Chiêu: “Cái gì, chuyện gì?”

Dương Chiêu định lên tiếng, nhưng phía sau đã có tiếng gào thét truyền đến.

“Đánh nhau! Đánh nhau rồi!”

Giọng nói này không phải của Trần Minh Sinh, hình như là của những hành khách tụ tập đứng xem bên cạnh. Tiếng thét truyền qua từng toa tàu, vô cùng rõ ràng. Một người thanh niên ngay lập tức đứng lên, định đi về phía trước xem náo nhiệt, người nhân viên ý thức được, lập tức quay đầu, “Mọi người đừng đi chui, đừng đi chui!”

Cô ấy nói với Dương Chiêu: “Trước hết cô cũng tìm một chỗ ngồi đi.”

Dương Chiêu thấy cô ấy lấy bộ đàm ra, “Ồ toa số 8 có đánh nhau, toa số 8, nhanh lên một chút.”

Dương Chiêu nghe cô nhân viên nói xong, xoay người bước đi trước tìm Trần Minh Sinh.

“Này cô ơi!” Cô nhân viên kêu một tiếng, không gọi được Dương Chiêu quay lại.

Trong toa tàu của bọn họ đã chen chúc rất nhiều người, người trong toa và cả những người ở toa sau dồn hết về đây, bao vây thành một vòng tròn ở khu toilet.

“Ôi trời, bắt nạt người tàn tật kia.”

Dương Chiêu bị che khuất không nhìn thấy bên trong, nghe có người nói như vậy, ngay lập tức trong lòng cô cảm thấy thấp thòm.

“Xin nhường đường một chút.” Dương Chiêu liếc mắt nhìn về phía trước, “Xin nhường đường một chút!”

Thật vất vả cô mới chen ra được khỏi đám người, vừa nhìn lên đã thấy người đàn ông kia vòng cánh tay về phía Trần Minh Sinh.

Nặng của Trần Minh Sinh rơi bên cạnh, anh không thể đứng được bằng một chân, đang ngã trên mặt đất. Lúc ngã xuống, anh cũng lôi người đàn ông kia ngã cùng.

Ngoài cái chân kia, thực ra Trần Minh Sinh cao hơn nhiều so với gã nọ, anh nắm cổ tay gã tách từng ngón tay ra, bẻ ngoặt cánh tay gã về phía sau, tay kia bóp phía sau cổ gã, đập mặt gã vào cửa toilet.

Anh cắn chặt hàm răng, ánh mắt rất vô tình, có thể cảm giác được anh ra tay nặng thế nào.

Dương Chiêu vốn định gọi anh, nhưng cô bị ánh mắt của anh hù dọa.

Ánh mắt của anh xưa giờ đều bình thản, có lúc hơi âm u, có lúc lại ánh lên vẻ tươi chọc, nhưng cô chưa từng nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn thế này của anh bao giờ.

Anh xuống tay không chút do dự, cũng không quan tâm mình có khiến đối phương bị thương hay không.

Gã đàn ông bị đập đầu quá đau, vẻ mặt trở nên hết sức dữ tợn.

Khuôn mặt Trần Minh Sinh trong bóng tối lộ vẻ u ám khó hiểu, anh ấn chặt đầu gã kia xuống sàn tàu.

Anh ngẩng đầu, muốn xem thử nhân viên bảo vệ đã lại chưa, nhưng vừa ngẩng mặt lên lại thấy Dương Chiêu.

Khoảnh khắc đó thời gian dường như dừng lại.

Dương Chiêu nhìn ánh mắt anh có chút kỳ lạ, hình như là nghi hoặc, mà cũng dường như là xa lạ.

Cô không lui lại, cũng không tiến lên. Còn Trần Minh Sinh vẫn giữ chặt gã đàn ông kia, gã bị bóp đến mức cổ nổi gân xanh, thở hồng hộc.

Ngay sau đó, nhân viên bảo vệ tới.

“Đừng tụ tập nữa. Ngồi vào chỗ!” Nhân viên bảo vệ quát lên, người vây xung quanh tản ra, quay lại chỗ ngồi của mình. Nhân viên bảo vệ xông tới bên cạnh Dương Chiêu, quát Trần Minh Sinh: “Thả người ra!”

Trần Minh Sinh vẫn nhìn Dương Chiêu, dường như vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Hai nhân viên bảo vệ đi tới, một người kéo cánh tay Trần Minh Sinh.

“Buông tay! Đứng lên!”

Dương Chiêu thấy bọn họ kéo Trần Minh Sinh đứng lên, cô tiến lên một bước, nhân viên bảo vệ trừng mắt nhìn cô, “Trở lại chỗ ngồi!”

“Tôi đi cùng với anh ấy.” Dương Chiêu nói.

Trần Minh Sinh nhìn cô, nhân viên bảo vệ sừng sốt, quay đầu nói với Trần Minh Sinh: “Đứng cho vững!”

Một nhân viên bảo vệ nhặt cây nặng lên đưa cho Trần Minh Sinh, “Đứng vững, xuất trình chứng minh thư.”

Gã kia đứng lên, chỉ vào Trần Minh Sinh, la hét: “Đồng chí bảo vệ, anh ta tùy tiện đánh người!”

Trần Minh Sinh vẫn luôn nhìn Dương Chiêu, Dương Chiêu hơi sốt ruột, ánh mắt cô ý bảo Trần Minh Sinh anh mau nói gì đó đi. Lúc này Trần Minh Sinh mới chuyển ánh mắt về phía nhân viên bảo vệ, thấp giọng nói: “Trong toilet còn.”

Nhân viên bảo vệ nhìn cửa toilet, hỏi: “Còn gì?”

Người đàn ông kia hét lớn: “Đồng chí bảo vệ, anh ta đánh người! Anh mau bắt anh ta đi!” Gã ta ôm mặt, khom lưng, tỏ vẻ rất khó khăn.

Nhân viên bảo vệ liếc qua gã: “Đừng ồn ào nữa, xuất trình chứng minh thư.”

Gã đàn ông kia từ từ lấy bóp tiền trong túi quần ra.

Nhân viên bảo vệ quay đầu nhìn Trần Minh Sinh, “Trong toilet có gì?” Anh ta kéo cửa toilet, kéo cả hai cánh, nhưng bên trong lại bị khóa.

Trần Minh Sinh vỗ nhẹ lên bả vai nhân viên bảo vệ, hạ thấp giọng nói: “Mở cửa đi.”

Nhân viên bảo vệ gõ cửa toilet, “Có người không?”

Bên trong không có tiếng động nào.

Anh ta dùng hết sức gõ cửa, hỏi lại: “Có ai trong đó không! ?”

Bên trong vẫn lặng ngắt như tờ.

Lúc này anh ta cũng thấy có chút kỳ lạ, nên lấy chùm chìa khóa ra mở cửa.

Tuy nhiên lúc anh ta kéo cửa, bên trong rõ ràng có lực ngăn lại.

Nhân viên bảo vệ: “Ai trong đó! ?”

Anh ta nắm tay nắm cửa dùng sức kéo mạnh, cửa vừa mở ra, lại lập tức bị đóng lại.

Bên trong có bóng của một người đàn ông chọt lút qua rồi bị che khuất.

Nhân viên bảo vệ quát: “Ra ngoài ngay!”

Anh ta kéo tay nắm cửa, vừa quát vừa kéo, nhưng hai ba lần đều bị người ở bên trong kéo lại.

Lúc anh ta định quát thêm lần nữa thì một bàn tay đã đưa sang nắm chặt tay nắm cửa. Nhân viên bảo vệ sững sốt, quay đầu nhìn. Vừa quay đầu đã thấy Trần Minh Sinh tay trái bám vào tường mượn lực, tay phải nắm tay vịn cửa, cắn chặt răng dùng sức kéo.

Người bên trong toilet cũng bị kéo theo ra ngoài, tay vẫn nắm chặt tay vịn cửa.

Sau khi cửa toilet mở ra, bên trong phả ra mùi nhàn nhạt. Mấy người đứng gần đó đều ngửi được mùi thơm kỳ lạ này.

Vừa ngửi thấy mùi này, mấy nhân viên bảo vệ đồng loạt biến sắc, bọn họ cúi đầu nhìn người đàn ông đang bị kéo ra, cả người hấn ta đều đỏ mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, trông mất đầy tơ máu, cánh tay thỉnh thoảng run lên bần bật.

Hít thuốc phiện.

Nhân viên bảo vệ túm lấy người đàn ông kia, “Đứng lên!” Anh ta quay đầu, nhìn gã nọ sắc mặt xám như tro, quát: “Cả anh nữa!”

Nhân viên bảo vệ nhìn thoáng qua Trần Minh Sinh, ánh mắt có chút đánh giá, anh ta nghiêm túc nói: “Anh cũng qua đây.”

Dương Chiêu muốn nói gì đó, Trần Minh Sinh đã bước lên trước một bước gạt đầu, thấp giọng nói: “Vâng.”

Anh lấy gói thuốc lá trước ngực ra rút ra một điếu hút, nhân viên bảo vệ nhìn nhìn nhưng không nói gì.

“Cái nào là hành lý của anh? Mang theo luôn!” Nhân viên bảo vệ áp sát kéo người đàn ông từ trong toilet ra, mấy hành khách ngồi ở chỗ đối diện cũng hỗ trợ.

“Cái này, cái này, còn cả mấy cái này đều là của bọn họ.”

Dương Chiêu nhìn qua làn khói, nhìn Trần Minh Sinh. Trần Minh Sinh nhìn về phía cô, nói nhỏ: “Trở lại chỗ ngồi đi.”

Nhân viên bảo vệ xách hành lý, mang theo ba người đi đến toa tàu phía sau.

Dương Chiêu muốn đi theo, nhân viên bảo vệ nói: “Vị hành khách này, cô quay trở về chỗ ngồi đi.”

Dương Chiêu phản trả: “Tôi đi cùng anh ấy mà.”

Nhân viên bảo vệ dứt khoát: “Cho dù vậy cũng không được, mau trở về chỗ ngồi đi!”

Dương Chiêu vẫn còn muốn nói gì đó, Trần Minh Sinh lên tiếng, “Em ngồi đây chờ anh nhé.”

Dương Chiêu nhìn anh, ánh mắt anh rất bình tĩnh, Dương Chiêu gạt đầu: “Vâng anh cẩn thận nhé.” Cô nhìn hai người kia một chút, nói với anh: “Nếu có phiền phức gì phải nói cho em biết đấy.”

Trần Minh Sinh gạt đầu.

Nhân viên bảo vệ mang Trần Minh Sinh đi, Dương Chiêu quay trở lại chỗ ngồi. Người xung quanh thấy nhân viên bảo vệ đã đi, bắt đầu bàn tán sôi nổi, chủ đề xoay quanh việc đã xảy ra.

“Anh chàng nọ làm nghề gì nhỉ, lợi hại ghê.”

“Mọi người nói xem người kia sao lại bị bắt đi vậy, tôi đoán có thể là kẻ trộm đấy.”

“Tôi lại thấy không giống lắm.”

“...”

Người sinh viên ngồi đối diện Dương Chiêu hiếu kỳ nhìn cô, mấy người ngồi bên cạnh cũng đến gần hỏi han: “Người đàn ông kia là gì của cô vậy?”

Dương Chiêu liếc nhìn người đàn ông kia một cái, không nói gì.

“Chân anh ta sao vậy, trước kia làm nghề gì? Thấy đánh nhau cũng giỏi lắm.”

Dương Chiêu quay đầu, yên lặng nhìn người đàn ông kia. Người nọ thấy thái độ của Dương Chiêu, ngượng ngùng trở về chỗ ngồi.

Người sinh viên kia cũng lại gần, nhỏ giọng hỏi thăm: “Chị à, anh ấy làm nghề gì vậy?”

Dương Chiêu không nhìn cô ta, cũng không trả lời.

Ánh mắt của cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài không có cảnh sắc gì, chỉ là một màu đen kịt.

Khuôn mặt của cô rất bình tĩnh, nhưng trong đầu lại không ngừng tự hỏi.

Cô đang suy nghĩ những người đó rốt cuộc đã làm gì, nếu Trần Minh Sinh bị bắt lợi thì làm thế nào, anh có đủ kiến thức pháp luật để tự bảo vệ mình không.

Lâu thật lâu mới thấy Trần Minh Sinh trở lại, nhưng không thấy bóng dáng của hai người kia đâu.

Dương Chiêu chăm chú nhìn anh, Trần Minh Sinh cười với cô, thấp giọng nói: “Không sao.”

Trần Minh Sinh ngồi xuống, trong xe có rất nhiều người đang nhìn anh. Người đàn ông hỏi Dương Chiêu lúc trước lại lên tiếng, lúc này anh ta trực tiếp hỏi Trần Minh Sinh:

“Người anh em, anh bị gọi đi làm gì vậy?”

Trần Minh Sinh thản nhiên trả lời: “Không có gì.”

Người nọ lại hỏi: “Thế hai người kia xảy ra chuyện gì vậy?”

Trần Minh Sinh dường như cũng không muốn trả lời anh ta, Dương Chiêu thay anh lên tiếng.

“Anh này, nếu anh có bất cứ câu hỏi gì, có thể trực tiếp đi hỏi nhân viên bảo vệ.”

Người đàn ông cảm thấy Dương Chiêu hơi nhiều chuyện, ngậm miệng không hỏi nữa.

Dương Chiêu kéo tay Trần Minh Sinh, thấp giọng nói: “Lại đây.”

Trần Minh Sinh thuận theo cô đứng dậy, đi tới vị trí thoát hơi nước của tàu, cô buông tay ra, hỏi trước một câu: “Bọn họ không làm khó dễ anh chứ?”

Trần Minh Sinh lắc đầu, “Không.”

Dương Chiêu ôm cánh tay, không nói bất cứ điều gì, chỉ nhìn anh.

Trần Minh Sinh thấp giọng hỏi: “Dạ em sợ hả?”

Dương Chiêu: “Ừ.”

Trần Minh Sinh nhìn cô một cái, cúi đầu, “Xin lỗi...”

Dương Chiêu hỏi thẳng: “Bọn họ là ai, vì sao anh phải tự rước phiền phức làm gì.”

Trần Minh Sinh quay đầu, nhìn động cơ hơi nước ở bên cạnh, ngay dưới nó là một vỏ hộp mì ăn liền không biết ai vô ý thức quăng ở đây. Anh vẫn im lặng, Dương Chiêu gọi anh: “Trần Minh Sinh.”

Trần Minh Sinh chuyển qua nhìn cô, thấp giọng nói: “Em có nhìn thấy người đàn ông bị lôi từ toilet ra không?”

Dương Chiêu suy nghĩ một lúc: “Thấy, nhân viên bảo vệ gọi anh ta mấy lần. Sao anh ta không chịu ra?”

Trần Minh Sinh: “Anh ta hít thuốc phiện trong toilet.”

Dương Chiêu dường như không nghe rõ.

“Cái gì?”

Trần Minh Sinh nói rõ hơn: “Anh ta nghiện ma túy, hít trong đó.”

Dương Chiêu trừng mắt nhìn Trần Minh Sinh một lúc lâu, sau đó quay sang một bên, chuyển chủ đề: “Anh biết từ lúc nào.”

Trần Minh Sinh: “Khoảng tám giờ bốn mươi phút.”

Dương Chiêu dừng lại, câu trả lời của Trần Minh Sinh nghe thì rất bình thường, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại khiến cho người ta có cảm giác bất an. Anh

không nói lúc hai người đàn ông đó làm gì, cũng không nói lúc anh và Dương Chiêu đang làm gì, không dùng bất cứ ngữ cảnh gì cả, mà là nói thẳng. .

Tám giờ bốn mươi phút.

Đoàn tàu chạy trên đường ray tạo ra tiếng ầm ầm. Bên ngoài trời đen kịt.

Loa phát thanh cho biết sắp đến trạm Ngũ Đài Sơn, mời hành khách xuống ga chuẩn bị sẵn sàng.

Trần Minh Sinh lên tiếng: “Em đợi chút nhé, anh còn phải đến đồn công an viết tường trình.”

Dương Chiêu im lặng.

Trần Minh Sinh mở miệng, có vẻ định nói thêm gì đó, nhưng thấy ánh mắt của Dương Chiêu, cuối cùng chỉ cúi đầu nói một câu: “... Rất xin lỗi em.”

Tàng đá trong lòng Dương Chiêu đột nhiên rơi xuống.

Trần Minh Sinh đối xử với cô rất tốt.

Anh có tự tôn, có nguyên tắc, cũng có kiên trì của chính mình.

Dương Chiêu thấp giọng nói: “Chúng ta xuống tàu sắp xếp mọi chuyện một chút, để em đi cùng với anh.”

Ánh mắt Trần Minh Sinh hình như chứa sương mù dày đặc, không thể nhìn rõ.

Dương Chiêu xoay người, thản nhiên nói: “Những chuyện khác để sau nói tiếp.”

Nhân viên bảo vệ vẫn đi theo bên cạnh Dương Chiêu và Trần Minh Sinh từ lúc xuống tàu, anh ta nói với Trần Minh Sinh: “Chỉ là ghi chép lại biên bản thôi, đừng khẩn trương, nhanh lắm.”

Nhân viên bảo vệ trước đó đã liên hệ xong với đồn công an địa phương, lúc xuống tàu đã có mấy cảnh sát đứng đợi ở sân ga.

Đã mười hai giờ đêm, bên ngoài âm u, trên sân ga cũng không có nhiều người.

Dương Chiêu xuống tàu, thấy mấy người cảnh sát bước lại kéo hai người đàn ông và đồng hành lý đi trước.

Những người cảnh sát còn lại dẫn Trần Minh Sinh và Dương Chiêu ra khỏi sân ga.

Trạm Ngũ Đài Sơn chỉ là một sân ga nhỏ, Dương Chiêu thấy tuy đã hơn nửa đêm, nhưng bên ngoài nhà ga vẫn có không ít người. Có người bán đồ ăn, lại có mấy khách sạn lôi kéo hành khách.

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh được mang tới một chiếc xe cảnh sát, hai người ngồi phía sau.

Người cảnh sát lái xe tuổi vẫn còn trẻ, vừa khởi động ô tô vừa nói với hai người: “Đồn công an khá gần đây, đi một lúc là đến. Ghi biên bản nhanh lắm, không mất nhiều thời gian đâu.”

Trần Minh Sinh ừ một tiếng.

“À, đúng rồi.” Người cảnh sát từ kính chiếu hậu nhìn Trần Minh Sinh: “Tôi nghe nhân viên bảo vệ nói là anh phát hiện ra, làm sao anh biết được vậy?”

Trần Minh Sinh trả lời: “Lúc tôi nhìn anh ta thấy anh ta run bần bật, tôi cảm thấy bất thường nên mới nhìn thêm mấy lần nữa.”

Dương Chiêu im lặng nghe.

Trần Minh Sinh nói dối, người đàn ông kia căn bản không hề run rẩy. Dương Chiêu thản nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nhưng anh cũng liều thật. Mấy gã đó toàn là đồ điên cả, để hút chích có thể làm ra bất cứ điều gì.” Người cảnh sát còn nói, “Tình huống của anh cũng tương đối đặc biệt, thân thể cũng hơi bất tiện. Tôi nghĩ anh chỉ cần đăng ký có thể được tuyên dương nhận thưởng đó.”

Trần Minh Sinh khẽ cười: “Không cần đâu.”

Đồn công an thực sự cũng không xa, anh chàng cảnh sát rất thích trò chuyện, dù nói năm câu Trần Minh Sinh mới đáp được một câu, còn Dương Chiêu vẫn im lặng như cũ.

Xe dừng lại trước cửa đồn công an, người cảnh sát dẫn Trần Minh Sinh và Dương Chiêu đi vào một phòng làm việc.

“Lại đây, hai người ngồi trước đi, ở bên cạnh có ly nước nóng đầy, hai người uống chút nước cho ấm, gần đây trời lạnh quá.”

Trần Minh Sinh nói câu cảm ơn, người cảnh sát lại nói: “Chờ tôi chút nhé.”

Đây là lần thứ hai Dương Chiêu đến đồn công an, lần đầu tiên là vì Trần Minh Sinh, lần thứ hai cũng là vì anh.

Đồn công an này còn đơn sơ hơn so với đồn công an Lăng Không, trong phòng ngay cả bàn tiếp khách cũng không có. Trên trần là bóng đèn huỳnh quang trắng, làm người nhìn hơi chói mắt.

Đã hơn mười hai giờ, bên ngoài cửa sổ là một mảnh đen kịt, gió lạnh vù vù thổi, ngồi tàu cả một ngày trời, cả người Dương Chiêu đã rất mệt mỏi, nhưng tinh thần của cô nhất định phải tập trung. Loại mâu thuẫn này xen kẽ lẫn nhau khiến Dương Chiêu cảm giác căng thẳng nhảy cảm khác thường.

Một lát sau, có hai người cảnh sát tuổi lớn hơn một chút bước lại, bọn họ ngồi đối diện Dương Chiêu và Trần Minh Sinh, hỏi mấy vấn đề đơn giản.

“Anh đại khái chú ý tới anh ta lúc nào?”

“Thực ra tôi cũng không quá chú ý, chỉ là thấy là lạ.”

“Làm thế nào anh nhận ra anh ta bị nghiện?”

“Lúc anh ta ngồi ở chỗ của mình, tay chân luôn run rẩy, hơn nữa còn thường gãi mặt mình. Tôi cảm thấy người bình thường sẽ không ai làm thế cả, tôi bắt đầu hoài nghi anh ta là kẻ trộm.”

“Kẻ trộm?” Cảnh sát bĩu môi gật đầu, chăm chú ghi lại. “Vậy sau đó vì sao anh biết anh ta hít thuốc phiện trong toilet.”

“Tôi đứng chờ ở ngoài cửa toilet, nhưng mơ hồ ngửi thấy một mùi là lạ. Hơn nữa tự dưng người kia lại đến gần tôi, tôi cảm thấy hơi có vấn đề.”

Cảnh sát ừ một tiếng: “Ma túy có mùi thơm rất lạ.” Anh ta nheo mắt liếc nhìn Trần Minh Sinh, lơ đãng nói: “Anh có vẻ hiểu rõ thứ này nhỉ?”

Trái tim Dương Chiêu nhất thời bị bóp nghẹt.

Trần Minh Sinh nói: “Trước đây tôi có mở một khách sạn nhỏ ở quê, có mấy khóa tuyên truyền tập huấn chống tội phạm mại dâm ma túy, tôi cũng đi mấy lần, nên cũng biết ít nhiều.”

Viên cảnh sát gật đầu: “Thói quen này không tồi, nên tham gia nhiều. Nhiều người chẳng có chút hiểu biết gì về nó, có giải thích thế nào cũng không thông suốt được.”

“Vâng.”

Cảnh sát chỉ hỏi vài câu đơn giản, ngay khi Dương Chiêu cho rằng cũng sắp kết thúc, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng phụ nữ tranh cãi ầm ĩ.

Hai viên cảnh sát ghi biên bản liếc nhìn nhau, một người đứng lên, mở cửa, nói to về phía hành lang: “Xây ra chuyện gì!?”

Viên cảnh sát đưa Trần Minh Sinh và Dương Chiêu về đồn vội vàng chạy tới. Dương Chiêu nghe anh ta thấp giọng nói với viên cảnh sát kia: “Người nhà tới.”

“Nhanh vậy sao?”

“Người địa phương.” Viên cảnh sát nói, “Nhà gần đây, vừa gọi điện đã đến ngay.”

Sắc mặt viên cảnh sát ghi chép hơi bối rối, anh ta nói: “Đi trước đi.” Anh ta quay đầu nói với Trần Minh Sinh và Dương Chiêu: “Hai người cũng lại đây đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Dương Chiêu ở trong phòng đã nghe thấy tiếng náo động bên ngoài.

Viên cảnh sát dẫn hai người ra, nói với Trần Minh Sinh và Dương Chiêu: “Tuồng trình xong rồi, hai người vất vả quá.”

Dương Chiêu: “Chúng tôi đi được rồi chứ?”

“Được.” Cảnh sát gật đầu bảo: “Đi được rồi. Hai vị là du khách sao?”

“Vâng.” Dương Chiêu trả lời: “Chúng tôi đến tham quan Ngũ Đài Sơn.”

Cảnh sát hơi lo lắng: “Thôi vậy đi, hai vị chờ thêm chút nữa, giờ khuya quá không còn xe nữa. Hai vị chờ lát nữa tiểu Lưu ra đây chờ đến khách sạn luôn. Hai vị đặt khách sạn chưa?”

Trần Minh Sinh đáp: “Vẫn chưa.”

“Nếu không thì thế này, để lát nữa tôi nói tiểu Lưu đưa hai vị đến nhà khách của chúng tôi, điều kiện ở đó cũng tạm được, tôi nghe nói cũng khá tiện lợi.”

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu, cô gật đầu

“Vậy làm phiền các anh!”

“Không phiền, không phiền mà.” Viên cảnh sát trả lời: “Việc nên làm thôi.”

Bọn họ bước vào phòng khách, ở đó có hai người phụ nữ một già một trẻ và một đứa bé khoảng năm sáu tuổi, ba người ở trong phòng đang khóc lóc kể lể om sòm.

“Nhà chúng tôi phải làm sao đây! Các anh bắt anh ấy cả nhà tôi biết sống sao!”

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đứng sau viên cảnh sát, xem ra đây là người thân của hai gã bị bắt, không biết là người thân của gã nào.

Dương Chiêu âm thầm quan sát, hai người phụ nữ ăn mặc bình thường, thậm chí hơi tồi tàn, tình trạng gia đình trông có vẻ khó khăn.

Tiết Miểu từng nói, rất dễ nhận ra điều kiện sống của một người phụ nữ, vì phụ nữ rất mẫn cảm, rất yếu đuối tựa như một đóa hoa tinh xảo. Chỉ trải qua chút bão táp mưa sa đã hằn sâu dấu vết.

Người phụ nữ này cũng vậy, chỉ thoáng nhìn đã nhận ra sự nghèo khổ và khốn đốn, hai thứ đó hòa vào nhau hình thành cảm giác điều ngoa, tự ti không bằng người.

“Các anh đừng nhốt anh ấy! Nếu không cả nhà tôi sống không nổi đâu!”

Viên cảnh sát trẻ tuổi đứng chắn trước mặt người phụ nữ, trấn an: “Xin chị bình tĩnh một chút, chúng tôi còn chưa điều tra xong, chị làm ầm lên thế này là cản trở công việc của chúng tôi.”

“Điều tra? Điều tra gì chứ?” Người phụ nữ kéo mạnh khiến tay áo cậu cảnh sát trẻ rách toạc: “Anh ấy chỉ hút thôi, có làm hại gì ai đâu. Các anh bắt anh ấy là đẩy nhà chúng tôi vào con đường chết!”

Khuôn mặt viên cảnh sát trẻ u ám, trả lời: “Nếu chỉ hút ma túy thì không xem là phạm tội, nhưng anh ta đã vi phạm trật tự trị an, chúng tôi bắt buộc phải tạm giữ và cưỡng chế cai nghiện.”

“Tôi không sống nổi nữa! Mẹ, mẹ nghe không? Cả nhà chúng ta sẽ chết đấy!” Người phụ nữ la hét rất to, nét mặt thảm thiết. Dương Chiêu cảm thấy hơi ớn ào bèn lùi lại hai bước.

Viên cảnh sát ghi tường trình thấy không ổn, bước tới quát: “Ồn ào quá!”

Người phụ nữ hoảng sợ, ngồi bệt xuống đất kêu khóc.

“Cô còn làm vậy là cản trở điều tra, chúng tôi sẽ bắt cô.”

“Anh bắt đi!” Người phụ nữ trừng mắt nhìn cảnh sát: “Anh bắt tôi đi. Nhốt cả nhà tôi luôn đi!”

“Cô ...”

Anh cảnh sát đang muốn lên tiếng, một chiếc xe bông tròn tới trước cửa, hai người đàn ông bước xuống đi vào.

Một viên cảnh sát cản họ lại trước cửa: “Hai người muốn làm gì?”

Một người đàn ông lên tiếng: “A, chào anh cảnh sát, chúng tôi là phóng viên của thời báo buổi sáng, chúng tôi vừa nhận được tin ở đây có một vụ án nên đến tìm hiểu.”

Dứt lời, anh ta đưa thẻ phóng viên cho cảnh sát.

Viên cảnh sát xem qua rồi nói: “Là ai gọi? Bây giờ chúng tôi không nhận phỏng vấn.”

“Là tôi gọi!”

Tầm mắt mọi người chuyển sang người phụ nữ kia, cô ta đứng dậy bước đến nắm chặt tay phóng viên: “Là tôi gọi, anh phải giúp tôi! Anh ấy là trụ cột gia đình tôi, nếu anh ấy bị bắt chúng tôi phải sống thế nào?”

“Chờ chút, chờ chút đã.” Phóng viên lấy bút ghi âm trong túi ra, cảnh sát lập tức trả lời: “Tôi đã nói chúng tôi không nhận phỏng vấn, xin hai anh phối hợp một chút.”

Người phụ nữ đó rất điên cuồng, cảnh sát muốn kéo cô ta ra, cô ta lập tức giật rách áo lộ cả nội y, ưỡn ngực hét: “Bắt đi! Anh bắt thử đi ——!” Anh cảnh sát nhú mày, tránh xa cô ta.

“Cô đừng làm âm lên như vậy.” Phóng viên bảo: “Tình huống cụ thể ra sao cô giải thích trước đi.”

Viên cảnh sát trẻ chặn trước: “Chồng cô ta hít ma túy trên tàu hỏa nên bị bắt, bây giờ đang điều tra, cô ta tới đây làm âm cả lên.”

Người phụ nữ hét lớn, than vãn với phóng viên: “Anh phóng viên! Mẹ chồng tôi năm nay sắp tám mươi, làm sao chịu nổi đã kích như vậy chứ. Anh xem con tôi xem, thằng bé hoảng sợ đến mức nào kia.”

Anh phóng viên nhìn vào phòng khách, thấy một cậu bé khoảng năm sáu tuổi đang khóc lóc ỉ ôi, nhưng tiếng khóc rất lạ lùng.

Phóng viên hỏi: “Cậu bé sao thế?”

Người phụ nữ trả lời: “Con tôi số khổ, lúc mới sinh phát sốt một con nên bị cảm điếc, thằng bé rất thân thiết với ba nó. Nếu ba nó bị bắt, nó sao sống nổi nữa.”

Trẻ em cảm điếc?

Phóng viên hưng phấn bước tới trước, cảnh sát chặn anh ta lại trước cửa, giọng điệu không dễ chịu gì.

“Chúng tôi từ chối phỏng vấn, mời các anh về cho.”

Phóng viên đưa bút ghi âm tới trước mặt cảnh sát: “Đồng chí cảnh sát, xin hỏi lúc các anh bắt người sao không tránh mặt đứa trẻ?”

Anh cảnh sát mặt nhăn mày nhí.

“Hút thuốc phiện đúng là gây mất trật tự trị an, nhưng khi bắt người chúng ta nên cố sức tránh thương tổn cho trẻ con phải không? Dù sao đứa bé còn quá nhỏ lại còn cảm điếc, tận mắt chứng kiến cha bị bắt sẽ ảnh hưởng xấu đến tâm lý đứa trẻ.”

Viên cảnh sát hơi tức giận chỉ vào người phụ nữ kia: “Là cô ta dẫn đứa bé tới, chúng tôi không bắt anh ta trước mặt đứa bé.”

Người phụ nữ hét lớn: “Con trẻ không chịu xa ba nó có gì sai? Không phải anh cũng có ba đó sao!”

Viên cảnh sát tức giận quát: “Cô nói chuyện chú ý chút đi.”

Người phụ nữ lại cao giọng hét: “Con tôi chỉ muốn ở bên ba nó! Nếu các người nhốt anh ấy, tôi để nó lại cho các người!”

“Được!” Viên cảnh sát tức giận, cũng quát lại thật vang dội: “Được! Bây giờ cô làm giấy chứng nhận từ con, rồi chứng minh cha mẹ đứa bé qua đời, tôi sẽ nhốt cô luôn.”

“Anh Khuru, anh bình tĩnh đã!” Một viên cảnh sát đứng bên cạnh huých tay nhắc.

Người phụ nữ ngồi bệt dưới đất, ôm đứa trẻ khóc kể thảm thương.

Phóng viên ngồi xổm xuống hỏi người phụ nữ: “Tình cảnh nhà cô thế nào?”

“Nhà chúng tôi ở gần nhà ga, mở một hàng nướng. Thu nhập tối đa một tháng khoảng hai ba ngàn tệ, toàn dùng chữa bệnh cho con trai. Tháng trước còn bị bọn họ kiểm tra, chồng tôi đi vay tiền của người thân, ai ngờ vừa về tới lại bị bắt. Nếu anh ấy bị bắt, gia đình tôi không còn đường sống.”

Cậu cảnh sát trẻ bảo: “Trước cửa nhà ga không cho phép bày bán thịt nướng, chúng tôi đã nhắc nhở rất nhiều lần.”

“Vậy anh bảo chúng tôi phải làm sao? Phải sống thế nào?”

Cậu cảnh sát nhú mày, quay mặt đi.

Phóng viên nói với anh: “Đồng chí cảnh sát, anh chỉ thấy bọn họ vi phạm luật lệ chứ không thấy cuộc sống người dân cơ cực thế nào.”

Cậu cảnh sát tức tối, muốn cãi mà không nên lời.

“Tôi thấy cô cũng đừng mong đợi gì nữa.”

Bỗng nhiên, một giọng nữ lạnh nhạt cất lên, tất cả mọi người dừng lại. Bọn họ quay đầu nhìn người phụ nữ đứng ở góc trong cùng.

Trần Minh Sinh hút một điếu thuốc, anh nghiêng đầu nhìn Dương Chiêu.

Đương nhiên, không ai ngờ cô sẽ lên tiếng.

Lời Dương Chiêu là nói với người phụ nữ khóc lóc trên đất.

“Có lẽ cô nên cảm ơn cảnh sát, họ đã không báo tin xấu việc chồng cô có lẽ đã tiêu sạch sành sanh số tiền đi mượn.”

Người phụ nữ trừng cô: “Sao cô biết đã tiêu hết?”

Dương Chiêu mặt không thay đổi thản nhiên đáp: “Vì tôi đoán.”

Một lúc sau người phụ nữ mới hiểu cô có ý gì, trong chốc lát bật dậy chạy tới chỗ Dương Chiêu: “Cô muốn gì chứ?”

Cảnh sát cản cô ta lại: “Cô chú ý chút đi!”

Phóng viên cũng chạy sang, anh ta thấy Trần Minh Sinh đứng bên cạnh Dương Chiêu bèn hỏi: “Hai người họ là...”

Cậu cảnh sát trả lời: “Họ là ai, anh không cần biết.”

Đầu óc gã phóng viên cũng khá nhanh nhạy, ngẫm nghĩ lời Dương Chiêu, anh ta khẳng định: “Họ là người báo cảnh sát.”

Cậu cảnh sát nhăn mặt, không nói tiếng nào. Nếu không phải bị giám sát, tên phóng viên này mà không mang bút ghi âm và máy chụp ảnh, anh thật muốn đập tên phóng viên này một trận.

Phóng viên vừa trông thấy chân Trần Minh Sinh, lập tức hưng phấn. Người khuyết tật đấu trí với con nghiện trên xe lửa, bản thảo tin tức đã dần hình thành trong đầu.

Anh ta đưa bút ghi âm tới chỗ Trần Minh Sinh: “Chào anh, anh có thể để chúng tôi phỏng vấn một chút không?”

Viên cảnh sát đứng ở cửa không nhin nổi nữa, đẩy phóng viên ra ngoài: “Đã nói mấy lần rồi, chúng tôi không nhận phỏng vấn, anh cứ tiếp tục làm vậy là cản trở người thi hành công vụ.”

Phóng viên bị đẩy ra ngoài, anh ta nhanh tay kéo máy ảnh chụp ‘tách tách’ vài pô.

Trần Minh Sinh vẫn dựa tường hút thuốc, mặc kệ người phụ nữ mắng chửi ra sao anh cũng không nhúc nhích, nhưng lúc phóng viên cầm máy ảnh chụp hình, anh bỗng nhiên giương mắt, xuyên qua màn sương khói nhìn gã phóng viên kia.

Cảnh sát nói với Trần Minh Sinh: “Không sao cả, cậu đừng để ý tới họ.” Anh cảnh sát dặn cậu cảnh sát trẻ: “Tiểu Lưu, cậu đưa bọn họ tới nhà khách trước, nói với bên đó, ưu đãi họ một chút.”

“Dạ, dạ.” Cậu cảnh sát dường như không muốn dính dáng tới người phụ nữ kia, bèn dẫn Trần Minh Sinh và Dương Chiêu ra ngoài.

Lúc Dương Chiêu và Trần Minh Sinh ra tới cửa, cảnh sát còn đang chặn gã phóng viên. Trần Minh Sinh đi ngang qua họ, lúc nghiêng người, anh bất chợt vươn tay trái, thò qua cánh tay viên cảnh sát đứng bên cửa, nắm lấy dây máy chụp hình. Anh nâng tay lên tháo máy chụp hình trên cổ phóng viên xuống.

Hiển nhiên ai nấy đều bất ngờ với tình cảnh này, gã phóng viên sững sốt, sau đó lập tức la lên: “Anh lấy máy của tôi làm gì?”

Trần Minh Sinh không nói lời nào, hơi cúi đầu, bật máy ảnh lên xóa vài tấm ảnh.

“Anh làm gì đó?” Phóng viên trừng Trần Minh Sinh: “Trả máy ảnh cho tôi! Đồng chí cảnh sát, các anh mặc kệ sao?”

Cảnh sát bị anh ta gây phiền hà cả buổi nên vờ không nghe.

Trần Minh Sinh trả máy ảnh lại cho cảnh sát: “Ngại quá, chúng tôi đi trước đây.”

Cảnh sát cầm máy ảnh gật đầu đáp: “Hai người đi đi, tiểu Lưu lấy xe nhanh lên.”

“Này! Sao lại thế! Các anh mặc kệ anh ta cướp đồ?”

Cảnh sát mất kiên nhẫn: “Anh nói ít vài câu đi, anh chưa xin phép mà đã tự tiện chụp ảnh, không biết xấu hổ à?”

“Tôi là phóng viên, chụp ảnh phỏng vấn là quyền của tôi.”

Ở đằng sau còn âm ỉ, Trần Minh Sinh và Dương Chiêu đã xách vali ra khỏi sở cảnh sát.

Tiểu Lưu lái chiếc xe lúc này đến đón bọn họ.

“Nhà khách ở gần đây, ở đằng trước còn có trạm chờ xe. Nếu hai người muốn đến Ngũ Đài Sơn, ngồi xe buýt có thể đến thẳng đó. Ở bên nhà ga thường có đông khách du lịch, xe ra vào nhiều lắm, chuyến nào cũng chạy thẳng tới Ngũ Đài Sơn.” Tiểu Lưu nhiệt tình chỉ dẫn.

Trần Minh Sinh gật đầu: “Vâng, cảm ơn cậu.”

“Không cần cảm ơn. Aiiizzz, hôm nay anh chị mệt lắm rồi, đừng để bụng, cứ từ từ mà thăm viếng. Ngũ Đài Sơn của chúng tôi là ngọn núi nổi tiếng nhất trong bốn ngọn núi Phật giáo ở trong nước, hai người cứ từ từ tham quan nha.”

“Ok.” Trần Minh Sinh nói tiếp: “Vất vả cho các anh.”

“Nghề là nghiệp mà.” Cậu cảnh sát cười bất đắc dĩ: “Quen rồi là được, nghề này cũng không dễ dàng gì.”

Yên lặng một lát, Trần Minh Sinh thấp giọng: “Thật không dễ dàng...”

Dương Chiêu ngồi sát cửa sổ, nhìn hình ảnh ánh lên trên mặt kính, nét mặt người ngồi bên kia thấp thoáng không rõ ràng, cô trầm mặc không nói.

Nhà khách rất gần, lái xe hơn mười phút là tới, Tiểu Lưu giúp thu xếp phòng.

Đó là một căn phòng rất bình thường, phòng hơi nhỏ cũng hơi cũ, nhưng may mà sạch sẽ.

Sau khi Trần Minh Sinh cảm ơn Tiểu Lưu, cậu ta liền rời đi.

Dương Chiêu đặt vali vào một góc, mở vali ra, cô lấy quần áo sau đó vào toilet tắm rửa.

Sau khi cô tắm xong, đến lượt Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh tắm rất nhanh, anh thay một cái áo thun ba lỗ và một chiếc quần xám dài bước ra khỏi toilet.

Dương Chiêu ngồi trên giường sắp xếp đồ đạc, thấy anh bước ra cô ngẩng đầu gọi: “Trần Minh Sinh, anh lại đây.”

Trần Minh Sinh chống gậy bước qua, khăn mặt vẫn quàng trên cổ, anh vươn tay xoa xoa tóc, ngồi xuống cạnh Dương Chiêu. Cô dịch sang một chút, lấy khăn mặt lau tóc giúp anh.

Họ tắm cùng một loại sữa tắm, thoang thoang mùi hương rất dịu. Dương Chiêu cảm thấy Trần Minh Sinh đang cúi đầu để cô lau tóc ngoan ngoãn hơn thường ngày rất nhiều, cô cúi thấp đầu hôn lên cổ anh một cái.

Có lẽ Trần Minh Sinh thấy nhột, anh khẽ cười.

Dương Chiêu kéo khăn mặt ra, ôm Trần Minh Sinh. Cầm cô gác lên vai anh.

Trần Minh Sinh nắm tay cô khẽ cười: “Em sao vậy, mệt rồi à?”

“Không có gì, em không mệt.” Dương Chiêu đáp.

Tóc cô còn hơi ướt, dán trên hai má anh lạnh lạnh.

Giờ đã nửa đêm về sáng, đêm khuya yên ắng.

Dương Chiêu gối đầu lên cổ Trần Minh Sinh, nhìn cây đèn bàn tróc sơn ở đầu giường, cô khẽ khàng hỏi: “Trần Minh Sinh, anh có gì muốn nói với em không?”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Trần Minh Sinh cảm nhận được sức nặng đè trên vai, như dây vô bóp nghẹt tim anh, ép anh khó chịu đến khó diễn tả được.

“Hôm nay, trên tàu đã khiến em sợ phải không?” Trần Minh Sinh nhỏ giọng.

“Hơi sợ.” Dương Chiêu nói: “Anh ra tay quá độc ác.”

Trần Minh Sinh cúi đầu, cười khẽ một tiếng, “Thật không?”

“Trần Minh Sinh...” Dương Chiêu chậm rãi mở miệng, “Vì sao anh biết rõ về thuốc phiện như vậy?”

Giọng Trần Minh Sinh vẫn rất nhỏ, rất chậm, lời anh nói như hòa cùng bóng đêm tối tăm. Dương Chiêu có cảm giác, nếu cô không lắng nghe thật kỹ thì không thể xác định anh có trả lời hay không.

“Trước kia, anh từng tiếp xúc với nó.” Anh nói.

Dương Chiêu buông tay, giữ chặt vai anh, yên lặng nhìn anh trong bóng đêm.

“Trần Minh Sinh, anh từng nghiện?”

“Không phải.” Trần Minh Sinh thốt lên ngay lập tức, anh cầm tay Dương Chiêu, giọng gấp gáp hơn lúc này. “Dương Chiêu, anh không nghiện ma túy.”

Anh nhìn Dương Chiêu, nhìn thẳng vào mắt cô, lặp lại: “Chưa bao giờ.”

Ánh mắt Dương Chiêu lạnh lùng, bình thản khiến Trần Minh Sinh bỗng nhiên sợ hãi.

“Không nghiện, vậy anh đã từng hít.”

“Dương Chiêu...”

Dương Chiêu nói: “Sao?”

Trần Minh Sinh cắn chặt răng, cuối cùng giống như vứt bỏ hết, anh gạt đầu.

“Đúng, anh đã từng hít.” Anh nhìn nền nhà, chậm rãi lắc đầu, nói rất nhỏ: “Anh không muốn lừa dối em, anh đã từng hít.”

Dương Chiêu không thể diễn tả cảm giác trong lòng.

Qua lại hàng ngày với Trần Minh Sinh, trực giác vẫn mách bảo cô, Trần Minh Sinh không giống những lái xe bình thường.

Ngày đó, cô thấy trên người anh rất nhiều vết sẹo, theo bản năng cô cho rằng có lẽ trước đây Trần Minh Sinh từng làm sai chuyện gì đó. Nhưng đối với cô, cảm giác này không quan trọng, hơn nữa lúc ấy Trần Minh Sinh cũng không bộc lộ quá nhiều nên cô không hỏi đến cùng.

Cho đến khi Trần Minh Sinh tám lúc này, Dương Chiêu cũng không muốn ép hỏi anh.

Nhưng Trần Minh Sinh trả lời một câu vô cùng đơn giản, khiến Dương Chiêu hơi mờ mịt.

Mờ mịt về con người này, mờ mịt với tương lai.

Trần Minh Sinh cầm tay Dương Chiêu, cô cảm giác được bàn tay anh run run.

Anh đang kiểm chế, Dương Chiêu nghĩ. Nói với cô những điều này khiến anh sợ hãi.

Dương Chiêu cầm tay anh, Trần Minh Sinh càng siết chặt.

“Vì sao anh hít ma túy...” Dương Chiêu gặng tiếp, “Vì chơi bời sao?”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Không phải...”

“Vậy vì sao?”

“Vì làm một chuyện...”

“Chuyện gì?”

“...”

Phải nói là Dương Chiêu chưa từng thấy tình trạng như hiện tại của Trần Minh Sinh. Ấn tượng của cô về Trần Minh Sinh là anh luôn luôn vững vàng và điềm tĩnh.

Nhưng bây giờ, anh có vẻ rất lo lắng, tuy rằng đã hết sức kìm nén Dương Chiêu vẫn nhìn ra sự lo lắng nơi anh.

“Anh không thể nói hơn được nữa.” Trần Minh Sinh cầm chặt tay Dương Chiêu, “Anh không muốn lừa dối em, nhưng anh thật sự không thể nói nhiều

hon.”

Dương Chiêu: “Vì sao không thể nói?”

“Anh không muốn làm em tổn thương!” Giọng Trần Minh Sinh bỗng lớn hơn, anh nghiêng đầu, bất động nhìn Dương Chiêu. “Anh không muốn làm em tổn thương...”

Dương Chiêu lại im lặng.

Bọn họ vẫn nắm tay nhau, Dương Chiêu nhỏ giọng: “Anh biết không, em luôn cảm thấy, tình cảm của em và anh là đơn giản nhất.”

Trần Minh Sinh không nói gì.

“Trần Minh Sinh, em hỏi anh mấy vấn đề, anh có thể trả lời, phải trả lời. Không thể thì im lặng.”

“Thứ nhất, vì sao anh muốn tố giác hai người trên tàu?”

Trần Minh Sinh nhỏ giọng: “Anh thấy một trong hai người là tội phạm nghiện hút, anh đoán anh ta vào toilet hút thuốc phiện nên tố giác.”

“Không đúng.” Dương Chiêu thản nhiên nói, “Anh do dự rất lâu, từ lúc bắt đầu anh đã để ý nhưng anh kiềm chế, không muốn dính líu. Vì sao cuối cùng vẫn dính vào?”

Trần Minh Sinh trầm mặc một lúc mới đáp: “... Anh không thể không quan tâm.”

Không thể không quan tâm.

Thật ra anh từng nghĩ, nếu anh không bận tâm đến hai người đó, có lẽ đã không có việc này. Hiện tại, anh và Dương Chiêu đã ngủ ngon trong khách sạn. Lúc trên tàu, anh luôn nhắc nhở mình, mặc kệ bọn họ đi, ngồi yên đi, dù sao Dương Chiêu cũng đang bên cạnh.

Nhưng vào thời khắc cuối cùng, thấy người kia vào toilet, anh đã quyết định mà hề không suy nghĩ...

“Thứ hai,” Dương Chiêu hỏi: “Vì sao anh nói dối cảnh sát?”

Trần Minh Sinh chậm rãi: “Anh không muốn gây phiền phức.”

Dương Chiêu hỏi lại: “Nói thật với cảnh sát là gây phiền phức sao?”

Trần Minh Sinh dừng một chút, khẽ nói: “Anh chỉ muốn nhanh chóng chấm dứt nó.”

Dương Chiêu hỏi tiếp: “Thứ ba, vì sao anh không cho phóng viên chụp hình.”

Trần Minh Sinh nói: “Anh không muốn phô trương.”

Dương Chiêu cười lạnh: “Làm việc tốt mà không muốn lưu danh sao?”

Trần Minh Sinh cúi đầu, anh không thể cười nổi.

“Lời của anh trăm ngàn sơ hở.” Dương Chiêu nói.

Trần Minh Sinh không nói gì.

Dương Chiêu tiếp tục: “Trần Minh Sinh, hôm nay đã có điều khiến em sợ hãi.”

Tay Trần Minh Sinh cứng đờ.

Anh hiểu rõ về thuốc phiện, hiểu rõ về tội phạm, không muốn nói thật với cảnh sát, không muốn phóng viên chụp hình.

Nhưng quan trọng nhất ——

Anh không muốn nói thật với em.

Dương Chiêu không muốn truy cứu đến cùng, rốt cuộc chẳng hiểu là vì không tin tưởng hay xuất phát từ lý do khác. Cô chỉ cảm thấy một Trần Minh Sinh như vậy khiến cô có cảm giác xa cách và sợ hãi.

Trần Minh Sinh quay lại, anh thấy ánh mắt của cô, nét mặt cô vẫn bình thản như thường ngày. Cô bộc lộ hết mọi cảm xúc của mình ra ngoài, giống như đêm đó.

Nhưng sự chân thực này đêm đó đã cứu anh, đêm nay lại như chấm dứt mọi thứ của anh.

Trần Minh Sinh hít thở khó khăn, chuyện anh sợ nhất đã xảy ra.

Anh biết cô đã phát hiện ra điều gì, hơn nữa cô còn suy đoán ra chuyện gì. Anh có thể đoán được cô đã suy đoán gì, anh muốn bác bỏ suy nghĩ đó nhưng lại không thể mở miệng.

Trần Minh Sinh cảm thấy trái tim mình như bị một bàn tay vô hình bóp chặt, khiến anh không thở nổi.

Anh không cam lòng.

Dương Chiêu không nhìn gương mặt tái nhợt và đôi hàm cắn chặt của anh, thản nhiên nói: “Anh không muốn nói thì đừng nói. Em hỏi câu cuối cùng——”

Trần Minh Sinh như đang chờ đợi thẩm phán, giọng khàn khàn: “Em hỏi đi.”

Dương Chiêu: “Trần Minh Sinh, anh là người tốt hay người xấu?”

Vừa nghe câu hỏi, tay Trần Minh Sinh khựng lại. Đầu anh trống rỗng. Đầu tiên là buốt giá, sau đó ký ức chôn sâu tận đáy lòng tuôn trào như thiêu đốt anh. Đầu óc anh như một miệng hố thật lớn bị mở tung, tất cả mọi ký ức đều trút xuống đó.

Anh giấy dựa, vùng vẫy trong trí nhớ hỗn loạn, không biết phải làm sao.

Trong bóng đêm, Dương Chiêu cầm tay anh.

Trần Minh Sinh bỗng nhiên ôm cô, ôm thật chặt.

Cho đến bây giờ, Dương Chiêu mới biết hóa ra một cái ôm sẽ khiến linh hồn người khác có cảm giác run sợ đến mức này.

“Anh là người tốt.” Giọng Trần Minh Sinh trầm thấp lại khàn khàn. “Dương Chiêu, anh là người tốt.”

Thân thể anh đang run rẩy, giọng nói nặng nề, đau đớn lại có phần oan ức.

Dương Chiêu ôm lấy anh. Cô dán vào hai má anh, nhẹ nhàng hỏi: “Trần Minh Sinh, anh đang khóc sao?”

Trần Minh Sinh đương nhiên không trả lời.

Bọn họ ôm chặt nhau trong bóng tối.

Dương Chiêu ôm anh, cô nghĩ mọi người đều nói tình yêu rất phức tạp, nhưng cô lại cảm thấy tình yêu là đơn giản nhất trong các loại tình trên đời này. Nó dễ dàng như thế, đơn giản, thuần khiết như thế mà.

Từ một lý do đơn giản nhất, cô đã bên anh.

Nhưng sau hôm nay, từ anh, cô cảm nhận được tình yêu phức tạp hơn nhiều so với những thứ khác.

“Ngủ đi.” Dương Chiêu nói, “Ngày mai phải dậy sớm đi Ngũ Đài Sơn, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Đêm đó, Trần Minh Sinh nằm phía sau Dương Chiêu, ôm cô ngủ, suốt đêm không hề buông tay.

Có lẽ do quá mệt mỏi, Dương Chiêu mơ thấy nhiều giấc mơ kỳ lạ. Trong giấc mơ cuối cùng, cô nghe thấy giọng nói của anh trong hư không, anh nói với cô ——【 Dương Chiêu, anh là người tốt. 】

.....

Sáng hôm sau, Dương Chiêu thay đồ thể thao, trang điểm nhẹ, lấy một cái balô nhỏ trong vali ra chuẩn bị nước, đồ ăn và bản đồ cô đã mua trước đó.

Trần Minh Sinh không chuẩn bị nhiều, anh chỉ mặc áo thun đen, khoác áo khoác, yên lặng ngồi bên giường chờ cô.

Anh nhìn bóng dáng bận rộn của cô trong góc phòng, cảm thấy những chuyện xảy ra tối hôm qua như chưa từng tồn tại. Dương Chiêu quay đầu hỏi anh: “Anh chuẩn bị xong chưa?”

Trần Minh Sinh gật đầu.

Dương Chiêu nói: “Vậy đi thôi.”

Nhà khách không có nhà ăn, bọn họ mang hành lý xuống lầu, ăn sáng trong một tiệm điểm tâm gần đó.

Cửa nhà ga có nhiều người đang chờ kéo khách mua vé, hai mươi tệ một ghế, lúc Trần Minh Sinh và Dương Chiêu lên xe chưa có mấy người, bọn họ

ngồi phía sau, Dương Chiêu rút một quyển sách trong balô ra đọc.

Trần Minh Sinh hỏi: “Bây giờ mà em còn đọc sách ư?”

Dương Chiêu nói: “Không đọc thì ngồi chờ biết làm gì.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Sách gì vậy?”

Dương Chiêu vội đưa cuốn sách sang cho anh xem, tên sách là 《Thế giới thanh lương: Ngũ Đài Sơn 》, Trần Minh Sinh lật bìa: “Thế giới thanh lương...”

“Ừm.” Dương Chiêu giải thích: “Trong sách có giới thiệu, là tinh hoa của kinh luận —— Phía Đông có một ngọn núi tên Thanh Lương. Theo tích kể lại, đây là nơi dừng chân của nhiều chư vị Bồ Tát, hiện tại vẫn còn lưu lại bút tích của Bồ Tát và các đệ tử. Các chư vị Bồ Tát và các đệ tử thường giảng kinh cùng hàng vạn người trên đó.” Cô đưa sách cho Trần Minh Sinh: “Ngũ Đài Sơn là nơi viết và giảng kinh của Bồ Tát.”

Trần Minh Sinh mở sách, giờ được vài trang lại trả lại cho Dương Chiêu.

Dương Chiêu hỏi: “Anh đọc chưa?”

Trần Minh Sinh: “Đọc rồi.”

“Đọc nhanh vậy? Anh đọc gì trong đó?”

Trần Minh Sinh: “Xem hình.”

Dương Chiêu nói: “Có vẻ anh không thích đọc sách.”

Trần Minh Sinh nhắm mắt nghỉ ngơi, khẽ cười: “Ừm.”

Dương Chiêu quay lại đọc sách: “Vây lần này trị cho anh luôn.”

Trần Minh Sinh hé mắt nhìn cô: “Trị cái gì?”

“Ngũ Đài Sơn là nơi viết kinh văn, kinh văn của Bồ Tát đại diện cho trí tuệ. Anh không thấy có rất nhiều bậc cha mẹ đến Ngũ Đài Sơn khấn vái và cầu nguyện cho con họ sao?”

Trần Minh Sinh đoán: “Chắc là em sẽ cầu nguyện cho em trai em.”

Dương Chiêu đáp lại: “Em không cần cầu cho nó.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Vì sao?”

Dương Chiêu nhìn cuốn sách, thần nhiên nói: “Nó rất nghe lời em, không cần phải cầu nguyện.” Cô ngược mắt lướt qua Trần Minh Sinh, không mặn không nhạt nói: “Người nào không nghe lời mới cần cầu nguyện.”

Trần Minh Sinh ghen lời, đành nhắm mắt giả bộ ngủ. Anh đưa tay qua giữ chặt tay Dương Chiêu, đặt lên chân trái của mình.

Dương Chiêu ngược nhìn: “Anh cầm một tay làm sao em lật sách?”

Trần Minh Sinh thần nhiên: “Không cần biết.”

Dương Chiêu ung dung nhìn Trần Minh Sinh, Trần Minh Sinh thấy ánh mắt nghiêm túc của cô, đưa tay rút luôn cuốn sách trong tay Dương Chiêu đặt vào túi du lịch của mình.

Dương Chiêu: “Anh làm gì vậy?”

Trần Minh Sinh cầm tay Dương Chiêu, lại nhắm mắt nghỉ ngơi.

Dương Chiêu hít sâu một hơi nhưng không rút tay về. Cô cúi đầu nhìn bàn tay của Trần Minh Sinh, khẽ hừ một tiếng rồi cười: “Trần Minh Sinh, anh càng ngày càng xấu tính.”

Giọng Trần Minh Sinh trầm thấp hỏi lại: “Thật không?”

Dương Chiêu tựa ra sau ghế, nhìn ra ngoài cửa sổ, thần nhiên mỉm cười.

Một lát sau, xe đã đầy người, chuẩn bị xuất phát.

Tàu lửa chạy chưa đến hai tiếng đã đưa bọn họ vào khu ngắm cảnh Ngũ Đài Sơn. Hành khách lần lượt xuống xe, mùi hương đặc trưng của núi rừng áp

đến.

Không khí hòa lẫn mùi lá cây và mùi nhang khói, khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ, thoải mái.

Tại bến xe, có rất nhiều dân bản xứ kiểm khách cho nhà trọ của họ. Bọn họ giơ bảng hiệu, hỏi hành khách xuống xe.

“Đặt phòng trọ không?”

“Ba trăm tệ một phòng, được không?”

“Ồ ngay khu bên trong, lên núi nhanh lắm.

“...”

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh xuống xe, Trần Minh Sinh nói Dương Chiêu: “Tìm chỗ ở trước để cất hành lý đã.”

“Ừm.” Dương Chiêu nhìn ra xa, có thể thấy một tòa tháp màu trắng sừng sững giữa núi rừng.

“Chính là ngọn tháp đó.” Dương Chiêu nói.

Trần Minh Sinh đốt thuốc, hít một hơi, ngẩng đầu theo nhìn hướng Dương Chiêu chỉ.

“Em muốn lên đó hả? Lát nữa chúng ta đi.”

Dương Chiêu nhìn chung quanh: “Chúng ta tìm phòng ở đây à?”

“Vào trong một chút.” Trần Minh Sinh nói, “Mình mua vé trước đã.”

“Ừm.”

Bởi vì đang mùa ế hàng, du khách đến Ngũ Đài Sơn không nhiều lắm, nên không có cảnh xếp hàng mua vé. Ví tiền để trong balô của Dương Chiêu, Trần Minh Sinh đi mua vé, Dương Chiêu móc ví tiền ra hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Tính luôn cả xe đi ngắm cảnh bên trong là hai trăm lẻ năm tệ.”

Dương Chiêu gật đầu, lấy bốn trăm mười tệ cho anh.

Trần Minh Sinh đang cúi đầu hút thuốc, thấy Dương Chiêu đưa tiền, anh theo phản xạ đưa tay nhận, vốn định xoay người đi mua vé, kết quả thấy tiền liền dừng lại.

Dương Chiêu: “Sao vậy anh?”

Trần Minh Sinh đặt điếu thuốc lên môi, đưa lại hai trăm cho Dương Chiêu.

Dương Chiêu: “Sao vậy?”

Trần Minh Sinh chống nạng đến chỗ bán vé, vừa đi vừa nói: “Anh không cần mua vé.”

Dương Chiêu thoáng nhìn qua tấm bảng treo chỗ bán vé.

Người già trên 60 tuổi, quần nhân, người tàn tật, phóng viên làm phóng sự được miễn vé vào cửa.

Dương Chiêu nhìn sang bên cạnh, thấy Trần Minh Sinh đang mua vé, cây nạng của anh dựng sát bên, ống quần phải vén lên cao.

Dương Chiêu dời mắt, nhìn về phía tòa tháp màu trắng đứng sừng sững giữa núi rừng...

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đi theo đường cái, bây giờ mới hơn bảy giờ, mặt trời chưa lên cao. Bọn họ bước chậm rãi như đang tản bộ.

Ngũ Đài Sơn không cao lắm, không giống những ngọn núi lấy leo trèo là chính như Thái Sơn hay Hoa Sơn. Ngũ Đài Sơn có vẻ bằng phẳng, rải rác xung quanh là mấy trăm ngôi chùa miếu.

Dương Chiêu nhẹ nhàng ôm cánh tay Trần Minh Sinh, vừa đi vừa ngắm cảnh.

“Anh mệt không?” Đi một lúc, Dương Chiêu hỏi Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Anh không mệt.”

Dương Chiêu dừng bước, chỉ vào tảng đá bên cạnh nói với Trần Minh Sinh: “Chúng ta ngồi đây nghỉ ngơi một lát đi.”

Trần Minh Sinh: “Nghe lời em vậy.”

Bọn họ bước đến bên cạnh tảng đá, nó không nằm hẳn bên trong nhưng cũng không sát đường. Dương Chiêu đập trên đá vụn, nói với Trần Minh Sinh: “Ở đây có nhiều đá vụn, anh đi chậm thôi.”

Trần Minh Sinh gật đầu, cúi xuống nhìn đường cẩn thận.

Mặt đá hơi lạnh, Dương Chiêu lót bằng khăn tay, Trần Minh Sinh ngồi xuống, châm một điếu thuốc.

Dương Chiêu hỏi anh: “Anh đói không?”

Trần Minh Sinh: “Anh không đói.” Anh nhìn Dương Chiêu: “Em đói à? Vừa ăn sáng xong mà.”

Dương Chiêu lắc đầu: “Em cũng không đói, em sợ anh mang đồ nhiều bị nặng, chúng ta ăn chút gì đi.”

Trần Minh Sinh cười khẽ: “Ăn thì cũng nhét vô bụng mà, cũng đâu có tiết kiệm được chút sức lực nào cho em đâu.”

Dương Chiêu không thèm nghe anh nói, lấy túi hoa quả trong balô của Trần Minh Sinh ra, cô mở túi lấy một quả táo ra nhìn nhìn.

“Sáng nay anh rửa rồi.” Trần Minh Sinh nhắc.

Dương Chiêu cắn một miếng, ngẩng đầu nhìn ra xa.

Ngắm phong cảnh một lúc, cô quay đầu nhìn Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh nhìn chăm chăm về phía trước, ngây người.

Anh mặc áo khoác đen, tay trái đút vào túi áo, tay phải cầm điếu thuốc. Một bên mặt được chiếu rọi dưới ánh sáng nơi núi rừng, có chút không hòa hợp.

Dương Chiêu bỗng nhiên mỉm cười: “Trần Minh Sinh, sao gần đây anh hay ngồi ngây người ra thế?”

Trần Minh Sinh buông mắt, nhẹ nhàng quay sang nhìn cô: “Đâu có.”

Dương Chiêu thân nhiên: “Muốn biết có hay không để lần sau anh ngồi ngây ra đấy, em chụp hình cho anh xem.”

Trần Minh Sinh cúi đầu mỉm cười, đặt điếu thuốc lên miệng, rồi lại ngẩng đầu xoa xoa gáy Dương Chiêu.

“Em muốn đến ngọn tháp kia đúng không?” Trần Minh Sinh nói, “Chúng ta đến đó tìm chỗ ở.”

“Ok.”

Trần Minh Sinh nhìn quả táo trong tay Dương Chiêu, cô mới ăn được một phần ba. Anh hỏi: “Ăn không hết?”

Dương Chiêu cúi đầu nhìn, xong lại nói: “Để lát em ăn tiếp.”

“Ăn không hết thì đừng cố, đưa cho anh.” Trần Minh Sinh lấy quả táo trong tay Dương Chiêu, cắn mấy miếng đã hết phân nửa.

Dương Chiêu trở mắt nhìn anh.

Trần Minh Sinh ăn táo xong, Dương Chiêu lấy hạt bỏ vào cái túi nhỏ, nhét vào balô.

“Đi thôi.” Trần Minh Sinh nói.

Đi theo đường cái một lúc, bọn họ đến một vùng đất rộng rãi, nhìn giống nơi tụ tập buôn bán. Có một số cửa hàng bán đồ lưu niệm và đặc sản địa phương.

Trần Minh Sinh nhìn quanh: “Sao nơi này cũng bán đồ của tăng ni Ấn Độ thế này?”

Dương Chiêu nói: “Ngũ Đài Sơn là nơi duy nhất ở Trung Quốc có cùng đẳng đàn giảng kinh Phật của người Hán và Tây Tạng nên bán những đồ này cũng bình thường.”

Dương Chiêu nhìn về phía quảng trường, phía sau có nhiều cửa hàng bán dụng cụ nhà Phật, bên cạnh là phố ăn uống, vào sâu bên trong có rất nhiều nhà nghỉ.

Trần Minh Sinh nói: “Chúng ta ở bên kia nhé?”

Dương Chiêu đứng tại chỗ, nhìn về khu nhà nghỉ không nói gì.

Trần Minh Sinh đã quen với tính Dương Chiêu để cô tự suy nghĩ, anh lướt nhìn bên ven đường, có một ông lão đang đan nón.

Những chiếc nan tre uốn lượn trong tay ông, bện từng vòng từng vòng, chỉ một lát đã kết thành một chiếc mũ hoàn chỉnh.

Trần Minh Sinh xoay người cầm một cái nón, hỏi ông lão: “Ông ơi, cái này bao nhiêu?”

Ông lão không ngước lên, chỉ nói: “Mười lăm tệ một cái.”

Trần Minh Sinh lấy mười lăm tệ trong túi, ông lão chỉ cái hộp bên cạnh, Trần Minh Sinh trả tiền xong liền đi tìm Dương Chiêu.

Dương Chiêu vẫn đứng yên bất động, nhìn về phía khu nhà nghỉ.

Cô không đứng ngây ra, mà là đang tính toán giá cả.

Một phòng như vậy phải mất ít nhất ba trăm tệ một đêm, nếu bọn họ ở ba đêm thì phải mất hơn một ngàn tệ. Dương Chiêu không để Trần Minh Sinh bao cả hai, nhưng lúc sửa soạn lại hành lý, cô “tình cờ” ngó qua bóp Trần Minh Sinh.

Cô cảm thấy nếu Trần Minh Sinh không mang thêm thẻ thì ở nơi này hơi eo hẹp cho anh.

Đang suy nghĩ, cô bỗng cảm thấy mặt tối sầm lại.

Ngẩng đầu lên, liền thấy có gì đó che mặt. Dương Chiêu biết là Trần Minh Sinh nên cô không tránh, chỉ ngửa đầu nhìn cái nón đang che trên mặt.

Trần Minh Sinh thấy đội không chuẩn, lại nhắc lên.

Dương Chiêu xoay người mỉm cười: “Anh mua hả?”

“Ừm.” Trần Minh Sinh đội lại nón lên đầu Dương Chiêu, sau đó cúi đầu nhìn. Dương Chiêu hỏi: “Anh thấy sao?”

Trần Minh Sinh khẽ cười, châm một điếu thuốc: “Giống ngư dân.”

Dương Chiêu khẽ cười, kéo cánh tay Trần Minh Sinh: “Ồ đây không thích, chúng ta vào sâu hơn xem thử đi.”

Trần Minh Sinh: “Ok.”

“Nếu cô cậu tìm chỗ ở, có thể xuống phía dưới đỉnh Bồ Tát xem thử.”

Trần Minh Sinh và Dương Chiêu cùng quay đầu, thấy ông lão đan nón nhìn theo bước chân hai người: “Dưới đó cũng có chỗ ở cho khách du lịch, rất tiện đường, chỉ có điều không được như tiêu chuẩn khách sạn.”

Trần Minh Sinh và Dương Chiêu nhìn nhau, Trần Minh Sinh quay đầu nói với ông lão: “Cảm ơn ông.”

Dương Chiêu: “Chúng ta đi xem thử nhé?”

“Đi thôi.”

Đoạn đường từ quảng trường đến đỉnh Bồ Tát khá xấu, mặc dù đây cũng là một khu buôn bán. Không giống phố xá bên ngoài, ở đây không bán vật phẩm trang sức, chủ yếu bán nám đặc sản của vùng.

Về tổng thể, con phố này hướng lên trên, coi như xây sát núi, tuy rằng được trải đá khá bằng phẳng nhưng vẫn có rất nhiều hố trũng và bậc thang kéo dài.

Dương Chiêu sợ Trần Minh Sinh không tiện đi lại, cô đỡ tay trái của anh.

“Anh đi chậm một chút.”

“Không sao.”

Tay phải Dương Chiêu quần lấy anh, tay còn lại kéo vali, “Dù sao cũng không vội.” Vì cô cúi đầu xem đường nên cái nón tụt xuống. Hai tay Dương Chiêu đang bận rộn đành phải lắc lắc đầu hất cái nón lên.

Trần Minh Sinh đi bên cạnh khẽ cười, Dương Chiêu cau mày gọi: “Trần Minh Sinh?”

“Rồi, rồi, anh lấy cho.” Trần Minh Sinh tháo cái nón trên đầu Dương Chiêu xuống, đội lên đầu mình.

Dương Chiêu sùng sốt, cảm thấy anh đội cái nón này rất hợp.

Trần Minh Sinh thấy ánh mắt của Dương Chiêu, quay sang hỏi: “Em nhìn gì thế?”

Dương Chiêu nhìn khuôn mặt anh che dưới nón: “Anh đội cái này rất thú vị.”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Đi thôi.”

Cô đỡ anh, đi từ quảng trường đến dưới chân đỉnh Bồ Tát mất hơn hai mươi phút. Hai người đi theo lối hướng dẫn của ông lão bán nón lúc nãy, có một con đường nhỏ nằm chênh chếch dưới chân đỉnh Bồ Tát.

Bắt đầu là đường lát đá xanh bằng phẳng, sau lại biến thành đường lát xi-măng, cuối cùng là đá và xi-măng lẫn lộn.

Ven đường có dân bán xứ bán hoa quả.

Có một di đang ngồi gần một sọt đào ven đường, thấy Trần Minh Sinh và Dương Chiêu đi đến vội niềm nở chào hàng: “Đào tươi đây! Qua xem thử nào.”

Dương Chiêu thấy phía sau di đó có một căn nhà trọ nhỏ, cô bèn hỏi: “Xin hỏi, căn nhà phía sau là của di phải không?”

“Phía sau?” Bà di quay lại nhìn, sau đó nói với Dương Chiêu: “Đúng vậy, là của tôi.”

Dương Chiêu hỏi tiếp: “Vậy di có phòng trống không, có cho khách du lịch thuê không?”

“À, cô cậu muốn thuê phòng phải không?” Di bán trái cây đứng dậy: “Có, có, bây giờ đang có phòng trống, cô cậu vào xem không?”

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh theo di kia vào căn nhà trọ. Đây là một ngôi nhà cấp bốn rất cũ, trong phòng nặng mùi ẩm mốc, không có phòng khách, vừa bước vào sẽ thấy ngay gian bếp và một chiếc giường lớn.

Bà di đẩy buồng bên cạnh: “Là phòng này, cô cậu xem thử đi.”

Dương Chiêu giờ tấm màn vải bố lên, nhìn bên trong bỗng nhiên bật cười.

Trần Minh Sinh đứng phía sau, nghe thấy cô cười bèn hỏi: “Em cười gì thế?”

Dương Chiêu lắc đầu, giọng di kia vang sau lưng cô: “Trong phòng hơi thiếu thốn một chút, nhưng dọn dẹp sạch sẽ thì ở cũng thoải mái.”

Dương Chiêu không nói gì.

Căn phòng này đâu chỉ thiếu, chính xác là không có gì cả.

Ngoại trừ cái giường bên cạnh cửa sổ thì chẳng có gì, ngay cả bàn ghế cũng không.

Dương Chiêu cảm thấy căn phòng này quá đơn sơ, cô đang định từ chối chợt nghe di kia nói: “Hơn nữa căn phòng này có hướng nhìn rất đẹp, có thể ngắm ngọn tháp qua cửa sổ.”

Dương Chiêu sùng sốt, quay đầu hỏi: “Thật không?”

“Cô tự nhìn đi.”

Dương Chiêu thả túi xách xuống, đến bên cửa sổ.

Cửa sổ này cũng vô cùng đơn giản, làm bằng gỗ, không có rèm. Dương Chiêu đến gần cửa sổ, nhìn thấy một khối nhỏ nằm ở góc cửa, quả nhiên là một bên của ngọn tháp.

Ngọn tháp màu trắng nhìn thật xa xôi đứng giữa bầu trời xanh ngắt, có phần lạnh lẽo, được đóng khung trong cửa sổ căn phòng, vẽ nên hình ảnh thật yên tĩnh.

Dương Chiêu quay đầu, nhìn Trần Minh Sinh đang đứng ở cửa.

“Phòng này giá bao nhiêu?”

Đi kia thấy cô hỏi giá, vội vàng nói: “Năm mươi một tệ một đêm.”

(1 tệ ~ 3.500 VNĐ => khoảng 175.000 VNĐ/đêm)

Dương Chiêu: “Có nơi tắm rửa không?”

“Có, có, ngay phía sau.” Bà đi đáp vội.

Dương Chiêu gật đầu, nhìn Trần Minh Sinh: “Chúng ta ở đây nhé, được không?”

Trần Minh Sinh: “Em quyết định đi.”

Họ đặt hành lý ở góc phòng sáng sủa, đặt cốc cho bà đi năm mươi tệ, bà đi chạy ra trước coi quán hoa quả, Trần Minh Sinh và Dương Chiêu ngồi nghỉ ngơi trong phòng.

“Anh mệt không?” Dương Chiêu ngồi bên cạnh Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh lắc đầu, “Không mệt.”

“Lúc này em thấy đường khó đi.”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Anh không sao.”

Dương Chiêu nghiêng đầu, nhẹ nhàng gối lên vai Trần Minh Sinh, Trần Minh Sinh quay sang nhìn cô: “Em sao vậy?”

Dương Chiêu nói: “Em hơi mệt.”

Trần Minh Sinh: “Mới đi được một đoạn đó nha.”

Dương Chiêu lảng chuyện: “Vẫn còn sớm, chúng ta nghỉ ngơi một lát đã.”

Trần Minh Sinh: “Em muốn nằm một lát không?”

Dương Chiêu gật đầu.

Chăn mền trong phòng hơi ẩm, Trần Minh Sinh dọn giường xong, Dương Chiêu bỗng nhiên nói: “Đề gối bên này đi anh.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Sao vậy?”

Dương Chiêu: “Nằm bên này có thể nhìn ra ngoài cửa sổ.”

Trần Minh Sinh cúi người nhìn ra phía ngoài, phía xa xa có một góc màu trắng, đứng sừng sững giữa núi rừng. Trần Minh Sinh đặt gối ở cuối giường.

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh lên giường, Dương Chiêu nằm bên trong, gối lên cánh tay Trần Minh Sinh nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

Trong phòng rất tối, thậm chí bức tường ở góc đó cũng tối tăm, nhưng bên ngoài cửa sổ lại sáng ngời rạng rỡ. Giường hơi ngắn, Trần Minh Sinh co chân, ôm Dương Chiêu vào lòng.

Anh thấy ánh mắt Dương Chiêu, khẽ cười: “Sao em lại thích cái tháp đó như vậy?”

Dương Chiêu không nói gì.

Trần Minh Sinh ôm cô, đốt một điếu thuốc.

Dương Chiêu chậm rãi quay đầu trong mùi khói thuốc.

Trần Minh Sinh nhìn lên trần nhà như mất hồn, không biết đang suy nghĩ gì.

Dương Chiêu hỏi: “Anh nhìn gì thế?”

Trần Minh Sinh lấy lại tinh thần: “Không nhìn gì cả, em muốn ngủ một lát không?”

Dương Chiêu mỉm cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Trần Minh Sinh, đôi lúc anh giống như ông già ấy.”

Cô cảm giác được cánh tay dưới đầu cô hơi cứng lại.

Im lặng một lúc, Trần Minh Sinh quay lại, nghi ngờ hỏi cô: “Bộ dạng anh giống ư?”

Dương Chiêu không thể kìm nổi tiếng cười, cô quay người nằm trong lòng Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh sững sờ nhìn, sau đó cũng nhẹ nhàng mỉm cười.

Dương Chiêu đưa tay xoa xoa mặt anh, sáng nay Trần Minh Sinh mới cạo râu, dưới cằm có cảm giác nhám nhám. Dương Chiêu chậm rãi rướn về phía trước, hai tay ôm lấy khuôn mặt anh, Trần Minh Sinh cúi xuống nhìn cô.

Dương Chiêu ngẩng đầu khẽ hôn anh: “Ngoại hình không giống...”

Trần Minh Sinh cười khẽ, đưa tay phải đỡ cổ Dương Chiêu, hôn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Lúc Dương Chiêu và Trần Minh Sinh lên đến đỉnh Bồ Tát đã giữa trưa.

Tuy nói đang mùa ế hàng, nhưng Dương Chiêu cảm thấy cuối thu là thời điểm tuyệt vời để đi du lịch, thời tiết không quá nóng cũng không quá lạnh, dù không khí ẩm ướt nhưng nhiệt độ rất cao.

Đỉnh Bồ Tát là cách gọi của người Mãn, ý là nơi ghi lại kinh văn của Bồ Tát. Dương Chiêu vừa đi vừa giải thích cho Trần Minh Sinh. Bọn họ để hành lý trong phòng, lúc đi chỉ đem theo một balô nhỏ.

Dương Chiêu chỉ ngón núi trước mắt: “Đây là núi Linh Tự, đỉnh Bồ Tát ở trên núi này.”

Cô không mang theo hành lý nên đỡ Trần Minh Sinh càng dễ dàng, tay cô khoác cánh tay Trần Minh Sinh.

Lúc bọn họ lên đến đỉnh Bồ Tát, Dương Chiêu nhìn bậc thang thật dài kia, trầm mặc.

Cô cảm thấy giống như đã quên hết mọi lo lắng.

Trần Minh Sinh vẫn đứng cạnh bậc thang trên cùng, vịn cây cột đá giữa hai bậc thềm. Anh quay đầu thấy Dương Chiêu ngây người, chột hỏi: “Nơi này có điển tích gì đặc biệt không?”

Dương Chiêu lấy lại tinh thần, đi lên trên: “Không có gì, một trăm lẻ tám bậc thang, hầu như chùa nào cũng có.”

Trần Minh Sinh cúi đầu nhìn đường, bước lên từng bậc.

Dương Chiêu lại nói: “Theo cách nói nhà Phật, lên đến trên này là dẫm nát một trăm lẻ tám nỗi phiền muộn của con người dưới chân.”

Trần Minh Sinh vui vẻ hỏi: “Vậy anh chỉ dẫm được năm mươi tư nỗi thôi đúng không?”

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh, hít sâu một hơi, thần nhiên nói: “Không phải tính như vậy.”

Xung quanh họ cũng có mấy người đang leo núi, chỉ có một số khách du lịch, còn phần đông là người lớn tuổi.

Đi khoảng một phần ba đường, Dương Chiêu nói với Trần Minh Sinh: “Ngồi xuống nghỉ đi.”

Trần Minh Sinh quay sang nhìn cô: “Anh không mệt.”

Dương Chiêu nói: “Em mệt.”

Cô kéo Trần Minh Sinh ngồi xuống cạnh bậc thang, thềm đá lạnh lạnh xua đi chút nóng nực. Dương Chiêu lấy chai nước trong balô đưa cho Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh uống một ngụm.

Dương Chiêu thấy Trần Minh Sinh vẫn nhìn xuống dưới. Dương Chiêu cũng nhìn theo, một nhà sư mặc áo cà sa đỏ, hờ một bên vai, đang đập đầu cầu nguyện trên những bậc thang kéo dài.

Trần Minh Sinh hỏi: “Em nói xem, ông ấy cầu nguyện điều gì?”

“Em không biết.” Dương Chiêu nói, “Trong kinh Phật nói, đập đầu chủ yếu để cầu xin trí tuệ, là một cách tu hành. Em nghe nói, có nhiều nhà sư cả đời đã đập đầu hàng trăm vạn lần.”

Trần Minh Sinh nhìn nhà sư đang quỳ gối trên thềm đá: “Trăm vạn lần...” Anh cười thản nhiên: “Em nghĩ bọn họ đập đầu đến cùng cũng sẽ không quên ước nguyện của mình chứ.”

Dương Chiêu dừng một lát: “Em đâu phải bọn họ nên không biết.”

Trần Minh Sinh quay lại nhìn cô: “Em đến đây có ước nguyện gì không?”

Dương Chiêu nhìn vào mắt Trần Minh Sinh, ánh mắt của anh tựa như mang theo nét thanh lương của Ngũ Đài Sơn.

Dương Chiêu hơi mơ màng.

Chỉ trong phút chốc, Dương Chiêu nghĩ, chỉ trong phút chốc, sự kết giao linh hồn của họ đã trở thành dấu hiệu khắc sâu. Sau thời khắc đó, mỗi một hành động, một câu nói, một ánh nhìn chăm chú lại càng khắc sâu đầy ý nghĩa.

Ý nghĩa đó giấu kín tận tâm hồn, khiến Dương Chiêu không dám nói bừa.

Một lúc sau, Dương Chiêu mới nói ——

“Có.” Cô nhìn ánh mắt thăm thẳm của Trần Minh Sinh: “Em có ước nguyện.”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Em có ước nguyện gì, nói anh nghe với.”

Dương Chiêu: “Ước nguyện này em nói cho Bồ Tát nghe, anh không thể nghe được.”

Trần Minh Sinh: “Bồ Tát ở trên cao như vậy, chắc chắn sẽ không nghe thấy.”

Dương Chiêu đưa tay đẩy Trần Minh Sinh, sau đó đứng lên: “Mình đi thôi.”

Lần này, bọn họ đi thẳng lên tới đỉnh.

Sắc mặt Trần Minh Sinh không đổi nhưng Dương Chiêu sắp thở không ra hơi. Cô dựa vào cột đá, ngồi xuống ghé nghỉ ngơi.

Xung quanh có vài du khách đang nghỉ ngơi, một ông lão ngồi đối diện Trần Minh Sinh, nhìn chân anh, sau đó giơ cao ngón tay cái về phía anh.

Trần Minh Sinh: “...”

Anh hơi xấu hổ gật đầu với ông cụ. Dương Chiêu ngồi cười bên cạnh.

Trần Minh Sinh quay đầu, khẽ hỏi Dương Chiêu: “Em cười gì thế?”

Dương Chiêu nói: “Em cười mà anh cũng quản nữa sao?”

Trần Minh Sinh kéo tay cô, nét mặt mang theo ý cười: “Em cười anh sao anh không quản chứ.”

Ông cụ đối diện cười vui vẻ: “Vợ chồng son, ha ha.”

Dương Chiêu cảm giác tay Trần Minh Sinh hơi cứng lại, cô giương mắt nhìn anh, khóe miệng cong lên: “Anh sao thế?”

Ánh mắt của cô hơi khiêu khích, Trần Minh Sinh nhìn cô chăm chú một hồi, sau đó chịu thua, mỉm cười quay đầu đi.

Dương Chiêu kéo tay anh, Trần Minh Sinh không nói gì.

“Tình cảm ngọt ngào quá.” Ông cụ lên tiếng.

Dương Chiêu nhìn ông mỉm cười, thản nhiên nói: “Cảm ơn ông.”

Lúc cô quay lại nhìn Trần Minh Sinh, thấy nụ cười của anh mang theo sự thản nhiên lại có chút bất đắc dĩ.

Các đại diện trên đỉnh Bồ Tát bố trí các tượng điêu khắc, mang nhiều đặc trưng của Phật giáo Tây Tạng. Trong Đại Hùng Bảo điện, phía sau phụng thờ

Phật Tỳ Lô, Phật A Di Đà và Phật Dược Sư, phía trước phụng thờ tượng Tông Khách Ba (Tsongkhapa) người sáng lập Lạt Ma giáo Hoàng giáo.

Dương Chiêu chuẩn bị tiền lẻ bỏ vào các hòm công đức.

Dường như Dương Chiêu rất hứng thú với tượng Phật và tranh kinh văn nhà Phật, cô đứng ngắm đến ngất người. Trần Minh Sinh nói: “Anh ra ngoài hút thuốc, em cứ xem từ từ nhé.”

Dương Chiêu quay lại hỏi: “Anh không thích xem à?”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Anh không tin Phật.”

Dương Chiêu tò mò nhìn anh: “Vậy anh tin gì?”

Trần Minh Sinh dừng lại suy nghĩ một lát, sau đó nói: “Hình như... Anh không tin gì cả.”

Dường như Dương Chiêu cũng nghĩ tới câu trả lời này, bèn nói với anh: “Anh đi đi, em sẽ ra nhanh thôi.”

“Ừm.”

Trần Minh Sinh ra ngoài hút thuốc.

Ngôi chùa trên đỉnh Bồ Tát mang phong cách cổ xưa, mỗi một cây đại thụ cao sừng sững, che một khoảng trời như kể lại chuyện xưa của ngôi chùa này. Những tảng đá màu xanh mang theo hơi nước ẩm ướt, tụ lại thành từng giọt như hạt châu.

Trần Minh Sinh tựa vào cột đá, nhìn dòng du khách xếp hàng chờ dâng hương ở điện Văn Thù kế bên.

Có lẽ chùa chiền có một sức mạnh đặc biệt khiến gió thổi chậm hơn, chim bay chậm hơn và thời gian trôi rất chậm.

Trần Minh Sinh không tin Phật.

Anh nhớ lại cuộc sống của mình trước giờ, nhớ lại lúc căng thẳng nhất, khẩn cấp nhất, những lúc khiến người ta ghê sợ nhưng hầu như anh chưa từng cầu xin Phật tổ phù hộ.

Những lúc đó, anh đã suy nghĩ điều gì?

Trần Minh Sinh yên lặng cúi đầu, nhớ lại ký ức xưa khiến anh bỗng bật cười. Anh lắc đầu, đưa điều thuốc lên miệng.

Nghĩ gì chứ?

Đương nhiên là nghĩ làm sao để giữ mạng sống.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, Dương Chiêu đứng trước gian phòng thờ nhỏ.

Gian phòng thờ nằm phía sau tượng Bồ Tát, có một mảnh sân, bên trong sắp xếp theo kiểu từng phòng nhỏ, thờ phụng mấy bức tượng Phật. Dương Chiêu không ngược nhìn chỉ dùng chân.

Nền và tường trát xi măng. Một bức tượng Bồ Tát nhỏ đặt trên chiếc bàn đơn giản.

Tượng Bồ Tát này có năm đầu, màu sắc không rõ ràng, phủ một lớp bụi mỏng.

Nơi này rất khuất, không một bóng người, vô cùng im ắng.

Dương Chiêu đứng trước tượng Bồ Tát, từ từ chắp tay hành lễ, nhắm mắt lại, cúi đầu khấn vái.

Trần Minh Sinh hút thuốc xong, lúc trở về tìm Dương Chiêu liền thấy hình ảnh này —— ở một góc sáng sủa của ngôi chùa, có một cô gái mặc trang phục đơn giản, cúi đầu cầu nguyện trước bức tượng Phật nhỏ bé.

Trong khoảnh khắc đó, Trần Minh Sinh dừng chân, anh không đi về phía trước, cũng không gọi cô.

Anh chợt có ý nghĩ hơi ích kỷ, hy vọng Dương Chiêu có thể đứng lâu một chút.

Anh có cảm giác, người trong đầu Dương Chiêu lúc này nhất định là anh.

Trần Minh Sinh xác định rõ ràng, anh không tin Phật. Nhưng hiện tại, anh cảm thấy hơi nghi ngờ, vì lúc người con gái kia đứng cầu nguyện trước mặt Bồ Tát, anh thực sự có cảm giác mình được phù hộ.

Cảm giác này khiến anh muốn khóc.

Vì thế hình ảnh này trở thành bức tranh quan trọng nhất trong cuộc đời Trần Minh Sinh. Trong bức tranh này mỗi một nhánh cây, ngọn cỏ, viên gạch đều trở thành kỷ ức quý giá nhất của anh.

Trần Minh Sinh ôm Dương Chiêu từ phía sau.

Dương Chiêu không hề giật dựa.

Trần Minh Sinh hỏi: “Sao không lần nào em bị hù thế?”

Dương Chiêu thản nhiên nói: “Em ngửi thấy mùi hương của anh.”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Em cầu nguyện gì thế?”

Dương Chiêu nói: “Em nói rồi, em cầu nguyện với Bồ Tát, không nói cho anh nghe đâu.”

“Được rồi.” Trần Minh Sinh cũng không hỏi nhiều, nâng cằm Dương Chiêu, dịu dàng hôn lên môi cô.

Người anh mang theo mùi thuốc lá nồng đậm, Dương Chiêu bừng tỉnh trong nụ hôn ấm áp: “Anh để ý chút chứ, đây là chùa mà.”

“Ừm...” Trần Minh Sinh ngẩng đầu, như nói với Bồ Tát: “Rất xin lỗi.”

Dương Chiêu: “...”

Cô kéo Trần Minh Sinh ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Em thấy đưa anh đến đây là quyết định sai lầm.”

Trần Minh Sinh đáp ngay: “Không, anh thích nơi này.”

Dương Chiêu sững sốt, Trần Minh Sinh ít khi biểu hiện vui buồn chính xác như vậy. Bước chân của cô chậm lại: “Thích nơi này?”

“Ừm.” Trần Minh Sinh nhìn phía trước, Dương Chiêu vẫn nghiêng đầu nhìn anh, Trần Minh Sinh quay lại hỏi: “Em sao thế?”

“Không sao.” Dương Chiêu và Trần Minh Sinh xuống núi theo lối sau của đỉnh Bồ Tát.

Bậc thang sau núi quanh co hơn nhiều so với phía trước, Dương Chiêu đi xuống, vừa nhìn đã nói: “Anh cẩn thận nhé.”

Trần Minh Sinh chống nạng, vịn bên cạnh, đi xuống từng bước.

Bậc thang bị thiếu nhiều bậc, Dương Chiêu nhìn mà mắt hờn, vội kêu lên: “Dừng vội, anh đi vững vàng một chút.”

“Không sao mà...” Trần Minh Sinh nói với Dương Chiêu về hơi bất đắc dĩ: “Em thấy anh ngã khi nào chưa?”

Dương Chiêu nhìn anh: “Lúc ở trường trung học thực nghiệm, em không đỡ thì anh ngã rồi.”

Trần Minh Sinh chỉ nói cho có không ngờ Dương Chiêu trả lời nhanh như vậy, anh xoa mũi: “Nhưng cũng không ngã mà...”

Dương Chiêu lại tiếp: “Vị ở đó bằng phẳng, không giống nơi này, anh ngã từ đây thử xem?”

Mỗi Trần Minh Sinh mấp máy nhưng không nói gì.

Dương Chiêu: “Đưa nạng cho em, anh vịn bên cạnh mà đi.”

Trần Minh Sinh không dám cãi lại, đưa nạng cho Dương Chiêu, còn mình vịn bậc thang bên cạnh từ từ đi xuống.

Đến lúc dạo xong đỉnh Bồ Tát đã là chiều tối.

Dương Chiêu: “Ngày mai chúng ta đi ngắm tháp kỷ hon, giờ đi ăn cơm trước đã.”

Con đường từ quảng trường đến đỉnh Bồ Tát có nhiều quán cơm và đồ ăn vặt, Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đến con phố gần nấp đó, chọn một quán cơm.

Chọn đồ ăn xong, phục vụ hỏi: “Anh chị uống gì?”

Dương Chiêu theo bản năng tính nói nước khoáng, Trần Minh Sinh lại nói trước: “Cho tôi hai chai bia.”

Dương Chiêu quay sang: “Trần Minh Sinh?”

Trần Minh Sinh: “Hửm?”

Phục vụ hỏi: “Anh chị còn gọi thêm gì không?”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Không.”

Phục vụ đi xuống, Dương Chiêu hỏi Trần Minh Sinh: “Anh nghĩ sao mà uống bia?”

Trần Minh Sinh nhìn tay mình: “Dù sao cũng chẳng làm gì.”

Dương Chiêu ngẫm lại, cũng đứng, đi du lịch vốn để thư giãn, uống chút rượu bia cũng bình thường. Cô nhìn phục vụ: “Ngại quá, cho thêm hai chai bia nữa.”

Trần Minh Sinh: “...”

Dương Chiêu nhìn anh: “Em uống với anh.”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Được.”

Kết quả là dọn đồ ăn lên, hai người không ai đụng đũa. Trần Minh Sinh hỏi Dương Chiêu: “Sao em không ăn?”

Dương Chiêu nói: “Ăn nhiều sẽ không uống nổi.”

Trần Minh Sinh bật cười: “Đây đâu phải nhiệm vụ, không cần phải uống hết, em uống không hết thì đưa anh.”

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh: “Có vẻ như anh nghĩ từ lượng của em rất kém.”

Trần Minh Sinh cầm đũa, không nói gì.

Tuy không nói nhưng những gì cần nói đều hiện hết lên mặt.

Dương Chiêu tựa vào ghế, khoanh tay, cười lạnh nhìn Trần Minh Sinh: “Ngài Trần, đôi khi tôi cảm thấy ngài hơi có tư tưởng trọng nam đày.”

Trần Minh Sinh ngước lên, chạm phải ánh mắt lạnh lùng phát ra từ nội tâm của Dương Chiêu, khẽ lắc đầu: “Không có.” Nói xong anh nghĩ ngợi, lại bổ sung thêm: “Không dám.”

Dương Chiêu tiếp lời: “Em học đại học ở học viện mỹ thuật Nga đó.”

Trần Minh Sinh sững sốt, Dương Chiêu chưa từng kể chuyện của cô cho anh nghe, anh khẽ cười: “Thật ư? Hình như ở đó không có nhiều du học sinh lắm. Em ——”

Anh nói chưa hết câu, Dương Chiêu đã đưa tay ngăn lại.

Năm ngón tay cô khép lại, đường chỉ tay rõ nét, gọn gàng.

“Ý em không nói với anh về du học sinh ở đó, Trần Minh Sinh.” Dương Chiêu thu tay về: “Người Nga rất thích uống rượu, em muốn nói cho anh biết, khoa em cũng bị búa vảy trong đám sâu rượu đó. Nếu anh cảm thấy từ lượng của em chỉ là trò trẻ con thì anh lầm rồi.”

Trần Minh Sinh chậm rãi gật đầu: “Ừm.”

Bia đưa lên, Dương Chiêu lấy hai chai tới trước mặt mình. Trần Minh Sinh nhìn tư thế của cô, cảm thấy không ổn.

“Hay là...” Trần Minh Sinh nói, “Chúng ta đừng uống nữa.”

Dương Chiêu quay đầu hỏi: “Vì sao?”

Trần Minh Sinh không nói được lý do.

Dương Chiêu tự giải thích luôn: “Anh muốn giữ thể diện cho em sao? Không cần đâu.” Dương Chiêu khui hai chai bia, vừa rót cho mình vừa nói: “Không uống thì sao biết em có uống bằng anh không.”

Trần Minh Sinh đành phải khui hai chai rót ra, hai người cùng ly, uống sạch ly đầu tiên.

Trần Minh Sinh gấp đồ ăn cho Dương Chiêu: “Em uống từ từ thôi, ăn một chút trước đã.”

Dương Chiêu bốc một củ đậu phộng, sau đó lại rót thêm một ly.

Trần Minh Sinh nói: “Uống chậm thôi, chậm thôi.”

Kết quả là tối hôm đó bọn họ uống hết chín chai bia, Dương Chiêu uống đến chai thứ tư thì gục luôn, Trần Minh Sinh uống hết nửa chai còn lại.

Sau khi uống xong, anh còn kêu thêm một chai, uống sạch, tiếp đó chia vỏ chai ra làm hai – một bên bốn, một bên năm, chụp hình làm bằng chứng, để sáng mai nói chuyện phải trái với cô.

Lúc anh đỡ Dương Chiêu ra ngoài, trời đã sẩm tối.

Nhân viên của quán hỏi anh có cần giúp đỡ không, Trần Minh Sinh khéo léo từ chối. Tay phải anh chống nạng, tay trái đỡ Dương Chiêu, chật vật đi về phòng trọ.

Nói là đỡ nhưng thật ra là xách cô về nhà, tay Trần Minh Sinh choàng trên lưng cô, dùng sức đỡ cô lên bậc thềm.

Trần Minh Sinh cúi đầu nhìn chân mình, mặt mũi bật cười.

“Này, cô Dương, không phải cô nói lúc đi học bị vây trong đám sâu rọu sao.” Trần Minh Sinh thở hắt hắt, ôm cô tựa vào ven đường nghỉ mệt.

Anh không thể kìm lòng, lại nhớ về quá khứ, anh thực lòng hy vọng mình có thể bế bổng cô lên, dễ dàng trở về phòng nghỉ ngơi.

Có điều hiện tại anh không làm được.

Nhưng anh vẫn ôm chặt cô. Trần Minh Sinh nghĩ đến đây, cánh tay lại càng siết chặt. Anh ngẩng đầu, thấy trăng đã mọc ở phía chân trời. Có lẽ do tác dụng của cò, Trần Minh Sinh cảm thấy cảm xúc trong lòng thật sâu sắc và tươi đẹp, cô gái trong vòng tay anh quá ấm áp và chân thật.

Ấm áp đến mức anh không muốn buông tay dù chỉ một giây.

Vất vả trở lại phòng, Trần Minh Sinh đặt Dương Chiêu lên giường, sau đó đóng cửa lại.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh.

Trần Minh Sinh không bật đèn, anh đón ánh trăng yếu ớt từ bên ngoài, nhìn Dương Chiêu ngủ.

Anh nhẹ nhàng phủ lên ngực cô, hôn môi cô.

Anh chạm vào khuôn ngực mềm mại của cô, anh liếm mút chiếc cổ trắng ngần của cô.

Cả người Dương Chiêu thoảng mùi cò hoà cùng mùi nước hoa, tràn đầy trong hơi thở của anh, Trần Minh Sinh cảm giác mình cũng say theo.

Bỗng dưng, anh nhận ra điều gì đó, chậm rãi ngẩng đầu.

Dương Chiêu tỉnh lại, mở to mắt nhìn anh.

Ánh mắt của cô đầy đắm mê, trong trẻo nhưng pha chút ánh sáng lạnh lùng, khuôn mặt mang theo nét cười vừa say mê vừa dịu dàng.

Trần Minh Sinh như mê mẩn.

Một đôi tay ôm lấy đầu của anh, khẽ dùng sức, chóp mũi họ chạm vào nhau.

Trần Minh Sinh run rẩy ôm lấy cô.

“Dương Chiêu...” Trần Minh Sinh gọi tên cô bằng chất giọng khàn khàn.

Dương Chiêu nhẹ nhàng trả lời: “Ừm.”

Trái tim Trần Minh Sinh như bị một con ốc xoáy thật lớn bao phủ, cánh tay anh dùng sức như thể ôm được khúc gỗ cứu mạng giữa dòng nước xoáy.

“Em bằng lòng...” Anh ngập ngừng.

Anh không nói hết câu, Dương Chiêu lẳng lặng chờ anh.

Tiếng hít thở Trần Minh Sinh rất nặng nề, mùi cò, mùi thuốc lá, và mùi của người phụ nữ này vây quanh anh. Anh nhớ tới rất nhiều rất nhiều chuyện, có chuyện nhớ được, có chuyện không nhưng tất cả đều tuôn ra trong đầu anh.

【 Hôm nay, con phải nhớ kỹ, mẹ đặt cho con cái tên này chính là để con khắc ghi ngày tháng này cả đời. 】

【 Tôi không biết nguyên nhân các cô cậu thi vào trường cảnh sát! Nhưng đã vào đây thì phải tuân thủ phép tắc! 】

【 Cậu hãy suy nghĩ thật kỹ, trước khi quyết định, tôi có thể cho cậu thời gian, để cậu tự do, cho cậu suy xét trọn vẹn. Nhưng một khi đã quyết định, tôi không cho phép cậu đổi ý. 】

【 Làm hay không. 】

...

【 Cậu trai trẻ, không tệ chút nào, cậu tên gì? —— Tôi tên Giang Danh. Giang trong Trường Giang, Danh trong Danh Tính. 】

Những mảnh ký ức hỗn độn như trộn lẫn vào nhau, xé tan suy nghĩ của Trần Minh Sinh thành từng mảnh. Những mảnh vỡ vụn nát đó cuối cùng ngưng kết lại khoảnh khắc kia.

Chúng kết lại thành một hình ảnh.

Tại góc chùa sáng sủa, không bóng người qua lại, một cô gái đang lặng lẽ cúi đầu cầu nguyện trước Bồ Tát.

Trái tim Trần Minh Sinh liền trấn tĩnh lại.

Có hay không... Trần Minh Sinh nghĩ, có hay không, dù chỉ trong khoảnh khắc, tôi thuộc về chính tôi.

“Dương Chiêu.” Trong căn phòng tối, Trần Minh Sinh cúi đầu: “Anh muốn cưới em.”

Thời gian im lặng, núi rừng im lặng, nhưng ba ngàn Bồ Tát tại thế giới này như đang thì thầm bên tai.

Trần Minh Sinh ngẩng đầu, thấy ánh trắng chiếu lên khuôn mặt Dương Chiêu, ánh trắng bàng bạc, lạnh lẽo, nhưng nét cười trên mặt Dương Chiêu rất bình thản.

Trần Minh Sinh khàn giọng: “Xin em nói gì đi...”

“Anh muốn em nói gì.” Dương Chiêu hỏi lại.

Trần Minh Sinh cúi đầu, cắn chặt răng, không nói nên lời.

Dương Chiêu từ từ ngồi dậy, đẩy vai Trần Minh Sinh để anh nằm xuống giường. Ánh sáng cô cảm nhận được là từ ngoài cửa sổ, ngọn tháp màu trắng kia nhìn không thân thiết và chân thật, nhưng cô vẫn nhìn về nơi đó mỉm cười thân nhiên, thì thầm: “Các vị thật sự rất linh...”

Trần Minh Sinh lẳng lặng nhìn cô.

Dương Chiêu quay sang, nhẹ nhàng hôn lên trán Trần Minh Sinh.

Cô thường hôn môi anh, đây là lần đầu tiên cô hôn trán anh.

Hôn xong, Dương Chiêu ngồi xuống, cúi đầu nhìn anh, cười hạnh phúc như một cô bé mới lớn:

“Trần Minh Sinh, vừa gặp đã yêu là duyên phận trời ban. Đêm nay, tình yêu của em được đơm hoa kết trái.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

“Trần Minh Sinh, vừa gặp đã yêu là duyên phận trời ban. Đêm nay, tình yêu của em được đơm hoa kết trái.”

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu, ánh mắt tan ra thành nước.

Dương Chiêu vuốt ve khuôn mặt anh: “Làm gì mà nhìn em như vậy.” Cô cúi người xuống hôn lên chóp mũi anh, “Anh không nên yếu đuối, Trần Minh Sinh.” Cô tự cởi cúc áo của mình: “Đừng bao giờ...”

Tay Dương Chiêu chậm rãi di chuyển xuống dưới, Trần Minh Sinh ôm cô, khẽ cười, muốn lật người lên trên cô.

Dương Chiêu thấy anh làm thế bèn vùi mặt vào hõm vai Trần Minh Sinh. Giọng Trần Minh Sinh trầm thấp lại đầy từ tính thì thầm bên tai cô: “Em không muốn?”

Dương Chiêu đương nhiên muốn, nhưng âm thầm muốn hoàn toàn khác bị đối phương nhìn ra.

Dương Chiêu hiếm khi cảm thấy ngượng ngùng.

Trần Minh Sinh ôm cô, cười khê: “Trước đây em không như thế.”

Dương Chiêu ngẩng đầu, đặt cằm lên ngực Trần Minh Sinh: “Trước đây em thế nào?”

Trần Minh Sinh im lặng.

Dương Chiêu lại hỏi: “Anh nói thử xem.”

Trần Minh Sinh nghĩ ngợi: “Dù sao cũng rất lợi hại.”

Dương Chiêu vẫn còn men say, nghe Trần Minh Sinh nói xong, khóe miệng cong lên, lắc đầu: “Hình như không giống khen.”

Trần Minh Sinh: “Sao lại không giống khen.”

Dương Chiêu: “Nghe chẳng giống tý nào.”

Dương Chiêu nằm trên người Trần Minh Sinh, cảm giác được thân thể dưới người rất vững vàng, đó là một cảm xúc không thể hình dung, làm Dương Chiêu cảm thấy toàn bộ thế giới đều đầy sức sống.

Nếu là trước kia, đánh chết Dương Chiêu cũng không tin mình và một người đàn ông có thể nói chuyện kiểu này được mười phút, nhưng hiện tại cô không chỉ làm mà còn cảm thấy trong lòng vô cùng khoan khoái.

Trần Minh Sinh đưa tay cởi quần áo cô, anh hôn lên môi cô, lên bờ vai lẳng mịn, vuốt ve thân thể mịn màng của cô.

Dương Chiêu bị bàn tay to lớn của anh chạm vào, cảm thấy thân thể khô nóng, cô cởi áo khoác của anh, đặt tay lên ngực Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh nhẹ nhàng xoay lại đặt Dương Chiêu dưới người.

Căn phòng nhỏ bé, vô cùng đơn giản, hầu như không có thứ gì này tựa như tình cảm bọn họ —— tối tăm, không thấy rõ được gì. Chỉ có một khung cửa gỗ đơn sơ, sau khi khép lại thì không ai có thể nhìn thấy bên trong.

Trần Minh Sinh không hỏi Dương Chiêu, vì sao lúc trước cô theo đuổi anh, anh cũng không hỏi cô, nếu không phải anh bị cụt chân phải liệu bọn họ có thể bắt đầu hay không.

Anh không nghĩ đến già chết, cũng không muốn truy hỏi.

Trần Minh Sinh hôn Dương Chiêu một lúc thì cô ngủ thiếp đi.

Không biết vì nguyên nhân gì, có lẽ là say, có lẽ là mệt mỏi, cũng có thể là những phiền nhiễu tận đáy lòng được cởi bỏ. Tóm lại, cô khiến Trần Minh Sinh dục vọng dâng trào khó lòng nhịn được thì lăn ra ngủ chẳng thêm nề mặt.

Lúc Trần Minh Sinh nhận ra điều này, anh cũng sững sốt.

“Dương Chiêu?”

Dương Chiêu ngủ trong lòng anh thật bình yên, khóe miệng vẫn mang nét cười.

Trần Minh Sinh nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mặt Dương Chiêu, cô cũng không có phản ứng gì.

Trần Minh Sinh thấy cô đã thực sự ngủ say bèn giảm bớt lực nằm xuống gối.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ tối như mực, cười bất đắc dĩ.

“Cũng không biết những lời đêm nay, sáng mai thức dậy em còn nhớ được bao nhiêu...”

Ngày hôm sau, lúc Trần Minh Sinh rời giường, Dương Chiêu đã chuẩn bị xong. Cô dậy sớm hơn Trần Minh Sinh rất nhiều, ra ngoài đi bộ một vòng rồi còn ra phía sau tắm rửa.

Lúc Trần Minh Sinh leo xuống giường, Dương Chiêu vừa vào nhà, tay xách theo một túi nhỏ.

“Anh dậy rồi à?” Dương Chiêu bước qua, đặt túi giấy sang một bên: “Em mua đồ ăn sáng rồi, anh muốn ăn chưa?”

Trần Minh Sinh vò vò tóc, ngồi xuống.

“Em dậy sớm thế?”

“Sớm đâu, hơn tám giờ rồi đây.”

Dương Chiêu bước qua sắp xếp lại hành lý, Trần Minh Sinh nhìn bóng dáng cô, chợt thấy hoảng hốt.

Dương Chiêu quay lại thấy ánh mắt Trần Minh Sinh, cô nói: “Sao anh chưa dậy, nhanh lên, chúng ta phải lên ngắm ngọn tháp đó nữa.”

Trần Minh Sinh không nói gì, im lặng nhìn cô, ánh mắt có phần uể oải.

Dương Chiêu nói xong, tiếp tục thu dọn quần áo, đến lúc chuẩn bị túi xách xong xuôi vẫn thấy Trần Minh Sinh ngồi trên giường.

Dương Chiêu ném cái túi tới trước mặt anh, Trần Minh Sinh đón được giữa không trung.

“Còn chưa tỉnh ngủ?” Dương Chiêu đến bên giường: “Em tự ra ngoài đây.”

Trần Minh Sinh thả cái túi xuống, giữ chặt tay Dương Chiêu, kéo cô ngồi xuống cạnh mình.

Dương Chiêu nhẹ nhàng mỉm cười: “Anh đi tắm đi, người bốc mùi rồi kìa.”

Trần Minh Sinh lười biếng hỏi: “Mùi gì vậy?”

Dương Chiêu thản nhiên: “Dù sao cũng không phải mùi thơm.”

Trần Minh Sinh buông tay ra, lại nằm xuống. Dương Chiêu nói: “Anh lại xấu tính nữa rồi, em phải đi đây.”

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh, cảm thấy ánh mắt kia khiến cô không thể trốn tránh, giống bị nhìn thấu từ trong ra ngoài, lại giống có người uy hiếp, cản trở khiến cô vừa muốn chạy trốn vừa muốn bật cười.

Dương Chiêu không định để anh tiếp tục nhìn như vậy, cô đứng lên, chuẩn bị ra ngoài.

“Em còn nhớ không?” Trần Minh Sinh bỗng nhiên hỏi.

Dương Chiêu quay đầu: “Nhớ chuyện gì?”

Khuôn mặt Trần Minh Sinh dịu dàng nhìn cô: “Chuyện tối hôm qua, em còn nhớ không?”

“À.” Dương Chiêu hiểu anh muốn nói chuyện gì: “Anh cầu hôn em, em nhớ rất rõ”

Trần Minh Sinh: “...”

Trần Minh Sinh hít sâu một hơi, chậm rãi quay đầu đi.

Dương Chiêu bỗng cảm thấy mình không cần phải đi nữa.

Cô đến bên giường, nhìn anh từ trên xuống: “Trần Minh Sinh, anh mắc cỡ à?”

Một tay Trần Minh Sinh đặt trên trán, tay kia che nửa khuôn mặt. Sau đó, mới trả lời Dương Chiêu: “Không...”

“Không?” Dương Chiêu khoanh tay: “Vậy anh che mặt làm gì, nhìn em này.”

Trần Minh Sinh bỏ tay xuống ngay, nhưng hai người nhìn nhau chưa đến một giây, Trần Minh Sinh lại che mặt.

Dương Chiêu bật cười, ngồi xuống giường: “Trần Minh Sinh, anh thật kỳ lạ.”

Giọng Trần Minh Sinh trầm thấp: “Kỳ lạ chỗ nào?”

Dương Chiêu nói: “Đôi lúc em cảm thấy anh thật cứng đầu cứng cổ, có khi lại thấy da mặt anh mỏng muốn chết.”

Trần Minh Sinh nói: “... Thật không?”

Dương Chiêu kéo tay Trần Minh Sinh đang che mặt xuống, trịnh trọng nói với anh: “Tối hôm qua anh cầu hôn em, em đã bằng lòng. Trần Minh Sinh, em nhớ rất rõ.”

Tai Trần Minh Sinh đỏ lên, anh ngồi lên, ôm lấy Dương Chiêu.

Dương Chiêu ôm tấm lưng rắn chắc của anh, nhẹ nhàng hỏi: “Anh có lẽ vật đính hôn cho em không?”

Trần Minh Sinh ngắt đầu: “Em muốn lễ vật gì?”

Dương Chiêu mỉm cười: “Em đùa thôi, em không muốn gì cả.” Cô đứng lên nói với Trần Minh Sinh: “Nếu thật sự muốn làm em vui thì mau đứng lên đi tắm, anh càng ngày càng lười rồi đây.”

Cô nói xong liền xách túi ra khỏi phòng, Trần Minh Sinh nhìn qua cửa sổ, Dương Chiêu ra khỏi phòng, trò chuyện với dì bán hoa quả, sau đó đi tản bộ.

Anh ngồi nguyên chỗ cũ suy nghĩ.

Lẽ vật đính hôn...

Dương Chiêu ra ngoài đi dạo hơn mười phút thì quay lại. Lúc trở về không có ai trong phòng. Dương Chiêu nghĩ cuối cùng anh cũng rời khỏi giường.

Phía sau có tiếng nước chảy, lúc Dương Chiêu đi ngang qua cửa, vô tình xốc rèm cửa lên, nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài cô như bị chôn chân tại chỗ.

Căn phòng cũ kỹ này không có phòng tắm, nhưng cũng có một gian nhà tắm nhỏ, có bậc thềm. Không có vòi tắm hoa sen, chỉ có một vòi nước gắn vào ống dây mềm để lấy nước, lúc Dương Chiêu tắm trong đó tốn rất nhiều công sức. Còn Trần Minh Sinh thì ngược lại, anh không vào nhà tắm mà kéo thẳng ống nước ra bên ngoài tắm rửa.

Đương nhiên anh không cởi hết quần áo, phía dưới mặc quần đùi sọc bằng thun co giãn, dài vừa bằng bên chân cụt của anh. Chiếc quần ướt sũng, dính sát vào người anh, vẽ rõ từng đường nét trên thân thể.

Dương Chiêu cảm thấy tay mình siết chặt, suýt chút nữa là giật đứt luôn tấm rèm cửa. Cô bình tĩnh lại, kéo tấm rèm xuống, mở cửa sau ra. Một tay Trần Minh Sinh giờ cao vòi nước trên đầu, tay kia thì kỳ cọ khắp người.

Hơi nước ẩm áp tràn trong không khí tạo nên màn sương trắng mờ mờ, Dương Chiêu đi lên phía trước, Trần Minh Sinh thấy cô, ngẩng đầu lên.

Dương Chiêu hỏi: “Anh làm gì ngoài này thế?”

Trần Minh Sinh tỉnh bơ: “Tắm rửa.”

Dương Chiêu: “...”

“Sao anh tắm ngoài này?”

Trần Minh Sinh lau mặt: “Bên trong chật quá, lại có bậc thang, anh đứng không vững.”

Dương Chiêu nhún mày, Trần Minh Sinh mỉm cười: “Dù sao cũng đã ra rồi, nhanh thôi mà.”

Dương Chiêu nói: “Nhân tiện giặt luôn quần áo à?”

Môi Trần Minh Sinh mấp máy, cuối cùng lại xối nước lên người. Dương Chiêu đứng bên cạnh ngắm nhìn, chân trái anh mang một chiếc dép nhựa, đứng vững vàng giữa sân sau.

Tại nơi núi rừng nguyên sinh này, có lẽ con người cũng trở về nguyên bản. Dương Chiêu tựa vào cửa sau, lẳng lặng cười, nhìn Trần Minh Sinh tắm rửa, kỳ cọ thân thể.

Cô đang giúp anh chặn cửa hay làm gì khác, cũng không biết được.

Tắm rửa xong, Dương Chiêu mang quần áo mới cho Trần Minh Sinh thay, cô bỏ quần áo anh mặc ngày hôm qua vào túi, để trong chậu toilet vệ sinh.

“Anh ăn đồ ăn sáng em mua chưa?” Dương Chiêu hỏi.

“Anh ăn rồi.” Trần Minh Sinh nói, “Mình đi thẳng lên tháp đi.”

“Được.”

Di chủ nhà chỉ cho hai người con đường tắt gần nhất. Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đi không nhanh không chậm, đến gần giữa trưa mới lên đến ngọn tháp.

Ngọn tháp này thấp hơn đỉnh Bồ Tát, đi lên thoải mái hơn nhiều, trong sân tháp có thể nhìn rõ các nhà sư. Hơn nữa, nơi này giống như nơi tụ họp của các nhà sư, họ mang theo ván, miếng lót trải bên cạnh bức tường Phật, phía trước là dòng người dâng hương lễ Phật cúi đầu khấn vái.

Thời điểm này, du khách không quá đông. Dương Chiêu và Trần Minh Sinh ngồi nghỉ ngơi bên cạnh lan can đá ở cửa ra vào, nhìn từng nhóm Phật tử đập đầu cầu nguyện trước tượng Phật.

Ánh mặt trời ban trưa ảm áp sáng ngời, trời trong xanh, thỉnh thoảng có vài cụm mây vắt qua khiến đất trời càng rạng rỡ hơn. Dương Chiêu kéo tay Trần Minh Sinh, dựa vào vai anh.

“Lên đó xem thử nhé em?” Ngồi một hồi, Trần Minh Sinh nói với Dương Chiêu. Anh chỉ ngọn tháp màu trắng, khoảng cách rất gần khiến ngọn tháp có vẻ cao lớn hơn, đường nét mộc mạc nhưng tinh xảo, màu sắc đơn giản thánh thiện, từ dưới tháp nhìn lên khiến người ta có cảm giác bầu trời tươi đẹp một cách nguyên vẹn.

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh lên đến đỉnh tháp, nhìn xuống phía dưới là những vòng tròn, mấy trăm vòng tròn bằng đồng quấn quanh từ chân tháp lên đỉnh. Các nhà sư và du khách di chuyển theo thứ tự, qua mỗi vòng đều nhẹ nhàng gõ gõ lên ống đồng. Những tiếng vang thánh thoát phát ra từ những ống đồng này nhanh chóng lan tỏa theo hình tròn, giống như vĩnh viễn không ngừng lại.

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh không di chuyển quanh những ống tròn kia, bọn họ chỉ đứng đó nhìn và nghe.

Buổi chiều, hai người trở về phòng trọ, sau khi nghỉ ngơi lại dạo trên con phố đã đi qua ngày đầu tiên.

Những cửa hàng sát nhau trên ngã tư đường, chủ yếu bán kinh Phật hoặc đặc sản vùng biên giới phía Tây.

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh vào một cửa hàng, bên trong đốt trầm hương, tỏa ra mùi đàn hương nồng đậm khiến gian hàng mang phong cách cổ xưa.

Dương Chiêu cầm một cái khăn quàng cổ, hình vuông, khổ rất lớn, chủ cửa hàng bước lại: “Đây là khăn quàng cổ của các nữ tu, chất lượng rất tốt, có thể dùng làm khăn quàng hay áo choàng đều được, nào, để tôi quàng thử cho cô nhé.”

Bà chủ rất nhiệt tình, tự tay quấn mấy vòng trên cổ Dương Chiêu.

Chiếc khăn quàng cổ ôm lấy bờ vai Dương Chiêu, dường như càng tôn lên nét tinh tế cho chiếc cổ trắng nõn, thon dài.

Chiếc khăn choàng màu xanh lá cây đậm phối hợp với hoa văn màu nâu nhìn có vẻ hơi tối nhưng rất hợp với Dương Chiêu. Dương Chiêu quay sang, Trần Minh Sinh gật đầu: “Đẹp lắm.”

Dương Chiêu mỉm cười nói với bà chủ: “Lấy cho tôi cái này.”

Buôn bán thích nhất khách hàng dễ chịu thế này, bà chủ bèn nói: “Lúc này ngoài trời cũng hơi lạnh, cô cứ mang luôn đi.”

Dương Chiêu gật đầu, bà chủ lấy cây kéo cắt mác cho Dương Chiêu.

Vừa ra cửa, Dương Chiêu hỏi Trần Minh Sinh: “Anh thấy đẹp không?”

Trần Minh Sinh gật đầu, “Rất đẹp.”

“Đẹp chỗ nào.”

Trần Minh Sinh: “...”

Dương Chiêu mỉm cười, kéo cánh tay Trần Minh Sinh: “Anh chẳng thay đổi gì cả, đi thôi.”

Bọn họ đi ngang qua một cửa hàng kẹo, mùi kẹo ngọt ngào nồng đậm lan tỏa, ngoài cửa có người đang cắt kẹo, nhìn rất thú vị. Dương Chiêu thấy là đang cắt kẹo gừng.

Trần Minh Sinh hỏi: “Em muốn ăn kẹo à?”

Dương Chiêu nói: “Mua một bịch kẹo gừng đi, ăn cho ấm người.”

“Kẹo gừng của chúng tôi là chính gốc, không hóa chất, ăn ngon lắm.” Người phụ hàng đang cắt kẹo giới thiệu. Dương Chiêu nói: “Lấy cho tôi một bịch.”

Người phụ hàng lấy cho Dương Chiêu một bịch kẹo gừng, Dương Chiêu mở ra đưa một viên lên miệng.

Trần Minh Sinh hỏi: “Ngon không?”

Dương Chiêu: “Vẫn còn nè, cho anh một viên.”

Trần Minh Sinh nói: “Anh không thích ăn ngọt.”

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh tiếp tục đi dạo phố, Dương Chiêu hỏi: “Vậy anh thích vị gì?”

Trần Minh Sinh ngẫm nghĩ một lúc mới nói: “Anh thích ăn đắng.”

“?” Dương Chiêu nhìn anh hơi kỳ lạ: “Đắng?”

“Ừm”

Dương Chiêu ngẫm lại rồi nói: “Cay đắng cũng tốt, sẽ giúp thần kinh bớt mệt nhọc.” Cô nhìn Trần Minh Sinh: “Mai mốt mua sô cô la đen cho anh.”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Không phải kẹo, anh không thích ăn kẹo.”

Dương Chiêu cũng không nói nữa, theo anh đi tới cuối phố.

Những cửa hàng nhanh chóng biến mất, hai bên đường dần thay thế bằng những tảng đá và cây cối, mặt trời xuống núi, phía chân trời biến thành màu vàng cam.

Dương Chiêu và Trần Minh Sinh ngồi trên một tảng đá ven đường. Dương Chiêu kéo chặt chiếc khăn quàng cổ trên người, tựa vào người Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh hỏi: “Em mệt à.”

Dương Chiêu lắc đầu: “Không.”

Trần Minh Sinh nói: “Ngồi một lúc nữa chúng ta sẽ quay về.”

Dương Chiêu lấy điện thoại trong chiếc túi nhỏ ra, Trần Minh Sinh hỏi: “Em gọi điện về nhà à?”

Dương Chiêu không nói gì, mở điện thoại chọn chế độ chụp hình.

Trần Minh Sinh sững sốt: “Chụp hình?”

Lúc cô lấy điện thoại ra, Trần Minh Sinh mới nhớ ra, đi chơi mấy ngày nay, bọn họ chưa chụp tấm hình nào.

Dương Chiêu chỉnh chế độ chụp hình trước, sau đó từ từ dựa vào Trần Minh Sinh, giờ điện thoại di động lên.

Trần Minh Sinh nhìn khuôn mặt hai người trên màn hình điện thoại, nhìn núi rừng ở phía sau, lại nhìn những ngôi chùa ẩn mình trong núi rừng, còn có vùng chân trời bị nhuộm đỏ.

“Tách”. Hình ảnh được chụp từ trên xuống.

Dương Chiêu mở tấm hình ra, Trần Minh Sinh cúi đầu nhìn. Hai người trong tấm hình rất bình thản, không vui vẻ cười đùa, cũng không biểu hiện gì khác.

Nhưng anh vẫn có thể nhận ra tình cảm trong tấm hình lạnh nhạt kia, anh quay sang, phát hiện Dương Chiêu cũng đang nhìn mình. Anh biết, cô cũng có thể cảm nhận được trong tấm hình ——

Sự im lặng, bình thản kia là tình cảm không muốn người khác biết...

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Ngày thứ ba, họ đến tham quan miếu Ngũ Gia nổi tiếng của Ngũ Đài Sơn. Hương khói ở miếu Ngũ Gia thịnh vượng nhất nơi đây, những người làm việc ở miếu nói rằng phần lớn tiền nhang đèn ở miếu đều được chia cho những ngôi chùa miếu hẻo lánh, dù vậy miếu Ngũ Gia vẫn dư dả nhiều.

Dương Chiêu để lại tiền nhang đèn trước miếu, nhưng với một ngôi miếu nổi tiếng về cầu tiền tài, công danh, cô lại không hề thấp nhang, thậm chí cũng không ở lâu.

Trần Minh Sinh hỏi cô có muốn mua đèn hoa sen không, Dương Chiêu bảo không cần.

“Em không cầu tài lộc chỉ cầu bình an.” Cô đáp.

Từ lúc từ miếu Ngũ Gia quay về, Dương Chiêu và Trần Minh Sinh rất ít khi ra khỏi nhà.

Dương Chiêu thấy mình bị lấy bệnh lười của Trần Minh Sinh. Cô nhận ra hứng thú du lịch của Trần Minh Sinh còn kém xa hứng thú của anh đối với cô.

Dương Chiêu biết, nếu không phải cô kiên quyết muốn đi, Trần Minh Sinh có thể ở lì trong phòng cả tuần.

“Anh giống ông già quá.” Dương Chiêu nhận xét: “Không có sức sống.”

Trần Minh Sinh rít một hơi thuốc, cười cười: “Vậy em nghĩ anh phải thế nào mới có sức sống?”

Dương Chiêu thu dọn đồ đạc, bật đi động xem ngày: “Ngày mốt chúng ta về, thứ ba về rẻ hơn.”

Trần Minh Sinh: “Ok.”

Dương Chiêu thu dọn xong, cô ngồi xuống cạnh Trần Minh Sinh, ngắm nghĩ một lúc, cô thủ thi: “Sau khi về ...”

Cô ngập ngừng, Trần Minh Sinh hỏi: “Về rồi thì sao?”

Dương Chiêu trả lời: “Sau khi quay về, em muốn dẫn anh đến gặp ba mẹ em”

Bàn tay đang kẹp điếu thuốc của Trần Minh Sinh hơi khựng lại, anh nhìn Dương Chiêu: “Dương Chiêu, anh ...”

Ánh mắt Dương Chiêu rất thẳng thắn, cô nhìn chăm chăm Trần Minh Sinh, anh nhớ đêm đó cô nói với anh. Cô bảo: “Trần Minh Sinh, anh không nên yếu đuối, đừng bao giờ.”

Trần Minh Sinh bỏ điếu thuốc xuống, gật đầu khẽ đáp: “Được.”

Dương Chiêu nói tiếp: “Anh đồng ý mang em đến gặp ba mẹ anh không?”

Trần Minh Sinh: “Đồng ý.”

Anh vẫn cúi đầu nhìn mặt đất chăm chú. Dương Chiêu thấy hình như anh còn điều muốn nói. Quả nhiên, sau một lúc im lặng Trần Minh Sinh ngập ngừng: “Dương Chiêu, nhà anh ... tình cảnh nhà anh hơi đặc biệt.”

Dương Chiêu hỏi lại: “Ý anh là?”

Trần Minh Sinh: “Anh chưa từng gặp ba, lúc anh còn chưa sinh ra ông ấy đã mất.”

Dương Chiêu sững sốt: “Còn chưa sinh?”

“Ừ.” Trần Minh Sinh khẽ khàng: “Lúc mẹ mang thai anh, ông gặp chuyện bất trắc.”

Dương Chiêu nhìn anh, Trần Minh Sinh tiếp tục nói: “Là mẹ anh một mình nuôi dưỡng anh.”

Dương Chiêu: “Vậy mẹ anh đã rất khó khăn.”

Trần Minh Sinh yên lặng một lát: “Tình trạng hai năm nay của bà luôn bất ổn, có lẽ vì bà đã già nên hay nhớ chuyện xưa, có nhiều lần bà bảo nhìn thấy ba anh trong nhà.”

Dương Chiêu hơi nhíu mày hỏi: “Có lẽ tinh thần bác hơi rối loạn, anh đã tìm bác sĩ cho bác chưa?”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Bà không cho, bà cũng không để người khác ở cạnh, thậm chí không cho phép anh gọi điện về.”

“Không cho gọi?” Dương Chiêu: “Tính cách mẹ anh thích cô độc hay là mẹ anh mắc chứng trầm cảm hoặc tự kỷ? Mặc kệ thế nào, không cho anh gọi đã hơi quá đáng rồi.”

Trần Minh Sinh nhìn đốm lửa lập lòe trên điếu thuốc, khẽ nói: “Đó là bóng ma tâm lý. Lúc trước, ba anh vì gọi cho bà một cuộc điện thoại nên mới mất.”

Trần Minh Sinh quay đầu lại thấy Dương Chiêu chăm chú nhìn anh. Anh siết chặt tay: “Em đừng sợ, chỉ là chuyện bất trắc thôi.”

Dương Chiêu gật gật đầu.

Còn lại hai ngày, Dương Chiêu hoàn toàn nhiễm bệnh lười của Trần Minh Sinh, cô cứ rúc trong phòng với anh, quá lắm là ra ngoài cửa dạo quanh.

Suốt hai ngày, Từ Từ – Nhục Lâm (*), trời u đất ám

* Ý chỉ cuộc sống sa đọa, lười biếng.

Điền tích từ chuyện Trụ vương – Đất Ký. Trụ vương cho người một cái hồ lớn đủ chỗ cho một số chiếc xuồng, được xây dựng trên nền cung điện, với lớp lót bên trong là các viên đá hình bầu dục lấy từ bờ biển, rồi đổ đầy rượu vào hồ, gọi là Từ Từ (hồ rượu). Một hòn đảo nhỏ được xây dựng ở giữa hồ, với các cây trồng trên đó được treo đầy các xiên thịt thú rừng nướng treo lơ lửng trên hồ bơi đầy đặc đến nỗi ánh mặt trời không rọi xuống mặt đất nổi nên được gọi là Nhục Lâm (rừng thịt). Trụ Vương, bạn bè và thê thiếp của ông trôi dạt trên những chiếc xuồng trong hồ rượu và suốt ngày đêm vui chơi ở đây đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài. Đây được coi là một trong những ví dụ nổi tiếng nhất của sự suy đồi và tham nhũng của một người cai trị trong lịch sử Trung Quốc. (wiki)

Dương Chiêu hỏi: “Anh vì cái này mới đi du lịch đúng không?”

Trần Minh Sinh hôn đến mức cô nghẹt thở, anh khàn khàn đáp: “Có trời mới biết.”

Thể lực Dương Chiêu đương nhiên không sánh nổi Trần Minh Sinh, cuối cùng bị giầy vò như một cục bông nằm bẹp trên giường. Cô nằm trong vòng ôm chặt chẽ của Trần Minh Sinh, ngắm bầu trời trong vắt, từng ngôi chùa miếu và ngọn tháp trắng bên ngoài khung cửa sổ.

Dương Chiêu chợt thấy, đây quả là một hành trình lười biếng đến không thể lười biếng hơn.

Đường về bình an, yên ổn, hai người khởi hành sớm nên lúc chín giờ tối đã xuống tàu, quay trở về thành phố.

Lúc ngủ thấy mùi hương thành phố phảng phất lạnh lẽo, Dương Chiêu có một cảm giác thảng thốt như cách đã mấy đời.

Trần Minh Sinh kéo khóa túi du lịch, bảo Dương Chiêu: “Em chờ anh ở cổng, anh đi lấy xe.”

Dương Chiêu gật đầu.

Trần Minh Sinh lái xe trở lại, Dương Chiêu bỏ vali vào trong cốp xe, sau đó cô ngồi vào ghế trước, Trần Minh Sinh hỏi: “Anh đưa em về nhà nhé?”

Dương Chiêu hỏi lại: “Anh có muốn đi ăn gì không?”

Trần Minh Sinh: “Em đói rồi?”

Dương Chiêu lắc đầu: “... Không.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Vậy ăn làm gì?”

Dương Chiêu không đáp.

Trần Minh Sinh lướt mắt liếc qua, Dương Chiêu đang ngồi nhìn ra cửa sổ, anh bỗng mềm lòng, nhẹ giọng: “Hôm nay em mệt lắm rồi, về nhà nghỉ ngơi đi, mai anh sẽ gọi cho em.”

Dương Chiêu quay đầu lại nhìn anh trong chốc lát, cô cười: “Ok.”

Trần Minh Sinh đưa Dương Chiêu về tận nhà rồi lái xe về. Lúc đến dưới nhà, anh ngồi lặng trong xe không bước ra. Anh tắt máy xe, cũng không bật đèn, anh cứ thế lặng lẽ ngồi trong bóng đêm.

Qua một lúc lâu, anh lấy di động ra, bấm một dãy số.

Điện thoại kêu ba tiếng đã có người bắt máy.

“A lô.”

Tiếng đáp bên đầu dây kia vô cùng đơn giản, bình thản, giọng nói xa cách pha chút lạnh nhạt.

“A lô! Mẹ, là con đây.”

Đầu dây bên kia yên lặng một lát, sau đó mẹ Trần Minh Sinh thờ ơ hỏi: “Minh Sinh, sao con gọi điện đến?”

Trần Minh Sinh mở miệng mấp máy: “Mẹ, gần đây mẹ khỏe không?”

“Mẹ vẫn khỏe.” Mẹ anh trả lời rất nhanh: “Nếu không có chuyện gì thì con đừng gọi cho mẹ, mẹ vì muốn tốt cho con thôi, tình huống của con rất đặc biệt, lỡ như bị...”

“Mẹ.” Trần Minh Sinh không thể không ngắt lời bà, thấp giọng: “Con đã không còn là...”

“Minh Sinh, con đừng sơ suất như vậy, nếu con vẫn tiếp tục hành động tùy tiện như vậy sẽ dễ bị người ta phát hiện, con có còn nhớ không ba con...”

“Mẹ...” Trần Minh Sinh nhanh chóng cắt ngang bà: “Ba đã chết nhiều năm lắm rồi, mẹ đừng nhắc tới ông ấy nữa được không?”

“Trần Minh Sinh!” Bà bỗng nhiên quát to, Trần Minh Sinh nghiêng chặt răng.

“Con chưa từng gặp ba con, nhưng không có nghĩa ông ấy yêu con ít hơn những người cha khác! Chỉ vì con chưa từng gặp ông ấy, cho nên con mãi mãi không biết ông ấy dùng cảm thế nào! Từ nhỏ tới lớn mẹ dạy con thế nào, con quên hết rồi ư? Minh Sinh, ba con vất vả cả đời, nếu ngay cả con cũng không hiểu ông ấy, vậy ông ấy sống thật uổng phí! Là sống uổng phí đó, con có hiểu không?”

“Mẹ, mẹ bình tĩnh, con biết, con đều hiểu hết.”

Trần Minh Sinh giải thích: “Con chỉ muốn nói với mẹ...”

“Mẹ không cần con quan tâm, mẹ sống tốt, con tự chú ý an toàn, nếu cần con có thể gọi cho mẹ, nếu không có gì quan trọng thì đừng gọi linh tinh.” Dứt lời, bà lập tức cúp máy.

Trần Minh Sinh nghe tiếng tút tút vang bên kia đầu dây, một lúc lâu sau mới cúi đầu thăm thẳm thì: “... Mẹ, con đã có bạn gái.” Anh siết chặt di động, giọng nói nghẹn ngào: “Con cảm thấy, cô ấy rất thật lòng với con...”

Đêm về khuya, trời tối mịt không thể trông thấy con đường phía trước.

Kỳ nghỉ của Dương Chiêu đã chấm dứt.

Tiết Miếu chờ đợi ngày này đã lâu, anh ta liệt kê một danh sách dài công việc tồn đọng gửi cho Dương Chiêu, công việc được sắp xếp theo mức độ quan trọng từ trên xuống dưới, tổng cộng có bốn trang.

Lúc Dương Chiêu nhận được email, cô lập tức gọi điện cho Tiết Miếu.

“Anh đùa sao, từ lúc nào em có thể làm hết đồng việc trong bốn trang giấy này trong vòng hai tháng vậy?”

Tiết Miếu vừa cười ha ha, vừa ân cần hỏi thăm tình hình Dương Chiêu, nhưng không hề nhắc tới cắt giảm công việc. Dương Chiêu cũng hiểu tính anh ta, bèn đáp: “Được, em làm”

Tiết Miếu lập tức nói: “Quá tốt rồi Tiểu Chiêu, trang đầu tiên đang cần gấp, những cái còn lại chỉ cần xong vào tháng ba năm sau là được.”

Dương Chiêu cười khẩy: “Không phải chỉ còn hai tháng sao?”

Tiết Miếu cười gượng, lập tức ngắt điện thoại.

Dương Chiêu liên lạc với cô giáo Tôn ở trường, cô Tôn khen ngợi tình hình học tập gần đây của Dương Cẩm Thiên có tiến bộ, thành tích của thằng bé ngày càng cao.

Dương Chiêu buông điện thoại xuống, cô thờ phào. Cô xoay ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, cô cảm thấy mọi chuyện đều rất suôn sẻ.

Nhân lúc Trần Minh Sinh chở một vị khách đến khu vực của khách bộ hành ở trung tâm thành phố. Sau khi hành khách xuống xe, Trần Minh Sinh lướt nhìn con đường dành riêng cho người đi bộ, con đường này được xem như điểm đặc trưng của thành phố, tất cả các tòa nhà đều mang phong cách kiến trúc đời Thanh cổ kính năm xưa.

Trần Minh Sinh nhìn bảng hiệu một cửa hàng, anh dừng lại, đỗ xe bên ngoài con phố, sau đó anh chống nạng vào đường dành cho người đi bộ.

Đó là một tiệm vàng, Trần Minh Sinh bước vào cửa hàng. Trong tiệm có vài người khách, đa số họ đều đi có đôi có cặp, Trần Minh Sinh đến trước tủ trưng bày, đồ trang sức khúc xạ ánh đèn trắng trong từ tỏa sáng lấp lánh.

Trần Minh Sinh xem một chiếc nhẫn được trưng bày riêng biệt trong tủ, thuần một màu trắng lấp lánh rất lộng lẫy.

Nhìn một lúc, anh gọi nhân viên bán hàng đến, cô nhân viên liếc nhìn nạng của Trần Minh Sinh rồi đảo mắt hỏi: “Chào anh, anh cần gì ạ?”

Trần Minh Sinh liếc nhìn cô ta, nhân viên bán hàng lập tức vươn tay chỉ vào chiếc nhẫn trưng bày giới thiệu: “Kim cương chính trên chiếc nhẫn cưới này là kim cương vương Princess, phân số là 150 điểm trở lên. Kim cương phụ là 24 viên kim cương tròn, phân số là 48 điểm. Nhẫn kim cương được cắt gia công bằng kỹ thuật cao của Bỉ, chất liệu khảm là vàng 18k, cũng có thể đặt làm từ chất liệu khác, dự tính trọng lượng khoảng 7 carat.”

Trần Minh Sinh không hiểu thế nào là điểm, cũng chẳng biết gì về kim cương, anh nhìn chiếc nhẫn thấp giọng hỏi: “Cái nhẫn này giá bao nhiêu?”

Nhân viên bán hàng hạ tay xuống, nở nụ cười đáp lời anh: “Chín mươi tám ngàn tám trăm tệ, thưa anh.”

*Khoảng 340 triệu VNĐ

Trần Minh Sinh nhìn chiếc nhẫn trong tủ trưng bày, nó được đặt ở vị trí trung tâm, hai lớp kính bảo vệ khiến nó an toàn phơi bày vẻ đẹp lộng lẫy của mình.

Anh chợt thấy, cái nhẫn này rất giống Dương Chiêu.

Kiều ngoa nhưng đơn giản, ai ai cũng có thể ngắm nhìn chiếc nhẫn này, nhưng người có thể mở hai lớp kính bảo vệ đến gần cô, thật không nhiều.

Người khác có thể phê phán bình phẩm, cũng có thể ngó lơ khinh thường, nhưng dù người khác có thái độ thế nào. Cô vẫn không hề thay đổi.

“Quý khách.” Nhân viên bán hàng gọi: “Chúng tôi còn một vài mẫu nhẫn giá rẻ hơn một chút, quý khách có muốn qua xem thử không?”

Trần Minh Sinh khẽ lắc đầu: “Không cần đâu.”

Nhân viên bán hàng có vẻ không muốn tiếp anh, thấy anh không nói gì, cô ta quay người bỏ đi.

Trần Minh Sinh mang chân giả, chống nạng, bước khập khiễng rời khỏi tiệm vàng.

Dưới ánh nắng trưa gay gắt, anh thấy hơi chói mắt.

Điện thoại reo vang, Trần Minh Sinh biết mình nên đến tìm Dương Chiêu. Anh bắt máy, bên kia lại không phải là người anh đang nghĩ tới.

“Trần Minh Sinh.”

Trong khoảnh khắc Trần Minh Sinh nghe thấy giọng nói đó, anh chợt như tỉnh lại dưới ánh mặt trời nóng rực, thế giới xung quanh đột ngột vắng lặng.

“Chú Từ...”

“Bây giờ cậu đang ở đâu?”

Trần Minh Sinh đáp: “Vẫn ở đây.”

Người được gọi là chú Từ báo với Trần Minh Sinh một địa chỉ.

“Sáu giờ tối nay, gặp mặt ở đó.”

Trần Minh Sinh thấp giọng khẽ đáp: “Được.”

Ngắt điện thoại, Trần Minh Sinh mới phát hiện lòng bàn tay mình đã toát mồ hôi lạnh. Đã rất lâu chú Từ không liên lạc với anh, thậm chí có thời gian anh từng nghĩ, họ sẽ không bao giờ liên lạc với anh nữa.

Trần Minh Sinh đứng một lát trên con đường dành cho người đi bộ, sau đó anh gọi cho Dương Chiêu.

“A lô, Trần Minh Sinh?”

“Ừ.” Trần Minh Sinh nghe giọng của Dương Chiêu, anh khẽ cười: “Em đang làm gì vậy?”

“Em đang sắp xếp lại công việc.” Dương Chiêu hỏi: “Sáng nay anh làm gì? Đến nhà em ăn cơm đi.”

Trần Minh Sinh: “Anh... Bây giờ anh chạy xe hơi xa, không kịp bữa trưa đâu.”

Dương Chiêu ngừng lại một lát, úm thừ: “Vậy, buổi tối?”

Trần Minh Sinh trả lời: “Mai anh sẽ tới gặp em.”

Dương Chiêu: “Em biết rồi.” Dứt lời cô lại bổ sung thêm: “Anh đừng vất vả quá.”

Trần Minh Sinh: “Anh biết.”

Hai người nói thêm vài câu rồi ngắt điện thoại.

Trần Minh Sinh quay về xe, tựa lưng vào ghế, đầu óc trống hoác.

Vài người trẻ tuổi đến bên cửa kính hỏi anh: “Anh tài xế, anh có đi không?”

Trần Minh Sinh hoàn hồn, gật gật đầu: “Đi.”

Sáu giờ tối, Trần Minh Sinh theo lời hẹn đến một khách sạn nhỏ.

Vị trí khách sạn hơi khuất, ngay sát bên một bến xe, người qua lại rất đông đúc, vàng thau lẫn lộn. Trần Minh Sinh dừng xe trước cửa khách sạn rồi đi vào trong.

Một ông cụ đứng ở quầy trực ban trên lầu một, ông nhìn Trần Minh Sinh: “Cậu ở trọ à?”

Trần Minh Sinh lắc đầu, không đáp một câu đi thẳng lên lầu.

Ông cụ lướt nhìn rồi tiếp tục nghe radio.

Trần Minh Sinh bước tới trước cửa một căn phòng lầu hai, anh gõ cửa.

Cửa phòng lập tức mở ra, người mở cửa chính là đồng nghiệp trước đây của Trần Minh Sinh – Văn Lỗi.

“Anh Sinh, anh vào đi.” Nét mặt Văn Lỗi khá nghiêm túc, mày nhú chặt, hoàn toàn khác hình tượng hay đùa cợt lúc trước.

Trần Minh Sinh bước vào phòng, Văn Lỗi đóng cửa lại.

Phòng không rộng, hiện giờ mùi khói thuốc tràn ngập căn phòng, Trần Minh Sinh đi vào trong, anh trông thấy một người đang đứng cạnh cửa sổ.

Trần Minh Sinh gọi: “Chú Từ.”

Chú Từ quay đầu lại, chú khoảng chừng năm mươi, tóc hoa râm, ánh mắt nghiêm khắc, tay kẹp một điếu thuốc, chú chăm chú nhìn Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh hỏi: “Sao chú lại tìm cháu vậy?”

Chú Từ hơi nheo mắt lại: “Cách đây không lâu cháu đã làm gì?”

Trần Minh Sinh hơi ngập ngừng, đáp: “Cháu không làm gì cả.”

Chú Từ hỏi lại: “Chú hỏi lần nữa, cách đây không lâu cháu đã làm gì?”

Trần Minh Sinh thấp giọng: “Cháu đi chơi một chuyến.”

“Đi du lịch một chuyến?” Giọng nói chú Từ có hơi nghiêm khắc: “Cậu chỉ đi du lịch một chuyến?”

Trần Minh Sinh cảm thấy dường như ánh mắt chú Từ hơi kỳ lạ: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Chú Từ không đáp, giờ tay cầm một tờ báo trên bàn, ném cho Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh bắt lấy tờ báo, anh vội lướt mắt qua.

Tiêu đề đầu tiên là bài bình luận văn về “Những mâu thuẫn xã hội không thể tránh khỏi”, bài viết khoảng năm sáu trang được chia thành nhiều phần. Phần thứ nhất là mâu thuẫn giữa người bệnh và bác sĩ, Trần Minh Sinh xem lướt qua, mở trang tiếp theo. Trên trang thứ hai là mâu thuẫn giữa cảnh sát và người dân.

Khoảnh khắc Trần Minh Sinh nhìn trang thứ hai, tay anh lập tức khựng lại.

Hình minh họa của mâu thuẫn giữa cảnh sát và người dân là bức ảnh ở một sở cảnh sát, trong hình có một người phụ nữ ngồi gào khóc, la hét dưới đất. Ở bên cạnh là mẹ và con trai cô ta, còn có một viên cảnh sát đang khuyên nhủ cô.

Mà ở đằng sau viên cảnh sát, một người đàn ông tựa vào tường đang hút thuốc.

Đó chính là anh.

Những ký ức lướt qua đầu Trần Minh Sinh cực nhanh, anh nhớ tới hôm đó, nghĩ tới hai gã hút thuốc phiện, nghĩ tới người phụ nữ kia, và gã phóng viên.

Sau đó, anh đột nhiên nhớ đằng sau gã phóng viên kia còn có một người.

Người đó dường như là cấp dưới hay trợ lý gì đó của gã phóng viên.

Bức ảnh này được chụp bằng di động nên anh không hề chú ý.

Lưng Trần Minh Sinh vã mồ hôi lạnh.

Anh vội lật xem những tấm ảnh khác.

Dương Chiêu... có hình Dương Chiêu không?

Vài trang tiếp theo đều viết về chuyện của anh, anh lật lại tờ báo xem một lần nữa, đề mục mâu thuẫn giữa cảnh sát và người dân tổng cộng có ba bức hình minh họa, xem ra là ảnh chụp bằng di động. Anh cẩn thận xem tấm thứ nhất, Dương Chiêu đứng bên cạnh anh khuất sau một góc tối, trước mặt cô còn có một viên cảnh sát đứng chắn nên chỉ có thể thấy một góc quần áo.

Trái tim Trần Minh Sinh như bị vặn xoắn, anh thấy nghẹt thở.

Trần Minh Sinh lấy bao thuốc lá trong túi áo ra châm một điếu, anh cúi đầu hỏi: “Có tin tức gì sao?”

“Tin tức gì nữa? Hôm qua có người gọi vào số điện thoại cũ của cậu, cậu nói xem thế là có tin tức gì?” Chú Từ tức đến tay cầm điếu thuốc cũng run rẩy.

“Trần Minh Sinh, cậu muốn già chết thì mẹ nó già cho giống đùm tôi! Cậu ló đầu ra làm gì? Lúc trước chúng tôi tốn nhiều công sức giúp cậu rút lui êm thấm, bây giờ thì sao, cậu phơi mình lên mặt báo luôn!”

Trần Minh Sinh hít một hơi sâu, tựa vào tường, thấp giọng: “Là ai gọi đến?”

“Cậu biết ai làm gì, bây giờ cậu ở yên đấy cho tôi, vài ngày nữa tôi sẽ gọi cho cậu.” Chú Từ dụi tắt điếu thuốc. Bước thẳng ra cửa, khi đi ngang qua Trần Minh Sinh, chú hơi ngừng lại nói: “Trần Minh Sinh, nếu đã bị phát hiện thì cậu phải chuẩn bị tốt tư tưởng.” Dứt lời, chú đi thẳng không ngoảnh đầu lại.

Cánh cửa đóng sầm lại, Văn Lỗi mấp máy môi, khuyên Trần Minh Sinh: “Anh Sinh, anh đừng trách chú Từ quá nặng lời.”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Là tôi sai.”

Văn Lỗi hơi do dự rồi bảo: “Anh Sinh, hai tháng trước, đội trưởng Nghiêm hy sinh rồi.”

Trần Minh Sinh ngẩng phắt đầu kinh ngạc.

‘Cậu phải nghĩ kỹ, trước khi cậu quyết định, tôi có thể cho cậu thời gian, cho cậu tự do, cho cậu suy nghĩ thật cặn kẽ. Nhưng một khi đã quyết định, tôi tuyệt đối không cho phép cậu đổi ý.’

‘Làm hay không làm’

Giọng Trần Minh Sinh trầm khàn, nặng trĩu: “Anh ấy chết thế nào?”

Khóe mắt Văn Lỗi hơi đỏ ửng: “Tin tình báo sai nên gặp mai phục.” Văn Lỗi quệt miệng: “Anh cứ chờ trước đi, để xem có thể ép chuyện này xuống không. Nhưng anh Sinh, nói thật hy vọng không lớn, anh...”

Văn Lỗi ngẩng đầu, vừa vịn bắt gặp ống quần trống hoác của Trần Minh Sinh, anh ta không đành lòng ngoảnh đầu đi bảo: “Anh về chuẩn bị mọi thứ đi.”

Đêm về khuya, trời tối mịt không thể trông thấy con đường phía trước

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Trần Minh Sinh ngồi trong khách sạn hút hết thuốc mang theo người mới dừng lại.

Anh lấy điện thoại trong túi ra, tìm số của Dương Chiêu, ngón cái của anh nhẹ nhàng vuốt ve hai chữ Dương Chiêu.

Ngoài cửa sổ, xe đông nghịt, người đến kẻ đi, tạo nên những tiếng động ầm ĩ, còn Trần Minh Sinh đứng trong phòng lại có cảm giác chung quanh vô cùng im ắng.

Giống như bao trùm lấy anh.

Điện thoại có tiếng vang lên, Trần Minh Sinh nhìn lại mới biết mình đã vô tình bấm phím gọi.

Giọng Dương Chiêu rất bình thản, cô gọi: “Trần Minh Sinh?”

Trần Minh Sinh cầm chặt điện thoại, nghe giọng cô.

Dương Chiêu nghe một lúc không thấy nói gì, hỏi lại: “Là anh phải không?”

Trần Minh Sinh đè nén cảm xúc quay cuồng trong lòng, khẽ trả lời: “Ừm.”

Dương Chiêu hỏi tiếp: “Anh sao vậy?”

Trần Minh Sinh không biết phải nói gì, Dương Chiêu đợi một lúc lại chủ động hỏi anh: “Anh đi làm về chưa?”

Trần Minh Sinh: “Anh về rồi.”

Dương Chiêu: “Anh ăn cơm chưa?”

Trần Minh Sinh chưa ăn nhưng anh vẫn nói: “Anh ăn rồi.”

Dương Chiêu: “Vậy giờ anh đang ở nhà?”

Trần Minh Sinh: “... Đúng.”

Dương Chiêu cười khê một tiếng: “Vậy sao không mở cửa cho em?”

Trần Minh Sinh giật mình, vịn vách tường bật dậy, Dương Chiêu hỏi: “Rốt cuộc anh đang ở đâu?”

Trần Minh Sinh hoảng hốt: “Anh đang về nhà.”

Dương Chiêu nói: “Mở loa cho em nghe thử.”

Trần Minh Sinh chống nạng đi ra ngoài: “... Dương Chiêu.”

Dương Chiêu nói: “Đừng hoảng hốt, em gạt anh đó, em không ở trước cửa nhà anh.”

Bước chân Trần Minh Sinh dừng lại, bàn tay anh nắm chặt cây nạng đến trắng bệch.

Dương Chiêu nói: “Trần Minh Sinh, hơn mười phút nữa em sẽ đến nhà anh. Nếu anh không về thì nói cho em biết, bây giờ em về luôn.”

“Anh về!” Trần Minh Sinh vội nói: “Anh sẽ về ngay, em đừng đi.”

Điện thoại im lặng một lúc, Dương Chiêu nói: “Được.”

Trần Minh Sinh gần như nhảy ra khỏi căn nhà trọ chật hẹp, anh vội vã lên xe, chạy về nhà.

Lúc vừa chạy vào khu chung cư, anh đã nhìn thấy xe của Dương Chiêu. Dương Chiêu đang đứng hút thuốc bên ngoài xe, nhìn mấy ông cụ chơi cờ.

Nhưng cô nhanh chóng nhìn thấy Trần Minh Sinh, cô quay đầu, nhìn chiếc taxi màu đỏ đang tới gần.

Trần Minh Sinh ngừng lại, cầm nạng xuống xe. Dương Chiêu nhìn anh, nhả khói thuốc mỉm cười: “Trần Minh Sinh, em đến tìm anh.”

Hơi thở của Trần Minh Sinh dồn dập, Dương Chiêu nghiêng đầu, ánh mắt tựa như đang cười: “Sao lại vội vàng thế?”

Dương Chiêu là một cô gái thông minh, chỉ cần nói mấy câu đã biết Trần Minh Sinh có nói dối hay không, nhưng cô luôn có cách xử lý mọi chuyện rất độc đáo. Trần Minh Sinh nói dối, cô coi như không bận tâm, chỉ hỏi một câu như đang đùa giỡn chứ không phải truy tìm nguyên nhân.

Trần Minh Sinh không trả lời, anh chống nạng đi thẳng đến trước mặt Dương Chiêu, trong ánh mắt ngạc nhiên của Dương Chiêu, anh ôm chặt lấy cô.

Hai tay ôm chặt, thả cây nạng nằm bên cạnh.

Đương nhiên, Dương Chiêu không đoán được Trần Minh Sinh sẽ hành động như vậy, cô ngạc nhiên trong giây lát, rồi bật cười: “Từ từ, em chưa dập thuốc, anh cẩn thận coi chừng bỏng.”

Giọng Trần Minh Sinh buồn bã: “Dương Chiêu...”

Dương Chiêu nghi hoặc: “Anh sao vậy?” Tay phải cô đưa ra xa, tay trái ôm lấy anh: “Đừng mắc cỡ vậy chứ, lên lầu đi.”

Lên nhà Trần Minh Sinh, Dương Chiêu cởi áo khoác treo ngay cửa. Bọn họ vào phòng ngủ, Trần Minh Sinh không thay quần áo, ngồi trên giường nhìn Dương Chiêu.

Dương Chiêu treo túi, nhắc anh: “Anh tắm rửa thay quần áo đi.”

Trần Minh Sinh không hề động đậy.

Dương Chiêu cất đồ xong, thấy Trần Minh Sinh vẫn giữ nguyên bộ dạng đó, cô đến trước mặt anh, xoa xoa khuôn mặt anh: “Anh mệt à?”

Cho tới bây giờ, cảm giác của Dương Chiêu với Trần Minh Sinh rất chuẩn. Mỗi lần anh không không muốn rời giường, cô đều có thể biết là anh lười biếng hay mệt mỏi.

Dương Chiêu đứng trước mặt Trần Minh Sinh, nhẹ nhàng ôm lấy đầu anh nói: “Mệt rồi thì nghỉ ngơi sớm một chút.” Cô nói xong, lại cúi xuống, ghé sát tai anh thì thầm: “Nhưng sáng mai em phải về làm việc sớm, anh thực sự muốn lãng phí thời gian sao?”

Mùi nước hoa thoang thoang hòa cùng mùi thơm đặc trưng trên cơ thể cô bao quanh Trần Minh Sinh. Cô thò thè bên tai anh, giọng nói khiêu khích lại đầy mê hoặc.

Trần Minh Sinh ngẩng đầu, thấy ánh mắt khẽ cười của Dương Chiêu.

Anh giật mạnh tay cô, kéo cô lên giường.

Dương Chiêu bị bất ngờ nhưng không né tránh, thuận thế nằm xuống giường, cô nhìn Trần Minh Sinh nằm trên người mình: “Lần sau, nhất định phải tắm rửa.”

Trần Minh Sinh cúi đầu hôn cô, Dương Chiêu ngửi thấy mùi thuốc lá nồng đậm hơn ngày thường.

Cô không biết rốt cuộc Trần Minh Sinh có chuyện gì, cô biến mọi sự mệt mỏi và trầm mặc trong cuộc sống của anh sau khi trở về thành sự mờ mịt và bất an vì chuyện kết hôn sắp tới.

Cho nên, cô cũng trầm mặc.

Cô hy vọng mình dùng thái độ bình thường nhất đối mặt với anh, để anh có thể quên đi một số phiền phức không cần thiết.

Trần Minh Sinh gần như hôn cô điên cuồng, vuốt ve khắp người cô, tay anh luồn xuống dưới thân Dương Chiêu, chạm vào thân thể cô như chuồn chuồn lướt nước. Dương Chiêu bị anh vuốt ve đến mềm nhũn cả người, cảm giác dưới thân vừa ẩm ướt vừa khô nóng.

Cô đưa tay cời quần áo Trần Minh Sinh. Khi thân thể Trần Minh Sinh hiện ra trần trụi trước mặt cô, Dương Chiêu say sưa ngắm nhìn. Tay cô nhẹ nhàng chạm vào ngực Trần Minh Sinh như có như không, những va chạm nhẹ nhàng này khiến thân thể Trần Minh Sinh càng khao khát hơn.

Trần Minh Sinh khẽ rên, phủ lên người cô, ra vào không ngừng ở dưới thân Dương Chiêu. Dương Chiêu cảm thấy cả người nóng bừng, thậm chí nơi tiếp xúc của hai người có cảm giác đau rất.

Dương Chiêu ôm lấy Trần Minh Sinh, nhẹ nhàng nói: “Em đây.”

...

Ngày hôm sau, Dương Chiêu rời đi rất sớm.

Mặc dù cô làm ở nhà, nhưng lịch trình làm việc của cô xếp kín đặc. Dương Chiêu là một người có yêu cầu rất nghiêm khắc về thời gian, cô sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà phân tâm với kế hoạch làm việc của mình.

Trần Minh Sinh nằm trên giường, nhìn cô mặc quần áo.

Trước khi đi, Dương Chiêu đến bên giường hôn lên môi anh, “Anh đừng vất vả quá, nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Trần Minh Sinh gật đầu, Dương Chiêu nói: “Có nghe em nói không?”

Trần Minh Sinh không trả lời, anh kéo tay Dương Chiêu. Dương Chiêu đứng không vững liền nằm sấp lên người Trần Minh Sinh.

“Trần Minh Sinh, anh làm gì vậy?”

“Em thích nhẫn kiểu nào?”

Trần Minh Sinh vừa hỏi xong, Dương Chiêu ngây người.

“Cái gì?”

Trần Minh Sinh thần nhiên nói: “Em thích nhẫn kiểu nào?”

Dương Chiêu ngẩng đầu nhìn anh: “Nhẫn?” Cô nghĩ ngợi rồi lại hỏi: “Anh muốn mua nhẫn?”

Trần Minh Sinh đáp lại: “Ừm.”

Dương Chiêu mỉm cười: “Đừng mua, em không thích nhẫn.”

Trần Minh Sinh lại nói: “Thích kiểu nào?”

Dương Chiêu nhìn ánh mắt Trần Minh Sinh, từ từ ngồi dậy: “Trần Minh Sinh, em nói thật đấy, em có mấy chiếc nhẫn kim cương nhưng em thực sự không thích.” Cô vuốt ve khuôn mặt Trần Minh Sinh: “Em phải đi rồi, tối sẽ tìm anh.”

Dương Chiêu đi rồi, Trần Minh Sinh vẫn nằm trên giường.

Thật ra Dương Chiêu không hề nói dối, cô cũng không từ chối, nhưng cô không thích nhẫn kim cương, hay có thể nói cô không thích kim cương. Đối với nghề nghiệp cô mà nói thì kim cương quá mức hiện đại, quá mức phô trương.

Dương Chiêu thích phong cách cổ xưa, lâu đời, mang đậm những câu chuyện ngày xưa.

Nhưng Trần Minh Sinh không nghĩ như vậy.

Dương Chiêu từ chối nhanh gọn như vậy càng giống một sự quan tâm đặc biệt dành cho anh, cũng có thể nói là một kiểu thỏa hiệp bất đắc dĩ.

Trần Minh Sinh gác tay lên trán.

Anh không muốn Dương Chiêu như vậy. Anh không muốn vì cô ở bên anh mà bỏ qua rất nhiều thứ đáng lẽ cô phải được hưởng thụ.

Di động vang lên, Trần Minh Sinh nhận điện thoại.

“Minh Sinh, là chú.”

“Chú Từ.”

Chú Từ dừng lại một lúc, nói như thờ dài: “Địa điểm cũ ngày hôm qua, cháu ăn cơm đi rồi qua đây.”

Trần Minh Sinh nói: “Dạ.”

Trần Minh Sinh ngắt điện thoại, đứng lên khỏi giường, anh rửa mặt qua loa rồi mặc quần áo ra cửa.

Ở quán điểm tâm, anh ăn sáng với một ly sữa đậu nành, mấy cái bánh quẩy.

Ăn xong, anh lái thẳng đến bến xe.

Chú Từ và Văn Lỗi đợi một lúc thì thấy Trần Minh Sinh đẩy cửa bước vào, lúc đó hai người đang ngồi ăn cơm bên giường, thấy Trần Minh Sinh đến, chú Từ vẫy vẫy tay.

“Lại đây, bên này.”

Trần Minh Sinh bước qua, ngồi xuống chiếc ghế cũ đối diện giường.

Chú Từ đưa cặp lồng đựng cơm lên, nhìn anh: “Ăn cơm không?”

Trần Minh Sinh rút một điều thuốc, lắc đầu: “Không, cháu ăn rồi.”

Chú Từ lấy cặp lồng cơm về, tiếp tục ăn.

Trần Minh Sinh thấy mắt chú Từ thâm lại, tóc bết dính dầu, anh rút điều thuốc hỏi: “Tôi hôm qua chú không ngủ à?”

“Tôi ngủ cái đầu cậu.” Chú Từ ngẩng đầu lên khỏi cặp lồng cơm, miệng còn cắn nửa miếng cái củ, trừng mắt nhìn Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh cười châm chọc, nhỏ giọng: “Sau này muốn tìm cháu nói chuyện đàn bà cũng không có cơ hội đâu.”

Chú Từ nhấc chân đạp lên gày Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh ngồi hút thuốc, chú Từ nuốt một miếng cơm, ngập ngừng: “Minh Sinh...”

Trần Minh Sinh ‘dạ’ một tiếng.

Chú Từ thấp giọng: “Chuẩn bị đi.”

Trần Minh Sinh cúi đầu, nhìn điều thuốc trong tay. Trong phòng không có gió, khói thuốc kéo dài về phía trước như một sợi dây, sau đó tản ra.

Trần Minh Sinh ngược mắt nhìn không khí u ám, thấy mái tóc hoa râm của chú Từ, thấy cặp lồng đựng cơm rề tiền trong tay ông, lại nhìn đến gương mặt suy sụp của ông. Câu “Cháu không muốn làm” không thể thốt nên lời.

Chú Từ ngẩng đầu, nhìn Trần Minh Sinh, cắn răng nói: “Trần Minh Sinh, chú biết cháu không muốn trở về, chú cũng không muốn cho cháu về đó nữa. Nhưng bây giờ thật sự không có cách nào khác. Mấy ngày trước, có người gọi đến số điện thoại cũ của cháu. Minh Sinh, Bạch Cát biết cháu không chết nhất định sẽ tìm cháu. Hơn nữa —”

Chú Từ nói đến đây thì dừng lại, Trần Minh Sinh thấy hốc mắt ông đỏ ửng lên.

“Nghiem đội đã chết, tất cả các kế hoạch trước đây phải hủy bỏ. Đánh rắn động cỏ, hiện tại Bạch Cát quản lý tay chân rất nghiêm ngặt, không dùng những tay chân bình thường nữa. Minh Sinh...” Chú Từ giương mắt, nhìn Trần Minh Sinh: “Người hán có thể tin tưởng không nhiều lắm, nếu cháu bằng lòng trở về, hán —”

“Chú Từ.” Trần Minh Sinh cắt ngang lời ông, anh dúi tàn thuốc rồi đốt một điếu nữa: “Đã sắp xếp ổn thỏa cho chị dâu chưa.”

Chú Từ dừng lại rồi sau đó nhỏ giọng: “Nghiem đội và vợ cậu ấy ly dị lâu rồi.”

Trần Minh Sinh nhìn ông, chú Từ thả cặp lông com xuống, lau miệng xong lại nói: “Ai muốn sống cảnh góa chồng chứ, cậu ấy sợ các cậu lo lắng nên không nói. Vợ cậu ấy mang con đi rồi.”

Trần Minh Sinh cúi đầu, không nói gì.

“Thật ra...” Chú Từ ngồi lên giường, cũng đốt một điếu thuốc: “Đi rồi cũng tốt, đỡ phải đau lòng.”

Trần Minh Sinh chậm rãi nhắm mắt lại.

Nghiem Trịnh Đào là sĩ quan huấn luyện ở trường cảnh sát của Trần Minh Sinh năm đó, cũng chính là người đưa Trần Minh Sinh vào đội truy nã tội phạm buôn thuốc phiện. Mới đó đã mười mấy năm trôi qua, anh vẫn nhớ rõ khuôn mặt của Nghiem Trịnh Đào, nhớ rõ về mặt Nghiem Trịnh Đào lúc mắng anh.

Trần Minh Sinh chỉ tham gia hành động với Nghiem Trịnh Đào một lần, khi đó anh rất trẻ, anh nhớ rõ lúc ấy ở cửa ra vào hang ổ tội phạm, anh bị Nghiem Trịnh Đào tóm cổ lôi về phía sau.

Lúc ấy, về mặt Nghiem Trịnh Đào không chút kiên nhẫn quát anh — Thăng nhóc con chưa đủ lông đủ cánh này, đã biết yêu đương gì chưa, bon chen chạy lên trước làm gì.

Lúc ấy anh không phục chút nào, vì sao phải biết yêu đương rồi thì mới được lên tuyến đầu.

Anh cũng nhớ rõ tính tình Nghiem Trịnh Đào cực kỳ nóng, Trần Minh Sinh bị anh đập nát hai cái điện thoại đầu vì lý do tắt máy. Lúc đó, quy định trong đội là như vậy, nếu tắt di động mà bị Nghiem Trịnh Đào phát hiện thì mặc kệ điện thoại đất cỡ nào cũng bị đập ngay tại chỗ.

Nhưng Nghiem Trịnh Đào rất yêu vợ anh, Trần Minh Sinh biết rõ điều này. Có một lần Trần Minh Sinh thấy hình của vợ anh để trong bóp. Nói thật người phụ nữ kia cũng bình thường, mập mạp, mặt mày không xinh, nhưng Nghiem Trịnh Đào lại thích. Trần Minh Sinh thường xuyên thấy anh rút bóp ra ngắm lúc rảnh rỗi.

Nhưng hiện tại, tất cả như chưa từng xảy ra.

Trần Minh Sinh ép mình phải nuốt câu nói ‘không muốn làm’ kia vào lòng.

Có rất nhiều lúc, rất nhiều người, đều cảm thấy thật khó để là chính mình. Thật ra nếu ngẫm lại thì nào có ai dễ dàng. Nếu anh không muốn thì ai bắt anh làm.

Đại đội năm xưa, giờ chỉ còn lại vài người.

Trần Minh Sinh nhìn chú Từ, rồi lại nhìn Văn Lỗi. Họ đều là những người bình thường, hết sức bình thường.

Nhưng trên đời này có biết bao người bình thường, họ thừa nhận nhưng không nên vì hai chữ “Bình thường” mà chấp nhận mọi đau khổ và áp lực.

Thình thoảng nghĩ đến những đau khổ này, bọn họ cũng sẽ cảm thấy bất mãn, thấy phẫn nộ.

Nhưng đến khi thực sự suy nghĩ về sự công bằng và thiệt hơn, họ lại giống như bây giờ, hút một điếu thuốc sau đó khẽ nói: “Bỏ đi, dù sao cũng đối diện với nó bao nhiêu năm rồi...”

Sau khi theo Trần Minh Sinh vào nhà, Văn Lỗi vẫn đứng bên cạnh, Trần Minh Sinh có thể nhìn ra cậu ta có rất nhiều điều muốn nói.

Rất nhiều điều muốn nói, nhưng nói ra cũng không có tác dụng gì.

Trần Minh Sinh cười với cậu như an ủi.

Văn Lỗi cau mày: “Anh Sinh...”

Trần Minh Sinh nói: “Biết yêu chưa?”

Văn Lỗi lắc đầu: “Chưa.”

Trần Minh Sinh rít một hơi, nói tiếp: “Chưa yêu đương thì nhớ kỹ đừng xông lên phía trước.”

Mặt Văn Lỗi lộ vẻ xấu hổ, Trần Minh Sinh và chú Từ đang ăn bánh quẩy, thấy vậy bật cười ha hả.

Trần Minh Sinh nhả khói, nói với Văn Lỗi: “Văn Lỗi, cậu ra ngoài một lát.”

Văn Lỗi sững sốt, nhìn về phía chú Từ đang buồn bã hút thuốc, ông không hề nhìn anh. Cuối cùng, Văn Lỗi nhìn Trần Minh Sinh, sau đó bước ra khỏi phòng.

Cửa đóng lại, Trần Minh Sinh nói: “Cháu sẽ quay lại.”

Chú Từ không nói gì.

“Nhưng cháu có điều kiện.”

Chú Từ không ngược lên: “Nói đi.”

Trần Minh Sinh ngậm điếu thuốc trên miệng, thản nhiên nói: “Lần này, tiền kiếm được từ đó, cháu muốn giữ lại.”

Chú Từ giương mắt nhìn anh: “Cháu muốn dùng tiền buôn lậu ma túy?”

Trần Minh Sinh không nói gì.

Chú Từ nhìn anh, bỗng nhiên mỉm cười: “Yêu rồi sao?”

Trần Minh Sinh nhìn ông, chú Từ nói: “Chú nghe lão Vương nói.”

Trần Minh Sinh bỏ điếu thuốc xuống, chú Từ nói: “Có lẽ chỉ mấy ngày nữa thôi, cháu hãy nghỉ ngơi điều chỉnh lại trạng thái một chút đi.” Nói xong, ông liền đứng lên, vỗ vai Trần Minh Sinh.

Vỗ mấy cái ông dừng lại, không nhấc tay lên mà chọt siết chặt vai anh, sau đó hít thật sâu và nói: “Yên tâm đi, có Bạch Vi Vi ở đó, chắc chắn cháu sẽ không sao. Chờ kết thúc nhiệm vụ lần này, chú liều mạng cũng sẽ cho cháu về nhà cưới vợ.”

Trần Minh Sinh quay sang nhìn bàn tay đặt trên vai mình, vừa cười vừa nói: “Có cần phải trịnh trọng như vậy không, sao cháu nhận nổi.”

“Thằng nhóc thôi tha.” Chú Từ gõ đầu anh một cái rồi rời đi.

Trần Minh Sinh dụi tàn thuốc, chậm rãi nhả luồng khói cùng cùng trong miệng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Lúc Dương Chiêu nhận điện thoại của Trần Minh Sinh là hơn hai giờ chiều.

Khi đó cô đang làm việc.

Cô nhìn điện thoại báo cuộc gọi đến, trong lòng cảm thấy hơi kỳ lạ. Trần Minh Sinh biết cô làm việc đến sáu giờ, theo thói quen của anh chắc chắn sẽ không gọi điện vào lúc này.

Cô nhận điện thoại: “Trần Minh Sinh, có chuyện gì sao?”

Trần Minh Sinh nói: “Anh ở dưới lầu, anh muốn gặp em.”

Dương Chiêu ngạc nhiên: “Dưới lầu?” Cô cầm di động đến cửa sổ, quả nhiên thấy Trần Minh Sinh đứng bên đường ngay dưới lầu. Dương Chiêu hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Cô nghe giọng Trần Minh Sinh hơi khàn khàn, anh nói: “Anh muốn gặp em.”

Dương Chiêu hiếm khi làm việc khác trong thời gian làm việc. Cô tạm dừng tay, nói với anh: “Anh chờ chút, em xuống ngay.”

Dương Chiêu xuống lầu, đến trước mặt Trần Minh Sinh, nhìn Trần Minh Sinh có vẻ mệt mỏi.

“Sao anh lại đến giờ này, anh tan ca rồi à?”

Trần Minh Sinh nói: “Hôm nay, anh không đi làm.”

Dương Chiêu gật đầu: “Nghỉ ngơi một ngày cũng tốt.”

Trần Minh Sinh im lặng.

Dương Chiêu mỉm cười: “Anh đến tìm em vì nhớ em à?”

Trần Minh Sinh nhìn khuôn mặt cô, khẽ cười: “Ừm.”

Dương Chiêu: “Lên nhà đi.”

Trần Minh Sinh: “Không cần, anh sẽ đi ngay.”

Dương Chiêu: “Cũng được, chiều tối em sẽ —”

“Dương Chiêu.”

Trần Minh Sinh ngắt lời cô, Dương Chiêu nhú mày nhìn anh: “Hửm?”

Trần Minh Sinh ngừng một lúc rồi nói tiếp: “Anh có chuyện muốn nói với em.”

Dương Chiêu hỏi: “Chuyện gì?”

Trần Minh Sinh hơi cúi đầu, nhỏ giọng: “Anh... Có thể anh sẽ rời khỏi đây một thời gian.”

Dương Chiêu giật mình.

“Cái gì?”

Trần Minh Sinh nói: “Có thể anh sẽ rời khỏi đây một thời gian.”

Dương Chiêu: “Anh đi đâu?”

Trần Minh Sinh: “Về nhà anh.”

Dương Chiêu: “À, đúng rồi, em vẫn chưa hỏi, giọng anh không giống người ở đây, nhà anh ở đâu?”

Trần Minh Sinh: “Thanh Hải.”

“Thanh Hải.” Dương Chiêu cười cười: “Đúng là xa thật.”

Cô khoanh tay, đứng trong gió lạnh, nhẹ nhàng phả ra hơi thở trắng mỏng như sương.

“Anh về nhà thăm người thân à?”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Ừm.”

Dương Chiêu: “Về bao lâu?”

Trần Minh Sinh dừng lại một lúc: “... Anh không biết.”

Dương Chiêu khẽ cười: “Không biết sao?”

Trần Minh Sinh chỉ ‘ừ’ một tiếng rất nhỏ.

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh, chậm rãi nói: “Trần Minh Sinh, em có điều không hiểu.”

Trần Minh Sinh: “Anh sẽ nhanh chóng quay về, em đừng lo lắng, được không em?”

Dương Chiêu nhìn thân cây bên cạnh, lá cây đã héo rũ, chỉ còn vài chiếc lá úa vàng dính trên cành.

Im lặng một lúc, Dương Chiêu thản nhiên nói: “Trần Minh Sinh, anh không thể như vậy mãi được.”

Gió thổi qua, cuốn theo cát bụi, từng hạt từng hạt.

Dương Chiêu nhìn Trần Minh Sinh: “Nói cho em biết, anh muốn đi đâu, làm gì?”

Trần Minh Sinh cúi đầu, nắm chặt cây nạng.

Dương Chiêu nói tiếp: “Trần Minh Sinh, em không yếu đuối như anh nghĩ đâu.”

Trần Minh Sinh ngẩng đầu, khuôn mặt Dương Chiêu hiện nguyên vẹn trước mặt anh, cô rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức hơi lạnh lùng.

Đúng vậy, cô không hề yếu đuối.

Trần Minh Sinh giật mình, nhớ lại rất nhiều chuyện trong khoảng thời gian ngắn ngủi này. Dương Chiêu dường như không bao giờ liên quan đến từ yếu đuối, từ ngày đầu tiên anh quen biết cô, người con gái này lúc nào cũng dũng cảm tiến về phía trước.

Dũng khí của cô không dễ dàng nhìn thấy từ bên ngoài, mà đã thấm vào xương tủy hòa cùng linh hồn. Dũng khí của cô bắt nguồn từ sự tự tin và nhận thức trọn vẹn với bản thân mình.

Thật ra nói cô dũng cảm chỉ bằng nói cô kiên định — kiên định không chút mơ màng.

Bỗng nhiên Trần Minh Sinh có cảm giác muốn nói ra hết tất cả mọi thứ, không phải vì cô, mà vì bản thân anh. Anh cảm thấy Dương Chiêu sẽ là người chống đỡ cho thế giới tinh thần của anh.

Có cô ở đó, anh không sợ hãi bất cứ điều gì.

Và anh đã thật sự nói ra.

“Anh đi làm chuyện trước kia.”

Dương Chiêu nói: “Chuyện gì?”

Trần Minh Sinh há miệng thở dốc, anh bỗng nhiên nhận ra, có lẽ vì im lặng quá lâu, đến lúc anh thực sự muốn nói thì lại không biết bắt đầu từ đâu.

Dương Chiêu hỏi: “Chuyện giống như trên tàu?”

Trần Minh Sinh gật đầu.

Dương Chiêu hỏi tiếp: “Có nguy hiểm không?”

Không đợi Trần Minh Sinh trả lời, Dương Chiêu nói luôn: “Có nguy hiểm, đúng không?”

Trần Minh Sinh ngẫm nghĩ rồi lại gật đầu.

Dương Chiêu xoay người đi lên nhà: “Lên nhà.”

“Dương Chiêu, anh —”

“Em nói lên nhà.” Dương Chiêu nói rõ từng chữ.

Cô quay đầu nhìn Trần Minh Sinh. Trần Minh Sinh cảm thấy ánh mắt hiện tại của cô rất giống ánh mắt cô nhìn em trai mình khi bọn họ gặp mặt lần đầu tiên ở sở cảnh sát.

Trang trọng và nghiêm khắc.

Dương Chiêu thản nhiên nhìn anh rồi xoay người đi lên nhà. Trần Minh Sinh cũng không dám nói thêm câu nào, yên lặng theo sau cô.

Dương Chiêu đưa anh vào nhà, đến trước sofa, một người ngồi bên trái, một bên phải, đối diện nhau.

Trần Minh Sinh có cảm giác cảnh này giống đang bị thẩm vấn.

Dương Chiêu: “Đi bao lâu?”

Trần Minh Sinh: “Anh cũng không biết.”

Dương Chiêu: “Trần Minh Sinh.”

Trần Minh Sinh: “Ừm... Khoảng nửa năm.”

Dương Chiêu nhìn anh không chớp mắt. Trần Minh Sinh sửa lời: “... Một năm.”

Dương Chiêu nhíu chặt mày.

Trần Minh Sinh cảm thấy lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, cuộc nói chuyện này khiến anh căng thẳng hơn tất cả những gì đã trải qua trước kia.

“Dương Chiêu, anh... Anh thật sự không biết phải đi bao lâu, nếu thuận lợi thì chỉ cần mấy tháng là xong.”

“Còn nếu không thuận lợi?”

Hai tay Trần Minh Sinh siết chặt, Dương Chiêu nói: “Quên đi, không có chuyện không thuận lợi.”

Trần Minh Sinh ngẩng đầu nhìn cô, Dương Chiêu cầm chén nước trên bàn trà, uống một ngụm.

Cái chén kiểu cổ này, bây giờ Trần Minh Sinh nhìn nó, cảm thấy hết sức thân thiết.

“Ngày nào anh đi?”

Trần Minh Sinh nói: “Sắp rồi.”

Dương Chiêu vẫn cầm ly nước: “Vậy lúc nào theo em về nhà.”

Lúc đầu Trần Minh Sinh không hiểu ý cô: “Về nhà?”

“Ừm.”

Một lát sau Trần Minh Sinh mới hiểu ra, Dương Chiêu muốn dẫn anh đi gặp người nhà của cô.

“Gặp... Gặp ba mẹ em ư?”

“Ừ.”

Dương Chiêu đặt ly nước xuống, yên lặng nhìn Trần Minh Sinh rồi nói: “Anh chờ em một lát, bây giờ chúng ta đi luôn.”

“Khoan... Đợi chút.” Trần Minh Sinh như đang mơ màng, tình huống này y hệt như lần tâm tình anh không yên nên đến tìm Dương Chiêu, kết quả Dương Chiêu nói với anh hai người sẽ đi du lịch.

Dương Chiêu coi như không nghe anh nói, đứng lên, chuẩn bị vào phòng ngủ thay quần áo. Trần Minh Sinh sốt ruột, đứng bật dậy, một tay chống lên bàn trà, nhào người sang giữ chặt Dương Chiêu.

“Dương Chiêu —”

Dương Chiêu quay đầu lại: “Sao thế?”

Trần Minh Sinh: “Phải đi bây giờ sao?”

Dương Chiêu gạt đầu: “Đúng vậy.”

“Nhưng —”

Đầu óc Trần Minh Sinh rối loạn, “Em vẫn —”, Dương Chiêu thấy Trần Minh Sinh khom người, đứng bằng một chân rất vấp vả, liền đỡ tay anh giúp anh đứng thẳng người: “Trần Minh Sinh, anh đã đồng ý với em.”

Trần Minh Sinh im lặng.

Dương Chiêu đứng trước người anh, hơi ngửa đầu, ánh mắt sâu xa.

“Lúc ở Ngũ Đài Sơn, anh quên rồi sao? Anh cầu hôn em.” Cô vẫn nhìn Trần Minh Sinh, như muốn bước vào nơi sâu kín nhất trong linh hồn anh.

“Em đã đồng ý, Trần Minh Sinh.” Cô lặp lại, “Em đã đồng ý rồi.”

Trần Minh Sinh không nói gì, Dương Chiêu xoay người đi về phòng ngủ.

Trần Minh Sinh cúi đầu, đứng phía sau Dương Chiêu, lúc Dương Chiêu sắp vào phòng, anh khẽ gọi tên cô.

“Dương Chiêu.”

Giọng nói yếu ớt, nhỏ bé kia lại làm Dương Chiêu không thể bước tiếp về phía trước.

“Anh chưa thể đi.” Trần Minh Sinh không nhìn bóng dáng Dương Chiêu, ánh mắt của anh dừng lại ở cái chén kiểu dáng cổ trên bàn trà. “Dương Chiêu,

sau này nếu có cơ hội, anh nhất định sẽ đến gặp ba mẹ em.”

Tay Dương Chiêu đặt trên cửa, chạm vào tay nắm bằng kim loại lạnh lẽo.

Trần Minh Sinh ngẩng đầu nhìn bóng dáng Dương Chiêu. Cô không quay đầu, cũng không nói gì.

Trần Minh Sinh có cảm giác như bị một tảng đá đè lên ngực, mỗi lần anh nói một câu thì tảng đá càng nặng hơn.

Dương Chiêu chậm rãi xoay người lại, cô nhìn Trần Minh Sinh ở xa xa: “Nhất định phải đi sao?”

Trần Minh Sinh im lặng không trả lời.

Dương Chiêu bước tới: “Không có biện pháp giải quyết nào khác sao, Trần Minh Sinh, nếu cần dùng tiền, anh —”

“Không.” Trần Minh Sinh nhanh chóng ngắt lời cô, “Không cần dùng tiền.”

Dương Chiêu nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, cô cảm nhận rõ sự bất lực sâu sắc.

Đó là sự bất lực đến từ nhiều phương diện, không thể thay đổi, thật sự bất lực. Đó là sự lựa chọn của anh, Dương Chiêu biết, khi anh lựa chọn nhất định đã suy nghĩ rất cặn kẽ.

Dương Chiêu cầm lấy hộp thuốc lá trên bàn trà, đốt một điếu.

“Trần Minh Sinh, đây là quyết định của anh, em không thể can thiệp.” Cô rít một hơi, sau đó khoanh tay ôm người, tư thế như đang bảo vệ mình.

“Nhưng em nghĩ anh cần phải biết.” Cô nhìn Trần Minh Sinh, “Nếu anh không chịu làm gì hết thì em cũng không thể cam đoan với anh bất kỳ điều gì.”

Anh không chịu hứa hẹn, không chịu gặp ba mẹ em, không chịu nói ngày trở về.

Cánh tay không cầm thuốc của Dương Chiêu ôm chặt cánh tay kia: “Trần Minh Sinh, đi hay không là tự do của anh, chờ hay không là tự do của em.”

Sắc mặt Trần Minh Sinh tái nhợt, mấy ngày nay tinh thần anh vô cùng mệt mỏi, lời cuối cùng của Dương Chiêu khiến anh không thể đứng nổi.

Anh tự nhủ trong đầu mình, cô nói rất đúng, dựa vào đâu để bắt cô chờ anh. Trần Minh Sinh cúi đầu, nhìn thân thể không trọn vẹn của mình, quần áo rề tiền, cây nạng rách nát.

Cô dựa vào đâu để chờ anh.

Trần Minh Sinh hít sâu mấy hơi, chống nạng quay lưng bước đi, khàn khàn nói: “Em không cần chờ anh, Dương Chiêu...”

Anh xoay người lấy áo khoác đặt trên sofa, chậm rãi đi về phía cửa.

“Nếu em có người khác... người em yêu thương, em đừng bận tâm tới anh.” Trần Minh Sinh đi tới, mở cửa phòng. Anh dùng chút sức lực cuối cùng, nói hết những lời này.

Dương Chiêu nhìn bóng dáng anh hơi cúi xuống, nhìn anh ngồi mang giày ngay cửa, sau đó mở cửa, rời khỏi căn phòng này.

Cô cảm thấy sức lực cả người đã bị rút cạn.

Dương Chiêu ngồi xuống, giật mình nhìn chiếc sofa đối diện.

Trong phòng rất im ắng, giống như thường ngày.

Cô bỗng nhiên nhận ra, nơi cô đang ngồi chính là chỗ lần đầu tiên cô nhìn thấy khuôn mặt của anh khi đang ngủ.

Khi đó, cô cũng ngồi dậy ở vị trí này, còn Trần Minh Sinh đang nằm ngủ ở sofa đối diện.

Trước mắt Dương Chiêu như hiện lên bóng dáng khi đó.

Anh nhắm mắt, khoanh tay, đầu hơi cúi. Khóe môi có vài nếp nhăn, bờ môi mím chặt, lông mày khẽ nhăn lại.

Lúc ấy cô nghĩ, phải chăng người đàn ông này đang nằm mơ thấy gì đó.

Trong giấc mơ, đã xảy ra chuyện gì đó khiến anh căng thẳng nên dù đang nằm mơ anh cũng không cười.

Chỉ là câu chuyện bình thường lúc trước, bây giờ nhớ lại thật khiến người ta muốn khóc.

Dương Chiêu tự hỏi lý trí của mình, vì sao cuối cùng cô lại thừa nhận chuyện này.

Rõ ràng cô đang hưởng thụ thân thể anh, rõ ràng đang ở trong vũng bùn tối tăm nhưng cô không hề cảm thấy vương bận.

Nhưng tại sao bây giờ cô lại có cảm giác như vậy?

Rốt cục Dương Chiêu cũng hiểu ra, cô đã bị vũng bùn ấy cuốn chặt lại.

Trần Minh Sinh đậu xe hơi xa, anh chống nạng đi về phía xe. Lúc đi ngang qua một cột đèn đường, anh bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng mở cửa.

Trần Minh Sinh quay lại, thấy một người chạy từ cổng đến trước mặt anh.

Cô cắn răng, giống như đang kiềm chế đến cực hạn, nhưng cô không hề la hét. Cô nhìn anh, ánh mắt tựa như một con dao nhỏ.

Trần Minh Sinh bỗng nhiên ôm chặt lấy cô, thân thể Dương Chiêu có vẻ gầy yếu trong vòng tay anh. Trên đỉnh đầu cô, anh hỏi một câu vẫn luôn chôn chặt tận đáy lòng——

“Dương Chiêu, nếu anh trở về, có thể cho anh một cơ hội nữa không?”

Mặt Dương Chiêu vui trên ngực anh, cô không nói gì, nhưng cô vươn tay ôm chặt lấy anh

Cô nói: “Trần Minh Sinh, đồ khốn nạn...”

Trần Minh Sinh mỉm cười, Dương Chiêu thường không mắng chửi ai, lúc cô mắng, thì tàn nhất nhẵn cũng chỉ là khốn nạn.

Anh lặng lẽ cảm nhận đôi tay mềm mại đang ôm trên lưng anh.

Anh nghĩ không sai.

Người con gái này là nơi chống đỡ lớn nhất cuộc đời anh.

Trong lòng anh bỗng nhiên nảy sinh một cảm giác không thể hình dung, đó là lúc này anh hoàn toàn không có cảm giác gì trước nhiệm vụ sắp chấp hành.

Anh sẽ trở về, anh nhất định sẽ trở về, trở lại bên cạnh người con gái này.

“Em hãy tin anh.” Anh thì thầm: “Anh làm việc này đã mười mấy năm, nói nguy hiểm nhưng thật ra cũng không có gì.”

Anh khẽ đẩy Dương Chiêu, nhìn vào mắt cô: “Chỉ là công việc của đồng nghiệp trước đây của anh có chút vấn đề, hơn nữa anh nắm rõ đường đi lối về bên đó nên phải về xử lý một thời gian.”

Dương Chiêu nhỏ giọng: “Khi nào anh đi?”

Trần Minh Sinh khẽ khàng: “Có lẽ sẽ đi ngay.”

Dương Chiêu không nói gì thêm, rút tấm thẻ trong người đưa cho Trần Minh Sinh.

“Anh cầm đi.”

Trần Minh Sinh nhìn tấm thẻ kia: “Em làm gì vậy?”

Dương Chiêu nói: “Em cho anh.”

“Không cần đâu.”

“Trần Minh Sinh.” Giọng Dương Chiêu lạnh như băng, mắt cô khẽ nheo lại, nhìn người đàn ông trước mặt: “Em nói, em cho anh mà.”

Trần Minh Sinh đưa tay ra nhận.

“Trần Minh Sinh, em biết anh làm việc có nguyên tắc của mình nhưng...” Dương Chiêu nói tiếp: “Trên đời này, không phải bất cứ chuyện gì cũng chỉ có một biện pháp giải quyết. Nếu cần phải dùng tiền, anh nhất định phải nói với em.”

Trần Minh Sinh nhìn tấm thẻ màu bạc kia, đó là thẻ tiết kiệm. Anh phe phẩy tấm thẻ, giọng trêu chọc: “Trong này có bao nhiêu tiền thế?”

Nhưng khi anh nhìn thấy ánh mắt của Dương Chiêu, giọng trêu đùa của anh không thể nào tiếp tục được nữa.

Dương Chiêu rất căng thẳng, mặt cô trắng bệch, hơi thở dồn dập, cô nhìn thẳng vào mắt anh.

Trần Minh Sinh cầm tay Dương Chiêu: “Anh nói thật mà, không đáng sợ đâu, em đừng như vậy. Em ở nhà làm việc cho tốt, chờ em làm xong việc anh cũng sẽ trở về.”

Dương Chiêu mở miệng, tính nói gì đó thì di động của Trần Minh Sinh vang lên.

Trần Minh Sinh nhận điện thoại: “Văn Lỗi?”

“Ừ, được, tôi biết rồi.”

Cuộc đối thoại rất ngắn, Trần Minh Sinh ngắt điện thoại: “Anh... Đêm nay anh đi.”

Dương Chiêu nhìn anh: “Ừm, em có thể liên lạc với anh không?”

Trần Minh Sinh do dự một lát rồi lắc đầu.

“Em biết rồi.”

Trần Minh Sinh nhìn Dương Chiêu: “Nhưng em yên tâm, khi nào rảnh anh sẽ liên lạc với em.”

Dương Chiêu gật đầu, Trần Minh Sinh nói: “VẬY... Anh đi đây.”

“Ừm.”

Trần Minh Sinh lên xe, Dương Chiêu đứng bên cạnh cửa xe, cô nhìn vào mắt Trần Minh Sinh, cuối cùng thản nhiên nói một câu: “Chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng quá vất vả.”

Trần Minh Sinh mỉm cười, hạ kính xe xuống, kéo cổ Dương Chiêu, nhẹ nhàng hôn cô.

“Anh biết rồi.”

Chiếc taxi màu đỏ chậm rãi ra khỏi khu nhà, Dương Chiêu mới nhớ ra hình như cô quên chào tạm biệt anh.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Trần Minh Sinh vội vàng về nhà. Anh chỉ lấy vài bộ quần áo, lại lôi cái túi du lịch màu đen ra, phát hiện bên trong vẫn còn cuống vé lần trước đi du lịch chưa kịp thu dọn.

Trần Minh Sinh ngồi trên giường, lấy cuống vé ra nhìn một lúc, sau đó gấp lại, thả vào túi du lịch.

Nếu như là lúc trước, có thể anh sẽ trực tiếp ném nó đi, nhưng hiện tại không còn giống như trước nữa. Nhiều thứ có vẻ như chẳng quan trọng gì, có lúc bất chợt lại mang một ý nghĩa vô cùng sâu sắc.

Năm rưỡi chiều, điện thoại của Trần Minh Sinh vang lên lần nữa. Trần Minh Sinh bắt máy, là Văn Lỗi.

“Cậu tới rồi à?”

“Vâng.” Văn Lỗi nói, “Anh Sinh, em đang ở bên dưới nhà anh.”

“Ok.”

Trần Minh Sinh kéo khóa lại, chống nạng ra cửa, cuối cùng anh tắt cầu dao tổng của nguồn điện, sau đó nhìn thoáng qua căn phòng nho nhỏ, nhẹ nhàng đóng cửa phòng.

Xe của Văn Lỗi dừng ở cửa hành lang. Trần Minh Sinh mở cửa ngồi phía trước, nhưng để túi ở phía sau.

Văn Lỗi nhanh chóng khởi động ô tô, vừa lái ra phía ngoài sân vừa nói: “Chú Từ đã ở sân bay rồi.”

Trần Minh Sinh châm một điếu thuốc: “Chú ấy đã lên máy bay rồi à?”

“Lên rồi.” Văn Lỗi nói, “Chú ấy đã chuẩn bị một chút đồ đặc cho anh, lần này chú ấy sẽ xuống ở Trùng Khánh. Anh Sinh, khoảng mười một rưỡi anh sẽ

đến Côn Minh.”

“Ừ.”

Lúc này đứng vào giờ tan tầm, trên đường xe cộ qua lại như mắc cửi. Trần Minh Sinh chỉ đường cho Văn Lỗi, bảo cậu ta đi qua con đường nhỏ.

“Anh Sinh, anh cũng mới tới đây chưa được bao lâu, sao lại thông thuộc đường xá thế.”

Trần Minh Sinh thản nhiên: “Tôi lái taxi, không thông thuộc đường làm sao có thể chở khách được chứ.”

“Ha ha.” Văn Lỗi cười, liếc nhìn Trần Minh Sinh. Trần Minh Sinh mở cửa ra xe, chống tay lên thành cửa nhìn ra bên ngoài.

Văn Lỗi ngập ngừng: “Anh Sinh, anh đã...”

Trần Minh Sinh: “Đã gì?”

Văn Lỗi do dự một chút, “Anh đã tạm biệt chị dâu chưa?”

Trần Minh Sinh im lặng một lúc, Văn Lỗi cho rằng mình đã hỏi điều không nên hỏi, vội vã ngắt lời: “A đúng rồi, anh đã ăn cơm chưa, chú Từ nói...”

“Tạm biệt rồi.” Trần Minh Sinh nhìn con đường ngoài cửa sổ chợt lóe rồi biến mất, thản nhiên nói.

Văn Lỗi nắm tay lái, nói: “Anh... anh nói tất cả cho chị ấy biết sao?”

Trần Minh Sinh: “Anh chỉ nói phải đi, còn những chuyện khác cô ấy đều đoán được.”

“Vậy chị dâu, chị ấy có nói gì không?”

Trần Minh Sinh lặng lẽ nhìn bên ngoài, một lát sau mới lắc đầu: “Không nói gì cả.”

“Không nói gì sao...” Văn Lỗi bĩu môi, quay đầu liếc nhìn Trần Minh Sinh: “Anh Sinh, không nói gì là tốt rồi.”

Trần Minh Sinh đảo mắt nhìn cậu ta, Văn Lỗi tiếp tục nói: “Thật đấy, nếu tức giận chưa chừng sẽ nói những lời độc ác, không nói gì còn có thể chứng minh chị ấy còn vui.”

Trần Minh Sinh cười, nhìn Văn Lỗi, “Cậu mà cũng biết sao?”

Văn Lỗi nói: “Anh đừng khinh thường em chưa từng yêu đương, nhưng em cũng từng xem không ít phim truyền hình đó. Tình hình này phải là như thế. Đúng rồi, anh đi ra ngoài chơi với chị dâu một chuyến, có tiến triển gì không?”

Trần Minh Sinh cười: “Sao anh cảm thấy cậu còn quan tâm điều này hơn cả anh vậy?”

Văn Lỗi bướng bỉnh: “Không phải là em chưa từng yêu đương sao. Học tập, học tập.”

Trần Minh Sinh giơ tay ấn vào đầu Văn Lỗi một cái, Văn Lỗi ai da một tiếng: “Không hỏi không hỏi nữa, em không hỏi nữa là được chứ gì.”

Từ trong thành phố đi ra, sau khi đến đường cao tốc tốc độ xe nhanh lên nhiều. Văn Lỗi lái xe chỉ mất bốn mươi phút đã tới sân bay.

“Anh Sinh, em đưa anh lên tầng hai, anh đi thang từ tầng hai vào, em sẽ không đỡ xe.” Văn Lỗi nói.

“Ok.” Trần Minh Sinh hỏi: “Chùng nào cậu về?”

Văn Lỗi nói: “Ngày kia, em đi mua vé tàu hỏa.”

Đưa Trần Minh Sinh đến tầng hai, Văn Lỗi lái xe rời đi. Trần Minh Sinh mang túi, chống nạng đi vào sân bay. Anh lấy điện thoại ra gọi cho chú Từ.

“A lô, cháu đến sân bay rồi, chú ở đâu vậy?”

Chú Từ ở đầu dây bên kia nói: “Chú đã ở sân bay rồi, đến khu F đi, chú đang xếp hàng đổi vé lên máy bay.”

“Được.”

Trần Minh Sinh đi thang máy đến khu F, từ xa đã thấy chú Từ. Anh chống nạng đi qua, chú Từ đang ở giữa hàng.

Chú Từ cũng nhìn thấy anh, vẫy tay chào hỏi anh, “Lại đây, chú đặt riêng cho cháu rồi, cháu chỉ cần ở bên cạnh chờ là được.”

Chú Từ cũng không có hành lý gì, chỉ có một cái túi đeo vai, hình như hôm nay chú không tắm, trông rất lờ lững, trên lưng đeo một cái túi màu nâu, nhìn tựa như một nông dân vào thành phố.

Trần Minh Sinh cười một tiếng, nhận túi đeo vai của chú Từ, đứng ở bên cạnh chờ.

Chú Từ làm xong thủ tục check in cho Trần Minh Sinh, đi tới trước mặt anh. Mắt chú đã hơi mờ, híp mắt nhìn thông tin trên vé máy bay, rồi tiện tay đưa cho Trần Minh Sinh kèm theo một tấm thẻ.

Trần Minh Sinh cầm lấy, nhận thấy đó là chứng minh nhân dân. Nhìn ảnh chụp phía trên, đó là hình dáng lúc anh hai mươi mấy tuổi, tóc dài hơn so với hiện tại, cơ xương cũng có chút non nớt. Bên cạnh ảnh chụp, viết tên công dân —— Giang Danh.

“Nhìn cái gì vậy?” Chú Từ quay đầu nói với Trần Minh Sinh, “Có gì mà lại nhìn như thế.”

“Có chứ.” Trần Minh Sinh dùng hai ngón tay xoay xoay chứng minh nhân dân hai vòng, khẽ khom người xòe chứng minh nhân dân ra sát mặt chú Từ, thấp giọng khẽ nói: “Chú từng thấy cảnh sát đẹp trai như thế này sao?”

Chú Từ: “Chú cậu đã từng thấy cảnh sát không biết xấu hổ như vậy rồi.”

Qua cửa kiểm soát an ninh, Trần Minh Sinh và chú Từ đi về phía cửa đăng ký.

Chú Từ vừa đi vừa nói: “Lúc chú gọi điện thoại cho cậu, cậu ở đâu vậy?”

Trần Minh Sinh nói: “Có chuyện gì sao ạ?”

Chú Từ nói: “Có phải chạy đi tìm bạn gái không?”

Trần Minh Sinh im lặng.

Chú Từ: “Vì vậy mới nói mấy người trẻ tuổi các cậu còn quá non nớt.” Chú rẽ vào một siêu thị nhỏ mua chai nước khoáng, Trần Minh Sinh đứng ở bên cạnh chờ.

Chú Từ tính tiền rồi lại cùng Trần Minh Sinh đi tới cửa đăng ký, chỗ ngồi còn không ít chỗ trống, bọn họ chọn một vị trí bên cạnh ngồi xuống.

“Tuy nhiên cũng có thể hiểu được.” Chú Từ vặn nắp chai nước khoáng, “Lúc chú cậu còn trẻ cũng như vậy, trong đầu đều tràn ngập hình bóng của người yêu.”

Trần Minh Sinh nở nụ cười, “Ai thêm giống chú chứ.”

Chú Từ nuốt nước bọt, nói: “Cậu điều chỉnh trạng thái trở lại cho tôi, quên những thứ ở phía sau đi.”

Trần Minh Sinh tựa lưng vào ghế, hai tay ôm trước ngực, không thể không nói: “Có gì cần điều chỉnh nhỉ?”

Chú Từ: “Tập trung tinh lực một chút được chưa?”

Trần Minh Sinh thần nhiên: “Cháu tập trung rồi mà.”

Ánh mắt chú Từ hơi âm ỉ nhìn chăm chăm Trần Minh Sinh, Trần Minh Sinh nhìn lại chú.

Chú Từ nhìn một lúc, bỗng nhiên nói: “Siêu thị tôi vừa mua nước tên là gì?”

Trần Minh Sinh: “Hòa Doanh.”

Chú Từ: “Có mấy người ở quầy thu ngân?”

Trần Minh Sinh: “Hai người.”

Chú Từ: “Người tính tiền cho tôi đội mũ màu gì?”

Trần Minh Sinh cười nhạo một tiếng, nói: “Không đội mũ.”

“Fuck.” Chú Từ lườm anh một cái, dựa vào ghế, có chút cảm khái nói: “Tuổi trẻ thật tốt.”

Trần Minh Sinh không để ý đến chú, lấy điện thoại ra nhìn.

Chú Từ nheo mắt, “Nhìn cái gì vậy?”

Trần Minh Sinh: “Không có gì.”

Chú Từ tiến lại gần, Trần Minh Sinh vẫn còn mở điện thoại, cau mày nói: “Cũng mới chỉ hơn nửa năm không gặp mặt, giờ chú rảnh rồi đến vậy à?”

Mắt chú Từ liền tròn trừng, “Tôi rảnh? Mẹ nó tôi hai ngày hai đêm không ngủ là vì ai? Trần Minh Sinh cậu còn có lương tâm hay không, tôi liều mạng bắt rợn vì cậu, còn cậu ngay cả một chiếc điện thoại cũng không muốn cho tôi xem?”

“Được rồi, chú xem đi, cho chú xem đây.” Trần Minh Sinh không muốn trêu chọc chú nữa, đưa điện thoại qua.

Trên màn hình điện thoại là hình ảnh bảo vệ thông thường, chú Từ cầm điện thoại trong tay, mân mê nghịch.

“Ai da, điện thoại di động bây giờ càng ngày càng tiến tiến, tôi không theo kịp trào lưu nữa rồi.”

Trần Minh Sinh cười, “Cháu cũng không theo kịp, chiếc điện thoại di động này là kiểu cũ, cháu cũng đâu dùng kiểu mới.”

Chú Từ liếc nhìn anh, “Cậu còn trẻ, không giống như tôi, phải thử nghiệm những thứ mới mẻ.”

Trần Minh Sinh lười biếng ừ một tiếng, im lặng.

Ngón tay Chú Từ ấn tới ấn lui trên điện thoại, cuối cùng không biết lục ra được cái gì, vẻ mặt thoáng chốc trở nên rất nghiền ngẫm.

Trần Minh Sinh nheo mắt, “Nhìn cái gì vậy?”

Chú Từ bĩu môi, liếc anh, “Cậu được đấy tiểu tử.”

Trần Minh Sinh thò người qua, thấy trên màn hình điện thoại là một tấm hình chụp. Anh hiếm khi đồ mặt, cướp điện thoại về.

Về mặt chú Từ tràn đầy ý cười, “Bạn gái xinh thật.”

Trần Minh Sinh nhìn hình một chút, nếu chú Từ không lục ra, anh cũng quên mất. Ngày cuối cùng ở Ngũ Đài Sơn, Trần Minh Sinh ôm Dương Chiêu ngủ, lúc rạng sáng anh tỉnh dậy một lần, cũng không ngủ được nữa.

Anh nhìn núi rừng đen kịt ngoài cửa sổ, nhớ tới bức ảnh Dương Chiêu từng chụp, anh bỗng nhiên rất muốn nhìn.

Lúc ngủ điện thoại của Dương Chiêu và Trần Minh Sinh đều đặt ở bên cạnh giường. Trần Minh Sinh với tay qua cầm lấy, tìm được ảnh chụp trong điện thoại của Dương Chiêu, anh chuyển bức ảnh sang điện thoại của mình.

Lúc này lại nhìn bức ảnh lần nữa, trong lòng Trần Minh Sinh có cảm giác nói không nên lời.

Chú Từ nói: “Nghe Tiểu Lỗi nói nhà bạn gái cháu cũng khá già.”

Trần Minh Sinh khẽ cười một tiếng, “Có lẽ vậy.”

Chú Từ suy nghĩ một chút, nói: “Cháu có nói với con bé mình làm gì không?”

Trần Minh Sinh: “Không nói rõ.”

Chú Từ bày ra vẻ mặt chỉ tiếc rên rết không thành thép: “Cháu phải nói cho con bé chứ.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Nói cho cô ấy để làm gì?”

Chú Từ nói: “Cái khác không nói đến, tối thiểu cháu cũng phải nói với con bé trước đây cháu là cảnh sát chứ.”

Trần Minh Sinh: “Cảnh sát thì làm sao?”

“Hừ.” Chú Từ cau mày, nói: “Cháu không thể để cho con bé nghĩ mình là lái xe taxi chứ.”

Trần Minh Sinh quả thực không biết nên có cảm tưởng gì.

“Cảnh sát có thể mạnh hơn so với lái xe taxi sao?”

Chú Từ: “...” Chú vỗ vỗ chân, nói: “Dù sao cũng mạnh hơn, tối thiểu nói ra cũng thuận tai hơn.”

Trần Minh Sinh cười, im lặng.

Chú Từ còn nói: “Chờ làm xong chuyện này, trở lại đồ dành cho tốt. Bình thường nói ngọt chút, cậu nhảm chán muốn chết.”

Trần Minh Sinh dùng ngón cái nhẹ nhàng lau qua ảnh chụp trên màn hình, một lát sau cúi đầu dạ một tiếng.

Đúng giờ máy bay xuất phát, chỗ ngồi của Trần Minh Sinh và Chú Từ ngay cạnh nhau.

Trần Minh Sinh nói: “Lần này đãi ngộ không tồi.”

Chú Từ nheo mắt nhìn anh.

“Ngày trước đều là tàu hỏa, lần này mua cho hần vé máy bay.”

Chú Từ hừ lạnh một tiếng, nói: “Thời gian gấp gáp, nếu không chỉ có nước ngồi ghế cứng.”

Trần Minh Sinh cười khì một tiếng, chú Từ quay sang nhìn anh, Trần Minh Sinh cũng nhìn lại chú, cảm thấy trong ánh mắt chú có nét tìm tòi nghiên cứu.

“Sao vậy?”

Chú Từ lắc đầu, nói: “Tốt hơn so với chú nghĩ.”

“Cháu?”

“Ừ.”

Trần Minh Sinh nói: “Tốt chỗ nào chứ?”

“Không diễn tả được.”

Trần Minh Sinh nhún vai, im lặng.

Chú Từ cảm thán một tiếng: “Có phụ nữ vào nên không còn giống như trước.”

Trần Minh Sinh dừng lại, thấp giọng nói: “Vậy liên hệ với ai?”

Chú Từ hít một hơi: “Sau khi xuống máy bay, cháu liên hệ với Ngô Kiến Sơn.”

Trần Minh Sinh: “Vâng.”

Chú Từ nói tiếp: “Cũng không cần phải dận do gì, nói như thế nào cháu đều biết rồi chứ.”

Trần Minh Sinh: “Dạ biết.”

Chú Từ dận dò tiếp: “Vẫn là luật cũ, đừng cắt đứt liên hệ.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Nghiem đội trưởng đi rồi, ai làm thay vị trí của anh ấy?”

Chú Từ thần nhiên: “Luu Lợi Vi.”

Trần Minh Sinh gật đầu.

Chú Từ hơi nghiêng đầu, vỗ ngực quay sang nhìn Trần Minh Sinh: “Sau này tôi là cấp trên của cậu, người liên hệ trực tiếp của cậu, có vấn đề và yêu cầu gì đều có thể đề cập với tôi.”

Trần Minh Sinh gắng lại: “Tất cả?”

Chú Từ trịnh trọng gật đầu.

Trần Minh Sinh phui quần áo của mình, sau đó quay đầu, nói: “Vậy lần sau gặp mặt chú có thể tắm rửa trước được không?”

Chú Từ đánh qua một cái, gần như gầm lên: “Mẹ nó, trước đây không thấy tiểu tử cậu nhiều chuyện như thế.”

Trần Minh Sinh cười, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

“Lần này tôi sẽ viết một báo cáo, giúp cậu có nhiều tiền lương hơn.” Chú Từ nói.

Trần Minh Sinh: “Vâng.”

Mặt trời xuống núi, ngoài cửa sổ là một màu tối đen, chỉ có thể nhìn thấy đèn chi thị ở cánh máy bay, chọt lóe chọt tắt.

Lúc máy bay dừng ở Trùng Khánh, chú Từ xuống máy bay.

“Chú đội tàu hỏa, ngày mai sẽ đến Côn Minh.”

Trần Minh Sinh nói: “Vậy gặp lại chú sau.”

Chú Từ dùng sức ấn vai Trần Minh Sinh, “Gặp lại cháu sau.”

Mười một giờ bốn mươi, máy bay hạ cánh xuống sân bay quốc tế Trường Thủy Côn Minh.

Lúc Trần Minh Sinh xuống máy bay, ngửi thấy một loại mùi vị quen thuộc, đó là mùi vị ẩm áp ẩm ướt, khác hẳn sự lạnh giá thấu xương của thành thị phương Bắc.

Trần Minh Sinh mang theo túi du lịch, đi từ trong sân bay ra. Đã là chuyến bay cuối cùng, người trong sân bay cũng không nhiều, mọi người đều vội vàng tìm xe. Trần Minh Sinh chống nạng, đứng ở ven đường rút một điếu thuốc.

Lúc hút được hơn nửa điếu, anh lấy chiếc điện thoại di động từ trong túi xách ra. Anh mở điện thoại, suy nghĩ một lúc, cuối cùng buông xuống.

Anh lại đưa điện thoại lên, mở nắp, rút thẻ sim ra.

Sim điện thoại mỏng manh trong tay anh, dường như hai ngón tay chỉ cần tùy tiện dùng một chút lực là có thể khiến nó nát bầy. Trần Minh Sinh kẹp chặt thuốc, nhìn chiếc sim đã hơi mòn.

Điếu thuốc đã hết, cuối cùng anh phả một ngụm khói, nhìn khói thuốc tiêu tan giữa không trung, trong tay tách một tiếng, bẻ gãy sim, ném vào thùng rác.

Mặt khác anh bỏ một chiếc sim khác vào điện thoại, khởi động lại máy.

Vừa mở, điện thoại đã rung mấy lần, Trần Minh Sinh nhìn thoáng qua, những cuộc gọi nhờ, tin nhắn chưa đọc, dồn thành một đống.

Trần Minh Sinh không đọc tin nhắn, anh chỉ nhìn lướt qua. Không có gì lạ, đều là dãy số của một người. Anh gọi cho dãy số đó.

Chỉ hai tiếng reo đã kết nối được.

“A lô, ai vậy?” Bên kia điện thoại là một giọng nam, giọng nói mang theo chút nghi hoặc, “Là cậu ư?”

Trần Minh Sinh thở thật sâu, chậm rãi nói: “Kiến Sơn, tôi là Giang Danh.”

Tôi là Giang Danh.

Giang trong Trường Giang, Danh trong danh tính.

Nói xong, vừa lúc đó có một chiếc taxi đến cửa sân bay, Trần Minh Sinh bắt xe, mở cửa xe ngồi vào.

Anh đóng cửa, tiếp tục nói: “Tôi đã trở về, mọi người đang ở đâu?”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu mới phun ra một câu: “Fuck!”

Bên kia vọng tới tiếng lạch cạch của quần nạt chược, Trần Minh Sinh hỏi: “Cậu đang ở sòng bài của Lưu Vĩ?”

“Không phải, cậu...” Ngô Kiến Sơn dường như không kịp phản ứng, anh ta kéo ghế bước ra, hỏi: “Giang Danh, là cậu thật sao?”

Giọng Trần Minh Sinh trầm xuống: “Tôi nói gì cậu nghe không hiểu à?”

“Cậu... Fuck!” Ngô Kiến Sơn mắng một tiếng: “Mẹ nó, cậu không chết thật à, tôi cứ tưởng tui tôi nhìn nhầm

Trần Minh Sinh trả lời: “Tôi không chết hình như cậu không vui nhĩ?”

“Biến!” Ngô Kiến Sơn nói tiếp: “Cậu không chết sao lại trốn đi thế? Cậu chờ một lát, để tôi gọi cho anh Bạch.”

“Chờ chút.” Trần Minh Sinh gọi anh ta lại: “Bây giờ mấy người ở đâu?”

Ngô Kiến Sơn đáp: “Chỗ của Lưu Vĩ.”

Trần Minh Sinh: “Giờ tôi sẽ qua đó.”

“Cậu đừng qua!” Ngô Kiến Sơn vội ngăn: “Cậu tới làm gì, định chơi mặt chược hả, chờ ở đó, lát nữa tôi gọi cho cậu.”

Ngô Kiến Sơn dứt lời, không chờ Trần Minh Sinh nói thêm, anh ta cúp điện thoại.

Tài xế liếc nhìn Trần Minh Sinh qua kính chiếu hậu, hỏi: “Cậu đi đâu?”

Trần Minh Sinh đáp: “Trước tiên cứ tới trung tâm thành phố đã.”

Tài xế ấn nút bắt đầu tính cước, quay đầu xe lại.

Đã hơn một năm Trần Minh Sinh chưa quay lại nơi này, tuy vừa xuống máy bay nhưng anh lại không hề có cảm giác xa lạ, giống như chỉ vừa ra ngoài dạo quanh mà thôi.

Hàng cây trồng ven đường nay vẫn rậm rạp như trước, sức sống tràn trề, nơi này không giống nơi đó – vào thời gian này đã không còn thấy sắc xanh.

Trần Minh Sinh nghĩ có lẽ thứ thay đổi duy nhất là anh đã có sự so sánh. Bây giờ dù thấy hoặc nghĩ tới bất cứ thứ gì, anh cũng sẽ bắt giác so sánh với nơi đó.

Gác cánh tay lên khung cửa kính, anh không thể khắc chế nỗi nhớ Dương Chiêu.

Cô đang làm gì, giờ là nửa đêm, cô đã ngủ chưa.

Cô có gọi cho anh không... Không, có lẽ cô sẽ không gọi cho anh. Tuy anh đã bẻ gãy sim điện thoại cũ và cũng không có cách nào xác nhận, nhưng anh biết Dương Chiêu sẽ không gọi cho anh.

Bởi vì anh đã dặn cô đừng liên lạc với anh, mà Dương Chiêu chắc chắn sẽ không bao giờ thất hứa.

Trần Minh Sinh nhớ cái ôm cuối cùng của Dương Chiêu, trái tim anh quặn thắt. Anh lấy bao thuốc lá trong túi áo, rút một điếu ra châm hút.

Anh tự nhủ, bây giờ không phải lúc để nhớ nhưng.

Lúc đi ngang qua một ngã tư, di động Trần Minh Sinh chợt reo vang. Anh bắt máy, người gọi là Ngô Kiến Sơn.

“A Danh, anh Bạch bảo tôi báo với cậu, tối nay cậu tới khách sạn Thúy Hồ trước, ngày mai anh Bạch sẽ ở Minh Đô tẩy trần cho cậu.”

Trần Minh Sinh: “Bây giờ anh Bạch ở Côn Minh à?”

“Ừ.”

Trần Minh Sinh: “Được rồi!”

“À đúng rồi.” Ngô Kiến Sơn lại nói: “Anh Bạch nhờ tôi hỏi cậu tài khoản ngân hàng trước kia còn dùng được không?”

Trần Minh Sinh liếc nhìn túi du lịch của mình, trước khi chú Tử xuống máy bay có đưa cho anh vài thứ, trong túi có sim điện thoại lúc trước và sổ tiền gửi ngân hàng.

Sổ tiết kiệm này là đội cảnh sát đã trừ bị trước.

Trần Minh Sinh thần nhiên đáp: “Không cần đâu, để tôi cho cậu số tài khoản mới, cậu ghi lại đi.”

“Được rồi, cậu đọc đi.”

Trần Minh Sinh đọc một chuỗi số tài khoản, Ngô Kiến Sơn ghi lại: “Tôi sẽ đưa số tài khoản cho anh Bạch.”

Trần Minh Sinh: “Ừ.”

Cúp máy, Trần Minh Sinh nói với tài xế taxi: “Anh tài xế, phiền anh chở tôi đến khách sạn Thúy Hồ.”

Lúc đến khách sạn, trời đã nửa đêm về sáng.

Trần Minh Sinh xách túi bước xuống xe, chống nạng đi vào khách sạn.

Khách sạn Thúy Hồ cũng được xem là khách sạn tương đối tốt ở Côn Minh. Trần Minh Sinh vào đại sảnh, bước tới quầy tiếp tân.

Đứng trực ban ở quầy tiếp tân là hai người đàn ông, sau khi nhìn thấy Trần Minh Sinh, một nhân viên hỏi: “Chào anh, xin hỏi anh cần giúp gì ạ?”

Trần Minh Sinh ngẩng đầu, nhìn qua tấm bảng treo trên tường sau lưng hai người, trên đó niêm yết giá phòng ban đêm. Anh hỏi: “Còn phòng hạng nhất không?”

“Thưa anh, còn ạ.” Nhân viên quầy tiếp tân tra dữ liệu trên máy tính một lúc trả lời: “Còn ba phòng hạng nhất.”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Tôi đặt một phòng.”

“Vâng ạ, xin anh chờ một lát.”

Thái độ nhân viên tiếp tân cực kỳ chuyên nghiệp, nhanh chóng sắp xếp phòng cho anh.

Trần Minh Sinh lấy thẻ ra, quẹt thẻ thanh toán. Lúc nhân viên tiếp tân báo anh ký tên, anh thấy số tiền trên biên lai hơn năm ngàn, thật khó nói rõ cảm tưởng trong lòng mình.

Căn phòng rộng rãi, thoáng đãng và sạch sẽ, trên bàn còn đặt một đĩa trái cây.

Trần Minh Sinh ném túi xuống, ngã người xuống giường.

Chạy đôn chạy đáo cả ngày, đầu anh hơi nhức.

Trần Minh Sinh trở mình trên giường, lúc mơ mơ màng màng dường như anh nghe thấy giọng nói của Dương Chiêu, giọng điệu bình thản thì thầm bên tai anh: “Lần sau nhớ phải tắm đấy.”

Trần Minh Sinh xoay người bật dậy.

Căn phòng trống rỗng, bàn trà, ti vi, tủ đứng, còn có một bình hoa thủy tinh bày trên bàn, chúng vẫn ngay ngắn tại vị trí cũ.

Trần Minh Sinh xoa mặt, bước xuống giường.

Anh cũng lười dùng năng, xỏ dép vào nhảy lò cò vào toilet.

Chỉnh nhiệt độ vòi nước từ ấm sang lạnh ngắt, anh rửa mặt cho tỉnh táo.

Trần Minh Sinh vịn bồn rửa tay, giương mắt nhìn tấm gương trước mặt.

Người đàn ông trong gương trông có vẻ hơi thâm trầm.

Chẳng trách Dương Chiêu từng bảo anh giống ông già.

Trần Minh Sinh nhớ lúc trước ở nhà Dương Chiêu, cô từng nói anh cười trông rất đẹp. Trần Minh Sinh thử nở nụ cười với tấm gương, sau đó anh nhanh chóng dời mắt, không làm mấy chuyện nhàm chán này nữa.

Anh quay vào phòng, xem lại những món đồ trong túi du lịch.

Hai cái di động, bốn tấm thẻ ngân hàng, một sổ tiết kiệm.

Hai cái áo khoác, một cái quần, một cái áo thun ba lỗ, một cái quần lót, còn vài thứ lặt vặt trong túi. Tay run run, anh lấy chúng ra đặt trên giường.

Thứ đầu tiên anh lấy ra là thẻ ngân hàng màu bạc.

Đây là thứ trước khi đi Dương Chiêu cho anh, tấm thẻ này trông rất mới, hình như trước giờ chưa ai dùng nó. Anh lật thẻ lại, đằng sau thẻ dán một mẫu băng dính nho nhỏ, trên đó có sáu con số: 863942, không hề có quy luật, Trần Minh Sinh cũng không biết nó có ý nghĩa gì. Nhưng anh vẫn ghi nhớ chuỗi số đó, rồi anh xé mẫu băng dính ra, cất thẻ tận đáy túi du lịch.

Sau đó anh lấy một chiếc di động khác ra, gọi một cuộc điện thoại.

Khi chú Từ bắt máy giọng có hơi mơ màng, rõ ràng bị gọi dậy trong lúc đang ngủ.

Trần Minh Sinh: “Cháu đây.”

Chú Từ: “...Nói nhảm.”

Trần Minh Sinh bật cười: “Chú đang ngủ à?”

Chú Từ buồn ngủ lặp lại: “...Lắm nhảm gì đấy.”

“Ngày mai Bạch Cát sẽ đến gặp cháu.”

“Ừ... hử?” Giọng nói chú Từ thay đổi tức khắc, từ nhừ nhạ sang tỉnh táo: “Cháu liên lạc rồi?”

“Đã liên lạc.”

“Vậy bây giờ cháu đang ở đâu?”

“Khách sạn Thúy Hồ.”

“...”

Trần Minh Sinh tựa người vào giường hỏi: “Sao vậy chú?”

“Thằng nhóc thối tha ...”

Trần Minh Sinh cười cười: “Ghế cứng thoải mái không?”

Anh dường như nghe thấy tiếng cầu nhàu của chú Từ ở đầu dây bên kia. Trần Minh Sinh thấy đã đủ bèn dừng lại: “Được rồi, không nói với chú nữa, chú nghỉ ngơi đi, mai gặp Bạch Cát rồi cháu sẽ gọi cho chú.”

“Minh Sinh.” Giọng nói chú Từ ở đầu dây bên kia nghiêm nghị dặn: “Nhớ kỹ, phải tập trung tinh thần.”

Trần Minh Sinh đáp: “Chú yên tâm.”

Lúc ngắt cuộc gọi, Trần Minh Sinh thoáng nhìn qua đồng hồ, bây giờ là hai giờ sáng, anh không muốn quấy rầy giấc ngủ của cô.

Cuối cùng, Trần Minh Sinh sắp xếp lại đồ đạc một lát rồi ném túi vào trong góc tường, anh ngả lưng lên giường.

Chưa tới sáu giờ sáng, Trần Minh Sinh rời khỏi giường.

Khi anh ăn sáng trong khách sạn, điện thoại reo vang.

Là Ngô Kiến Sơn gọi đến.

“A lô, Giang Danh, cậu tỉnh chưa?”

“Ừ.” Trần Minh Sinh cắn một miếng bánh bao hỏi: “Anh Bạch đến chưa?”

“Sắp đến rồi.” Ngô Kiến Sơn nói: “Cậu cứ đến thẳng đó đi.”

“Được.”

Quán bar Minh Đô là tài sản trên danh nghĩa của Hàn Quyên – vợ Bạch Cát, nó nằm ở phía đông khu dân cư Bàn Long. Quán bar trông rất tầm thường, thậm chí không có gì đáng thu hút, nhưng bên trong lại có cơ mật.

Đó là một quán bar dưới lòng đất, Trần Minh Sinh đẩy cửa quán bar ra, nhìn con đường xuống dưới. Cầu thang hơi hẹp, anh xách nặng bằng một tay, tay còn lại chống lên vách tường, bước từng bậc cầu thang một.

Tới bậc thang cuối cùng, Trần Minh Sinh thấy trong đại sảnh quán bar chỉ có hai ba nhân viên phục vụ đang dọn dẹp, thời gian mở cửa của quán bar là sáu giờ tối đến sáu giờ sáng, lúc này trong quán không còn khách.

Trần Minh Sinh chống nặng bước vào trong.

Nhân viên đang quét dọn thấy anh, quan sát anh một lượt mới nói: “Bây giờ quán không mở cửa, tối nay anh hãy đến.”

Trần Minh Sinh cúi đầu nhìn đường, không để ý tới anh ta.

Nhân viên phục vụ nhú mày, nhắc lại: “Anh không nghe rõ sao, tôi nói bây giờ...”

“Anh Danh?” Một nhân viên pha chế rượu đứng trong quầy bar ngẩng đầu lên nhìn qua bên này: “Anh Danh?”

Cậu ta nhận ra Trần Minh Sinh, vội đặt ly xuống bước tới.

“Anh Danh, là anh thật ư?” Cậu ta giơ tay gõ đầu nhân viên quét dọn: “Mẹ nó, ai cậu cũng dám quát, dám mạo phạm bề trên.”

Nhân viên phục vụ kia không ngờ mình đuổi một người què cũng xảy ra chuyện như vậy, anh ta vội cúi đầu: “Xin lỗi, thành thật xin lỗi.”

Nhân viên pha chế rượu cười cười với Trần Minh Sinh giải thích: “Là nhân viên mới.”

Quan hệ của Trần Minh Sinh với nhân viên pha chế này xem ra không tệ, anh vỗ vỗ vai anh ta: “A Ngôn, lâu rồi không gặp.”

A Ngôn nghe anh gọi như vậy, hốc mắt đỏ ửng, cậu ta dùng tư thế chó dữ vồ mồi vồ lấy Trần Minh Sinh. Trần Minh Sinh suýt chút bị cậu ta quật ngã, anh giờ một tay kéo cậu ta: “Cậu làm gì vậy?”

“Anh Danh!” A Ngôn kêu lên: “Bọn họ đều bảo anh chết rồi, chỉ có em biết chắc anh không sao cả!”

Trần Minh Sinh cười cười: “Làm sao cậu biết chứ.”

“Mạng anh lớn chứ sao.” A Ngôn dứt lời, cúi đầu nhìn chân Trần Minh Sinh ngập ngừng: “Anh Danh, có phải là lần đó...”

Dù sao Bạch Cát chưa tới, Trần Minh Sinh vẫn còn rảnh rỗi, anh đặt nặng xuống rồi ngồi xuống chiếc sofa bên cạnh. Anh rút một điều thuốc, A Ngôn nhanh tay lấy bật lửa châm thuốc cho anh.

“Anh Danh, một năm nay anh ở đâu?”

Trần Minh Sinh: “Cậu hỏi làm gì.” Anh rít một hơi thuốc: “Tôi đi một năm, ở đây thế nào?”

“Anh Danh.” A Ngôn kéo một cái ghế qua, quay đầu lại nằng nặc đám nhân viên phục vụ đang đứng hóng chuyện: “Đi làm việc đi.”

Đám nhân viên phục vụ rụt cổ rồi đi.

A Ngôn quay đầu thăm thi với Trần Minh Sinh: “Anh Danh, anh đi một năm, chỉ được lợi cho cái tên Lưu Vĩ chết tiệt kia.”

Trần Minh Sinh: “Thật không?”

“Đương nhiên là thật.” A Ngôn trả lời: “Bây giờ anh đã quay lại, hẳn ta chỉ còn nước thế này.” A Ngôn vừa nói vừa dốc ngược ngón cái xuống, về mặt khinh thường.

Trần Minh Sinh cười nhạt, phả một hơi thuốc vào cậu ta.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng động, Trần Minh Sinh quay đầu lại nghe thấy tiếng mở cửa. Sau đó là tiếng bước chân không nhanh không chậm, từ thang lầu chậm rãi bước xuống.

Lúc Trần Minh Sinh bắt gặp một đôi giày thể thao trắng, anh cúi đầu dập tắt điều thuốc.

Đến lúc anh ngẩng đầu lên, Bạch Cát đã bước vào đại sảnh.

Bạch Cát năm nay bốn mươi tám tuổi, dáng người trung bình, diện mạo của hắn thật nhã nhặn, lịch sự. Hắn còn đeo một cặp kính trắng. Nhìn bề ngoài, hắn hoàn toàn không giống phần tử phạm pháp, mà trông giống một giảng viên đại học hơn. Hắn không thích đồ vest trắng thối, mà hằng ngày đều mặc đồ thể thao. Hắn thích mặc đồ trắng, mang giày thể thao cũng màu trắng nốt.

Có hai ba người đi theo sau Bạch Cát. Trần Minh Sinh nhận ra trong đó có Ngô Kiến Sơn, Lưu Vĩ, còn một người nữa anh chưa từng nhìn thấy.

Bạch Cát vừa đến đã trông thấy Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh đứng dậy: “Anh Bạch.”

Ánh mắt Bạch Cát sau gọng kính màu bạc có chút nghiền ngẫm, hắn quan sát Trần Minh Sinh một lượt, sau đó nói với những người đứng sau: “Thấy chưa, tôi đã bảo mà.”

Ngô Kiến Sinh cũng trông thấy Trần Minh, ánh mắt của anh ta dừng lại trên đùi Trần Minh Sinh.

“Giang Danh, cậu...”

Bạch Cát giờ một tay lên, Ngô Kiến Sơn im lặng.

“Vào thôi, không nên đứng ngoài cửa, chúng ta vào trong đi.” Bạch Cát dẫn đầu bước vào phòng trong. Trần Minh Sinh chống nặng theo sau hắn ta, đám người Ngô Kiến Sơn cũng theo vào. Trong lúc vô tình Trần Minh Sinh nhìn qua Lưu Vĩ, Lưu Vĩ nhìn lại anh.

Người cuối cùng bước vào phòng trở tay đóng cửa lại.

“Bật đèn, bật đèn lên.” Bạch Cát bảo.

Trần Minh Sinh vào phòng, thuận tay bật đèn lên. Căn phòng rất rộng, mấy chiếc sofa dài bày ở giữa phòng, chính giữa là một cái bàn. Bạch Cát ngồi xuống sofa, Lưu Vĩ bước tới hỏi: “Anh Bạch, anh muốn dùng gì?”

Bạch Cát nghiêng vai nói: “Lầu đi, mấy hôm nay âm khí hơi nặng, ăn lẩu bổ sung dương khí.”

Lưu Vĩ cười: “Vâng.” Gã ra ngoài dặn nhân viên chuẩn bị thức ăn, lúc gã nghiêng người đi ngang qua Trần Minh Sinh, lặng lẽ lướt nhìn chân Trần Minh Sinh một lượt.

“Đến đây, A Danh.” Bạch Cát vỗ vỗ chỗ kế bên, Trần Minh Sinh bước qua ngồi. Ngô Kiến Sơn và một người khác ngồi vào sô pha đối diện.

Bạch Cát lấy hộp thuốc trong áo ra rút hai miếng, đưa một miếng cho Trần Minh Sinh.

“Cảm ơn anh Bạch.” Trần Minh Sinh nhận miếng thuốc, lấy bật lửa ra, châm thuốc cho Bạch Cát trước.

Bạch Cát rít một hơi, thả người nằm trên sô pha, tầm mắt vừa vắn đối diện Ngô Kiến Sơn, ánh mắt sau gọng kính bạc chứa chút ý cười nhàn nhạt.

“Tôi đã nói gì.” Bạch Cát búng tàn thuốc: “Tôi đã từng nói với các chú, chú ấy không quay lại, chắc chắn đã xảy ra chuyện.” Không bắt ngờ khi ‘chú ấy’ mà Bạch Cát nhắc đến chính là Trần Minh Sinh.

Bạch Cát quay đầu, hần hơi gầy, nên khi hơi nghiêng đầu từng đường nét trên khuôn mặt càng rõ ràng.

“A Danh.” Bạch Cát thản nhiên hỏi: “Chú không muốn quay về?”

Trần Minh Sinh lắc đầu: “Không phải.” Anh nhìn tám thăm đồ sậm trải trên mặt đất trước mặt: “Anh Bạch, là em thấy... thấy hơi mệt rồi.”

“Chắc.” Bạch Cát nhanh chóng quay đầu lại, phì cười: “Mệt? Chú chỉ bấy nhiêu mà đã thấy mệt.” Hắn dùng ngón tay chọc chọc Trần Minh Sinh, hơi vuron người tới: “Mới kiếm được vài đồng, chú đã thấy mệt rồi à.” Hắn dứt lời hai người đứng bên cạnh cười theo, Trần Minh Sinh cũng cúi đầu nở nụ cười.

Bạch Cát nhích người ngồi lại chỗ cũ, nói: “A Danh, chỉ mất một chân thôi mà, chú sợ gì chứ!” Hắn nhìn Trần Minh Sinh, chậm rãi buông lời: “Có phải không tin anh không?”

Ánh mắt Bạch Cát thoáng chút lạnh lùng, Trần Minh Sinh ngẩng đầu bất giác, anh cúi đầu trả lời: “Không phải, anh Bạch, em tin anh.”

Bạch Cát gợn tay, kéo góc áo Trần Minh Sinh nhìn nhìn, nhũn mày bảo: “Chú xem chú đi, biến mình thành cái gì rồi?”

Trần Minh Sinh cúi đầu không đáp.

Ngô Kiến Sơn nói: “Giang Danh, việc này cậu có chỗ không đúng. Dù thế nào cậu cũng phải báo với bọn tôi một tiếng. Không nói một câu cứ thế bỏ đi là sao chứ?”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Là tôi sai.”

“A Danh.” Bạch Cát khẽ rít một hơi thuốc bảo: “Chú theo anh bao lâu rồi?”

Trần Minh Sinh bất giác nghiêng răng đáp: “Tám năm.”

Bạch Cát dường như cũng bị quãng thời gian ấy thu hút, hần nhìn từng vòng khói thuốc chậm rãi bay lên, tựa như đang đắm mình trong ký ức.

Một lát sau, có tiếng gõ cửa, Ngô Kiến Sơn lên tiếng cho vào. Hai nhân viên phục vụ đẩy xe bước vào, trên xe đẩy bày nguyên liệu cho món lẩu.

Bạch Cát hạ tay xuống, dụi tắt miếng thuốc trong gạt tàn: “Đến đây nào, ăn cơm trước đã.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Trần Minh Sinh theo Bạch Cát bước lại bàn. Phục vụ xếp trên bàn mười mấy đĩa, thịt, rau, hải sản, tất cả đã chuẩn bị xong.

Lẩu được bung lên cuối cùng, Bạch Cát lấy khăn ướt lau tay, nói với phục vụ: “Lấy hai bình rượu ngon.”

“Dạ, anh chờ một lát nha.”

Phục vụ xuống lấy rượu, Bạch Cát vỗ vỗ vai Trần Minh Sinh: “Ăn sáng chưa?”

Trần Minh Sinh: “Mới ăn một chút.”

Bạch Cát: “Nào đến đây, vừa đúng lúc, vừa ăn vừa nói.”

Lẩu là món Bạch Cát thích nhất, khẩu vị của hủ rất nặng, hơn nữa lại rất thích ăn cay. Không khí bữa ăn rất nhẹ nhàng, Ngô Kiến Sơn, Lưu Vĩ và người còn lại thay nhau kính rượu, Trần Minh Sinh đều tiếp hết.

Bạch Cát thích tự động tay, hủ vẩy vẩy tay cho phục vụ lui xuống hết, chờ lẩu sôi, hủ gấp một đĩa thịt dê bỏ vào.

“A Danh, thời gian qua chú làm gì?” Bạch Cát thuận miệng hỏi.

Trần Minh Sinh đáp lại: “Cũng không làm gì, phần lớn thời gian đều dưỡng thương.”

Bạch Cát gạt đầu, hủ nhúng mấy miếng thịt dê, quay sang nhìn chân Trần Minh Sinh: “Có trách anh không?”

“Dạ?” Trần Minh Sinh chưa kịp phản ứng, anh nhìn ánh mắt Bạch Cát mới hiểu được.

“Không.” Trần Minh Sinh nói: “Anh Bạch, chuyện đó không liên quan đến anh.”

Bạch Cát ăn một miếng thịt dê, giận dữ nói: “Anh cũng không còn cách nào khác, lúc đó xảy ra chuyện đột xuất, anh buộc phải rút lui trước.” Hủ siết chặt cái khăn, lau miệng xong nói tiếp: “Sau đó, anh đã cho Kiến Sơn và mấy anh em tìm kiếm chú, nhưng tìm hơn nửa tháng cũng không có tin tức.”

“Đúng vậy.” Ngô Kiến Sơn nói, “Tôi dẫn người đến Đông Hưng tìm cậu suốt mười lăm ngày, không hề có tin tức gì.”

Lưu Vĩ bỗng nhiên nói: “Đúng vậy, anh Danh. Lúc đó em cũng đi.” Gã thoáng nhìn Ngô Kiến Sơn, sau đó lại quay sang, nét mặt như nghiền ngẫm: “Anh Danh, bọn em tìm lâu như vậy nhưng không hề có tin tức của anh, anh đã đi đâu vậy?”

Bạch Cát lại nhúng một miếng thịt, lúc ăn dường như hơi nóng, thổi phù phù mấy lần.

Trần Minh Sinh nói: “Sau khi gặp chuyện, tôi trốn ở Đông Hưng vài ngày, sau đó theo một chuyến xe vận chuyển hoa quả lên phía Bắc.”

Lưu Vĩ nói: “Bọn em báo tin khắp nơi, anh không để ý sao?”

Trần Minh Sinh: “Không.”

Lưu Vĩ cười lạnh. Gã khoảng ba mươi tuổi, nhìn nhỏ hơn Trần Minh Sinh một chút, bộ dạng cũng không khó coi, nhưng nét mặt luôn ẩn hiện sự tàn ác, nhất là lúc nhìn Trần Minh Sinh lại càng rõ ràng.

Gã gọi một tiếng anh Danh, nhưng không hề có chút tôn trọng, ngay cả thẳng ngực cũng nghe thấy, tuy vậy không ai có biểu hiện gì khác.

Trần Minh Sinh nhìn gã.

Gã Lưu Vĩ này anh gặp lần đầu là năm năm trước. Lúc đó, anh đã theo Bạch Cát được vài năm.

Ban đầu, Lưu Vĩ làm trong một sòng mạt chược, Bạch Cát muốn mua sòng bài đó nhưng chủ không chịu bán, kiên quyết không phối hợp. Bạch Cát liền mua chược một tên làm công trong sòng mạt chược, chính là Lưu Vĩ.

Bạch Cát cho Lưu Vĩ một khoản tiền, Lưu Vĩ nhanh chóng tròng thông lọng vào cổ ông chủ mình, đóng cửa sòng mạt chược. Bạch Cát được lót đường sẵn cứ thế mua lại, Lưu Vĩ cũng theo Bạch Cát từ đó.

Lại nói tiếp, Lưu Vĩ từ một tên làm công trong sòng mạt chược leo lên tới hôm nay, ít nhiều phải kể đến công của Trần Minh Sinh, bởi vì người làm nhiệm vụ tìm người ở sòng mạt chược chính là anh.

Đây không coi là ơn gặp mặt mà hoàn toàn ngược lại, ở một mức độ nào đó đây chính là tình huống quyết định Trần Minh Sinh và Lưu Vĩ đi chung đường trong tương lai.

Sở dĩ Trần Minh Sinh tìm Lưu Vĩ, là vì anh nhìn thấy sự không cam lòng với hiện thực của Lưu Vĩ. Không chỉ vậy, anh còn nhận ra, Lưu Vĩ là một kẻ tư lợi, tâm địa độc ác, có thể vì bản thân mà bất chấp tất cả.

Cũng vì nguyên nhân đó, dù chính anh kéo Lưu Vĩ theo, nhưng anh không hề tiếp xúc với gã.

Ngay từ đầu Lưu Vĩ đã muốn theo Trần Minh Sinh, nhưng càng về sau gã càng phát hiện ra mặc kệ là gã đưa thuốc, dâng rượu hay ân cần hiến thêm những thứ khác, Trần Minh Sinh cũng vĩnh viễn không để mắt đến gã.

Con người chính là như vậy, khi sống chung với nhau, rồi sẽ phát hiện ra những điểm khác biệt với người khác. Và khi bọn họ nhận ra chính vì sự khác biệt này đã dẫn đến sự mâu thuẫn ngầm ngầm thì tình cảm tích cực cũng sẽ chuyển thành ác ý vô hình.

Luru Vĩ là một kẻ như thế và hơn thế nữa.

Sau đó gã theo Ngô Kiến Sơn. Ngô Kiến Sơn cũng là tâm phúc của Bạch Cát, đối xử với gã cũng không tệ, nhưng gã vẫn canh cánh trong lòng với Trần Minh Sinh.

Gã cảm thấy, Trần Minh Sinh có gì đó rất khác.

Nếu so sánh sự khác biệt không lẫn được với người khác, thì chỉ có thể nói, trên người Trần Minh Sinh có điểm rất đặc biệt nhưng cụ thể là gì gã không nói được. Tuy vậy gã vẫn cảm thấy, Trần Minh Sinh không giống những người xung quanh.

Hơn nữa, dường như rất nhiều người cũng nhận ra sự khác biệt nơi anh. Vì sự khác biệt này mà bọn họ đến bên cạnh Trần Minh Sinh.

Nếu không thể hình dung sự khác biệt của anh thì có lẽ sẽ dùng những từ sau để nói về anh — điềm tĩnh, dững dưng, đàn ông. Thậm chí còn có những từ không nên xuất hiện trong đầu bọn họ ví dụ như kiên định, trung thành.

Trần Minh Sinh luôn luôn là người làm việc khiến Bạch Cát yên tâm nhất.

Cho nên Luru Vĩ căm ghét Trần Minh Sinh, sự căm ghét ăn sâu tận linh hồn. Trần Minh Sinh không thêm để mắt đến gã càng khiến gã căm ghét sâu sắc hơn.

“Anh Danh, có chuyện gì anh cũng không nên bỏ đi, mọi người đâu phải không giúp anh.” Luru Vĩ nói với Trần Minh Sinh.

Ngô Kiến Sơn chêm lời: “Chuyện này là sự thật, tôi luôn luôn tìm kiếm cậu.”

Trần Minh Sinh: “Tôi biết.”

“Anh biết vậy còn bỏ đi à.” Luru Vĩ cười cười, ánh mắt như có như không liếc nhìn Bạch Cát: “Hay là anh có bất mãn gì với bọn em?”

Nói tới đây, mọi người cơ bản đã hiểu.

Trần Minh Sinh cầm chiếc đĩa trong tay, nhưng vẫn không ăn gì. Anh nghe Luru Vĩ nói, im lặng một lúc, sau đó bỗng nhiên khẽ cười rồi lại giương mắt, ánh mắt lạnh lẽo và trầm tĩnh.

“Tôi bỏ đi đâu được?” Trần Minh Sinh thấp giọng: “Một chân tôi bị xe nghiền nát, trốn trong nhà bếp của một tiệm cơm, bên ngoài toàn là cảnh sát, cậu nói tôi đi đâu được nữa?”

Luru Vĩ nhún vai, sợ không nói đủ: “Giữ chứ, đâu phải bọn em không ở đó, tất cả đều đi tìm anh.”

Trần Minh Sinh nói: “Qua đợt vây bắt, tôi nhanh chóng rời khỏi đó, chân của tôi cần phải chữa trị gấp. Lúc đó Đông Hưng rất loạn, nơi nơi đều là cảnh sát...” Trần Minh Sinh nói đến đây chợt dừng lại nhìn Luru Vĩ, khóe miệng khẽ cong lên, cười sâu xa, anh nói rất nhỏ: “Cậu dám xuất đầu lộ diện trước mặt cảnh sát sao?”

Sắc mặt Luru Vĩ chợt thay đổi khác thường, ánh mắt gã trở nên độc ác.

“Sao tôi không dám, cảnh sát là cái rắm gì chứ.”

Có lẽ vì sắc mặt Trần Minh Sinh quá mức bình thản nên giọng điệu Luru Vĩ đã thay đổi, trở nên độc ác hơn.

Trần Minh Sinh nhẹ nhàng lắc lắc chiếc đĩa, chậm rãi nói: “Ừ, đúng là cảnh sát chẳng là gì cả.”

“Anh —”

“Được rồi.” Giọng Bạch Cát vang lên, tất cả đều im lặng.

Bạch Cát ăn uống say sưa, ngon lành, mặt đỏ hồng, trán rịn mồ hôi, hân hỷ chiếc đĩa lên nôi lầu: “Đã nói là ăn cơm sao lại thành nói chuyện nhảm rồi.”

Trần Minh Sinh gấp một củ tỏi chua ngọt vào chén, Luru Vĩ ngẩng đầu nhìn anh, cả hai không nói thêm gì nữa.

Ăn một lúc, Bạch Cát hỏi: “A Danh, bây giờ chú đang ở đâu?”

Trần Minh Sinh trả lời: “Em ở khách sạn Thúy Hồ.”

Bạch Cát gật đầu: “Chú vừa trở về, trước tiên cứ nghỉ ngơi mấy ngày.” Nói xong, hân hỷ về phía người còn lại trong bàn, nói tiếp: “Chú cần gì, cứ hỏi thẳng Tiểu Quách.”

Người tên Tiểu Quách kia có lẽ nhỏ tuổi nhất ở đây, khoảng chừng hai mươi mấy, vóc dáng tầm tầm, đeo kính, bộ dạng nhả nhặn giống Bạch Cát.

Tiểu Quách quay sang gật đầu chào Trần Minh Sinh: “Anh Danh.”

Trần Minh Sinh nhìn cậu ta, sau đó quay sang Bạch Cát: “Cậu ấy là —”

“À, anh chưa giới thiệu hai đứa với nhau. Đây là Tiểu Quách, anh mang từ bên nhà sang, còn trẻ tuổi nên chẳng biết gì, cần rèn luyện nhiều.” Bạch Cát vỗ vai Tiểu Quách nói: “Đây là Giang Danh, chắc chú cũng nghe nói rồi.”

“Dạ, nghe rồi, nghe rồi.” Tiểu Quách vội vàng nói: “Chị Vi Vi kể rất nhiều chuyện, nhưng lần nào cũng nhắc anh Danh.” Cậu ta vừa nói vừa giơ ngón tay cái lên.

“Hà hà.” Bạch Cát nghe thấy rất vui vẻ: “Con bé cũng có biết gì đâu, lớn rồi mà cứ như trẻ con.”

Tiểu Quách cũng cười: “Chị Vi Vi đúng là trẻ con thật.”

Cậu ta vừa thốt ra lập tức biết mình lỡ lời, muốn sửa cũng không kịp nữa. Bạch Cát nhìn về phía cậu, không chớp mắt, ánh mắt như bốc lửa, giống hệt đốt cháy người khác. Tay Tiểu Quách run run, một chiếc đĩa rơi xuống, chạm vào miệng chén, “keng” một tiếng.

“Không phải, anh Bạch... Em —”

Mặt Tiểu Quách vẫn giữ nét cười, nhưng nụ cười rất khó coi, nói năng lộn xộn.

“Em muốn nói, chị Vi Vi, chị ấy, chị ấy...”

Trần Minh Sinh giữ nguyên chiếc đĩa đang gấp củ tỏi chua ngọt, không động đậy. Trên bàn, tất cả mọi người không dám cử động.

Sắc mặt Bạch Cát chợt thả lỏng, hần nhẹ giọng: “Ăn, ăn đi, làm gì vậy.”

Ngô Kiến Sơn gật đầu: “Ha ha, mọi người ăn đi, lâu rồi kìa.”

Trần Minh Sinh gấp củ tỏi đưa lên miệng.

Bạch Cát mở bình rượu đỏ rót cho Trần Minh Sinh: “Đợi mấy ngày nữa mọi việc trở lại bình thường, nhớ qua thăm Hoa viên.”

Trần Minh Sinh hiểu ý hần, gật đầu: “Ngày mai em sẽ đi.”

Bạch Cát nghe anh nói xong, nhếch miệng cười, chiếc gọng kính màu bạc phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt: “Được, vậy là tốt.”

Bọn họ cùng ly, Trần Minh Sinh uống cạn.

Ngô Kiến Sơn thấy anh uống rượu thì bật cười: “A Danh, rượu này không phải uống như vậy.”

Trần Minh Sinh cười cười: “Vậy ư, tôi chưa uống lần nào nên không biết quy tắc uống.”

Ngô Kiến Sơn nói: “Tôi bị anh Bạch dạy dỗ vài lần mới học được đó chứ.”

Bạch Cát khoát tay: “Quy tắc chỉ để lừa người gạt mình thôi, rượu chỉ cần thích là uống, muốn uống thế nào thì uống.”

Ngô Kiến Sơn sửa lời: “Anh Bạch nói phải.”

Lưu Vĩ ngẩng đầu nhìn Trần Minh Sinh, Bạch Cát bao che, thiên vị quá mức rõ ràng. Gã cầm ly rượu, ngửa đầu uống sạch.

Bữa cơm kéo dài hơn hai tiếng, sau đó mọi người giải tán.

Bạch Cát đi xe của Ngô Kiến Sơn, trước khi đi hần đưa cho Trần Minh Sinh một chùm chìa khóa xe, Bạch Cát nói: “Xe đậu bên ngoài, chú cứ lái chiếc đó trước.”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Cảm ơn anh Bạch.”

Bọn họ đi rồi, Trần Minh Sinh tựa vào cửa quán rút một điếu thuốc.

Bạch Cát có việc giấu anh.

Sau khi hần và Ngô Kiến Sơn rời đi, Lưu Vĩ và Tiểu Quách cũng theo sau. Trần Minh Sinh nhớ lại sắc mặt bọn họ trước khi rời khỏi đây, Lưu Vĩ thấy anh bị bỏ lại một mình, vẻ mặt gã vui mừng không thể che giấu nổi.

Trần Minh Sinh bình thần nhả ngum khói cuối cùng, bóp tàn thuốc.

Anh không rời khỏi đó mà xoay người trở lại Minh Đô.

A Ngôn đang ở dưới, nghe tiếng động liền ngoái sang nhìn.

“Anh Danh!” A Ngôn thấy Trần Minh Sinh quay lại, bỏ công việc đang làm chạy tới chỗ anh: “Anh Danh, anh chưa đi à.”

“Ừ.” Trần Minh Sinh vòng xuống dưới: “Qua đây.”

Trần Minh Sinh dẫn A Ngôn đến một góc sáng sủa của quán bar, bọn họ ngồi trên sofa hình bán nguyệt, A Ngôn nói: “Anh Danh, em gọi bọn nó mở đèn nhé, dưới này tối quá.”

“Không sao.” Trần Minh Sinh ngồi xuống: “Khởi mớ.”

A Ngôn lại nói: “VẬY em nói bọn nó mang trái cây lên.”

Trần Minh Sinh không phản đối, A Ngôn gọi vớ vào trong: “Lấy đĩa trái cây —!”

Một lúc sau, một người phục vụ bung vào một đĩa trái cây lớn, xếp thành hai tầng, gồm nhiều loại trái cây, sắp xếp rất đẹp và cầu kỳ.

A Ngôn đưa cho Trần Minh Sinh một cái nĩa xiên trái cây, “Anh Danh, anh ăn trái cây đi.”

Trần Minh Sinh cầm cái nĩa, không lấy hoa quả, chỉ xoay xoay trong tay: “A Ngôn, gần đây có chuyện gì không?”

“Chuyện gì à?” A Ngôn ngẫm nghĩ rồi nói: “Chuyện lớn nhất là anh đã trở về!”

Trần Minh Sinh mỉm cười: “Trừ chuyện này ra.” Anh giương mắt nhìn A Ngôn, cậu ta lập tức hiểu ra “chuyện” rốt cuộc là việc gì.

A Ngôn nhích lại, thì thầm bên tai Trần Minh Sinh: “Anh Danh, đúng là có việc.”

Trần Minh Sinh lấy một miếng dưa lưới đưa lên miệng.

A Ngôn nói tiếp: “Cụ thể là chuyện gì thì em không biết, nhưng em nghe người ta nói, hình như anh Bạch muốn vận chuyển một lô hàng.”

Trần Minh Sinh vờ như thản nhiên: “Chẳng phải cách đây không lâu vừa bị tra xét à, sao vận chuyển lại vội thế.”

A Ngôn cau mày: “Không còn cách nào khác, bên kia đòi hàng ngay, hàng lần trước bị cảnh sát vây nên xong rồi, anh Bạch tổn thất ít nhất phải chừng này.” A Ngôn vừa nói, vừa giơ bốn ngón tay lên.

“Nhưng may mắn là mọi người đã đến. Sau đó còn tìm ra kẻ đứng đầu chỉ điểm, cũng coi như không lỗ.”

Trần Minh Sinh ăn xong miếng dưa, gỡ gỡ cái nĩa lên mâm, chỉ có điều không hề đụng đến đĩa trái cây nữa.

“Chuyện này tôi mới nghe lần đầu tiên, quan trọng như vậy mà mọi người đều biết sao.”

“Đương nhiên biết.” A Ngôn tròn mắt: “Hắn ta chỉ hận không thể nói cho cả thiên hạ biết.”

Trần Minh Sinh: “Ài?”

“Lư Vĩ.” A Ngôn hạ giọng, nói nhỏ với Trần Minh Sinh: “Tuy không có bằng chứng nhưng bọn em đều biết hắn được giao đứng đầu vận chuyển chuyển hàng này —” A Ngôn chưa nói hết câu đã khép ngón tay lại, nhẹ nhàng về về vạch vạch trước người.

Trần Minh Sinh nhìn bàn tay đang múa máy gọn gàng, nhanh nhẹn trước mặt, ánh mắt anh dừng ở đầu ngón tay A Ngôn, hỏi như không thể tin được: “Thật không?”

A Ngôn nói: “Nếu không hắn đi nhanh vậy làm gì.” Giọng điệu cậu ta hơi ghen tỵ: “Bởi vậy lần chuyển hàng này anh Bạch mới để hắn đi chứ.”

Cậu nói xong, thấy Trần Minh Sinh vẫn cúi đầu không nói gì, bèn an ủi: “Nhưng anh Danh, anh đừng quá lo lắng, dù sao anh cũng đi lâu thế rồi giờ mới đột nhiên trở về, có điều...” A Ngôn không dám nói đến chân của Trần Minh Sinh, vòng sang chuyện khác: “Với giao tình của anh và anh Bạch, chẳng bao lâu nữa sẽ là anh thôi.”

Cậu ta cười hi hi: “Đến lúc đó, anh Danh nhớ che chở bọn em nhiều hơn nhé.”

Trần Minh Sinh vẫn im lặng, trong góc phòng tối tăm, A Ngôn không nhìn thấy mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy anh cầm cái nĩa gỡ gỡ trên đĩa trái cây.

Ổn định, bình tĩnh và theo quy luật.

Giống như đã định ra điều gì đó.

Chương 48

Buổi tối, Trần Minh Sinh quay lại khách sạn Thúy Hồ gọi cho chú Từ.

“Cậu nói bọn họ sắp chuyển hàng.” Giọng chú Từ rất nghiêm nghị: “Có biết lúc nào không?”

Trần Minh Sinh ngồi trên giường: “Cháu không biết cụ thể.”

Chú Từ: “Bạch Cát... cậu thấy thái độ của hắn ta hiện giờ thế nào?”

Trần Minh Sinh châm một điếu thuốc, trả lời: “Cháu cảm thấy vẫn ổn, chắc là chưa lộ, nhưng mà...”

Chú Từ hỏi lại: “Nhưng gì?”

“Nhưng mà, cháu có cảm giác bây giờ hắn rất cẩn thận, cháu vừa trở về lại tàn phế, có lẽ hắn sẽ không để cháu tham dự những chuyện quan trọng.”

Chú Từ nói: “Cháu cảm thấy hắn có ý tránh mặt cháu?”

“Việc này có lẽ đã được lên kế hoạch.” Trần Minh Sinh hít một hơi thuốc: “Cháu thấy bọn chúng vội vã rồi đi, chắc là đã thảo luận gì rồi.”

Chú Từ trầm mặc một lúc ở đầu giường bên kia, sau đó từ tốn: “Minh Sinh, cháu phải nghĩ cách tìm hiểu tình hình thật rõ ràng.”

“Cháu biết.” Trần Minh Sinh nói tiếp: “Mai cháu sẽ đến Hoa Viên một chuyến, cháu sẽ tìm cơ hội nói chuyện với Bạch Cát.”

Chú Từ: “Nếu chuyện này là thật, cháu nhất định phải nắm rõ thời gian.”

Trần Minh Sinh trả lời: “Vâng.”

“Minh Sinh.” Chú Từ dặn: “Cháu phải cẩn thận.”

“Chú yên tâm” Trần Minh Sinh búng roi tàn thuốc, anh im lặng một lát rồi hỏi chú Từ: “Chú Từ, đội trưởng Nghiêm chết thế nào?”

Đầu giường bên kia lặng thinh một lúc, Trần Minh Sinh có thể nghe rõ tiếng hít thở nặng nề.

Chú Từ trả lời: “Minh Sinh, cháu không cần biết chuyện đó làm gì.”

“Cháu hỏi chú, đội trưởng Nghiêm chết thế nào?”

Chú Từ hít sâu một hơi: “Trúng mìn phục, chúng ta vốn đang tiến hành kế hoạch vây bắt, nhưng tin tình báo là giả. Trong lần hành động mấy hôm trước, đội trưởng Nghiêm đã bị theo dõi rồi.”

Trần Minh Sinh im lặng, thấp giọng: “Anh ấy ra đi đau đớn không?”

Giọng nói chú Từ hơi nghẹn lại, như đang dồn nén điều gì, chú dặn dò Trần Minh Sinh: “Minh Sinh, cháu đừng nghĩ tới điều này, bây giờ phải đặt nhiệm vụ lên hàng đầu. Cháu nhớ kỹ, cháu là một cảnh sát.”

Một lúc lâu sau Trần Minh Sinh mới đáp: “Vâng.”

Hôm sau, Trần Minh Sinh lái xe đến Tân Trữ.

Tân Trữ nằm ở trung tâm của Vân Nam, ba mặt giáp núi, một mặt giáp đồng bằng. Tại trấn Côn Dương huyện Tân Trữ, có một công viên tưởng niệm tên Trịnh Hòa, đây là nơi du lịch, ngắm cảnh quan trọng ở Tân Trữ.

Nằm ở phía bắc công viên Trịnh Hòa không xa, có một tòa nhà nằm khuất sâu bên ngã tư đường, mọi người qua lại không hề để ý tới.

Bạch Vi Vi – con gái Bạch Cát ở nơi này, nên Bạch Cát gọi chỗ này là “Hoa Viên”.

Thật ra gọi nó là hoa viên cũng đúng, vì trong sân ngôi biệt thự tràn ngập hoa cỏ.

Trần Minh Sinh ngừng xe trước cổng, chống nạng bước xuống. Cổng hoa viên không khóa, Trần Minh Sinh đẩy cửa bước vào. Anh gặp Ngô Kiến Sơn trong Hoa Viên.

“Giang Danh.” Ngô Kiến Sơn cũng thấy anh, Trần Minh Sinh bước tới hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Ngô Kiến Sơn đáp: “Anh Bạch lo cậu rời đi lâu nên không quen, bảo tôi qua đây đón cậu.”

Trần Minh Sinh và Ngô Kiến Sơn cùng bước vào trong nhà, Trần Minh Sinh hỏi: “Cậu đến bao lâu rồi?”

Ngô Kiến Sơn: “Đến từ sáng sớm.”

Trần Minh Sinh liếc nhìn anh ta, lơ đãng hỏi: “Hôm qua ở cùng anh Bạch đến khuya à?”

“Ừ.” Ngô Kiến Sơn ngập, đẩy cửa ra: “Đến trung tâm tắm hơi một chuyến tới nửa đêm.”

Diện tích ngôi biệt thự không lớn, nhưng bên trong trang hoàng rất tinh xảo, mọi thứ được xếp đặt ngay ngắn, gọn gàng. Vách tường dán giấy với hoa văn nhỏ nhắn, nền nhà trải những tấm thảm vuông, hoa tươi được bày trên bàn trà và bên cạnh chân đèn, trông vô cùng độc đáo.

“Vi Vi đâu?”

“Vẫn chưa về.” Ngô Kiến Sơn dẫn Trần Minh Sinh vào phòng khách, hai người ngồi xuống sofa, lúc này một người phụ nữ ăn mặc như người giúp việc bước ra, Ngô Kiến Sơn bảo bà: “Lấy chút hạt dưa, đậu phộng và pha một ấm trà.”

Người phụ nữ gạt đầu, không nói một lời, xoay người đi vào nhà bếp chuẩn bị đồ ăn.

Trần Minh Sinh ngồi đối diện Ngô Kiến Sơn, Trần Minh Sinh lại hỏi: “Khi nào cô ấy về?”

Ngô Kiến Sơn rút điều thuốc ra châm lửa, anh ta đưa cho Trần Minh Sinh một điếu: “Không biết, có lẽ một lát nữa.”

Trần Minh Sinh đốt thuốc từ bật lửa trên tay Ngô Kiến Sơn: “Bây giờ cô ấy đang làm gì?”

Ngô Kiến Sơn trả lời: “Anh Bạch nhờ người tìm việc cho cô ấy.”

Trần Minh Sinh: “Ở đâu?”

Ngô Kiến Sơn: “Ở trường tiểu học, làm giáo viên tiếng Anh.”

Trần Minh Sinh sững sốt: “Giáo viên?”

Ngô Kiến Sơn cười cười đáp: “Ừ.”

Trong lúc bọn họ trò chuyện, bên ngoài có tiếng còi xe, Trần Minh Sinh và Ngô Kiến Sơn đồng loạt nhìn ra ngoài cửa.

Không bao lâu, cửa mở toang, một cô gái bước vào.

Cô gái khoảng chừng hai bốn, hai lăm tuổi, vóc người không cao, nhưng rất xinh đẹp. Cô gần như chạy xộc vào phòng, vừa đẩy cửa ra, ánh mắt cô lập tức ngừng lại ở chỗ Trần Minh Sinh đang ngồi trên sofa.

“A Danh?” Cô gái hơi mấp máy môi, chăm chú nhìn Trần Minh Sinh tựa như thăng thốt: “... A Danh?”

Trần Minh Sinh nhìn cô: “Vi Vi.”

Bạch Vi Vi mở to mắt, khóe mi dần đỏ. Cô ném túi đi, bước tới chỗ Trần Minh Sinh.

“A Danh...”

Trần Minh Sinh đứng dậy, Bạch Vi Vi chạy ào vào lòng anh.

“A Danh! Em biết anh không chết, em biết anh không chết mà!” Bạch Vi Vi kéo tay Trần Minh Sinh, nước mắt tuôn trào.

Trần Minh Sinh bị cô nhào vào lòng nên mất thăng bằng, ngã xuống sofa. Bạch Vi Vi cũng ngã theo, lúc này cô mới trông thấy chân của Trần Minh Sinh.

“A.” Bạch Vi Vi hoảng hốt: “A Danh, chân anh sao vậy?”

Trần Minh Sinh: “Không sao.”

Bạch Vi Vi cúi đầu nhìn cái chân bị cụt, đôi mắt cô dường như hơi nghi ngờ. Cô hỏi lại câu vừa nãy: “A Danh, chân của anh bị sao vậy?”

Trần Minh Sinh nhìn vào mắt Bạch Vi Vi, ánh mắt bây giờ hơi khác lúc này. Trần Minh Sinh biết rõ tật xấu của cô, anh kéo tay cô lắng sang chuyện khác: “Anh nghe Ngô Kiến Sơn kể, em làm giáo viên dạy tiểu học?”

Bạch Vi Vi còn đang cúi đầu, Trần Minh Sinh hỏi, cô mới hoàn hồn, sau đó giương mắt lên, ánh mắt trong veo trở lại.

“Đúng vậy.” Bạch Vi Vi trả lời: “Em làm giáo viên dạy tiếng anh ở trường tiểu học.”

Trần Minh Sinh cười hỏi: “Có thích không?”

“Thích.” Bạch Vi Vi giống như một cô bé vừa có được cái váy hoa, khoe với anh: “Em thích dạy tiếng anh, bọn trẻ đều rất thông minh.”

Trần Minh Sinh gật đầu, Ngô Kiến Sơn chen lời: “Vi Vi, em chuẩn bị đi, lát nữa anh Bạch đến, tối nay chúng ta cùng ăn cơm.”

Bạch Vi Vi: “Ba cũng tới?”

Ngô Kiến Sơn đáp: “Ừ, mua quà cho em”

“Thật sao?” Bạch Vi Vi quay đầu nhìn Trần Minh Sinh: “Quà đâu rồi?”

Trần Minh Sinh và Ngô Kiến Sơn đều sững sốt, ánh mắt Bạch Vi Vi ngập tràn chờ mong. Ngô Kiến Sơn há miệng muốn nói, Trần Minh Sinh ra hiệu bằng mắt với anh ta. Anh dỗ Bạch Vi Vi: “Quà ở trên xe của anh, tối nay sẽ cho em”

Bạch Vi Vi vui vẻ cười, cô ôm Trần Minh Sinh một cái rồi xoay người lên lầu.

Ngô Kiến Sơn thấy cô đi rồi mới cười hỏi Trần Minh Sinh: “Cậu có mua quà cho cô ấy?”

Trần Minh Sinh bắt đầu đi lên lầu, Ngô Kiến Sơn thoáng nhìn trên lầu: “Tật xấu của cô ấy trong phút chốc tôi phản ứng không kịp, may mà cậu có thể đối phó.”

Trần Minh Sinh cúi đầu hít một hơi thuốc, bảo: “Đối phó gì chứ, chiều theo cô ấy là được rồi.” Anh liếc nhìn Ngô Kiến Sơn: “Lát nữa anh Bạch sẽ tới đây?”

“Ừ.” Ngô Kiến Sơn nói tiếp: “Thế diện của cậu lớn thật, hiếm khi anh ấy qua bên này một chuyến.”

Trần Minh Sinh cúi đầu hút thuốc, không trả lời.

Hơn tám giờ tối Bạch Cát đến, tài xế chờ một mình hần.

Bạch Vi Vi thay một chiếc váy hoa, ngồi bên cạnh Trần Minh Sinh. Cơm chiều là do đầu bếp ở nhà làm, mọi người ăn cơm trong phòng ăn ở lầu một.

Bữa cơm cũng xem như thoải mái.

Trước lúc ăn cơm Trần Minh Sinh tìm Bạch Cát, kể với hần chuyện lúc này.

“Ái chà, chú mượn hoa hiến phật.” Bạch Cát cười đùa: “Anh mua đồ cho con gái lại biến thành chú tặng.”

Trần Minh Sinh cười bắt đầu đi: “Em quên mất, lần sau sẽ bù lại.”

“Được rồi, cho chú, cho chú tất.” Bạch Cát lấy món quà nhỏ trong xe đưa cho Trần Minh Sinh: “Giữa chú và anh thì con bé chắc chắn sẽ thích chú đưa hơn.”

Trần Minh Sinh đưa quà cho Bạch Vi Vi, Bạch Vi Vi lập tức mở quà.

Trong đó là một cái nón có vòng hoa nhỏ viền quanh, màu sắc trang nhã.

Bạch Vi Vi đội nón lên hỏi Trần Minh Sinh: “A Danh, đẹp không?”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Đẹp lắm!”

“Con bỏ nón xuống đi, ăn cơm trước đã.” Bạch Cát nói.

Không khí bữa cơm rất vui vẻ thoải mái, sau khi ăn xong, Bạch Vi Vi quần lấy Trần Minh Sinh kéo anh vào phòng cô trò chuyện.

“A Danh, sao lâu vậy anh không tới tìm em?”

Trần Minh Sinh: “Anh ở ngoài đường thương.”

Bạch Vi Vi cúi đầu nhìn chân anh, nét mặt thoáng chút đau buồn.

“Có phải vì anh mất chân rồi nên không đến tìm em không?”

Trần Minh Sinh cười cười: “Không đâu.”

Bạch Vi Vi: “Anh đừng lo, em sẽ chăm sóc anh, em sẽ nhờ ba giúp đỡ.”

Trần Minh Sinh cúi đầu nhìn Bạch Vi Vi.

Ánh mắt Bạch Vi Vi trong vắt hết như một đứa bé thơ.

Mà ở một mặt nào đó, cô quả là một đứa trẻ.

Tám năm trước, lúc Trần Minh Sinh vừa trà trộn vào tổ chức của Bạch Cát, Bạch Vi Vi đang học trung học. Bạch Cát rất bảo bọc Bạch Vi Vi, hẳn không cho cô biết hẳn thật sự đang làm nghề gì. Cô chỉ mơ hồ biết cha mình mở vài vũ trường, cô cũng không rõ những chỗ đó trông thế nào.

Có một lần cô tan học sớm, chợt muốn đến một cái trong số đó, nhân viên ở đó không biết cô, hỏi cô muốn gì. Bạch Vi Vi mơ mơ màng màng nói muốn hát, sau đó chờ ba tới đón.

Người ở vũ trường mở một gian phòng cho cô, Bạch Vi Vi bước vào, trên chiếc bàn trong phòng bày một đĩa trái cây, nước uống và danh sách bài hát. Lúc đó vũ trường khác hẳn hiện giờ, cũng không hề nề nếp, ở đó rất bừa bãi, lộn xộn. Bạch Vi Vi vừa bước vào đã thấy hơi hối hận, lúc muốn bỏ về thì chợt trông thấy có mấy đôi nam nữ đang ôm ấp nhau trên hành lang.

Bạch Vi Vi sợ tới mức không đi nổi nữa, cô quay vào phòng khóa chặt cửa.

Lúc đó, cô còn chưa có di động, lòng thầm mong ba mau đến đón cô.

Mà xui xẻo, khi ấy có vài kẻ say xỉn nhằm đường tới trước phòng cô, họ vừa đập cửa phòng Bạch Vi Vi vừa la hét inh ỏi.

Cửa ở vũ trường đều làm bằng gỗ, những kẻ say xỉn đập vài cái liền bật ra.

Tâm trí Bạch Vi Vi bất ổn là vì vậy.

Vào lúc đó, Trần Minh Sinh đang làm việc ở vũ trường, anh nghe có người hét cứu mạng nên lập tức vọt vào phòng kéo Bạch Vi Vi ra.

Lúc ấy, anh hỏi người nhà cô ở đâu, Bạch Vi Vi hoảng sợ không nói nên lời.

Trần Minh Sinh dẫn cô đến bệnh viện, Bạch Vi Vi mê man hai ngày mới tỉnh lại.

Cô đã quên mất đoạn ký ức kia.

Nhưng cô vẫn còn nhớ Trần Minh Sinh.

Lúc cô nói với Trần Minh Sinh cha cô là Bạch Cát, Trần Minh Sinh biết thời cơ tới rồi.

Lúc đó Trần Minh Sinh một mực muốn tiếp cận Bạch Cát mà Bạch Vi Vi là cơ hội trời ban.

Sau khi Bạch Cát biết chuyện Bạch Vi Vi, hẳn vô cùng tức giận. Tất cả nhân viên đang làm việc tại vũ trường đó đều gặp họa chỉ trừ Trần Minh Sinh.

“A Danh...” Bạch Vi Vi ngửa đầu, nhỏ giọng thầm thì như đang kể bí mật với Trần Minh Sinh: “Em biết anh làm việc cho ba em. Anh đừng lo mình mất chân rồi ông ấy sẽ khai trừ anh, em sẽ nói giúp anh.”

Trần Minh Sinh cười với cô: “Cảm ơn em.”

Anh nhìn ra ngoài qua khe hở cửa phòng, Ngô Kiến sơn đang ngồi trên sofa với Bạch Cát, không biết họ đang nói gì. Trần Minh Sinh quay đầu hỏi Bạch Vi Vi: “Em có thích quà anh tặng không?”

Bạch Vi Vi cười đáp: “Thích.”

Trần Minh Sinh khẽ cười nhìn cô, đáy mắt tựa như nói lên nhiều điều. Bạch Vi Vi ngẩn ra, sau đó lập tức cười: “Anh cũng muốn quà đúng không?”

Trần Minh Sinh nói: “Có lẽ.”

Bạch Vi Vi hứng trí dào dạt hỏi: “Vậy anh muốn quà gì?”

Trần Minh Sinh nói: “Làm gì có ai được tặng còn đòi hỏi?”

Bạch Vi Vi nhủ mảy: “Nhưng em không biết anh thích gì?”

Trần Minh Sinh thân nhiên trả lời: “Em có thể hỏi người khác mà.”

Bạch Vi Vi trầm than thở: “Phải hỏi ai đây... A, đúng rồi!” Bạch Vi Vi vỗ tay, cũng không hỏi Trần Minh Sinh mà chạy ra khỏi phòng, cô chạy thẳng xuống lầu. Trần Minh Sinh đi theo cô, chậm rãi bước xuống, anh đứng chờ ở chỗ ngoặt thang lầu, không lộ mặt ra.

Bạch Vi Vi kéo Ngô Kiến Sơn khỏi Bạch Cát, hai người vào một căn phòng khác trò chuyện.

Trần Minh Sinh lúc này mới bước xuống lầu.

Bạch Cát vẫy tay gọi anh: “A Danh, đến ngồi xuống đây.”

“Anh Bạch.” Trần Minh Sinh chống nạng, ngồi xuống cạnh Bạch Cát. Sau khi anh gọi Bạch Cát một tiếng thì vẫn luôn cúi đầu không mở miệng.

Bạch Cát nói: “Sao vậy, sắc mặt chú không ổn lắm.”

Trần Minh Sinh lắc đầu.

Bạch Cát tựa người trên ghế sofa nhìn Trần Minh Sinh: “Sao vậy, có chuyện gì mà chú không thể nói với anh Bạch đây?”

Trần Minh Sinh giống như hơi do dự, ngập ngừng một lúc mới ngẩng đầu hỏi Bạch Cát: “Anh Bạch, có phải anh thấy em vô dụng rồi không?”

Bạch Cát cười: “Chú nói bậy quá.”

Trần Minh Sinh nhìn Bạch Cát, ánh mắt kiên định: “Anh Bạch, anh hãy tin tưởng em, em có thể làm tiếp.”

Bạch Cát bất giác ánh mắt Trần Minh Sinh, hần thở dài: “Ôi, anh luôn lo chú có ý nghĩ này.” Thân thể Bạch Cát hơi nhoài tới nói: “Cái đầu của chú đã đủ dùng rồi, anh biết chắc chú đã nhìn ra được gì.”

Trần Minh Sinh: “Nếu anh thấy em không được thì cứ nói thẳng với em, em sẽ không ở lại đây nữa.”

“Chắc.” Bạch Cát nhủ mảy: “Chú đừng nghĩ thế, một năm nay xảy ra nhiều chuyện lắm, anh không thể vì thấy chú về rồi lập tức lấy việc của người khác giao cho chú. Anh cũng phải giữ chút thể diện cho anh em nữa.”

Trần Minh Sinh cúi đầu, im lặng.

Bạch Cát vỗ vai Trần Minh Sinh: “A Danh, chú gần như một tay anh đào tạo, chú phải tin anh.”

Trần Minh Sinh bỗng nói: “Anh Bạch, gã Lưu Vĩ đó vẫn còn lòng riêng, làm việc không ổn đâu.”

Tay Bạch Cát hơi khựng lại, rồi hần nhếch miệng cười với Trần Minh Sinh.

Hần tựa vào sofa, chậm rãi nói: “A Danh, cơ hội bao giờ cũng công bằng.”

Trần Minh Sinh nhìn nụ cười kia, cuối cùng anh gật đầu, thấp giọng đáp: “Vâng.”

Tối đó, Bạch Vi Vi giữ Trần Minh Sinh ở lại hoa viên, Bạch Cát vui vẻ đồng ý. Trần Minh Sinh buổi tối không về, anh ở lại phòng khách.

Nửa đêm, anh nằm trên giường, suy tư về chuyện lúc chiều.

Dù thế nào thì có thể xác định một chuyện, bọn họ đang chuyển hàng, hơn nữa do Lưu Vĩ chịu trách nhiệm.

Trần Minh Sinh đang nghĩ phải làm sao mới biết được thời gian chính xác thì cửa phòng anh lặng lẽ mở ra.

Trần Minh Sinh nhìn ra cửa, Bạch Vi Vi mặc một chiếc áo ngủ bằng lụa, cô rụt rè đứng trước cửa. Thoạt nhìn cô vừa tắm xong, tóc còn hơi ẩm.

“A Danh...”

Trần Minh Sinh nhìn cô, Bạch Vi Vi hỏi: “Em có thể... có thể ngủ cùng anh không?”

Trần Minh Sinh nằm trên gối nghiêng đầu nhìn cô, sau đó anh bật cười bảo: “Em qua đây.”

Bạch Vi Vi vui vẻ nhún vai rồi leo lên giường nằm bên cạnh Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh nằm im, cô cũng không dám xoay người, lẳng lặng nằm bên cạnh anh.

Trần Minh Sinh nghiêng đầu nhìn đáng vẻ nhút nhát của cô, bỗng nhiên anh không thể kiềm chế nhớ tới Dương Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Trần Minh Sinh nhìn Bạch Vi Vi nằm ngủ bên cạnh, trầm nghĩ, phụ nữ thật kỳ lạ.

Anh ngửa đầu, gối lên tay mình nhìn trần nhà.

Trong khoảnh khắc, anh ngừng suy nghĩ về nhiệm vụ, về Bạch Cát, Lưu Vi và tất cả mọi chuyện. Mọi suy nghĩ của anh tập trung toàn bộ vì sự xuất hiện của cô gái ấy.

Dương Chiêu.

Rất nhiều người nói, nếu xa nhau một thời gian quá dài sẽ không nhớ được khuôn mặt người đó. Mỗi khi nhớ lại đều là bóng dáng mơ hồ.

Nhưng Trần Minh Sinh lại nhớ rất rõ khuôn mặt Dương Chiêu, nhớ rõ giọng nói thản nhiên của cô, và cả nét mặt với nụ cười hơi lạnh lùng.

Trần Minh Sinh nở nụ cười giữa những hồi ức.

Anh đúng là đã bị cô gái này bắt nạt thương tích đầy mình.

Trong bóng đêm tĩnh lặng, Trần Minh Sinh nhớ Dương Chiêu. Sự nhớ nhung này như muốn nuốt trọn cả người anh.

Anh đưa tay, cầm lấy điện thoại bên giường.

Trong điện thoại không có số của Dương Chiêu, nhưng mười một con số kia đã khắc sâu trong đầu Trần Minh Sinh, anh cảm thấy cả đời cũng không thể quên.

Trong bóng đêm, anh siết chặt điện thoại trong tay.

Người nằm bên cạnh bỗng giật mình, Trần Minh Sinh quay sang, thấy Bạch Vi Vi mở đôi mắt mơ ngủ nhìn anh, khẽ hỏi: “A Danh, anh chưa ngủ sao?”

Trần Minh Sinh không nói gì, Bạch Vi Vi ngẩng đầu: “Có chuyện gì à?”

Trần Minh Sinh thấp giọng: “Không, em ngủ đi.”

Bạch Vi Vi lại nằm xuống, mơ màng nói một câu: “Anh cũng mau ngủ đi, mệt quá.”

Trần Minh Sinh: “... Ừ.”

Tay anh cuối cùng dần buông ra.

Cảm xúc mãnh liệt vừa nhen lên cũng bị anh từ từ dần xuống.

Trần Minh Sinh nhắm mắt lại, im lặng cắn chặt răng.

Bạch Vi Vi nói rất đúng, đúng là hơi mệt mỏi...

Trần Minh Sinh nằm xuống, Bạch Vi Vi dường như cũng nhận ra, vươn tay qua ôm lấy Trần Minh Sinh trong vô thức. Trần Minh Sinh không hề động đậy, anh nhìn cánh tay trước ngực, tay cô cách ngực Trần Minh Sinh một lớp chăn.

Tấm chăn này là kiểu chăn công chúa, có rất nhiều hoa văn. Bạch Vi Vi thích kiểu này, Bạch Cát dặn dò người chăm sóc cô, tất cả đều làm theo ý thích của cô.

Phải chăng mọi cô gái đều thích sống trong thế giới cổ tích?

Trần Minh Sinh vừa nghĩ xong lập tức khẽ cười.

Nếu trong thế giới cổ tích, Bạch Vi Vi là công chúa hiền lành lương thiện thì Dương Chiêu là ai?

Trần Minh Sinh nhớ đến Dương Chiêu, hình ảnh đầu tiên là cô dựa vào kệ bếp hút thuốc, nét mặt lạnh nhạt ẩn hiện sau ánh chiều tà mờ nhạt, mơ hồ.

Có lẽ cô là một nhân vật phản diện, Trần Minh Sinh nghĩ, cô sẽ là một phù thủy hoặc hoàng hậu lạnh lùng.

Trong thế giới đó, vua chúa không thể chống chọi được với cô.

Mấy tuần sau, số lần Lưu Vĩ xuất hiện ngày càng ít. Trần Minh Sinh miễn cảm nhận ra, thời gian vận chuyển hàng đã sắp đến.

Trần Minh Sinh lúc này nhàn rỗi ở khách sạn Thủy Hồ. Đại khái là tròn một tháng sau, Ngô Kiến Sơn đến tìm anh, hỏi anh cảm thấy thế nào.

Trần Minh Sinh: “Thế nào là thế nào?”

Ngô Kiến Sơn cười cười: “Không phải cậu vừa trở về sao, đã thích ứng lại chưa?”

Trần Minh Sinh nói: “Đâu có gì cần thích ứng.”

Ngô Kiến Sơn ngồi trên sofa trong phòng Trần Minh Sinh: “Này, cậu đúng là có phúc mà không biết hưởng, bây giờ tôi ước gì có chút thời gian rảnh rỗi.”

Trần Minh Sinh ngồi trên giường nhìn anh ta: “Sao thế, bây giờ nhiều việc lắm à?”

Ngô Kiến Sơn bĩu môi: “Cũng không có gì.” Anh ta xoay xoay cổ: “Hai ngày rồi tôi chưa được ngủ.”

Trần Minh Sinh cười trêu chọc: “Cậu tới đây vì muốn ngủ à?”

Ngô Kiến Sơn nói: “Muốn ngủ thì tôi tìm người đẹp, tới chỗ cậu ngủ làm đêch được gì.” Anh ta gõ gõ ngón tay xuống ghế: “Anh Bạch bảo tôi tới hỏi cậu, nghỉ ngơi đủ chưa, có muốn làm gì không?”

Trần Minh Sinh ngừng lại, chậm rãi hỏi: “Làm gì?”

“Ai biết cậu muốn làm gì.” Ngô Kiến Sơn nói, “Cả năm nay bận rộn phiền phức muốn chết, chưa mở rộng thêm được địa bàn nào, cái này cậu cũng biết rồi còn gì. Anh Bạch bảo tôi hỏi cậu muốn làm gì không?”

Trần Minh Sinh cúi đầu nhìn tay mình, trầm tư.

“Tôi nói này, cậu xuống thẳng khu khách sạn Bàn Long đi.” Ngô Kiến Sơn nói: “Ồ đó ít việc, nhàn nhã, béo bở, quan trọng nhất là không phải mệt nhọc.”

Trần Minh Sinh nói: “Anh Bạch sẽ cho phép sao?”

“Đương nhiên.” Ngô Kiến Sơn nói: “Anh Bạch nói tôi tìm được cậu thì bảo cậu muốn làm gì cứ nói thẳng.”

Trần Minh Sinh: “Sòng bài Vạn Phát được không?.”

Trần Minh Sinh vừa nói xong, Ngô Kiến Sơn sững sốt, anh ta nhìn Trần Minh Sinh, một lát sau nét mặt có chút bất đắc dĩ: “Giang Danh, cậu thật không nề mặt người khác.”

Trần Minh Sinh đốt một điếu thuốc, thản nhiên nói: “Nể mặt ai?”

Ngô Kiến Sơn nhếch môi: “Còn hỏi ai.”

Trần Minh Sinh cười khẽ một tiếng, không nói gì.

Ngô Kiến Sơn đợi một lúc rồi nói tiếp: “Giang Danh, sòng bài Vạn Phát trước giờ do Lưu Vĩ quản lý, bây giờ cậu đột nhiên muốn qua, không sợ gặp chuyện bất trắc à?”

Trần Minh Sinh vẫn rừ mắt xuống, không biết đang nhìn nơi nào. Nghe những lời của Ngô Kiến Sơn, mắt anh khẽ nhú lại, ánh mắt tối tăm xuyên qua làn khói mỏng manh.

Thoải mái, vô vị.

“Xảy ra chuyện gì?” Trần Minh Sinh thản nhiên hỏi: “Cậu cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì được chứ?”

Ngô Kiến Sơn nhìn ánh mắt Trần Minh Sinh, nét mặt không hề thay đổi, anh ta ngồi một lúc cuối cùng chỉ cười một tiếng: “Tôi đã nói...”

Trần Minh Sinh lại cúi xuống hút thuốc.

“Ta đã từng nói với Lưu Vĩ, bảo cậu ta phải ý tứ khi nói chuyện.” Ngô Kiến Sơn bắt đầu đi: “Cậu có biết, thằng nhóc đó trước giờ vẫn vậy, đến bây giờ vẫn chưa biết kiềm chế.”

Trần Minh Sinh cười lạnh một tiếng, không nói gì.

“Tôi biết cậu chướng mắt với nó.” Ngô Kiến Sơn thờ dãi, “Nó ngáng chân cậu khắp nơi, chẳng phải vì cậu vốn không thèm liếc mắt nhìn nó một cái đó sao?”

Trần Minh Sinh búng tàn thuốc, “Có cậu nhìn là được rồi, cần chi người nhiều.”

Ngô Kiến Sơn cười: “Gần đây nó làm được vài chuyện rất ngon lành, bây giờ cũng có thể nói chuyện trước mặt anh Bạch được rồi. Dù cậu chướng mắt nó thì cũng phải nể mặt anh Bạch chứ, nếu không đều khó cho chúng ta.”

Trần Minh Sinh không đáp lại mà chỉ hỏi: “Sòng bài Vạn Phát, được không?”

Được hay không.

Ngô Kiến Sơn thờ dãi: “Đương nhiên là được, anh Bạch đã lên tiếng, cậu được tự do lựa chọn, nhưng mà —”

“Vậy được rồi.” Trần Minh Sinh nói: “Ngày mai, tôi sẽ qua đó xem thử.”

Ngô Kiến Sơn nhìn Trần Minh Sinh, cười cười: “Giang Danh, Lưu Vĩ là người thâm độc, cậu đừng ép quá.”

Trần Minh Sinh ném tàn thuốc, ngẩng đầu nhìn Ngô Kiến Sơn.

“Chẳng phải chỉ giết được một cảnh sát thôi sao?”

Ngô Kiến Sơn dừng lại hỏi: “Sao cậu biết.”

“Chắc.” Trần Minh Sinh hừ lạnh một tiếng: “Nó ước gì tôi biết chuyện đó.”

Ngô Kiến Sơn cũng hiểu ra: “Đúng vậy, đây là công lao lớn nhất của nó. Bây giờ nó dùng việc này có thể ngáng được cậu.” Ngô Kiến Sơn dừng lại xong nói tiếp: “Nhưng có thể giết Nghiêm Trịnh Đào cũng phải có bản lĩnh, khó trách gần đây anh Bạch coi trọng nó.”

Trần Minh Sinh cười khẩy: “Hai chúng ta cực khổ bán mạng theo anh Bạch bao năm nay, nó chỉ giết được vài tên cảnh sát liền leo lên tới đây, cậu nhìn được à?”

Ngô Kiến Sơn nghe thế, sắc mặt không tốt lắm: “Vậy có cách nào chứ, cậu cũng biết rồi đấy, từ khi vợ tôi sinh con, tôi coi mẹ con nó như sinh mạng của mình. Bây giờ cậu lại thế này, lấy gì để liều với Lưu Vĩ.”

Trần Minh Sinh lẳng lặng nhìn sắc mặt Ngô Kiến Sơn, một lúc sau thì khẽ cười: “Nhìn cậu sốt ruột chưa kìa, tôi nói đùa thôi. Nó thích thì để nó làm, dù sao cũng là lợi ích chung cả.”

Ngô Kiến Sơn cũng nghĩ thông, cười với Trần Minh Sinh: “Mẹ nó, đầu óc cậu đúng là vô cùng xảo quyệt.” Anh ta đứng lên khỏi sô pha, đến gần Trần Minh Sinh, nói rất nhỏ: “Cậu biết không, mấy ngày nữa nó phải đi chuyển hàng, chờ nó trở về, tất cả sẽ —” Ngô Kiến Sơn không nói hết lời mà dùng ngón cái và ngón trỏ xoa xoa vào nhau.

Trần Minh Sinh lắc đầu, có chút không yên tâm: “Bây giờ kiểm soát chặt như vậy, nó có thể đi được bao nhiêu, mình nó còn không đủ, lấy đâu chia cho chúng ta.”

Nét mặt Ngô Kiến Sơn như xem xét, ánh mắt thăm dò, đưa tay ra trước người Trần Minh Sinh, sau đó chậm rãi giơ bốn ngón lên.

Sắc mặt Trần Minh Sinh rất bình thản nhưng tim đập rất nhanh.

“Đùa à...” Anh trợn mắt.

Ngô Kiến Sơn cười lạnh, không nói gì.

Trần Minh Sinh không kìm nổi, rút một điếu thuốc.

Bốn ngón tay, số bốn — Heroin.

Heroin được mệnh danh là vua của thế giới thuốc phiện, nói trắng ra là thành phẩm tinh luyện. Trải qua các quá trình tinh luyện không giống nhau, heroin có độ tinh khiết khác nhau, heroin số bốn có độ tinh khiết lên tới 90%.

Trước đây Bạch Cát cũng bán số bốn, nhưng số lượng rất ít.

Trần Minh Sinh nói với Ngô Kiến Sơn: “Lưu Vĩ này, quả nhiên to gan.”

“À, mạng chó mà, đương nhiên gan phải to rồi.” Ngô Kiến Sơn ngồi hút thuốc bên cạnh Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh lại tiếp: “Chuyến này thật béo bở, không biết thằng này vor vét được bao nhiêu.”

Sắc mặt Ngô Kiến Sơn khó kìm được sự ghen tỵ, múa máy ngón tay: “Ít nhất là số này.”

Trần Minh Sinh yên lặng hút thuốc.

Chuyến hàng này ít nhất phải trên 1.5 kilogram.

Nếu bị bắt, Luru Vĩ chết chắc.

Ngô Kiến Sơn hút thuốc xong liền rời khỏi phòng.

Trần Minh Sinh nằm một mình trên giường khách sạn, suy nghĩ thật lâu cuối cùng gọi điện thoại cho chú Từ.

“Tin tức là chuẩn xác.”

“Cháu chắc chắn?”

“Dạ.” Trần Minh Sinh tựa vào đầu giường: “Chú Từ, lần này là heroin.”

“Ừ—?” Chú Từ ừ một tiếng thật dài, giọng điệu càng thêm nghiêm túc: “Cháu có chắc chắn không?”

“Tin tức từ Ngô Kiến Sơn, không sai đâu.”

Điện thoại im lặng một lúc, chú Từ nói: “Tiếp theo cháu tính làm gì?”

Trần Minh Sinh: “Cháu sẽ lấy sòng bài Vạn Phát của Luru Vĩ, ngày mai qua đó.”

“Được.” Chú Từ nói: “Bước này không tệ, Minh Sinh, cháu biết rõ tính nết của Luru Vĩ, nếu biết cháu chiếm địa bàn của nó, nhất định nó sẽ không từ bỏ ý đồ, đến lúc đó cháu phải xử lý cẩn thận. Còn nữa, phần lớn thời gian nó đều ở sòng bài, cháu nên để ý nhiều đến đám nhân viên ở đó, chắc chắn sẽ có người tranh thủ lấy lòng ông chủ mới, cháu xem thử có tin tức gì không nhé.”

Trần Minh Sinh đáp lại: “Được, đến lúc có tin tức cháu sẽ báo cho chú.”

Chú Từ nói tiếp: “Mấy ngày nay thật vất vả cho cháu.”

Trần Minh Sinh: “Mọi người đều vất vả mà.”

“Minh Sinh.” Chú Từ nặng nề nói tiếp: “Nhớ kỹ, mọi chuyện phải cẩn thận.”

Trần Minh Sinh khẽ cười: “Cháu biết rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Luru Vĩ đến sòng bài kiểm chuyện đã là ba ngày sau.

Lúc đó, Trần Minh Sinh đang xem tivi trong phòng, cửa phòng bị ai đó đá văng ra.

Trần Minh Sinh bình thần nhìn ra ngoài, Luru Vĩ hùng hổ bước vào, bên ngoài đám nhân viên phục vụ muốn ngăn nhưng không ai dám mở miệng. Có mấy người Trần Minh Sinh mang tới nghe tiếng động chạy vào, Trần Minh Sinh nhìn họ lắc đầu.

“Qua đây, đóng cửa lại.” Trần Minh Sinh nói, “Lấy một thùng bia vào đây.”

Người bên ngoài tản ra, mấy phút sau, một phục vụ khiêng một thùng bia vào.

“Anh Danh, em khui nhé.”

Trần Minh Sinh: “Cậu không cần xen vào, ra ngoài đi.”

“Dạ.” Người phục vụ xoay người ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Sắc mặt Lưu Vĩ hiềm độc, mặt cười nhưng bụng đầy căm hận, nhìn Trần Minh Sinh chằm chằm: “Mày cần gì ở đây giả vờ tốt bụng với tao.”

Trần Minh Sinh ngồi trên sô pha, giương mắt nhìn gã: “Tao vốn không phải người tốt.”

Lưu Vĩ hí hóp mắt nhìn Trần Minh Sinh: “Giang Danh, bây giờ ở đây không có người khác, tao với mày nói thẳng đi.” Gã giơ tay chỉ căn phòng, rồi chỉ vào mình: “Sòng bài Vạn Phát này là của tao. Tao khuyên mày nên thức thoi một chút, đừng để đến lúc mọi người đều khó xử.

Trần Minh Sinh khui một chai bia, đặt trước mặt Lưu Vĩ: “Mày suy nghĩ nhiều, tao thấy gần đây mày bận rộn quá, không có người quản lý sòng bài nên tao đến giúp mấy ngày thôi.”

Lưu Vĩ: “Bận hay không là việc của tao, đây không phải là nơi mày có thể đụng đến.”

Trần Minh Sinh yên lặng một lúc, sau đó cười trâm thắp: “Mày đúng là xưa đâu bằng nay nhỉ.”

Không biết Lưu Vĩ nghĩ gì, mặt hơi dắc ý: “Ngày ông đây kiêu ngạo với đời còn chưa đến đâu.”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Ừ, chờ mày làm xong mọi việc, chỉ cần nói một câu tao lập tức trả nơi này cho mày.”

Thấy Trần Minh Sinh phối hợp như vậy, Lưu Vĩ cảm thấy hơi kỳ lạ. Gã nhìn Trần Minh Sinh một lượt từ trên xuống dưới: “Sao thế, trước kia mày đâu phải như vậy.”

Trần Minh Sinh vờ không hiểu: “Trước kia tao làm sao?”

Lưu Vĩ cười lạnh một tiếng, không nói gì.

Trần Minh Sinh lại khui một chai bia, đặt trước mặt: “Trước đây là trước đây, bây giờ tao thành thế này, có rất nhiều chuyện không làm chủ được.”

Lưu Vĩ nhìn chân Trần Minh Sinh, cuối cùng ngồi xuống sô pha.

“Giang Danh, mày cũng biết bây giờ mày rất bất lợi đúng không?” Lưu Vĩ vất tay lên sô pha, bắt chéo chân: “Vậy mày nói rõ với anh Bạch đi.”

Trần Minh Sinh nói: “Tao nói rõ cái gì?”

“Không làm được đó.” Lưu Vĩ khinh khỉnh, “Mày nhìn xem, bây giờ mày trở về, dựa vào quan hệ trước đây của mày với anh Bạch, anh ấy nhất định không nói gì mày nhưng vẫn rất quan tâm đến mày, chỉ cần mày nói... À...” Lưu Vĩ chỉ chỉ chân Trần Minh Sinh: “Tình cảnh này thì mày có thể làm được gì?”

Trần Minh Sinh mỉm cười, uống một ngụm bia.

Lưu Vĩ nói tiếp: “Mày nói với Anh Bạch, để công việc cho người khác làm, dù sao vẫn có con ngốc kia, mày cũng chẳng cần lo lắng.”

Trần Minh Sinh nhìn Lưu Vĩ nói: “Mày nghĩ nếu nói Bạch Vi Vi như vậy trước mặt anh Bạch, mày còn tiếp tục được không?”

Lưu Vĩ biến sắc: “Mày muốn nói với anh Bạch?” Gã lập tức cười khinh thường: “Mày giả vờ làm gì, tao không tin mày xem nó như những đứa con gái bình thường khác.”

Trần Minh Sinh nói: “Tao xem cô ấy là gì không quan trọng.”

Lưu Vĩ nhào tới gần, cười đầy kinh tởm: “Thế nào, đã thử chưa, mùi vị ra sao?”

Trần Minh Sinh nhìn Lưu Vĩ: “Mày có biết vì sao anh Bạch hiếm khi cho mày gặp Bạch Vi Vi không?”

Lưu Vĩ nhìn nét mặt Trần Minh Sinh, gã cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên hiểu được ý anh. Gã nhìn Trần Minh Sinh, sau đó ghé sát lại, nói chằng chịt: “Chắc, tao nói cho mày biết, đàn bà là đồ đùa chơi, dùng để thỏa mãn thoi, nghĩ nhiều làm gì. Chẳng có ý nghĩa gì hết, biết không?”

Trần Minh Sinh cười cười, đưa chai bia tới trước mặt gã: “Đúng là chẳng ý nghĩa gì. Cạn!”

Lưu Vĩ cầm chai bia, vừa rung chân vừa gõ gõ, hỏi anh: “Mày có ý gì?”

Trần Minh Sinh thần nhiên nói: “Đến cũng đến rồi, chi bằng uống một chút cho vui.”

Lưu Vĩ hừ một tiếng, dốc ngược chai bia lên uống.

Luru Vĩ vốn là loại người như thế, tư lợi, lòng tham không đáy, hơn nữa rất dễ bị kích động, khi bốc đồng lên thì mặc kệ là ai gã cũng dám chém một dao. Nhưng ngược lại rất dễ dụ, người như thế chỉ cần biết cách dỗ dành, làm theo ý gã, giữ thể diện cho gã, căn bản chẳng cần làm gì nhiều.

Uống ba chai, Luru Vĩ đã hơi ngà ngà say.

Nếu là bia người khác kính thì đúng là Luru Vĩ chưa đến mức đó. Điểm mấu chốt là do Trần Minh Sinh kính. Năm đó, lúc đưa gã từ khu phố bài bạc này ra ngoài, Trần Minh Sinh chưa từng hoà nhã với gã.

Luru Vĩ nhìn chân phải bị cụt của Trần Minh Sinh qua đôi mắt lơ đãng, trông mắt gã tràn đầy vui sướng, vui sướng đến mức suýt bật cười.

“Tao nói này, Giang Danh... Ợ.” Luru Vĩ ợ đầy hơi bia, “Chắc mày không nghĩ tới, tao sẽ có ngày hôm nay.”

Trần Minh Sinh uống không nhanh không chậm, Luru Vĩ uống một chai, anh cũng cạn một chai.

Luru Vĩ nhấc tay, đập mạnh lên chân phải của Trần Minh Sinh, mặt nhăn lại: “Ui da... Chỉ còn một khúc thể này, tao nói này anh Danh, mày đúng là thâm quá.”

Trần Minh Sinh nhìn bàn tay của Luru Vĩ, khẽ nhủ mày nhưng giãn ra rất nhanh. Anh mỉm cười nhìn Luru Vĩ: “Đúng vậy, cứ theo đà này, chưa biết chừng ngày nào đó, tao phải kêu mày là anh Vĩ mất.”

Luru Vĩ nghe vậy lòng càng vui sướng hơn, uống cạn nửa chai còn lại.

Uống xong, gã sảng khoái không chịu nổi nữa ngã vật ra sô pha. Gã cười khà khà mấy tiếng, tràn đầy men say.

“À... Không cần đợi đến ngày nào đó đâu, mày sẽ được ngay thôi... Ợ! Cứ chuẩn bị kêu luôn đi.”

Trần Minh Sinh cầm chai bia chạm vào chai của Luru Vĩ: “Để xem sang năm có cơ hội không.”

Luru Vĩ mắt kiên nhẫn tròn mắt, ném chai bia xuống bàn: “Sang năm? Tuần sau đi —”

Trần Minh Sinh ngạc nhiên nhìn gã: “Đùa tao à?”

Luru Vĩ có vẻ không muốn nhiều lời, chỉ để lại cho Trần Minh Sinh ánh mắt sâu xa, sau đó liền nhìn sang hướng khác, tự rót tự uống. Trần Minh Sinh lại khui thêm hai chai bia.

Tiếp đó, Luru Vĩ giữ miệng kín như bưng, Trần Minh Sinh chen vào mấy câu, cũng không hỏi được gì nên chỉ đơn thuần ngồi tiếp bia với gã.

Từ lượng Luru Vĩ vốn bình thường, hôm nay coi như hơn xa ngày thường, uống đến chín chai cũng không chịu nổi nữa. Trần Minh Sinh thừa dịp gã chóng mặt bèn nói: “Nằm nghỉ chút cho tỉnh đã.”

Luru Vĩ vốn muốn ôm bụng đi ỏi, nghe Trần Minh Sinh nói vậy liền gục luôn trên sô pha. Gã lúi áo lên để hở nguyên một khúc bụng, cào cào mấy cái, rồi ngáy khò khò.

Trần Minh Sinh tiếp tục ngồi uống chai bia còn lại của mình, đã nghe tiếng ngáy của Luru Vĩ.

Anh quay đầu, lạnh lùng nhìn gã đàn ông nằm bên cạnh, nghe tiếng hít thở đều đều của gã.

Năm phút sau, Trần Minh Sinh thả chai bia trong tay, nghiêng người lục lại quần áo của Luru Vĩ. Anh tìm thấy di động của Luru Vĩ trong túi áo.

Điện thoại của Luru Vĩ kiểu dáng rất hiện đại, Trần Minh Sinh bấm mấy cái, thấy trên màn hình hiện lên hình một cô người mẫu nóng bỏng.

Trần Minh Sinh lướt qua nhật ký cuộc gọi, ghi lại mười cuộc gọi gần nhất, sau đó mở tin nhắn xem từng tin một.

Tin nhắn gần đây đều là với đàn bà con gái, lúc bắt đầu xem Trần Minh Sinh chưa biết nên nghĩ người đàn bà của Luru Vĩ giống như bị tâm thần phân liệt, xem một hồi mới nhận ra, đó là tin nhắn gã gửi cho ba cô gái khác nhau.

Trần Minh Sinh không muốn xem mấy tin nhắn vớ vẩn này, vừa tính thoát ra ngoài để xem tin nhắn khác, bỗng nhiên bị hút vào một câu.

Cô gái được Luru Vĩ lưu tên là “Tiểu Nhu” hình như muốn hẹn thời gian gặp Luru Vĩ, trong tin nhắn Luru Vĩ thoả thích một cách chán ngán, có một đoạn đối thoại như sau —

【 Tuần sau không được, thứ Ba anh phải đi xa nhà. 】

【 Anh đi đâu vậy, em đi với anh. 】

【 Đi làm việc, em đi theo làm gì. 】

【 Em muốn đi theo thôi mà, em có thể giặt quần áo, nấu cơm cho anh. Cũng không để anh ra ngoài tìm con khác, bỏ rơi em. 】

【 Cô đúng là cái loại..., cả ngày toàn nghĩ chuyện đầu đầu, tôi phải làm việc quan trọng, không thể mang cô đi cùng. 】

【 Anh đi đâu vậy. 】

【 Cô quản ít thôi. 】

Trần Minh Sinh nhìn thời gian, mấy tin nhắn đó liên tiếp nhau. Hơn mười phút sau, Luru Vĩ nhắn đi ba bốn tin nhưng cô gái tên Tiểu Nhu kia không trả lời.

Có lẽ Luru Vĩ cảm giác được cô ta đang giận dữ, gả dồ dành —

【 Được rồi, anh đi khoảng bốn năm ngày, sẽ quay lại nhanh thôi mà. 】

Cô gái tên Tiểu Nhu kia cuối cùng cũng trả lời.

【 Sao lâu vậy, anh phải đi đâu? 】

【 Có nói em cũng không biết, Duyên Biên, em từng nghe thấy chưa. 】

【 Gì cơ... 】

【 Đã nói là em nhất định không biết mà. 】

...

Đoạn sau là hai người tán tỉnh nhau, Trần Minh Sinh nhìn một hồi, gấp điện thoại lại.

Chữ viết sai chính tả, nhưng âm vẫn đúng.

Duyên Biên.

* Viết đúng là Diên Biên (延边: Yanbian): Châu tự trị dân tộc Triều Tiên Diên Biên là một châu tự trị thuộc tỉnh Cát Lâm, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Trần Minh Sinh xem thêm mấy tin nhắn khác, hầu như không có nội dung gì. Anh tắt điện thoại, bỏ lại vào túi Luru Vĩ.

Trần Minh Sinh rời khỏi phòng trước khi Luru Vĩ tỉnh lại.

Anh lái xe đến một khách sạn, không đi vào sảnh mà lên thẳng thang máy.

Trần Minh Sinh lên lầu năm, gõ cửa một phòng.

Người mở cửa là chú Từ.

Trần Minh Sinh chống nạng bước vào, vừa vào liền nhủ mảy.

“Cháu còn tưởng phòng này đang cháy, mở cửa sổ được không.”

Chú Từ mở cửa ra: “Cậu ngồi một lúc cho quen đi.”

Tính cả Trần Minh Sinh, trong phòng có bốn người, chú Từ, Văn Lỗi, và một người đàn ông trung niên cao gầy.

Trần Minh Sinh thấy anh ta, chợt sửng sốt, sau đó đứng thẳng người, chào anh ta: “Đội trưởng Luru.”

Người đàn ông trung niên kia là người thay thế Nghiêm Trịnh Đào, Luru Lợi Vĩ.

Luru Lợi Vĩ gật đầu với anh: “Mấy ngày nay vất vả cho cậu quá.”

Trần Minh Sinh lắc đầu, báo cáo lại các tin tức vừa thu thập được.

“Tôi có vài số điện thoại, mọi người để ý theo dõi thử.” Trần Minh Sinh đưa tờ giấy ghi số điện thoại cho Văn Lỗi, Văn Lỗi nhanh chóng quay sang nhập vào máy tính.

Chú Từ và Luru Lợi Vĩ hút thuốc, chú Từ suy nghĩ cặn kẽ rồi nói: “Diên Biên...” Ông thoáng nhìn Luru Lợi Vĩ: “Có khi nào bán qua Nam Triều Tiên không?”

Luru Lợi Vĩ cân nhắc: “Cũng chưa rõ ràng lắm, chúng ta xác định rõ thời gian rồi liên hệ với cảnh sát Cát Lâm.”

Trần Minh Sinh chống nạng đến bên cạnh Văn Lỗi.

Văn Lỗi vung tay múa trên bàn phím.

“Anh Sinh.” Văn Lỗi thấy Trần Minh Sinh ngồi xuống bên cạnh mình, chú Từ và đội trưởng Lưu đang thảo luận gì đó, Trần Minh Sinh nhìn màn hình máy tính hỏi: “Nhập xong rồi à?”

“Xong rồi.” Văn Lỗi nói.

Trần Minh Sinh nhìn lịch báo ngày và thời tiết trên màn hình, anh đột nhiên hỏi Văn Lỗi: “Có thể xem thời tiết trên cả nước không?”

Văn Lỗi sững sốt, quay sang nhìn màn hình, chợt hiểu ý của Trần Minh Sinh.

“Xem được hết, anh Sinh, đây là mạng Internet. Anh...” Văn Lỗi lén lút nhìn chú Từ, thấy bọn họ không để ý bên này, cậu ta nhỏ giọng hỏi Trần Minh Sinh: “Anh Sinh, có phải anh muốn xem chỗ của chị dâu không...”

Trần Minh Sinh gật đầu.

Văn Lỗi chọn thành phố phía Bắc lạnh giá kia, Trần Minh Sinh nhìn biểu tượng màu xanh lam, phía trên có phủ vài bông tuyết li ti, từ từ rơi xuống.

Trần Minh Sinh giật mình, hôm nay, ở đó có tuyết rơi...

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Trần Minh Sinh ngo ngẩn nhìn biểu tượng bông tuyết trên màn hình thật lâu mà không biết phải nói gì.

Văn Lỗi quay sang nhìn Chú Từ rồi quay lại, thấp giọng: “Anh Sinh, anh... có liên lạc với chị dâu không?”

Trần Minh Sinh chậm rãi lắc đầu.

Văn Lỗi hỏi: “Từ lúc đi tới giờ chưa gọi lần nào ư?”

Trần Minh Sinh cúi đầu khẽ ừ.

Văn Lỗi: “Anh sợ bị phát hiện?” Cậu quan sát sắc mặt Trần Minh Sinh: “Không sao đâu, bọn chúng không điều tra tới tận bên đó được đâu.”

Trần Minh Sinh thấp giọng trả lời: “Không phải sợ bị phát hiện.”

Văn Lỗi: “Vậy anh lo gì?”

Trần Minh Sinh lại trầm mặc, cúi đầu không lên tiếng.

Văn Lỗi cẩn thận hỏi: “Có phải... có phải anh sợ bị phân tâm không?”

Trần Minh Sinh nhấp máy môi, cuối cùng khẽ gật đầu.

Văn Lỗi thờ dãi: “Cũng đúng, dù sao công việc của anh đâu phải công việc bình thường. Anh Sinh, anh phải nhẫn nại.”

Trần Minh Sinh cười cười vỗ vai Văn Lỗi.

Chú Từ và Lưu Lợi Vĩ ở bên kia đã bàn bạc xong, chú Từ quay đầu nhìn Trần Minh Sinh và Văn Lỗi.

“Này! Hai cậu chụm đầu lại chơi trò gì đó?”

Văn Lỗi cười đùa: “Chơi máy tính! Chú chơi không?”

Chú Từ trừng mắt với cậu ta: “Chơi cái đầu cậu ấy.” Lớp cảnh sát đi trước như chú Từ thường không thích máy tính và cũng không biết sử dụng. Chú Từ vẫy tay gọi Trần Minh Sinh: “Minh Sinh, cậu qua đây.”

Trần Minh Sinh ngồi xuống bên chú Từ, chú Từ mở laptop ở trước mặt cho anh xem. Chú vừa chỉ vào màn hình vừa hỏi: “Cậu xem thử tin tức chúng tôi thu được có đúng không?”

Trần Minh Sinh kéo laptop lại, cẩn thận xem một lượt từ đầu đến cuối.

Những tin tức này được ghi lại từ lúc Trần Minh Sinh trở về, chúng bao gồm hành động, lời nói và lộ trình của đám người Bạch Cát, còn có cả tin tức Lưu Vĩ lộ ra hôm nay. Chú Từ sắp xếp lại tin tức còn khoảng hai trang giấy. Trần Minh Sinh xem khoảng chừng mười phút, sau đó đẩy laptop lại nói: “Dạ ok rồi.”

“Được.” Lưu Lợi Vĩ thả điều thuốc xuống: “Cứ vậy đi, chú Từ, hai chúng ta về trước gấp rút chuẩn bị.”

“Ừ.” Chú Từ cũng dụi thuốc, đứng dậy.

Trần Minh Sinh đứng dậy theo họ. Lưu Lợi Vĩ nhìn anh: “Trần Minh Sinh, mấy hôm tới cậu án binh bất động, mọi chuyện giao cho chúng tôi.”

Trần Minh Sinh không đáp.

Lưu Lợi Vĩ không nghe thấy câu trả lời, anh ta ngẩng đầu trao đổi ánh mắt với chú Từ, Lưu Lợi Vĩ hỏi: “Sao, cậu có ý tưởng khác à?”

Trần Minh Sinh nhìn anh ta rồi cúi đầu. Lưu Lợi Vĩ đứng đối diện anh lên tiếng: “Đừng lo, cậu có ý tưởng gì thì cứ nói, có gì chúng ta cùng thảo luận.”

Trần Minh Sinh hơi do dự, anh khẽ nói: “Đội trưởng Lưu, tôi có thể đi cùng không?”

Lưu Lợi Vĩ và chú Từ cùng sững sốt, chú Từ hỏi: “Đi cùng? Cậu đi làm gì?”

Trần Minh Sinh không nói lý do.

Chú Từ nhú mày: “Không được. Cậu không có lý do gì để đến đó. Thời gian này cậu không thể đi cùng chúng tôi, hơn nữa chuyện lần này của Bạch Cát không liên can đến cậu, nếu cậu tùy tiện tham gia sẽ khiến hấn nghi ngờ.”

Chú Từ dứt lời, Trần Minh Sinh vẫn trầm mặc, chú còn muốn nói thêm thì bị Lưu Lợi Vĩ cản.

“Trần Minh Sinh, có phải cậu muốn trả thù cho đội trưởng Nghiêm không?”

Trần Minh Sinh ngẩng đầu chăm chú nhìn Lưu Lợi Vĩ. Chú Từ hơi chua xót lắc đầu. Sắc mặt Lưu Lợi Vĩ rất nghiêm túc: “Có phải cậu muốn tự tay giết chết tên đó?”

Trần Minh Sinh nghe bốn chữ ‘giết chết tên đó’, sắc mặt anh hơi thảng thốt, trước mắt anh bỗng hiện lên cảnh tượng đã lặp đi lặp lại rất nhiều lần trong đầu.

Tầm mắt anh dừng tại một điểm hư vô, ánh mắt vì cảnh tượng đang diễn ra trong đầu mà dần dần trở nên sâu xa, tàn nhẫn.

“Trần Minh Sinh!”

Một tiếng gằn vang lên, Trần Minh Sinh giật mình nhìn Lưu Lợi Vĩ, đôi mắt Lưu Lợi Vĩ uy nghiêm đăm đăm nhìn Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh đối diện ánh mắt kia một lúc mới hoàn hồn lại. Anh giờ tay xoa xoa mặt mình, giọng khàn đặc: “Xin lỗi, là tôi mất tập trung.”

Lưu Lợi Vĩ im lặng, đôi mắt anh ta vẫn chăm chăm vào Trần Minh Sinh, giống như đang đợi anh tỉnh táo lại.

“Trần Minh Sinh, tôi biết chuyện đội trưởng Nghiêm hy sinh đã ảnh hưởng mạnh đến cậu.” Lưu Lợi Vĩ tiếp lời: “Nhưng cậu phải nhớ rõ, cậu là cảnh sát.”

Trần Minh Sinh hít sâu, gật đầu nhỏ giọng: “... Tôi biết.”

“Trước đây...” Chú Từ bỗng lên tiếng: “Các đồng chí nằm vùng, có người bị nghiện hút, cũng có người hoàn toàn lún sâu vào thế giới đó, không muốn quay về nữa.”

Trần Minh Sinh cúi đầu, yên lặng đứng đó.

“Nhưng chú tin cháu không như vậy.” Chú Từ nhìn Trần Minh Sinh, giọng điệu thoải mái hơn: “Năm đó lúc đội trưởng Nghiêm giới thiệu cháu với chú đã từng nói, tiểu tử này, nơi này rất mạnh mẽ...” Chú Từ dứt lời vỗ vỗ vào ngực trái Trần Minh Sinh.

Chú vỗ vỗ nhưng hóc mắt lại đỏ hoe.

“Chỗ này mạnh mẽ, cậu nhóc, nơi này rất mạnh mẽ!”

Trần Minh Sinh nghiêng răng, nhắm mắt lại. Lưu Lợi Vĩ thấy hai người như vậy cũng xúc động.

“Hai người làm gì thế.” Lư Lợi Vĩ nói: “Buông ra nhanh lên, bây giờ còn nhiệm vụ quan trọng đang chờ.” Anh ta kéo chú Từ buông Trần Minh Sinh ra rồi nói tiếp: “Chờ nhiệm vụ lần này qua một giai đoạn nữa, chúng ta lại gặp.”

Chú Từ thả Trần Minh Sinh ra, Lư Lợi Vĩ nói: “Chúng tôi đi trước, một lát nữa cậu hãy ra.”

Văn Lỗi đã thu dọn xong máy tính bèn chạy qua bên này.

Chú Từ dặn Trần Minh Sinh: “Nhớ giữ liên lạc, nếu có tin tức gì tôi sẽ báo với cậu.”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Được.”

Sau khi chú Từ rời khỏi, Trần Minh Sinh ngồi xuống giường, anh vui mặt vào hai bàn tay mình để lấy lại bình tĩnh.

Vừa lúc này, trong một khoảnh khắc anh quả thật có suy nghĩ muốn tự tay giết chết Lư Lợi Vĩ.

Không cần biết pháp luật, không màng đến xét xử, thẩm tra, dùng cách thức đơn giản nhất, nguyên thủy nhất.

Tận tay dùng dao, từng nhát từng nhát một tra tấn gã đến chết.

Trần Minh Sinh nghiêng chặt răng.

Đạo gần đây anh hơi nóng lòng, hấp tấp, trước đây anh không như thế.

Vì sao như thế...

Trần Minh Sinh không tránh khỏi nhớ tới Dương Chiêu.

Vừa nghĩ tới cô, lòng anh lập tức bình yên, vắng lặng.

Anh đứng dậy, chống nạng bước đến cửa sổ.

Nhìn ra ngoài qua khung cửa, cây cối bên ngoài mọc um tùm, ngập tràn sức sống. Nhưng hôm nay, ở bên đó — đang có tuyết rơi.

Trần Minh Sinh thử dùng trí tưởng tượng phủ màn tuyết rơi trên cảnh sắc nơi này.

Nhưng anh phát hiện, anh không làm được.

Đó là hai nơi hoàn toàn khác biệt, hai thế giới hoàn toàn đối lập.

Trong căn phòng hoang vắng, nỗi nhớ Dương Chiêu như con sóng trào dâng trong lòng Trần Minh Sinh, theo từng chiếc lá, từng ngọn gió cuộn cuộn dâng tràn.

Giờ này cô đang làm gì, công việc có thuận lợi, em trai có nghe lời cô không...

Cô... có nhớ anh không.

Trần Minh Sinh cúi đầu, bắt giác tay anh siết chặt lại.

Anh ép buộc bản thân ngừng suy nghĩ, nhưng lúc này đây không dễ dàng như trước.

Trần Minh Sinh lấy di động ra, nhấn phím tắt nguồn, sau đó anh ném di động lên giường.

Không bao lâu, anh lại cầm di động lên.

Sau khi khởi động lại, tay Trần Minh Sinh dường như không chịu sự khống chế của anh, nhanh chóng bấm một dãy số.

Sau đó, anh đưa di động lên nghe.

【 Xin lỗi quý khách, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. 】

Trần Minh Sinh ngắt người.

Anh hạ di động xuống nhìn màn hình. Tuy anh không thể nhìn ra chuyện gì, nhưng anh vẫn ngắt máy, nhấn dãy số kia một lần nữa.

Di động vẫn vang lên giọng nói dịu dàng không hề thay đổi:【 Xin lỗi quý khách, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. 】

Lòng bàn tay Trần Minh Sinh toát mồ hôi lạnh.

Anh nhắm lại dây số một lần nữa, tự hỏi có phải mình đã nhớ nhầm. Tuy anh biết không có khả năng này, dù đó là số điện thoại của người khác chỉ cần anh chú tâm nhớ thì sẽ nhớ được, huống hồ là số của Dương Chiêu.

Trần Minh Sinh cầm di động, liên tục bấm mười lần đều nhận câu trả lời giống nhau. Anh cảm đến mức di động nóng lên, gọi không được, không thể nói máy.

Đến tối, pin di động chỉ còn chưa tới ba phần trăm.

Cuối cùng, Trần Minh Sinh gọi cho Văn Lỗi.

Văn Lỗi dường như đang làm việc.

“A lô, anh Sinh?”

“Tiểu Lỗi.”

“Sao vậy anh Sinh, anh muốn tìm chú Từ à?”

“Không, tôi tìm cậu.”

“Tìm em? Làm gì?”

Trần Minh Sinh hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh hỏi: “Bây giờ bên cạnh cậu có ai không?”

Văn Lỗi đáp: “Không, mọi người đang họp.”

Trần Minh Sinh: “Tiểu Lỗi, tôi muốn nhờ cậu giúp tôi một việc.”

Văn Lỗi hoảng hốt, vội nói: “Anh Sinh có chuyện gì vậy, anh muốn hù chết em à, gì mà nhờ vả chứ, anh cứ nói thẳng anh cần em làm gì là được mà.”

Trần Minh Sinh: “Cậu có thể giúp tôi liên lạc... liên lạc với chị dâu của cậu không?”

Văn Lỗi ngừng lại: “Liên lạc với chị dâu? Bây giờ à?”

Giọng nói Trần Minh Sinh thoáng run rẩy, anh cố hết sức khống chế bản thân: “Vừa nãy, tôi có gọi cho cô ấy, nhưng không liên lạc được.”

“Hả?” Văn Lỗi hỏi: “Không liên lạc được, có phải máy bạn không?”

“... Không phải.”

Văn Lỗi: “Anh Sinh, anh đừng cuống, anh đọc số điện thoại của chị dâu cho em đi.”

Trần Minh Sinh đọc số điện thoại Dương Chiêu, Văn Lỗi trấn an: “Anh Sinh, anh chờ một lát để em tra cho.”

Trần Minh Sinh: “Được, tiểu Lỗi cậu nhanh lên.”

“Được, được rồi, em làm ngay đây. Anh chờ em gọi lại.”

Cúp máy, Trần Minh Sinh ngồi xuống giường, anh gần như đếm từng giây từng giây đang trôi.

Anh tự nhủ thầm Dương Chiêu sẽ không xảy ra chuyện, nhưng mồ hôi lạnh bắt đầu toát đầm đìa sau lưng.

Hai mươi mấy phút sau, Văn Lỗi gọi tới, Trần Minh Sinh lập tức bắt máy.

“A lô, tiểu Lỗi.”

“Anh Sinh.”

“Sao rồi, cậu tra được chưa?”

“Tra được rồi.” Văn Lỗi nói: “Anh Sinh, anh yên tâm, mấy hôm trước số điện thoại bị báo mất ở văn phòng công ty viễn thông, có lẽ chị dâu xui xẻo làm mất di động rồi.”

Trần Minh Sinh vặn hỏi: “Cậu chắc chứ?”

“Chắc chắn.” Văn Lỗi khẳng định: “Chị dâu đã lấy chứng minh đến khai báo, đã làm lại sim, bây giờ chưa gọi được có lẽ do chị dâu chưa kịp mua di động.”

Trần Minh Sinh trầm mặc không đáp.

“A lô? Anh Sinh?”

Trần Minh Sinh hoàn hồn lại, thấp giọng: “Cảm ơn cậu.”

“Anh khách sáo với em làm gì.” Văn Lỗi trả lời: “Sau này có chuyện gì anh cứ tìm em.”

Trần Minh Sinh cúp máy, di động cũng vừa hết pin.

Anh nhìn di động tự tắt nguồn, thở phào nhẹ nhõm.

Có thể yên tâm rồi ư? Vẫn chưa hẳn.

Trần Minh Sinh thả mình xuống giường, một tay ôm trán, xoa mạnh huyệt thái dương.

Dương Chiêu...

Dương Chiêu...

Vẫn là Dương Chiêu...

Trần Minh Sinh không hiểu rốt cuộc mình đang nghĩ gì, anh đứng bật dậy, cầm nạng bước ra cửa.

Anh chạy xe xuống gara tầng hầm một tòa nhà đồ ở đó, rồi chạy vội ra ngoài bắt một chiếc taxi.

Sau khi lên xe, tài xế ngáp dài, liếc nhìn cây nạng của Trần Minh Sinh rồi hỏi: “Anh đi đâu?”

Trần Minh Sinh đóng cửa xe, ánh mắt thâm trầm. Anh đặt cây nạng ở ghế sau, thấp giọng đáp: “Sân bay.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Dương Chiêu mở cửa, mặt không biểu cảm nhìn người đàn ông đang cười tủm tỉm đứng đó.

“Tiết Miểu, công ty của anh phá sản rồi sao?”

Tiết Miểu tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Dương Chiêu: “Sao em biết?”

Dương Chiêu không có tâm trạng đùa với anh ta, cô hừ lạnh quay người vào nhà.

Tiết Miểu theo sau cô, đóng cửa lại. Anh ta vừa cời giày ở vùng đệm huyền quan vừa hỏi: “Tiểu Chiêu, có gì ăn không?”

* Huyền quan là từ trong phong thủy, là “vùng đệm giảm xung đột” ở giữa cửa lớn và phòng khách, giúp người đi vào căn nhà có thể tĩnh khí, thu liễm tinh thần, đồng thời cũng là con đường tắt yếu dẫn khí vào nhà. Nói nôm na là khu vực để tránh cửa lớn xộc thẳng vào phòng khách, với các nhà chung cư có không gian không lớn họ thường dùng 1 bức bình phong, 1 tấm kính, một cái bàn hoặc tủ giày để chia khu vực ngăn cách.

Dương Chiêu: “Anh xem nhà em là khách sạn, thứ gì cũng chuẩn bị đầy đủ cho anh à?”

Tiết Miểu: “Nhà em còn hơn hẳn khách sạn.”

Anh ta thay dép, đi tới đi lui trong phòng cuối cùng anh ta vào luôn bếp.

“Tiểu Chiêu.” Tiết Miểu ló nửa đầu ra khỏi phòng bếp: “Làm cho anh chút cơm đi.”

Dương Chiêu ngồi trên sofa trả lời: “Không có gạo.”

Tiết Miếu hỏi: “Vậy... có gì ăn không?”

Dương Chiêu đáp: “Không.”

“...” Tiết Miếu bất lực tựa vào cửa bếp: “Tiểu Chiêu, vậy em bày phòng bếp để ai dùng vậy?”

Dương Chiêu ngồi trên sô pha, cô đang lặng yên suy nghĩ, lẩm bẩm: “Đúng vậy, rốt cuộc để ai dùng...”

Người đàn ông đó đã đi hơn một tháng, không hề có chút tin tức.

Dương Chiêu quên mất mình đã bao lần giật mình thảng thốt tỉnh dậy, nhìn căn phòng tối tăm, rồi rơi vào khoảng trầm ngâm ngơ ngẩn.

Tiết Miếu ngồi xuống đối diện Dương Chiêu, thấp giọng: “Tiểu Chiêu, anh rất lo cho em.”

Dương Chiêu nâng mắt thản nhiên đáp: “Không cần đâu, em không sao.”

Tiết Miếu: “Bộ dáng em bây giờ không giống vẫn ổn.”

Dương Chiêu châm một điếu thuốc, tựa người vào sô pha, “Cho nên anh một tuần đến ba lượt?”

Tiết Miếu: “Đúng vậy.”

Dương Chiêu: “Anh mặc kệ công ty của anh à?”

Tiết Miếu: “Anh thừa nhận là anh con buôn từ đầu tới chân, nhưng Tiểu Chiêu à, anh chưa ham tiền tới mức mê muội, anh còn chuyện quan trọng hơn tiền bạc.” Tiết Miếu thoáng nhìn Dương Chiêu, khản khoản: “Ví dụ như em.”

Sự thừa nhận thản nhiên của anh ta khiến Dương Chiêu thoáng khựng lại. Cô nhìn vào mắt Tiết Miếu. Đôi mắt Tiết Miếu rất đẹp, nó mang một vẻ đẹp pha lẫn hai dòng máu. Dương Chiêu không thể không thừa nhận, lần đầu tiên gặp anh ta, cô đã bị hấp dẫn bởi bề ngoài của anh.

Dương Chiêu bỗng thốt: “Tiết Miếu, anh đã ly hôn.”

Giọng cô cực kỳ chắc chắn, Tiết Miếu không muốn giấu diếm, bất đắc dĩ đáp: “Em nhận ra rồi à.”

Dương Chiêu không nói gì, đưa thuốc lên miệng.

Tiết Miếu thấy thái độ của Dương Chiêu, anh ta chậm chậm lắc đầu: “Tiểu Chiêu, em không thể như vậy...”

Dương Chiêu: “Em thế nào?”

Tiết Miếu: “Em đã nhận ra cuộc sống đau khổ của anh từ lâu, nhưng em vẫn mãi đắm mình trong thế giới của mình, chẳng hề quan tâm anh. Bây giờ em mới tỉnh lại từ thế giới kia, em cần tìm người có cùng cảm giác với mình nên mới chú ý tới anh.”

Dương Chiêu hạ điếu thuốc xuống nói: “Vậy sao anh không nói cho em biết.”

Tiết Miếu không trả lời, vào lúc anh ta không cười, trong đáy mắt ẩn hiện một sự vắng lặng rất độc đáo.

Bỗng Dương Chiêu khẽ bật cười: “Tiết Miếu, anh thật thông minh.”

Đây chắc chắn là một câu khen ngợi, nhưng sau khi Tiết Miếu nghe nét mặt lại không hề vui vẻ.

Anh thật thông minh.

Dương Chiêu nghĩ vậy.

Lúc chưa nắm chắc sẽ không ra tay. Tình cảm và kinh doanh rất khác nhau, Tiết Miếu không hề mạo hiểm trong thế giới này. Anh ta thông minh mập mờ với mục tiêu, chăm sóc mục tiêu thật chu đáo, đợi đến khi anh ta cảm nhận được mục tiêu cũng có cảm giác với anh ta, anh ta mới thật sự buông thả bản thân.

Thật ra trước đây Dương Chiêu cũng giống anh ta.

“Anh không hề lo lắng.” Tiết Miếu nói: “Em không có khả năng ở bên anh ta.”

Dương Chiêu giương mắt nhìn anh ta.

Tiết Miếu: “Em có còn nhớ những lời anh nói lúc trước không, Tiểu Chiêu, thời gian đó em tựa như cô học sinh trung học lần đầu nếm được mùi vị mới tình đầu, em biết vì sao lại là học sinh không?”

Dương Chiêu trầm tĩnh đối diện Tiết Miểu tiếp lời: “Bởi vì những đứa trẻ ở lứa tuổi đó mẫn cảm nhất, chúng nhạy cảm và kích động, chúng chỉ vừa hiểu biết thế giới, vẫn còn rất ngây thơ. Chúng liều lĩnh trong chuyện tình cảm... chỉ do chúng còn chưa va chạm, chưa có nhiều điều để bận tâm.”

“Tiểu Chiêu.” Cuối cùng Tiết Miểu kết luận: “Em không phải học sinh trung học.”

Dương Chiêu dụi tắt tàn thuốc, đứng dậy.

“Anh muốn ở đây bao lâu?”

Tiết Miểu thần nhiên: “Anh đang tự nghỉ phép.”

“Nghỉ phép?” Dương Chiêu không thể không kinh ngạc, tuy rằng con người Tiết Miểu rất am hiểu ý vị cuộc sống, nhưng anh ta rất hiếm khi nghỉ ngơi. Có nhiều lúc Dương Chiêu cảm thấy, thú vui lớn nhất của anh ta chính là tiền.

Đương nhiên, anh ta rất thích săn lùng đồ cổ, điều này anh ta giống Dương Chiêu.

Dương Chiêu: “Anh muốn ở thì cứ ở, em phải làm việc đây.”

“À, đúng rồi.” Tiết Miểu dường như chợt nhớ ra điều gì, “Quên nói với em một việc, anh cho phép em tạm nghỉ.”

Dương Chiêu nhíu chặt mày: “Tiết Miểu, anh không sao thật chứ?”

Tiết Miểu rất nghiêm chỉnh trả lời cô: “Không sao cả, thật sự không có gì.”

“Em không cần làm việc nữa à?”

“Đương nhiên sẽ làm.” Tiết Miểu đáp: “Chẳng qua không phải bây giờ. Với tâm trạng của em bây giờ, à, có lẽ là anh không muốn đồng đồ gốm đó có kết cục giống điện thoại của em”

Dương Chiêu trầm mặc.

Bốn ngày trước, hôm đó Tiết Miểu chạy tới đây, khi đó Dương Chiêu đã ở lì trong nhà liên tục mấy hôm, cô vẫn luôn làm việc, di động đặt ngay bên cạnh bàn làm việc.

Vì một vài nguyên nhân đã biết, Dương Chiêu không thể tập trung, cô muốn dùng công việc phân tán sức lực, nhưng hiệu quả rất thấp. Dù cô đặt điện thoại ở chỗ nào, cô đều bất giác thoáng nhìn nó, cô cố ép bản thân mình không được nghĩ, không được nhìn. Nhưng mỗi một giờ trôi qua, cô vẫn lấy điện thoại ra xem, sau đó nhìn màn hình trống hoác ngẩn ngơ.

Mỗi lần di động reo vang, tim cô bất tri bất giác đập nhanh hơn, nhưng kết quả không phải cuộc gọi tiếp thị thì là tin nhắn rác, Dương Chiêu chỉ nghe một câu lập tức ngắt máy.

Cô căm hận cuộc sống thế này.

Cho nên hôm đó Tiết Miểu đến, nài nỉ lôi kéo cô ra khỏi nhà, anh ta đãi cô một bữa rồi thuận tiện đi dạo quanh một vòng.

Buổi tối, cô và Tiết Miểu đi trên dạo trên con đường nhỏ, lúc đi ngang qua một cây cầu, Dương Chiêu đứng bất động trên cầu.

Tiết Miểu quan sát biểu cảm trên mặt cô, anh ta có cảm giác giây tiếp theo cô sẽ nhảy xuống cầu, anh ta bị dọa chết khiếp. Tiết Miểu nắm chặt cổ tay Dương Chiêu gọi: “Tiểu Chiêu, tiểu Chiêu?”

Đương nhiên Dương Chiêu sẽ không nhảy sông, cô bình thần liếc nhìn Tiết Miểu, sau đó quay đầu dùng hết sức ném di động ra xa.

Chiếc di động vẽ một đường vòng cung trên không trung sau đó rơi tõm xuống nước.

Tuy không phải Dương Chiêu nhảy xuống, nhưng Tiết Miểu vẫn hơi kinh ngạc. Anh ta nhìn mặt nước đang dao động, rồi quay sang nhìn Dương Chiêu, cuối cùng bật cười.

“Ái chà...” Tiết Miểu cảm thán: “Tiểu Chiêu, em thật là...”

Dương Chiêu không để ý anh ta, sau khi ném điện thoại xong cô xoay người bỏ đi.

Tiết Miểu dõi theo bóng cô, anh ta trầm mặc.

Dương Chiêu sống nội tâm, vui buồn không thể hiện ra mặt, có thể nói cô rất hiếm khi biểu đạt tình cảm.

Ngày hôm đó, Tiết Miểu biết Dương Chiêu có tâm sự.

“Nghỉ hay không là chuyện của anh, em về phòng đây, anh cứ tùy ý.” Dứt lời Dương Chiêu quay người vào phòng sách.

Cô ngồi bên bàn, tiện tay cầm một quyển sách lên xem.

Không lâu sau, Tiết Miểu bước vào, Dương Chiêu biết nhưng không hề ngăn đầu.

Tiết Miểu vào phòng, ngửi được mùi màu vẽ nồng nặc. Anh ta bước đến giữa phòng sách, lặng im ngắm nhìn một bức tranh.

Xem cẩn thận đó là một bức tranh chưa hoàn thành, có lẽ đã vẽ được một phần ba. Nó được đặt ngay ngắn trên giá vẽ, bên cạnh đặt một cái ghế, dưới giá vẽ là đồng màu vẽ và khay pha màu.

Màu sắc bức tranh rất hài hòa, cảnh trong bức tranh là đêm tối, dường như đang ở trong một gian phòng, một căn phòng u ám, sắc xanh dương hòa với sắc tím đậm tới mức tối đen.

Trong phòng có một khung cửa sổ, khung cửa chỉ hé ra một khe nhỏ hẹp, có thể thấy khung cảnh bên ngoài cửa sổ là bầu trời đêm xanh sẫm lạnh lẽo.

Ở xa xa dường như có thứ gì đó, hình ảnh không rõ ràng mà là một vùng mờ nhạt.

Tiết Miểu dừng chân trước bức tranh rất lâu.

Dương Chiêu cuối cùng bỏ sách xuống: “Anh đang xem gì đấy?”

Tiết Miểu không ngoảnh đầu đáp: “Xem tranh của em.”

Dương Chiêu cũng lướt nhìn bức tranh kia, nhưng cô nhanh chóng dời mắt, là cô vẽ bức tranh đó, nhưng cô không thể bình thản ngắm nhìn nó.

Dương Chiêu cúi đầu, Tiết Miểu hỏi: “Đã lâu chưa cầm bút, thật không ngờ kỹ xảo của em vẫn thuần thực.”

Dương Chiêu thản nhiên: “Ông chủ Tiết đã từng gặp rất nhiều danh họa, em chỉ múa rìu qua mắt thợ mà thôi.”

“Không giống đâu.” Tiết Miểu trả lời: “Không giống đâu, Tiểu Chiêu. Tranh của em cho cảm giác lạnh lùng nhưng lại đầy nhiệt tình. Em chưa từng nói với anh sao em có thể vẽ những bức tranh như vậy được.”

Dương Chiêu thuận tay lật một trang sách: “Anh chưa từng hỏi em.”

“Nếu anh hỏi, em sẽ nói ư?”

Tầm mắt Dương Chiêu giống như dừng trên quyển sách nhưng tựa như không phải, cô bình thản trả lời: “Dù là chuyện gì, anh phải hỏi rồi mới biết.”

“Vậy anh hỏi em...”

Dương Chiêu sững sốt, Tiết Miểu bước đến cạnh cô, anh ta vươn một tay đặt lên quyển sách Dương Chiêu đang xem. Cô nhìn đường vân tay trên bàn tay anh, từng đường nét rõ ràng, ngay ngắn.

Tiết Miểu cúi xuống, Dương Chiêu ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoang trên người anh ta.

“Anh hỏi em...” Tiết Miểu thì thầm bên tai cô: “Người đàn ông trong tranh đi đâu rồi?”

Dương Chiêu như lạc vào đoạn ký ức có người đàn ông đó, hoàn toàn mất phương hướng.

Câu hỏi của Tiết Miểu giống như vọng đến từ cõi xa xăm.

Từ một đêm mưa tầm tã, từ một gian toilet nhỏ hẹp, từ căn phòng ngủ nhỏ nhuộm ánh tà dương, từ quán ăn vỉa hè ngập tràn ánh sáng, từ gian phòng tối tăm ẩm thấp nhưng lại trông rõ ngọn tháp Bồ Tát trắng...

Dương Chiêu bỗng nghe thấy câu trả lời bình thản của mình.

“Tiết Miểu, anh điên à, tranh này không có người.”

Tiết Miểu không trả lời, Dương Chiêu biết anh ta không tin, ngay bản thân cô cũng không tin.

Tiết Miểu hiểu rõ cô.

Anh ta rất thông minh và cực kỳ nhạy cảm với nghệ thuật.

Dương Chiêu gấp sách lại, cô đứng dậy đến bên cửa sổ.

Bên ngoài tuyết đang rơi.

Đây là đợt tuyết đầu mùa của năm nay, tuyết không lớn nhưng có lẽ sẽ rơi khoảng hai ngày.

Khi tuyết rơi, khắp trời đất tràn ngập sắc trắng xám, đó là cảm giác mênh mông và trống trải không thể hình dung được.

Tiết Miểu nhìn Dương Chiêu, dáng vẻ cô gái đứng trước khung cửa sổ thoáng nét lạnh lùng mãnh mãnh, sắc tuyết xám trắng tựa như ánh lên một vàng sáng nhàn nhạt khiến bóng dáng cô dịu dàng hơn một chút.

Cô là một người mâu thuẫn, nhưng cô vẫn luôn độc lập và bảo toàn bản thân – Tiết Miểu ngẩn ngơ nghĩ.

Tiết Miểu bước đến sau lưng cô, khẽ khàng ôm cô.

“Bây giờ, em có thể nói với anh không?” Đứng bên cửa sổ, hai người đều cảm nhận được luồng khí lạnh se sắt, Tiết Miểu áp mặt lên mái tóc Dương Chiêu, ngửi mùi hương thoang thoảng của cô, chậm chậm nhắm mắt lại.

“Tiểu Chiêu, anh cũng rất khó chịu.” Trời đất vắng lặng, giọng nói tràn ngập từ tính khẽ khàng vang bên tai Dương Chiêu: “Dù anh không để bụng thì em cũng không thể bắt nạt anh...”

Dương Chiêu nhìn những hạt tuyết lạnh lẽo băng giá bên ngoài, nét mặt cô vẫn lạnh lùng, hờ hững.

Trong màn tuyết tĩnh lặng, Dương Chiêu tựa như nghe thấy giọng nói hơi khàn khàn thoáng chút nhẫn nại của Trần Minh Sinh.

Anh nói với cô – anh muốn cưới em. . .

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Trần Minh Sinh bắt chuyến bay cuối cùng, thời gian cất cánh khoảng hơn năm giờ, lúc hạ cánh đã hơn nửa đêm.

Đầu óc Trần Minh Sinh hỗn loạn.

Anh tự nhủ thầm mình đã làm sai, anh gần như có thể đoán được lúc chú Từ biết chuyện sẽ nổi trận lôi đình thế nào, nhưng anh không nhẫn nại được nữa.

Sau khi xuống máy bay, anh ra khỏi sân bay, trong khoảnh khắc, từng cơn gió lạnh cuốn theo những hạt tuyết nhỏ quật vào mặt anh. Trần Minh Sinh cúi đầu, đợt trận gió lớn lướt qua.

Lúc anh ngừng đầu mới ý thức được, nơi đây đã lạnh đến mức nào. Lúc đi anh một lòng nhớ Dương Chiêu nên không suy nghĩ nhiều thì đừng nói gì đến quần áo, bây giờ anh vẫn đang mặc quần áo đầu thu ở Côn Minh, áo sơ mi bên trong, bên ngoài là áo khoác mỏng, một chiếc quần bằng sợi bông.

Đêm khuya, nhiệt độ không khí rất thấp.

Trần Minh Sinh thở phì phì, một luồng khói trắng phả ra theo hơi thở của anh. Ưu điểm của tiết trời lạnh giá là làm cho đầu óc anh tỉnh táo lại đôi chút.

Gió bên ngoài rất lớn, Trần Minh Sinh nhanh chóng bắt một chiếc taxi. Khu vực đậu xe ở sân bay đều phải đóng phí, nên tài xế không để đồng hồ tính tiền tự động, mà trực tiếp báo giá theo địa điểm tới.

Bản thân Trần Minh Sinh cũng là tài xế taxi, anh biết tài xế báo giá cao hơn giá bình thường, nhưng anh không nhiều lời, chỉ thẳng địa điểm đến.

Xe chạy đi, ngã tư đường không một bóng người.

Trần Minh Sinh lấy di động ra, anh nạp được phân nửa nguồn pin ở sân bay, lúc này anh khởi động máy, không có cuộc gọi đến hay tin nhắn nào.

Trần Minh Sinh hít sâu, tựa vào ghế xe nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, có thể thấy từng bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống. Chúng theo cơn gió tạo nên quỹ đạo rất kỳ lạ.

Trần Minh Sinh yên lặng nhìn ra ngoài, anh suy tư một lát rồi cuộc gọi đi một tin nhắn.

Điện thoại lập tức reo vang.

Đổ xuống đầu anh là một tràng nắng bão táp của chú Từ.

“Cậu nghĩ gì vậy? Cậu nói đi, rốt cuộc cậu nghĩ gì chứ? Thời điểm này cậu có thể làm bất được sao? Tại sao cậu lại kích động như vậy?”

“Chú Từ ...”

“Cậu lập tức quay lại cho tôi...”

Trần Minh Sinh nhìn ra ngoài cửa sổ đáp: “Cháu đã tới rồi, hôm nay không còn chuyến bay nữa.”

Chú Từ yên lặng một lát, sau đó chửi ầm ĩ: “Mẹ nó, tôi muốn đập chết cậu.”

Trần Minh Sinh trả lời: “Mai cháu sẽ quay về.”

Có lẽ giọng nói anh quá trầm thấp, quá dồn nén, cuối cùng chú Từ không mắng anh nữa.

“Bên đó có ai liên lạc với cậu không?”

Trần Minh Sinh: “Không, bây giờ cháu vẫn ở Thúy Hồ một mình, buổi tối thường không có ai tới quấy rầy cháu.” Dứt lời, anh bổ sung: “Mai cháu sẽ về.”

Chú Từ ngẫm nghĩ một lát rồi dặn: “Nếu mai có người gọi điện cho cậu, cậu cứ bảo đang đi lựa quà cho Bạch Vi Vi.”

Trần Minh Sinh: “Được.”

“Cụ thể thì cậu phải chuẩn bị trước, càng chi tiết càng tốt.”

Trần Minh Sinh: “... Vâng.”

Hai người im lặng.

Bên kia điện thoại, chú Từ không nói gì nữa, hai người yên lặng nghe tiếng hô hấp của đối phương, dễ đến hơn nửa phút.

Sau đó chú Từ thấp giọng: “Minh Sinh, có phải cháu nhớ bạn gái lắm không?”

Trần Minh Sinh bất giác nắm chặt điện thoại, cắn răng không dám lên tiếng.

Chú Từ biết tính Trần Minh Sinh, nếu không phải có chuyện khiến anh quá lo lắng, Trần Minh Sinh tuyệt đối không thể làm loại chuyện bốc đồng này.

Chú Từ nói: “Chú đồng ý với cháu, chờ chuyện này qua rồi, cho cháu về cưới vợ.”

Trần Minh Sinh thấp giọng: “Dạ.”

Tiếng dạ này của anh, đa phần là thừa nhận với chú Từ. Bởi anh biết, chú Từ thật lòng đối xử tốt với anh.

Chú Từ: “Sẽ nhanh thôi.”

Trần Minh Sinh nhìn từng hạt tuyết bay xuống bên ngoài cửa sổ, thảng thốt: “Nhanh... thế nào mới là nhanh?”

Có lẽ đêm tối thế này thật dễ khơi gợi hồi ức trong lòng người. Trần Minh Sinh thần nhiên: “Chú Từ, chú đã làm bao lâu...”

Anh nghe thấy tiếng bật lửa vang lên rất khê bên kia đầu dây, chú Từ dường như đang châm thuốc, giọng điệu lạnh nhạt: “Làm bao lâu? Tôi không biết, cũng không nghĩ tới.”

Trần Minh Sinh: “Chú đã làm ba mươi năm rồi.”

Chú Từ cười cười, dường như cũng giật mình bởi con số này. Chú đáp: “Lâu vậy sao? Tôi chưa từng chú ý.”

Trần Minh Sinh lặng im.

Chú Từ hỏi: “Bây giờ cậu bảo tôi làm cái khác tôi cũng không làm được. Xem ra cả đời tôi chỉ có thể làm việc này thôi.”

Trần Minh Sinh: “Xong chuyện Bạch Cát sẽ chấm dứt chứ?”

“Chấm dứt?” Chú Từ vui vẻ trả lời: “Có chấm dứt hay không, cậu phải rõ hơn tôi chứ.”

Trần Minh Sinh cúi đầu không đáp.

Quả thật anh biết rất rõ.

Ở đầu dây bên kia chú Từ tiếp tục: “Cậu nói xem cậu làm bảy tám năm rồi đã kết thúc với bao nhiêu người. Đầu tiên là Minh Khôn, đến Tào Nam Sơn, rồi đến Hồ Ca, bây giờ cậu dính vào vụ Bạch Cát. Cậu nói xem, sẽ có lúc chấm dứt ư?”

Trên thế giới này có không ít kẻ ác.

Năm đó lúc Nghiêm Trịnh Đào dạy Trần Minh Sinh ở trường cảnh sát đã từng nói như vậy...

“Trên thế giới này có không ít kẻ ác. Dù cậu có bắt bao nhiêu người, giết bao nhiêu người, chúng cứ mặc kệ kết cục của người đi trước, vẫn tiếp tục như nấm mọc sau mưa. Đó là vì sao? Nguyên nhân này tôi sẽ không phân tích cho các cô cậu, tôi nói những điều này là vì muốn báo... một tin tốt và một tin xấu cho các cô cậu. Tin xấu là dù cho các cô cậu có một chết cũng sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ, tin tốt là cảnh sát chúng ta vĩnh viễn không thất nghiệp!”

Trần Minh Sinh vẫn nhớ, sau khi Nghiêm Trịnh Đào dứt lời, bản thân anh cũng bật cười thành tiếng. Những học viên bên cạnh anh cũng cười ha ha, thậm chí Nghiêm Trịnh Đào cũng cười.

Khi đó Trần Minh Sinh không để ý, nụ cười của Nghiêm Trịnh Đào không giống bọn họ.

Bây giờ, trải qua nhiều chuyện, khi Trần Minh Sinh nghĩ tới lời Nghiêm Trịnh Đào, anh vẫn cười. Anh nghĩ, nụ cười bây giờ của anh có lẽ đã giống nụ cười của Nghiêm Trịnh Đào năm đó.

“Bạch Cát ngã xuống sẽ có người tiếp theo.” Chú Từ nói: “Tôi cho cậu biết chút tin tức, có lẽ cậu đã từng nghe, có một gã được gọi là Rắn Chín Đầu ở Myanmar, năm ngoái gã bắt đầu qua lại bên này. Cấp trên đưa thông tin, chúng ta đã phái người giám sát chúng.”

Trần Minh Sinh cười đùa: “Nghe giọng của chú, xem ra hưng phấn dạt dào nhỉ?”

Chú Từ cười khà khà: “Cứ mãi bám theo một người chúng ta cũng thấy chán, dọn Bạch Cát xong, chúng ta sẽ thay đổi khẩu vị.”

Trần Minh Sinh: “Chú biết tự tìm niềm vui thật.”

Chú Từ: “Sao lại nói tự tìm vui chứ, tôi cho cậu biết, tôi có niềm vui riêng. Bọn họ không thích vì bọn họ không hiểu. Được rồi, không nghe cậu nói nữa, cậu về gặp bạn gái rồi mai lập tức cút về đây cho tôi.”

Trần Minh Sinh trả lời: “Được.”

Từ sân bay đi ra, xe chạy hơn một tiếng đồng hồ mới đến khu Hoa Khai Kim.

Toàn khu nhà và cả ngã tư đường bên cạnh không một bóng người.

Cổng khu nhà đóng chặt, phòng bảo vệ không có ai, cũng không mở đèn. Trần Minh Sinh chống nạng, cố gắng trèo qua cổng rào, chân trái dẫm trên mặt đất ướt sũng, trơn trượt, anh suýt chút ngã sắp xuống.

Tay Trần Minh Sinh nắm chặt cổng rào, lá sắt trên cổng rào lạnh ngắt bén ngót, lúc anh nắm lấy leo qua, lòng tay bị đâm một lỗ không sâu lắm.

Trần Minh Sinh quay đầu lướt nhìn rào chắn cao khoảng chừng một thước, sau đó quay đầu lại chùi tay vào áo khoác, lau sạch vết máu.

Anh chống nạng đi vào trong sân, đèn đường mờ ảo, từng bông tuyết chậm chậm rơi, nhỏ bé như những hạt mưa phùn.

Khu nhà rất yên tĩnh, tĩnh lặng đến mức trái tim vốn căng thẳng của Trần Minh Sinh cũng dần yên ổn lại.

Anh đi tới trước lầu Dương Chiêu, có hai chiếc xe đậu song song ngay trước cửa, hình như đã đậu rất lâu.

Hai chiếc xe đó đều là màu trắng bạc, tuy màu sắc không giống nhau hoàn toàn nhưng sự khác biệt rất nhỏ, khiến thoạt nhìn hai chiếc xe càng hòa hợp.

Vì tuyết rơi nên thân xe ướt sũng, dòng nước hòa vào màn sương tuyết mờ mờ tựa như cách anh rất xa, rất xa.

Trần Minh Sinh cúi đầu, tay trái anh hơi đau đớn, đó là vết thương bị cắt lúc trèo qua cổng rào. Anh siết chặt tay, miệng vết thương bị dòn chặt, ngược lại anh không còn cảm thấy đau nữa.

Trần Minh Sinh nhìn cánh cửa, cửa đã khóa. Trần Minh Sinh không có thể từ, anh muốn lên lầu chỉ có thể nhấn chuông cửa nhà Dương Chiêu hoặc là chờ người khác đi ra.

Anh có thể bỏ đi ư?

Anh có thể nhấn chuông cửa nhà cô ư.

Trong nhà cô, hiện đang có người...

Tuyết vẫn rơi là tả.

Thật hiếm khi Tiết Miếu dậy sớm, anh ta bước ra khỏi phòng khách, đi đến tủ lạnh lấy chai nước, mở nắp uống mấy hớp.

Anh ta bước tới cửa sổ sát sàn, anh vui mừng phát hiện tuyết đã ngừng rơi.

“Rốt cuộc cũng ngừng.” Tiết Miếu nói thầm, anh ta đặt chai nước lên bàn, sau đó vào phòng tắm tắm rửa một phen, đến lúc bước ra, phòng ngủ Dương Chiêu vẫn im lìm.

Tiết Miếu cười lắc đầu, tối qua cô ngủ rất muộn, thật ra đã rất lâu Dương Chiêu chưa có một giấc ngủ yên ổn.

Tiết Miếu không muốn đánh thức cô, anh ta mặc áo chuẩn bị ra ngoài.

Anh ta đã tự cho mình nghỉ ngơi, ngày nghỉ hiếm có, anh ta phải từ từ hưởng thụ cuộc sống, mà bước đầu tiên của ngày nghỉ là... rửa xe.

Tiết Miếu nhẹ khép cửa lại, sau đó bước vào thang máy.

Ngay vào lúc anh đi ngang qua cửa thang bộ, khước mắt anh bắt gặp có bóng người trong góc khuất, không chờ anh kịp phản ứng, thân thể đã bị kéo mạnh qua.

Sau khi hoàn hồn, Tiết Miếu ngửi thấy mùi rượu rất nồng.

Anh ta bị một người đàn ông áp vào tường.

Tiết Miếu giương mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“A, là anh à?”

Tiết Miếu nhận ra Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh lúc này thoạt trông hơi đáng sợ, dường như anh đã thức cả đêm, tơ máu dày đặc trong mắt, cảm lún phún râu. Anh đã uống rượu, có lẽ do tác dụng của rượu, ánh mắt Trần Minh Sinh cực kỳ âm trầm.

Lúc Tiết Miếu bắt gặp Trần Minh Sinh, anh ta thậm chí kinh ngạc, sâu trong ngạc nhiên anh ta cảm nhận được điều gì đó khác thường khó có thể diễn tả.

“Anh làm gì ở đây?” Tiết Miếu nhìn sang, chỗ này là hành lang ngoài. Theo hiểu biết của anh ta, không ai rảnh rỗi ngồi chơi ở một nơi thế này.

Trần Minh Sinh không đáp, tay phải anh chống nặng, tay trái túm chặt áo vest của Tiết Miếu. Tiết Miếu cúi đầu nhìn rồi nói: “Hoặc anh giải thích trước hoặc là bỏ tay ra trước.”

Trần Minh Sinh vẫn không mở miệng.

Biểu cảm Tiết Miếu hơi đổi khác, anh ta lặp lại: “Tôi nói lần cuối, anh có thể buông tay trước không?”

“Anh.” Rốt cuộc Trần Minh Sinh cũng lên tiếng, giọng nói của anh hơi trầm thấp, khàn khàn. Trong ngữ điệu mang chút dữ tợn khó phát hiện.

Anh gần từng tiếng với Tiết Miếu: “Mấy cách xa cô ấy một chút cho ông.”

Tiết Miếu đương nhiên hiểu ‘cô ấy’ mà anh nói là ai.

Vì thế Tiết Miếu không truy cứu Trần Minh Sinh túm nhãn nhúm áo anh ta, anh ta nhìn Trần Minh Sinh: “Anh đang uy hiếp hay là khuyên nhủ đây?”

Trần Minh Sinh hình như say thật, anh lặp lại lời vừa nói một lần rồi một lần nữa.

“Mấy cách xa cô ấy một chút cho ông.”

Tiết Miếu cười khẩy: “Anh lấy tư cách gì nói với tôi những lời này.” Anh ta lướt mắt quan sát Trần Minh Sinh một lượt, rồi nói: “Anh không có tư cách, thừa anh, anh không có tư cách yêu cầu tôi.”

Ánh mắt Trần Minh Sinh hơi hỗn loạn. Anh chỉ thấy vóc dáng cao ráo của Tiết Miếu, khuôn mặt đẹp trai của Tiết Miếu, thấy anh ta vừa tắm xong, thậm chí còn chưa chải đầu.

Sự hung tợn của Trần Minh Sinh hiện quá rõ. Tay, thắt lưng, lưng của anh đều căng cứng, giống như giấy tiếp theo, anh sẽ dốc toàn lực.

Tiết Miếu đương nhiên nhận ra ý tưởng của Trần Minh Sinh, nhưng anh ta không kích động, không sợ hãi. Anh ta nhìn sang bên cạnh, lạnh nhạt nói: “Thông thường, tôi sẽ không dễ nói những lời này với người khác.” Anh ta chậm rãi quay đầu lại nhìn Trần Minh Sinh, ánh mắt thoáng nét xa cách, lạnh nhạt.

“Anh không xứng.”

Tiết Miều nhớ tới trạng thái mệt mỏi của Dương Chiêu, nhớ tới nét mặt của cô khi đứng trước hồ nhân tạo, nhớ tới cô làm việc một ngày một đêm... Cuối cùng, anh ta nhớ tới bức tranh kia.

Tiết Miều nhìn người đàn ông trước mặt, bỗng nhiên một cơn giận dâng trào. Anh ta chậm rãi nói, anh ta đoán chắc từng câu từng chữ đều truyền vào tai Trần Minh Sinh.

“Anh không xứng sánh vai cùng cô ấy.”

Trần Minh Sinh khựng lại.

“Nghe không hiểu à?” Tiết Miều nâng hai tay mình lên, cời cúc ở tay áo ra nói: “Hoặc là anh muốn nói chuyện bằng cách khác?”

Tiết Miều hơi nheo mắt, nhìn tay Trần Minh Sinh đang túm chặt áo anh ta rồi lại chăm chú nhìn anh nói: “... Là cách của đàn ông.”

Dứt lời, Tiết Miều đẩy mạnh, Trần Minh Sinh còn đang trầm tư hoàn toàn không phản ứng kịp, bị anh ta đẩy thẳng lên tay vịn cầu thang phía sau, tiếp sau đó Tiết Miều nâng tay phải lên đấm xuống!

Cuối cùng Trần Minh Sinh cũng phục hồi tinh thần, anh không kịp can củ đấm, lập tức nghiêng người tránh né.

Nhưng anh đang đứng cạnh cầu thang, không có chỗ tựa lưng, chỉ có thể dựa vào những bậc thang bên dưới, nghĩ thế anh lập tức hạ thấp người sang bên phải.

Tối qua, anh đến cửa hàng tiện lợi hai mươi bốn giờ mua rất nhiều bia, lặng lẽ ngồi trước cổng nhà Dương Chiêu, nốc từng lon từng lon cạn sạch.

Thật ra từ lượng anh rất cao, vốn không thể say. Nhưng lòng anh đang hoảng hốt, và lại còn đi một ngày một đêm không nghỉ, vừa uống vài ngụm bia, đầu anh đã hơi choáng váng.

Sáng nay, anh theo sau một ông cụ ra ngoài tập thể dục vào trong lầu.

Khi anh thấy Tiết Miều bước ra khỏi nhà Dương Chiêu, anh không kiềm chế được.

Nhưng trạng thái cơ thể hiện giờ của anh không thể đánh một trận ra trò.

Hơn nữa, Tiết Miều không phải kẻ vô dụng, thậm chí có thể nói thân thủ anh ta không tệ. Lúc ở Mỹ anh ta từng tập quyền anh, chỉ cần rảnh rồi anh ta sẽ đến phòng tập thể thao, hơn nữa thân hình anh ta vốn cao lớn, cho nên nắm đấm rất mạnh.

Đầu Trần Minh Sinh choáng váng, anh không tránh kịp cú đấm, nạng chống của anh rơi xuống, người cũng ngã xuống cầu thang.

Tiết Miều phui phui áo, bước xuống lầu, đi đến bên cạnh Trần Minh Sinh.

Anh ta thấp giọng thì thầm bên tai Trần Minh Sinh: “Lúc cô ấy vẫn là học sinh tôi đã quen cô ấy. Cô ấy chưa bao giờ có dáng vẻ đó và cô ấy tuyệt đối không nên có dáng vẻ đó. Mặc kệ là anh, là tôi hay là bất kể kẻ nào khác cũng không có tư cách này. Thưa anh...” Tiết Miều đứng dậy, sau cùng nói: “Người nên tránh xa cô ấy một chút, là anh đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Dương Chiêu nghe tiếng chuông cửa, cô giật mình tỉnh giấc.

Đầu cô hơi nặng.

Mở cửa ra, Tiết Miều đang đứng bên ngoài. Dương Chiêu hơi kinh ngạc hỏi: “Anh ra ngoài lúc nào vậy?”

Tiết Miều cúi đầu, tay vịn cánh cửa, thật lâu sau anh ta mới ngẩng đầu lên.

Dương Chiêu nhìn gương mặt anh ta, sắc mặt Tiết Miều hiếm khi nghiêm túc như vậy.

Anh ta chăm chú nhìn Dương Chiêu, giống như có rất nhiều điều muốn nói với cô.

Dương Chiêu đợi một lát, anh ta vẫn chưa mở miệng.

“Anh ra ngoài sớm làm gì vậy?” Dương Chiêu hỏi.

Tiết Miếu im lặng nhìn cô, anh ta yên lặng quá lâu, Dương Chiêu thấy hơi kỳ lạ.

“Sao vậy?”

“Theo anh về đi.”

“Hả?” Tiết Miếu vừa mở miệng, Dương Chiêu không kịp phản ứng: “Về? Về đâu?”

“Mỹ.” Giọng Tiết Miếu trầm thấp: “Về California, về phòng làm việc ban đầu của em”

Dương Chiêu: “Rốt cuộc anh bị sao vậy?”

“Tiểu Chiêu.” Tiết Miếu chậm rãi nói: “Theo anh về đi.”

Dương Chiêu cuối cùng đã hiểu, anh ta nghiêm túc.

Cô lắc đầu, chỉ đáp một tiếng: “Không”

“Em ở đây vì cái gì?” Tiết Miếu lại nói: “Em trai của em? Thật vì em trai em không?”

Dương Chiêu: “Vì cái gì không quan trọng, quan trọng là em không về.”

Tiết Miếu cắn chặt răng, không nói tiếng nào.

Dương Chiêu nhìn khuôn mặt Tiết Miếu: “Cầm của anh bị sao vậy?”

Tiết Miếu: “Không sao cả.”

Dương Chiêu cúi đầu, nhích tới gần một chút: “Hình như hơi xanh.” Dương Chiêu: “Bầm xanh thật, sao lại bầm vậy?”

Tiết Miếu đáp với vẻ không hề gì: “Tôi qua ngủ, anh rút xuống giường.”

Dương Chiêu: “...” Cô không muốn truy cứu rốt cuộc có phải Tiết Miếu ngã xuống giường hay không, xoay người, Dương Chiêu đi vào phòng khách.

“Anh tự gọi thức ăn đi.” Dương Chiêu nói: “Em phải ra ngoài.”

Tiết Miếu đứng sau lưng Dương Chiêu nhú mày hỏi: “Em đi đâu?”

Dương Chiêu đáp: “Cửa hàng.”

Tiết Miếu: “Đề làm gì?”

Dương Chiêu: “Mua đi động.”

Đoạn đối thoại đơn giản rõ ràng, vắn tắt, nội dung thật sâu sắc.

Tiết Miếu: “Em đợi lát nữa hãy đi.”

Anh ta trầm nghĩ, cuối cùng, rốt cuộc cũng có một lần, anh ta phải dùng loại thủ đoạn đê tiện này.

Khi trước, Tiết Miếu cực kỳ thuận lợi trên tình trường. Cho nên anh ta rất tự tin, lúc đối mặt với bất kỳ đối thủ nào, ý chí anh ta ngập tràn. Với phụ nữ, tình yêu, anh ta luôn lạc quan sẽ nắm chắc, anh ta vẫn nghĩ đó là chuyện tự do nhất trên thế gian này. Và anh ta cũng có nguyên tắc riêng của mình.

Nhưng hôm nay, anh ta phá vỡ nguyên tắc đó, anh ta nói dối Dương Chiêu.

“Anh vừa xuống dưới, họ đang sửa công, bây giờ không cho xe chạy ra, phải tới giữa trưa mới đi được.”

Dương Chiêu cũng không nghi ngờ anh ta: “Vậy được rồi.” Cô vào toilet rửa mặt chải đầu, sau đó gọi điện thoại đặt điểm tâm: “Anh muốn ăn không?” Cô hỏi Tiết Miếu.

Tiết Miếu vào nhà đóng cửa lại, đáp: “Muốn.”

Dương Chiêu gọi một phần mì sợi, Tiết Miếu một phần canh hầm.

“Canh hầm rất lâu.” Dương Chiêu nói: “Hơn nữa khi đưa tới đã nguội, hương vị cũng thay đổi, không ngon như khi mới nấu xong.”

Tiết Miếu cười cười với cô: “Đừng lo.”

Nửa tiếng sau, thức ăn được giao tới, Dương Chiêu lấy canh ra hỏi Tiết Miếu: “Hay là em hâm nóng lại cho anh?”

Tiết Miếu gật đầu.

Hâm nóng canh xong, Tiết Miếu chỉ húp được mấy ngụm.

Dương Chiêu nhìn anh ta, với hành vi tự làm tự chịu này cô mặc kệ.

Lúc Dương Chiêu ăn mì, Tiết Miếu đứng dậy đến bên cửa sổ.

Khung cửa sổ to sát đất, phản chiếu toàn bộ khung cảnh bên ngoài. Tiết Miếu đút hai tay vào túi quần, lặng lẽ nhìn xuống dưới lầu.

Dưới lầu không có người.

Tiết Miếu quan sát chung quanh, đình nghi, bãi cỏ, công viên nhỏ đều không có bóng dáng của Trần Minh Sinh.

Mặc dù lúc này, anh ta biết Trần Minh Sinh sẽ bỏ đi, nhưng lúc này khi thấy con đường nhỏ vắng vẻ bên dưới, cảm giác trong lòng anh ta vẫn thật vi diệu.

Đây không phải là thắng lợi.

Tiết Miếu nâng một bàn tay lên, cởi cúc áo ở cổ ra.

Cho dù đã thắng nhưng không vinh quang gì.

Giữa trưa, Dương Chiêu rời nhà đến cửa hàng gần nhất mua một chiếc di động mới.

Cô lắp sim vào di động, sau đó bỏ di động vào trong ba lô của mình.

Tiết Miếu ngồi trên xe Dương Chiêu hỏi cô: “Hiếm khi được nghỉ, có phải muốn làm việc nữa không?”

Dương Chiêu ngẫm nghĩ: “Hôm qua, tiểu Thiên gọi cho em báo hôm nay sẽ về nhà. Em phải tới đón nó đi ăn.”

Tiết Miếu bắt được đề tài này, lập tức hào hứng: “Ăn cơm? Có thể thêm anh được không?”

Dương Chiêu liếc anh ta đáp: “Được rồi.”

Tiết Miếu cười nói: “Được được, anh làm chủ, tối nay mời hai người ăn cơm.”

Dương Chiêu: “Sao anh lại làm chủ?”

Tiết Miếu: “Vì anh sợ em lại chạy tới quán vỉa hè.”

Dương Chiêu sùng sốt, cả hai đều im lặng. Hai người bất giác hồi tưởng lại lần đi ăn đó. Dương Chiêu giật mình, cô cảm thấy bây giờ nhớ lại ngày hôm đó, một áp lực vô hình đè nén cõi lòng.

Cô không từ chối, gật đầu đáp: “Được.”

Buổi tối tan học, xe Dương Chiêu đậu ngoài cửa trường trung học thực nghiệm.

Ngoài cổng rất đông học sinh, lần đầu tiên Tiết Miếu tới đây, anh ta hưng phấn nhìn ra ngoài cửa sổ. Đợi một lúc, có lẽ thấy trong xe buồn chán, Tiết Miếu mở cửa đứng chờ ở ngoài xe.

Lúc Dương Cẩm Thiên ra tới cổng trường, từ xa đã trông thấy Tiết Miếu.

Tiết Miếu cao gần một mét chín, hơn nữa do thường xuyên luyện tập, dáng người anh ta gần như hoàn hảo. Anh ta mặc vest hàng hiệu đúng chuẩn, nét mặt ung dung và thản trọng, đứng bên cạnh lần át hết sự cuốn hút của chiếc xe sang, khí chất tỏa ra khắp chốn. Nhìn từ xa, trông giống hệt nam người mẫu trên trang bìa tạp chí.

Học sinh trong trường chưa bao giờ thấy tình cảnh này, khi vừa đi qua đều nhìn chằm chằm Tiết Miếu.

Tiết Miếu trông thấy Dương Cẩm Thiên trong đám đông, anh ta giơ tay vẫy cậu.

Bạn học đi cạnh Dương Cẩm Thiên kinh ngạc, nhìn Dương Cẩm Thiên hỏi: “Có phải người đó vậy cậu không? Cậu quen anh ta à?”

Dương Cẩm Thiên lơ đãng nhún vai: “Mình quen.”

Đứt lòi, cậu bỗng nhớ ra cậu bạn bên cạnh chính là người lần trước Trần Minh Sinh đến trường đã hỏi chị của cậu có phải cũng là người khuyết tật không.

Dương Cẩm Thiên nhớ chuyện cũ bèn xoay người nói với bạn học đi bên cạnh: “Anh ấy là bạn trai của chị mình.”

“Woa...” Cậu bạn học đã quên mất chuyện lúc trước, Dương Cẩm Thiên giới thiệu như vậy, cậu ta ngạc nhiên há hốc miệng.

“Chị của cậu lợi hại quá, quả là một anh chàng siêu cấp mà!”

“Mình thấy rất đẹp trai...”

“Dáng người này...”

Dương Cẩm Thiên quan sát nét mặt của đám bạn học nhìn Tiết Miểu, lòng có chút đắc ý nho nhỏ.

Thật ra, Dương Cẩm Thiên cũng không phải là đứa trẻ yêu chuộng hư vinh. Bởi vì sự giáo dục của nhà họ Dương không tệ, dù là học thức, tu dưỡng hay là tiền tài đều vượt xa mức bình quân của xã hội. Hơn nữa, Dương Chiêu cũng không hạn chế cuộc sống của Dương Cẩm Thiên, có thể nói Dương Cẩm Thiên không phải lo cơm áo.

Nhưng rốt cuộc cậu chỉ là một đứa bé, được người khác hâm mộ, sùng bái vẫn làm tâm tình cậu vui vẻ hơn.

Dương Cẩm Thiên bước đến bên xe, Tiết Miểu cười chào cậu.

“Xin chào, cậu bé.”

Dương Cẩm Thiên chu mỏ: “Gọi tôi là Dương Cẩm Thiên...”

“Ha ha...” Tiết Miểu mở cửa xe: “Lên xe đi.”

Dương Cẩm Thiên lên xe, thấy Dương Chiêu đang ngồi ở ghế lái, cậu chào: “Chị.”

Dương Chiêu gật đầu với cậu, hỏi: “Em mệt không?”

Dương Cẩm Thiên lắc đầu: “Em không mệt.”

Tiết Miểu cũng lên xe, nghiêng đầu hỏi Dương Cẩm Thiên: “Em trai, em muốn ăn gì nào, hôm nay anh mời.”

Dương Cẩm Thiên vạch lại: “Tôi không phải em trai của anh...”

Tiết Miểu: “Sau này chưa biết chừng đâu.”

Trên xe không ai ngồi nên đã hiểu ra ẩn ý trong lời Tiết Miểu. Dương Cẩm Thiên len lén nhìn Dương Chiêu, sắc mặt Dương Chiêu không thay đổi, cậu lại liếc nhìn qua Tiết Miểu, Tiết Miểu chớp chớp mắt nhìn cậu.

Cuối cùng, bọn họ chọn một nhà hàng Nhật.

Nhà hàng này cực kỳ xa hoa, trang hoàng tinh tế, cầu nhỏ xen lẫn rừng trúc càng tôn nhau hơn. Mặt tiền nhà hàng không nhỏ, nhưng chỗ ngồi không nhiều. Từng khu vực đều được cảnh vật ngăn cách rất khéo léo, vừa yên tĩnh vừa trang nhã.

Ba người ngồi xuống, nhân viên phục vụ đứng chờ gọi món. Tiết Miểu đặt thực đơn xuống trước mặt Dương Chiêu, Dương Chiêu không khách sáo nhiều, mở thực đơn gọi món.

“Chương trình học của em thế nào rồi?” Gọi món xong, Dương Chiêu hỏi Dương Cẩm Thiên

Dương Cẩm Thiên: “Vẫn tốt.”

Dương Chiêu: “Có gì khó khăn không?”

Dương Cẩm Thiên: “Không có gì, chỉ cần xem sách nhiều là được. Đứng rồi...” Dương Cẩm Thiên chợt nhớ điều gì đó, xoay người lấy ra một tờ giấy trong cặp, cậu muốn đưa Dương Chiêu nhưng hơi do dự. Dương Chiêu hỏi: “Cái gì đó?”

“...” Dương Cẩm Thiên có hơi ngượng, nhưng cũng sốt ruột muốn thử: “Là... là phiếu điểm của em.”

Dương Chiêu: “Đưa chị xem.”

Lúc này Dương Cẩm Thiên mới đưa tờ giấy cho Dương Chiêu.

Dương Chiêu mở tờ giấy ra, nhìn lướt qua, sau đó cô nhìn Dương Cẩm Thiên hơi bất ngờ.

Dương Cẩm Thiên mấp máy môi: “Sao vậy chị?”

Dương Chiêu lại xem phiếu điểm rồi nói: “Tiểu Thiên, thành tích của em tăng rất nhanh.”

Dương Cẩm Thiên hơi lơ đãng nhìn cái bàn trước mặt, thuận miệng hỏi: “Thật à?”

Dương Chiêu nở nụ cười, trả lời: “Ừ.” Cô cầm phiếu điểm: “Chị đang thắc mắc sao tự nhiên em gọi báo sẽ về nhà, thì ra là thế.” Dương Chiêu hươ hươ tờ giấy, nhẹ giọng: “Nhóc ngoan.”

Dương Cẩm Thiên sững sốt, sau đó mặt ửng đỏ.

Mục đích cậu gọi điện báo tin muốn về nhà một chuyến là vì chuyện này, hôm qua khi cậu nhận được phiếu điểm, suy nghĩ đầu tiên chính là muốn đưa phiếu điểm cho Dương Chiêu xem.

Thành tích của cậu tăng vùn vụt trên bảng xếp hạng thành tích, cô giáo Tôn hơi kinh ngạc. Có người lên nói cậu gian lận thi cử, nhưng Dương Cẩm Thiên chỉ nghe cho biết chứ không để ý nhiều.

Bây giờ thấy Dương Chiêu cười, Dương Cẩm Thiên cảm thấy, hơn một tháng qua cậu ra sức đọc sách làm bài đến hai ba giờ sáng mỗi ngày rất đáng giá.

Thật ra Dương Chiêu chẳng qua chỉ khen một câu nhưng Dương Cẩm Thiên rất vui vẻ, dường như khẩu vị cũng tốt hơn, cậu ăn liên tục ba phần bạch tuộc nướng.

“Không nên ăn món này nhiều.” Tiết Miểu nhắc nhở: “Cẩn thận rối loạn tiêu hóa.”

Cách dùng com của Dương Chiêu và Tiết Miểu rất giống nhau.

Không nhanh không chậm, không nóng không vội.

Dương Cẩm Thiên thích ngắm hai người như vậy.

Nước hoa hai người dùng rất khác nhau, chỉ thoáng chút mát lạnh như dòng suối nhỏ róc rách bên chân cầu, chúng hòa trộn, pha lẫn nhau, cuối cùng ngưng tụ lại thành một mùi hương thiên nhiên lành lạnh.

Dương Chiêu đứng dậy đi vào toilet.

Dương Cẩm Thiên nhìn theo bóng hình cô dần khuất tầm mắt, cậu buông đĩa mở miệng.

“Vậy là...” Cậu quay đầu nhìn Tiết Miểu hỏi: “Bây giờ hai người thế nào?”

Tiết Miểu: “Cậu muốn hỏi cách nhìn của anh hay của chị cậu.”

Dương Cẩm Thiên nhú mày: “Khác nhau ư?”

Tiết Miểu quay đầu nhìn cậu, thật nghiêm túc nói: “Khác nhau rất lớn.”

Dương Cẩm Thiên tựa như hiểu ra, cậu quay đầu gấp một miếng cá, đưa lên nhưng không bỏ vào miệng. Đôi đĩa của cậu cứ ngừng lại giữa không trung, không biết đang suy nghĩ gì.

Tiết Miểu thoáng nhìn đang muốn hỏi, nhưng không chờ tới lúc anh ta lên tiếng, Dương Cẩm Thiên bỗng quay đầu, nhìn thẳng vào Tiết Miểu: “Anh thật lòng chứ?”

Tiết Miểu: “Hả?”

Dương Cẩm Thiên nói: “Anh thật lòng với chị em chứ?”

Tiết Miểu buông đĩa xuống, trầm ngâm nhìn Dương Cẩm Thiên. Ánh mắt anh ta lúc này, cũng là lần đầu tiên anh ta không xem Dương Cẩm Thiên như một đứa trẻ mà là một người đàn ông thật sự, lời cậu hỏi anh ta như một kiểu chấp thuận và càng giống cần một lời hứa hẹn.

“Đúng vậy.” Tiết Miểu: “Anh thật lòng.”

Dương Cẩm Thiên cũng xúc động, cậu quay đầu thấp giọng: “Thật lòng là được rồi. Nếu anh dám tổn thương chị em, em sẽ không để anh yên đâu.”

Dương Cẩm Thiên và Tiết Miểu, chênh lệch giữa hai người đàn ông này có thể nói là một trời một vực. Nhưng Dương Cẩm Thiên vẫn nói những lời đó

với Tiết Miểu, cậu dùng ngữ điệu như chuyện đó thật sự rất nghiêm túc và trịnh trọng.

Tiết Miểu cầm chai rượu trắng trên bàn, rót vào ly Dương Cẩm Thiên.

Dương Cẩm Thiên hỏi: “Anh làm gì đó?”

Tiết Miểu không đáp, rồi anh ta tự rót cho mình một ly. Anh ta cầm ly nói với Dương Cẩm Thiên: “Chị cậu rất đúng, cậu là cậu bé ngoan.”

Dương Cẩm Thiên im lặng, sau đó dưới ánh nhìn chăm chú của anh ta, cậu cầm ly rượu, cạn ly với anh ta, rồi một hơi cạn sạch ly rượu.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Khi Dương Chiêu quay lại bàn, Tiết Miểu và Dương Cẩm Thiên đang uống rượu cùng ngẩng đầu nhìn cô. Cô dừng lại.

“Hai người ăn xong rồi?”

Tiết Miểu gật đầu, “Xong rồi.”

Dương Chiêu nói với Dương Cẩm Thiên: “Tiểu Thiên, muộn quá rồi, ngày mai em còn phải đi học, chị đưa em đến chỗ ba mẹ chị nhé.”

Dương Cẩm Thiên: “Vâng.”

Sau khi thanh toán xong, Tiết Miểu nhân lúc Dương Cẩm Thiên không chú ý, cúi đầu thấp giọng nói với Dương Chiêu: “Anh cũng nên đến thăm hỏi hai bác một chút đúng không?”

Dương Chiêu hỏi lại: “Hôm nay ư? Cũng đã hơn nửa tháng em chưa về nhà, em cũng sẽ lên nhà ngồi một lúc, nếu anh muốn thì đi luôn.”

Tiết Miểu: “Đương nhiên là muốn.”

Nhà cha mẹ Dương Chiêu ở trong khu Hoa Viên cách trường Trung học thực nghiệm không xa.

Cha Dương Chiêu là một bác sĩ, thời trẻ giảng dạy ở trường Đại học Edinburgh của Đức, sau đó lại đến dạy ở Đại học Hong Kong. Mấy năm gần đây về nước, đảm nhiệm chức Phó viện trưởng của Đại học Y Trung Quốc trực thuộc bệnh viện Thịnh Kinh. Mẹ cô là một luật sư, trước đó công tác tại một hãng luật ở Mỹ, sau khi kết hôn với ông Dương rồi có Dương Chiêu mới trở về nước, chuyên tâm chăm sóc Dương Chiêu. Lúc Dương Chiêu thi đỗ đại học, bà mới ký hợp đồng làm cố vấn với một công ty luật trong nước.

Ông bà Dương sống trong một căn biệt thự nhỏ riêng biệt. Dương Chiêu đỗ xe rồi xuống ấn chuông cửa.

Chi chốc lát đã có người trả lời.

“Ai vậy?”

Dương Chiêu: “Mẹ, là con đây.”

Cửa mở, một người phụ nữ ăn mặc lịch sự ra đón tiếp. Hiện tại đã hơn mười giờ tối, trang phục của bà Dương vẫn hết sức chỉnh chu. Dương Chiêu biết chỉ có trước khi đi ngủ mẹ cô mới thả lỏng, còn thường ngày vĩnh viễn đều là dáng dấp nghiêm chỉnh như thế này.

Bà Dương thấy Dương Chiêu, gật đầu: “Con về đó à?”

“Vâng.” Dương Chiêu thấy ánh mắt của mẹ rơi vào người Tiết Miểu ở phía sau cô, cô mở miệng nói: “Mẹ, đây là Kevin, là sếp của con, trước đây con đã từng nhắc đến.”

Tiết Miểu nghe xong lời giới thiệu của cô, cười bổ sung: “Cũng là bạn ạ.”

Dương Chiêu liếc anh một cái, Tiết Miểu nhìn bà Dương, có chút áy náy nói: “Đã trễ thế này còn đến làm phiền hai bác, cháu thành thật xin lỗi.”

Bà Dương lắc đầu, “Không đâu, hoan nghênh cháu tới chơi.”

Ba người cùng nhau vào nhà. Bà Dương gọi ông Dương: “Tiểu Chiêu và Tiểu Thiên về.” Ông Dương đang ngồi ở sô pha phòng khách đọc sách, nghe bà Dương nói vậy thì chuyển ánh mắt qua, bà Dương lại giới thiệu: “Cậu ấy là Kevin, là sếp của Tiểu Chiêu.”

Dương Chiêu không nhắc quá nhiều đến công việc của mình, nhưng ít nhiều cũng nhắc đến Tiết Miểu. Ông Dương đứng lên, Tiết Miểu bước lên trước một bước đón ông, hai người đàn ông bắt tay. Ông Dương vỗ cánh tay Tiết Miểu: “Tiểu Chiêu còn phải nhờ cậu chiều cố nhiều.”

“Cô ấy không phải là cấp dưới của cháu.” Tiết Miểu nói, “Cô ấy là đồng nghiệp với cháu, bọn cháu là cùng hợp tác làm ăn.”

Lời giải thích của anh ta hiển nhiên ý coi Dương Chiêu là người một nhà, cũng cho Dương Chiêu đầy đủ thể diện, ông Dương cười nói về rất hài lòng. Bà Dương chuẩn bị trà và bánh ngọt trong nhà bếp, Tiết Miểu đang nói chuyện phiếm với ông Dương, thấy vậy đứng dậy đi vào giúp đỡ.

Ông Dương và Tiết Miểu trò chuyện khá ăm ắp, Dương Chiêu ngồi ở bên cạnh nghỉ ngơi, nghe hai người nói chuyện. Cô quay đầu nhìn Dương Cẩm Thiên, nhỏ giọng nói với cậu: “Tiểu Thiên, đưa phiếu điểm cho bác nhìn một chút đi.”

Dương Cẩm Thiên vội vàng lắc đầu, “Không cần không cần.”

Dương Chiêu hỏi: “Sao lại không cần chứ?”

Mặt Dương Cẩm Thiên hơi đỏ, nói nhỏ: “Điểm cũng không quá cao, không cần nhìn...”

Nếu như là nơi khác, một hoàn cảnh khác, chắc chắn Dương Cẩm Thiên sẽ lấy phiếu điểm ra. Tuy nhiên hiện tại người cậu đối mặt lại là cha mẹ của Dương Chiêu. Họ không chỉ đơn giản là người thân, mà còn là nhà giáo, hơn nữa lại còn là giáo sư, với thành tích đạt được ấy, cậu hoàn toàn không dám đưa cho họ xem.

Dương Chiêu dường như cũng hiểu rõ tâm lý của cậu, nên không ép cậu nữa.

Lúc này, bà Dương chợt nói với Dương Cẩm Thiên: “Tiểu Thiên, con dẫn anh Tiết Miểu đi tham quan một chút đi.”

Dương Cẩm Thiên đang vô cùng mong muốn được rời khỏi đây, lập tức đứng lên dẫn Tiết Miểu lên lầu.

Trong phòng khách chỉ còn lại ba người nhà họ Dương.

Bà Dương rót một ly trà, đặt trước mặt Dương Chiêu, cười nói: “Là cậu ta sao?”

Dương Chiêu hỏi lại: “Cái gì ạ?”

Bà Dương: “Lần trước con gọi điện thoại về, nói muốn dẫn một người về ra mắt, là cậu ta sao?”

Dương Chiêu giờ mới nhớ ra buổi tối đầu tiên lúc từ Ngũ Đài Sơn về, cô có gọi điện thoại về nhà báo bình an, rồi thuận miệng hàn huyên những chuyện khác luôn.

Khi đó Dương Chiêu nói với ba mẹ, sắp tới có khả năng sẽ dẫn một người về ra mắt.

Dương Chiêu nhìn vào mắt mẹ, cúi đầu hờ hững nói: “Dạ, không phải.”

Ông Dương và bà Dương đều ngẩn người, sau đó bà Dương nói: “Không phải cậu ta? A... mẹ còn tưởng rằng là người này, hai đứa thoát nhìn rất xứng đôi.”

Dương Chiêu: “Anh ấy là sếp, cũng là bạn của con, nhưng giữa con và anh ấy không có gì hết.”

Bà Dương hỏi lại: “Vậy người con muốn dẫn về kia, tại sao vẫn chưa đến?”

Dương Chiêu ngập ngừng: “Anh... Anh ấy gần đây có việc, nên về quê rồi.”

Bà Dương: “Quê cậu ta ở đâu?”

Dương Chiêu: “Thanh Hải.”

“Đúng là hơi xa.” Ông Dương cũng lên tiếng, ông đẩy kính mắt, “Vì công việc nên cậu ta mới được điều đến nơi này sao?”

Dương Chiêu: “Có lẽ vậy.”

Ông Dương: “Cậu ta làm gì?”

Dương Chiêu dừng một chút, sau đó nói: “Hiện tại anh ấy đang lái taxi.”

Ông Dương và bà Dương đồng thời sững sốt, bọn họ liếc nhìn nhau, trong ánh mắt cả hai đều tràn đầy nghi hoặc. Ông Dương lại hỏi một lần nữa: “Cậu ta... làm nghề gì?”

Dương Chiêu cảm thấy trong lòng có chút lo lắng và buồn bực không hiểu được, cô nói: “Là lái xe taxi.”

“Tài xế lái thuê?” Bà Dương hỏi.

“Vâng.”

Bà Dương buông ly trà, tiếp tục nói: “Hai đứa quen nhau thế nào?”

Dương Chiêu: “Bọn con tình cờ quen nhau thôi.”

“VẬY...”

“Mẹ.” Dương Chiêu ngẩng đầu, ngắt lời bà Dương, “Hiện tại anh ấy không ở đây, đợi anh ấy trở về con sẽ dẫn anh ấy đến gặp ba mẹ. Con mong đến lúc đó, hai người đừng khiến anh ấy khó xử.”

“Không, Tiểu Chiêu, con hiểu lầm rồi.” Ông Dương nói, “Ba và mẹ con sẽ không vì công việc mà chế giễu cậu ta, ba mẹ chỉ cảm thấy kỳ lạ vì không hiểu làm thế nào mà con ở bên cậu ta được thôi”

Dương Chiêu hơi khó chịu: “Sao lại lạ, có gì lạ đâu chứ.”

Ông Dương nghe ra sự chống đối của Dương Chiêu, ông nói: “Tiểu Chiêu, ba mong con có thể bình tĩnh nói chuyện với ba mẹ.”

Dương Chiêu nhìn chiếc bàn trước mặt đã được dọn dẹp sạch sẽ, nhất thời hơi ngẩn người.

Bộ bàn ghế bằng gỗ lim đã được vài chục năm tuổi, ngay từ khi Dương Chiêu còn rất nhỏ đã được đặt ở đây. Ông Dương rất thích bộ bàn ghế này. Gỗ lim theo thời gian, sẽ dần lắng đọng tạo ra một bầu không khí mang đậm phong cách cổ xưa. Khi còn bé Dương Chiêu thích ngồi ở nơi này đọc sách, hồi đó cô đọc sách một lúc lâu, sẽ tự nhiên ngửi được mùi gỗ kín đáo.

Bởi vì bối cảnh gia đình, mọi góc ngách trong nhà đều tràn ngập không khí thư hương, ngay cả trong phòng khách cũng bày hai tủ sách. Ba mẹ đều thích đọc sách, cũng thích sưu tầm sách, trong tủ có rất nhiều sách quý giá không còn xuất bản nữa.

Dương Chiêu nhìn, rồi nhắm chặt mắt lại, lúc mở mắt ra, cô thấp giọng nói: “Anh ấy là một người tàn tật.”

Trên bàn, lá trà Thiết Quan Âm nhỏ bé chậm rãi quay tròn trong ly trà men sứ trắng.

Tiếng ông Dương rất thận trọng, cũng rất lạnh lùng, “Người tàn tật? Cơ thể cậu ta bất tiện ở chỗ nào”

Dương Chiêu thẳng thắn: “Đa, chân.”

Ông Dương: “Có nghiêm trọng không?”

Dương Chiêu dừng một chút, nói: “Đùi phải của anh ấy đã bị cắt cụt.”

Cô nghe tiếng thở nặng nề của ba, sau đó toàn bộ phòng khách đều rơi vào yên lặng.

Một lát sau, ông Dương lên tiếng: “Tiểu chiêu, ba mẹ không đồng ý.”

Thực ra từ nhỏ đến lớn, ba mẹ Dương Chiêu rất hiếm khi ép buộc cô điều gì. Tuy nhiên, một khi họ đã đưa ra yêu cầu thì nhất định là phải đạt được. Ý kiến của họ tựa như quân cờ trên bàn cờ vậy, không đen thì trắng.

Bây giờ, họ nói không đồng ý.

Dương Chiêu nói: “Là ba mẹ hỏi, cho nên con mới nói cho ba mẹ một tiếng. Ba mẹ đồng ý hay không thì cứ chờ đến lúc gặp anh ấy rồi bàn lại.”

Bà Dương nói: “Con muốn ba mẹ gặp cậu ta sao?”

Đồng hồ trên tường từng giây từng giây chuyển động về phía trước, Dương Chiêu không biết mở miệng thế nào.

Cô muốn sao ư?

Đương nhiên là muốn rồi.

Su đó thì sao?

Trần Minh Sinh không có khả năng đối đáp thoải mái với ba mẹ cô giống như Tiết Miêu, giữa họ không có bất kỳ tiếng nói chung nào. Còn ba mẹ cô cũng không thể nào bằng lòng nhân nhượng anh giống như cô.

Cô gần như có thể tưởng tượng ra, Trần Minh Sinh ngồi ở sô pha, đối mặt với ba mẹ cô, xấu hổ và trầm mặc.

Dương Chiêu bỗng nhiên đứng lên, “Con lên lầu trước đây.”

“Tiểu Chiêu.” Bà Dương cũng theo cô đứng lên, gọi cô lại: “Ngồi xuống.”

Dương Chiêu chống đối: “Con đi toilet.”

Về mặt của bà Dương rất bình thản, nhưng lại rất kiên quyết, dung mạo của bà rất giống Dương Chiêu.

“Con không muốn đi toilet.” Bà Dương nói, “Ngồi xuống.”

Dương Chiêu không đi chuyển nữa.

Bà Dương: “Tiểu Chiêu, hiện tại con đang trốn tránh, chẳng khác nào chuyện này căn bản không có giá trị thảo luận.”

Hai người căng thẳng một lúc, cuối cùng Dương Chiêu xoay người, ngồi xuống.

“Nói cho ba mẹ nghe, con quen cậu ta thế nào?” Ông Dương nói.

Thực ra Dương Chiêu như vậy, làm cho ba mẹ cô cảm thấy kỳ lạ nhiều hơn bất mãn. Xưa nay Dương Chiêu chưa bao giờ khiến họ lo lắng, tuy không hẳn là quý cù, nhưng hầu như không có thời kỳ phản kháng.

Cho nên Dương Chiêu nói cho họ một tin tức như vậy, trong lòng họ cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Dương Chiêu mở miệng, nhưng lại không biết nói bắt đầu từ đâu.

“Anh ấy, con quen biết anh ấy từ một lần ngoài ý muốn.”

Bà Dương hỏi: “Ngoài ý muốn như thế nào?”

Dương Chiêu kể sơ lược chuyện lúc trước của Dương Cẩm Thiên, nói xong, cô ngẩng đầu nhìn thoáng qua mẹ, tiếp tục nói: “Là như vậy đó.”

Bà Dương lại hỏi tình hình bình thường của Trần Minh Sinh, Dương Chiêu giống như một cái máy, mẹ hỏi câu nào, cô đáp lại câu ấy. Nói xong lời cuối cùng, cô thậm chí cảm thấy cổ họng đã bị gì sét, mỗi từ, mỗi câu đều sít chặt lại, tạo thành tiếng vang sắc nhọn trong đầu cô.

Ngược lại về mặt bà Dương vẫn bình thản, sau khi nghe xong, bà bưng ly trà trước mặt lên uống một ngụm trà rồi nói: “Tiểu Chiêu, chia tay cậu ta đi.”

Trên mặt Dương Chiêu không có bất cứ thay đổi gì, không nói được cũng chẳng nói không.

Bà Dương hỏi: “Cậu ta cũng thích con ư?”

Ngon đèn trên trần nhà ôn hòa sáng sủa, nhưng khi chiếu trên mặt Dương Chiêu lại khiến sắc mặt cô tái tái.

“Thích.” Dương Chiêu thấp giọng nói: “Anh ấy thích con.”

“Cậu ta thu hút con ở điểm nào?”

Dương Chiêu im lặng.

Ông Dương lên tiếng, ông nhìn Dương Chiêu, hoàn toàn là dùng ánh mắt của bề trên.

“Tiểu Chiêu, ba mẹ không muốn đánh giá gì người này, nhưng ba mẹ muốn nói cho con, hành vi hiện tại của con là thiếu trách nhiệm.” Ánh mắt và tông giọng của ông Dương đều rất nghiêm khắc.

“Con đã cân nhắc đến cuộc sống sau này chưa. Không riêng gì con, còn cả cậu ta nữa. Ba biết hiện tại con khẳng khái ở bên cậu ta, chắc chắn là bởi vì trên người cậu ta có chỗ nào đó thu hút con, nhưng chỉ là một chút thì có thể duy trì được bao lâu? Cuộc sống của các con không cùng các mối quan hệ xã hội, không có tiếng nói chung, tình cảm như vậy căn bản không gắn bó lâu dài được.”

Tiếng hít thở của Dương Chiêu đã có chút nặng nề, cô nhìn ly trà sứ trên bàn, không nói lời nào.

“Hôn nhân không phải là trò đùa.” Ông Dương nói, “Con phải chịu trách nhiệm với bản thân mình, với đối phương. Tiểu Chiêu, cha mẹ biết con vẫn luôn là người lý trí, ba mẹ sẽ không ép buộc con, tự con suy nghĩ cho cẩn thận.”

Nói xong, ông đứng lên, còn nói một câu, “Người như cậu ta tình cảm tiến triển rất nhanh. Thời gian con vướng mắc với cậu ta càng lâu, đến lúc chia tay lại càng khiến cậu ta tổn thương nặng nề.”

Ông Dương nói xong, đứng dậy đi vào thư phòng.

Bà Dương nói với Dương Chiêu: “Tiểu Chiêu, con đừng trách ba con nói thẳng, con nghe thì tốt, không nghe cũng vậy, đó là đạo lý. Thực ra mẹ cảm thấy, con bây giờ chẳng qua chỉ là bị mê hoặc nhất thời. Có thể con muốn khám phá gì đó trên người cậu ta, nhưng mẹ nói cho con biết, trên đời này, đại đa số đều là người bình thường. Con ở lâu với cậu ta sẽ hiểu.”

Nói xong bà cũng đứng lên, chỉnh lại áo choàng đen trên người một chút, nói câu sau cùng: “Con đừng đưa cậu ta tới đây, điều đó không còn cần thiết nữa.”

Bà Dương cũng rời đi, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Dương Chiêu.

Cô dường như ly trà sứ trắng kia đến xuất thần.

Dương Cẩm Thiên và Tiết Miêu nói cười từ tầng trên đi xuống, Dương Chiêu ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ.

Bọn họ cùng một thế giới, được cuộc sống ưu đãi, nhưng đâu phải ai cũng được như thế.

Tiết Miêu chú ý tới ánh mắt của Dương Chiêu, anh ta đi tới bên cạnh cô, nét mặt đầy ý cười, đang định lên tiếng thì Dương Chiêu đột ngột đứng lên, lướt qua người anh ta.

“Tiểu Chiêu?”

“Xin phép vắng mặt một chút.”

Tiết Miêu nhạy cảm nghe ra giọng nói của Dương Chiêu hơi khàn khàn, anh ta ngẩng ngẩng nhìn nhìn phòng khách vắng vẻ, lại nhìn thoáng qua hướng Dương Chiêu rời đi.

Dương Cẩm Thiên hỏi: “Chị em sao vậy?”

Tiết Miêu yên lặng một lúc, nói với Dương Cẩm Thiên: “Em đi nói chuyện với bác đi, để anh đi xem chị em.”

“Vâng.”

Tiết Miêu đi theo Dương Chiêu lên lầu, bên phải tầng hai có một toilet.

Qua khe cửa toilet, Tiết Miêu loáng thoáng nghe tiếng nước chảy bên trong truyền ra.

Tiết Miêu gõ cửa, khẽ gọi: “... Tiểu Chiêu?”

Bên trong không có tiếng đáp lại.

Tiết Miêu bỗng nhiên nhớ tới hình ảnh Dương Chiêu đứng ở bờ sông trước đó không lâu. Trong lòng anh không hiểu sao bắt đầu khản trương, trực tiếp đẩy cửa ra.

Hai tay Dương Chiêu chống vào hai bên bồn rửa mặt, đầu cúi thấp, nước trong vòi tuôn xối xả.

Tiết Miêu nhìn đôi vai gầy của Dương Chiêu, bỗng nhiên cảm lạnh.

Dương Chiêu ngẩng đầu.

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất trong đời Tiết Miêu thấy Dương Chiêu yếu đuối và phần nộ như vậy. Hai loại cảm xúc cực đoan trộn lẫn vào nhau khiến hai mắt cô ửng đỏ, dường như đang run rẩy.

Cô nhìn Tiết Miêu không chớp mắt, lại giống như không chỉ nhìn anh ta.

“Tiểu Chiêu...”

“Dựa vào đâu?”

Tiếng nước ào ào khiến Tiết Miêu dường như cho rằng câu nói nhẹ nhàng này chỉ là ảo giác của anh ta.

Anh ta tiến về phía trước một bước, nhưng ánh mắt của Dương Chiêu khiến anh ta không thể tiếp tục bước nữa.

“Dựa vào đâu?”

Lúc này cuối cùng Tiết Miêu đã nghe rõ.

Tiết Miêu không có cách nào hình dung ánh mắt của cô.

Dường như mê man, rồi lại kiên định không gì sánh được. Hai tay cô nắm chặt lavabo, các đốt ngón tay trắng bệch.

Cô chỉ cách anh có hai bước, nhưng Tiết Miểu cảm thấy Dương Chiêu đã cách anh ta rất xa rồi.

Cô giống như một người lưu lạc bị ép đến đường cùng, đất trời rộng lớn như vậy nhưng không có nơi nào có thể sinh tồn.

“Dựa vào đâu...” Tiết Miểu chỉ biết đứng đó nghe Dương Chiêu lặp đi lặp lại câu nói này.

“Các người dựa vào đâu...”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Tối hôm đó Dương Cẩm Thiên ở lại nhà, Dương Chiêu và Tiết Miểu quay về khu Hoa Khai Kim.

Từ lúc hai người rời khỏi nhà cha mẹ Dương Chiêu đến lúc quay về nhà Dương Chiêu rửa mặt đi ngủ, không ai nói một lời.

Ban đầu, Tiết Miểu cũng muốn nói gì đó phân tán tư tưởng của Dương Chiêu, khiến cô vui lên một chút, nhưng Dương Chiêu vẫn giữ nguyên một nét mặt. Trước lúc vào nhà, Dương Chiêu chỉ ném cho Tiết Miểu một câu: “Sáng mai em ra ngoài, tự anh gọi thức ăn đi.”

Tiết Miểu hỏi cô đi đâu, Dương Chiêu không đáp, đóng sầm cửa phòng lại.

Tiết Miểu biết với tâm trạng lúc này, Dương Chiêu sẽ không nói với anh ta, cho nên Tiết Miểu không hỏi thêm nữa.

Sáng hôm sau, anh ta ngồi chờ cô trong phòng khách.

Bảy giờ hơn, Dương Chiêu bước ra khỏi phòng ngủ, lúc đó cô đã sửa soạn đầy đủ, ăn mặc chỉnh tề. Thấy Tiết Miểu đang ngồi trên sofa, cô bình thản chào: “Chào buổi sáng.”

Tiết Miểu chỉ chỉ cái bàn.

Dương Chiêu nhìn qua, bữa sáng đã dọn sẵn trên bàn.

Tiết Miểu chuẩn bị bữa sáng theo kiểu tây, có sữa tươi, ngũ cốc yến mạch, mì ống, chân giò xông khói, trứng ốp la, và salad hoa quả. Đồ ăn bày đầy một bàn, sắp xếp rất khéo léo.

Dương Chiêu chỉ liếc nhìn qua rồi đáp: “Em không có khẩu vị.”

Tiết Miểu bình thản: “Không có khẩu vị cũng phải ăn chứ.”

Dương Chiêu nhìn Tiết Miểu, sau khi coi bỏ âu phục, khí chất sắc bén của anh ta dường như đã giảm đi nhiều, anh ta mặc quần áo ở nhà khá rộng rãi, thân nhiên nhìn Dương Chiêu, Dương Chiêu bất giác về quan tâm trên nét mặt anh ta.

Dương Chiêu ngồi vào bàn, ăn từng miếng từng miếng cho xong bữa sáng.

Sau khi ăn xong, cô uống nước, bước đến cửa huyền quan mới nói với Tiết Miểu: “Em ra ngoài một lát.”

Tiết Miểu: “Khi nào em về.”

Dương Chiêu: “Chắc giữa trưa.”

Tiết Miểu gật đầu, cũng không hỏi cô muốn đi đâu. Dương Chiêu rời khỏi, Tiết Miểu ngồi một lát rồi đứng dậy, bung chén đĩa trên bàn vào bếp.

Lúc bước ra khỏi bếp, anh ta ngáp một cái, xoa xoa gáy.

Nhìn một lượt căn phòng khách gọn gàng, thoáng đãng. Cuộc sống của Dương Chiêu rất nề nếp và sạch sẽ, từng đồ vật bày biện trong phòng luôn luôn ngăn nắp trật tự.

Sau khi Tiết Miểu ngấm một vòng, anh ta ngáp cái nữa. Lúc ngáp, khóe mắt anh lướt qua bộ quần áo mình đang mặc, rất thoải mái và cực kỳ mềm mại.

Ngay trong khoảnh khắc này, anh cảm thấy sự bình yên, thanh thản trào dâng ngập cõi lòng.

Anh ta bỗng thấy hơi quyến luyến cảm giác này.

Tiết Miếu bước vào thư phòng, muốn tìm một quyển sách đọc giết thời gian. Nhưng lúc bước vào, chưa kịp nhìn giá sách, ánh mắt anh ta lại bị bức tranh kia cuốn hút.

Bức tranh đó đã vẽ được một nửa.

Màu của bóng đêm, càng thêm trầm thêm đậm.

Sau khi Dương Chiêu rời khỏi nhà, cô lái xe thẳng tới văn phòng giao dịch công ty viễn thông. Văn phòng giao dịch vừa mở cửa, không đông khách lắm. Vì còn quá sớm, văn phòng chỉ mở một cửa ra vào, trước cửa có hai ông bà cụ đang chờ đến lượt giao dịch.

Dương Chiêu đứng xếp hàng.

Cảm thấy lồng ngực hơi bí bách, cô bèn bước ra cửa rút một điếu thuốc, đôi vợ chồng trẻ đứng xếp hàng phía sau lập tức tiến lên.

Khói thuốc lấp đầy, rốt cuộc cô cũng có thể thở phào một hơi.

Có người bước vào trung tâm thương mại, lúc đi ngang qua Dương Chiêu, vô tình liếc nhìn qua. Dương Chiêu không trang điểm, tóc không chải chỉ vuốt sơ sơ xỏa tung ra.

Cô mặc một chiếc váy dài màu đen, khoác một cái khăn quàng cổ. Làn da của cô rất trắng, mái tóc rất đen. Cô lạnh lùng đứng trên bậc thang hút thuốc, làn gió rét buốt thổi qua, từng sợi tóc bồng bềnh trong làn khói trắng.

Tay phải Dương Chiêu đặt trước ngực, tay trái kẹp điếu thuốc. Bàn tay phải cô siết chặt lấy chiếc di động.

Dương Chiêu nhìn những chiếc ô tô qua lại trên đường, lòng thầm nhủ đừng căng thẳng.

Nếu lúc cô đến văn phòng giao dịch không có khách, cô sẽ xuống xe, bước lên bậc thềm, đẩy cửa ngồi vào bàn. Nếu chuỗi hành động đó liên tục diễn ra, cô vốn sẽ không căng thẳng.

Nhưng giữa chuỗi hành động đó lại có thêm một quãng đợi chờ.

“Thò đầu rút đầu đều là một dao...” Dương Chiêu phà hơi thuốc cuối cùng ra, bình thản nói với mình: “Cho người ta sống thoải mái chút được không!!!”

Cô dụi tắt tàn thuốc, đi vào văn phòng giao dịch.

Bên bàn tiếp khách hàng đôi vợ chồng trẻ vừa đứng lúc được tư vấn xong, Dương Chiêu ngồi xuống đối diện nhân viên giao dịch.

Nhân viên giao dịch là một cô gái trẻ, nhìn thoáng Dương Chiêu rồi chào: “Chào chị, chị muốn làm gì ạ?”

Dương Chiêu: “Xin chào, tôi có thể tra thông tin số điện thoại gọi tới không?”

Nhân viên giao dịch: “Dạ được, xin hỏi chị muốn tra số của ai?”

Dương Chiêu: “Tôi làm mất di động, nhưng có vài số gọi đến tôi không nhận được, cô có thể tra dùm tôi không?”

Nhân viên giao dịch: “Dạ được, xin hỏi chị có mang theo chứng minh không?”

“Có.” Dương Chiêu mở túi lấy bóp rồi lấy chứng minh ra. Lúc đưa chứng minh cho nhân viên giao dịch, cô nhân viên ngẩng đầu nhìn cô, Dương Chiêu mới phát hiện tay mình đang run rẩy.

“Chị vui lòng cung cấp số điện thoại.”

Dương Chiêu thấp giọng đọc một dãy số, nhân viên giao dịch nói: “Được rồi, xin chờ một lát.”

Nhân viên giao dịch đã được huấn luyện chuyên nghiệp, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, xác thực xong thì trả chứng minh cho Dương Chiêu. Dương Chiêu cầm chứng minh, tay cô cứ để mãi như vậy không với ra cũng không rút lại.

Cô hơi cúi đầu, nhìn bọc đá cẩm thạch đen dưới khuỷu tay mình, nó sạch sẽ bóng loáng tản ra cảm giác lạnh lạnh.

Dương Chiêu không biết đã qua bao lâu, có lẽ rất nhanh cũng có lẽ rất chậm. Tầm mắt cô chăm chú nhìn khối đá cẩm thạch, trên mặt đá hiện lên những đường vân nhỏ, cô nhìn chăm chăm tựa như đang chăm chú ngắm bầu trời đêm đến say sưa mê mẩn.

“Thưa chị, xong rồi.” Nhân viên giao dịch lên tiếng.

Tầm mắt Dương Chiêu chậm chạp ngẩng đầu nhìn cô gái trẻ.

“Chị có cần in ra không?”

Giọng Dương Chiêu rất nhỏ nhẹ thoáng chút run rẩy.

“Bảng kê nhiều lắm sao...”

Nhân viên xem nhật ký cuộc gọi trên máy tính, gật đầu đáp: “À, số gọi tới phần lớn đều lặp lại, có một số điện thoại gọi hơn mười cuộc.”

Trái tim Dương Chiêu trong phút chốc đập mạnh liệt.

Cổ họng cô thắt chặt lại, Dương Chiêu cảm thấy giọng nói của cô rối loạn không thể thốt thành lời. Cô đọc một dãy số cho nhân viên giao dịch, sau đó hỏi: “Là số này à?”

Nhân viên giao dịch lắc đầu: “Không phải, là số này.”

Cô nhân viên nhiệt tình xoay màn hình qua, hàng trên cùng là một dãy số.

Dương Chiêu nhìn qua thấy đó là một dãy số lạ.

Nhân viên giao dịch nói: “Nếu chị cần có thể in bảng kê này ra.”

Dương Chiêu hoàn hồn gật đầu: “Tôi cần, làm phiền cô.”

Nhân viên giao dịch đáp: “Phí in bảng kê là hai tệ.”

“Được.” Dương Chiêu hít sâu một hơi, mở bóp tìm tiền lẻ, nhưng tay bỗng khựng lại, ngẩng đầu hỏi nhân viên giao dịch: “Xin hỏi... số điện thoại này đăng ký ở đâu.”

Nhân viên giao dịch: “Chị vui lòng chờ một lát, để em tra thông tin số điện thoại này.”

Nhân viên giao dịch rất quen việc, gõ lách cách trên bàn phím vài cái, Dương Chiêu còn chưa xem kịp thì nhân viên đã cất tiếng.

“Chị ơi, đây là số điện thoại ở Côn Minh – Vân Nam.”

“Côn Minh?”

“Đúng. Xin chị chờ một lát, để em in bảng kê ra cho chị.”

Nhân viên giao dịch lấy bảng kê, Dương Chiêu vẫn luôn dõi mắt theo cô ấy, không lâu sau, nhân viên giao dịch lấy một tờ giấy mỏng đưa cho Dương Chiêu.

“Xin gửi chị.”

“Cảm ơn...”

“Xin hỏi, chị còn cần gì nữa không?”

Dương Chiêu chỉ nhìn chằm chằm chuỗi số.

“Chị ơi? Xin hỏi chị còn cần thêm gì không?”

Dương Chiêu hoàn hồn lại, vội vã lắc đầu: “Không, không cần đâu, cảm ơn.”

“Vậy xin chị vui lòng đánh giá chất lượng phục vụ.” Nhân viên giao dịch cười cười chỉ mấy chấm điểm nhỏ đặt trên bục đá cẩm thạch, Dương Chiêu lướt nhìn thuận tay nhấn nút ‘hài lòng’.

Dương Chiêu nhường chỗ cho người kế tiếp, xếp hàng sau cô là một người còn rất trẻ.

Dương Chiêu đứng dậy, cầm đồ đạc của mình bước qua một bên. Văn phòng giao dịch vẫn không đông lắm, cô chậm rãi đi sát một bên vách. Vách tường trơn nhẵn lạnh lẽo phản chiếu hình bóng Dương Chiêu.

Cô lặng nhìn dãy số kia, lòng loáng thoáng đã đoán ra đáp án. Qua một quãng thời gian căng thẳng, trái tim cô bây giờ thoáng buông lỏng nhưng không thể an tâm, nó vẫn căng chặt đau buốt.

Dương Chiêu lấy di động ra, đứng tần ngần khoảng một phút.

Sau lưng cô là văn phòng giao dịch, ai làm việc đấy. Một người phụ nữ trung niên bước vào, dường như hơi sốt ruột nên bước thẳng đến bàn phục vụ, giày cao gót gõ từng bước lạnh lạnh trên nền đá cẩm thạch.

Trên màn hình di động từ lâu đã hiện rõ mười một con số.

Đứng một lúc nữa, rốt cuộc Dương Chiêu vẫn nhấn nút gọi.

Sau vài giây, âm thanh tút truyền đến.

Một tiếng, hai tiếng...

Chờ đến tiếng thứ ba điện thoại bị ngắt ngang.

Dương Chiêu buông di động, chăm chú nhìn màn hình. Tay cô đặt lên phím gọi một lần nữa nhưng rốt cuộc không nhấn nổi.

Dương Chiêu tựa lưng lên vách tường lạnh lẽo, ngẩng đầu nhìn trần nhà cao cao, không biết phải làm gì.

Nếu nói lúc gọi cuộc điện thoại vừa nãy cô vẫn hơi căng thẳng, vậy bây giờ cô đã hoàn toàn cạn kiệt sức lực.

Hơi lạnh từ vách tường thấm thấu qua khăn quàng cổ, xuyên qua quần áo ngấm sâu vào cơ thể. Đầu Dương Chiêu khẽ dựa vào tường, nhìn những bóng hình lướt qua trước mắt, lòng cô thấy mờ mịt.

Bỗng nhiên tiếng rè rè vang lên cắt đứt luồng suy nghĩ của cô.

Cảm giác rung động trong tay, đều đều lại trật tự từng đợt từng đợt.

Dương Chiêu rút tay từ sau lưng lên, trên màn hình hiện lên dãy số lúc nãy.

Ngón cái Dương Chiêu khẽ trượt nhận cuộc gọi, cô đưa di động lên bên tai.

Cô khẽ khàng đáp một tiếng: "... Alo?"

Đầu dây bên kia yên lặng hai giây, hai giây dài đằng đẳng, dài đến mức khiến Dương Chiêu nghe rõ tiếng hít thở ở đầu dây bên kia.

Trong phút chốc Dương Chiêu nuốt nửa giờ tay bịt kín miệng mình.

Trong điện thoại là một giọng nam trầm khàn khàn rất quen thuộc.

"Dương Chiêu, là em ư..."

Nghe giọng nói đó, trái tim Dương Chiêu lập tức bình yên.

"Trần Minh Sinh, em là Dương Chiêu."

Cô dứt lời, bỗng nhiên phát hiện, từ lúc cô quen Trần Minh Sinh tới giờ, hai người chưa từng dùng cách xưng hô thân mật với nhau bao giờ.

Chỉ gọi Trần Minh Sinh và Dương Chiêu... bình thường, đơn giản lại thẳng thắn.

Nó thật giống như tình cảm của họ.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Giọng nói của Trần Minh Sinh truyền đến từ đầu bên kia, Dương Chiêu bất giác đứng thẳng người.

"Trần Minh Sinh..."

Trong thời gian xa cách, cô đã nghĩ rất nhiều lần, nếu anh gọi điện tới, cô sẽ nói gì với anh.

Trò chuyện về tình hình gần đây, dặn dò anh nghỉ ngơi đúng giờ, nói anh phải để ý an toàn...

Nhưng lúc điện thoại gọi đến, nghe thấy giọng nói trầm ấm của anh thì mọi suy nghĩ trước đây đều không thể nói ra được.

Giọng của anh vẫn khàn khàn như vậy, giống như lâu rồi không được nghỉ ngơi. Dương Chiêu chỉ nghe một câu đã thấy xót xa trong lòng.

“Trần Minh Sinh, anh có nghỉ ngơi đúng giờ không?”

Trần Minh Sinh nói: “... Có.”

“Anh có cái rầm.”

Hiếm khi Dương Chiêu nói lời thô tục, Trần Minh Sinh nhỏ giọng ở đầu bên kia: “Thật sự có mà...”

Anh tựa như cậu học trò nhỏ phạm lỗi bị thầy giáo bắt được mà còn cố nói dối.

Dương Chiêu im lặng mỉm cười.

Cười xong, cô đột nhiên nhớ tới đến một chuyện.

“Trần Minh Sinh, em gọi điện cho anh thế này không sao chứ, anh nghe có tiện không?” Không đợi Trần Minh Sinh trả lời, cô nói tiếp: “Xin lỗi anh, em không định gọi điện, em nói xong mấy câu sẽ lập tức —”

“Không sao!” Trần Minh Sinh lập tức ngắt lời cô, “Không sao...” Anh nói rất khẽ: “Đừng lo, anh nghe được, em đừng... Đừng cúp máy.”

Giọng của anh dù trầm thấp vẫn vô cùng thân thiết với Dương Chiêu, cô nghe thấy có chút lo lắng trong giọng nói nhưng đã khôi phục lại sự bình tĩnh trước đây.

“Thật không?”

Câu hỏi của Dương Chiêu mang theo giọng điệu độc đáo và cao vút của riêng cô khiến người ta không thể không đáp lại.

“... Thật mà.”

Dương Chiêu nghe thấy sự chột dạ rõ ràng của Trần Minh Sinh, phản ứng đầu tiên theo bản năng là thốt ra câu: “Anh đang nói dối.”

Nhưng lúc sắp thốt ra bốn chữ kia, cô lại thoáng nghĩ, bây giờ nói ra mấy chữ này có ý nghĩa gì không — không, không hề có ý nghĩa gì cả.

Vì thế cô biến bốn chữ này cùng với tất cả những lời ôm ấp trong lòng, nói thành bốn chữ khác với Trần Minh Sinh:

“Em rất nhớ anh.”

Em rất nhớ anh, nhất là lúc bình minh và đêm khuya. Những lúc nhớ anh, em đã vẽ một bức tranh. Đó là cảnh tượng em đã nằm mơ thấy vô số lần, mỗi lần nhớ anh, hình ảnh đó đều hiện lên trong đầu em.

Em vừa nhớ anh, vừa chờ mong.

Hơi thở của Trần Minh Sinh hơi nặng nề, cô có thể tưởng tượng thấy bàn tay to lớn của anh nắm chặt di động, cô nghe anh nói: “Anh cũng vậy...” Giọng nói của anh gấp gáp hơn vừa rồi rất nhiều, “Anh cũng vậy, Dương Chiêu, anh cũng vậy...”

Giọng của Dương Chiêu vỗ về, khiến tâm tư anh bình yên trở lại.

“Em biết, anh cũng nhớ em.”

Giọng cô khiến Trần Minh Sinh dần trấn định lại, anh cảm di động, giọng trầm thấp và dịu dàng: “Em khỏe không?”

Dương Chiêu tựa vào vách tường: “Em khỏe, còn anh?”

Trần Minh Sinh: “Anh cũng rất khỏe.”

Dương Chiêu: “Gọi điện thoại thật sự không sao chứ anh?”

Trần Minh Sinh nói: “Không sao, bây giờ không có ai ở đây cả.”

“Anh...” Dương Chiêu dừng một chút rồi khẽ hỏi: “Sao lâu vậy anh không liên lạc với em?”

Trần Minh Sinh không giải thích, cũng không nói nguyên nhân, anh chỉ khẽ nói một câu: “Xin lỗi em. . .”

Dương Chiêu mỉm cười: “Không sao cả, anh không sao là được rồi.”

“Ừm.”

Hai người chợt im lặng.

Có đôi khi muốn nói rất nhiều nhưng không biết phải mở miệng như thế nào.

Sự im lặng này thật tốt đẹp, thật bình yên. Thật ý nghĩa giống như trước đây, lúc bọn họ thực sự gặp mặt lần đầu tiên, Dương Chiêu lái xe đưa anh đến trung tâm phục hồi chức năng, trên đường cũng bình yên thế này.

Dương Chiêu đã rất thỏa mãn.

Cô nhẹ giọng: “Trần Minh Sinh, anh làm việc tốt nhé, em cúp máy trước.”

Trần Minh Sinh do dự một lúc, cuối cùng anh hỏi lại đầy khó khăn: “Em bận gì thế?”

Dương Chiêu nói: “Không, em sợ làm phiền anh.”

Trần Minh Sinh: “Anh không sao, đừng ngại. Em. . . Nói thêm một lúc nữa đi.”

Dương Chiêu hiếm khi nghe thấy giọng điệu làm nũng thế này của Trần Minh Sinh. Lòng cô mềm ra, ngay cả nét mặt cũng vô tình trở nên thoải mái hơn.

“Được, anh muốn nói chuyện gì?”

Trần Minh Sinh không phải cao thủ chọn đề tài, hơn nữa gần đây anh tâm trạng của anh rất nặng nề, nhất là ngày hôm qua từ chỗ Dương Chiêu trở về Côn Minh. Anh về khách sạn ngủ một giấc nhưng chẳng thể ngủ ngon, cứ hơn mười phút lại mở mắt ra một lần.

Dương Chiêu im lặng chờ anh nói chuyện, Trần Minh Sinh sợ cô chờ lâu mất kiên nhẫn, vội vàng thốt lên một câu: “Em, em ăn sáng chưa?”

“...” Dương Chiêu suýt chút nữa bật cười thành tiếng: “Ăn sáng à? Em ăn rồi.”

Trần Minh Sinh: “À. . .”

Dương Chiêu cảm thấy Trần Minh Sinh như vậy vô cùng thú vị, cô hỏi: “Anh thì sao? Ăn chưa?”

Trần Minh Sinh nói: “Anh ăn rồi.”

Dương Chiêu mỉm cười, thản nhiên nói: “Còn dỗi em.”

Trần Minh Sinh: “...”

Dương Chiêu nói: “Anh hãy nghỉ ngơi cho tốt nhé.”

Trần Minh Sinh nói: “Ừm.”

“Em cúp máy trước đây, chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng quá vất vả.”

“Dương Chiêu. . .” Lúc Dương Chiêu sắp ngắt điện thoại, Trần Minh Sinh bỗng nhiên gọi cô.

Dương Chiêu: “Sao anh?”

Trần Minh Sinh: “Em —”

Em và người đàn ông kia, cuối cùng là sao vậy?

Đầu Trần Minh Sinh nóng lên, những lời muốn nói sắp thốt ra khỏi miệng, chợt phía sau vang lên tiếng mở cửa rất khẽ. Trần Minh Sinh lập tức im bật.

Sau đó, Dương Chiêu chợt nghe thấy một giọng nói dịu dàng, nhẹ nhàng, dường như truyền đến từ phía sau Trần Minh Sinh —

“A Danh, sao anh chưa ra, em chiên cá cho anh rồi đó.”

Bạch Vi Vi hơi nhát gan, không dám quấy rầy Trần Minh Sinh, chỉ đứng vịn tay ở cửa, thò đầu nhìn vào trong.

Trần Minh Sinh xoay người, nhìn cô: “Anh phải xử lý một số việc, sẽ xong nhanh thôi.”

“Được, được.” Bạch Vi Vi nói liên tục, nói xong liền lui ra phía sau, đóng cửa lại.

Có lẽ trong tâm trí Bạch Vi Vi, luôn tồn tại sự sợ hãi không thể xóa bỏ với đàn ông. Lúc nào cô đối mặt với đàn ông cũng vô cùng cẩn thận. Nhất là lúc đang làm việc, dáng vẻ nghiêm túc của họ khiến cô hoàn toàn không dám đến gần.

Bây giờ, trong Hoa viên chỉ có cô và Trần Minh Sinh, lúc Dương Chiêu gọi điện tới, Bạch Vi Vi và Trần Minh Sinh đang bàn xem trưa nay ăn gì. Trần Minh thấy điện thoại rung lên, anh rút ra nhìn, chỉ lướt qua lập tức khiến trái tim Trần Minh Sinh co thắt lại.

Anh ngắt điện thoại.

Bạch Vi Vi vẫn đang hào hứng bàn chuyện cơm trưa.

Tay Trần Minh Sinh nắm chặt di động, cả người ngầy ra. Bạch Vi Vi hỏi liên tục mấy lần, anh mới có phản ứng, trả lời đại: “Ăn cá.”

Bạch Vi Vi vui vẻ vào bếp làm cá.

Trần Minh Sinh hấp tấp vào phòng, gọi lại cho Dương Chiêu.

Lúc này, anh đưa điện thoại đến bên tai, nghe thấy giọng Dương Chiêu: “A Danh?”

Trần Minh Sinh nghe vậy mới nhận ra lúc này Bạch Vi Vi nói gì Dương Chiêu đều nghe thấy cả.

Trần Minh Sinh hiếm khi nói năng lộn xộn.

“Dương Chiêu, không phải... Cô ấy, cô ấy không phải —”

“Không phải cái gì, A Danh.”

Giọng Dương Chiêu mang theo toàn ý trêu đùa, nhưng nghe kỹ không hề có chút oán trách.

Trần Minh Sinh biết mình lại bị cô trêu chọc, khẽ thở phào không nói gì nữa. Trong tâm trí anh hiện lên khuôn mặt hơi lạnh lùng của Dương Chiêu, anh khẽ bật cười.

Tiếng cười ngắn, trầm ấm ấy xuyên qua điện thoại truyền đến bên tai Dương Chiêu.

Trần Minh Sinh thấy cảm giác đè nén trong lòng lúc này dần tan biến.

Anh nói với Dương Chiêu: “Anh tiếp xúc với cô ấy vì công việc.”

Giọng Dương Chiêu thật nhẹ nhàng lại thoải mái: “Ừm, không sao.”

Trần Minh Sinh lấy hộp thuốc trong lòng rút một điếu, nói tiếp: “Em không hiểu lắm là được rồi.”

Dương Chiêu nói: “Được rồi, đi ăn cá chiên đi, em cúp máy nhé.”

Trần Minh Sinh: “...”

Anh lấy điếu thuốc khỏi miệng, gác bàn tay lên cánh cửa kính: “Sao em chẳng lo lắng chút nào thế...”

Dương Chiêu nói: “Sao em phải lo lắng?”

Bây giờ đối lại là Trần Minh Sinh chẳng biết trả lời như thế nào.

Anh nghe thấy tiếng cười khẽ của Dương Chiêu, như là đang đùa giỡn chẳng chút bận lòng.

“Sao, con bé đó thích anh à?”

Khóe miệng Trần Minh Sinh khẽ cong lên nhưng không cười thành tiếng.

Dương Chiêu lại cười thản nhiên, nói tiếp: “Có giỏi thì đến cướp của em thử xem”

Cuối cùng, Trần Minh Sinh cũng bật cười.

Không sai chút nào.

Trong thế giới cổ tích kia, cô là phù thủy, là nữ vương ngồi trên vương vị cao quý, kẻ nào không thận trọng sẽ bị cô ức hiếp toàn tập.

Dương Chiêu nói: “Anh hãy bảo trọng, Trần Minh Sinh, em không cầu mong nhiều, chỉ cần anh giữ gìn sức khỏe thật tốt.”

Trần Minh Sinh đáp lại: “Anh biết.”

Dương Chiêu ngập ngừng: “Lần sau, em sẽ không gọi điện cho anh nữa, anh... Nếu anh có rảnh... Mà thôi.” Dương Chiêu ngập ngừng một lúc, cuối cùng dứt khoát: “Đừng liên lạc, chờ anh làm xong công việc, em ở nhà chờ anh.”

Trần Minh Sinh khẽ đáp: “Ừm.”

Ngắt điện thoại, hai người ở hai nơi khác nhau, đứng cùng một thời gian — cùng chung một tâm trạng.

Có tiếng gõ cửa vang lên, Bạch Vi Vi thò đầu vào trong, khẽ nói: “A Danh, cá nguội hết rồi...”

Trần Minh Sinh quay đầu, nhìn Bạch Vi Vi mỉm cười: “Anh đến đây.”

Cuộc điện thoại ngắn ngủi này đã kết nối lòng người giữa hai nơi cách xa ngàn dặm, đồng thời gieo mầm móng vững vàng cho cả hai người.

Thật ra, nội dung trò chuyện của bọn họ rất đơn giản, Dương Chiêu không nói cho Trần Minh Sinh biết cô mất ngủ bấy lâu nay, cũng không nói những lời ba mẹ cô đã nói. Cũng như vậy, Trần Minh Sinh không nói cho Dương Chiêu biết những khó khăn trong công việc của anh, cũng chẳng hề đề cập đến chuyện ngày đó anh trở về.

Cuộc điện thoại này không cần thiết phải nói những điều đó.

Hai ngày sau, Trần Minh Sinh ở khách sạn Thúy Hồ nhận được điện thoại chú Từ gọi tới với một nội dung duy nhất.

Lưu Vĩ mất tích.

Nhắc tới Lưu Vĩ, đúng là mạng lớn, bọn chúng chọn một trấn hẻo lánh ở Diên Biên làm địa điểm giao dịch, hôm đó ông trời cũng cố ý gây phiền phức cho cả hai bên, phía Đông Cát Lâm tuyết rơi rất lớn.

Thời gian giao dịch là đêm khuya, trời tối như bưng, đám Lưu Vĩ có tám người giao dịch với đối phương trên một cây cầu.

Hai bên đều ngồi trên xe, giao dịch trực tiếp qua cửa xe, đề phòng nếu xảy ra chuyện sẽ bỏ trốn dễ dàng hơn. Cảnh sát lặng yên chặn hai đầu cầu, chờ bọn chúng giao dịch thành công sẽ bắt ngay lập tức.

Lúc bắt người, bọn chúng chống cự dữ dội. Lưu Vĩ liều mạng đổ hết hàng xuống nước, cuộc truy kích xảy ra vô cùng hỗn loạn.

Gã Lưu Vĩ này vô cùng xảo quyệt, thừa dịp hai bên đang ra sức truy bắt, lén lút nhảy xuống cửa sông.

“Đúng là chưa biết chết sống thế nào.” Chú Từ nói, “Đêm đó, Cát Lâm lạnh dưới âm bảy độ, nước sông đóng băng, nó lao xuống đập nứt băng bỏ trốn, chẳng biết sống nổi không?”

“Tìm được xác chưa?” Trần Minh Sinh hỏi.

“Tìm được rồi thì tôi nói với cậu làm chó gì.” Chú Từ nói, “Đám còn lại đều bắt được, mẹ nó, có mỗi thằng khốn này trốn được.” Chuẩn bị kỹ càng như vậy nhưng lại chạy mất một người, chú Từ không tức giận cũng lạ.

“Lần này, chúng ta lại gánh thêm nỗi uất ức này.” Chú Từ nói: “Mấy ngày này, cháu để ý kỹ một chút xem thử Lưu Vĩ có trở về hay không nhé.”

Trần Minh Sinh không trả lời, chú Từ hỏi lại: “Nghe không —”

“Cũng có thể không chết.” Trần Minh Sinh bỗng nhiên thốt lên.

“Sao?”

“Cháu nói có thể Lưu Vĩ không chết,” Trần Minh Sinh nói thêm: “Đợi một thời gian nữa, nếu nó trở về, cháu lại cảm thấy đây là cơ hội rất tốt.”

Chú Từ nói: “Cháu lại nghĩ gì đấy?”

Trần Minh Sinh nói: “Chú chờ tin của cháu nhé, chắc là Bạch Cát biết rồi, nếu có tin gì mới, cháu sẽ báo cho chú.”

Chú Từ: “Ok.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Chú Từ nói: “Tôi cúp máy trước, cậu phải tập trung tinh thần, đừng để xảy ra sai sót.”

Trước khi chú Từ ngắt máy, Trần Minh Sinh gọi chú lại: “Khoan đã chú.”

“Sao thế?”

Trần Minh Sinh ngồi trên giường, ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài qua cánh cửa kính, màn đêm Côn Minh rất đẹp.

Anh không nói ngay, chú Từ cũng không vội vã, hai người quen biết đã lâu, tuy là không cùng thế hệ, nhưng qua thời gian đã âm thầm tạo nên một sự ăn ý nhất định.

Chú Từ biết Trần Minh Sinh đang suy tư.

Qua chừng nửa phút, Trần Minh Sinh mới lên tiếng: “Cháu cho chú một số điện thoại, chú phải điều tra ra người này.” Trần Minh Sinh châm một điếu thuốc, lại nói: “Cũng chẳng phải loại ghê gớm gì, mọi người phải cẩn thận điều tra, lấy vụ Luru Vĩ dọa người đó, tốt nhất ép đổi chỗ ở.” Trần Minh Sinh ngừng lại, hơi nhú chân mày: “Không, nhất định phải ép người này đổi chỗ ở, còn nữa, phải cắt cả số điện thoại đó đi.”

Chú Từ hỏi lại: “Cậu sợ thằng đó quay về?”

Trần Minh Sinh rút điếu thuốc, bình thần trả lời: “Bất kể nó sống hay chết, cũng phải chuẩn bị thật tốt.”

Chú Từ nghiêm túc: “Tôi hiểu rồi, cậu cứ yên tâm.”

Nửa tháng liền không có tin tức của Luru Vĩ.

Vào lúc mọi người đều nghĩ gã đã chôn thân dưới lòng sông thì gã lại trở về.

Hôm đó, Bạch Cát gọi vài người đến nhà hàng dùng cơm.

Trần Minh Sinh đã chú ý, viên mắt Bạch Cát hiện lên một màu xanh đen kỳ lạ. Trên bàn ăn, hần rất ít nói, sắc mặt âm u.

Trần Minh Sinh biết, lần này Bạch Cát tổn thất nghiêm trọng.

Quay về hai năm trước, đó cũng xem như thời kỳ Bạch Cát oai phong nhất, cũng không kém gì Hồ Ca trước đây. Hết tên này đến tên khác rút dài, Bạch Cát xem như cũng gặp thời.

Nhưng bây giờ thời vận hần không tốt, sau khi ngoi lên đứng đầu, mấy lần giao dịch lớn đều thất bại.

Lần nghiêm trọng nhất chính là lần chân Trần Minh Sinh xảy ra chuyện. Lần đó, suýt chút nữa Bạch Cát cũng chìm xuống.

Lần này Luru Vĩ lại làm hỏng chuyện, tâm trạng Bạch Cát không đoán cũng biết.

Mọi người trên bàn ăn đều cực kỳ cẩn thận, không dám nhiều lời.

Nói nhiều sai nhiều.

Ăn được nửa bữa, Ngô Kiến Sơn nhận một cuộc gọi, vừa bắt máy mặt lập tức đổi khác.

“Shit! Mẹ kiếp, mày trốn ở xó nào đó?”

Hần ta mắng một câu mọi người đều đưa mắt nhìn qua. Trần Minh Sinh lặng lẽ lướt nhìn Bạch Cát, ánh mắt Bạch Cát xuyên qua gọng kính, nhìn chăm chăm Ngô Kiến Sơn.

Ngô Kiến Sơn thấp giọng nói nhanh vài câu, sau đó hần ta ngẩng đầu báo với Bạch Cát: “Anh Bạch, Luru... Luru Vĩ đã quay về.”

Bạch Cát bỗng nở nụ cười, da mặt hần cứng đờ, khi cười trông hết như tượng sáp, cực kỳ đáng sợ.

Hần nhỏ nhẹ nói với Ngô Kiến Sơn: “Nếu đã về, vậy cùng nhau ăn một bữa.”

Ngô Kiến Sơn không dám nhìn Bạch Cát nhiều, quay đầu nói với Luru Vĩ vài câu, sau đó cúp điện thoại.

Không khí bữa ăn bắt đầu căng thẳng, Bạch Cát nhìn hàng người ngồi im bên bàn, hần giờ đưa lên khuakhuak: “Làm gì vậy, nào nào, ăn lẩu đi.”

Không bao lâu, Lưu Vĩ tới nơi.

Xem thời gian, có lẽ gã đã chờ trước cửa nhà hàng Thế Kỷ từ lâu rồi.

Lúc gã vào, Trần Minh Sinh suýt chút nữa không nhận ra gã.

Mới chỉ nửa tháng, Lưu Vĩ như biến thành người khác, lướt mắt nhìn qua đã nhận thấy Lưu Vĩ gầy đi ít nhất mười kg. Sắc mặt xanh đen, tướng mạo đều thay đổi, quai hàm khô đét, mắt lồi ra đầy tơ máu, nhìn giống hệt kẻ nghiện mắc bệnh nguy kịch.

Gã khom lưng, cẩn thận bước vào phòng, đi đến trước mặt Bạch Cát, gọi: “Anh... anh Bạch.”

Bạch Cát ngồi trên ghế, nghiêng người tới, vẫy vẫy tay với gã. Lưu Vĩ giống hệt một con chó bước tới trước vài bước.

“Anh Bạch, em...” Lúc gã đi đến cách Bạch Cát hai bước, Bạch Cát bỗng vờ lấy một chai bia trong thùng để bên cạnh, không nói một lời đập thẳng lên đầu Lưu Vĩ.

Chai bia vỡ nát, toàn thân Lưu Vĩ ướt đầm bia. Gã bị đập hơi mơ màng, trọng tâm không vững, ngã ngồi xuống đất. Gã ngồi đúng vào những mảnh thủy tinh vỡ, tay và đùi đều chảy máu.

Nhưng Lưu Vĩ không để ý, sau khi gã ngã xuống đất lập tức đứng dậy, quỳ lết đến trước mặt Bạch Cát, sắc mặt điên dại.

“Anh Bạch... Anh Bạch! Không phải em, không phải em cô ý. Em không ngờ sẽ có cảnh sát, em không ngờ tới...”

Bạch Cát đứng dậy, bóp cằm Lưu Vĩ, giọng nói của hắn vẫn luôn nhẹ nhàng.

“Tao không cần biết mày có ngờ không.” Hắn nâng bàn tay khác huơ huơ trước mặt Lưu Vĩ.

“Tiền của tao đâu, hả?” Nhắc tới tiền, ánh mắt Bạch Cát càng hung tợn: “Tiền của tao đâu? Tiền đâu?”

Lưu Vĩ run cầm cập, chữ không ra chữ, câu không thành câu: “Anh... Anh Bạch, em... em thật không biết... em không biết có cảnh sát, em...”

Bạch Cát làm ngơ tư thế cầu xin của Lưu Vĩ, hất đá mạnh vào vai gã mấy cú.

Lưu Vĩ bị đập ngã trên đồng thủy tinh vỡ, lưng bị cắt rách chẳng chịt vết thương, máu đỏ từng vệt từng vệt dài trên đất.

Lưu Vĩ hoảng loạn, gã quỳ xuống kéo chân Bạch Cát, run lẩy bẩy giải thích: “Anh Bạch... Anh Bạch, anh cho em thêm một cơ hội, cho em thêm...”

“Tao cho con đi mẹ mày...” Sắc mặt Lưu Vĩ trắng bệch, Bạch Cát vừa chửi vừa rút thêm một chai rượu, nện mạnh lên đầu Lưu Vĩ.

Đầu Lưu Vĩ đổ máu, gã mơ mơ màng màng, cũng bắt đầu điên cuồng.

“Em... Em không biết, mẹ nó, làm sao em biết được ở đó có cảnh sát chứ! Chó má!” Gã rống lên, một người đứng dậy khỏi bàn, bước tới cạnh cửa.

“Em không biết! Con mẹ nó chứ... em...” Lưu Vĩ mắng chửi loạn xạ, bỗng nhiên gã xuyên qua khe hở giữa hai người bắt gặp Trần Minh Sinh, trong nháy mắt Lưu Vĩ ngừng lại.

Sau đó, ánh mắt vốn đục ngầu của gã dần sáng rõ, gã nâng một tay lên, vì kích động mà cánh tay không ngừng run rẩy.

“Thằng đó... thằng đó... là nó...” Lưu Vĩ ôm chặt chân Bạch Cát: “Anh Bạch, là nó... là nó!”

Bạch Cát quay đầu nhìn sang, Trần Minh Sinh ngồi yên bên trái hắn.

Lưu Vĩ hồi tưởng lại chuyện hôm đó, giọng nói dần lớn hơn.

“Chắc chắn là nó báo với cảnh sát, chắc chắn là nó! Anh Bạch!” Lưu Vĩ rất kích động, đứng bật dậy, gã hung tợn trừng trừng nhìn Trần Minh Sinh chửi: “Là mày, không phải mày ngứa mắt tao sao, mày muốn ngáng chân tao... Mày, con mẹ mày chứ chơi sau lưng tao à... Chó má, đi mẹ mày... mày chơi tao...”

Sự căm thù làm khuôn mặt Lưu Vĩ trở nên hung tợn, trong mắt chỉ còn lại Trần Minh Sinh. Gã bỗng nhặt một mảnh thủy tinh vỡ lên, mảnh thủy tinh bén ngọt khiến tay gã đầm máu, nhưng gã không thêm quan tâm, gã hét lớn, xông tới chỗ Trần Minh Sinh.

“Mẹ kiếp, ai cho mày chạy tới chạy lui!”

Không chờ Lưu Vĩ bước tới trước thêm bước nữa, một người đàn ông ngồi gần gã nhất đứng bật dậy, đập gã ngã sòng xoài.

Một đập này không nhẹ, Lưu Vĩ ôm bụng quỳ trên đất.

Bạch Cát hất hất tay, người đàn ông kia lại ngồi xuống.

Bạch Cát ngồi xổm xuống bên Lưu Vĩ: “Mày muốn nói gì?”

Lưu Vĩ sợ hãi lắp bắp: “Là thằng đó... Anh Bạch, là nó...”

Mọi người đều quay sang nhìn Trần Minh Sinh, mặt Trần Minh Sinh không có chút biểu cảm nào. Duy chỉ có Bạch Cát, hẩn ngồi trước mặt Lưu Vĩ nên không thấy Trần Minh Sinh.

“Nó làm sao?” Bạch Cát hỏi.

Lưu Vĩ: “Em tới đó... Trước khi chuyển hàng, em có đến chỗ nó.”

Bạch Cát: “Đến chỗ nó làm gì?”

Lưu Vĩ tạm ngừng một lát rồi nói: “Thằng đó, nó cướp sòng mạt chược của em, em đến, em đến tìm nó để...”

Bạch Cát: “Sau đó thì...”

Lưu Vĩ: “Em uống rượu... Anh Bạch, thằng đó chuốc rượu em, chắc chắn trong lúc đầu em mơ màng nó dụ em khai ra!”

“Chắc chắn là thằng đó, anh Bạch... anh Bạch, anh cho em thêm một cơ hội nữa đi... anh Bạch... anh Bạch...”

Bạch Cát chậm rãi đứng dậy, quay đầu lại, hẩn không chớp mắt, tầm mắt chậm chạp dừng lại ở chỗ Trần Minh Sinh.

Hẩn nhỏ nhẹ: “A Danh, chú có lời nào muốn nói không?”

Giọng Trần Minh Sinh thật trầm thấp: “Nó nói bậy.”

Bạch Cát tiến lên trước vài bước, đến sau lưng Trần Minh Sinh, hẩn hơi khom lưng, khẽ thì thầm bên tai Trần Minh Sinh: “Có phải là chú không?”

Trần Minh Sinh kiên quyết khẳng định: “Không phải em.”

Anh vừa dứt lời, bỗng cảm thấy cổ bị đẩy mạnh xuống, không kịp đề phòng nên bị Bạch Cát ấn mạnh lên bàn. Mặt anh đập mạnh lên đồng gia vị trên bàn, sau khi xương gò má phải đau buốt, anh bắt đầu thấy ran rát.

Anh không dám chống cự, để Bạch Cát ấn đầu xuống.

Bạch Cát cúi đầu hỏi lại lần nữa: “Có phải chú không?”

Trần Minh Sinh hít sâu, ngữ điệu vững vàng: “Không phải. Hôm đó nó đến sòng mạt chược kiếm chuyện, tình trạng em bây giờ, nếu ra tay chắc chắn không được lợi gì. Em không muốn tìm phiền phức, cho nên đã gọi người đưa bia tới, muốn thằng đó uống say là hết chuyện.”

“Là nó chuốc rượu em!” Lưu Vĩ ở bên kia bàn thét lớn: “Anh Bạch, em không tới kiếm chuyện với nó, là nó chuốc rượu em!”

Giọng điệu Trần Minh Sinh vẫn trầm thấp: “Nó có tới kiếm chuyện với em không, có thể hỏi những người có mặt lúc đó.”

Lưu Vĩ đứng bật dậy, chửi ầm lên: “Ồ đó đều là người của mày! Chắc chắn mày đã thông đồng với tụi nó rồi! Đồ chó má! Mẹ mày Giang Danh, mày dám chơi tao, tao làm thịt mày!”

Tay Bạch Cát bóp chặt cổ Trần Minh Sinh, ép chặt động mạch cổ của anh, mặt Trần Minh Sinh đỏ lên, hai mắt sung huyết.

Dần dần, Bạch Cát buông lỏng tay. Trần Minh Sinh dịu đi một chút, sau đó anh lập tức cảm thấy cái gì đó lạnh lẽo, cực kỳ cứng rắn đặt trên gáy anh.

Bạch Cát lấy súng, tay rất vững vàng.

“Giang Danh, tôi cho chú ba cơ hội giải thích.”

Trần Minh Sinh cắn chặt răng, đáp: “Anh Bạch, không phải em...”

Giọng Bạch Cát rất bình thản: “Lần thứ nhất.”

Trần Minh Sinh: “Anh Bạch, anh phải tin em... Em không có lý do đến tìm cảnh sát, dù em không ưa Lưu Vĩ, nhưng em không có khả năng thông đồng với cảnh sát!”

Bạch Cát: “Lần thứ hai.”

Ngón cái Bạch Cát khẽ gõ gõ trên súng, từng rung động nhỏ xuyên qua lớp da mỏng manh đi vào trung tâm thần kinh của Trần Minh Sinh. Anh cảm nhận được một luồng điện tê tê.

Khoảnh khắc căng thẳng khiến người ta dựng tóc gáy qua đi, Trần Minh Sinh dụ bót một chút, sau đó anh vỗ bàn bật người dậy.

Bạch Cát lùi về sau một bước, vẫn dí súng vào anh.

Tay Trần Minh Sinh nắm chặt cạnh bàn, trừng trừng nhìn Lưu Vĩ.

“Mẹ mày, mày điên hả?” Trần Minh Sinh lớn tiếng: “Mày ngu thì ngu mình mày thôi, mày đã mù còn kéo người khác xuống nước! Tao chơi mày? Tao nói cho mày biết, tao mà muốn chơi mày thì giờ mẹ mày đã xanh cỏ rồi!”

Lưu Vĩ vừa bắt được ngọn cỏ cứu mạng đương nhiên sẽ không buông ra. Gã đứng dậy, bia hòa lẫn máu bê bết trên người gã.

“Không phải mày thì là ai, là mày chơi sau lưng tao! Mẹ kiếp lần này tao thua trong tay mày!”

Trần Minh Sinh nheo mắt: “Chỉ mấy chai bia mà đã dụ mày khai ra địa điểm chuyển hàng, vậy đưa mày mấy chai rượu có phải mày sẽ đỡ luôn một tổ nhà mày không?”

“Tao chém chết con mẹ mày Giang Danh! Con đi mẹ mày chứ!”

Trần Minh Sinh đập mạnh bàn quát: “Mẹ mày, nếu định lực mày chỉ có bấy nhiêu, vậy lúc trước mày nhậu nhẹt, bài bạc, gái gú đã kể lại việc đó cả trăm lần rồi!”

“Ai nói?” Lưu Vĩ rống lớn: “Tao có thể nói với ai? Tao nhậu nhẹt, cờ bạc, gái gú có thể nói với...”

Khoảnh khắc đó chỉ diễn ra trong một giây ngắn ngủi.

Nhưng chỉ cần nửa giây... Lưu Vĩ tạm ngừng lại.

Sau đó gã lập tức quát lớn hơn: “Tao ăn chơi cờ bạc thì có thể nói với ai? Chỉ có mày! Chính là mày! Đồ chó má! Đi mẹ mày Giang Danh!”

Trần Minh Sinh vẫn luôn chờ giây phút gã tạm ngừng lại, anh đương nhiên quan sát kỹ, mà gã cũng vì nửa giây tạm dừng mà cơ thể căng cứng.

Anh mở miệng, tính tiếp tục mắng Lưu Vĩ, trước khoảnh khắc anh mở miệng, anh cảm giác được cây súng đang đặt sau đầu đã dời đi.

Vào lúc cây súng rời khỏi, trong phút chốc toàn thân anh tê dại, sau khi buông lỏng chút ít, anh cảm thấy vai mình cứng ngắc, lưng ướt đầm đìa.

Bạch Cát chậm rãi vòng qua bàn, thuận tay đặt khẩu súng lên mặt bàn, hần bước tới trước mặt Lưu Vĩ chậm rãi hỏi: “Mày đã nói với ai?”

Lòng Lưu Vĩ hoảng hốt nên không còn lớn lối như vừa rồi: “Anh Bạch, em không nói... Em chỉ nói với thằng đó! Chắc chắn là nó, anh Bạch!”

Bạch Cát đột ngột xoay người bước nhanh đến bên bàn, nắm lấy tay cầm nồi lẩu trên bàn, hần xoay người lại ụp cả nồi lẩu nóng hổi lên đầu Lưu Vĩ.

“A! A a a...!” Trong nháy mắt, Lưu Vĩ thét lên thảm thiết.

Bạch Cát ấn nồi lẩu nóng cháy da lên da Lưu Vĩ, hét lớn: “Mẹ kiếp, tao hỏi mày, mày đã kể với ai?”

Một mùi khét bốc lên từ người Lưu Vĩ, chỗ da Lưu Vĩ chạm vào nồi gần như bị nướng chín.

Lưu Vĩ sụp đổ.

“Là một à đàn bà! Em chỉ từng nói với một à đàn bà thôi! A a a...!”

Bạch Cát: “Con đàn bà nào?”

“Đưa con gái ở tiệm uốn tóc! Anh Bạch, a a a! Nó chỉ là một con điểm thôi, chắc chắn là Giang Danh, chắc chắn là...” Lưu Vĩ cố sức kéo Trần Minh Sinh xuống nước.

Bạch Cát vung tay, ném nồi lẩu sang một bên.

Nồi lẩu lăn hai vòng, văng vào trong góc.

Lưu Vĩ không còn ra hình người.

Bạch Cát giẫm mạnh lên tay gã, Lưu Vĩ rên rỉ, gã không còn đủ sức kêu đau.

“Là tiệm uốn tóc nào?”

Lưu Vĩ run cầm cập: “Tiệm uốn tóc Mỹ... Mỹ Tâm.”

“Ở đâu?”

Luru Vĩ đọc địa chỉ, có người lập tức đứng dậy khỏi bàn bước ra ngoài.

Căn phòng lặng ngắt, một cây kim rơi xuống cũng nghe rõ tiếng.

Súng đặt trên bàn, không biết vô tình hay cố ý họng súng vẫn hướng về Trần Minh Sinh.

Bạch Cát xoa xoa tay, bước đến ngồi xuống sô pha, hẩn châm một điếu thuốc, tựa như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nửa tiếng sau, người kia quay lại.

Gã vào phòng, trước tiên nhìn lướt qua Luru Vĩ. Luru Vĩ nhìn nét mặt gã, dường như cũng đoán ra gì đó, khuôn mặt vốn máu thịt bấy nhầy càng thêm đáng sợ.

“Trốn rồi.” Người kia bước tới trước sô pha, báo cáo với Bạch Cát: “Không gọi vào số điện thoại đó được, nghe người ta nói đã trốn vào nửa tháng trước.”

Luru Vĩ bỗng điên cuồng gào thét: “Con đi! Mẹ mày, con đi thôi tha! Chó má nhà mày! Con đi mẹ mày!!!!”

Trong tiếng gào thét, Bạch Cát chậm rãi phả hơi thuốc cuối cùng ra. Hẩn quay lại bàn ăn, cầm cây súng chìa vào Trần Minh Sinh lên.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Bạch Cát cầm súng bước tới trước mặt Luru Vĩ.

Luru Vĩ đoán mình tiêu rồi, đến lời cầu xin tha thứ gã cũng không thốt lên nổi. Gã nhìn họng súng đen thui, âm thanh cát lên chỉ toàn tiếng thờ, run rẩy đến mức gã không biết mình đang nói gì.

Bạch Cát giờ súng lên, chìa họng súng vào đầu Luru Vĩ, Luru Vĩ tè ra quần.

Sắc mặt Bạch Cát rất nặng nề, nhìn Luru Vĩ thâm thẳm, tả tơi, nét mặt hẩn như lo lắng, lại như trầm ngâm.

Mọi người trong phòng im lặng, bàn tay Trần Minh Sinh vẫn nắm chặt cạnh bàn, đôi mắt u ám nhìn thẳng phía trước.

Qua nửa phút, Bạch Cát buông khẩu súng xuống.

Lúc hẩn hạ súng xuống, nét mặt rất ung dung, tuy nhiên đó cũng là một kiểu bệnh, sự ung dung có chút thần kinh.

Bạch Cát ném súng lên bàn.

“Suy xét kỹ...” Bạch Cát tiếp lời: “Việc này cũng không phải mày cố ý.”

Bạch Cát vừa nói vừa cười dịu dàng với Luru Vĩ, những người khác đều run lên vì nụ cười đó, Luru Vĩ cũng cố cười hòa theo, gã cười nhưng đôi môi run lên dữ dội.

“Mày đã theo tao nhiều năm.” Bạch Cát nói: “Không có công lao cũng có khổ lao.” Bạch Cát xoay người, chìa hai tay với những người đang ngồi trên bàn, nói: “Đại ca như tôi, đâu thể vì một lần vô tình thất bại mà lấy mạng người ta, có đúng không?”

Những người trên bàn không biết hẩn đang tính toán gì, đều sợ bị văng miêng, không ai dám đáp lời. Chỉ có vài người phối hợp gật đầu với hẩn.

Bạch Cát lại quay đi, vòng đến bên cạnh Luru Vĩ, hẩn hơi khom lưng nhỏ nhẹ: “Đi đến xin lỗi Giang Danh.”

Luru Vĩ nhìn qua đôi mắt máu me bấy nhầy, thấy Trần Minh Sinh đứng cách đó không xa.

Bây giờ chỉ cần giữ được mạng sống, bảo Luru Vĩ làm gì gã cũng chấp nhận.

Lưu Vĩ quý xuống, lết hai đầu gối đến cách Trần Minh Sinh hai thước, gãi dập đầu với anh, từng tiếng “cạch, cạch” làm người khác cảm thấy gãi đang cụng đến vỡ đầu.

“Anh Danh, em sai rồi... Em sai rồi, anh Danh...” Nước mắt, nước mũi Lưu Vĩ hòa với máu nhem nhuốc, vô cùng ghê tởm. Gãi lết tới trước vài bước, ôm chặt chân Trần Minh Sinh: “Anh Danh, anh Danh, anh tha thứ cho em! Em là một con chó, em là đồ chó—!”

Bạch Cát đứng sau lưng gã, nét mặt không hề thay đổi chăm chú nhìn gã.

Trần Minh Sinh ngẩng đầu, Bạch Cát như ý thức được, cũng chuyển mắt cười cười với Trần Minh Sinh.

“A Danh, chú rộng lượng một chút.” Bạch Cát nói: “Cho nó một cơ hội.” Bạch Cát bước đến bên Trần Minh Sinh, hấn thấp hơn Trần Minh Sinh rất nhiều, nâng tay vỗ vỗ vai Trần Minh Sinh, còn an ủi: “Từ giờ cho nó làm thuộc hạ của chú, thế nào?”

Trần Minh Sinh không nói tiếng nào.

Bạch Cát hỏi lại: “Thế nào?”

Trần Minh Sinh: “Em không muốn giữ nó.”

Lưu Vĩ run như cây sậy, dập đầu lạy Trần Minh Sinh.

“Anh Danh, anh Danh, sau này em theo anh, em sẽ theo anh! Sau này anh nói sao thì là vậy, bảo em làm gì em sẽ làm vậy! Anh Danh, anh Danh, cứu em...”

Bạch Cát nghiêng mắt nhìn gã một cái rồi lại quay đầu hỏi Trần Minh Sinh: “Thế nào?”

Sắc mặt Trần Minh Sinh trầm sâu, anh thăm cấn chặt răng, cảm thấy bàn tay Bạch Cát đặt trên vai nặng trĩu.

Cứ như thế, không biết giằng co bao lâu, rốt cuộc Trần Minh Sinh cũng gật đầu.

Bạch Cát vỗ vai anh: “Được rồi.”

Một bữa cơm, nửa bữa đầu ăn rất ngọt ngào, nửa bữa sau xém chút đều phun sạch nửa bữa trước, Bạch Cát vừa bảo giải tán, mọi người trên bàn chỉ ước trốn đi thật nhanh.

Chỉ còn lại vài người có quan hệ thân thiết nhất với Bạch Cát.

Ngô Kiến Sơn: “Anh Bạch, cảnh sát vẫn đang tìm nó, để nó ra ngoài trốn một thời gian đã.”

Bạch Cát bước tới một ngăn tủ, rút một chiếc khăn ướt lau tay rồi bình thản ừ. Hắn vừa lau tay vừa quay đầu liếc nhìn Trần Minh Sinh.

“Làm chú sợ rồi?”

Trần Minh Sinh cúi đầu không đáp.

Bạch Cát bước qua: “Chú về đi, để anh bảo người chuyển tiền vào thẻ của chú, mua chút rượu mời làm mấy chén, rồi ngủ một giấc sẽ bình tâm lại. Về phần mày...” Bạch Cát quay đầu nhìn Lưu Vĩ, sau đó nói tiếp: “Tìm người thu xếp cho nó, để nó tránh vài ngày đã.”

Ngô Kiến Sơn gật đầu.

Hơn nửa đêm, bọn họ mới tản ra.

Trần Minh Sinh lái xe, chạy một lúc rồi đỗ xe lại ven đường, châm một điếu thuốc.

Anh nhìn ngọn đèn đường tỏa ánh sáng vàng lò mờ, tựa lưng vào ghế lẳng lặng hút thuốc.

Trên một con đường khác, một chiếc xe chạy về hướng khác.

Ngô Kiến Sơn lái xe, ngồi ở vị trí phó lái là Quách Từ, Bạch Cát ngồi hàng ghế sau.

Ngô Kiến Sơn hỏi: “Anh Bạch, vừa nãy anh...”

Bạch Cát lười biếng hỏi: “Hử?”

“Vừa lúc nãy, anh định ra tay với Giang Danh thật sao?”

Ngô Kiến Sơn hỏi xong, Quách Từ cũng lén lút quan sát người phía sau qua kính chiếu hậu, hắn ta cũng rất tò mò.

Thật sự tò mò.

Quan hệ của Giang Danh và Bạch Cát, Quách Tử có nghe sơ. Từ lúc Bạch Cát còn là một tay du thủ du thực, Giang Danh đã đi theo hắn. Giang Danh theo Bạch Cát lăn lộn xông pha, núi đao biển lửa Bạch Cát mới có ngày hôm nay nhanh như vậy.

Bạch Cát châm thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ: “Vậy các chú nói xem, nếu Lưu Vĩ nói thật, vì sao A Danh phải làm như vậy?”

Ngô Kiến Sơn cười nói: “Không phải thật đâu, Giang Danh đã theo anh bao nhiêu năm, còn lâu hơn cả em.”

Bạch Cát nói: “Nếu có thì sao?”

Ngô Kiến Sơn trầm mặc, chiếc xe lao nhanh trên đường, cột điện, cây cối, nhà cửa ven đường vùn vụt lướt qua.

Một lát sau, Ngô Kiến Sơn mới nói: “Nếu là thật, thì có thể vì tâm ma hận Lưu Vĩ của cậu ấy.”

Quách Tử hỏi: “Quan hệ của anh Danh và Lưu Vĩ xấu lắm ư?”

“Rất xấu.” Ngô Kiến Sơn nói: “Con người thẳng Lưu Vĩ này, tính tình nóng nảy lại thích đắc tội người khác. Bây giờ Giang Danh tàn phế, bị nó chèn ép, trong lòng chắc khó chịu lắm.”

Quách Tử: “Cho nên... báo cảnh sát, làm người tố giác?”

Ngô Kiến Sơn: “Nếu thật là cậu ấy làm thì sẽ như vậy.”

Hai người đang trò chuyện sôi nổi, bỗng nghe thấy tiếng cười nhẹ ở đằng sau.

Hai người ngừng lời, Ngô Kiến Sơn nhìn Bạch Cát qua kính chiếu hậu: “Anh Bạch, tụi em chỉ đoán mò thôi.”

Khỏe môi Bạch Cát hơi cong lên, hắn hé mở cửa sổ búng tàn thuốc. Gió đêm ulla vào thổi tóc hắn bay tán loạn, hắn cũng không để ý, hí hóp mắt nhìn ra ngoài.

Không biết hắn đang nghĩ tới điều gì, chợt cười một tiếng, “Các chú chắc không biết, lúc thằng nhóc đó vừa mới theo tôi hai năm, khi ấy Minh Khôn đang làm đại ca, thời gian đó tôi chỉ chạy vòng ngoài, cậu ta đã theo tôi xông pha rồi.”

Bạch Cát dường như rơi vào hồi ức.

“Lúc đó, Khôn ca bị người ta chơi xấu một lần, báo tụi tôi trả thù. Ngày ấy, bốn năm người tụi tôi buổi tối đến vũ trường của bọn chúng đập phá, tụi tôi vốn nghĩ không có người, kết quả không ngờ đối phương đang tụ tập ăn uống ở quán nướng bên cạnh. Vừa được báo tin, không bao lâu, một đồng người chạy đến.” Bạch Cát hồi tưởng lại sự việc năm đó có hơi xúc động.

“Khi ấy, mấy người tụi tôi mới đập phá sơ sơ, không ngờ được có người tới vây đánh. Trước đó, Giang Danh theo tôi nhưng tôi vẫn chưa chú ý lắm, cho đến lần đập phá vũ trường đó tôi mới chú ý cậu ta.”

Bạch Cát rất hiếm khi kể chuyện trước kia với người khác, Ngô Kiến Sơn và Quách Tử đều chăm chú nghe.

“Cho tới lần đó?” Ngô Kiến Sơn ngẫm nghĩ, sau đó nói tiếp: “Giang Danh rất biết đánh.”

Bạch Cát hừ một tiếng bật cười, vì cái bật cười này, hắn bị sắc một ngụm thuốc, ho vài tiếng mới nói tiếp: “Đầu chỉ biết đánh. Thông thường những người im hơi lặng tiếng, không nổi bật tôi đều không nhớ tên, lúc ấy tôi chỉ nghĩ cậu ta chỉ là một tên côn đồ tầm thường.”

Ngô Kiến Sơn đồng ý: “Dạ, em quen Giang Danh hơi muộn, cậu ấy không thích nói nhiều, nhưng ra tay rất tàn nhẫn, cũng rất to gan.”

Bạch Cát tiếp lời: “Lần đó cậu ta một mình đánh bốn năm người, nhưng càng về sau bọn chúng càng đông, tụi tôi bị chúng bắt.” Bạch Cát búng tàn thuốc, kể: “Những chuyện kiểu này, người ta đương nhiên không để ý, tụi tôi bị đập rất thảm. Giang Danh đánh người vô cùng tàn nhẫn, cho nên lúc bọn chúng trị chúng tôi, cậu ta bị đánh thê thảm nhất.”

Đã cách nhiều năm, bỗng nhắc lại chuyện này, mọi người cũng chỉ nghe cho vui thôi, tình hình căng thẳng máu tanh lúc đó, vốn không thể cảm nhận được.

Nhưng Bạch Cát chìm vào trầm tư.

Hắn chậm rãi kể: “Các chú có biết, Giang Danh là người bị đập thê thảm nhất trong chúng tôi, cũng là người duy nhất không xin tha, thậm chí không hề kêu đau một tiếng.”

Cả xe lặng ngắt.

Một lát sau, Ngô Kiến Sơn mới lên tiếng: “Giang Danh rất khí phách.”

Bạch Cát bảo: “Chú nói xem, một người như vậy, có thể vì một chút lợi nhỏ mà báo tin cho cảnh sát, chơi Lưu Vĩ không?”

Ngô Kiến Sơn đáp: “Chắc chắn không.”

Qua kính chiếu hậu hắn ta liếc nhìn Bạch Cát, Bạch Cát cũng vừa lúc nhìn lại. Ngô Kiến Sơn cảm thấy ánh mắt đó hơi kỳ lạ, hắn ta nhanh chóng chuyển tầm mắt đi.

Giọng Bạch Cát bình thản vọng tới: “Ừ, tôi cũng biết thế, cậu ta sẽ không làm.”

Không làm người báo tin.

Nếu Giang Danh không phải người báo tin, vậy là ai?

Đêm ở Côn Minh yên tĩnh khác thường.

Bạch Cát bảo Ngô Kiến Sơn: “Tờ báo lần trước tìm được Giang Danh, cậu còn giữ không?”

Ngô Kiến Sơn hỏi: “Báo, báo nào?”

Bạch Cát nói: “Tờ báo Giang Danh bị đăng lên đây.”

“A, à.” Ngô Kiến Sơn chợt nhớ ra: “Em vẫn còn giữ, lúc đó xem xong em để luôn ở nhà.”

Bạch Cát: “Lúc đó, cậu ta đang ở đồn cảnh sát?”

Ngô Kiến Sơn không nhớ rõ, Quách Từ khẳng định: “Đúng, em vẫn nhớ, đó là đồn cảnh sát.”

Ngô Kiến Sơn thoáng ngạc nhiên: “Sao cậu ta lại bị bắt đến đồn cảnh sát vậy, quá bất cẩn. Có điều cũng may không xảy ra chuyện gì, cũng không điều tra được gì.

Bạch Cát: “Quách Từ, chú có còn nhớ là đồn cảnh sát nào không?”

Quách Từ cau mày ngẫm nghĩ: “Em không nhớ rõ, hình như ở ngoài tỉnh, rất xa.”

Bạch Cát: “Về tìm lại tờ báo, điều tra xem là đồn cảnh sát nào. Quách Từ, chú làm đi.”

Quách Từ vội gật đầu: “Dạ.”

Ngô Kiến Sơn: “Anh Bạch, anh điều tra làm gì vậy?”

Bạch Cát cười với gã: “Vừa rồi chợt nhớ ra, sợ chú ấy gặp rắc rối gì ở ngoài, biết rõ tốt hơn.”

Ngô Kiến Sơn: “Đúng đúng, đúng là biết rõ tốt hơn.”

Bạch Cát: “Chuyện này, hai chú đừng nói với Giang Danh.”

Ngô Kiến Sơn và Quách Từ liếc nhìn nhau, hai người đều thấy sự ngờ vực trong mắt đối phương, nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ gật đầu vâng dạ.

Lúc Trần Minh Sinh quay về khách sạn đã quá nửa đêm. Anh đi tắm, sau đó gọi điện cho chú Từ.

Giờ này chú Từ đã ngủ, giọng nghe điện thoại mơ mơ màng màng.

Trần Minh Sinh vừa mở miệng đã ném một câu: “Fuck! Tổ sư nhà chú, dậy ngay cho cháu.”

Bình thường Trần Minh Sinh không mắng người, anh mắng người là bộc lộ cảm xúc của anh khác hẳn ngày thường.

Chú Từ giật mình: “Dậy đây, đã xảy ra chuyện gì?”

Trần Minh Sinh nghe thấy tiếng chú Từ bước xuống giường, xem ra đang vào toilet, chú mở vòi nước vội rửa mặt, giọng nói nghiêm túc: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Trần Minh Sinh nghe giọng nói như bị giấy vò của chú bèn cười nói: “Không có gì cả, đùa với chú thôi.”

Chú Từ im lặng hai giây, sau đó mắng: “Tôi chém chết cậu.”

Trần Minh Sinh hút thuốc, ngồi lên giường nói: “Có chút việc.”

Chú Từ: “Sao vậy?”

Trần Minh Sinh: “Luru Vĩ đã quay về.”

Chú Từ thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Quay về? Chưa chết sao?”

Trần Minh Sinh: “Chẳng lẽ hồn trở về, đương nhiên chưa chết.”

Chú Từ: “Thằng đó trốn ở đâu, để tôi cho người đến bắt.”

Trần Minh Sinh: “Cháu không biết, Bạch Cát để người khác thu xếp rồi, tình huống của cháu không thể hỏi nhiều.”

Chú Từ nghiêm túc: “Luru Vĩ chỉ ra cậu?”

“Ừm...” Trần Minh Sinh ngẫm nghĩ, kể lại một lần chuyện tối nay với chú Từ. Không khí phút chốc bỗng trở nên nặng nề.

Hai bên đều im lặng.

Một lát sau, chú Từ nói: “Cậu cảm thấy Bạch Cát bắt đầu nghi ngờ cậu?”

“Đúng vậy.” Trần Minh Sinh không hề do dự khẳng định. Anh đưa điều thuốc lên miệng, nói tiếp: “Nhưng, bây giờ trong đám người đó ai cũng có khả năng, Bạch Cát nghi ngờ rất nhiều người. Hiện nay, hấn nghi cháu hơn phân nửa vì trước giờ hấn chưa từng nghi cháu sẽ bán đứng hấn.”

Chú Từ đến lúc này cũng không quên chèn ép Trần Minh Sinh: “Xem ra cậu rất xuất sắc trong cái lũ buôn ma túy đó.”

Trần Minh Sinh: “...”

“Đã hiểu tại sao khi đội cảnh sát bên này đánh bài, cũng có một đồng người muốn tóm cậu rồi.”

Trần Minh Sinh: “...”

Chú Từ đùa hai câu rồi nghiêm túc lại.

Trần Minh Sinh: “Cháu sẽ cẩn thận bên này, ở bên kia chú đừng để người ta bắt được dấu vết.”

Chú Từ: “Yên tâm đi.”

Nói thêm vài câu, Trần Minh Sinh cúp điện thoại.

Anh đứng dậy vào toilet, nhìn vào gương.

Mặt của anh bị Bạch Cát ấn mạnh xuống nên bị bầm, khẽ chạm vào cảm, cảm thấy rất đau. Anh cởi quần áo ném sang một bên, đứng tắm dưới vòi sen.

Hơn ba giờ sáng, Trần Minh Sinh ngã thẳng lên giường, nhưng làm thế nào cũng không ngủ được. Anh lấy di động ra, nhấn vài cái, chuỗi mười một con số xuất hiện trên màn hình.

Sau khi nhấn xong cũng không làm gì khác, anh không tắt máy cũng không nhấn phím gọi.

Cứ như thế, anh mãi nhìn dãy số đó, màn hình tắt anh lại bấm sáng rồi tiếp tục nhìn.

Hơn nửa tiếng sau, cuối cùng anh cũng hơi mệt mỏi, gấp di động lại, chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Ngoại truyện

Thật ra, học sinh thời Trần Minh Sinh ngông cuồng hơn hẳn học sinh thời nay.

Trần Minh Sinh chưa từng là học sinh hiếu học, cậu không thích đọc sách, càng không thích học thuộc lòng. Nhưng vì lý do gia đình, Trần Minh Sinh quậy phá mười mấy năm, cuối cùng vẫn phải hăng say thi vào học viện cảnh sát Thanh Hải.

Học viện quân sự, những nhà binh thường rất ít tiếp xúc, cũng có không ít các gia đình không biết rõ về nó, họ đều cho rằng đây là nơi để giáo dục lại các cậu con trai không nên thân.

Bọn họ không biết rằng, nếu không phải do bối cảnh gia đình, tỷ lệ thi đậu vào nơi này là rất thấp.

Trần Minh Sinh không giống vậy, từ lúc Trần Minh Sinh bắt đầu có ký ức, khi đầu óc cậu còn lơ lửng, mẹ cậu đã lặp lại vô số lần một câu ‘... lớn lên con phải thi vào trường cảnh sát, con phải làm cảnh sát’.

Dần dà Trần Minh Sinh phát hiện, cậu chỉ cần chiều theo mẹ chuyện này thì những chuyện khác mẹ cậu sẽ lo lắng quản lý hơn. Vì thế từ lúc còn nhỏ, Trần Minh Sinh rành rồi thường dỗ dành mẹ, hứa với bà lớn lên cậu nhất định sẽ thi vào trường cảnh sát.

Nói xong, chính bản thân cậu cũng ghi khắc trong lòng.

Trần Minh Sinh chưa từng gặp ba, sau này nghe người ta kể lại, lúc mẹ sinh cậu, ba đã hy sinh vì nhiệm vụ.

Mẹ cậu không tái hôn nữa, cậu thường bắt gặp bà ngồi trong phòng khách giữa đêm khuya thanh vắng. Trên vách tường phòng khách có treo một khung ảnh, trên đó là ảnh chụp của ba cậu. Mẹ cậu thường trò chuyện với bức ảnh kia, cũng không biết bà đang nghĩ gì.

Trần Minh Sinh cũng thường nhìn tấm ảnh đó, nhưng cảm nhận của cậu hoàn toàn khác mẹ cậu. Trần Minh Sinh chủ yếu là tò mò và ngờ vực nhiều hơn.

Mỗi khi đến ngày giỗ ba, mẹ cậu đều lặp lại một câu giống nhau... bà đặt tên cho cậu là “Minh Sinh” là muốn anh vĩnh viễn khắc ghi ngày này.

*Ming Sheng – Khắc sâu, ghi nhớ ngày ra đời.

Vì thế một ngày nọ đã xảy ra một việc, tuy cậu không nhớ rõ ràng căn kẽ nữa, nhưng đã khiến Trần Minh Sinh thật sự ghi nhớ trọn đời.

Gia đình cậu không giàu có, lúc cậu còn nhỏ, mẹ cậu làm công nhân ở một xưởng dệt, bà rất vất vả. Trần Minh Sinh hiểu chuyện rất sớm, từ thuở bé đã tự biết trông nhà, nấu cơm chờ mẹ về.

Cứ như thế, ngày qua tháng lại, cậu dần trưởng thành, thân thể của cậu cao lên nhiều, khuôn mặt càng ngày càng giống ba.

Mẹ cậu vẫn thường nhìn cậu mà ngơ ngẩn, sau đó bảo cậu: “Con phải làm cảnh sát.”

Một việc nói một hai lần là nhắc nhở, ba lần bốn lượt là dặn dò, mà lặp đi lặp lại vô số lần lại biến thành tra tấn.

Khi đó Trần Minh Sinh đang học trung học, đúng vào độ tuổi phản kháng, khi bị mẹ nói đến bức bối sẽ trốn học đi chơi.

Thời trung học cậu không phải là học sinh hiếu học, ngang tàng phá phách, căn bản chẳng chăm chỉ học hành gì. Trần Minh Sinh được xem như thủ lĩnh — ở một nơi đơn giản như này, thì lý do để trở thành thủ lĩnh cũng rất đơn giản — vì vóc dáng Trần Minh Sinh cao nhất nhì trong đám nam sinh, hơn nữa cậu có cá tính, gan lý, còn rất chịu chơi.

Các nhân tố như vậy tập trung đủ ở một cậu học sinh trung học, chắc chắn là yếu tố hấp dẫn người khác.

Trần Minh Sinh dẫn theo một đám ‘đàn em’ cùng trốn học, hút thuốc, cua gái.

Lúc đó còn nhỏ, chưa có cái nhìn về tương lai, Trần Minh Sinh luôn cảm thấy cậu sẽ sống như vậy cả đời.

Học viện cảnh sát, làm cảnh sát gì gì đó, cách cậu rất xa xôi.

Khiến cậu rời khỏi cuộc sống như vậy là do một sự kiện gần như khiến cậu sụp đổ.

Vào lúc Trần Minh Sinh năm lần bảy lượt cãi cò với mẹ, hơn nữa cậu còn gào lên với mẹ rằng nếu muốn thi vào trường cảnh sát thì mẹ tự thi đi — mẹ cậu tự sát.

Bà lấy tấm ảnh chụp ba Trần Minh Sinh ra khỏi khung hình, đặt trên quần áo mình, rồi bà thắt một cái dây quàng trong phòng khách nhỏ. Lúc Trần Minh Sinh đẩy cửa ra nhìn thấy cảnh tượng kia, trái tim cậu suýt nữa ngừng đập.

May mà lần đó cậu về sớm, gần như chỉ trong tích tắc, mới cứu được mẹ cậu.

Ở bệnh viện, mẹ cậu tỉnh lại, Trần Minh Sinh ngồi bên giường bà, chỉ nói một câu: “Mẹ, con nhất định sẽ thi vào học viện cảnh sát, nhất định sẽ trở thành cảnh sát, con lấy mạng mình cam đoan.”

Bà nhìn cậu rồi quay đầu đi, ngơ ngác nhìn trần nhà.

Từ đó về sau, Trần Minh Sinh chăm chỉ học, lúc đó cậu học lớp mười một, chỉ còn cách kỳ thi đại học một năm. Cậu ngày đêm làm bài tập, giải đề toán, đề ngữ văn, đề hóa... thậm chí cả đề kiểm tra tâm lý của học viện cảnh sát vài năm gần đây cậu đều lúi ra làm đi làm lại.

Kỳ thi vào trường đại học năm đó, rất đông người thi vào học viện cảnh sát chuyên nghiệp Thanh Hải. Vào ngày kiểm tra tâm lý và thể lực, rất nhiều phụ huynh đi cùng con em, nhưng Trần Minh Sinh chỉ đi một mình.

Đợt kiểm tra tâm lý lần đó kết thúc rất suôn sẻ, Trần Minh Sinh đã yên tâm phần nào.

Kế tiếp là đợt kiểm tra thể chất, học viện cảnh sát kiểm tra thể chất không nhiều, tổng cộng có bốn hạng mục. Lúc trước Trần Minh Sinh đã tìm hiểu rất kỹ, yêu cầu của từng hạng mục cậu gần như thuộc lòng.

Chạy nước rút năm mươi mét: thời gian tối đa là bảy giây; chạy một ngàn mét: thời gian quy định là ba phút năm mươi lăm giây; hít đất: trong vòng mười giây hít hơn sáu cái; bật xa tại chỗ: tối thiểu là hai mét ba.

Trần Minh Sinh đã lên thử một lần, sau đó cậu phát hiện mấy hạng mục kiểm tra này chỉ là việc còn con. Cậu hoàn toàn không lo lắng.

Kết quả vì quá yên tâm nên cuộc thi thể chất ngày hôm đó cậu ngủ dậy trễ.

Địa điểm thi cách nhà rất xa, cho nên lúc chuẩn bị thi, mẹ Trần Minh Sinh cho cậu tiền trọ lại nhà nghỉ gần trường thi.

Lúc đó cậu không có di động, cũng không có ai gọi cậu dậy, hoàn toàn dựa vào đồng hồ sinh học của bản thân.

Lúc ra khỏi nhà cậu còn không kịp bắt xe buýt. Trần Minh Sinh đi đường tắt, hót ha hót hải chạy gần hai km, rốt cuộc cậu chạy đến địa điểm thi vào giây phút cuối cùng.

Chạy một đoạn đường, Trần Minh Sinh mệt suốt học máu. Hạng mục thi đầu tiên là chạy nước rút năm mươi mét, kết quả là tiếng còi hiệu lệnh vừa vang, chân Trần Minh Sinh lẩy bẩy, chân trước nhũn ra, suốt chút nữa quỳ xuống đất.

Cuối cùng cậu vượt qua các mục thi khác, thành tích thi chỉ vừa đủ tiêu chuẩn đậu.

Trong đám học sinh thi vào, thành tích kiểm tra thể chất của Trần Minh Sinh xếp gần chót, chỉ có điều đã qua rồi thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Trần Minh Sinh cảm thấy, sau này mình không thích đọc sách không thích học hành toàn bộ là vì thương tổn do kỳ thi đại học mang lại.

Cậu mất ăn mất ngủ, học hành quần quật suốt một năm trời, cuối cùng đã đậu vào học viện cảnh sát chuyên nghiệp Thanh Hải, ngành trinh sát hình sự.

Ngày nhận được giấy báo trúng tuyển, mẹ Trần Minh Sinh vui mừng bật khóc, nhưng Trần Minh Sinh lại không hề vui vẻ. Cậu cảm bị thư mỏng dính, cảm thấy trong lòng là lạ.

Lúc học ở trường Trần Minh Sinh phá phách cùng lũ bạn, cậu chưa từng nghĩ rằng mình sẽ học đại học, càng không ngờ cái nguyện vọng mình luôn phải hứa hẹn từ bé nhưng chưa bao giờ thật sự hiểu rõ nó, nay lại trở thành sự thật.

Cậu thật sự phải trở thành cảnh sát.

Ngày hai mươi bốn tháng tám, Trần Minh Sinh nhớ rất rõ ngày đó, ngày cậu đến trường đăng ký nhập học.

Hôm đó, cậu ăn mặc rất đơn giản, áo thun ngắn tay mỏng, quần dài, đầu đội một chiếc nón lưỡi trai che nắng, vác theo hai cái ba lô màu lam sẫm.

Cậu mang rất ít đồ đạc, tất cả quần áo và đồ dùng đều bỏ trong ba lô.

Tốt nghiệp trung học, Trần Minh Sinh đã cao tới một mét tám mươi hai, nhưng còn hơi non nớt.

Khi cậu đặt chân tới trước cổng học viện cảnh sát là giữa trưa, vầng mặt trời nóng rát nướng chín vạn vật. Ngày đăng ký nhập học, trước cửa trường rất đông người, đa phần là phụ huynh đến đưa con em mình nhập học. Trần Minh Sinh vác túi, đứng một mình trước cổng nhìn bảng tên trường, trên bảng là vài chữ to tướng viết tên trường.

Cậu đứng một lúc lâu, cuối cùng nhét một viên kẹo cao su lấy trong túi quần vào miệng, nhai nhai rồi bước vào trường.

Ngày hai mươi bốn tháng tám, chính là cột mốc cuộc đời Trần Minh Sinh

Vứt bỏ mù mờ, học kiên định.

Xa rồi trốn chạy, tập đối mặt.

Từ một cậu bé, lột xác thành một người đàn ông chân chính.

Tại đây, cậu đã gặp người có ảnh hưởng lớn nhất trong cuộc đời mình.

Đó là Nghiêm Trịnh Đào.

Nghiêm Trịnh Đào là giáo viên chuyên ngành trinh sát, lần đầu tiên Trần Minh Sinh gặp anh ta cũng không vui vẻ gì.

Đó là vào lúc huấn luyện quân sự.

Tất cả nam sinh bị đẩy đến một dãy ký túc xá, xếp hàng đi cắt tóc, lãnh quần áo.

Tay nghề thợ cắt tóc khá thành thạo, có thể vì quá đông, mấy cái đầu đã không còn giống đầu nữa, trong mắt anh ta là một đồng bắp non chờ tia râu.

Đến lượt Trần Minh Sinh, cậu ngồi xuống ghế, nghe tiếng tông đơ ù ù bên tai, sau đó từng mảnh tóc trên đầu rơi là tả xuống vai. Sau khi cắt xong, thợ cắt tóc còn vỗ vỗ đầu cậu vài cái dặn: “Vẫn còn vụn tóc, cậu ra ngoài xả nước đi.”

Trần Minh Sinh bước ra, ở ngoài sân nước có năm sáu cái vòi nằm song song, ở đó đã có vài người.

Bây giờ đang là mùa hè, trời nóng nực, hơn nữa đều là nam sinh nên cũng không để ý nhiều, cả đám xả nước ướt hết cả nửa người mà còn rất thích thú.

Trần Minh Sinh xả nước xong, cậu quay lại ký túc xá, đứng trước tấm gương trong ký túc xá.

Trước đây cậu chưa từng cắt tóc ngắn như vậy, lần đầu tiên trông thấy Trần Minh Sinh không thích lắm, cậu cảm thấy kiểu đầu này ngô ngố.

Cậu không hề biết, kiểu đầu thoát nhìn hơi ngố này từ đó lại gần như theo cậu cả đời.

Đồng phục bọn họ được phát không giống với các trường khác, không phải màu xanh rằn ri mà là màu đen. Áo ngắn tay thuần màu đen, quần tây, nón kết không hề có một hoa văn nào.

Trần Minh Sinh rất vừa lòng với bộ đồng phục này, cậu cảm thấy mình mặc vào trông thật đẹp trai.

Nhưng không hề cậu đẹp trai được bao lâu, những chuỗi ngày huấn luyện với cường độ cao đã đến. Lúc đầu, cuối mỗi ngày huấn luyện, cả ký túc xá kêu gào, khóc la thảm thiết, sau đó đến cả sức lực kêu la cũng mất sạch, vừa về phòng cả đám đã lăn ra ngủ.

Huấn luyện quân sự được quản lý theo kiểu nội bất xuất ngoại bất nhập, hơn nữa Trần Minh Sinh vốn không có di động, đến một cuốn tạp chí cũng không có; càng không thể mua đồ ăn vặt; lại còn không cho phép đến phòng ngủ của nhau, những trò như đánh bài, liên hoan tán nhảm đều cấm tất, ngày qua ngày không khác gì con chim bị nhốt trong lồng.

Cơ hội giải trí bắt nguồn vào một buổi trưa.

Lúc đó bọn họ vừa kết thúc đợt huấn luyện buổi sáng, ăn cơm trưa xong, vừa đúng thời gian nghỉ trưa, mọi người đều lên giường đánh một giấc. Thật ra cả đám đều là những đứa trẻ to xác, sức lực dư thừa, không nhiều người có thể ngủ được. Nhưng không ngủ được thì làm gì đây, cũng chả có chuyện gì khác để làm.

Trần Minh Sinh nằm trên giường, nhìn tám ván gỗ ở giường tầng trên mà ngơ ngẩn, cậu bắt đầu cảm thấy học viện cảnh sát chán chết.

Vào lúc đó, cậu bỗng nghe thấy tiếng rao hàng.

Tiếng rao rất nhỏ, chỉ cần hơi có tạp âm sẽ không nghe thấy được, Trần Minh Sinh ngồi dậy bảo cả phòng yên lặng.

“Các cậu có nghe thấy không?” Cậu hỏi.

Một cậu bạn cùng phòng trả lời: “Nghe gì chứ?”

Trần Minh Sinh: “Suyt, nghe kỹ đi.”

Cả đám người nín thở tập trung, một phòng tám người hết như bị bệnh thần kinh, ngồi cả dậy, vênh tai ra ngoài cửa sổ chăm chú lắng nghe.

Cuối cùng, bọn họ cũng nghe...

“Dưa hấu đây, dưa hấu vừa to vừa ngọt đây...!”

Bán dưa hấu, đây là chuyện lớn gì sao, chó má thật.

Nhưng bây giờ cả đám đang chán chết, dù là một người nông dân bán dưa cũng đủ khiến cả phòng bắt đầu hào hứng.

“Có người bán dưa hấu!”

“Dưa hấu đó!”

“Có người mua dưa hấu!”

“...”

Trần Minh Sinh: “Các cậu có muốn ăn không?”

Vài người gật gật đầu, trong đó có một cậu nhóc: “Bây giờ không cho ra ngoài, có muốn ăn cũng vô dụng.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Muốn ăn thật không?”

Người nằm giường đối diện hơi nhủu mày: “Trần Minh Sinh, không phải cậu muốn ra ngoài mua chứ, bị bắt là xong đời đấy!”

Trần Minh Sinh mất kiên nhẫn liếc cậu ta: “Lá gan có xú như vậy, làm cảnh sát kiềng à!”

Cậu bạn đó bị mắng co đầu rụt cổ.

“Trần Minh Sinh, mình nhớ khi xe buýt chở chúng ta đến trại huấn luyện có đi ngang qua ruộng dưa.”

Trần Minh Sinh kích động hỏi: “Gì cơ? Có dưa?”

Cậu bạn kia gật đầu.

Trần Minh Sinh trầm ngâm suy ngẫm.

Cuối cùng, mọi người bàn bạc cho đến đợt huấn luyện buổi chiều vẫn chưa ra kết quả gì, Trần Minh Sinh ném lại một câu: “Các cậu cứ đợi đấy.”

Ban đêm, dưới ánh nắng nóng bóng của bảy người còn lại, Trần Minh Sinh giống như một anh hùng — leo cửa sổ ra ngoài.

Bọn họ ở lâu một, trước cửa tầng trệt có một bác bảo vệ lớn tuổi, không thể dễ bị phát hiện, cho nên Trần Minh Sinh leo cửa sổ.

Cậu mặc đồng phục huấn luyện, đội mũ, che mặt mình lại. Leo cửa sổ ra, đi vòng đến sau vách tường, nhảy bật lên, tay tóm lấy bờ tường.

“Mẹ nó chứ —!” Trần Minh Sinh vừa bám lên đã phải buông ngay tay xuống, cậu thấp giọng mắng một câu rồi mở bàn tay ra xem kỹ — hai bàn tay đều rách da chảy máu.

Trên bờ tường cắm sẵn những mảnh thủy tinh vỡ, trời tối nên Trần Minh Sinh không để ý.

Vừa bước chân ra đã xui xẻo. Trần Minh Sinh cũng không nhụt chí, cậu tìm dọc theo chân tường, bất ngờ phát hiện một lỗ chó. Cậu ngó trái ngó phải, sau đó bò ra ngoài qua lỗ chó kia.

Lỗ hồng rất hẹp, suýt chút nữa Trần Minh Sinh bị kẹt trong đó.

Sau khi cậu thoát khỏi khe hở, trong phút chốc cảm giác tự do ủa tới, cậu hít vào luồng không khí trong lành ban đêm, chợt cảm thấy tinh thần phơi phới.

Trần Minh Sinh nắm bắt thời gian, trộm hai quả dưa hấu trong ruộng, cậu nhất thời nổi lòng tham tìm trộm hai quả dưa to nhất, sau đó mỗi tay ôm một quả quay về.

Lúc quay lại lỗ chó, Trần Minh Sinh nghiêng mình bò qua.

Kết quả, đã xảy ra chuyện.

Cậu ôm dưa hấu trong tay và trước ngực, lúc đầu chui qua rất thuận lợi, nhưng sau đó thì xong đời, cậu tìm không đúng góc độ nên bị kẹt trong lỗ chó.

Lúc đó, cậu muốn ném dưa đi cũng không được, trái dưa vừa chuyển động, mu bàn tay cọ vào tường đau buốt.

Họa vô đơn chí, ngay lúc đó Nghiêm Trịnh Đào đến.

* Nguyên văn là Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ, có nguồn gốc từ "Tình thế hằng ngôn" của Phùng Mộng Long. Nghĩa đen là nhà dột còn gặp mưa cả đêm, ý nghĩa tương tự là họa vô đơn chí, xui xẻo.

Trên lý thuyết, trẻ thế này anh sẽ không đến nơi hẻo lánh như này, nhưng vừa khéo sau khi anh kiểm tra phòng ngủ của đám sinh viên xong, lúc ra khỏi ký túc xá, đi được một lúc anh bỗng cảm thấy buồn tiều.

Nhắc tới việc này cũng không lịch sự gì cho lắm, anh lười về toilet ở ký túc xá, nên mon men tìm một bụi cỏ cạnh chân tường.

Sau đó, không thể tránh khỏi, anh bắt gặp Trần Minh Sinh.

Thời điểm gặp mặt của hai người không thể nói là không xấu hổ. Lúc Nghiêm Trịnh Đào bắt quả tang sinh viên lén trốn ra ngoài, phản ứng đầu tiên của anh không phải là nghiêm khắc dạy dỗ mà là kéo phéc – mơ – tuya lại.

Anh khề ho, chậm chạp đi đến bên Trần Minh Sinh, quan sát cậu một lượt, sau đó hỏi: “Cậu... đang làm gì đấy?”

Tình thế đã rồi, Trần Minh Sinh lờ mờ làm tới luôn: “Mắc kẹt.”

Nghiêm Trịnh Đào thích thú, anh chưa từng gặp kiểu sinh viên thế này bao giờ.

“Cậu học lớp nào?”

Trần Minh Sinh đáp: “Lớp ba.”

Nghiêm Trịnh Đào: “Ồ, hóa ra là sinh viên lớp tôi.”

Trần Minh Sinh: “Dạ, thầy à, giúp em một chút, kéo em ra đi.”

Nghiêm Trịnh Đào quan sát tình hình một lúc, cảm thấy cậu đang nhờ vả thật: “Cậu chờ đó, để tôi tìm dụng cụ đã.”

Cuối cùng Nghiêm Trịnh Đào lấy một cái cuốc, đào lỗ cho Trần Minh Sinh chui ra.

Trần Minh Sinh sau khi bò ra lập tức cảm ơn Nghiêm Trịnh Đào, sau đó cậu đứng thật nghiêm trang trước mặt anh.

Lúc Nghiêm Trịnh Đào đi lấy cái cuốc đã nhân cơ hội giải quyết nỗi buồn, sau đó ung dung đến dạy dỗ.

Anh nhìn Trần Minh Sinh hỏi: “Đến lúc này, cậu cũng không quên bỏ hai quả dưa xuống nhỉ.”

Trần Minh Sinh đứng trước mặt Nghiêm Trịnh Đào, anh nhìn lên, thân hình cậu thẳng tắp, nét mặt nghiêm trang. Nhìn xuống dưới là hai tay cậu, mỗi bên ôm một quả dưa.

Nghiêm Trịnh Đào: “Cậu thích hai trái dưa này đến vậy thì ôm nó chạy vài vòng đi.”

Trần Minh Sinh không nói một câu, ôm dưa chạy tới sân thể dục.

“Quay lại!” Nghiêm Trịnh Đào không ngờ tên nhóc này chạy đi thật, anh gọi cậu lại, bước đến trước mặt cậu, anh hỏi: “Cậu muốn chạy thật?”

Trần Minh Sinh mắt vẫn nhìn thẳng, cậu nghe câu hỏi bèn liếc mắt nhìn anh, sau đó lập tức lùi về: “Thầy, thầy muốn phạt em thế nào?”

Nghiêm Trịnh Đào thấy thú vị bèn hỏi lại: “Cậu đoán xem tôi sẽ phạt cậu thế nào?”

Trần Minh Sinh trả lời: “Chỉ cần không báo với phụ huynh, thầy muốn phạt thế nào cũng được.” Cậu dứt lời, hơi liếc nhìn Nghiêm Trịnh Đào: “Em đi chạy đây.”

Nghiêm Trịnh Đào: “Cậu muốn chạy mấy vòng?”

Trần Minh Sinh: “Thầy muốn em chạy bao nhiêu thì em chạy bấy nhiêu.”

Nghiêm Trịnh Đào gật gù đầu, lơ đãng: “Vậy cậu chạy mười vòng trước đi.”

Trần Minh Sinh ôm hai quả dưa, chạy mười vòng trên sân thể dục tới om.

Nghiêm Trịnh Đào đứng đó quan sát cậu sinh viên lạng lẽ chạy trên sân.

Sau khi chạy xong, Trần Minh Sinh toát mồ hôi đầm đìa, tay vẫn ôm hai quả dưa.

Nghiêm Trịnh Đào bỗng phát hiện trên dưa có vết máu.

Nét mặt anh dần nghiêm túc: “Sao thế này?”

Trần Minh Sinh kiên quyết khẳng định: “Không sao cả!”

Nghiêm Trịnh Đào: “Tay, tay, đưa tay ra!”

Cuối cùng Trần Minh Sinh buông dưa xuống, xòe tay ra. Vết thương trên tay càng nặng hơn, da trên lòng bàn tay gần như toác ra.

Nghiêm Trịnh Đào vừa nhìn vết thương đó lập tức hiểu ngay, anh trợn mắt há mồm trừng Trần Minh Sinh: “Thằng nhóc này —!” Anh nhú mày quát: “Đi theo tôi —!”

Nghiêm Trịnh Đào dẫn Trần Minh Sinh đến phòng y tế rửa sạch miệng vết thương cho cậu.

Từ đầu tới cuối, Trần Minh Sinh chỉ nói một câu với Nghiêm Trịnh Đào: “Thầy ơi, thầy đừng báo phụ huynh nhé?”

Nghiêm Trịnh Đào dí ngón tay vào đầu Trần Minh Sinh: “Cậu đi trộm dưa đúng không? Cậu còn thi vào trường cảnh sát làm gì, không sợ người khác cười sao, cậu đi làm lưu manh luôn đi.”

Trần Minh Sinh không nói tiếng nào.

Nghiêm Trịnh Đào cúi đầu nhìn đôi tay băng bó của cậu, lại thoáng lướt mắt qua cậu sinh viên người đầm đìa mồ hôi này.

Anh bỗng bật cười.

Anh cảm thấy buổi tối hôm nay rất thú vị.

Anh như trông thấy tuổi trẻ, vẻ bất cần đời, và cả nhiệt huyết của mình qua cậu sinh viên này.

Anh hỏi: “Cậu tên gì?”

Trần Minh Sinh nhìn anh đáp: “Em là Trần Minh Sinh.”

Hôm đó, Nghiêm Trịnh Đào không kể lại chuyện này với ai, thậm chí để cậu đem đưa về.

Trần Minh Sinh bắt đầu cảm thấy, Nghiêm Trịnh Đào là một người lạ lùng.

Sau đó, cậu dần dần cảm phục năng lực chuyên môn của Nghiêm Trịnh Đào. Trước đây cậu không sợ trời không sợ đất, nhưng ở trước mặt Nghiêm Trịnh Đào cậu trở thành con người khác hẳn.

Nghiêm Trịnh Đào dường như vô tình hoặc cố ý chiều chuộng cậu. Nghiêm Trịnh Đào là người địa phương, có đôi khi vào những ngày nghỉ còn bảo Trần Minh Sinh về nhà ăn cơm.

Trong ba năm, Nghiêm Trịnh Đào dần không giống thầy giáo, không giống huấn luyện viên mà giống người thân hơn.

Giống như một người cha.

Lúc Trần Minh Sinh bước vào năm thứ tư, Nghiêm Trịnh Đào tạm thời phải rời cương vị công tác.

Sau khi Trần Minh Sinh biết, cậu đến tìm anh. Nghiêm Trịnh Đào cho cậu biết, anh phải đến nơi khác.

“Đến đâu ạ?”

“Đi đâu tôi cũng phải xin phép cậu sao, nhóc à, cậu có quan niệm lớn bé không vậy?” Nghiêm Trịnh Đào không quan tâm lời cậu.

Trần Minh Sinh: “Em đi cùng thầy.”

“Nói nhảm” Nghiêm Trịnh Đào nghiêm nghị dạy: “Cậu muốn bị đuổi à, nghiêm chỉnh học hành đi, bây giờ cậu bỏ học thì ra ngoài có thể làm gì?”

Trần Minh Sinh: “Thầy không cần quan tâm em có thể làm gì, thầy đi em cũng đi.”

Nghiêm Trịnh Đào nhìn Trần Minh Sinh, qua ba năm cậu đã thay đổi rất nhiều.

Thứ rõ ràng nhất là cơ thể và ánh mắt của cậu.

Dáng người cậu không còn gầy gò mà đã cường tráng, đôi chân khỏe khoắn, cánh tay mạnh mẽ. Da cậu vì những đợt huấn luyện hằng ngày đã đen đi nhiều, đường nét khuôn mặt cũng góc cạnh rõ nét hơn.

Cậu đã không còn là cậu bé trộm dưa bị bắt trong trường quân sự. Qua ba năm tôi luyện, cậu đã trở thành một người đàn ông.

Nghiêm Trịnh Đào biết dù anh không cho phép, Trần Minh Sinh vẫn nhất định đi theo.

Anh bảo Trần Minh Sinh: “Cậu về trước đi, vài hôm nữa tôi sẽ báo cho cậu biết.”

Nghiêm Trịnh Đào suy ngẫm.

Có việc gì mà Trần Minh Sinh nghĩ học giữa chừng vẫn có thể làm được hay không? Có, quả thật có một việc cậu có thể làm.

Nhưng, anh thật sự để cậu làm sao?

Ba ngày sau, Nghiêm Trịnh Đào gọi Trần Minh Sinh lên văn phòng, nói rõ những chuyện lợi bất cập hại, để Trần Minh Sinh tự quyết định tương lai bản thân mình.

Trần Minh Sinh không nhiều lời, đồng ý ngay tại chỗ.

“Cậu có biết, cậu sẽ phải chịu rất nhiều áp lực?”

Trần Minh Sinh: “Em biết.”

Nghiêm Trịnh Đào bảo cậu quay về suy nghĩ thật kỹ.

Hôm sau, Trần Minh Sinh mang đến câu trả lời hoàn toàn nằm trong dự kiến của anh.

Nghiêm Trịnh Đào: “Cậu nghĩ kỹ đi, trước lúc quyết định, tôi có thể cho cậu tự do, cho cậu suy xét thật kỹ càng. Nhưng một khi đã quyết định, tôi tuyệt đối không cho phép cậu đổi ý. Làm hay là không?”

Trần Minh Sinh cười với anh, nụ cười hơi lưu manh, dường như trong phút chốc Nghiêm Trịnh Đào lại trông thấy cậu bé năm xưa.

Một cậu bé vừa to gan vừa chính trực.

“Được, ngày mai tôi sẽ làm thủ tục cho cậu, cậu phải tham gia một đợt huấn luyện đơn giản, sau đó...” Nghiêm Trịnh Đào đứng dậy nghiêm trang nói với Trần Minh Sinh: “Tôi ở Vân Nam chờ cậu.”

Trần Minh Sinh đáp: “Yes, sir.”

Sau thời gian huấn luyện, cậu đến trình diện Nghiêm Trịnh Đào. Nghiêm Trịnh Đào không để cậu trực tiếp làm việc mà mang theo cậu tích lũy kinh nghiệm một thời gian.

Khi đó đúng lúc đang cần người gấp, ông trời mở mắt, đội cảnh sát bèn sắp xếp để Trần Minh Sinh làm việc bên cạnh Nghiêm Trịnh Đào. Ngay vào lúc cậu sắp quên mất lời Nghiêm Trịnh Đào, thì nhiệm vụ đến.

Đó là vào khoảng hai năm sau.

Cậu hai mươi ba tuổi.

Trần Minh Sinh nhận được nhiệm vụ nằm vùng trong một nhóm buôn thuốc phiện, đại ca là Minh Khôn.

Lúc đầu, đội cảnh sát bố trí để Trần Minh Sinh ngụy trang thành khách mua thuốc phiện, dụ gã mắc câu, từ đó bắt đầu điều tra nguồn gốc.

Nhưng kế hoạch này lại lệch hướng.

Vì một chuyến du lịch của Trần Minh Sinh.

Đó là phần thưởng Nghiêm Trịnh Đào thưởng Trần Minh Sinh trước khi chấp hành nhiệm vụ. Trước khi đi anh muốn để cậu chơi một chuyến cho đã. Anh hỏi Trần Minh Sinh muốn đi đâu chơi, lúc đó Trần Minh Sinh đang nằm ngủ trưa trên giường, cậu nghe Nghiêm Trịnh Đào hỏi bèn xoay đầu lại, chợt nhìn thấy bức tranh treo tường. Cậu chỉ bức tranh: “Đó là ở đâu?”

Nghiêm Trịnh Đào: “Cậu không biết đọc à, bên cạnh viết rõ đấy thôi.”

Trần Minh Sinh liếc nhìn, bên góc bức tranh viết bốn chữ: “Núi tuyết Ngọc Long.”

Cậu đáp: “Em đến đó.”

Vào lúc đó, du lịch Vân Nam không phát đạt như ngày nay, khách du lịch cũng không đông như bây giờ. Một mình Trần Minh Sinh xách ba lô, dạo chơi một vòng trên ngọn núi tuyết Ngọc Long hùng vĩ.

Kết quả dưới chân núi tuyết Ngọc Long, cậu gặp một chuyện.

Lúc đó đang giữa trưa, cậu ăn cơm trong nhà hàng dân tộc. Ở ngoài nhà hàng có dựng lều, bày biện như quán vỉa hè, lúc ăn cơm chỉ cần ngẩng đầu là trông thấy núi tuyết.

Trần Minh Sinh đang ăn ngon lành, đột nhiên cậu nghe thấy tiếng loảng xoảng, một chai bia vỡ nát.

Trần Minh Sinh vừa nghe âm thanh đó đã biết, cái chai không tự vỡ, mà là có người đập. Cậu quay đầu, thấy ngay bốn năm người khách đang đứng ngoài nhà hàng, người đi đầu cầm một chai bia bẻ chìa vào một người khác.

Trần Minh Sinh nhìn sang người bị chìa chai bia, đó là một người đàn ông trung niên mặc đồ thể thao, xem ra vừa đi chơi về. Có một cô bé đứng ngay bên ông ta, hình như là con gái ông ta.

Người đàn ông có lẽ sợ con gái bị dọa, đẩy cô bé vào trong khách sạn, còn ông ta đứng chắn bên ngoài.

Mấy gã kia nhìn chằm chằm ông ta, cầm chai bia vỡ chuẩn bị đâm tới.

“Này!” Trần Minh Sinh bỗng gọi lớn.

Mấy gã đó nhìn sang, quan sát cậu một lát, người đứng đầu hỏi: “Mày là ai?”

Trần Minh Sinh vẫn cầm đũa trộn mì, “Trẻ con còn đứng đó mà các người đã động thủ rồi.”

Người kia cười khẩy: “Mẹ kiếp, mày làm nhảm gì đó? Muốn xen vào à?”

Trần Minh Sinh: “Giữa ban ngày ban mặt, anh không sợ có người báo cảnh sát sao?”

“Báo cảnh sát?” Người kia không nói một lời, ném chai bia qua. Trần Minh Sinh nghiêng người tránh đi, chai bia rơi xuống đất vỡ tan nát.

“Muốn báo cảnh sát?” Người kia chỉ vào mặt Trần Minh Sinh, đe dọa: “Mày còn nói nhảm nữa, tao đập mày luôn.”

Trần Minh Sinh chăm chú nhìn gã, bỗng nhiên cậu bật cười: “Anh nhất quyết?”

Người kia đáp: “Thì sao?”

Trần Minh Sinh cúi đầu, im lặng. Cậu nâng một tay gãi gãi gáy mình... vào lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, cậu bỗng cầm cái chén trên bàn tạt thẳng vào mặt người kia.

Đó là một chén nước mì nóng vừa múc ra không lâu, người đó bị tạt vào mặt, thét thất thanh như heo bị chọc tiết, những gã còn lại chửi bậy một câu rồi cùng nhào tới.

Trần Minh Sinh chạy đến góc đặt túi rác của nhà hàng, lôi một cây lau nhà ra, đập mạnh một cái, cây lau nhà gãy thành hai khúc. Trần Minh Sinh cầm một nửa xoay người lập tức ra tay...

“Aaaa, đánh nhau, có người đánh nhau.”

“Đằng trước có người đánh nhau —!”

“Có đánh nhau ở cửa nhà hàng kia —!”

“...”

“...”

Ở cạnh một cái hồ nhỏ cách đó không xa có một nhóm người đang chụp ảnh lưu niệm, họ đang tụ lại vừa quan sát thứ gì đó vừa chỉ trỏ: “Không giống, không giống thật mà.”

Vừa lúc này nghe có người đánh nhau, có trò náo nhiệt đề hóng hót, đám người lập tức tản ra.

Chỉ còn lại một người.

Đó chính là người vừa bị chỉ trỏ.

Đó là một cô gái còn rất trẻ, cô đang hoàn thành bài tập trong kỳ nghỉ của mình.

Cô ngồi trên một băng ghế nhỏ, trước mặt là một bức tranh sơn dầu, bên tay là một chiếc vali lớn.

Đối diện cô là một dãy núi tuyết nguy nga, đồ sộ.

Hiện giờ rõ ràng là bầu trời xanh thẳm, mặt tuyết trắng tinh, hồ nước xanh biếc; nhưng bức tranh của cô lại mang sắc lửa đỏ rực.

Vừa nhạt nhòa vừa đỏ đậm rực rỡ, tựa như đang bùng cháy.

Ngon núi trong tranh và ngọn núi hiện thực tựa như hai thế giới đối lập.

Chẳng trách, có người bảo cô vẽ không giống.

Nhưng mặc kệ người khác bảo sao, cô vẫn ngồi im lặng tại chỗ. Cô mặc một chiếc váy liền thân thật dài, tóc tết bím, tỉ mỉ xem bức tranh mình vẽ, từng nét từng nét tăng thêm sắc màu trên đó.

Cách đó không xa, tiếng đánh nhau nghe rõ mồn một.

Nhưng cô không hề xoay người lại dù chỉ một lần.

Trong mắt cô chỉ có ngọn núi tuyết kia.

Ngon núi tuyết trong truyền thuyết thấp thoáng xa xôi, từng cụm mây trắng bông bênh trôi nổi. Nó tựa như một giấc mộng, làm cho người ta vừa như mơ màng vừa như bình tĩnh.

Tuyết son, núi tuyết.

Nếu có thể trông thấy tuyết son, nếu có thể tiên đoán vận mệnh.

Nếu thời gian có thể quay ngược, nếu năm tháng có thể trở về.

Vị khách qua đường đó liệu có thể bước vào giấc mộng của bạn.

Mà bạn, có bằng lòng ngoảnh đầu lại...

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Ước chừng một tháng, Quách Tử mới tìm được đồn cảnh sát kia.

Hắn ta tìm chậm, không phải vì quá trình tìm kiếm phức tạp mà là hắn ta vốn không để tâm.

Thật ra hắn không quá xem trọng chuyện này, dù sao đó không phải là chuyện của hắn. Hắn lại là người mới, không biết những chuyện đã xảy ra, cho nên việc Bạch Cát vẫn luôn quan tâm đến Giang Danh giờ đã tàn phế khiến hắn hơi đổ kỵ.

Lúc điều tra ra được đồn cảnh sát đó ở Ngũ Đài Sơn, theo ý của Bạch Cát thì hắn phải tự mình đến hỏi hoặc là tìm tên phóng viên đã chụp ảnh lúc ấy.

Nhưng Quách Tử làm biếng.

Bạch Cát cho hắn nấy ngày, vừa đúng vào dịp sinh nhật bạn gái hắn. Quách Tử vốn không tự đến đó, chỉ gọi một cuộc điện thoại đến đồn cảnh sát, rồi lén trộm thời gian dẫn bạn gái đi chơi Cửu Trại Câu.

Hắn gọi đến đúng giữa trưa. Gã giả vờ như mình đang tìm thân nhân.

“Alo? Alo? A, xin chào đồng chí cảnh sát, cho tôi hỏi đây có phải đồn cảnh sát Ngũ Đài Sơn không?”

“Vâng, đúng vậy.”

Hắn dùng lý do mình đã chuẩn bị sẵn thuật lại một lượt, sau đó hỏi: “Đồng chí cảnh sát, có thể giúp tôi việc này không?”

Viên cảnh sát trong điện thoại đáp: “Ái chà... tôi không rõ chuyện này lắm, để tôi hỏi giúp anh.”

Quách Tử vội nói: “Được, được, làm phiền đồng chí quá.”

Viên cảnh sát hình như nói với vào trong văn phòng hỏi ai đó, Quách Tử loáng thoáng nghe anh ta nói: “Ngày hôm đó hả?”

“... Ừ đúng, là ai phụ trách?”

“...Được.”

Sau đó anh ta trả lời Quách Tử: “Anh chờ một lát.”

Viên cảnh sát gọi to ra phòng ngoài: “Chú Khuru ... chú Khuru có ở đó không?”

Một lát sau có một người tới, xem ra đó chính là chú Khuru.

Chú Khuru hỏi: “Có án gì hả?”

Viên cảnh sát: “Có người hỏi một vụ án, bảo là người chụp trên báo trông giống người anh trai đã bỏ nhà ra đi, vụ án đó chú chịu trách nhiệm mà.”

Chú Khuru: “Vụ án nào?”

Viên cảnh sát: “Cháu không biết, hình đăng trên báo là do phóng viên chụp ở đồn cảnh sát chúng ta. Chú quên rồi à? Vì vụ này mà cấp trên dạy dỗ chúng ta một trận đó.”

Chú Khuru im lặng một lát, lúc mở miệng lại giọng chú cũng cao hơn.

“A, a, tôi biết rồi, đưa đây, để tôi nói chuyện với anh ta.”

Chú Khuru bắt máy, hỏi người ở đầu dây bên kia: “Alo, xin chào, tôi là người chịu trách nhiệm vụ án đó, anh có gì muốn hỏi?”

Quách Tử cảm thấy hết sức dễ dàng, hần hỏi chú Khuru: “Các đồng chí cảnh sát vất vả quá, người đứng dựa vào tường trong ảnh chụp, đồng chí còn nhớ không?”

Chú Khuru không hề do dự đáp: “Tôi vẫn nhớ, có chuyện gì vậy, cậu ấy là anh trai cậu?”

Quách Tử bắt đầu giả vờ: “Tôi thấy giống giống, anh ấy đã bỏ nhà đi hơn mười năm, cả nhà đang tìm anh ấy. Xin đồng chí cảnh sát giúp đỡ, lúc đó vì sao anh ấy bị bắt đến đồn cảnh sát vậy?”

Chú Khuru trả lời: “Vì hít ma túy.”

Quách Tử bị dọa hoảng sợ, vì vấn đề nghề nghiệp nên vừa nghe dính dáng đến ma túy hần đặc biệt miễn cảm, hơn nữa những lời này còn từ miệng cảnh sát, lúc hần lên tiếng giọng nói hơi run run.

“Hít... hít ma túy?”

Chú Khuru nói: “Đúng! Lúc đó anh ta đi tàu hỏa, đứng lúc lên con nghiện phải vào toilet hút chích, anh ta bị bắt. Cậu xem trong bài báo đó còn có mấy người, đều là vậy hết. Sao vậy, cậu có chuyện gì sao?”

“Không, không, không, tôi... tôi chỉ hơi ngạc nhiên.” Quách Tử vội giải thích: “Ôi, ôi, sao anh trai tôi lại nghiện thứ đó chứ?”

Chú Khuru hình như bật cười: “Ai mà biết, lúc đó chúng tôi chỉ tạm giam vài ngày rồi thả ra, cậu muốn tìm anh cậu thì chúng tôi không có manh mối gì rồi.”

Quách Tử: “Vậy... thông tin trên chứng minh của anh ấy... đồng chí có thể cho tôi biết chút ít được không?”

“Hả?”

“Tôi chỉ muốn xác nhận, xác nhận lại chút thôi.”

Chú Khuru: “Cậu chờ một lát.”

Quách Tử nghe thấy tiếng gõ bàn phím, có lẽ khoảng năm sáu phút, chú Khuru lại lên tiếng, đọc một dãy số chứng minh rồi lại nói: “Số chứng minh này, cậu xem có phải là anh trai cậu không, người này tên là Giang Danh.”

Quách Tử trả lời: “A, đúng rồi, đúng rồi, anh ấy tên Giang Danh. Vậy...” Quách Tử đã hỏi được thông tin, cũng không muốn nhiều lời với cảnh sát, nói vài câu cảm ơn rồi lập tức cúp máy.

Tại đồn cảnh sát, đám đồng nghiệp ngồi một bên dùng vẻ mặt nhìn người bệnh thần kinh nhìn chú Khuru hỏi: “Cháu hỏi chú, chú gõ loạn xạ trên bàn phím của cháu làm gì thế?”

Chú Khuru cắt điện thoại di động của mình vào rồi mới trả lời: “Cậu quản làm gì.”

Người đồng nghiệp trả lời: “Sao lại thế này? Chẳng lẽ chú lưu số chứng minh của người ta vào trong di động à?”

Chú Khuru mất kiên nhẫn liếc cậu ta: “Tôi bảo cậu đừng quản chuyện bao đồng nữa, làm việc đi.”

Cậu đồng nghiệp bĩu môi, đi làm việc tiếp.

Chú Khuru đi vào hành lang, móc di động gọi một cuộc điện thoại.

Điện thoại tút ba tiếng thì có người bắt máy.

“Alo? À, xin chào, có phải là Tử Khánh Quốc không?”

“...”

“Tôi là Khuru, ở đồn cảnh sát Ngũ Đài Sơn. Đúng, đúng, trước đây anh từng đến tìm tôi.”

“...”

“Ái chà, đúng như anh đoán!” Chú Khuru nói: “Vừa nãy có người gọi tới, hỏi thân phận người kia.”

“...”

“Anh yên tâm, không lộ đâu, tôi đã bịa chuyện, đọc cả sổ chứng minh thư và tên của người đó cho hấn như anh dặn.”

“...”

“Không cần, không cần đâu, đương nhiên rồi, công việc của các anh quá nguy hiểm mà. Tuy chỗ chúng tôi không giống vậy nhưng dù gì cũng là đồng nghiệp.”

“...”

“Đúng vậy, thanh niên cũng không dễ dàng gì, lúc đó cậu ấy để lại ấn tượng rất sâu sắc trong lòng tôi. Thật không ngờ còn có xuất thân như vậy, aiiii. ...”

“...”

“Được rồi, cứ vậy đi, nếu có gì cần hỗ trợ anh cứ gọi cho tôi, chúng tôi sẽ cố hết sức giúp đỡ.”

“...”

Quách Tử cảm thấy quá mức thuận lợi.

Chỉ có điều hấn ta không ngờ tới... Trần Minh Sinh lại bị nghiện hút.

“Chắc, chắc.” Lúc hấn ta kể với Ngô Kiến Sơn, còn hơi xúc động: “Anh xem, mọi người đều bảo anh ấy cứng cỏi, nhưng hình như không phải.”

Ngô Kiến Sơn cau mày, hút thuốc.

“Nhưng mà có thể thông cảm, dù sao chân anh ta đã biến thành như vậy.” Quách Tử nói: “Xem bộ dáng hiện giờ của anh ta, xem ra cũng chưa nghiện nặng lắm.”

Ngô Kiến Sơn: “Cậu cứ báo lại sự việc với anh Bạch trước đi.”

Hôm nay, Trần Minh Sinh bị Bạch Cát mời tới nhà dùng cơm.

Lúc anh đến, trong nhà chỉ có mình Bạch Cát, trên bàn đã bày sẵn đồ ăn. Bạch Vi Vi không ở nhà, thậm chí đi giúp việc cũng không thấy mặt.

“Anh Bạch.” Trần Minh Sinh chống nạng bước qua, Bạch Cát chỉ xuống chỗ kê bên mình, bảo: “Chú ngồi đi.”

Trần Minh Sinh ngồi xuống.

Bạch Cát hút thuốc, Trần Minh Sinh thấy hấn không lên tiếng, anh cũng không tiện mở miệng.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Bạch Cát cũng nói chuyện.

“A Danh, sao chú không nói gì vậy?”

Trần Minh Sinh không biết mục đích Bạch Cát tìm anh lần này, anh trả lời: “Phải nói gì ạ?”

Bạch Cát: “Chú còn giận à?”

Trần Minh Sinh không lên tiếng.

Bạch Cát: “Chú cũng biết, công việc của chúng ta vốn là liếm máu trên dao, không gì là không thể, chú đừng trách anh.”

Trần Minh Sinh thấp giọng: “Không có.”

Bạch Cát: “A Danh, hai chúng ta cũng xem như có duyên, anh đối đãi với chú không giống bọn nó.”

Trần Minh Sinh nghiêng đầu nhìn Bạch Cát.

Duyên phận.

Quả thực, thứ duyên phận này càng nói càng đáng chê cười.

Bạch Cát dường như đã già đi, lần đầu tiên khi anh gặp hấn, tuy hấn đang tuổi trung niên, nhưng trong ánh mắt ngập tràn chí khí. Mà bây giờ, Trần Minh Sinh có thể cảm nhận rõ vẻ già dặn tỏa ra từ con người hấn.

Anh cúi đầu, nhìn cái chân không tròn vẹn của mình, im lặng.

Cho dù là ai, cũng không thể tránh khỏi năm tháng hao mòn. Thời gian thấm thoát, ai ai cũng chồng chất vết thương.

“A Danh, anh xem chú là anh em.” Bạch Cát từ tốn.

Trần Minh Sinh thấp giọng: “Em biết.”

“Cho nên, chú tuyệt đối đừng gạt anh.” Bạch Cát lại tiếp lời: “Nếu không anh nhất định sẽ giết chú.”

Lòng Trần Minh Sinh thoáng chốc như vực sâu không đáy, anh khẽ gạt đầu: “Em biết.”

“Có phải chú hít ma túy không?”

Trần Minh Sinh đột ngột ngẩng đầu nhìn Bạch Cát.

Bạch Cát hút thuốc điềm tĩnh lên tiếng: “Chú làm nghề này, chắc chú phải rõ, thứ gì có thể đựng thứ gì không chứ.”

Trần Minh Sinh nhếch môi, cúi đầu rồi lại ngẩng lên.

Giọng nói của anh có hơi khàn.

“Anh Bạch, anh điều tra em.”

Bạch Cát không phủ nhận.

Trần Minh Sinh chống nạng muốn đứng dậy, Bạch Cát vươn tay, giữ chặt cánh tay anh, cản anh lại.

“Giang Danh, chú ngồi xuống.”

Trần Minh Sinh cắn chặt răng: “Nếu anh đã không tin em, em ở lại đây còn có ý nghĩa gì chứ. Em nói thật với anh, hiện giờ cơ thể em đã biến thành thế này, lòng em cũng mệt rồi, từ lâu em đã không muốn làm việc này nữa. Nhưng anh yên tâm, em sẽ tự tránh ở một nơi hẻo lánh, tất cả chuyện của anh, em sẽ không nói với ai. Nếu đến việc này anh cũng không tin em, vậy anh cứ thẳng tay giết em là được.”

Bạch Cát thở dài: “A Danh, chú nghe anh nói hết đã.”

Trần Minh Sinh cảm nhận được trong tiếng thở dài đó ngập tràn nỗi mệt, anh chậm chậm ngồi xuống.

Bạch Cát lặp lại lần nữa.

“Anh xem chú là anh em.”

Làn khói thuốc khiến khuôn mặt Bạch Cát mờ nhạt phần nào. Hắn bảo Trần Minh Sinh: “A Danh, chờ sang năm đi.”

Trần Minh Sinh: “Sang năm sao ạ?”

Bạch Cát: “Sang năm, anh và chú làm một chuyến lớn. Sau đó chú rút lui đi.”

Trần Minh Sinh cảm thấy Bạch Cát còn chưa nói hết. Quả nhiên, Bạch Cát bỏ điếu thuốc xuống nói với Trần Minh Sinh: “Anh đưa chú tiền, chú dẫn Vi Vi ra nước ngoài.”

Trần Minh Sinh giật mình: “Gi cơ?”

Bạch Cát: “Anh đã mua vài ngôi nhà tại bang Texas, Mỹ.” Xuất thân Bạch Cát không khá giả, tất cả tài sản đều do buôn ma túy mà ra. Lúc hắn nói với Trần Minh Sinh căn nhà kia, nét mặt còn thoáng vẻ tự hào trẻ con.

“Anh nói với chú này A Danh, người nước ngoài khác hẳn chúng ta, nhà của bọn họ tiện nghi hơn chúng ta. Anh đã mua hai căn biệt thự, đều trang hoàng xong cả rồi. Sang năm hai đứa qua đó, chú nhớ quan tâm chăm sóc Vi Vi, chuyện tiền bạc chú không cần lo lắng.”

Trần Minh Sinh: “Vậy còn anh.”

Bạch Cát cười hai tiếng: “Chờ anh kiếm đủ tiền rồi sẽ qua đó dưỡng già.”

Bạch Cát vừa cười vừa hút thuốc, tựa người trên sofa.

Trần Minh Sinh nhìn hắn, một lúc lâu sau anh mới gạt đầu đáp: “Đạ được.”

Sang năm, làm một chuyến lớn rồi sau đó về nhà dưỡng lão ...

Chương 62

Mấy đợt tuyết nữa rơi xuống, đã sắp đến ngưỡng cửa cuối năm.

Thời tiết phương Bắc càng ngày càng giá lạnh, tuyết đã đóng một lớp dày trên mặt đất. Hàng cây ven đường trơ trụi lá. Không khí ở đây không quá trong lành, sau khi tuyết rơi vài ngày, đã không còn là tuyết trắng nữa mà là một lớp tro bụi mỏng phủ kín đất trời.

Mọi người đi ủng tuyết, từng tiếng sột sọat vang lên theo mỗi bước chân trên nền tuyết.

Không khí năm mới tràn ngập đường phố, trong những cao ốc, cửa hàng, khách sạn, thậm chí cột đèn ven đường cũng treo đèn lồng đỏ. Chúng tỏa sáng trong màn đêm ánh lên một vùng đỏ nhạt trên nền tuyết trắng.

Đây là ngày mệt mỏi nhất và bận bịu nhất trong năm.

Buổi sáng Dương Chiêu dậy sớm cẩn thận sửa soạn đồ đạc. Hôm nay là đêm giao thừa, theo quy ước của nhà họ Dương đêm giao thừa là ngày gia đình họp mặt. Đó cũng là ngày người trong nhà góp mặt đầy đủ nhất.

Buổi sáng cô dậy sớm thuận tiện đánh thức Dương Cẩm Thiên.

Với thí sinh dự thi đại học mà nói, đây là kỳ nghỉ thư giãn cuối cùng trước kỳ thi đại học.

Dương Cẩm Thiên hiếm khi được ngủ nướng hai ba ngày liên tiếp. Sau khi cậu nghỉ vẫn ở lại nhà Dương Chiêu, Dương Chiêu hỏi cậu có muốn qua nhà ba mẹ cô ở để tiện chăm sóc cậu hơn không, Dương Cẩm Thiên dù nói gì cũng không chịu.

Dương Chiêu gọi Dương Cẩm Thiên dậy, cô gọi bữa sáng cho cậu, sau đó vào nhà lấy một cái túi lớn.

Dương Cẩm Thiên mơ mơ màng màng hỏi: “Chị, đó là gì?”

Dương Chiêu trả lời: “Là quần áo, tối nay em mặc bộ này.”

Dương Cẩm Thiên lấy túi lại xem, cậu lấy quần áo ra nhìn nhìn, đó là một bộ đồ kiểu Tôn Trung Sơn được cắt may khéo léo.

Dương Cẩm Thiên thấy đau đầu: “Chị, chị mua cho em hả?”

Dương Chiêu: “Ừ, chị đặt người làm đó, em mặc thử xem.”

Về loại đồ Tôn Trung Sơn này, không thể không nói đây nó là kiểu đồ yêu thích của ông nội Dương Chiêu. Ông nội Dương Chiêu là phần tử trí thức hiếm có trong thời đại đó, một thanh niên tiên bộ, lòng yêu thích với trang phục kiểu Tôn Trung Sơn của ông đã đến một trình độ nhất định, loại đồ Tôn Trung Sơn này dù mặc được hay không thì trong nhà ông cũng có khoảng nửa tủ quần áo.

Mà tuổi ông đã lớn, nói thẳng ra là không sống được bao lâu, mọi người vì muốn ông cụ vui vẻ, buổi tiệc tất niên cuối năm đều mặc đồ kiểu Tôn Trung Sơn.

Dương Cẩm Thiên ngáp ngáp dài bước vào toilet, cậu thay quần áo rồi đi ra, hỏi Dương Chiêu: “Chị, chị thấy thế nào?”

Dương Chiêu sửa soạn lại cái túi to, cô ngẩng đầu nhìn một lượt. Sau đó cười bảo: “Ừ, không tệ.”

Dương Cẩm Thiên được cô khen một câu, trong phút chốc tinh thần vui lên không ít: “Chờ em đi chải đầu lại, đẹp trai hơn nhiều.” Cậu hưng phấn tràn trề nói với Dương Chiêu: “Trông giống như học sinh trong thời kỳ dân quốc lịch sử đã mô tả.”

Dương Cẩm Thiên có sức sống hơn trước rất nhiều, Dương Chiêu nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, lòng cũng thầm vui mừng, cô gật gật đầu, đang định lên tiếng thì di động đổ chuông.

Dương Cẩm Thiên thấy Dương Chiêu lấy điện thoại ra, sau đó nhìn chuỗi số trên màn hình di động, rất lâu cô không hề nhúc nhích.

Di động reo vang từng tiếng từng tiếng.

Dương Cẩm Thiên thấy hơi kỳ lạ hỏi: “Chị, là ai vậy, sao chị không bắt máy?”

Dương Chiêu dường như không nghe thấy cậu hỏi.

“Chị?”

Dương Chiêu quay phắt đầu lại: “Hả?”

Dương Cẩm Thiên chỉ vào di động: “Sao chị không bắt máy?”

“À, ... ừ.” Dương Chiêu thoáng bối rối, cô bảo Dương Cẩm Thiên: “Em thu dọn đồ đạc trước đi, chị đi nghe điện thoại.”

Dương Chiêu ra khỏi phòng, quay về phòng ngủ của mình, cô trở tay đóng kín cửa.

Lúc này cô mới bắt máy.

“Alo.”

Giọng nói ở đầu dây bên kia hơi trầm thấp pha chút dịu dàng.

“Dương Chiêu, là anh.”

Dương Chiêu: “Trần Minh Sinh.”

Trần Minh Sinh khẽ cười hỏi: “Sao, em nghe không ra sao?”

Dương Chiêu: “Sao anh lại gọi cho em?”

Trần Minh Sinh hỏi: “Anh không thể gọi ư?”

Dương Chiêu nhận ra trong giọng nói của Trần Minh Sinh thoáng chút lười biếng, nhẹ nhõm hơn trước đây nhiều. Cô bị anh ảnh hưởng, lòng cô cũng dần dần lơi lỏng.

Dương Chiêu bước đến bên cửa sổ, ngoài cửa tuyết phủ kín sân, hôm nay trời hơi mù sương, trời đất ngập là một màu trắng bàng bạc. Cô tựa bên cửa sổ, cảm nhận khung cửa sổ đang tỏa hơi lạnh lạnh.

“Trần Minh Sinh, anh đang làm gì vậy?”

Trần Minh Sinh: “Gọi điện cho em.”

Dương Chiêu cười bảo: “Trước lúc gọi cho em thì sao?”

Trần Minh Sinh: “Anh chuẩn bị gọi cho em.”

Khóe môi Dương Chiêu khẽ cong lên, cô bắt giắc cúi đầu trừu: “Trần Minh Sinh, xem ra giờ anh rảnh rồi lắm nhỉ?”

Trần Minh Sinh hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

Dương Chiêu chần chẫn sẽ không hòa theo anh chơi trò ‘Gọi điện thoại cho anh’, cô nói với anh: “Em đang chuẩn bị quần áo cho tiểu Thiên.”

Trần Minh Sinh: “Chuẩn bị ra ngoài à?”

“Ừ.” Dương Chiêu: “Chiều nay ra ngoài, tối nay em phải về nhà ba mẹ ăn cơm.”

Trần Minh Sinh cười bảo: “Cơm tất niên?”

“Đúng vậy.” Dương Chiêu hỏi: “Anh ... Đêm nay anh sẽ làm gì?”

Trần Minh Sinh đáp: “Vẫn chưa biết.”

Dương Chiêu: “Không được nghỉ sao?”

Trần Minh Sinh nở nụ cười: “Làm gì có ngày nghỉ.”

Dương Chiêu: “Anh đừng vất vả quá.”

“Em đừng lo cho anh, anh không sao.” Trần Minh Sinh hỏi: “Nhà ba mẹ xa nhà em lắm sao? Em dẫn em trai đi là cả nhà bốn người họp mặt à?”

“Không phải.” Dương Chiêu đáp: “Còn một vài người nữa, đó là cuộc họp mặt mỗi năm một lần của đại gia đình em. Nhà ba mẹ không xa nhà em lắm.”

Dương Chiêu đọc một địa chỉ: “Nếu lái xe đi...” Cô dừng một lát, không biết đang nghĩ điều gì, cô cười cười: “Nếu là em lái xe chắc khoảng một tiếng, còn là anh thì khoảng hai mươi mấy phút.”

Trần Minh Sinh cũng cười: “Vậy xem ra không xa lắm.”

Dương Cẩm Thiên ở bên ngoài gọi Dương Chiêu, Trần Minh Sinh nghe thấy bèn giục: “Em đi ra đi, xem em trai em thế nào?”

“Ok.”

Trần Minh Sinh: “Năm mới vui vẻ.”

Dương Chiêu: “Anh cũng vậy.”

Dương Cẩm Thiên cẩn thận gõ cửa: “Chị?”

Dương Chiêu mở cửa ra: “Chị đây, em chuẩn bị đồ đạc xong chưa?”

“Dạ.” Dương Cẩm Thiên lùi về sau một bước, sống lưng thẳng tắp: “Chị thấy thế nào?”

Dương Chiêu gật đầu: “Đẹp lắm.”

Dương Cẩm Thiên nở nụ cười.

Tuổi mười bảy mười tám mãi mãi tươi đẹp như thế. Thoáng chút ngây thơ, lại hơi kích động, vẫn luôn phạm sai lầm nhưng nó vẫn luôn tươi đẹp.

Buổi chiều, Dương Chiêu dẫn Dương Cẩm Thiên về nhà cha mẹ.

Mỗi người đều mang quà đến cuộc họp mặt này. Dương Chiêu chuẩn bị cho Dương Cẩm Thiên một hộp kẹo rất đẹp, cô biết cuộc họp mặt sẽ có những đứa bé khác đến chơi. Dương Chiêu tự chuẩn bị một chai rượu đỏ... Sau khi cô nhận được điện thoại của Trần Minh Sinh, tâm trạng cô rất tốt, cô chọn một chai rượu đỏ ngon nhất trên giá rượu.

Dương Chiêu tới đúng năm giờ rưỡi. Một hàng xe đậu trước cửa, Dương Chiêu chỉ nhận biết được một vài nhãn hiệu, họ đều là người thân của cô. Vì đón tiếp khách khứa nên cha mẹ Dương mở rộng cổng lớn, trước cổng còn treo hai cái lồng đèn đỏ và một bộ câu đối xuân.

Tiếng pháo đi đùng vang lên từ buổi sáng tới giờ vẫn chưa ngừng lại. Mà càng gần đêm, tiếng pháo lại càng lớn, khiến bầu không khí vui tươi càng thêm náo nhiệt.

Dương Chiêu dẫn Dương Cẩm Thiên vào nhà, bà Dương đón khách ở trước cửa, thấy Dương Chiêu, bà cười bảo: “Tiểu Chiêu, sao con tới trễ vậy?”

“Con chuẩn bị quần áo cho em.” Dương Chiêu chỉ chỉ Dương Cẩm Thiên.

“Đâu có...” Dương Cẩm Thiên khẽ lắc đầu.

Bà Dương cười: “Mau vào nhà, hai đứa đến chúc tết ông nội đi.”

“Dạ.”

Dương Chiêu và Dương Cẩm Thiên vào nhà, phòng khách lầu một đã có không ít người. Những người già đều ngồi trên ghế sofa, thế hệ thứ hai ở bên bàn trò chuyện.

Lầu một không có trẻ con, bọn trẻ đều ở trên lầu.

Dương Chiêu dẫn Dương Cẩm Thiên: “Tiểu Thiên, em đi chúc tết ông nội, sau đó lên lầu chơi đi.”

Dương Cẩm Thiên chỉnh đốn lại quần áo, sau đó bước đến trước sofa chúc tết các cụ già.

Ông nội Dương Chiêu đã chín mươi tuổi, ông hí hóp mắt nhìn Dương Cẩm Thiên, ông nhận ra đứa trẻ này. Ông liên tục vẫy bảo cậu tới gần một chút.

Dương Cẩm Thiên bước qua, ông nội Dương Chiêu hỏi thăm tình hình gần đây của cậu. Qua một lúc, mới đưa cậu bao lì xì, cho cậu rời đi.

Đến lúc Dương Chiêu chúc tết, ông nội dặn cô: “Tiểu Thiên là một đứa bé đáng thương, con làm chị, phải chăm sóc nó nhiều một chút.”

Dương Chiêu cúi đầu vâng dạ.

Sáu giờ rưỡi tối là tới giờ ăn tối.

Trong nhà tổng cộng có bốn mươi người, đều là trực hệ nhà họ Dương. Bày tất cả ba bàn, Dương Chiêu ngồi ở bàn thứ hai.

Ông nội mở màn tiệc tất niên bằng vài câu chúc mừng rồi uống ly rượu đầu tiên.

Lời chúc mừng của ông cụ mang phong cách đặc trưng họ già thời xưa, vừa dài dòng vừa khó hiểu, đám trẻ cả bả đều nghe mà chẳng hiểu gì. Nhưng cũng không ai dám nói leo, trước khi ông cụ dứt lời cũng không ai dám đặt tay lên bàn.

Chờ đến lúc ông nói xong, mọi người đều vội vã càn quét bữa ăn.

Dương Chiêu nhìn Dương Cẩm Thiên, Dương Cẩm Thiên ngồi ở bàn thứ ba cùng mấy đứa trẻ khác, trong đám nhỏ cậu cũng được xem như anh cả, cậu lấy kẹo chia cho vài đứa bé, các bé đều vui vẻ ra mặt.

Dương Chiêu cũng cười.

Bên ngoài tiếng pháo hoa vang liên tục, bữa cơm cũng bắt đầu náo nhiệt hơn. Dương Chiêu rót một ly rượu, chuẩn bị đi kính rượu trưởng bối, vào đúng lúc cô sắp đứng lên, di động bỗng rung lên.

Dương Chiêu nghĩ có lẽ là tin nhắn chúc mừng năm mới của Tiết Miểu gửi tới, hai người không cùng đón tết âm lịch là vì anh ta biết không thể tham gia tiệc họp mặt của gia đình Dương Chiêu, cho nên Tiết Miểu tranh thủ thời gian rảnh quay về công ty một chuyến.

Dương Chiêu một tay cầm ly rượu, tay còn lại lấy di động ra, cô xem tin nhắn kia, trong phút chốc cô ngẩn ngơ.

Tiếng pháo hoa, tiếng tiệc rượu và âm thanh chúc mừng thật ồn ã, vui vẻ. Nhưng tất cả mọi âm thanh lại đột ngột biến mất.

Trong mắt Dương Chiêu chỉ còn một dòng chữ ngắn gọn: “Ăn no rồi thì ra ngoài gặp anh.”

Dương Chiêu xem kỹ chuỗi số kia, cứ nhìn đi nhìn lại như đang kiểm chứng. Cho đến khi người thân bên cạnh huých cô một cái hỏi: “Dương Chiêu, chị có khỏe không, sao lại ngẩn người vậy?”

Dương Chiêu không kịp nói tiếng nào, lập tức đặt ly rượu xuống, rời khỏi bàn ăn.

Mọi người đang ăn nên không ai chú ý tới cô. Dương Chiêu bước ra cửa, mang giày vào. Khi cô kéo khóa đôi giày, cô kéo liên tục mấy lần nhưng không được, tay cô đang khẽ run lên.

Cô đẩy cửa ra, cơn gió lạnh bên ngoài lập tức ùa vào, Dương Chiêu bị gió thổi phải nheo mắt lại.

Cô thở hổn hển, làn sương trắng nhàn nhạt tuôn ra theo từng nhịp hít thở.

Tiếng pháo bên ngoài càng vang dội, Dương Chiêu chậm rãi đóng cửa lại tiến lên phía trước.

Tay cô siết chặt lấy điện thoại.

Cô quay đầu lại, bỗng nhiên bắt gặp một chiếc xe taxi màu đỏ đậu ở khúc quanh.

Trái tim Dương Chiêu đập dữ dội không thể kiềm chế.

Cô đi vài bước tiến về chiếc xe.

Vừa đến khúc quanh, cánh tay Dương Chiêu bỗng bị kéo lại. Cô hoảng sợ thét một tiếng, thân thể đã bị kéo mạnh sang một bên, cô chưa kịp thét lớn đã bị cảm giác quen thuộc của vòng ôm sau lưng cắt ngang.

Trần Minh Sinh tựa người vào tường, một tay ôm thắt lưng cô, tay còn lại đặt trước ngực cô. Anh cúi đầu, nhìn nét mặt vẫn còn hoảng hốt của Dương Chiêu khẽ cười, anh nhỏ giọng trêu đùa: “Em no nhanh như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63

Dương Chiêu nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, sững sờ một hồi lâu.

Trần Minh Sinh chậm rãi rút tay lại, vỗ vỗ lên lưng cô: “Không nhận ra anh à?”

Lúc này, Dương Chiêu mới bừng tỉnh. Cô mở to mắt nhìn Trần Minh Sinh, ngạc nhiên không nói nên lời.

Trần Minh Sinh hỏi: “Em sao vậy?”

Dương Chiêu: “Sao anh lại trở về! ?”

Trần Minh Sinh: “Anh không thể trở về sao?”

“Không phải...” Dương Chiêu không giải thích nổi trường hợp này, cô mở miệng một lúc lâu cuối cùng vẫn hỏi một câu: “Sao anh lại trở về?”

Trần Minh Sinh buông tay, dựa người vào tường, vờ ra vẻ thất vọng: “Sao vậy, em không muốn anh về —”

Trần Minh Sinh đang nói giữa chừng liền im bật.

Bởi vì miệng anh đã bị chặn lại.

Hai tay Dương Chiêu ôm mặt anh, hôn cuồng nhiệt.

Gió cuốn theo tuyết bay xuống, đã sắp đến giao thừa.

Những lời chưa kịp nói, mọi lời nói cùng với nỗi nhớ nhung của cô tất cả đều đã hòa tan trong tuyết cùng với nụ hôn cuồng nhiệt này.

Trần Minh Sinh nhanh chóng đáp lại.

Hôm nay, nhiệt độ âm gần hai mươi độ, đất trời ngập tuyết vô cùng rét lạnh. Nhưng hai người đang hôn nhau trong góc đường đều cảm thấy rất khó nóng.

Họ ôm nhau, vuốt ve thân thể nhau, quần quít hôn nhau nhưng vẫn cảm thấy không đủ.

Dưới đôi tay Dương Chiêu là chiếc cổ cứng cáp của Trần Minh Sinh, vì nụ hôn cuồng nhiệt này khiến gân xương cổ anh nổi lên, bên dưới làn da ấm áp là cổ áo lạnh lẽo.

Trong góc đường tối tăm, họ hôn nhau điên cuồng, hôn đến quên hết mọi chuyện trên đời.

Dương Chiêu đẩy Trần Minh Sinh ra, bờ môi của anh hơi nóng lên. Bàn tay Dương Chiêu chậm rãi luồn xuống phía dưới, vừa nhẹ nhàng vừa mạnh mẽ qua lớp quần vải thô chạm vào nơi ấy của Trần Minh Sinh.

Nơi đó đã cương cứng lên.

Hơi thở Trần Minh Sinh trở nên nặng nề, anh đưa tay giữ chặt cổ tay Dương Chiêu lại, giọng khàn khàn: “Em tính làm gì...”

Dương Chiêu cũng hít thở không đều, cô thì thầm: “Anh nói thử xem.”

Tuy rằng bàn tay cô bị Trần Minh Sinh giữ lại, nhưng vẫn đè chặt lên nơi đó, vật ấy có khi mạnh mẽ đầy sức sống, có khi lại vô cùng yếu ớt. Trần Minh Sinh cực lực không chế bản thân nhưng không thể được. Bàn tay cô bao trùm lên thân thể anh cách lớp quần, anh miễn cưỡng cảm nhận được từng ngón tay của cô. Chỉ cần nghĩ đến hình ảnh đó, Trần Minh Sinh đã không thể kìm chế nổi, phải cắn chặt răng.

Dương Chiêu rất thích nhìn biểu cảm như vậy của anh, vừa nhẫn nại vừa gọi cảm.

Cô cúi đầu, tựa vào ngực Trần Minh Sinh, khẽ hỏi: “Chiếc xe kia là của anh...”

Trần Minh Sinh ừ một tiếng.

Dương Chiêu buông tay ra, kéo anh đi. Trần Minh Sinh chống nạng bị cô kéo đến bên cạnh xe.

“Mở cửa.” Dương Chiêu dứt khoát.

Trần Minh Sinh như hiểu được ý của Dương Chiêu, ánh mắt của anh trở nên thâm trầm.

“Bây giờ không được...” Giọng anh bình tĩnh, cố gắng kìm nén dục vọng bản thân: “Bây giờ em đang ăn cơm tất niên. Dương Chiêu, ngày mai anh mới đi, trước mắt em—”

“Mở ra!” Dương Chiêu bỗng quát lên.

Trần Minh Sinh im lặng, ngoan ngoãn mở cửa xe.

Dương Chiêu đỡ Trần Minh Sinh ngồi vào ghế sau.

Trần Minh Sinh chưa kịp rút cây nạng vào, Dương Chiêu đã nhào người lên cỡi thắt lưng của anh.

Cửa xe vừa đóng, Dương Chiêu đã còi xong thất lưng.

Trần Minh Sinh cũng không kìm chế được, anh tự còi áo khoác. Anh vẫn ăn mặc phong phanh như trước, bên dưới chiếc áo khoác đen là áo somi. Dương Chiêu rút áo somi dưới thất lưng của anh ra, vô tình để hở ra vùng bụng trắng kiện. Cô không kìm lòng được đưa tay vuốt ve, bụng của anh rắn chắc đầy sức sống, càng xuống dưới càng hiện rõ vùng lông thô ráp.

Cô nhìn thấy chiếc áo lót màu đen dưới chiếc áo somi bị còi tung.

Động tác Dương Chiêu hơi dừng lại.

Có lẽ, mỗi đoạn cảm tình, mỗi khoảng thời gian, hoặc mỗi câu chuyện nhỏ ngày xưa đều có thể khắc ghi dấu ấn lên một vật nào đó. Tựa như chiếc váy dài của cô hay như chiếc áo lót màu đen của anh.

Giống như núi phía Nam, tuyết phương Bắc, những điều thuốc họ hút, hoặc giống bức tranh âm đạm kia.

Cảm giác kia thật nhẹ nhàng lại hơi nhột nhật khiến cả người Trần Minh Sinh run lên. Anh nghiêng người, dành ra một khoảng rộng. Dương Chiêu hiểu ý anh, nhẹ nhàng thả người nằm trên ghế.

Dương Chiêu gấp chân để Trần Minh Sinh ép xuống. Thân hình Trần Minh Sinh cao lớn mà nơi đây lại chật hẹp thật khó xoay trở, đã thế lại còn khiêm khuyết một chân, khiến anh càng dán chặt người trên ghế, áp thật sát lên người Dương Chiêu.

Chân trái anh co lại, đập trên cánh cửa đóng chặt.

Trong chiếc xe chật hẹp, bọn họ gần như biến thành một. Trần Minh Sinh bám tay vào bên cạnh, thì thầm hỏi cô: “Đề em có nặng không?”

Dương Chiêu không nói gì, ra sức lắc đầu. Một tay cô kéo quần lót Trần Minh Sinh xuống, vật đàn ông trắng kiện bên trong lập tức ngẩng cao đầu. Dương Chiêu ngược mặt lên, tay xoa nắn vật ấy, hai chân quăn chặt thân thể Trần Minh Sinh.

Trần Minh Sinh bị cô vuốt ve như vậy, cơ bắp cả người căng lên, anh chống khuỷu tay bên tai Dương Chiêu, cực lực kìm nén: “... Được ư? Lúc này có thể ư?”

Dương Chiêu không trả lời, ngón trỏ của cô đặt lên vật cứng rắn kia, đầu ngón tay khẽ cong lên, lần theo làn da mềm mại hơi nhăn nheo từ đầu đến cuối, vì động tác không hề báo trước này mà nơi ấy như co rút lại.

Trần Minh Sinh khẽ rên một tiếng, cắn răng nhấc váy Dương Chiêu lên. Dưới lớp váy là đôi chân trắng muốt, thon dài. Vì không phải chạy xe mà chỉ ở trong nhà, nên thời tiết giá lạnh cũng không ảnh hưởng gì đến việc Dương Chiêu ăn mặc phong phanh.

Phía trước chiếc váy liền của Dương Chiêu có nút thắt, Trần Minh Sinh đưa tay cời nút nhưng cời một hồi vẫn không ra.

Dương Chiêu như đang cố ý trêu chọc, hoàn toàn không có ý giúp đỡ.

Cô nhìn bàn tay ấy — đó thực sự là bàn tay của một người đàn ông, bàn tay rộng, ngón tay dài, đốt ngón tay cứng cáp. Cô lại giương mắt, liền thấy Trần Minh Sinh đang nhìn mình.

Ánh mắt của anh mang theo dục vọng đậm đặc, lại mang theo sự chịu đựng không biết phải làm thế nào. Anh khàn khàn giọng: “... Không giúp anh sao?”

Dương Chiêu khiêu khích nhìn anh, lạnh lùng nói cũng đầy khiêu khích: “Anh thích thì tự còi đi.”

Trần Minh Sinh bắt đầu dĩ, anh cúi đầu, dùng răng cắn nút áo cô. Ngực Dương Chiêu bị anh khẽ kháng đụng chạm có cảm giác nhồn nhột, cô không nhịn được liền bật cười.

Nút được cởi xong, khuôn ngực trắng mịn của Dương Chiêu hiện ra, cô mặc nội y màu xanh sẫm tựa như ngọc cổ càng làm tôn thêm khuôn ngực trắng nõn, mịn màng của cô.

Trần Minh Sinh đổi tư thế, “Anh vào nhé...”

Dương Chiêu đưa tay ôm cổ anh, tựa như một lời mời.

Trần Minh Sinh tiến thẳng vào.

Bên ngoài xe, tiếng pháo vang không ngừng, Dương Chiêu nhìn pháo hoa rực rỡ màu sắc nổ tung trên bầu trời bên ngoài cửa xe qua mái tóc ngắn của Trần Minh Sinh

Trong xe chật hẹp tối tăm, hoàn toàn là một không gian khép chặt, nhưng ở một nơi nhỏ bé thế này, Dương Chiêu và Trần Minh Sinh có thể buông thả tất cả, bắt cháp mọi thứ.

Chân Trần Minh Sinh đạp lên cửa xe, ra ra vào vào thân thể Dương Chiêu. Anh vẫn mở to mắt, nhìn gương mặt cô. Anh thích nhìn nét mặt cô khi đang

làm tình, anh thích nhìn sự biến đổi trên khuôn mặt cô vì mỗi động tác của anh.

Dương Chiêu hoàn toàn khác xa những cô gái anh gặp trước đây, cô không giấu diếm, cũng không thẹn giấu diếm. Một khi cô đã quyết định cho phép anh trở thành người điều khiển thì cô sẽ hoàn toàn buông thả bản thân.

Dương Chiêu nhắc eo, phối hợp với Trần Minh Sinh, cô ôm lấy vùng hông rắn chắc của Trần Minh Sinh. Trần Minh Sinh giữ chặt thân dưới cô, mỗi lần đụng chạm lại tạo nên những tiếng ‘kin kít’ trên lớp da thuộc bên dưới, trong không gian nhỏ hẹp này thật giống tình được kích thích người khác.

Trần Minh Sinh nhìn vẻ mặt của cô, dưới thân càng căng cứng. Anh điên cuồng, nhẫn nại, nhưng chỉ cần cô gái đang ôm ấp trong lòng nhìn anh, cũng sẽ khiến anh nảy sinh dục vọng đầy khoái cảm.

Anh không thể nào hình dung cảm giác này, vừa lạnh lùng vừa cuồng nhiệt đầy mâu thuẫn, vừa lạnh nhạt lại nồng đậm hòa cùng nhau. Đó là một sự khiêu khích, một ánh mắt tràn đầy dự báo.

Trần Minh Sinh chống người ra vào, mồ hôi đầm đìa. Vì động tác của anh khiến chiếc xe lắc lư. Dương Chiêu đưa tay kéo quần Trần Minh Sinh xuống một chút, giọng Trần Minh Sinh rất nặng nề.

“Em muốn sờ nó sao...”

Anh khẽ nhích người ra ngoài, muốn đưa bên phải ra một chút, nhưng thân dưới anh vẫn còn trong thân thể Dương Chiêu, hơn nữa nơi này rất chật, anh thử vài lần vẫn không thể làm được.

“Không cần đâu.” Dương Chiêu nói, cô ôm Trần Minh Sinh. Vai Trần Minh Sinh rất rộng, hoàn toàn bao bọc lấy cô.

“Anh đến đi...” Dương Chiêu nói, “Đừng làm gì khác, chỉ cần anh đến thôi.”

Trần Minh Sinh cúi đầu hôn cô, ôm cô thật chặt. Anh nghiêng mặt, cắn nhẹ vành tai Dương Chiêu. Bờ môi ẩm ướt cùng tiếng cắn mút khiến cho Dương Chiêu rụt cổ lại, khẽ rên rỉ.

Trần Minh Sinh chạm mạnh vài cái, chính bản thân anh cũng rên lên.

Ngay lúc thân thể Trần Minh Sinh co rút thật nhanh, nghênh đón thời điểm thăng hoa, di động Dương Chiêu bỗng nhiên vang lên.

Trần Minh Sinh lập tức dừng lại, điện thoại lại vang lên mấy tiếng nữa. Trần Minh Sinh cố nén dục vọng, mặt đỏ gay, mắt cũng đầy tơ máu. Trán nổi gân xanh, anh cắn răng, giọng như vỡ tan.

“... Nghe đi!”

Dương Chiêu bấu môi, đưa qua đưa lại di động trước mặt Trần Minh Sinh, di động vẫn tiếp tục rung.

Trần Minh Sinh dùng sức hất đầu: “... Mau nghe đi!”

Dương Chiêu không chọc anh nữa, cô cầm điện thoại, lấy lại giọng bình tĩnh.

“A lô?”

Người gọi là mẹ Dương Chiêu, bà hỏi Dương Chiêu: “Tiểu Chiêu, con không ở nhà ư? Mẹ tìm con này giờ mà không thấy.”

Dương Chiêu nói: “Dạ, con vừa ra ngoài mua vài thứ.”

Bà Dương lại hỏi: “Sao không nói mẹ một tiếng, con muốn mua gì?”

Dương Chiêu: “Con đi siêu thị, sẽ về nhanh thôi mà.”

Lúc Dương Chiêu nghe điện thoại, ánh mắt cô vẫn nhìn ánh mắt nhẫn nại của Trần Minh Sinh, Trần Minh Sinh cũng nhìn cô. Đột nhiên, ánh mắt của anh có chút thay đổi, giống như mang theo ý trêu chọc.

Lúc Dương Chiêu đang định nói tiếp, Trần Minh Sinh bất chợt nhẹ nhàng ra vào.

Dương Chiêu phát ra một âm thanh lạ, cô vội che miệng mình.

Bà Dương cảm thấy hơi kỳ lạ: “Tiểu Chiêu?”

Dương Chiêu trừng mắt nhìn Trần Minh Sinh, Trần Minh Sinh khẽ héch mặt nhìn, đáp lại cô.

Dương Chiêu im lặng mỉm cười, trả lời điện thoại: “Con sẽ về nhanh thôi, mẹ đừng chờ.”

Bà Dương nói: “Được, vậy con mau về nhé.”

“Dạ.”

Ngắt điện thoại, Dương Chiêu ôm cổ Trần Minh Sinh, nhấc người lên. Cô dán sát bên tai Trần Minh Sinh, khẽ mắng: “Trần Minh Sinh, anh lưu manh quá...”

Trần Minh Sinh hỏi: “Thật không?”

Sau đỉnh cao điên cuồng, Trần Minh Sinh và Dương Chiêu ôm chặt lấy nhau.

Dương Chiêu hơi mất sức, cô dán người lên ngực Trần Minh Sinh, “Em phải về.”

Trần Minh Sinh: “Ừm”

Dương Chiêu hỏi: “Anh đi đâu?”

Trần Minh Sinh trả lời: “Anh ở bên ngoài chờ em.”

Dương Chiêu vuốt ve gáy anh, lòng cô khẽ đau nhói.

Cô rất muốn đưa anh vào nhà, muốn nhân dịp cả nhà họp mặt, giới thiệu anh với mọi người.

Nhưng cô biết không được.

Nếu cô thật sự làm như vậy, căn nhà tràn ngập tiếng cười kia sẽ lập tức im bật, tất cả mọi người đều sẽ nhìn anh đầy kỳ lạ và khó hiểu.

Cô không thể chịu nổi cảm giác đó.

Dương Chiêu mặc quần áo xong, rút trong túi áo khoác một chùm chìa khóa, đặt vào tay Trần Minh Sinh.

“Về nhà chờ em” Cô nói.

Trần Minh Sinh cầm chùm chìa khóa, “Không cần đâu, anh chờ ở đây —”

“Về nhà chờ em” Dương Chiêu dứt khoát, “Mật mã cửa ra vào là 9231, mật mã cửa nhà là 4763.”

“4763?” Trần Minh Sinh nghe thấy dãy số này, cười cười đầy sâu xa.

J4763

Bước ngoặt chuyển tiếp để bọn họ quen biết nhau, biển số xe của anh.

Dương Chiêu nhào người hôn lên khóe môi anh, nhẹ nhàng nói: “Về nhà chờ em”

Nhà, về nhà.

Về nhà chờ em.

Một người đàn ông như Trần Minh Sinh nhưng suýt chút nữa đã khóe mắt vì câu nói đơn giản này.

Pháo hoa và tuyết, tung bay theo gió.

Giao thừa đến rồi.

Năm mới đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Trong suốt bữa tiệc hôm đó, Dương Chiêu luôn bắt an.

Một bàn đồ ăn ngon mắt, người thân trò chuyện rôm rả, tiếng cười trẻ thơ giòn tan đều cách cô rất xa.

Những lo lắng suy tư, u phiền sầu muộn của họ chẳng tài nào đi vào lòng cô.

Nhưng cô không hề cô đơn.

Lúc cô nhìn người khác nở nụ cười, cô thầm nghĩ mình cũng có.

Cô cũng có chuyện chỉ cần vừa nghĩ tới là sẽ bật cười, cô cũng có một cái tên chỉ cần nhớ tới sẽ khẽ cong khóe môi.

Cô cũng có.

Vì vậy cô như tìm thấy một cách thức khác để trao đổi với họ, họ trò chuyện, cô cũng trò chuyện; họ cười, cô cũng cười. Nụ cười đó không phải làm cho có, cũng không hề dối gạt lương tâm.

Chỉ có điều quá trình giao tiếp của cô và họ dường như được ngăn cách bằng một lớp màng mỏng.

Mỏng manh, trong suốt loại bỏ âm thanh của đối phương.

Dương Chiêu muốn quay về nhà.

Tuổi tác ông nội đã cao không thức khuya được, chưa tới mười giờ ông phải trở về nghỉ ngơi.

Ba Dương Chiêu chịu trách nhiệm đưa ông về.

Những người khác ở lại đây đón giao thừa.

Mẹ Dương Chiêu thừa dịp rảnh rỗi đến bên cô.

“Tiểu Chiêu, con ngồi một mình làm gì thế?”

Dương Chiêu cười với bà: “Không có gì, vừa nãy con ăn hơi no.”

Bà Dương hỏi: “Mẹ thấy con ăn không bao nhiêu mà, chút vậy đã no rồi à?”

Dương Chiêu: “Là do mẹ không nhìn kỹ, con ăn nhiều lắm.”

Bà Dương gật đầu.

Bà không rời đi, yên lặng ngồi bên Dương Chiêu. Dương Chiêu nhìn mẹ, bà Dương hỏi: “Tiểu Chiêu, đêm nay con hơi bất an.”

Dương Chiêu cúi đầu, bình thản: “Đâu có.”

Bà Dương: “Mẹ là mẹ con, tâm trạng con gái mình chẳng lẽ mẹ không nhận ra sao?”

Dương Chiêu không đáp.

Bà Dương im lặng một lúc, sự im lặng đột ngột như ngăn cách hai mẹ con.

Mẹ con thấu hiểu nhau, dần dần thay đổi trong bầu không khí im lặng này.

Hai người đều biết trong lòng đối phương đang nghĩ gì. Dương Chiêu đang chờ mẹ lên tiếng, nhưng nét mặt bà Dương vẫn bình thản, không có ý định nói chuyện.

Ở nhà họ Dương, không lên tiếng đồng nghĩa với không có giá trị.

Vì thế sự trầm mặc biến thành giằng co.

Dương Chiêu không muốn lùi bước.

Sau một lúc lâu, một người họ hàng bước đến trò chuyện cùng bà Dương.

Bà cũng bắt đầu trò chuyện với người họ hàng kia, giống như chuyện vừa rồi hoàn toàn không xảy ra.

Dương Chiêu đứng dậy rời đi.

Bà Dương đứng đằng sau dõi theo bóng lưng Dương Chiêu, không nói gì.

“Sao vậy?” Người họ hàng kia thấy nét mặt bà Dương hơi khác nên cũng quay đầu nhìn theo bóng dáng Dương Chiêu.

“Không có gì.” Bà Dương cười cười với người họ hàng đó, bình thản lên tiếng: “Con gái lớn rồi.”

“Đúng vậy.” Người họ hàng kia cũng có một cô con gái, búi đuôi: “Con gái lớn thì không lo nỗi nữa. Nhưng mà tiểu Chiêu rất nghe lời, cũng hiểu chuyện, có lẽ không cần tốn nhiều tâm tư đâu.”

Bà Dương bình thản trả lời: “Ừ, nó sẽ hiểu thôi.”

Mười hai giờ, mọi người trong nhà cùng đón năm mới.

Vài người chủ trì tiệc họp mặt đang đếm ngược những giây cuối cùng. Dương Chiêu cúi đầu len lén lấy di động ra soạn một tin nhắn.

“Mười, chín, tám...”

Dương Chiêu viết tin nhắn xong, cô thuận thực gõ vào một dãy số trong dòng người nhận thư.

“Năm, bốn, ba, hai, một! Chúc mừng năm mới...!”

Giây cuối cùng đi qua, tiếng pháo hoa lập tức rộn rã bên ngoài cửa sổ, nhìn ra ngoài pháo hoa bùng lên thắp sáng cả nửa thành phố.

Khuôn mặt mọi người trong nhà đều hân hoan chúc phúc nhau.

Dương Chiêu nhẹ ấn nút gửi tin.

Đó là một tin rất ngắn gọn, rất giống câu mọi người thường chúc, Dương Chiêu nhấn với anh...

Chúc mừng năm mới.

Trần Minh Sinh, chúc mừng năm mới.

Một giờ sáng, Dương Chiêu thu dọn mọi thứ quay về nhà.

Dương Cẩm Thiên vốn muốn về cùng Dương Chiêu nhưng Dương Chiêu không đồng ý. Cô bảo cậu ở lại, lúc Dương Cẩm Thiên hỏi lý do, Dương Chiêu chỉ nói: “Đêm nay chị có việc.”

Dương Chiêu lái xe, đêm giao thừa cả thành phố không ngủ, đã qua một thời gian mà trên đường vẫn đông đúc náo nhiệt. Có người đốt pháo, có người đang vội vã đi lại, cũng có người đang đốt giấy tiền vàng bạc bên đường.

Lúc Dương Chiêu chờ đèn xanh, cô trông thấy một cụ già ngồi ở ngã tư đốt giấy tiền, gió đông phương bắc rất lớn, thổi bay tờ giấy đang cháy, những đốm lửa nhỏ tung bay trong không trung cuối cùng hóa thành tro rồi tan biến.

Thật ra luật ở thành phố không cho phép đốt giấy tiền vàng bạc trên đường. Dương Chiêu chưa bao giờ đốt giấy tiền nhưng cô không ghét nó, thậm chí có thể nói cô hoàn toàn hiểu ý nghĩa của loại giấy vàng nhạ cũ kỹ và những đốm lửa đỏ lơ lửng kia.

Mảnh giấy cực kỳ đơn giản đó mang theo nguyện vọng rất đơn thuần của con người.

Lúc Dương Chiêu về tới Hoa Khai Kim đã hơn hai giờ sáng. Cô không muốn quấy rầy Trần Minh Sinh nghỉ ngơi, nhưng không còn cách nào khác, cô đã đưa chìa khóa cho anh.

Dương Chiêu không biết anh đã ngủ hay chưa, cô nhấn chuông cửa.

Gần như ngay tức khắc, sau cánh cửa vọng đến tiếng trả lời.

“Chờ chút.”

Giọng nói của anh vẫn giống thường ngày, trầm thấp nhẹ nhàng.

Dương Chiêu nghe tiếng dép và tiếng nạng chống gõ liên tiếp trên nền gạch.

Hóa ra... Cô nghĩ, hóa ra tâm trạng khi đứng ngoài cửa chờ là như thế này.

Cửa vang lên tiếng lách cách, Trần Minh Sinh mở cửa ra.

Trong khoảnh khắc cửa mở anh đang cúi đầu nhìn ổ khóa, sau khi cửa mở tầm mắt anh lập tức tìm lên trên, cuối cùng dừng lại chỗ Dương Chiêu. Dương Chiêu chấp tay sau lưng, đứng ngoài cửa chăm chú nhìn anh.

Trần Minh Sinh đã cởi áo khoác, anh đang mặc một chiếc áo thun ba lỗ đứng trong căn phòng rất ấm áp.

Dương Chiêu nhìn sang bên cạnh anh: “À, anh còn bật điều hòa nữa à?”

Trần Minh Sinh cười, lười biếng đáp: “Lạnh mà.”

Dương Chiêu: “Anh không mời em vào sao?”

Trần Minh Sinh nghiêng người sang, Dương Chiêu bước vào. Lúc đi lướt qua anh cô giờ cao cái túi nylon trong tay lên trước mặt anh. Mùi thức ăn thơm ngon bay ra.

Dương Chiêu hỏi: “Anh đói không?”

Nghe tới đây, Trần Minh Sinh lên tiếng.

“Tủ lạnh của em bày chơi thôi sao, trong đó không có gì cả.”

Dương Chiêu thần nhiên: “Có nước.”

Trần Minh Sinh gật đầu, chống nạng theo sau Dương Chiêu. Dương Chiêu vào trong bếp, không lâu sau cô dọn đồ ăn lên bàn.

“Để em hâm lại cho anh.”

“Không cần đâu, chưa nguội mà.”

Dương Chiêu cảm thấy tầm mắt tối lại, một cánh tay vươn tới giành lấy cái đĩa trong tay cô.

Vóc dáng anh cao, Dương Chiêu ngẩng đầu nhìn cái đĩa bị lấy đi, cũng không còn cách nào khác.

Bên bàn ăn, Trần Minh Sinh ăn từng miếng từng miếng một.

Dương Chiêu ngồi đối diện hỏi: “Khi nào anh quay về?”

Trần Minh Sinh ngậm đầy miệng thức ăn trả lời: “Sáng mai.”

Dương Chiêu: “Anh phải báo trước chứ.”

Trần Minh Sinh cười cười, gật đầu.

Dương Chiêu: “Vì muốn làm em ngạc nhiên à?”

Trần Minh Sinh lơ đãng giương mắt nhìn cô: “Em ngạc nhiên lắm ư?”

Dương Chiêu khoanh tay, bình thản đáp: “Ngạc nhiên.”

Trần Minh Sinh cười vắn lại: “Sao anh không thấy vậy nhỉ?”

Dương Chiêu sùng sốt, một lúc lâu sau vẫn không hề lên tiếng. Trần Minh Sinh chú ý thấy bên hời cô: “Em sao vậy?”

Dương Chiêu ngẫm nghĩ: “Trần Minh Sinh, có phải em lạnh nhạt quá không?”

Trần Minh Sinh khựng lại, anh không ngờ Dương Chiêu đột ngột hỏi như vậy, anh lắc đầu: “À không, sao em lại nghĩ vậy?”

Dương Chiêu: “Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, anh có cảm giác gì?”

Trần Minh Sinh cầm đôi đũa, tựa lưng vào ghế, dường như đang hồi tưởng lại, cuối cùng nhịp nhịp ngón tay trên cằm, giọng điệu rất nghiêm túc: “Cảm giác đầu tiên của anh là, em rất giàu có.”

Dương Chiêu: “...”

Trần Minh Sinh bung chén lên, lại lừa vài đũa: “Nói thật, lúc đó anh đã thấy em trước khi em lên lầu.”

“Hả?”

“Lúc ở dưới lầu.” Trần Minh Sinh tiếp lời: “Khi đó, anh đang đứng sát vách tường, cửa sổ ngay bên cạnh, lúc em dừng xe anh đã thấy em rồi. Khoảnh khắc đó anh đã nghĩ, lần đó anh xui xẻo rồi.”

Dương Chiêu hơi khó hiểu: “Vì sao?”

Trần Minh Sinh: “Những người như bọn em, mất tiền là chuyện nhỏ, chịu ảm ức mới là chuyện lớn. Anh đã nghĩ chắc chắn em sẽ chặn anh một khoản thật to hoặc là lỗi anh ra tòa.”

Dương Chiêu: “Em chặn tiền của anh sao?”

Trần Minh Sinh nhìn cô không đáp... hoặc là... không dám đáp.

Nét mặt Dương Chiêu không hề thay đổi.

Rốt cuộc Trần Minh Sinh cũng mở lời: “Không tính là chặn, khoản nhỏ thôi.”

Dương Chiêu không lên tiếng, quả thật lúc trước cô có ý làm khó anh.

Trần Minh Sinh hoàn toàn chẳng quan tâm, tiếp tục: “Thật ra cũng không xem là lừa tiền, trước đây có một lần anh đánh người ta chỉ xước miếng da...” Trần Minh Sinh cầm đôi đũa lên, sau đó mở ngón trỏ và ngón cái ra, ước lượng một khoảng cách cỡ năm sáu xăng – ti – mét: “Người đó đòi anh đền mười vạn tệ.”

Dương Chiêu: “Anh đền thật à?”

Trần Minh Sinh cười đáp: “Làm gì có.”

Dương Chiêu: “Sau đó thì sao, kết cục thế nào?”

Tay Trần Minh Sinh dừng lại trên đĩa rau, không biết đang nghĩ tới điều gì, ánh mắt dường như trầm tư trong thoáng chốc, rồi sau đó anh nhìn Dương Chiêu khẽ cười: “Không thể nào cả, chỉ vậy thôi.”

Dương Chiêu không hỏi lại, cô nhìn bàn tay đang cầm đũa, thản nhiên nhắc: “Anh đừng ăn thịt không, ăn thêm chút rau đi.”

Trần Minh Sinh gật đầu: “Ừ.”

Cơm nước xong xuôi, rửa mặt sạch sẽ đã khoảng ba giờ sáng.

Hai người nằm trên giường trong phòng ngủ, Dương Chiêu mặc áo ngủ tựa vào lồng ngực Trần Minh Sinh. Cô rất mệt và buồn ngủ, cô không muốn ngủ, nhưng mí mắt đang nặng trĩu, cứ díp cả lại.

Cô phân tán con buồn ngủ của mình bằng cách trò chuyện với Trần Minh Sinh.

“Anh ngủ chưa?”

“Vẫn chưa.” Trần Minh Sinh đáp.

Dương Chiêu: “Đã trễ lắm rồi, sao không ngủ, anh không buồn ngủ ư?”

Trần Minh Sinh: “Anh không sao.”

Lồng ngực của Trần Minh Sinh thật vững chãi, ấm áp tựa như một vòng xoáy nước nóng thật to lớn bao trọn lấy Dương Chiêu. Cô ngửi thấy mùi xà bông thoang thoảng trên người anh và cả mùi thuốc lá nồng nàn cả đời không thể rửa sạch, khiến cô chìm đắm.

Cô kể với anh: “Em đang vẽ một bức tranh.”

“Thật à?” Trần Minh Sinh hỏi: “Em vẽ gì?”

Dương Chiêu: “Không gì cả.”

Bên ngoài tiếng pháo đì đùng cuối cùng cũng đã giảm bớt, nhưng thỉnh thoảng vẫn có âm thanh vọng tới từ góc xa khuất nhất trong thành phố.

Vào một đêm thế này, hai người nói với nhau những gì đều không quan trọng.

Quan trọng chính là quá trình nói chuyện.

Những lời đó đều không di chuyển qua não bộ mà chỉ mang tính phản xạ, hai người thông thả trò chuyện, có lẽ chờ đến khoảnh khắc mặt trời lên, chính họ cũng không nhớ mình và đối phương đã từng nói những gì.

Điều duy nhất có thể nhớ chỉ là hai người đã trò chuyện với nhau.

Trong đêm giao thừa dài lê thê, kéo cơ thể mỗi mệt, hai người ôm chặt lấy nhau.

Chờ trời sáng, họ sẽ lại chia cách.

Chương 65

Dương Chiêu không hỏi khi nào anh về.

Cho dù thời gian chờ đợi có vượt xa tưởng tượng ban đầu của cô.

Trước đây anh nói, ‘chờ đến lúc em giải quyết xong đồng công việc ngập đầu của em xong, anh sẽ về’.

Nhưng Dương Chiêu đã hoàn thành công việc từ lâu, đến khi cô đã làm xong đồng công việc tiếp theo, Trần Minh Sinh vẫn bất vô âm tín.

Đông qua, xuân cũng qua.

Dương Chiêu đã quen đợi chờ.

Hoặc có thể nói, có đôi khi cô dường như đã quên mất cô vẫn đang chờ đợi.

Bức tranh kia đã hoàn thành từ lâu, Dương Chiêu bọc kỹ lại rồi để nó vào trong ngăn tủ. Chỉ lúc nào cô tìm sách hay xem tư liệu mới có thể trông thấy bức tranh đó.

Sau đêm giao thừa, Trần Minh Sinh không quay về, cũng không có bất kỳ tin tức gì.

Thoạt đầu, Dương Chiêu trông thấy bức tranh đó, lòng cô sẽ có một áp lực vô hình dồn nén. Qua một thời gian, khi cô thấy nó sẽ thoáng chút khổ sở. Cuối cùng, đợi đến mùa hè, chờ cho hàng cây lê ven đường nở hoa rực rỡ, cô ngẫu nhiên bắt gặp bức tranh trong tủ, cõi lòng đã bình thản tĩnh lặng.

Có lẽ, tất cả mọi tình cảm đều sẽ thế này.

Lúc đầu bùng cháy, lúc giữa nồng nàn, cuối cùng quay về bình thản.

Bắt đầu vào tháng năm, Dương Chiêu không còn nghĩ tới Trần Minh Sinh nữa. Vì kỳ thi đại học của Dương Cẩm Thiên đã đến.

Những ngày còn lại trước kỳ thi đã đếm được trên đầu ngón tay.

Thành tích Dương Cẩm Thiên tăng đột ngột chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, sau đó cậu hăng say học tập đến mức Dương Chiêu phải khuyên cậu nghỉ ngơi. Cậu cố gắng như vậy là vì cậu đã tìm thấy hy vọng. Với những người không thấy mục tiêu họ sẽ không nỗ lực. Còn những ai đã nắm giữ tương lai cũng không cần phải cảm đâu chạy. Chỉ có những người còn đang trên đường, thậm chí còn vừa phát hiện ánh sáng dẫn đường, mới có thể liều chết nỗ lực.

Mấy ngày cuối, giáo viên cũng không khuyến khích các sĩ tử cố gắng học, ngược lại còn khuyên chúng phải thả lỏng tinh thần, đừng quá căng thẳng.

Trước kỳ thi đại học ba ngày, trường trung học thực nghiệm bắt đầu kỳ nghỉ.

Buổi tối ngày nghỉ đầu tiên, chủ nhiệm lớp mời phụ huynh học sinh tới tham dự một buổi họp mặt nhỏ, Dương Chiêu cũng đến.

Trong buổi họp, cô giáo Tôn chủ yếu phổ biến vấn đề điều chỉnh tâm lý cho thí sinh trong những ngày cuối, còn dặn dò cách ăn uống thuận tiện nhất, cuối cùng bảo phụ huynh không nên tạo áp lực lớn cho bọn trẻ.

Lúc cuộc họp tan, cô giáo Tôn giữ Dương Chiêu ở lại một lát. Cô nhắc nhở Dương Chiêu, tình hình của Dương Cẩm Thiên vẫn chưa ổn định, cậu còn phải nỗ lực hơn nữa, tình trạng căng như dây đàn này mãi cho đến khi thi xong môn cuối cùng mới có thể thả lỏng được.

“Thành tích của Dương Cẩm Thiên đột ngột tăng vọt trong một năm nay, chỉ còn bước cuối cùng này thôi, nhất định phải xem trọng!” Đến kỳ thi đại học, sĩ tử và giáo viên đều như phát điên, mắt mở to giống hệt gà chọi: “Nếu Dương Cẩm Thiên phát huy tốt, muốn thi chín trăm tám mươi lăm trường cũng không thành vấn đề.”

Dương Chiêu không bị sự nhiệt tình của cô giáo cuốn hút, nhưng cô vẫn rất biết ơn cô giáo Tôn. “Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ dặn dò thẳng thắn.”

“Được!”

Mấy ngày nghỉ bình thản trôi qua, cuối cùng đã đến ngày thi, Dương Chiêu phát hiện, chính cô cũng căng thẳng. Nhưng dù thế nào đi nữa, ở đất nước này, kỳ thi đại học với một người mà nói đều là bước đệm quan trọng nhất.

Trường thi của Dương Cẩm Thiên là trường trung học ba mươi mốt, cách nhà Dương Chiêu rất xa.

Lúc nhận được thông báo địa điểm thi, Dương Chiêu từng hỏi Dương Cẩm Thiên có muốn đến ở gần đó không, Dương Cẩm Thiên bảo không cần.

So sánh với Dương Chiêu thì Dương Cẩm Thiên hình như rất thờ ơ. Mỗi ngày cậu thức dậy lúc 6h10, đi ngủ lúc 23h30, giữa trưa còn có giấc ngủ bốn mươi phút cố định. Dương Chiêu rất hài lòng cách sinh hoạt nghỉ ngơi của cậu.

Từ trung tuần tháng năm, cô gác lại tất cả công việc, chuyên tâm đưa đón Dương Cẩm Thiên đi thi đại học.

Ngày thi, con đường trước cổng trường thi đã bị vây kín, xe không vào được. Dương Chiêu cũng giống các bậc phụ huynh khác chen chúc chờ trước cổng. Những phụ huynh khác tụ lại trò chuyện rôm rả. Dương Chiêu không quen biết họ, cô tựa vào một thân cây ven đường hút thuốc.

Lúc sáng Dương Cẩm Thiên cứ ngồi mãi trong xe Dương Chiêu, ngồi đến thời gian cuối cùng theo quy định vào trường thi cậu mới vào. Trước khi vào cậu liếc nhìn Dương Chiêu, Dương Chiêu khích lệ cậu cô lên.

Dương Cẩm Thiên cười nói: “Chị, cuối cùng cũng có chuyện khiến chị vui về.”

Dương Chiêu sững sốt một lát, Dương Cẩm Thiên đã đi xa. Cô cảm thấy lời Dương Cẩm Thiên hơi khó hiểu, nhưng ngẫm nghĩ có lẽ cô cũng hiểu ý cậu.

Chỉ mấy giờ ngắn ngủi, buổi sáng, buổi chiều, Dương Cẩm Thiên đã thi xong ngày đầu tiên.

Lúc rảnh rỗi ngẫm nghĩ, cô phát hiện thật ra lực học của Dương Cẩm Thiên nào phải kém cỏi gì. Cho dù Dương Chiêu không muốn thừa nhận cũng không được, Dương Cẩm Thiên rất thông minh, nhất là toán lý hóa.

Tuy tính cách Dương Cẩm Thiên hơi bốc đồng, nhưng cách tư duy của cậu rất lý tính, cực kỳ bình tĩnh và lý trí. Điều này khiến Dương Chiêu hơi bất ngờ.

Mà tiếng anh, Dương Chiêu và cha mẹ cô đều là những người đi du học về, Dương Chiêu và Dương Cẩm Thiên đã thường xuyên tiếp xúc với nó từ nhỏ, thành tích sẽ không tệ.

Chỉ duy nhất một môn Dương Cẩm Thiên không thích lắm, đó chính là ngữ văn. Dương Cẩm Thiên không thích việc nghiền ngẫm nội dung trong từng câu từng chữ, không thích những câu thơ phong hoa tuyết nguyệt, thậm chí một bài văn tám trăm chữ cũng khiến cậu đau đầu.

Cho nên sau khi thi xong môn ngữ văn, Dương Chiêu quan sát kỹ sắc mặt Dương Cẩm Thiên, cuối cùng Dương Cẩm Thiên cũng không nổi nữa bèn quay đầu lại hỏi Dương Chiêu: “Chị, có gì thì chị cứ hỏi đi.”

“Hả?”

Dương Chiêu nhanh chóng dời tầm mắt: “Gi cơ?”

Dương Cẩm Thiên cười: “Có phải chị muốn hỏi em thi thế nào không?”

Dương Chiêu lắc đầu: “Không, thi xong rồi thì đừng nghĩ tới nó nữa, chuẩn bị môn tiếp theo đi.”

Giữa trưa, Dương Chiêu hỏi Dương Cẩm Thiên muốn ăn gì. Dương Cẩm Thiên ngẫm nghĩ đáp: “Ăn gì cũng được phải không?”

Dương Chiêu khời động ô tô: “Đương nhiên.”

“Em muốn đi ăn đồ Nhật.” Hình như tâm tình Dương Cẩm Thiên không tệ, cậu ngồi ở hàng ghế sau nhào người lên trước: “Được không?”

Dương Chiêu hơi bất ngờ: “Đồ Nhật?”

“Hồi trước đã đi rồi đó.” Dương Cẩm Thiên nhắc.

“Chị biết, chị vẫn nhớ mà.” Dương Chiêu nghĩ, nhà hàng kia cách chỗ này không xa không gần, nhưng... “Sao em lại muốn đến đó.”

Tuy hỏi thêm một câu nhưng cô vẫn quay xe đổi hướng, rẽ vào một ngã tư đường khác.

Dương Cẩm Thiên trả lời: “Em là thí sinh cho nên hôm nay em lớn nhất.”

Dương Chiêu cười cười: “Đúng, hôm nay em lớn nhất.”

Trong xe im lặng một lúc, Dương Chiêu lơ đãng nghiêng đầu đúng lúc trông thấy Dương Cẩm Thiên đang nhìn cô. Lúc ánh mắt cậu vừa bắt gặp ánh mắt Dương Chiêu, cậu lập tức quay đầu đi.

Dương Chiêu bình thản hỏi: “Sao vậy?”

Dương Cẩm Thiên cười lắc đầu: “Không có gì.”

Nhà hàng Nhật kia vẫn an tĩnh như thế, không quá đông khách. Dương Chiêu và Dương Cẩm Thiên tìm chỗ ngồi, Dương Chiêu hỏi cậu: “Em muốn ăn gì?”

Dương Cẩm Thiên đáp: “Gì cũng được.”

Dương Chiêu đưa menu cho cậu: “Em muốn ăn gì thì chọn đi.”

Dương Cẩm Thiên gọi hai phần sushi, một phần cá hồi và hai ly nước.

Dương Chiêu không có khẩu vị, ngược lại Dương Cẩm Thiên ăn rất ngon miệng.

Ánh đèn trong nhà hàng rất mờ như vốn dĩ. Hai người ngồi trước một quầy bar dài, khuôn mặt Dương Chiêu dưới ánh đèn quầy bar trông rất trắng, rất sạch sẽ.

Dương Cẩm Thiên ăn xong, vẫn còn dư dả thời gian mới tới môn tiếp theo.

“Em muốn đi chưa?” Dương Chiêu hỏi, “Có muốn nghỉ ngơi một lúc không?”

Dương Cẩm Thiên lắc đầu, thoát nhìn cậu rất hăng hái: “Không cần đâu, em không mệt mà.”

Dương Chiêu gật đầu: “Vậy chờ thêm lát nữa.”

“Chị.”

Dương Cẩm Thiên lấy khăn tay chùi miệng sau đó thử đề nghị: “Chị nói chuyện với em một chút đi.”

“Ok.” Dương Chiêu đáp.

Dương Cẩm Thiên: “Chị biết không, hôm nay em không thấy căng thẳng chút nào hết.”

Dương Chiêu cười: “Ừ, năm đó lúc chị thi đại học cũng không thấy căng thẳng.”

Tay cô cầm ly thức uống lên nhưng không đưa lên miệng: “Không căng thẳng là tốt.”

Cô nói tiếp: “Không căng thẳng có nghĩa là em đã dự tính được trước.”

Cô ngẩng đầu nhìn Dương Cẩm Thiên: “Tiểu Thiên, ông trời sẽ đền đáp những người chăm chỉ, chỉ cần em nỗ lực sẽ được đền đáp.”

“Dạ.”

Dương Cẩm Thiên cúi đầu, một lát sau cậu ‘dạ’ thêm một tiếng thật nặng nề.

Cuộc thi hai ngày cuối cùng kết thúc thuận lợi.

Môn thi cuối cùng là tiếng anh, trong phòng thi có rất nhiều người đã hoàn thành bài thi trước hai mươi phút so với thời gian quy định. Dương Cẩm Thiên cũng nằm trong số đó. Cậu đã hoàn thành bài thi từ rất sớm, nhưng theo lời dặn của cô chủ nhiệm, cậu phải chờ tới phút cuối cùng mới nộp bài.

Dương Cẩm Thiên ngồi bên cửa sổ, quay đầu nhìn ngắm khung cảnh bên ngoài.

Hôm nay trời rất đẹp, bầu trời xanh lam chen lẫn vài cụm mây trắng lững lờ trôi. Cửa sổ hơi hé mở, gió mát bên ngoài ủa vào thổi tung rèm cửa phát phơ qua lại trước mặt Dương Cẩm Thiên. Vài cánh chim chao liệng trên nền trời xanh thẳm. Dương Cẩm Thiên nhìn ngắm đến ngẩn ngơ.

Cậu bỗng nhớ tới Dương Chiêu, nhớ tới người chị gái của cậu. Chị đang chờ cậu ở ngoài.

Khóe mắt Dương Cẩm Thiên cay cay.

Dương Cẩm Thiên không thể nói rõ tầm quan trọng của Dương Chiêu với cậu. Có đôi khi cậu cảm thấy tình cảm của mình với Dương Chiêu rất nhạt nhẽo, nhưng có khi cậu lại cảm thấy cô là tất cả với cậu. Cô cho cậu niềm hy vọng, cho cậu cả tương lai.

Lúc tiếng chuông reo vang, các thí sinh đồng loạt hoan hô. Lúc đầu chỉ có vài người, sau đó lan ra một lớp, rồi đến cả tầng lầu cuối cùng đều hoan hô thật vang dội. Được tự do!

Mặc kệ thi có tốt hay không, với các sĩ tử mà nói dù chỉ trong giây phút, bọn trẻ như được trút hết mọi gánh nặng, thật sự giải phóng bản thân.

Nét mặt các giáo viên còn ở lại thu bài đều hiện lên vẻ thấu hiểu, họ cố nhịn cười, thu lại tất cả bài thi sau đó mới bảo thí sinh: “Tự do rồi, đi thôi!”

Hành lang trong phút chốc chật ních người. Dương Chiêu đứng trong một đám phụ huynh, bị chen đẩy có hơi choáng váng, nhưng cô không lùi bước. Cô cảm thấy cô phải đứng ở hàng đầu tiên.

Cô đã thấy Dương Cẩm Thiên, Dương Cẩm Thiên cũng nhanh chóng phát hiện ra cô.

Dương Cẩm Thiên mặc một chiếc áo ngắn tay sạch sẽ đứng trong đám đông. Cậu mang ba lô, tuy vẫn còn rất trẻ, rất non nớt, nhưng lại toát lên vẻ đẹp bùng bùng sức sống.

Bàn tay Dương Chiêu đang vẫy cậu bỗng khựng lại. Cô nhìn khuôn mặt tươi cười của Dương Cẩm Thiên phía xa xa, bỗng có một nỗi xúc động khôn xiết.

Cậu đã biến thành ánh dương rạng rỡ, ít nhất cậu cũng đã nghe lời cô, quay về nơi cậu vốn thuộc về.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66

Dương Chiêu vẫn còn nhớ rõ ngày đó.

Đó là ngày công bố kết quả thi của Dương Cẩm Thiên.

Trước đó cậu đã đăng ký nguyện vọng một là Đại học hàng không vũ trụ Bắc Kinh. Dương Chiêu nhìn cậu điền đơn dự thi, nói với cậu: “Xem ra tâm trạng không tồi nhỉ.”

“Vâng.” Dương Cẩm Thiên cười hì hì nhìn Dương Chiêu, “Chị, chị có muốn em học đại học không?”

“Đó là chuyện của em.” Dương Chiêu hững hờ.

Dương Cẩm Thiên cũng không bất ngờ với phản ứng của cô, cậu vẫn thản nhiên: “Vậy nguyện vọng một của em sẽ là trường này.”

Dương Chiêu: “Trước đó em đã tìm hiểu kỹ về trường này rồi?”

“Vâng.”

“Đã có chuyên ngành muốn học chưa?”

Dương Cẩm Thiên ngẩng đầu, “Em có rồi.”

Dương Chiêu hỏi: “Chuyên ngành gì vậy?”

“Công nghệ thông tin.”

Dương Chiêu nhíu mày. Chuyên ngành này thực sự khiến cô khá bất ngờ, đến nay trong nhà cô vẫn chưa có ai làm gì liên quan đến lĩnh vực này.

Cô hỏi Dương Cẩm Thiên: “Sao em lại chọn ngành này?”

Dương Cẩm Thiên nhún vai, “Chọn chơi thôi.”

“Em thích chứ?”

Dương Cẩm Thiên không trả lời ngay, một lát sau mới thấp giọng nói: “Vâng.”

Dương Chiêu nheo mắt, sờ đầu Dương Cẩm Thiên, “Thích là được.”

Dương Cẩm Thiên hình như có chút ngượng ngùng, cậu rút cổ lại, “Ai da, nhột.”

Buổi chiều nhà trường công bố kết quả thi, Dương Chiêu dẫn Dương Cẩm Thiên đến trường.

Ở cổng trường học đã đông nghịt người, phụ huynh dẫn con em vây quanh bảng dán thông báo. Có người gọi điện thoại, có người nói chuyện phiếm, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Sau khi xuống xe, Dương Cẩm Thiên nói với Dương Chiêu: “Chị, em đi vào xem một chút, chị ở ngoài chờ em là được rồi.”

Dương Chiêu gật đầu, “Ừ.”

Dương Cẩm Thiên không tra điểm qua điện thoại, mà lựa chọn tự mình đến trường xem điểm. Cậu thích cách trực tiếp này.

Trước lúc Dương Cẩm Thiên chen được vào trong đám người, liếc mắt nhìn Dương Chiêu, lúc đó cậu thấy Dương Chiêu cúi đầu, hình như đang nhìn điện thoại di động.

Dương Cẩm Thiên chen ra được khỏi đám người, đứng trước bảng thông báo.

Cậu nhanh chóng phát hiện ra tên của mình, điểm hơi kém một chút so với cậu dự đoán.

Dương Cẩm Thiên cười, cậu không quá vui vẻ, đây là kết quả đã nằm trong tính toán của cậu.

Chẳng qua là cậu đang nghĩ Dương Chiêu nói rất đúng, cảm giác dự tính được trước mọi thứ thực sự rất tốt.

Dương Cẩm Thiên quay đầu gọi Dương Chiêu, cậu giơ cao cánh tay, muốn để cho Dương Chiêu thấy mình. Cậu vội vã muốn để cho Dương Chiêu biết tin tức tốt lành này đầu tiên.

Nhưng cậu từ từ phát hiện, Dương Chiêu hình như không hề nhìn cậu.

Trong đám đông, Dương Chiêu hơi cúi đầu. Dương Cẩm Thiên chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt cô, mái tóc đen đã che khuất mất đôi mắt của cô. Cậu nhận ra chị cậu đang gọi điện thoại.

Trời tháng sáu quang đăng khô ráo.

Dưới bầu trời trong xanh, Dương Cẩm Thiên đứng giữa đám người đông đúc yên lặng nhìn một bên mặt Dương Chiêu, trong lòng cậu tuôn trào một dòng cảm xúc.

Cậu nhớ tới trước đó mình đã nói với Dương Chiêu.

“Chị, rồi sẽ có chuyện khiến chị vui vẻ.”

Luôn là như vậy.

Dương Chiêu nhớ rõ ngày hôm đó, đó là ngày công bố kết quả thi của Dương Cẩm Thiên.

Đúng vào ngày hôm đó, cô nhận được điện thoại của Văn Lỗi.

Giọng nói của Văn Lỗi rất thấp, nội dung cuộc nói chuyện giữa họ cũng rất đơn giản, Văn Lỗi hỏi cô: “Là... chị dâu phải không?”

Dương Chiêu không biết số điện thoại của Văn Lỗi, nhưng cô có thể cảm nhận được.

“Cậu là Văn Lỗi.”

“Dạ phải.” Văn Lỗi ngập ngừng, “Chị dâu, chị...”

Dương Chiêu im lặng chờ cậu ta nói hết.

Nhưng Văn Lỗi dường như phân vân với nội dung trò chuyện tiếp theo, có lẽ cậu ta cho rằng khi Dương Chiêu nhận được điện thoại của cậu, sẽ vội vàng hỏi tình hình của Trần Minh Sinh. Nhưng giọng nói của Dương Chiêu rất lạnh lùng, cô thậm chí không hỏi một câu nào, điều này làm cho Văn Lỗi hơi hoảng hốt.

Đợi một lúc, Văn Lỗi không nhận được nữa, cậu ta hơi sốt ruột, “Chị dâu, chị còn... chị còn quan tâm đến anh Sinh không?”

Dương Chiêu sững sốt, cô há hốc mồm, nhưng không trả lời Văn Lỗi.

Cô cảm thấy có một số việc cô không thể nói rõ được.

“Hiện tại anh ấy thế nào?” Dương Chiêu trực tiếp mở lời.

Cuối cùng cô đã đặt câu hỏi, Văn Lỗi cắn răng nói: “Nếu chị... em nói là nếu chị không còn quan tâm anh ấy nữa, em sẽ không nói cho chị đâu, anh ấy...”

“Hiện tại anh ấy thế nào?” Dương Chiêu hỏi lại một lần nữa.

Văn Lỗi bị giọng nói thần nhiên của Dương Chiêu làm cho càng nóng nảy hơn, tiếng nói của cậu ta cũng trở nên lớn hơn. Cậu không gọi chị dâu nữa, mà nói thẳng: “Tôi hỏi chị còn quan tâm đến anh ấy không! ? Anh ấy, anh ấy vẫn... làm sao chị có thể...”

Ở giữa mùa hè ẩm áp, nhưng tay Dương Chiêu lại lạnh toát.

Nếu như là Trần Minh Sinh— Dương Chiêu nghĩ nếu như là Trần Minh Sinh, anh nhất định chỉ cần nghe cô nói câu đầu tiên thôi, anh đã có thể nghe ra sự nhớ nhung, sự lo lắng của cô.

Giữa tiếng gào thét của Văn Lỗi, Dương Chiêu cúi đầu khẽ nói: “Tôi quan tâm anh ấy, cậu đừng gấp gáp, nói cho tôi biết anh ấy làm sao?”

Trần Minh Sinh đang ở bệnh viện.

Văn Lỗi mở đầu khá vòng vèo, nhưng khi nói nội dung chính lại vô cùng ngắn gọn rõ ràng.

“Anh ấy đang ở bệnh viện, nếu chị muốn, có thể... có thể đến đó thăm anh ấy.”

Dương Chiêu cố gắng không chế giọng nói của mình, cô hỏi lại: “Bệnh viện ư, anh ấy bị thương?”

Văn Lỗi dừng lại một lúc, sau đó cậu ta bỗng nhiên thấp giọng, có chút gấp rút nói: “Hiện tại, tình hình của anh ấy không được tốt, anh ấy không muốn cho chị biết, nhưng...”

“Tôi biết rồi.” Dương Chiêu không để cho cậu ta nhiều lời, “Cậu nói cho tôi biết anh ấy nằm ở bệnh viện nào.”

Dương Cẩm Thiên chưa kịp nói ra tin tức của mình, cậu biết chuyện khác đã chiếm giữ lòng Dương Chiêu.

Ngay ngày hôm đó, Dương Chiêu về nhà sắp xếp một vali, Dương Cẩm Thiên đứng ở bên cạnh nhìn cô. Cậu hỏi cô: “Chị muốn đi đâu?”

Dương Chiêu chỉ nói, “Chị phải ra ngoài một chuyến.”

Dương Cẩm Thiên im lặng trở về phòng, chờ lúc cậu trở lại lần nữa, đã mang theo một cái vali khác đặt trước mặt Dương Chiêu.

Dương Chiêu nhìn vali màu trắng đỏ, sau đó ngẩng đầu, nhìn vào mắt của Dương Cẩm Thiên.

“Em đi theo chị.” Dương Cẩm Thiên nói, sau đó thay đổi một câu cho hợp lý hơn, “Em đi cùng với chị.”

Cậu chỉ sửa lại một chút, nhưng lúc nói xong câu đó, trong lòng cậu và Dương Chiêu đồng thời cảm nhận được một sự thay đổi rất nhỏ.

Dương Cẩm Thiên đã trưởng thành rồi. Trước đó cậu vẫn luôn đứng sau Dương Chiêu, khuất phục theo lời cô, nghe cô dạy bảo, đi theo cô.

Tuy nhiên hiện tại, cậu đã dần tiến thêm từng bước, dừng lại bên cạnh Dương Chiêu rồi.

Nhưng cậu cảm thấy không phải là cậu đuổi theo, nhịp bước của cậu vẫn rất bình thường, là Dương Chiêu— là chị cậu đã ngừng bước.

Dương Cẩm Thiên hiểu rõ, chị cậu dừng lại là vì chờ ai.

Dương Chiêu thân nhiên nói: “Không cần.”

Dương Cẩm Thiên kiên quyết: “Chị không cho em cũng sẽ đi theo.”

Dương Chiêu nhíu mày, Dương Cẩm Thiên khẳng định: “Em đã hơn mười tám rồi, em đã trưởng thành. Hơn nữa...” Dương Cẩm Thiên nhún vai, khẽ thả lỏng, “Em có tiền.”

Thành tích thi vào đại học của cậu khá tốt khiến cho cậu cuối cùng đã có thể ngẩng đầu trước mặt cha mẹ Dương Chiêu, cha Dương Chiêu cho cậu một khoản tiền, để cậu đi du lịch hè.

Dương Cẩm Thiên vốn muốn đi Ai Cập, nhưng hiện tại cậu đã thay đổi chủ ý.

“Em nhất định sẽ theo chị.”

‘Bởi vì chị không biết sắc mặt chị lúc này tái nhợt đến mức nào’, Dương Cẩm Thiên yên lặng suy nghĩ.

Cuối cùng Dương Chiêu cũng không để ý tới cậu nữa, nhưng ngày hôm sau, cô đã mua hai vé máy bay.

Dương Chiêu dùng cách thức nhanh nhất chạy đến Côn Minh. Cô bắt một chiếc xe, trong vòng hai tiếng sau khi xuống máy bay cô đã tìm xong khách sạn, sắp xếp xong tất cả mọi thứ.

Nhưng khi cô thực sự phải đến bệnh viện, bước chân của cô lại chậm lại.

Dương Cẩm Thiên đã đoán ra cô muốn làm gì.

Cậu nói với Dương Chiêu: “Bây giờ chị muốn đi gặp anh ta ư?”

Dương Chiêu ngồi ở trên giường khách sạn, cô ngẩng đầu, ánh mắt có chút mờ mịt.

“Đúng không?” Dương Cẩm Thiên khẳng định, “Gã tài xế kia.”

Dương Chiêu chấn chỉnh: “Anh ấy là Trần Minh Sinh.”

“Chị muốn đi gặp anh ta?”

Dương Chiêu: “Đúng vậy.”

“Vậy đi thôi.”

Dương Chiêu ngẩng đầu, Dương Cẩm Thiên nói: “Anh ta ngã bệnh hay là lại bị thương?”

Dương Chiêu: “Em ở lại đây.”

Dương Cẩm Thiên nhất quyết: “Em đến bệnh viện cùng chị, em sẽ chờ chị ở bệnh viện. Chị yên tâm, em sẽ không quấy rầy chị đâu.”

Dương Chiêu đến bệnh viện vào buổi chiều, đến nơi cô gọi điện thoại cho Văn Lỗi, cậu ta nhanh chóng tìm được cô.

Đã một năm rồi nhưng cậu ta vẫn không có gì thay đổi, chỉ khác là vẻ mặt không nhẹ nhõm như lần đầu tiên gặp mặt. Cậu ta khẽ cau mày đi tới trước mặt Dương Chiêu, vẫn rất lịch sự chào hỏi cô.

“Chị dâu, chị đến rồi à.”

Dương Chiêu gật đầu, Dương Cẩm Thiên đưa cô đến bệnh viện rồi lập tức rời đi. Dương Chiêu dặn cậu đừng đi lung tung, Dương Cẩm Thiên lại nói sau khi cô xong việc gọi điện thoại cho cậu.

“Đi theo tôi.” Văn Lỗi nói.

Cậu ta đưa Dương Chiêu đến tầng năm, không dẫn cô đến phòng bệnh, mà đưa tới một chỗ rẽ ở cầu thang.

Trong bệnh viện tràn ngập mùi thuốc sát trùng. Dương Chiêu nhìn bác sĩ và bệnh nhân đi tới đi lui, hỏi: “Tình hình của anh ấy thế nào rồi?”

“Không tốt lắm.” Văn Lỗi cau mày, nói với Dương Chiêu tình hình thực tế. “Anh Sinh... xảy ra chuyện vào tuần trước.”

Dương Chiêu khẽ nói: “Nghiêm trọng lắm sao?”

Văn Lỗi mím môi, “Nhiễm độc ma túy, thẳng chó điên...” Văn Lỗi nhớ tới Lưu Vĩ, đáy mắt tràn ngập sự căm ghét và hận thù.

“Trước khi bị còng tay, thẳng đó tiêm thẳng ma túy vào người anh Sinh.”

Dương Chiêu không nói gì, Văn Lỗi nhìn cô một cái, vội vàng nói tiếp: “Nhưng chúng tôi đã nhanh chóng giải độc cho anh ấy, nên...”

Dương Chiêu cắt ngang: “Chữa trị thế nào rồi?”

Văn Lỗi ngập miệng lại, nuốt xuống nửa câu sau — nên không tử vong tại chỗ.

“Chị dâu.” Giọng Văn Lỗi hơi khàn khàn, “Anh Sinh không muốn nói cho chị, trước đó anh ấy đã tỉnh lại một lần, tôi, tôi đã hỏi qua anh ấy, anh ấy không cho tôi nói, anh ấy không muốn cho chị biết.”

Văn Lỗi nói đến đây, đáy mắt hơi đỏ.

“Chị dâu, chị không biết đâu, tất cả suy nghĩ của anh Sinh đều là về chị, ngay cả lúc làm việc, anh ấy vẫn luôn nhớ chị... hiện tại tình hình của anh ấy rất tệ, chị, chị...” Văn Lỗi nhìn người phụ nữ có chút lạnh lùng, có chút cao ngạo này, cuối cùng cậu đã hiểu rõ lời chú Vương nói ngày trước – 【 Không biết, không cùng một loại người. 】

Cậu vốn không tin tưởng cô, nhưng lại không thể không cầu cạnh cô.

“Chỉ có chị, chị dâu... hiện tại người anh Sinh có thể dựa vào chỉ có chị thôi.” Văn Lỗi nói, có chút kích động. “Chúng tôi đều là những kẻ nghèo khó, không có tiền. Nhưng anh Sinh không giống như vậy, anh ấy là anh hùng, thật đó chị dâu, chị biết không, anh ấy là anh hùng, hiện tại anh ấy—” Văn Lỗi nói được một nửa rồi không thốt nên lời được nữa. Cậu che mặt, cuối cùng yên lặng rơi nước mắt.

Dương Chiêu lên tiếng: “Mang tôi đi gặp anh ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67

Trước đó mấy hôm.

Màn mưa bụi lất phất trong không trung, khiến ánh đèn neon lóe ra từ vũ trường “Duyên phận là đây” trông hơi âm đạm.

Xuyên qua tiếng nhạc sập xình, Ngô Kiến Sơn nén con giận bước tới chỗ quản lý vũ trường hét lớn:

“Luru Vĩ—, mày ở đâu?”

Trần Minh Sinh đứng cách đó ba bước, ở bên cạnh là Bạch Cát với vẻ mặt lạnh lùng.

Trần Minh Sinh quan sát vũ trường được trang hoàng theo phong cách cổ xưa một lượt, đèn cầu quay tròn chiếu ra đủ mọi màu sắc mang theo hơi hướng của thập niên trước. Trên sàn nhảy đông nghịt người đang cuồng nhiệt quay đầu, lắc hông, múa may quay cuồng.

Sau khi bị Bạch Cát đánh một trận, Luru Vĩ uể oải một thời gian.

Trần Minh Sinh biết gã là một con chó hoang, còn là loài chó dại. Gã càng ngoan ngoãn nghe lời anh, càng chứng tỏ nội tâm gã đã vận vẹo biến dạng.

Trần Minh Sinh đến Hoa Viên, Luru Vĩ cũng đi theo. Có một lần Bạch Vĩ Vi nhìn thấy Luru Vĩ đứng sau Trần Minh Sinh, gã nở nụ cười nhe hàm răng rắng nhón ra trông giống hệt chó săn, lúc đó cô đã hoảng sợ tới mức bệnh cũ tái phát.

Bạch Cát để gã trốn tạm trong một cái vũ trường ở gần ngoại thành.

Gã quản lý nhanh chóng dẫn đoàn người Trần Minh Sinh đến trước một gian phòng bao.

Ngoài hành lang phòng bao, ánh sáng xanh xanh đỏ đỏ vừa kỳ dị vừa tối tăm còn tỏa ra một mùi hương lạ lùng. Trần Minh Sinh nhận ra đó là mùi tinh dịch hòa trộn bao cao su chất lượng kém.

Ngô Kiến Sơn đập mạnh cửa.

Tiếng giường kêu cọt kệt và tiếng phụ nữ rên rỉ đột ngột ngừng lại. Trong khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi lạ lùng đó, Trần Minh Sinh nhìn sang thấy gã quản lý đang té ngã dựa vào tường, toát mồ hôi lạnh đầm đìa, đôi chân thì đang run rẩy.

Anh dòi mắt đi, gã quản lý như trút được gánh nặng, run run lê chân bỏ chạy.

“A a a — a a — a a a a —!”

Trong phút chốc, tiếng kêu như vọt thẳng ra từ yết hầu, người phụ nữ trong phòng thét lên một tràng dài.

Đó là một tiếng thét đạt tới khoái cảm cực hạn, mất đi cả lý trí.

Tiếng thét kéo dài không ngừng.

Bạch Cát nãy giờ vẫn chưa lên tiếng, bây giờ ánh mắt hắn càng lạnh lẽo hơn. Ngô Kiến Sơn trao đổi bằng mắt với Trần Minh Sinh, rồi cầm bình chữa lửa bên cạnh ném mạnh lên cánh cửa khóa kín.

“Luru Vĩ—! Mẹ kiếp, mày chơi đã chưa!”

Cánh cửa phòng kiểu cũ không mấy vững chắc bật tung ra, Luru Vĩ trần trụi quỳ ngồi trên giường, đồng thời ả đàn bà kia đang nằm trọn trong đồng chăn đệm lộn xộn, cô ả còn đang run rẩy.

“Ôi— ôi ôi—” Luru Vĩ cười quái đản, vết sẹo trên mặt càng thêm vận vẹo. Một con mắt của gã bị nước lã nóng hắt vào nên thị lực đã giảm sút, lúc này gã dùng một góc độ kỳ dị nhìn đám người Trần Minh Sinh.

“Anh Bạch, sao anh lại tới đây.”

Giọng điệu Luru Vĩ vẫn rất cung kính, gã bò xuống giường, không chút bối rối với một cái quần lót mặc vào.

Bạch Cát lạnh lùng bước qua chiếc đèn cây đặt dưới đất, ngồi xuống sô pha. Hắn gác chân lên, đôi giày thể thao giữa căn phòng trang trí đầy dung tục này trông lại đặc biệt trắng trong sạch sẽ, thậm chí phải nói là lịch sự tao nhã.

Hắn rút một liều thuốc ra.

“Không tệ đâu, Luru Vĩ.” Khói thuốc tỏa ra từ hơi thở của Bạch Cát khiến khuôn mặt hắn thêm mờ ảo dưới ngọn đèn u ám.

“Làm ăn tốt thật đấy.”

Luru Vĩ cười cười, le lưỡi liếm liếm răng nanh. Không chờ gã nói tiếp, Bạch Cát bỗng quát:

“Bây giờ là lúc nào rồi? Mẹ mày chứ, mày ăn chơi, bài bạc, gái gú không nói, bây giờ mày còn thoải mái bán thuốc lác ở vũ trường vậy hả!”

Luru Vĩ mặc quần áo vào, quệt quệt miệng rồi lên tiếng: “Anh Bạch, em tự có chừng mực...”

“Mày biết chừng mực cái rắm ấy—” Bạch Cát nhớ tới chuyện Luru Vĩ để lộ bí mật lúc trước, lại nhìn cô ở trên giường, con giận không thể át. Hắn vơ lấy chai bia rỗng trên bàn đập xuống đầu Luru Vĩ...

“Anh Bạch.” Trần Minh Sinh đưa liều thuốc lên miệng ngậm, nhanh tay chặn Bạch Cát lại. Anh đánh cảm về phía giường: “Anh Bạch, à đàn bà này em đã điều tra, không có vấn đề gì.”

Luru Vĩ quay đầu lại liếc nhìn Trần Minh Sinh, vì khuôn mặt bị hủy hoại nên không thể trông rõ biểu cảm khi gã nhìn Trần Minh Sinh, dường như gã đang cười.

Nhưng gã nhanh chóng quay đầu đi, xòe bàn tay phải ra trước mặt Bạch Cát, một ống tiêm nhỏ nằm trong lòng bàn tay.

“Anh Bạch, em đã thử rồi, đây là hàng của Rắn Chín Đầu, quả là hàng tốt.”

Tay Bạch Cát dần dần hạ xuống.

Trần Minh Sinh nhả liều thuốc ra, khẽ cau mày, anh lướt mắt nhìn à đàn bà trên giường... cô à nhắm chặt mắt, còn đang trong trạng thái mê mẩn, nét mặt rất thỏa mãn, vui sướng.

Lúc vừa vào cửa anh đã quan sát rõ, da à này trắng nõn, không có dấu hiệu tím sẫm khi bị ngộ độc do dùng heroin quá liều.

Cái này chứng minh điều gì?

— Chứng minh Luru Vĩ dùng một lượng vừa đủ.

Luru Vĩ dùng một lượng thuốc chính xác như vậy nói lên điều gì?

— Rằng độ tinh khiết của loại hàng này giống hệt loại ở Myanmar.

Đợt hàng lần này Trần Minh Sinh chủ động xin nhận. Lần đầu tiên giao dịch với Rắn Chín Đầu, Bạch Cát rất cẩn thận, số lượng cũng không lớn, hàng mẫu chỉ khoảng năm mươi gam, còn chưa lớn đến mức tử hình. Vì muốn một lưới tóm gọn hai ổ buôn thuốc phiện, Trần Minh Sinh đã bảo chú Từ cứ thả lần giao dịch đó.

Loại hàng này anh đã từng kiểm nghiệm, nó rất trắng, còn mịn hơn cả bột ngọc trai. Anh dùng đầu ngón tay chấm một ít bột phàn chà lên cánh tay, trong phút chốc nó lập tức tan vào lỗ chân lông, biến mất hoàn toàn.

Chỉ có loại thuốc phiện như thế mới thúc đẩy Bạch Cát hạ quyết tâm làm một mẻ lớn.

“Anh Bạch, với độ tinh khiết này nếu chuyển lên bán ở phía bắc có thể thu được bốn đến năm ngàn tệ một gram, chúng ta sẽ trộn thêm chút vôi và bột hạt cà phê vào...”

* Khoảng 17,5tr VNĐ/gr => 100gr là 1,75 tỷ => 1kg là 17,5 tỷ. Chà trách tội phạm mà túy liều thế. Bột heroin khá nặng, cách đây không lâu có một nữ Việt Kiều giấu gần một kg heroin vào chỗ kín, sau đó bị sốc phản vệ và chết.

Đôi mắt Luru Vĩ vì sa đọa quá độ mà dày đặc tơ máu, lóe ra tia sáng hung tợn và điên cuồng.

“Ha...” Bạch Cát bỗng nhiên bật cười, phì phì chút tàn thuốc sót lại, giọng đầy cảm khái:

“Các Mác đã nói, có 50% lợi nhuận con người sẽ bí quá hóa liều, 100% lợi nhuận họ sẽ giẫm đạp lên pháp luật, còn với 300% lợi nhuận họ sẽ dám phạm bất kỳ tội ác nào, có chết cũng không sợ — chúng ta sẽ có bao nhiêu lợi % nhuận đây.”

Bạch Cát ăn mặc giống thành phần trí thức, cả cách nói chuyện cũng giống.

Trần Minh Sinh biết nguyên nhân khiến hắn “tao nhả” thế này là do năm đó khi ngồi tù, cuộc sống tinh thần trong nhà giam rỗng tuếch, hắn gặm đi gặm lại cuốn ‘Tư bản luận’ của Các Mác, sau khi ra tù quả thật đã thay da đổi thịt.

Lưu Vĩ đứng dậy, giọng kiên quyết: “Anh Bạch, cho em thêm một cơ hội nữa đi.”

Tầm mắt Bạch Cát quét tới chỗ Trần Minh Sinh, Trần Minh Sinh không nói tiếng nào, anh vẫn từ tốn hút thuốc, ánh mắt lạnh nhạt mà sáng tỏ. Ngô Kiến Sơn lên tiếng: “Anh Bạch, để em đi.”

Bạch Cát hút thuốc rất vội, điều thuốc nhanh chóng ngấm lại. Chờ đến khi phả ra hơi thuốc cuối cùng, hất dụi mạnh tàn thuốc trong gạt tàn.

“Chuyến này, tôi đi.”

...

...

Có lẽ những giao dịch lớn liên tục thất bại đã kích thích Bạch Cát, cũng có lẽ là lòng ngò vực trời sinh, nên Bạch Cát hạ quyết tâm đích thân tham gia vụ giao dịch lớn này.

Thậm chí hấn tránh cả người bên cạnh mình, một mình liên hệ với Rắn Chín Đầu.

Trần Minh Sinh không lấy được tin tức, lòng cũng rất nôn nóng, nhưng trước mắt anh phải nhẫn nhịn, phải kiên nhẫn.

Bạch Cát ném cho Trần Minh Sinh một thẻ tín dụng, một chùm chìa khóa, và một cuốn hộ chiếu hé lộ ra hình ảnh đầu chim ưng trắng và cờ Mỹ đặc trưng bên trong.

“Anh đã đưa Vi Vi qua Mỹ rồi. Chờ xong chuyến hàng này, chú cũng qua đó đi.”

Hộ chiếu mới tinh, là tấm ảnh trước khi anh mất đuôi phải, khuôn mặt vẫn chưa thay đổi, vẫn là một cậu trai trẻ, lúc đó anh đang cười.

Bạch Cát vỗ vỗ vai anh: “Cái chân này là anh nợ chú. Sau này chú cứ hưởng phúc đi. Sau này anh già rồi, có chú chăm sóc Vi Vi, anh cũng yên tâm.”

Trần Minh Sinh bỗng ngẩng phắt đầu lên.

【 Chờ anh kiếm đủ tiền, sẽ qua đó dưỡng lão. 】

“Anh Bạch, lần này anh muốn tự đi thật sao?” Trần Minh Sinh nắm chặt cuốn hộ chiếu, hơi do dự hỏi.

Bạch Cát gật đầu, hấn nhìn Trần Minh Sinh, sắc mặt nghiêm trang: “Các chú cũng đi theo. Chú chuẩn bị đi, ngày mai chú sẽ xuất phát cùng với Quách Từ, mang hàng theo, không được đem theo di động.”

“Vậy liên lạc bằng cách nào?”

“10h30 tất cả tập hợp tại trạm vận chuyển hành khách Mang Thị.”

Mang thuộc châu tự trị Cảnh Pha Đức Hoàn, tiếp giáp với Myanmar.

* Mang là một thị xã thuộc châu tự trị dân tộc Thái, Cảnh Pha Đức Hoàn, tỉnh Vân Nam, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Thị xã này có diện tích 2.987 km² và dân số khoảng 343.400 người. Huyện Lô Tây đã được nâng thành huyện cấp thị (thị xã) năm 1996. Khu trung tâm của thị xã này là trấn Mang Thị (芒市). Các dân tộc sinh sống trong huyện cấp thị này là Thái, Cảnh Pha, Đức Ngang, A Xương, Lật Túc và Hán, tổng nhân khẩu 37 vạn, trong đó các dân tộc thiểu số chiếm 51%. (wiki)

Trần Minh Sinh đã đi theo Bạch Cát từ lúc cả hai còn làm thuộc hạ cho Minh Khôn. Bản tính Bạch Cát cẩn thận, xảo quyệt như thế nào, anh rõ nhất.

Tập hợp tại trạm vận chuyển Mang Thị nhưng không nhất thiết sẽ giao dịch ở Mang.

Bạch Cát có lẽ đã xác định nơi giao dịch ở giữa biên giới châu Đức Hoàn và Myanmar. Nhưng châu Đức Hoàn rừng núi mênh mông, rốt cuộc Bạch Cát sẽ giao dịch ở đâu?

Không cho phép mang theo di động.

Thực tế, ở châu Đức Hoàn có nhiều nơi còn chưa lắp trạm phát sóng, cho dù có điện thoại tín hiệu cũng rất yếu.

Làm sao báo cho chú Từ biết thời gian và địa điểm giao dịch cụ thể đây?

Trần Minh Sinh ngồi một mình trong phòng suy ngẫm.

Anh có chút sốt ruột, cũng thoáng chờ mong.

Vì Bạch Cát đã bảo đây là lần cuối cùng.

Một lần cuối cùng.

Trời đã nửa đêm về sáng, Trần Minh Sinh muốn gọi cho chú Từ, nhưng vẫn không nghĩ ra cách nào. Anh ngồi trên giường, ném đi động đi, đập đổ cái bàn bên cạnh.

Xâu chìa khóa, hộ chiếu và thẻ tín dụng Bạch Cát đưa anh rơi hết xuống đất.

Trí nhớ của con người rất kỳ diệu. Dù chỉ là một loại âm thanh, hình dáng, mùi vị, cảm giác, tất cả hòa trộn vào nhau, nhưng chỉ một kích thích được lặp đi lặp lại đều có khả năng thức tỉnh cảnh tượng tưởng chừng đã ngủ say.

Tiếng chùm chìa khóa rơi xuống đất leng keng khiến Trần Minh Sinh ngơ ngẩn trong tích tắc.

Khuôn mặt lạnh nhạt, thờ ơ của Dương Chiêu hiện lên trước mắt anh, chiếc cổ thon trắng trẻo lộ ra ngoài chiếc áo khoác.

Cô lấy chùm chìa khóa đặt vào trong tay anh.

【 Về nhà chờ em 】

【 Mật mã cửa là 4763. 】

4763.

J4763.

Trần Minh Sinh bỗng nở nụ cười.

“Dương Chiêu...”

Anh gọi cho chú Từ.

“V A8118. Báo các tuyến quan sát kỹ chiếc V A8118, loại Lexus Việt Dã.”

Chú Từ hỏi: “Gi chứ?”

Lúc này Trần Minh Sinh cực kỳ chắc chắn, anh khẳng định: “Chiếc xe hộ mệnh của Bạch Cát đã được gia cố để chống đạn. Lần này hẳn giao dịch với Rắn Chín Đầu, chắc chắn hẳn sẽ lái nó đi. Có khả năng hẳn còn chiều bài hộ vệ khác nữa, nhưng chỉ cần giám sát chặt là được.

“Chiếc xe đó ở đâu, Bạch Cát sẽ giao dịch tại đó.”

...

Mang.

Thụy Lệ.

Lùng Xuyên.

Doanh Giang.

...

Bạch Cát dẫn theo Trần Minh Sinh và một đám người gần như rong ruổi khắp đường biên giới ở châu Đức Hoàn.

Ai nấy đều cực kỳ cảnh giác.

Nhất là Lưu Vĩ, thỉnh thoảng Trần Minh Sinh tình cờ bắt gặp ánh mắt của gã, anh có thể nhận ra sự hiểm độc, tàn nhẫn lạ thường trong đáy mắt gã.

Anh cảm thấy, Lưu Vĩ đã xem lần này là cơ hội trở mình của gã.

Rắn Chín Đầu cũng là kẻ khôn khéo.

Hai bên đều biết lần giao dịch này không thể có chút sơ suất nào, đều cực kỳ cẩn thận. Có một lần bọn chúng suýt chút nữa đã giao dịch tại Mang Bồng, nhưng chẳng biết thế nào Bạch Cát lại nghĩ được biến động, hai đám người nhanh chóng tản ra. Qua hơn nửa tháng, bọn chúng lại hẹn tại Doanh Giang.

Trần Minh Sinh biết, gian khổ nhất trong giai đoạn này là chú Từ và các anh em đang theo dõi. Rút kinh nghiệm từ đợt Mang Bồng, bọn họ càng không dám manh động.

Có đôi khi, Bạch Cát đến một thị trấn nhỏ cũng sẽ hỏi thăm gần đây có người lạ nào đến hay không.

Có lẽ cảnh màn trời chiếu đất với chủ Từ và mọi người chỉ là chuyện thường ngày.

Nhưng mà việc truy bắt bọn buôn ma túy, có bao giờ dễ dàng?

Không hề rảnh rang.

Không có điểm dừng.

Bọn họ chỉ biết phấn đấu hết mình tiến lên phía trước. Một gã buôn ma túy xuất hiện, bắt một gã. Mọc ra thêm một tên lại bắt thêm một tên.

Đêm nay là đêm mười bốn, vàng trắng to và mỏng manh như được cắt ra rồi treo lên nền trời, mặt trăng yên lặng và lạnh lẽo.

Trần Minh Sinh nằm trong bụi cỏ, lòng anh cực kỳ yên tĩnh. Xuyên qua kính ngắm, anh thấy Luru Vĩ, Ngô Kiến Sơn, Quách Từ đã bắt đầu giao tiền và hàng với đám người của Rắn Chín Đầu, Bạch Cát không xuất hiện trong tầm ngắm của anh.

Chân anh bị mất, không tiện giao dịch trực tiếp, nên anh đảm nhiệm vị trí bắn tỉa và yểm trợ.

Rắn Chín Đầu cũng có chuẩn bị vũ trang.

Có trời mới biết ở vùng núi Ba Tiêu yên tĩnh này ẩn giấu bao nhiêu sát khí.

Trần Minh Sinh đang chờ.

Còn rất nhiều người khác cũng đang chờ.

Chủ Từ đã từng nói với anh, một năm nay bọn họ đã chính thức triển khai kế hoạch hợp tác phòng chống ma túy với chính phủ Myanmar, thành lập ba văn phòng tác chiến tại ba vùng biên giới Thụy Lệ, Đằng Trùng và Nam Tân. Lần hành động này, chính là lần đầu họ hợp tác với cảnh sát Myanmar tại châu Đức Hoành, cấp trên đã chỉ thị, phải một lưới tóm gọn để tạo tiền đề.

Núi rừng yên tĩnh, ánh trăng trong như nước.

Chỉ có giao dịch ở núi Ba Tiêu đang tiến hành đầu vào đây.

Chuyện bắt quả tang bọn buôn ma túy phải dùng cách bắt tận tay, nếu hàng không cầm trong tay thì không thể định tội.

Tâm trạng Trần Minh Sinh cực kỳ phức tạp, anh rất căng thẳng, nhưng lẫn trong sự căng thẳng là một thoáng yên lòng.

Tất cả mọi chuyện sẽ kết thúc trong ngày mười bốn.

Mười lăm sẽ đoàn viên.

Anh có nhà.

Trong ngôi nhà đó có một cô gái đang chờ đợi anh.

Giao hàng và tiền xong, Luru Vĩ cùng vài người xách vali lên vội vàng rời đi.

Một tiếng súng đột ngột vang lên bên biên giới Myanmar, một người trong đám của Rắn Chín Đầu té nhào về phía trước.

“Mẹ kiếp!”

“Lùi lại mau!”

Đám người Luru Vĩ chạy vọt lên, cùng lúc đó tiếng súng vang lên dồn dập, đám vũ trang của Rắn Chín Đầu điên cuồng nổ súng, yểm trợ rút lui.

Có người điên cuồng hét: “Ném hàng đi! Ném đi!”

“Ném con mẹ mày.”

Quách Từ tức điên rống lên, trong tiếng súng hỗn loạn, chân trái hấn ta khuỷu ngã, quỳ rạp xuống đất, đau đớn tru lên.

Ngô Kiến Sơn đã ném hàng đi chạy trước chột chửi thề một câu rồi quay lại kéo Quách Từ. Lưng của hắn ta nằm trong phạm vi tầm ngắm của Trần Minh Sinh.

Ánh mắt Trần Minh Sinh tối lại, anh lạnh lùng, bình thản mở chốt an toàn của súng, đặt ngón tay trên cò súng.

【Cậu cũng biết, từ sau khi vợ tôi sinh con, mẹ nó tôi chỉ đành chấp nhận số mệnh. 】

Chữ thập mục tiêu nhắm vào vị trí đầu gối Ngô Kiến Sơn... Anh bóp cò súng.

Trong làn mưa bom bão đạn, một chiếc xe Lexus đen giống như một cái lò cốt xông thẳng ra, mục tiêu nhắm tới là hai cái vali chứa hàng mà Quách Từ và Ngô Kiến Sơn ném lại. Trên đỉnh xe là họng súng tối om, xả súng không thương tiếc.

Nhiều kẻ bỏ mạng.

“Anh Danh! Yểm trợ em!”

Lưu Vĩ kêu lên, lấy vali chắn trước người, chạy vọt tới chỗ Trần Minh Sinh. Có một chiếc xe đậu phía sau Trần Minh Sinh không xa, đó chính là phương án rút lui tốt nhất đã sắp xếp trước đó.

Lưu Vĩ rất khỏe, gã chạy rất nhanh.

Gã nhắm đúng vị trí Trần Minh Sinh, Trần Minh Sinh vừa muốn xoay người ngồi dậy, bỗng phát hiện điều bất thường.

Sự bất thường này do kinh nghiệm của anh cảnh báo, giống như một sợi tơ nhện khẽ khàng rung lên, khiến anh ngoảnh đầu lại...

Lưu Vĩ.

Ngay từ đầu ánh mắt Lưu Vĩ chưa từng rời khỏi anh. Trên khuôn mặt hoàn toàn biến dạng của gã dần dần hiện lên một nụ cười hung tợn.

Trần Minh Sinh theo phản xạ muốn xoay tay lấy súng, nhưng không kịp nữa, Lưu Vĩ toét miệng, cười to.

“Anh Danh! Anh Danh...!”

Trần Minh Sinh không tài nào đoán được, sự căm hận của Lưu Vĩ với anh đã ngấm vào xương tủy, khi gần đến đường cùng, điều đầu tiên gã nghĩ tới không phải là chạy trốn mà là trả thù anh!

Mất Lưu Vĩ đã đồ ừng, dùng hai chân đè mạnh chân Trần Minh Sinh lại. Trần Minh Sinh cũng liều mạng với gã, gân xanh nổi cuộn cuộn trên bắp tay.

“Lưu Vĩ, cảnh sát tới nơi rồi, mẹ kiếp, mày điên rồi à?”

Lưu Vĩ cười hắc hắc, vết sẹo trên mặt càng hung dữ đáng sợ.

“Anh Danh à, tao có chân, sẽ chạy nhanh thôi. Còn mày thì không được, ha ha...”

Chiếc Lexus của Bạch Cát vợ lấy hai vali hàng liền lùi lại ngay tức khắc. Có người đập cửa quát to: “Lưu Vĩ, con mẹ nó mày làm gì đó! Mau đi đi!”

Trần Minh Sinh thừa cơ Lưu Vĩ phân tâm, anh dùng hết sức đâm một cú vào bụng Lưu Vĩ, gã thét lớn, sức trên cánh tay cũng lỏng ra. Trần Minh Sinh xoay mạnh, đè Lưu Vĩ xuống đất, anh bóp cổ Lưu Vĩ, hai người giằng co tại chỗ.

Lưu Vĩ bị bóp cổ mặt chuyển sang màu gan heo, tay hấn đang quờ quạng, thế nhưng ánh mắt gã không hề hoảng sợ, gã mở miệng hít thở phì phò, nước miếng văng hết lên mặt Trần Minh Sinh.

Sức lực Lưu Vĩ dường như lỏng lẻo trong phút chốc.

Chân Trần Minh Sinh không chống được lâu, anh muốn tóe chiến tóe thắng, anh giơ nắm đấm lên đập mạnh vào mũi gã.

Cú đấm của anh khiến xương mũi yếu ớt của gã biến dạng trong phút chốc, Lưu Vĩ nghiêng mặt sang một bên, máu tuôn ra từ xoang mũi và miệng.

Trần Minh Sinh tính chế ngự gã, nhưng bỗng nhiên cảm thấy bắp đùi tê buốt.

Thoáng chốc, Trần Minh Sinh nhận thấy một cảm giác mát lạnh trước giờ chưa từng có truyền tới từ bắp đùi như gió rung chớp giạt đánh úp toàn thân anh. Mười đầu ngón tay của anh run rẩy dữ dội, cả da đầu cũng run lên bần bật.

Trong khoảnh khắc đó, kinh nghiệm từng hít ma túy trước đây của anh mách bảo, khiến anh nhận ra —

Lưu Vĩ đã tiêm ma túy vào người anh.

Chẳng trách khoảnh khắc vừa rồi gã bỗng buông lỏng. Thì ra gã đang tìm vị trí, nhắm đúng vị trí...

Một vòng tuần hoàn của máu trong cơ thể người chỉ là hai mươi giây.

Dung dịch heroin có độ cao tinh khiết truyền vào từ tĩnh mạch Trần Minh Sinh, trong phút chốc xuyên vào trái tim, đầu óc và trung khu thần kinh của anh.

Anh không còn bao nhiêu thời gian để suy nghĩ, anh dùng chút ý thức còn sót lại đuối tay và chân ra tóm chặt lấy Luru Vĩ.

Đôi mắt Trần Minh Sinh đắm đắm nhìn phía chân trời, dưới ánh trăng lạnh lẽo trắng bệch là những bông hoa tuyết đang bay.

Tuyết rơi là tả, đốt cháy bầu trời.

Luru Vĩ đâm liên tục vào mặt, ngực, bụng của anh: “Tao chém chết con mẹ mày! Đồ chó má! Con đi mẹ mày...”

Luru Vĩ liều mạng tách ngón tay anh ra, rút cuộc gã cũng rút chân ra được, gã đá mạnh vào đầu Trần Minh Sinh, rồi xách vali chạy về phía chiếc xe. Lúc gã mở cửa xe, một viên đạn bắn xuyên qua tim gã thật chính xác.

“Anh Sinh!”

“Mẹ kiếp, đừng nhúc nhích—! Tiêm naloxone ngay! Đây là người của chúng ta—! Người của chúng ta—! Nhanh lên! Các anh, đi tiếp ứng đội hai, bọc đánh xe Bạch Cát!”

Tiếng súng hỗn loạn, mùi máu tươi đậm đặc. Bóng người đan xen, những tiếng la hét liên tục.

Nhưng tất cả mọi thứ đều không liên quan với Trần Minh Sinh nữa.

Đồng tử của anh thu nhỏ đến cực hạn, màu da bắt đầu chuyển sang tím. Anh trừng trừng nhìn vầng trăng lạnh lẽo treo phía chân trời, môi anh mở ra rồi khép lại. Vẫn cứ mấp máy không thôi.

Tất cả mọi cảnh tượng đều trở nên rối loạn.

Nó giống như một giọt mực rơi vào trong nước, chỉ phút chốc giọt mực tan ra. Màn sương càng lúc càng dày, cuối cùng xoay tròn tụ lại một chỗ, sau đó bùng nổ mạnh mẽ.

Ở nơi sâu thẳm nhất, nơi tận cùng của các cảnh tượng, có một hình ảnh rất bình yên tĩnh lặng.

Ở sân sau vắng vẻ trong ngôi chùa, có một cô gái đang cúi đầu cầu nguyện.

Trăng mười bốn, sắp tròn nhưng chưa thể đoàn viên...

* Câu cuối cùng trong nguyên bản là trăng mười bốn sắp tròn nhưng chưa tròn, chữ tròn trong tiếng Trung là 圆, còn chữ đoàn viên là 团圆, vẹn tròn cũng có nghĩa là đoàn viên, nên MDH dựa vào ý khúc trên edit thành chưa thể đoàn viên cho hợp ngữ cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

May mà giải độc kịp lúc, nhưng vẫn không thể tránh khỏi tổn thương, vì nó đã xâm nhập vào xương tủy.

Trần Minh Sinh nằm trong một phòng bệnh đơn, lúc Dương Chiêu đẩy cửa ra, anh đang nghỉ ngơi.

Văn Lỗi đứng bên cạnh khẽ nói với Dương Chiêu: “Trạng thái tinh thần của anh ấy không ổn lắm, vẫn thường xuyên hôn mê, chị...”

“Để tôi ở lại với anh ấy một lúc.” Dương Chiêu nói.

Văn Lỗi gật gật đầu, xoay tay đóng cửa lại.

Cậu tựa trên cánh cửa tựa như mất hết sức lực.

Cậu vẫn còn nhớ cảnh tượng hôm cấp cứu Trần Minh Sinh. Chú Từ giống như hóa điên, gào thét trong bệnh viện, đến cả đánh rơi một chiếc giày chú cũng không biết.

Đêm đó rất tối, tối tăm hơn bất kỳ đêm nào khác trên đời.

Có một dây ghế bên ngoài phòng cấp cứu, nhưng không một ai có thể ngồi yên. Chú Từ đẩy mạnh lên tường phòng bệnh, từng tiếng nện giống như tiếng sấm rền vang. Bác sĩ, y tá trong bệnh viện bước ra, họ trông thấy một đám người ăn mặc bẩn thỉu, họ bảo ngăn chú Từ lại, chú nghẹn ngào ngồi xổm trước cửa phòng cấp cứu, đôi tay run rẩy ôm chặt khuôn mặt mình.

Có bốn người cùng đến bệnh viện, ngoại trừ chú Từ và Văn Lỗi, còn có một người cũng đi theo họ. Văn Lỗi không dám ở lại, cậu lấy cớ đi toilet.

Cậu vẫn nhớ khuôn mặt Trần Minh Sinh, nhớ khoảnh khắc anh nắm chặt tay cậu. Lúc đó nét mặt anh đã hơi mê man nhưng anh vẫn bảo mọi người—

“Bắt lấy bọn chúng.”

Văn Lỗi khóc tức tưởi trong toilet.

Bị tiêm trực tiếp loại ma túy với độ tinh khiết cao như vậy vào cơ thể, sống chết của Trần Minh Sinh chẳng thể đoán được.

Hơn nữa, dù anh được cấp cứu kịp thời, nhưng bị sốc thuốc như vậy không thể tránh khỏi cơ thể bị tổn thương nặng nề. Sẽ có rất nhiều di chứng không thể đoán trước đi theo anh cả đời.

Cả đời.

Văn Lỗi nghĩ tới Trần Minh Sinh, điều cuối cùng cậu nghĩ không phải là chiến tích anh hùng của anh, mà là một ngày mùa đông nào đó, Trần Minh Sinh và cậu cùng ngồi trong căn phòng nhỏ trong khách sạn. Anh ngồi hút thuốc bên cạnh cậu, sau đó anh giành lấy máy tính của cậu rồi mở chương trình dự báo thời tiết tìm thành phố của Dương Chiêu.

Sau đó, anh ngắm nhìn biểu tượng bông tuyết nhỏ nhoi, lặng im không nói.

Văn Lỗi vịn vò nước hết mức, che giấu tiếng khóc nức nở của mình.

Dương Chiêu bước đến bên giường Trần Minh Sinh.

Đã mấy tháng rồi?

Dương Chiêu tự hỏi thăm cũng như đang hỏi anh.

Cô không nghĩ ra đáp án ngay lập tức, nhưng có hề gì, cô có rất nhiều thời gian, cô có thể ngồi xuống rồi từ từ nghĩ.

Dường như chưa tới nửa năm, là bốn hay năm tháng?

Nhưng tại sao anh lại biến thành thế này?

Cánh tay Trần Minh Sinh để ngoài chăn, Dương Chiêu nhìn một lát, cô chậm chạp nâng tay mình lên nắm lấy tay anh.

Cánh tay vẫn rất rộng lớn, rất ấm áp nhưng giờ đã không còn sức lực.

Trần Minh Sinh gầy đi rất nhiều.

Sắc mặt anh rất tẻ, vô cùng tẻ.

Trên đầu anh còn quấn một lớp băng gạc dày, khuôn mặt chỉ chừa vết thương.

Tóc của anh dường như đã dài hơn một chút, che khuất cả hàng lông mày, đôi mày hơi nhú lại, đôi môi khô nứt nẻ.

Tay Trần Minh Sinh bỗng giật giật.

Dương Chiêu căng thẳng, cô nghĩ anh đã tỉnh. Sau đó mới biết, đó là cơn co giật trong vô thức của anh.

Cô nhanh chóng phát hiện, tay anh co giật rất nhiều lần. Không biết Dương Chiêu đã ngồi bao lâu, khi tay Trần Minh Sinh run lên từng đợt, Dương Chiêu sẽ nâng tay kia lên cẩn thận ôm lấy tay anh.

Nhưng lúc này, anh tỉnh lại thật.

Anh hé mắt, dù vẫn chưa mở hẳn, anh giống như một loài chim đang ủ rũ, dường như sẽ nhắm mắt lại ngay tức khắc.

Nhưng trong khoảnh khắc cuối cùng, anh trông thấy Dương Chiêu.

Ánh mắt anh chậm chạp chuyển nhìn cô.

Anh vẫn luôn nhìn cô.

Rốt cuộc, anh đã nhận ra cô, cũng phát hiện ra đây không phải là ảo giác, cũng không phải là cảnh tượng trong mơ, đây là sự thật, thật sự là cô.

Môi Trần Minh Sinh thoát cái run rẩy, tay anh muốn cử động nhưng lại không tài nào nắm lấy tay cô.

Anh còn rất yếu.

Dương Chiêu cúi đầu, vài sợi tóc của cô rũ xuống bên mặt Trần Minh Sinh.

Ngoài khung cửa sổ là bầu trời đỏ rực.

Dương Chiêu khẽ nói: “Trần Minh Sinh, em tới tìm anh.”

Trần Minh Sinh khẽ nhắm đôi mắt lại, anh đang nghiêng chặt răng.

“Là Văn Lỗi à...” Giọng nói của anh yếu ớt không thể nghe rõ.

“Dương Chiêu ngồi thẳng dậy: “Anh trách cậu ấy?”

Khỏe môi Trần Minh Sinh dường như khẽ giật, Dương Chiêu cảm thấy, dường như anh muốn cười nhưng lại không thể nhìn ra.

Trần Minh Sinh lắc lắc đầu trả lời: “Không... không trách.”

Dương Chiêu vẫn luôn nắm chặt tay anh, cô hỏi: “Anh có mệt không, anh nghỉ ngơi đi.”

Trần Minh Sinh hỏi: “Em đang ở đâu...”

Dương Chiêu đáp: “Em đã có chỗ ở, anh không cần lo cho em.” Lúc Dương Chiêu trò chuyện với anh, tay Trần Minh Sinh lại run lên từng cơn, Dương Chiêu ngừng lại một lát bảo: “Anh cứ yên tâm dưỡng bệnh.”

Trần Minh Sinh trầm mặc.

Cánh cửa bật mở, Dương Chiêu nhìn lại, là Văn Lỗi dẫn bác sĩ tới.

“Chị dâu, bác sĩ muốn kiểm tra một lát.”

Dương Chiêu gật đầu, nhường chỗ cho bác sĩ.

Lúc bác sĩ kiểm tra cho Trần Minh Sinh, Dương Chiêu và Văn Lỗi chờ bên ngoài phòng bệnh. Dương Chiêu hỏi: “Kiểm tra mất bao lâu?”

Văn Lỗi đáp: “Chắc hơn mười phút, sẽ nhanh thôi.”

Dương Chiêu gật đầu, đề nghị: “Cậu đi theo tôi một lát.”

Dương Chiêu và Văn Lỗi bước xuống lầu, trời đã sập tối, Dương Chiêu đứng dưới ánh đèn đường rút một điều thuốc.

“Chị nói chuyện với anh Sinh chưa.” Văn Lỗi hỏi.

Dương Chiêu: “Hiện nay tình trạng của anh ấy thế nào? Lúc tôi ngồi bên cạnh anh ấy, tay anh ấy cứ run lên từng cơn từng cơn.”

“... Vâng.” Văn Lỗi muốn cố hết sức bình thản trả lời: “Chỉ là một chút bệnh vặt, không sao cả.”

Dương Chiêu nâng mắt nhìn thẳng vào mắt Văn Lỗi.

Văn Lỗi bị đôi mắt đen nhánh kia nhìn trực diện, cậu không chịu nổi nữa phải dời mắt đi.

“Đừng gạt tôi.” Dương Chiêu lên tiếng: “Cậu không nói, tôi sẽ đi hỏi bác sĩ.”

Văn Lỗi cắn chặt răng, giải thích: “Anh ấy ngộ độc ma túy, tình trạng của anh ấy vẫn chưa ổn định nên sẽ có phản ứng thế này.” Cậu nhìn Dương Chiêu, quan sát kỹ biểu cảm của cô. Sau đó cậu phát hiện, trong lúc cậu nói với Dương Chiêu, cô không hề chớp mắt một cái nào.

Văn Lỗi vội nói: “Nhưng mà sẽ tốt thôi, thật đó, chị dâu, sẽ không ảnh hưởng gì đến cuộc sống đâu, không hề...”

“Là thần kinh gặp vấn đề à?” Dương Chiêu đột ngột hỏi.

Văn Lỗi ngậm miệng.

Dương Chiêu hỏi: “Ngộ độc ma túy, có lẽ sẽ khiến hệ thần kinh bị tổn thương.”

“Chị dâu...” Văn Lỗi ghen ngào: “Chị...”

Dương Chiêu nhìn cậu: “Tôi thế nào?”

“Chị...” Văn Lỗi gian nan lên tiếng: “Chị đừng bỏ mặc anh Sinh, thật đó, chị đừng bỏ mặc anh ấy. Đúng rồi, bây giờ anh ấy có tiền, anh có thể cho chị một cuộc sống tốt.” Đường như đối với Dương Chiêu, Văn Lỗi không có chút chắc chắn nào, cậu bối rối bước tới trước một bước đến gần Dương Chiêu hơn, thấp giọng: “Chị dâu, anh Sinh có giữ lại một khoản tiền. Em không lừa chị đâu! Anh ấy giữ lại là vì chị, anh ấy có thể cho chị một cuộc sống tốt, cho nên...” Cậu siết chặt tay: “Chị đừng bỏ mặc anh ấy, chị... chị ở lại bên anh ấy, ở lại, được không?”

Dương Chiêu nghe những lời cuồng quýt của cậu, cô chậm rãi ngẩng đầu. Cô không nhìn Văn Lỗi, lướt mắt qua cậu, chăm chú nhìn bầu trời dần sẫm tối.

Cô cảm thấy rất mệt mỏi.

Điều thuốc đã cháy hết.

Dương Chiêu bóp tắt tàn thuốc ném vào thùng rác.

Cô nhỏ nhẹ: “Chúng ta quay về thôi.”

Bác sĩ đã làm kiểm tra cho Trần Minh Sinh xong, y tá bước tới thay thuốc cho anh. Đầu Trần Minh Sinh bị thương rất nặng, lúc tháo băng gạc xuống, Dương Chiêu thấy trên trán anh khâu năm sáu mũi, miệng vết thương xiên xiên xẹo xẹo giống hệt một con rết.

Trần Minh Sinh vẫn rất yếu ớt, anh không thể làm bất cứ chuyện gì, thậm chí y tá còn phải giúp anh bài tiết nước tiểu.

Dương Chiêu đứng bên quan sát, anh giống như một tượng đá mỏng manh, chỉ cần bất cẩn sẽ vỡ tan tành.

Chờ đến lúc xong xuôi, căn phòng chỉ còn lại Trần Minh Sinh và Dương Chiêu, Dương Chiêu bước đến bên giường anh, cô phát hiện, anh đã tỉnh lại.

Anh đang nhìn cô.

Duy chỉ có ánh mắt của anh vẫn giống hệt trước đây.

Không, cũng không phải hoàn toàn giống trước.

Ánh mắt của anh càng nặng nề, càng sâu xa và trầm mặc hơn trước.

Dương Chiêu ngồi bên cạnh, giữ chặt tay anh.

Đôi môi Trần Minh Sinh giật giật như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không thể cất thành tiếng, trong đáy mắt anh như có ngàn lời vụn ý, nhưng rốt cuộc đành hóa thành phẳng lặng.

Dương Chiêu cúi đầu, thăm thò: “Trần Minh Sinh, thế này không giống anh đã nói với em.”

Ánh mắt Trần Minh Sinh càng đau đớn, anh mở miệng lại không hề có âm thanh, nhưng Dương Chiêu vừa nhìn đã hiểu.

Anh đang nói xin lỗi.

Xin lỗi em, Dương Chiêu.

Xin lỗi em.

“Sao lại xin lỗi.” Dương Chiêu khẽ siết chặt tay, sắc mặt cô vẫn bình thản: “Đó không phải là lỗi của anh, đó là lựa chọn của anh.” Cô khẽ nói: “Chỉ là chọn lựa của anh mà thôi...”

Tay Trần Minh Sinh khẽ đáp lại cô.

Rất nhẹ, rất chậm chạp.

Dương Chiêu nhìn vào mắt anh, cô bỗng ý thức được, cô dường như nhận ra hàm nghĩa trong đôi mắt anh.

Anh đang sợ hãi.

Nguồn cơn nỗi sợ hãi này thật rất nhiều, có cái đã biết có cái không biết.

Mà mọi thứ cảm giác đó bị anh hòa trộn với nhau, cuối cùng xoắn thành một sợi dây thừng dai dẳng mang tên chia ly thắt chặt lấy cổ anh.

Dương Chiêu nâng tay lên, khẽ vuốt ve mặt anh.

Trần Minh Sinh quỳ luyến cảm giác này, nhưng mặt anh chẳng thể nhích tới gần bàn tay kia.

Dương Chiêu cảm nhận được ý muốn của anh, cô chậm rãi nở nụ cười.

Cô bắt đầu trêu anh như ngày thường: “Trần Minh Sinh, tuy lúc trước em đã nói rất nhiều lần, nhưng hôm nay em phải lặp lại thêm lần nữa —”

Cô chậm chạp nhích tới gần Trần Minh Sinh, cô ngửi thấy mùi thuốc gay mũi, trong mùi hương quán quýt kia cô khẽ khàng: “Anh quả là một tên khốn. . .”

Lần này, cô thấy rất rõ.

Khóe miệng của anh quả nhiên đã cong lên.

Anh nhìn cô chăm chú, trong đáy mắt còn thoáng chút không chắc chắn, nhưng sự khủng hoảng và sợ hãi đã giảm đi rất nhiều.

Anh vẫn luôn muốn làm chỗ dựa cho cô, ý nghĩ này trước nay chưa hề thay đổi.

Anh muốn làm chỗ dựa cho cô, muốn có được cô một cách triệt để.

Nhưng đến cuối cùng, anh phát hiện, là cô gái này, đã làm chỗ dựa cho anh.

Tuy thời gian rất ngắn ngủi, nhưng sức mạnh cô cho anh chẳng thể hình dung.

Cô không hiền lành, càng miễn nói tới sự dịu dàng, nhưng cô cứu vớt anh vào cái đêm mưa to tầm tã — dùng một cách thức đột ngột mà sắc bén.

Tuy rằng không ai hiểu cũng không ai chú ý.

Trần Minh Sinh cố sức nắm chặt tay, nhưng tay anh run lên dữ dội, không tài nào nhúc nhích.

Nhưng tay hai người vẫn luôn nắm chặt.

Tay cô rất khô, dường như tay cô cũng giống con người cô vậy, lạnh lùng, lạnh nhạt. Chỉ có duy nhất một tình huống bạn có thể thấy được linh hồn nóng bỏng của cô — đó là bạn cũng phải mở rộng lòng mình.

Trương tự loại người như Trần Minh Sinh, trông có vẻ kiên cường không đổ, nhưng thật ra là một cái màn thầu vỏ cứng ruột mềm.

Những dao động, những mờ mịt đã bám dính lấy bước chân anh.

Chỉ có kiểu người cực kỳ thẳng thắn, trực tiếp, không che giấu bất kỳ thứ gì mới có thể kéo anh ra khỏi góc khuất tối tăm, tĩnh lặng.

Cô cứu vớt anh vào đêm mưa to gió lớn ấy.

Dùng chính bản thân cô.

Tuy rằng không ai thấu hiểu, cũng chẳng ai quan tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Hôm đó, Dương Chiêu vẫn ở cùng Trần Minh Sinh cho đến lúc anh ngủ say.

Thật ra cũng không quá muộn, đại khái chừng bảy tám giờ tối, Trần Minh Sinh nghỉ ngơi Dương Chiêu mới rời khỏi phòng bệnh. Cô không thấy Văn Lỗi, một người khác đến thay thế mà cô không quen.

Có lẽ Văn Lỗi đã báo trước thân phận Dương Chiêu, lúc thấy Dương Chiêu bước ra khỏi phòng bệnh, người đó quan sát cô một lát sau đó gật đầu chào hỏi: “Xin chào, tôi đến trông nom Trần Minh Sinh, thay ca cho tiểu Lỗi.”

Tuổi của anh ta trông có vẻ lớn hơn Văn Lỗi một chút, anh ta không cao lắm, dáng người trung bình, mặc một chiếc áo ngắn tay và quần soóc.

Dương Chiêu gật đầu chào: “Chào anh, làm phiền anh rồi.” Dứt lời, cô lại hỏi: “Bây giờ anh ấy cần người trông coi hai bốn trên hai bốn sao?”

Anh ta đáp: “Vâng, mọi người trong đội đều rất quan tâm, lần này anh ấy lập công lớn, may nhờ anh ấy nên mới có thể một lưới tóm gọn đám người Bạch Cát. Anh ấy chắc chắn sẽ không sao đâu, chúng tôi sẽ cố hết sức cứu chữa cho anh ấy.”

Dương Chiêu nhỏ giọng: “Cám ơn.”

Đội đến khi đi xuống lầu bước qua cửa, cô bị người khác gọi lại, Dương Chiêu mới giật mình, cô đã quên mất Dương Cẩm Thiên.

Dương Chiêu hơi áy náy.

Dương Cẩm Thiên ngồi ở ghế trên lầu một, cậu thấy Dương Chiêu với ánh mắt vô thần đi lướt qua cậu, cậu gọi nhưng cô vẫn không phản ứng, Dương Cẩm Thiên lại gọi lần nữa mới thấy cô dừng bước.

“Tiểu Thiên...” Dương Chiêu vội bước tới, cô vò vò tóc mình, “Xin lỗi em, chị ở lại lâu quá, chị...”

“Em biết.” Dương Cẩm Thiên trông không giống tức giận, cũng không mất kiên nhẫn vì chờ lâu. Cậu đứng dậy, tay còn xách túi nilon đang đặt trên ghế lên.

Dương Chiêu thoáng nhìn, Dương Cẩm Thiên nói: “Chị ăn đi, chắc chị vẫn chưa ăn gì?”

Quả thật Dương Chiêu chưa ăn gì cả.

“Chị không muốn ăn, em ăn đi.” Dương Chiêu trả lời.

“Ngày mai chị còn phải tới đây, không ăn gì, sức đề kháng sẽ giảm xống. Những nơi như bệnh viện bảo an toàn thì an toàn, nói nguy hiểm thì cũng nguy hiểm. Hơn nữa, chị không ăn gì thì không có sức để chăm sóc người khác đâu.”

Dương Chiêu bỗng ngẩng đầu nhìn cậu.

Ánh mắt Dương Cẩm Thiên rất bình thản, dường như chẳng mấy quan tâm.

Cậu đã thay đổi, Dương Chiêu nghĩ, em trai cô đã thay đổi, đã trưởng thành rồi.

“Được.” Cô đáp: “Cầm về khách sạn đi, chị sẽ ăn ở đó.” Dương Chiêu dứt lời bước ra ngoài luôn, Dương Cẩm Thiên đi theo sau cô. Dương Chiêu đi vào bãi đỗ xe lấy chìa khóa ra, thuận miệng hỏi: “Em mua gì thế?”

“Sườn xào chua ngọt.” Dương Cẩm Thiên trả lời: “Chị thích ăn món này.”

Dương Chiêu đột nhiên khựng lại, bàn tay đang lấy chìa khóa cũng dừng lại, dường như đoạn ký ức nào đó bóp chặt trái tim cô khiến cô thăng thót.

“Sao vậy chị?” Dương Cẩm Thiên hỏi.

Dương Chiêu nhìn vào mắt em trai, ánh mắt cậu trong bóng đêm trong vắt ẩn chứa rất nhiều sự quan tâm.

Sự quan tâm này chỉ dành cho một mình cô.

Nhưng cậu lại không thể tránh việc chạm đến một chuyện khác, một người khác.

Dương Chiêu giật mình, hóa ra quãng thời gian ngắn ngủi và bình thản đó đã lâu đến thế.

Lâu như dòng cát chảy, từng chút từng chút thấm vào cõi lòng rộng lớn của cô.

“Không có gì, đi thôi.”

Sáng sớm hôm sau, Dương Chiêu ngắm nghĩ một hồi rồi cô quyết định mặc một cái váy dài, cô xoa tung mái tóc, đeo trang sức đơn giản và trang điểm nhạt.

Cô vào bệnh viện, người trông coi không biết đã đi đâu.

Dương Chiêu vào phòng bệnh, Trần Minh Sinh nhắm mắt, hình như đang ngủ.

Dương Chiêu ngồi xuống cạnh anh, im lặng ngắm nhìn.

Một lát sau, dường như Trần Minh Sinh cảm nhận được điều gì đó, anh chậm chậm mở mắt ra.

Anh trông thấy Dương Chiêu, anh chậm rãi đưa mắt quan sát, sau đó nở nụ cười.

Tuy rằng rất nhọt nhọt và yếu ớt, nhưng anh vẫn đang cười.

“... Trang điểm xinh đẹp thế làm gì?” Anh nhỏ giọng chậm chậm hỏi.

Dương Chiêu trả lời: “Anh không thích em đẹp sao?”

Nụ cười Trần Minh Sinh thoáng chút dung túng, cũng xen cả lưu manh.

“Rõ là em muốn bắt nạt anh...”

Dương Chiêu đã biết còn cố hỏi: “Thật không?”

Cánh tay Trần Minh Sinh giật giật, dường như anh muốn ngồi dậy, nhưng không thành công. Bởi vì động tác này, chân trái của anh đạp xuống dưới một cái, anh và Dương Chiêu đều thấy và cũng biết, đây là động tác trong vô thức của anh.

Trần Minh Sinh không nhúc nhích, anh im lặng một lát, Dương Chiêu vẫn luôn nắm tay anh.

“Anh có muốn ăn gì không?” Cô hỏi.

Trần Minh Sinh trầm lặng lắc đầu.

Đồng băng gác thật dày bao trọn lấy đầu anh, Dương Chiêu giờ một bàn tay khác ra, vuốt vuốt hàng lông mày rồi chạm vào cái mũi của anh. Mũi anh hơi bầm, nhưng vết thương trông không nặng lắm.

“Hiếm khi anh ngoan thế này.” Dương Chiêu cười trêu.

Trần Minh Sinh liếc nhìn cô, anh không lên tiếng.

Dương Chiêu lại tinh nghịch: “Mặt còn bị người ta đánh thành thế này nữa chứ.”

Trần Minh Sinh ngáp ngừng: “Có phải hóc hác lắm không?”

Dương Chiêu gật đầu: “Ừm.”

Trần Minh Sinh kinh ngạc nhìn cô, Dương Chiêu đề nghị: “Trần Minh Sinh, em đưa anh ra nước ngoài điều trị nhé.”

Trần Minh Sinh lắc đầu.

“Anh...”

“Dương Chiêu.” Trần Minh Sinh chậm chậm mở miệng: “Có thể là... Anh nói là có thể thôi, bệnh của anh có thể trị không khỏi.”

Dương Chiêu: “Không trị thì làm sao biết khỏi hay không chứ?”

Nét mặt Trần Minh Sinh ử rử, anh không trả lời.

Thật ra, không chỉ tay chân run rẩy, Dương Chiêu còn có thể nhận ra, đến cả nói chuyện Trần Minh Sinh cũng phải rất cố sức. Dương Chiêu bảo: “Anh đừng lo, mấy hôm nữa em sẽ nhờ người liên hệ với bệnh viện.”

“Anh không đi.” Trần Minh Sinh nhỏ giọng đáp.

“Trần Minh Sinh, đây không phải là chuyện anh nên tranh cãi, anh—”

“Anh không đi—” Trần Minh Sinh bỗng quát lớn.

Dương Chiêu giật mình, những lời chưa nói cũng ngừng lại.

Cô hoàn toàn không ngờ Trần Minh Sinh sẽ to tiếng với cô như vậy, đến cả Trần Minh Sinh cũng không đoán được mình lại như thế. Sau khi quát xong, anh nhanh chóng nâng tay lên, ôm kín mặt mình, ngực anh hình như rất khó chịu, anh thở hắt hắt từng hơi một.

Dương Chiêu nhận ra sự bất thường của anh, cô đứng lên muốn gọi bác sĩ. Trần Minh Sinh bỗng giữ chặt tay cô—

“Đừng... đừng, Dương Chiêu, không cần đâu, anh không sao, không sao cả.” Trần Minh Sinh không thể ngồi dậy, chỉ có thể vươn tay níu lấy cô. Dương Chiêu lập tức quay lại đỡ anh nằm xuống, nhưng hình như Trần Minh Sinh không muốn nằm, tay anh vẫn không có sức nhưng vẫn cố nắm lấy cổ tay Dương Chiêu.

“Xin lỗi em...” Anh nghẹn ngào: “Xin lỗi em, Dương Chiêu, anh... anh bây giờ—”

Anh mặc chiếc áo bệnh nhân rộng thùng thình, Dương Chiêu nhìn thoáng vai anh, anh gầy đi rất nhiều. Dương Chiêu nhào người tới, nhẹ nhàng ôm anh.

“Không sao, em biết.” Tay cô chạm đến lưng anh, không biết có phải ảo giác của cô không mà cô cảm thấy tay cô dường như đã chạm vào sống lưng anh.

“Dương Chiêu...” Cả cơ thể Trần Minh Sinh tựa vào người Dương Chiêu, giọng nói của anh vừa trầm lại vừa chậm: “Nếu trị không hết, em có phải... có phải sẽ...”

“Sẽ gì?” Cô hỏi.

Trần Minh Sinh im lặng một lúc lâu, mới nói với Dương Chiêu: “Dương Chiêu, nếu trị không hết, chúng ta chia tay đi.”

Dương Chiêu đứng thẳng dậy, chăm chú nhìn anh. Trần Minh Sinh không đáp, anh cúi thấp đầu. Dương Chiêu chỉ có thể nhìn thấy lớp băng gạc băng bó vết thương và hàng lông mày rậm đen của anh.

“Đó là quyết định của anh sao?” Dương Chiêu hỏi.

“Ừ.”

Dương Chiêu nhìn anh một cách lạ lùng, người đàn ông trước mặt cô gần như đã trắng tay. Anh chỉ còn lại cơ thể tàn tạ và trí nhớ chẳng biết có tốt hay không kia.

Nhưng dù là vậy, anh vẫn chọn đẩy cô ra.

“Anh muốn làm một người đàn ông chân chính ư?” Dương Chiêu hỏi: “Vì không thể nắm chặt tay em nên dứt khoát buông ra?”

Trần Minh Sinh không đáp.

“Lý do của anh nực cười quá.” Dương Chiêu kết luận.

Cô đỡ Trần Minh Sinh nằm xuống giường.

Dương Chiêu không phải loại phụ nữ biết chăm sóc người khác, tuy rằng cô muốn nhưng từ tấm lòng đến suy nghĩ không thể dung hòa nhau. Nhìn cách cô săn sóc Dương Cẩm Thiên là biết.

Dương Chiêu tính tìm một hộ lý giỏi để giúp chăm sóc Trần Minh Sinh.

Cô quả là một người phụ nữ rất có năng lực, chỉ trong một ngày, cô đã sắp xếp được rất nhiều chuyện.

Lúc giữa trưa, Dương Cẩm Thiên đến bệnh viện đưa cơm cho Dương Chiêu.

Dương Chiêu chỉ ăn vài miếng.

“Buổi sáng em đi đâu?” Cô hỏi cậu.

Dương Cẩm Thiên đáp: “Em ngủ nướng cho đã, mới dậy không lâu.”

Dương Chiêu: “Vậy tiếp theo em làm gì?”

“Em tính đến thăm quan viện bảo tàng của tỉnh Vân Nam, chờ đến tối em sẽ qua đón chị.”

Dương Chiêu gật đầu, “Chú ý an toàn.”

“Em biết.”

Dương Chiêu ăn chưa tới mười phút đã đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Chị.” Dương Cẩm Thiên gọi Dương Chiêu, cô quay đầu lại, Dương Cẩm Thiên bảo: “Chị... chị đừng lo lắng quá, sắc mặt của chị bây giờ xấu lắm đó.”

Dương Chiêu nhẹ giọng trả lời: “Thật không, chị biết rồi.”

Cô không quay về phòng bệnh ngay mà vào toilet.

Trong gương, một cô gái mặc chiếc váy dài màu xanh lam nhạt, cô cảm thấy sắc mặt của cô vẫn rất ổn. Có lẽ Dương Cẩm Thiên từ thần thái của cô mà đoán ra tâm trạng cô hiện giờ.

Dương Chiêu hít sâu một hơi, cô lấy phấn trong túi ra, dặm thêm chút phấn trên mặt.

Có một người phụ nữ sắc mặt chán chường bước ra khỏi phòng vệ sinh, cô ta bước đến bồn rửa vịn nước rửa tay, cô ta liếc nhìn Dương Chiêu sau đó

đột ngột nói: “Vào bệnh viện còn trang điểm làm gì.”

Không chờ Dương Chiêu lên tiếng, cô ta giữ giữ nước trên tay, xoay người bỏ đi.

Dương Chiêu thoáng nhìn theo bóng cô ta, rồi quay đầu nhìn mình trong gương.

Đến giữa trưa, Trần Minh Sinh vẫn gắng gượng không chịu nghỉ ngơi.

“Công việc của em phải làm sao đây...” Anh hỏi.

“Không sao.” Dương Chiêu giải thích: “Bây giờ em rất rảnh, không có việc gì để làm.”

Trần Minh Sinh lại bảo: “Em không cần đến thăm anh mỗi ngày đâu.”

Dương Chiêu hỏi lại: “Anh không muốn gặp em sao?”

Trần Minh Sinh không đáp, nhưng ánh mắt của anh khiến Dương Chiêu biết câu trả lời của anh ít nhiều đều có chút tàn nhẫn.

“Anh cứ như thế này.” Dương Chiêu bình thản: “Hoặc có thể nói chúng ta sẽ mãi như thế này.”

Anh càng trốn tránh, em càng truy đuổi, cuối cùng tại một khe cửa hẹp, anh chẳng còn đường lui.

Đúng vậy, Trần Minh Sinh nghĩ.

Nhưng em còn có thể bỏ đi, nếu em bằng lòng, em có thể bỏ đi bất cứ lúc nào.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa sáng rực vừa ấm áp.

Dương Chiêu nâng tay lên, nhẹ nhàng đặt lên ngực Trần Minh Sinh, cô cúi người xuống, cách một lớp quần áo khế kháng đặt một nụ hôn lên ngực anh. Rồi sau đó, cô không dừng lại tiếp tục hôn xuống.

Trần Minh Sinh kéo tay cô, trong mùi thuốc nồng nặc anh ngửi thấy mùi hương thoang thoảng của cô.

Ngay lúc ấy, cửa bật mở.

Không hề gõ cửa, cũng không có bất cứ dấu hiệu nào, cửa bị đẩy thẳng ra.

Dương Chiêu đang cúi người xuống, cô nghe thấy tiếng động bèn ngẩng đầu lên.

Một người phụ nữ khoảng trên sáu mươi tuổi, xách theo hai cái túi lớn đang đứng ở cửa.

Bà dường như không ngờ sẽ bắt gặp cảnh tượng này, bà nhìn Dương Chiêu, Dương Chiêu cảm thấy ánh mắt của bà hơi giống Trần Minh Sinh.

Nhưng cô nhanh chóng phủ định.

Ánh mắt của người phụ nữ này đục ngầu, hơn nữa còn mang theo cảm giác xa cách, hoàn toàn khác Trần Minh Sinh.

“Cô là ai?” Bà lên tiếng, ánh mắt dần nghiêm khắc hơn: “Ai cho cô đến đây?”

Trần Minh Sinh gọi mẹ.

Dương Chiêu ngẩng đầu, đứng thẳng người lại, chào hỏi: “Con chào bác.”

Nét mặt của mẹ Trần Minh Sinh không hề lơ lửng, bà không hề nhìn Trần Minh Sinh.

“Cô là ai? Ai cho cô đến?”

Dương Chiêu định lên tiếng: “Con —”

Cô vừa mở lời, mẹ Trần Minh Sinh đã đặt hai cái túi xuống. Dương Chiêu nhìn thoáng qua thì thấy đó là loại túi dệt có thể bắt gặp ở bất cứ nơi nào, hai cái túi đều căng phồng, không biết chứa gì trong đó.

Mẹ Trần Minh Sinh quay đầu mở cửa, gọi một người bên ngoài vào: “Đồng chí này, cấp trên của các anh đâu? Cho tôi gặp cấp trên của các anh!”

Ngoài cửa là một người canh cửa còn trẻ tuổi, cậu giải thích với mẹ Trần Minh Sinh: “Bác, bác đừng nóng, để con giới thiệu hai người với nhau, cô ấy...”

“Tôi không cần cậu giới thiệu!” Mẹ Trần Minh Sinh quát ầm lên: “Không cần giới thiệu với tôi! Dẫn cô ta đi! Nhanh lên! Các người trông nom con tôi như thế à. Bất kỳ ai cũng có thể bước vào phòng sao.”

“Bác —”

Dương Chiêu ở trong phòng, Trần Minh Sinh và cô đều nghe rõ từng lời mẹ Trần Minh Sinh nói.

Trần Minh Sinh giẫy giụa muốn ngồi dậy, gọi mẹ mình vào phòng. Dương Chiêu dè anh lại, bảo: “Đừng, để em nói chuyện với bác.”

“Dương Chiêu, mẹ anh —”

“Không sao đâu.”

Dương Chiêu bước tới cửa phòng bệnh, mẹ Trần Minh Sinh nhanh chóng phát hiện cô.

Hai người cao xấp xỉ nhau, đôi mắt cũng vừa tầm đối diện.

Mẹ Trần Minh Sinh lời ít ý nhiều bảo.

“Đi ngay!”

Dương Chiêu từ tốn: “Bác, con có thể mời bác đi theo con một lát không?”

Mẹ Trần Minh Sinh bước theo Dương Chiêu đến khúc ngoặt ngoài hành lang.

“Cô là ai?” Bà hỏi Dương Chiêu.

Dương Chiêu giải thích: “Bác, con xin lỗi vì chưa đến chào bác, con là — con là bạn gái của Trần Minh Sinh.”

Mẹ của Trần Minh Sinh hình như có phản ứng khác thường với cụm từ bạn gái này, Dương Chiêu thấy hơi là lạ.

“Cô bắt đầu quen nó từ khi nào?”

Dương Chiêu trả lời: “Một năm trước.”

“Một năm trước?” Mẹ Trần Minh Sinh trừng lớn mắt: “Một năm trước?”

Dương Chiêu cảm thấy thần kinh của người phụ nữ này không bình thường, nhưng cô không hề tỏ vẻ gì, vẫn trả lời bà bình thường.

“Đúng vậy, con xin lỗi vì không báo với bác, tội con vốn nghĩ —”

“Cô đừng nghĩ!” Mẹ Trần Minh Sinh tiếp lời: “Cô không cần nghĩ nữa! Đừng mong!” Bà khoát tay như không muốn nghe Dương Chiêu nói nữa.

“Cô cần bản chẳng biết mình đang làm gì. Cô chẳng biết gì cả.” Nhịp độ giọng nói của mẹ Trần Minh Sinh rất nhanh, âm lượng lại không lớn, Dương Chiêu phải cố nghe kỹ mới có thể biết bà đang nói gì.

“Bác.”

“Cô đừng tới nữa.” Mẹ Trần Minh Sinh bỗng ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Dương Chiêu: “Sau này, cô đừng đến đây nữa.”

“Bác, con là —”

“Tôi không cần biết cô là ai, cô chẳng biết gì cả, tôi cũng không cần thiết phải nói với cô.” Bà đưa mắt quan sát Dương Chiêu một lượt.

Dương Chiêu bỗng thấy hối hận.

Nếu cô biết hôm nay mẹ Trần Minh Sinh đến, cô sẽ không ăn mặc thế này, có lẽ cô sẽ mặc một bộ đồ thể thao bình thường, hoặc một cái áo khoác mỏng, tóm lại cô sẽ không ăn mặc thế này.

“Bác...”

“Đi nhanh đi.”

Mẹ Trần Minh Sinh quay về phòng, Trần Minh Sinh nhìn bà, bà nhanh chân bước tới bên Trần Minh Sinh giải thích: “Minh Sinh, mẹ tới chăm sóc con.”

Trần Minh Sinh nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy đâu...”

“Ai chứ?”

Trần Minh Sinh đáp: “Bạn gái con.”

Mẹ Trần Minh Sinh đang mở tủ ra, nghe câu trả lời của Trần Minh Sinh, bà quay đầu bảo: “Minh Sinh, mẹ đã từng nói với con những gì?”

Trần Minh Sinh nằm trên giường không lên tiếng.

Mẹ anh bước đến bên giường, đứng ở đầu giường, chắn đi ánh mặt trời. Bà đứng ngược sáng, từng sợi tóc xám trắng, nếp nhăn trên mặt trông cực kỳ rõ ràng. Bà nghiêm túc hỏi Trần Minh Sinh: “Cô ta kể với mẹ hai đứa quen nhau từ một năm trước, có phải là thật không?”

Bà không chờ Trần Minh Sinh trả lời, lập tức cao giọng dạy dỗ: “Minh Sinh, mẹ đã bảo con bao nhiêu lần rồi, rốt cuộc con có hiểu tâm lòng của mẹ không, lúc trước ba con là —”

“Đủ rồi —!” Trần Minh Sinh thét lên: “Con nghe đủ lắm rồi —!”

Mẹ anh cũng giống Dương Chiêu, giật mình vì bị anh quát bất thành lời.

Trần Minh Sinh cố gắng không chế cảm xúc, nhưng sợi dây lý trí trong đầu anh đang căng chặt, suy nghĩ của anh hơi hỗn loạn, trái tim nặng trĩu, mồ hôi toát đầy người.

“Con nghe đủ cái gì?” Mẹ anh trừng mắt quát: “Con nghe đủ cái gì?”

“Không có gì...”

“Con đã nghe đủ chuyện của ba con?”

“Mẹ...”

“Nếu con không phạm sai lầm, mẹ phải nói với con những điều này ư, nếu con không sợ suýt, sao con có thể biến thành thế này?” Tay mẹ Trần Minh Sinh đánh mạnh lên đùi mình.

“Mẹ, con xin lỗi, con không cố ý, đầu con hơi...”

“...” Mẹ Trần Minh Sinh nhận ra anh hơi khó chịu, bà lột lại gối đầu cho anh. Bà vừa dúi đầu cho anh vừa dạy: “Cô gái kia không tốt đâu, cô ta không chăm sóc con được, sau này con đừng gặp cô ta nữa, bề ngoài rất dễ coi nhưng có cảm giác là người không đáng hoàng.”

“Cô ấy —”

“Con đừng cãi mẹ, mẹ nhìn người chuẩn lắm. Bây giờ con đang bệnh, nó ở trong phòng làm gì? Nó từng chăm sóc con sao? Con xem lúc mẹ bước vào, nó còn đang giờ trò gì kia?”

Trần Minh Sinh nhắm mắt lại, anh không muốn nói nữa.

Mẹ Trần Minh Sinh chăm sóc anh quả rất chu đáo, Trần Minh Sinh nhanh chóng thả lỏng cơ thể, nhưng anh vẫn không ngủ được.

“Mẹ, buổi tối mẹ ngủ ở đâu?”

“Mẹ ở khách sạn ngay bên cạnh, gần lắm.”

“Mẹ...”

“Con cứ nghỉ ngơi đi.” Mẹ Trần Minh Sinh bảo: “Mẹ ra ngoài lấy nước nóng cho con.”

Dương Chiêu đi ra khỏi bệnh viện, vầng mặt trời rực rỡ treo trên cao.

Nơi này nóng hơn thành phố của cô nhiều.

Dương Chiêu nhắm mắt lại, ánh mặt trời chiếu thẳng xuống mặt cô, ánh nắng chói chang khiến da cô ran rát.

Dương Chiêu tựa người vào vách tường, lấy một liều thuốc ra. Cô hút được một nửa, chợt thấy mẹ Trần Minh Sinh xách túi bước ra, bà vội vội vàng vàng hình như định đi mua gì đó.

Cô hoàn toàn chưa kịp phản ứng, mẹ Trần Minh Sinh đã trông thấy cô đang ngồi dựa vào tường hút thuốc, bà nhanh chóng quay đầu đi, bà chỉ liếc nhìn cô một cái vậy thôi.

Mẹ Trần Minh Sinh bỏ đi rất xa.

Dương Chiêu chậm rãi dụi liều thuốc, cô hít sâu một hơi, nhắm mắt lại. Cô cảm thấy mình dường như muốn ngã quỵ.

“Chị?”

Dương Chiêu mở mắt ra, Dương Cẩm Thiên ngậm một cây kem, đứng cách cô không xa, đáy mắt ánh lên vẻ khó hiểu.

“Chị đang làm gì vậy?” Dương Cẩm Thiên nhanh chân bước tới, cậu đến bên cạnh Dương Chiêu.

Lúc cả cơ thể cậu che khuất ánh sáng mặt trời rơi thẳng vào người cô, Dương Chiêu mới phát hiện hóa ra Dương Cẩm Thiên đã cao lớn thế này.

“Chị, chị làm sao vậy?” Sắc mặt Dương Chiêu tái nhợt, Dương Cẩm Thiên sợ phát khiếp.

“Chị? Chị nói gì đi?”

Dương Chiêu lắc đầu, “Chị không sao, không sao hết.”

Dương Cẩm Thiên cau mày hỏi: “Sao chị lại ra đây?”

Dương Chiêu cúi đầu, không đáp.

Dương Cẩm Thiên nhìn bờ vai gầy guộc và vài sợi tóc lỏng lẻo buông rũ xuống của cô. Cậu im lặng một lát, sau đó mở lời: “Chị, chúng ta về nhà thôi.”

“Không.”

“Chị ở lại đây thì cũng —”

“Tiểu Thiên.” Dương Chiêu bất chợt ngừng đầu lên dặn: “Em chờ chị ở đây, chị sẽ quay lại nhanh thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Trước khi mẹ Trần Minh Sinh trở về, Dương Chiêu quay lại phòng anh một lần nữa.

Lúc Trần Minh Sinh trông thấy cô, anh cực kỳ kinh ngạc, mở miệng muốn nói gì đó với cô nhưng Dương Chiêu đã cắt ngang lời anh.

“Anh cho em biết, lúc nào mẹ anh ở đây?”

Trần Minh Sinh nhỏ giọng: “... Tối tối bà mới rời khỏi đây.”

“Ok.” Dương Chiêu tiếp lời: “Vậy tối em đến.”

“Dương Chiêu...”

“Anh không muốn em đến ư?”

“Không phải,” Trần Minh Sinh nhỏ nhẹ: “Mẹ anh đối xử với em...”

“Anh muốn em đến là đủ rồi, bản thân em cũng muốn đến, còn chuyện của bà chúng ta nói sau đi.” Dương Chiêu đứng dậy nhanh chóng rời đi.

Quay về khách sạn, Dương Chiêu nằm trên giường, cô không buồn ngủ nhưng cực kỳ mệt mỏi.

Dương Cẩm Thiên ngồi yên lặng trên sô pha, cậu quan sát Dương Chiêu.

Cậu lặp lại lần nữa.

“Về nhà thôi, chị.”

Dương Chiêu không còn sức lực trả lời cậu.

Dương Cẩm Thiên: “Chị đã từng dạy em, mỗi người đều có vị trí của riêng mình, có một nơi thuộc về mình, chỉ như vậy mới có thể sống thoải mái. Chị, ở bên anh ta, chị thấy vui vẻ sao?”

Dương Chiêu ngồi dậy, cô im lặng nhìn Dương Cẩm Thiên.

“Tên anh ấy là Trần Minh Sinh.” Cô chậm rãi chỉnh lại.

Dương Cẩm Thiên nhìn vào mắt cô nhưng vẫn không gọi tên anh.

“Vì sao em nghĩ chị ở cùng anh ấy sẽ không vui vẻ?”

Dương Cẩm Thiên trả lời: “Chị nhìn vào gương mà xem, chị vui lắm sao?”

“Tiểu Thiên...” Dương Chiêu cúi đầu, xoa thái dương mình, cô nhỏ nhẹ: “Trần Minh Sinh không phải người xấu, vì sao em không chịu chấp nhận anh ấy.”

“Vi chị.”

Dương Chiêu nắm chặt mép giường.

Câu trả lời của Dương Cẩm Thiên dường như chẳng đâu vào đâu nhưng hình như hoàn toàn hợp lý.

Bởi vì chị, em có cảm giác, vì sự xuất hiện của anh ta, chị trở nên yếu đuối và đau khổ.

“Chị, chị thích anh ta là chuyện của chị, nhưng em sẽ không chấp nhận anh ta. Chỉ cần chị vẫn còn trong bộ dạng này, em sẽ không bao giờ chấp nhận anh ta.”

Dương Chiêu cúi đầu, Dương Cẩm Thiên không nhìn rõ nét mặt của cô.

Yên lặng một lát, Dương Cẩm Thiên cảm thấy có lẽ Dương Chiêu đang đau lòng. Nhưng cậu vẫn không sửa lời.

Dương Chiêu ngẩng đầu.

Cô nở nụ cười.

Dương Cẩm Thiên vốn đã đoán rất nhiều phản ứng của cô, chỉ không ngờ cô lại cười.

Hơn nữa, đó không phải là cười khổ, cười bất đắc dĩ mà là một nụ cười thật lòng, dù hơi mệt mỏi, hơi nhợt nhạt, nhưng đúng là một nụ cười.

Cô nói với cậu: “Tiểu Thiên, cuối cùng em cũng có chỗ giống người nhà họ Dương rồi.”

Buổi tối, Dương Chiêu quay lại bệnh viện.

Cô len lén vào phòng bệnh Trần Minh Sinh, mẹ anh đã đi khỏi.

Dương Chiêu đứng trước cửa một lúc, cô hơi do dự mình có nên đi vào hay không.

Bây giờ đã quá trễ, cô nghĩ nếu Trần Minh Sinh đang ngủ, có phải cô đã đến quấy rầy anh không.

Ngay vào lúc cô còn đang do dự, cửa bật mở.

Văn Lỗi thấy cô, nhỏ giọng: “Chị dâu đến rồi ạ?”

“Ừ.” Dương Chiêu hỏi: “Hôm nay tới lượt cậu?”

“Vâng.” Văn Lỗi thoáng dừng lại, giải thích: “Chị dâu, em có nghe... chuyện của chị và mẹ anh Sinh, có lẽ bác hiểu lầm thôi, chúng em sẽ giải thích rõ, chị—”

“Tôi biết.” Dương Chiêu cắt ngang lời cậu, cô biết cậu muốn nói gì.

“Anh ấy ngủ chưa?” Dương Chiêu hỏi.

“Vẫn chưa, anh Sinh ban ngày ngủ nhiều quá.” Văn Lỗi nhường đường cho Dương Chiêu: “Em sẽ chờ bên ngoài.”

“Làm phiền cậu.”

Dương Chiêu vào phòng, trong phòng không bật đèn. Cô lặng lẽ bước đến bên giường Trần Minh Sinh, anh đã tỉnh lại, đang nhìn cô.

Dương Chiêu xoay người, vén rèm cửa ra.

Ánh trăng chiếu vào phòng.

Dương Chiêu quay lại bên Trần Minh Sinh, cô ngồi một lát, căn phòng cực kỳ yên tĩnh.

“Sắc thái này anh thấy có quen không?” Dương Chiêu lên tiếng.

Trần Minh Sinh không biết sắc thái đó là gì, anh cố sức nâng tay lên phủ lên bàn tay Dương Chiêu.

Dương Chiêu nhìn bầu trời bên ngoài cửa sổ.

Ánh trăng khoác lên căn phòng một màu bạc đen nhàn nhạt, lạnh lẽo. Một chiếc giường, một khung cửa sổ, một vầng trăng sáng và hai người.

“Đường như đã từng trông thấy...” Dương Chiêu thì thầm.

“Dương Chiêu...” Trần Minh Sinh nhỏ nhẹ: “Mẹ anh, bà hơi lạ... Em đừng để bụng.”

Dương Chiêu lắc đầu kéo tay anh, đôi mắt cô vẫn nhìn ra ngoài khung cửa sổ.

Đêm đó hai người nói rất nhiều.

Rõ ràng Trần Minh Sinh rất gắng sức nói chuyện, nhưng anh lại không ngừng nói, giống như anh muốn đem hết những lời trọn đời mình nói bằng hết với cô.

Anh kể cô nghe thân thế của anh, nói với cô trong cuộc đời anh, anh có tất cả hai người cha.

Một người cha ruột anh chưa từng gặp mặt, và một người cha không chung dòng máu nhưng đã dạy anh nên người.

Hai người cha này, đã dùng ngôn ngữ có tiếng hoặc vô thanh, dùng hành động hữu hình hay vô hình, từ lúc anh còn bé thơ, đã luôn đẩy anh về một phương hướng đã định trước.

Anh kể với cô, mẹ anh trọn đời yêu ba anh, yêu đến gần như hóa điên. Bà cảm thấy người phụ nữ phải luôn ở bên cạnh chăm sóc người đàn ông của mình trọn đời trọn kiếp.

“Anh có hối hận không?” Dương Chiêu hỏi anh.

Trần Minh Sinh im lặng một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu.

Dương Chiêu nở nụ cười: “Thật không? Không phải là có thể hối hận đó chứ?”

Trần Minh Sinh dường như thoáng ngẫm nghĩ, sau đó khẽ lắc đầu.

Cuộc đời anh lúc trầm lúc bổng, càng lặn càng sâu, anh càng tin tưởng số phận, cho nên anh không hề hối hận.

Anh tin tất cả mọi thứ đều đã được định trước.

Hơn nữa anh cũng không thể hối hận.

Nếu anh cúi đầu khuất phục, vậy có nghĩa là anh đã chối bỏ tất cả mọi thứ trước đây, chối bỏ người cha của anh, từ bỏ Nghiêm Trịnh Đào, phủ nhận chú Từ, Văn Lỗi, thậm chí chối bỏ cả Dương Chiêu.

“... Anh không hối hận.” Trần Minh Sinh đáp.

“Hỏi tương lại, anh không hề hối hận.”

“Anh chỉ hơi tiếc nuối.”

“Nếu anh có thể thông minh hơn, nếu anh có thể cố gắng hơn, có lẽ anh sẽ tốt hơn bây giờ.”

Dương Chiêu vuốt ve khuôn mặt anh, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Vậy là đủ rồi, Trần Minh Sinh.” Cô bảo: “Thế là đủ lắm rồi.”

“Nếu có thể,” Trần Minh Sinh nói tiếp, “Nếu anh có thể khỏe lên, anh sẽ đi gặp ba mẹ em...”

Mái tóc đã che khuất gương mặt cô.

Trong mắt Trần Minh Sinh, bóng hình cô hơi thăng thoát.

Anh không hề chú ý rằng, trong lúc nói chuyện tay anh đã run lên rất nhiều lần. Toàn bộ sức chú ý của anh đều dồn vào Dương Chiêu.

“Em đang khóc ư?” Anh đột ngột hỏi.

Bàn tay đang nắm chặt tay Dương Chiêu của anh vẫn run nhè nhẹ, tinh thần anh hơi mơ màng, anh cứ nghĩ con run rẩy này là của Dương Chiêu.

Đến khi anh hỏi, tay Dương Chiêu cũng run lên thật.

Trần Minh Sinh cười thần nhiên: “Có phải em đang khóc không?”

Dương Chiêu chậm chạp xoay qua, cô không khóc, nhưng sự đau thương dồn nén còn khổ sở hơn cả khóc.

Nhưng giọng nói của cô vẫn luôn bình thản.

“Nếu em khóc, vậy anh bằng lòng khôe lên không?”

Trần Minh Sinh ngơ ngác, anh mơ màng nhìn cô rồi quay sang nhìn trần nhà, cuối cùng bảo: “Xin lỗi... Dương Chiêu, anh xin lỗi.”

Dương Chiêu cúi đầu, cô đặt môi mình lên đôi môi khô nứt của Trần Minh Sinh, cô hôn anh khẽ khàng, nhỏ nhẹ.

Hơi thở Trần Minh Sinh phả lên mặt cô, mùi hương của anh vẫn như trước.

Bạn đã từng thấy một nụ hôn nào như thế chưa, nó nặng trĩu dồn ép người ta đến không thể thở nổi. Nhưng nó lại nhẹ như vậy, nhẹ đến mức gần như không tồn tại.

Cũng tương tự thế, có lẽ bạn cũng chưa từng gặp một nụ hôn nào tuyệt vọng đến vậy.

Không phải là nụ hôn của tình nhân, mà là một giấc mơ vỡ nát.

Hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau, anh và cô gần gũi gần bó.

Trần Minh Sinh nâng tay lên, nhẹ nhàng vuốt tóc Dương Chiêu.

“Có phải em muốn hút thuốc không?”

Dương Chiêu im lặng lắc đầu.

“Em hút đi...”

Dương Chiêu nhỏ giọng: “Trần Minh Sinh, ở đây là bệnh viện.”

“Hút đi...” Giọng nói của Trần Minh Sinh khá thoải mái: “Anh cũng muốn hút, hình như đã bỏ thuốc hơi lâu.”

“Cơ thể anh còn chưa khỏe.”

“Cho anh một điếu đi...” Trần Minh Sinh dường như không thèm quan tâm, anh cười bảo Dương Chiêu giống như một đứa trẻ bướng bỉnh: “Hay là chúng ta hút chung một điếu.”

Dương Chiêu lấy một điếu thuốc trong túi ra.

Cô cầm điếu thuốc trên tay nhìn một lúc lâu.

Cô đột ngột hỏi: “Trần Minh Sinh, anh có biết làm một cái lọ gôm mắt bao lâu không?”

Trần Minh Sinh đáp: “Không biết.”

Dương Chiêu trả lời: “Khoảng chừng hai điếu thuốc.”

Cô châm thuốc. Dưới ánh lửa, đầu thuốc lóe sáng phút chốc rồi lại dần dần tiêu tan, cuối cùng biến thành đốm lửa màu vàng cam. Ban đêm, điếu thuốc kia trong hệt như một chùm pháo hoa nở rộ rất gần bên họ.

Cuối cùng, cô không để Trần Minh Sinh chạm vào điếu thuốc, cô chỉ để nó cháy lên một lát rồi dụi tắt.

Cô nói: “Trần Minh Sinh, em đi đây, anh nghỉ ngơi một lát đi.”

Trần Minh Sinh gật đầu.

Cô đứng dậy, trước khi mở cửa cô quay đầu lại nhìn anh. Đêm đã khuya, cô không thấy rõ ánh mắt của Trần Minh Sinh, cô chỉ cảm thấy dường như anh đang nhìn cô.

Anh tựa như đang cười.

“Dương Chiêu...” Anh nhẹ giọng: “Cám ơn em.”

Dương Chiêu không biết nên nói gì, cô gạt đầu mở cửa ra.

Văn Lỗi đứng chờ trước cửa, thấy cô đi ra, cậu chào đón.

“Chị dâu, giờ chị đi ạ?”

“Ừ.”

“Chị vất vả quá, cũng—” Văn Lỗi thức đêm trông ngoài cửa tới tận bây giờ, đôi mắt cậu cũng hơi đỏ, cậu nói với Dương Chiêu: “...cũng uất ức cho chị... Năm giờ sáng mẹ của anh Sinh sẽ quay lại, mười giờ tối sẽ rời đi. Hôm qua bà còn muốn đuổi chúng tôi đi, bảo buổi tối bà ở bên chăm sóc anh Sinh cũng được. Nếu như vậy, chị càng khó gặp anh Sinh.”

Dương Chiêu nhỏ giọng: “Không sao đâu.”

“Em sẽ nghĩ cách.” Văn Lỗi tiếp lời.

Dương Chiêu gạt đầu, nói tiếng cám ơn rồi xoay người rời đi.

Cô bước ra khỏi cổng bệnh viện, đứng trên ngã tư đường vắng vẻ hút hết một điếu thuốc. Sau đó cô gọi điện cho Tiết Miểu...

“Tiểu Chiêu...” Lúc Tiết Miểu bắt máy anh ta vô cùng ngạc nhiên: “Bên em lúc này đã mấy giờ rồi? Là tinh thần anh đảo lộn hay là em đây?”

“Sếp, anh giúp em một việc được không?”

Lúc này, Dương Chiêu không còn sức lực hòa theo trò đùa của anh ta.

Tiết Miểu yên lặng một lát, sau đó ngữ điệu cũng nghiêm túc lại.

“Em nói đi, có chuyện gì vậy?”

Dương Chiêu: “Em muốn mang một người qua đó chữa bệnh.”

“Bệnh gì?”

Dương Chiêu: “Ngộ độc thuốc phiện.”

Tiết Miểu im lặng.

Một lát sau anh ta mới hỏi: “Là anh ta ư?”

“Ừ.”

Cô nghe thấy rõ Tiết Miểu hít sâu một hơi: “Tiểu Chiêu, anh ta hít thuốc phiện?”

“Không phải.” Dương Chiêu nói: “Hiện giờ em không thể giải thích rõ ràng được, nhờ anh giúp em liên lạc với một bệnh viện tốt.” Cô van lơn: “Nhờ anh đây...”

Tiết Miểu rất hiểu cô, lúc này anh ta cũng không hỏi thêm gì nữa.

“Anh biết rồi, em về nghỉ ngơi đi, chờ lúc em dậy sẽ có tin tức của anh.”

“Cám ơn anh.”

“Không cần đâu, không có gì cả.” Tiết Miểu trả lời, ngữ điệu hơi trầm thấp.

Dương Chiêu cả đêm không ngủ, cô đang suy nghĩ phải làm thế nào để thuyết phục mẹ anh.

Cô nghĩ ra rất nhiều rất nhiều kịch bản, thậm chí cô còn ngồi viết thành báo thảo giữa đêm khuya, mãi đến lúc rạng sáng cô mới hoảng hốt chốt câu chốt ý.

Dương Chiêu rửa sạch mặt, cô không ngủ cả đêm, sắc mặt cực kỳ tệ, nhưng cô không dám trang điểm để che giấu. Cô chỉ cột tóc thật đơn giản, mặc một cái áo T-Shirt ngắn tay cùng một chiếc quần dài.

Khi vào bệnh viện, cô mua một bó bách hợp ở cửa hàng bán hoa dưới lầu. Lúc trả tiền, trong đầu vẫn không ngừng luyện lại những lời cần nói.

Cô ôm hoa bước vào cổng bệnh viện. Cô không đi thang máy mà đi thang bộ, bước lên từng tầng từng tầng một.

Cô căng thẳng, sự căng thẳng trước giờ chưa từng có.

Lúc cô đi đến chỗ rẽ cầu thang, cô nghe thấy một tiếng thét thảm thiết.

Tiếng thét thê thảm kia như một con dao sắc nhọn chằm chậm xuyên thẳng từ đầu cô xuống cằm.

Đó là giọng của mẹ Trần Minh Sinh.

Dương Chiêu chợt trông thấy ngay trong góc tường sáng sủa sạch sẽ ở cuối thang lầu có một con sâu nhỏ, con sâu màu đen nằm bò trên vách tường màu trắng, dường như đang lạc lối.

Trong ánh sáng lạnh lạnh nơi cuối chân trời, Dương Chiêu lại thấy đêm đen dày đặc, giữa mùi thuốc nồng nặc, Dương Chiêu lại thấy thoang thoang mùi nhang Phật đầu đây.

Trần Minh Sinh chết vì suy tim cấp.

Không ai ngờ tới.

Không ai biết, cơ thể Trần Minh vốn đã rất tồi tệ, nhất là sức lực. Khi cắt chân anh đã không được an dưỡng tốt, cơ thể trông có vẻ khỏe khoắn nhưng thật ra đã tổn thương nặng nề.

Thêm lần này, anh không gắng gượng tiếp được nữa.

Hoặc có thể nói, anh không muốn tiếp tục chịu đựng nữa.

Trên hành lang, mẹ Trần Minh Sinh điên cuồng gào thét. Bà đang gọi tên một người—

Trần Quốc Doanh.

Bà gọi mãi cái tên này, gọi đến mức ngã quỵ, sụp đổ.

Một đám người rối loạn ở hành lang, Dương Chiêu ôm hoa chằm chậm bước từng bước. Văn Lỗi thấy cô, cậu quỳ sụp gối trước mặt Dương Chiêu, liên tục lầm bầm: “Chị dâu, xin lỗi, em xin lỗi.”

Âm thanh của họ thật xa xôi, nhưng vẫn vọng vào tai cô không sót một chữ.

Một y tá trẻ cầm tờ giấy bước tới, cẩn thận quan sát sắc mặt Dương Chiêu rồi mới khẽ nói: “Xin người nhà nén đau thương, chúng tôi có vài giấy tờ cần người thân ký—”

Một cô y tá khác kéo cô y tá kia sang một bên, trừng cô một cái.

“Phải biết xem thời điểm chứ.”

Cô y tá kia cũng biết mình vô ý, cúi đầu xin lỗi.

Dương Chiêu nâng tay gọi cô y tá: “Đưa tôi đi.”

Hai cô y tá liếc nhìn nhau, một cô y tá đưa tờ giấy cho cô. Dương Chiêu viết tên mình lên giấy.

Cô y tá hỏi: “Xin hỏi, cô... cô là vợ anh ấy sao?”

Dương Chiêu giật mình.

Không phải.

Cô không là gì cả.

Cô trả bút lại cho cô y tá.

“Xin lỗi, là tôi nhớ nhầm...”

Cô y tá trẻ đứng đằng sau nhìn cái tên trên giấy: “Cô là Dương Chiêu?”

Dương Chiêu nhìn cô y tá.

Cô y tá nhấp máy môi mấy lần rồi mới nhẹ giọng: “Phút cuối cùng, người bệnh luôn gọi tên cô.”

Dương Chiêu yên lặng một lát, bình thần hỏi: “Thật ư?” Cô hỏi y tá: “Có thể để tôi nhìn anh ấy một lần không?”

Cô y tá gật đầu, hai cô dẫn Dương Chiêu vào một căn phòng.

Dương Chiêu đi vào trong, trên chiếc giường bày sát vách tường có một người nằm trên đó, tấm vải trắng toát phủ kín người.

Chỗ đùi phải của anh lõm xuống thật sâu.

Dương Chiêu bước tới, kéo tấm vải che mặt anh ra.

Cô không thể giống như mô tả trong phim hay trong tiểu thuyết, xem anh như đang ngủ.

Anh đã chết.

Không chút nào giống người đang ngủ, anh đã hoàn toàn, hoàn toàn không còn dấu hiệu của sự sống.

Dương Chiêu bước tới gần anh, độ ẩm cô vẫn hằng quen thuộc giờ đã biến mất.

Cô ghé vào tai anh thì thầm: “Anh muốn nói gì.”

Anh muốn nói gì.

Giây phút cuối cùng anh vẫn luôn gọi tên em, là muốn nói với em điều gì?

“Anh không thể vậy được, Trần Minh Sinh.” Dương Chiêu thở thê: “Anh phải nói cho hết đi đã.”

Trần Minh Sinh im lặng.

Dường như anh đã và sẽ luôn im lặng thế này.

Dương Chiêu chăm chú nhìn anh, nhìn đến mức gần như không thể nhận ra anh.

Cô phủ môi mình lên môi anh.

Lúc cô thật sự chạm đến môi anh, sự trống trải và trầm mặc càng rõ ràng hơn.

Dương Chiêu không thêm đề ý, cô hôn môi, hôn cằm, cổ, ngực, bụng...

Cô hôn anh, cuối cùng nụ hôn quyến luyến dừng lại tại đùi phải của anh.

Một đoạn chân mát, một đoạn ký ức đồ nát, một chiếc chìa khóa mở ra cánh cửa câu chuyện cũ.

Cuối cùng Dương Chiêu bật khóc.

Lúc cô hôn đến chân anh, cuối cùng cô đã bật khóc.

Anh có hối hận không.

Anh không hối hận.

Hỏi tương lại, anh không hối hận.

Anh chỉ hơi tiếc nuối.

Nếu lúc đó anh thông minh hơn, nếu anh cố gắng hơn một chút, có lẽ bây giờ anh đã tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: chương 71

Mộ phần của Trần Minh Sinh được đặt tại quê hương của cô.

Anh muốn được chôn cất ở đây.

Mẹ của Trần Minh Sinh tinh thần không ổn định, hoặc có thể nói là cuối cùng mọi người cũng ý thức được bà bị tâm thần. Bà bị đưa vào viện điều dưỡng.

Lễ tang của Trần Minh Sinh do đội cảnh sát tổ chức.

Dương Chiêu lái xe đến cửa nhà tang lễ nhưng không vào. Lễ truy điệu rất đơn giản, chú Từ gọi các thành viên trong đội cảnh sát quen biết Trần Minh Sinh đến, cũng chỉ khoảng mười mấy người.

Trong tang lễ, Văn Lỗi gọi điện thoại cho Dương Chiêu, cô không bắt máy.

Chú Từ nói, coi như hết.

Văn Lỗi muốn đưa toàn bộ số tiết kiệm của Trần Minh Sinh cho cô, chú Từ ngăn lại.

“Cậu đưa cho cô ta có ích lợi gì, cậu đưa hết cho cô ta, sau này mẹ Trần Minh Sinh phải làm sao, sau này bác gái chỉ còn một thân một mình biết sống thế nào.”

Văn Lỗi phân bua: “Đây là của anh Sinh giữ lại cho chị — giữ cho Dương Chiêu.”

Chú Từ dứt khoát: “Ngay cả lễ tang cũng không đến thì còn giữ cái gì.”

Cuối cùng, bọn họ đưa toàn bộ tiền tiết kiệm của Trần Minh Sinh cho mẹ anh, và liên hệ một người bà con xa của Trần Minh Sinh giúp họ chăm sóc bà.

Lễ tang của Trần Minh Sinh do đội cảnh sát góp tiền tổ chức. Tro cốt của anh được chôn trên sườn núi. Bọn họ chọn một vị trí thuận tiện để dễ dàng thăm viếng.

Tất cả mọi thứ đều được sắp xếp thỏa đáng.

Chú Từ và Văn Lỗi về Côn Minh, tiếp tục công việc của họ.

Dương Cẩm Thiên đi học đại học.

Dương Chiêu về Mỹ.

Có điều mỗi năm vào ngày đó, cô đều trở lại nơi đây.

Mỗi lần đến thăm anh, Dương Chiêu đều nói một câu—

“Trần Minh Sinh, sang năm em sẽ không đến nữa.”

Nhưng vào ngày đó năm sau, cô vẫn đến.

Cô mang theo rất ít đồ, chỉ có một bó hoa bách hợp và một hộp thuốc.

Cô đến thăm anh cũng rất nhanh, chỉ hút mấy điếu thuốc, nói mấy câu rồi rời đi.

Có đôi khi, Dương Chiêu cảm thấy thật kỳ diệu.

Đội cảnh sát chọn một tấm hình Trần Minh Sinh khi còn rất trẻ, mặc đồng phục. Lần đầu tiên nhìn thấy bức ảnh này, cô chợt nở nụ cười, cô nói với anh: “Không thể tưởng tượng được anh mặc bộ đồng phục này lại đẹp trai đến vậy.”

Cô trở về.

Trở về trên con đường cũ, cô lại trở về.

Năm thứ nhất, năm thứ hai, năm thứ ba...

Tấm ảnh đã hơi cũ.

...

Dương Cẩm Thiên tốt nghiệp đại học rất thuận lợi, cậu thi đậu nghiên cứu sinh, hiếm khi có ngày nghỉ liền về nhà một chuyến.

Đề chúc mừng cậu, Dương Chiêu bay gấp từ Mỹ về.

Dương Cẩm Thiên đã hoàn toàn trưởng thành, thành tích của cậu nổi trội xuất sắc, mục tiêu rõ ràng.

Mấy ngày Dương Chiêu trở về, Dương Cẩm Thiên lái xe đưa cô đi khắp nơi.

Đó là năm thứ tư.

Mùa hè năm đó, ngồi trong xe của Dương Cẩm Thiên, Dương Chiêu bỗng nhiên nhớ tới một chuyện —

Cô quên mất ngày giỗ năm nay.

Đến lúc cô vội vàng chạy đến mới phát hiện tấm ảnh kia vẫn y như cũ.

Cô đã hơn ba mươi nhưng anh vẫn vậy.

Nụ cười của anh không hiện rõ, nét mặt vẫn thản nhiên, cô chạy gấp gấp nên thở hổn hển, nhưng dáng vẻ của anh vẫn không hề thay đổi.

Tại khoảnh khắc đó, Dương Chiêu hoảng hốt.

Cô chậm rãi bước đến trước mộ anh, trước khi rời khỏi đó, cô tìm người quản mộ. Cô hỏi bác ấy, mấy năm nay có ai đến viếng mộ anh không.

Người quản mộ kiểm tra một lát rồi nói: “Không, chỉ có mình cô.”

Dương Chiêu gật đầu, rời đi.

Sau khi rời khỏi đây, Dương Cẩm Thiên lo lắng nhìn cô. Dương Chiêu nhìn cậu cười cười, nói không sao.

Hôm đó trời tiết hơi oi bức, Dương Cẩm Thiên đưa cô đến một tiệm kem.

Lúc ăn kem, Dương Chiêu nhìn thấy Dương Cẩm Thiên muốn nói gì đó nhưng lại thôi, cô hỏi cậu: “Có chuyện gì?”

“Không, không có gì.” Dương Cẩm Thiên chối bay.

Dương Chiêu hắt cằm: “Có chuyện gì, mau nói đi.”

Dương Cẩm Thiên nhếch miệng, lén lút nhìn Dương Chiêu, sau đó nói: “Chị, là, là như vậy —”

Dương Chiêu im lặng nghe cậu nói xong, mỉm cười hỏi lại: “Ba mẹ chị bảo em đến thúc giục chị lập gia đình phải không?”

Dương Cẩm Thiên đính chính: “Không phải thúc giục, là khuyên mà.”

Dương Chiêu ‘à’ một tiếng.

“Chị ơi...”

Dương Chiêu nói: “Có gì muốn nói thì nói luôn đi.”

Dương Cẩm Thiên ngập ngừng: “Lần này em tìm chị còn một chuyện nữa.”

Dương Chiêu hỏi: “Chuyện gì?”

Dương Cẩm Thiên lấy điện thoại ra, bấm bấm một lúc rồi đưa cho Dương Chiêu xem.

Trên màn hình là ảnh của một người đàn ông, khoảng ba mấy tuổi, ăn mặc kiểu thư sinh, đeo kính trắng, cười vô cùng dịu dàng.

“Ai vậy?”

“Chị cảm thấy thế nào?” Dương Cẩm Thiên hỏi.

Dương Chiêu nhìn cậu, hiểu ra ngay.

“Muốn tự tìm anh rể sao?”

Mặt Dương Cẩm Thiên lúng túng: “Đâu có, đây là thầy giáo hướng dẫn nghiên cứu sinh của em, giới lắm đó. Thầy ấy, thầy ấy...”

“Thầy ấy làm sao?”

Dương Cẩm Thiên nói: “Thầy vẫn còn độc thân, tình cờ thấy hình của chị, nên hỏi thăm em tình hình của chị. Chị, chị có... có hứng thú không?”

Dương Chiêu nhú mồm.

Dương Cẩm Thiên lại tiếp: “Tình tình thầy ấy rất tốt, hiền lành. Chị biết không, thầy ấy là thần tượng của biết bao nữ sinh đấy.”

Dương Cẩm Thiên nói liến thoắng một hồi, Dương Chiêu bỗng nhiên nói: “Chị quên.”

Dương Cẩm Thiên sững sốt: “Cái gì?”

“Năm nay, chị quên...” Dương Chiêu nhìn xe cộ đông đúc bên ngoài cửa sổ. Cô không để ý Dương Cẩm Thiên có hiểu hay không, thân nhiên nói: “Lúc chị đến thì phát hiện anh ấy vẫn giữ nguyên nét mặt ấy, bộ dạng ấy, không chút thay đổi.”

Dương Cẩm Thiên trầm mặc.

Dương Chiêu nói tiếp: “Em biết không, khoảnh khắc đó chị có cảm giác, anh ấy đang chờ đợi.”

“Chờ cái gì?”

Chờ thế giới này hoàn toàn lãng quên anh.

Dương Chiêu không trả lời.

“Chị, mọi chuyện đã qua rồi.” Dương Cẩm Thiên nói, “Chị phải chăm sóc bản thân mình, tất cả những chuyện này không là gì cả. Chị là chị tự dọn mình vào ngõ cụt mà thôi.”

Dương Chiêu nhìn ly kem trước mặt, Dương Cẩm Thiên nói tiếp: “Chị, giờ thầy em cũng ở đây, chị muốn gặp thầy ấy không?”

Dương Chiêu im lặng thật lâu, mới trả lời trong vô thức: “... Ừ.”

Bên ngoài, cây cối tươi tốt, cỏ mọc xanh mướt.

Dương Chiêu cảm thấy tất cả mọi thứ đều là tình cờ.

Cô tình cờ nhớ lại, tình cờ nhớ nhưng, tình cờ nhận ra mình luyến tiếc anh.

Ngày hôm sau, Dương Cẩm Thiên đến nhà Dương Chiêu tìm cô.

Cuối cùng, Dương Chiêu cũng mua lại căn hộ này dù cô ít khi sử dụng, cô đưa chìa khóa cho Dương Cẩm Thiên để khi nào thuận tiện cậu sẽ tạt qua thăm nom giúp.

Dương Cẩm Thiên đẩy cửa phòng ra.

“Chị, em chuẩn bị xong hết rồi. Em nói chị nghe nè, thầy em làm em buồn cười gần chết, cứ như mối tình đầu ấy, thầy ấy căng thẳng muốn chết luôn.”

Trong phòng vô cùng im ắng.

Dương Cẩm Thiên: “Chị —?”

Không có ai trả lời.

Dương Cẩm Thiên không nói gì nữa, căn hộ lập tức trở nên tĩnh lặng. Cậu mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy.

Dương Cẩm Thiên vào phòng ngủ của Dương Chiêu, trong toilet, tiếng nước chảy càng lớn hơn nữa.

Dương Cẩm Thiên chậm rãi bước qua, từ từ đẩy cửa ra —

“Chị?”

...

Mùa hè năm đó, Dương Chiêu tự sát ở nhà mình.

Cô tự cắt cổ tay, mất máu quá nhiều.

Lúc cô chết rất sạch sẽ. Cô nằm trong bồn tắm, thậm chí còn không để máu vấy ra bên ngoài.

Dáng vẻ của cô rất thanh thần. Dương Cẩm Thiên cảm thấy, sở dĩ cậu không phát điên là vì nhìn Dương Chiêu không hề đau đớn. Cô thật sự, thực sự thanh thần.

Báo địa phương muốn đưa tin nhưng bị người nhà họ Dương tìm người chặn lại hết.

Cô chết có nghĩa là nỗi đau đã lên đến tột đỉnh, họ không muốn những người khác quấy rầy cô nữa.

Ngoại trừ Dương Cẩm Thiên, không ai biết vì sao Dương Chiêu tự sát. Rất nhiều người quy kết là vì cô theo đuổi nghệ thuật cực đoan. Chỉ có Dương Cẩm Thiên biết không phải như thế.

Cậu là người đầu tiên phát hiện thi thể của cô, lúc báo cảnh sát, cậu nhìn thấy một tờ giấy ghi chép đang mở trên mặt bàn trong thư phòng của cô. Trên đó, Dương Chiêu viết một đoạn hơi lộn xộn, cũng không giống phong cách thường ngày của cô, mà hết như tiện tay nghịch ngoạc —

Tôi từng có một khoảng thời gian

Trong khoảng thời gian đó

Tôi có thể dùng tất cả vốn từ nghèo nàn của tôi để miêu tả mỗi giây, mỗi phút

Tôi có thể dùng cạn kiệt tâm hồn của tôi để ghi khắc từng chi tiết

Nhưng khoảng thời gian này vô cùng ngắn ngủi

Tựa như một câu chuyện xưa cũ vừa có khúc dạo đầu đã kết thúc trong im lặng

Tôi đã tốn rất nhiều thời gian để cố gắng mở ra câu chuyện mới

Nhưng tôi đã không thành công

Tôi bắt đầu sợ hãi cảm giác khi dùng câu nói “Rất nhiều năm trôi qua” để hình dung về sinh mệnh

Cho nên gắng gượng lâu như vậy cuối cùng tôi cũng quyết định buông tay

Cho dù câu chuyện ngày xưa ấy ngốc nghếch, vô vị cũng phải có kết thúc

Bây giờ, tôi rất vui mừng

Bởi vì câu chuyện ngày xưa không ai biết ấy

Cuối cùng đã kết thúc trọn vẹn.

(* Tựa gốc của truyện là “Chuyện xưa không muốn ai biết đến”)

Bên cạnh tờ giấy còn có một mảnh giấy nhỏ, Dương Cẩm Thiên gom hết tất cả mang đi.

Cậu không biết làm như vậy là đúng hay sai, cậu không muốn ai nhìn thấy những thứ này, bất kỳ ai cũng không được.

Trong lễ tang của Dương Chiêu, cha mẹ cô cố hết sức kìm nén bi thương nhưng vẫn không thể bình thần như trước. Dương Cẩm Thiên bỗng cảm thấy hận, hận anh, hận cô, cũng hận chính mình.

Cậu vẫn ở bên cạnh cha mẹ Dương Chiêu, mọi chuyện trong lễ tang đều do Tiết Miểu đề ý sắp xếp.

Trước lễ tang, Tiết Miểu già đi rất nhiều so với lúc Dương Cẩm Thiên nhìn thấy anh trước đó.

Sự già cả này xuất phát từ nội tâm, già từ trong ra ngoài.

Tối hôm đó, Dương Cẩm Thiên chạy xe từ nhà đến một ngôi mộ ở ngoại thành.

Nơi này, giá cả có vẻ rẻ hơn so với nội thành. Dương Cẩm Thiên dừng xe, vào trong khu mộ.

Cậu hỏi người quản mộ, tìm được mộ của Trần Minh Sinh.

Lúc đến đó, cậu chợt cảm thấy hơi buồn cười.

Sao cậu có thể đến viếng anh ta chứ.

Đến lúc Dương Cẩm Thiên nhìn thấy hình của Trần Minh Sinh, rốt cục cậu cũng hiểu được, Dương Chiêu nói vĩnh viễn không thay đổi là có ý gì.

Bức hình này đã rất cũ, rất cũ rồi, cũ đến mức cậu nghĩ đây là một góc hoàn toàn bị lãng quên.

“Anh còn nhớ tôi không?” Dương Cẩm Thiên hỏi.

Người cảnh sát trên bức hình lẳng lặng nhìn cậu.

“Tôi hận anh.” Dương Cẩm Thiên thản nhiên nói.

“Nhưng tôi càng hận bản thân mình.” Giọng Dương Cẩm Thiên không nhanh không chậm, ánh mắt cậu vô hồn vì khóc quá nhiều.

“Tôi đã suy nghĩ rất nhiều điều. Nếu lúc trước tôi nghe chị ấy thêm một lần, bớt một lần đi chơi. Nếu tôi không chọc đến anh, nếu chị của tôi vĩnh viễn không biết anh thì thật tốt biết bao.”

“Anh biết không, ngày anh chết, chị tôi trở về chỉ nói với tôi một câu. Chị ấy nói: ‘Là chị, là chị đã kéo anh ấy đến đó.’ Tôi không hiểu như thế có ý gì, anh biết không?”

Đất trời đều im lặng, chỉ có Dương Cẩm Thiên tự nói với mình.

“Hôm nay, tôi đến là muốn nói cho anh biết, từ nay về sau, thực sự không còn ai đến thăm anh nữa đâu.”

Nói xong, cậu xoay người bỏ đi.

Nhưng đi được vài bước, cậu dừng chân, sau đó quay trở lại thật nhanh.

“Tôi hận anh!” Dương Cẩm Thiên hơi kích động, “Tôi hận anh, cả đời tôi cũng không tha thứ cho anh. Anh đã cướp chị tôi, anh đã làm gì vậy chứ —”

Dương Cẩm Thiên ôm mặt, vì gắng sức nên cả người cậu run lên.

Cuối cùng, cậu vội vã rút trong túi áo ra một thứ, nó rơi luôn vào khe hở của bia mộ bằng đá hoa cương. Đó là một tấm hình, vừa rơi xuống liền bay một vòng, nhét chặt vào một góc bia mộ.

Dưới ánh trăng, hình ảnh kia rất mơ hồ. Tuy mơ hồ nhưng có thể nhìn ra, đó là một tấm hình, nước hình không nét lắm, thoáng nhìn như là giờ máy chụp đại, thậm chí còn hơi nhòe.

“Trước đây, chị tôi thường xuyên ngắm tấm hình này, tôi sẽ đưa xuống dưới cho anh.” Dương Cẩm Thiên gằn giọng, “Còn những thứ khác, đừng hòng, tôi sẽ không cho anh bất cứ thứ gì cả.”

Đó là một bức tranh hoàn chỉnh, đáng tiếc camera di động không thể phơi bày trọn vẹn chi tiết phong phú và sắc thái của nó, chỉ thấy một vùng tối tăm. Dương Cẩm Thiên cũng nhìn bức tranh này rất nhiều lần, cậu nhìn nó là vì không biết tại sao Dương Chiêu lại dành hết nỗi lòng cho nó như vậy.

Cậu cảm nhận nghệ thuật không cao, trước đây nhìn mãi vẫn không thấy điều gì kỳ lạ.

Nhưng hôm nay, đứng cách cánh bia mộ nhỏ bé kia, cậu bỗng nhiên chú ý tới một điểm mà trước đây không hề để ý.

Ở một góc sáng sủa của tấm hình, có một vùng màu trắng mơ hồ.

Nó rất mơ hồ, giống như ở một nơi vô cùng xa xăm.

Dương Cẩm Thiên lắc đầu, không nhìn nữa.

“Tôi không biết đó là đâu.” Cậu thản nhiên nói: “Có lẽ anh biết.”

Cậu đi từng bước ra ngoài, cuối cùng, cậu quay đầu lại nhìn.

Khuôn mặt Trần Minh Sinh vẫn là nét bình tĩnh muôn thuở. Mái tóc ngắn gọn gàng, ánh mắt thâm trầm, khuôn mặt đoan chính. Dương Cẩm Thiên nhìn anh, cậu cảm thấy giống như anh đang nói chuyện.

Anh nói cảm ơn cậu.

Dương Cẩm Thiên rời đi.

Cậu ngồi hút thuốc trên sườn núi bên ngoài khu mộ.

Bình thường cậu ít khi hút thuốc, nhưng lúc này cậu không thể chịu đựng nổi. Cậu cần làn khói thuốc nồng đậm kia ngăn chặn sự nặng nề trong lòng ngực.

Triền núi rất cao, cậu nhìn hàng vạn ánh đèn trước mắt, trong lòng trở nên trống rỗng.

Gió thổi qua, cậu nghiêng đầu tránh luồng cát bụi.

Vừa nghiêng đầu, cậu thấy trong khe hở bên triền núi có một đóa hoa nhỏ nhắn.

Đóa hoa ấy lung lay như sắp đổ trong gió, nhưng dù nó lung lay thế nào cũng không hề gục ngã.

Dương Cẩm Thiên bỗng nhiên khóc lớn thành tiếng.

Cậu bị một nỗi bi thương to lớn bao phủ.

Nhưng cậu không biết lý do.

Vì không biết lý do nên cậu càng thêm đau khổ.

Cậu mơ hồ cảm thấy, cậu không biết rất nhiều chuyện, và cậu cũng vĩnh viễn không thể biết được.

Dương Cẩm Thiên đưa tay lau nước mắt trên mặt.

Theo bàn tay cậu, một mảnh giấy nhỏ tung lên, cuốn bay theo gió.

Chữ viết trên mảnh giấy như rồng bay phượng múa, hình như là người viết rất vội vã.

Có lẽ gió đọc được nội dung trên tờ giấy nên càng thổi mạnh hơn để đưa nó đi xa hơn.

Trên mảnh giấy chỉ có vồn vẹn bảy chữ ——

【 Trần Minh Sinh, em đến tìm anh. 】

Hết truyện

Bạn đang đọc truyện *Hẹn Ước* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.